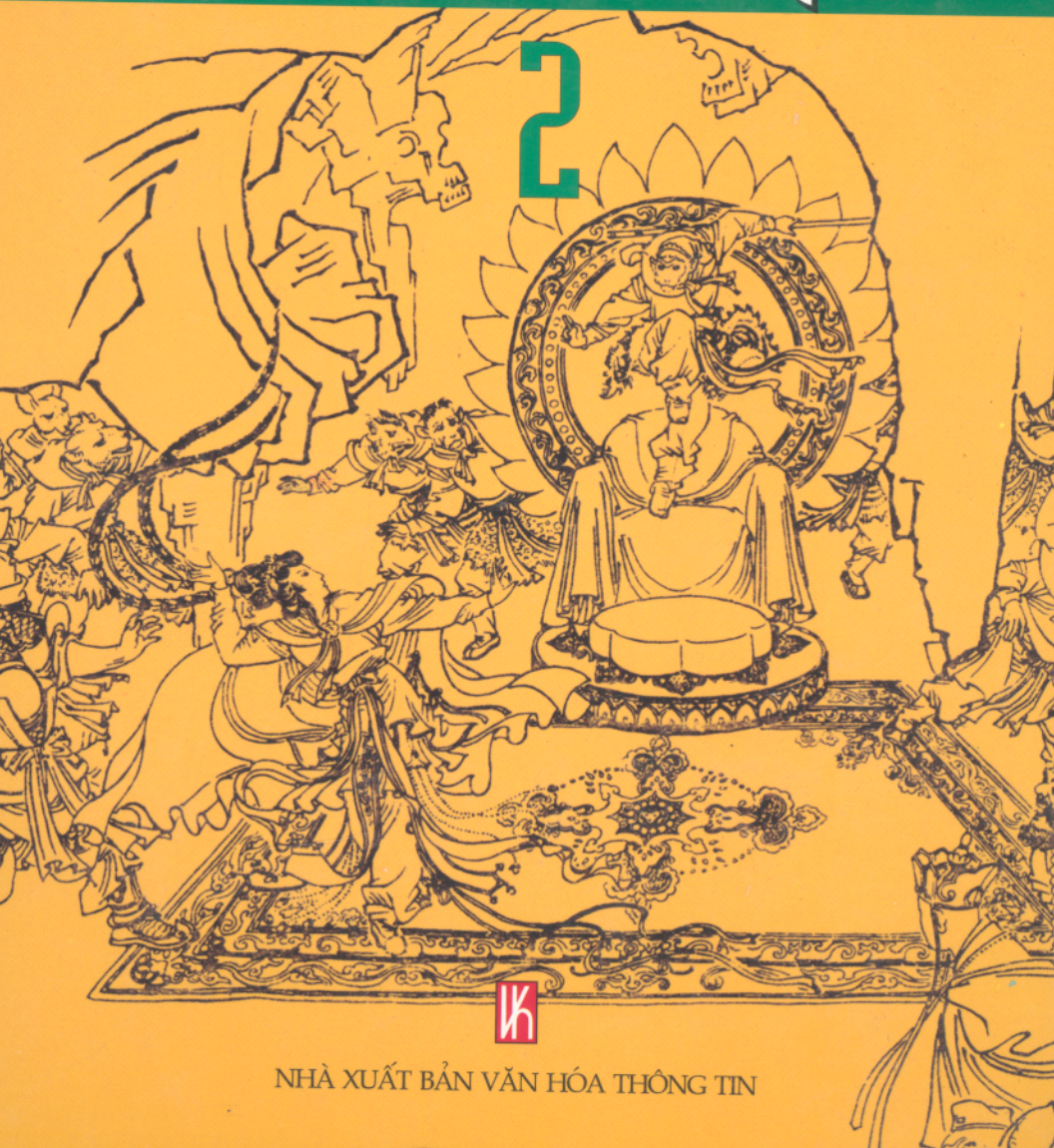

NGÔ THỪA ÂN

TÂY DU KÝ

2

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

TÂY DU KÝ

**

NGÔ THỪA ÂN

TÂY DU KÝ

**

Biên dịch:

BÙI HẠNH CẦN - NGHIÊM VIỆT ANH

Biên dịch:

NGUYỄN BÍCH HẰNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ - THÔNG TIN
HÀ NỘI - 2003

HỒI THỨ BA MƯƠI NHẢM

NGOẠI ĐẠO RA OAI LỬA CHÍNH ĐẠO NGỘ KHÔNG ĐƯỢC BÁU PHỤC TÀ MA

*Vốn tính viên minh đạo rất thông
Vươn thân nhảy khỏi mọi lao lung
Tu hành biến hoá đâu dung dị
Luyện được trường sinh tựa khó cùng
Trong đục mấy phen theo vận đổi
Đổi thay số kiếp thoả tây đông
Tiên du vạn ức năm khôn kể
Một ánh thần quang mãi côi không*

Thơ này rất hợp với sự đắc đạo kỳ diệu của Tôn Đại Thánh.

Tôn Ngộ Không lấy được bảo bối thực của yêu ma, lồng vào trong tay áo, mừng nói:

- Yêu ma khôn kiếp đã khổ công dụng tâm bắt ta, thực là chuyện mò trăng đáy nước, nếu lão Tôn muốn bắt mi, chỉ dễ như ngọn lửa hơ miếng băng thôi.

Hành Giả giấu hồ lô rồi, lẳng lặng lên ra ngoài cửa, hiện lại bản tướng, lên tiếng gọi to:

- Tinh quái mở cửa!

Tiểu yêu ở bên cạnh nói:

- Lại nhà người là ai nữa mà dám tới đây la lối?

Hành Giả nói:

- Đi báo ngay với thằng ma già khốn kiếp nhà mày, có ta là Hành Giả Tôn đã đến.

Tiểu yêu vội chạy vào trong cấp báo:

- Tâu đại vương, ngoài cửa có người nào xưng là Hành Giả Tôn vừa đến.

Lão ma rất sợ nói:

- Hiền đệ ạ, không xong rồi, cả ổ nhà nó đã kéo đến. Dây kim tuyến hiện đương trời Tôn Hành Giả, hồ lô vừa mới cuốn Giả Hành Tôn, bây giờ lại còn Hành Giả Tôn nào đó, chắc là mấy anh em nhà nó đều đến đây cả.

Nhị ma nói:

- Huynh trưởng cứ yên tâm, hồ lô của tôi có thể cuốn được nghìn người, vừa mới cuốn một tên Giả Hành Tôn, có sợ chi cái thứ Hành Giả Tôn nào đó, để tôi ra xem xem, rồi cuốn luôn cả một thể.

Lão ma nói:

- Chú em hãy cẩn thận!

Nhị ma cầm cái hồ lô giả, vẫn như lần trước, ra về anh hùng, nghênh ngang ra ngoài cửa gọi to:

- Mi quê quán ở đâu, dám tới đây la lối?

Hành Giả nói:

- Mi không nhận được ta ư?

Nhà ở Hoa Quả Sơn

Nguyên quán Thủy Liêm động.

Chỉ vì náo thiên cung

Đã lâu thôi ngang bước.

Bây giờ thoát tai ương

Bỏ đạo làm hoà thượng.

Vâng lời lên Lôi Âm,

*Cầu kinh tìm chính thống
Gặp phải lũ ma ranh.
Thần thông lại phải động
Trả lại Đường Tăng ta
Sang Tây bái Phật thánh.
Hai bên thôi chiến tranh
Đều bình yên mọi cảnh.
Trêu vào lão Tôn này,
Thân già sẽ toi mệnh.*

Yêu ma nói:

- Mi hãy lại đây, ta không đánh nhau với mi, nhưng ta gọi mi một tiếng, mi có dám thưa không?

Hành Giả cười nói:

- Mi gọi ta, ta sẽ thưa ngay. Nhưng ta gọi mi, mi có thưa không?

Yêu ma nói:

- Ta gọi mi, vì ta có cái bảo bối hồ lô, có thể cuốn được người. Mi gọi ta, liệu có vật gì không?

Hành Giả nói:

- Ta cũng có một cái hồ lô.

Yêu ma nói:

- Đã có, đem ra cho ta xem!

Hành Giả lấy hồ lô ở trong túi ra nói:

- Ma khốn kiếp kia, mi xem đi!

Hành Giả vung ra một cái, rồi lại bỏ luôn vào tay áo, sợ nó đến cướp.

Yêu ma trông thấy rất sợ, tự nghĩ:

- Cái hồ lô của y lấy ở đâu ra? Lại giống của mình như đúc... Dù là cùng một sợi mây tết thành, cũng còn lớn nhỏ không bằng nhau, chỗ thẳng chỗ lệch không giống nhau, làm sao hai chiếc hồ lô này lại như cùng một khuôn đúc ra?

Y liên nghiêm sắc mặt nói:

- Hành Giả Tôn, hồ lô của mi từ đâu mà ra?

Thật ra Hành Giả không biết lai lịch thế nào, bèn thuận miệng, hỏi lại một câu:

- Hồ lô của mi từ đâu mà ra?

Yêu ma không biết là hỏi mẹo, cứ tưởng là câu nói chân thực, liền đem gốc ngọn tuôn hết cả ra:

- Hồ lô của ta từ khi hỗn độn mới phân, trời khai đất mở, có một vị Thái thượng lão tổ, giải hoá ra Nữ Oa, luyện đá vá trời, phổ cứu Diêm phù thế giới, vá cả trên cung trời, thấy một bó mây tiên ở chân núi Côn Luân, bèn lấy đem đan được cái hồ lô này. Đó là của Lão quân để lại đến bây giờ đó!

Đại Thánh nghe nói, cũng lấp lại câu chuyện đó:

- Hồ lô của ta cũng ở đây mà ra.

Yêu ma nói:

- Sao biết?

Đại Thánh nói:

- Từ khi trong đục mới chia, trời khuyết phương tây bắc, đất không đầy đông nam, Thái thượng đạo tổ giải hoá ra Nữ Oa, vá hết nơi khuyết trên trời, đi đến chân núi Côn Luân, có sợi mây tiên, đan được hai cái hồ lô. Ta được một cái sống, cái của mi là cái mái.

Yêu quái nói:

- Không kể gì sống mái, hễ cứ cuốn được người, tức là bảo bối tốt.

Đại Thánh nói:

- Mi nói phải đấy, ta nhường cho mi cuốn trước.

Yêu quái rất mừng, vội vươn mình nhảy lên trên không, cầm cái hồ lô, gọi một tiếng:

- Hành Giả Tôn!

Đại Thánh nghe thấy, thưa liền tám chín tiếng, nhưng chẳng thấy hồ lô cuốn đi. Yêu ma ngã lăn xuống, đập chân vào bụng nói:

- Trời ơi. Cứ bảo thế tình không biến cải. Bảo bối như thế này mà cũng sợ chồng! Mái trông thấy sống, lại không dám cuốn!

Hành Giả cười nói:

- Mi hãy thu bảo bối lại, đến lượt lão Tôn gọi mi!

Nói đoạn, vội vàng nhảy lên trên không, cầm hồ lô, chống đáy lên trời, chúc miệng xuống đất, chiếu thẳng vào yêu quái cất tiếng gọi:

- Ngân Giốc đại vương!

Yêu quái không dám ngậm miệng, đành phải thưa một tiếng. Vụt một cái đã bị cuốn vào trong, Hành Giả bèn dán luôn đạo bùa "Thái thượng Lão quân cấp cấp như luật lệnh phụng sắc" lên miệng, trong bụng mừng thầm:

- Con ta ơi! Ngày nay con cũng được thử một lần đấy!

Hành Giả tay cầm hồ lô, từ trên mây bước xuống, tâm tâm, niệm niệm, chỉ cần cứu lấy sư phụ, nên lại trở về ngay cửa động Liên Hoa. Vì đường trên núi lồi lõm, không bằng phẳng, Hành Giả lại nhảy quanh co, qua bên này sang bên kia, nên lúc lắc chiếc hồ lô cứ lọc cọc lọc cọc kêu hoai.

Tại làm sao lại có tiếng kêu? Nguyên Tôn Đại Thánh là người thân thể đã rèn luyện, không thể hoá ngay được. Yêu quái tuy cũng biết đẳng vân giá vũ, nhưng chẳng qua chỉ có chút pháp thuật, chưa thoát hẳn phàm thai, nên bị cuốn vào trong bảo bối là hoá ngay.

Hành Giả vẫn cho là chưa hoá, cười nói:

- Con ta ơi! Chẳng biết là nước đá, hay là nước dãi đấy? Đó là lão Tôn đã làm từ trước. Cứ bảy tám ngày nghỉ nữa, con hoá ra nước loãng rồi, ta cũng chưa mở ra xem vội làm cái gì? Có khẩn cấp gì đâu?

Hành Giả tay cầm hồ lô, miệng lẩm bẩm, bỗng chốc đã đến cửa động, bèn cầm hồ lô lắc lắc, nghe có tiếng kêu, y nói:

- Chẳng khác gì tiếng xóc ống thẻ của thầy bói! Có ai xem bói, lão Tôn xem một quẻ, xem sư phụ đến bao giờ mới được ra?

Tay vẫn lắc luôn, miệng không ngừng đọc:

- Chu Dịch Văn vương, Khổng Tử thánh nhân, Đào Hoa nữ tiên sinh, Quý Cốc tử tiên sinh.

Tiểu yêu trong động nhìn thấy nói:

- Tâu đại vương, tai vạ rồi! Hành Giả Tôn cuốn đại vương nhè da da vào trong hồ lô xóc thẻ xem bói rồi!

Yêu quái nghe câu nói ấy, sợ hãi hồn xiêu phách lạc, xương nhũn gân mềm, ngã lăn xuống đất, oà lên khóc:

- Hiền đệ ơi! Ta và em trốn khỏi thượng giới, thác sinh xuống phàm trần, những mong cùng nhau hưởng cuộc vinh hoa, làm chủ sơn động lâu dài, ngờ đâu bị hoà thượng kia tàn hại tính mạng em, cắt đứt mất tình ruột thịt!

Yêu ma trong động, cũng đều than khóc:

Trư Bát Giới bị treo ở trên rường nhà, nghe thấy cả nhà đều kêu khóc, nén không nổi, gọi bảo:

- Yêu tinh, đừng có khóc nữa, để lão Trư nói cho mà nghe. Người đến lần đầu là Tôn Hành Giả, người thứ hai là Giả Hành Tôn, cuối cùng là Hành Giả Tôn, ba chữ đảo lộn cũng chỉ là một mình sư huynh ta thôi! Huynh ta có bảy mươi hai phép biến hoá, đánh tráo đi vào, lấy trộm bảo bối, cuốn mất chú em rồi, chú em nhà mi đã chết, bắt tất phải than khóc như vậy, hãy quét bếp rửa nồi ngay đi, hái một ít nấm hương, mướp đắng, búp chè, măng tre, đậu phụ, lúa mạch, mộc nhĩ, rau ghém, mời thầy trò chúng ta xuống, tụng quyển "thụ sinh kinh" cho chú em.

Yêu ma nghe nói, tức giận nói:

- Cứ bảo Trư Bát Giới thực thà, thì ra nó chẳng thực thà gì! Nó lại còn cười nói giễu cợt mình!

Liên gọi:

- Tiểu yêu, hãy khoan khóc lóc, cởi Bát Giới xuống, luộc cho thật dừ, đợi ta chén một bữa no, rồi sẽ đi bắt Tôn Hành Giả báo thù!

Sa Tăng oán trách Bát Giới nói:

- Sướng chưa! Tôi đã bảo anh đừng nỏ mồm, nỏ mồm y như được làm thịt trước!

Bát Giới cũng có phần sợ sệt. Một tiểu yêu đứng bên nói:

- Đại vương ạ, Trư Bát Giới ăn không ngon!

Bát Giới nói:

- A di đà phật! Ông anh nào nhà ta mà nhân đức thế? Quả là thịt ta ăn không ngon.

Lại một tiểu yêu khác nói:

- Lột da hán ra, ngon tất!

Bát Giới phát hoảng nói:

- Ngon tất! Ngon tất! Xương da tuy thô kệch, cứ đun nước sôi là chín dừ! Thôi chết! Thôi chết!

Đương khi la lối, đã thấy một tên tiểu yêu ở ngoài cửa chạy vào báo:

- Hành Giả Tôn lại đến cửa chửi mắng!

Yêu ma sợ hãi nói:

- Tên này không coi ta ra gì!

Liên gọi:

- Chúng bay đâu, lại treo Trư Bát Giới lên như trước, tìm xem còn mấy thứ bảo bối?

Tên tiểu yêu quản gia nói:

- Trong động còn có ba thứ bảo bối.

Lão ma hỏi:

- Ba thứ gì?

Tên quản gia nói:

- Còn có kiếm thất tinh, quạt ba tiêu và Tịnh bình.

Lão ma nói:

- Tịnh bình vô dụng vì Hành Giả đã lấy bùa dán rồi, để lại ở nhà, mau đưa kiếm và quạt ra đây!

Bèn điếm hết đàn yêu trong động, được hơn ba trăm tên đến, bắt đứa nào ấy cầm giáo vác gậy, khoác dây múa đao. Lão ma đội mũ mặc giáp, vận một tấm bào lụa đỏ rực, đi ra bày trận để bắt Tôn Hành Giả. Tôn Đại Thánh đã biết nhị ma hoá ở trong hồ lô rồi, nên đeo thực chắt chẽ cẩn thận ở sau lưng, tay cầm cây gậy bịt vàng sắp sửa giao chiến.

Chỉ thấy lão yêu quái vẩy cờ đỏ, nhảy ra cửa. Nó như thế nào?

*Trên đầu Kim Khôi mũ loáng loáng
Lưng thắt đai tơ màu rắng vàng
Mình mặc áo giáp vẩy rồng đục
Ngoài khoác hồng bào đỏ lửa than.
Đôi mắt ốc nhồi sáng quắc quắc
Khói mờ bay đầy hàm râu gang
Tay nhẹ múa gươm báu Thất Bảo
Tấm quạt Ba tiêu vai gài ngang
Đi như mây lướt qua núi biển
Tiếng như sấm sét sông núi ran
Oai phong lẫm liệt, át thiên tướng
Giận đưa bầy quái ra ngoài hang.*

Lão ma sai lũ tiểu yêu bày thành trận thế, quát mắng:

- Con khỉ kia, thực là vô lễ, giết hại em ta, làm hại chân tay ta, đáng giận, đáng giận!

Hành Giả thét mắng:

- Mi là giống quái vật đáng chết, một cái mạng mi còn không bỏ được, thế mà bốn mạng sinh linh, sư phụ, sư đệ cả con ngựa nữa, bị ngồi mãi trong động. Ta yên sao được, chịu sao được. Mau đưa trả ngay cho ta, biện thêm một ít tiền lộ

phí, vui vẻ tiến chân lão Tôn lên đường, thì lão Tôn sẽ tha cho cái mạng chó!

Yêu quái giờ bảo kiếm nhằm đầu Hành Giả chém xuống. Hành Giả quai gậy sắt đón đánh. Một trường đại chiến ở ngoài cửa động. Ôi!

*Roi bít vàng đấu kiếm thất tinh.
Choảng nhau nhoang nhoáng như sấm chớp.
Rầu rầu khí lạnh ép run người,
Dăng dăng mây mờ che núi rợp.
Hai bên cừu địch dạ khôn nguôi.
Đôi chốn căm hờn lòng chứa ngập.
Đánh nhau: trời đất mờ tối quỷ thần sầu
Khói toả mây bay hăng rống cộ
Kẻ qua người lại đua anh hùng.
Gậy đón gươm đưa đánh rất gấp!*

Lão ma đánh nhau với Đại Thánh, chừng hai mươi hợp chưa phân được thua, y liền trở lưới gươm ra thét:

- Tiểu yêu xông vào hết!

Hơn ba trăm tiểu yêu chạy tới một loạt, vây Đại Thánh vào trong.

*Bên này nghiêng răng nghe rợn tai
Bên kia trợn mắt ánh sáng quắc.
Một kẻ vì tình anh em, mảy may không gượng nhẹ.
Một bên vì sư lấy kính, dọc ngang đánh tới tấp*

Đại Thánh không chút sợ hãi, múa cây gậy sắt tả xung hữu đột, đánh trước đón sau. Bọn tiểu yêu đều là tay khá, càng đánh càng háng, chẳng khác gì tơ hồng quấn mình, bám lưng vướng cổ, không chịu rút lui. Đại Thánh phải dùng phép thân ngoại thân, nhổ một búi lông nách bên phải, bỏ vào trong miệng nhai nát phun ra, quất to "biến". Sợi nào sợi ấy liền biến hết ra Hành Giả. Người cao thì cầm roi, người thấp thì nắm tay, người bé

không đánh tới, ôm lấy mắt cá chân gặm đứt gân ra, đánh cho bọn tiểu yêu như sao băng mây tản. Chúng kêu la âm ỉ:

- Đại vương ơi! Việc chẳng xuôi rồi! Khó khăn hết sức! Rợp đất đầy non, chỗ nào cũng đều là Tôn Hành Giả cả!

Bọn tiểu yêu bị phép thân ngoại thân đánh lui, chỉ còn trợ tên ma già bị khốn trong vòng vây, chạy đông lùi tây, không có đường ra.

Yêu ma phát hoảng, tay phải cầm bảo kiếm, tay trái luôn qua sau gáy, lấy quạt Ba tiêu ra quay về đông nam "bính đinh hoả", đối với cung Ly, phành phạch quạt một nhát, bỗng nhiên bùng bùng lửa cháy từ mặt đất bốc lên Nguyên bảo bối này, từ trên mặt đất có thể quạt bốc lửa. Quái vật quạt luôn bảy tám nhát, hun trời nung đất, lửa bốc nghi ngút, cháy to:

Lửa này không phải lửa trên trời, không phải lửa trong lò; cũng không phải lửa đầu non, cũng không phải lửa đáy bếp, mà là một điểm lửa linh quang lấy ở trong ngũ hành tự nhiên mà ra.

Quạt này cũng không phải là vật trên thế gian thường có, cũng không phải là vật nhân công làm ra, mà là một vật báu sản xuất từ khi hỗn độn mới mở mang tới nay.

Dùng quạt này, quạt lửa này, bùng bùng rõ rõ, khác nào chớp siết lủa hồng; chói chói chang chang, như thể ráng bay tợ thắm.

Tuyệt không một vệt khói xanh, hết thấy đỉnh non đỏ chói. Đốt cho thông đầu núi hoá ra cây lửa, trắc sườn non thành cái đèn lồng.

*Muông thú trong hang lo tính mạng, đông tây nháo nhác,
Chim chóc đỉnh núi tiếc cánh lông, nam bắc bay tung.*

*Một mảng lửa thần cháy trên không
Thieu cho đá sém sông khô khắp đất hồng.*

Đại Thánh thấy lửa dữ dội, trong lòng lo sợ nói:

- Không được rồi! Bản thân mình đã đành, nhưng lông tơ

không chịu được, nhô ra rơi vào trong lửa sẽ dễ như cháy sợi lông!

Bèn rùng mình một cái thu hết lông tơ vào người. Chỉ còn một sợi biến ra thân giả, trốn lửa lánh nạn, còn chân thân thì cầm "quyết tị hỏa" (tránh lửa), nhảy lộn nhào vọt ra ngoài, thoát khỏi vòng lửa, chạy thẳng về động Liên Hoa mong cứu sư phụ. Đến cửa động, vừa ở trên mây bước xuống, lại thấy hơn một trăm tiểu yêu ở ngoài cửa động, đứa nào đứa nấy đều vớ đầu gậy cẳng, lời thít rách da. Những đứa này đều bị phép "phân thân" của Hành Giả đánh bị thương, dương đứng ở đấy nhả nhó, rên rỉ. Đại Thánh không kềm được tính nóng, cầm cây gậy sắt, đánh ập vào, cho tuyết nọc bọn tiểu yêu, rồi chạy vào trong động định cứu sư phụ. Bỗng thấy ở phía trong lửa đỏ bừng bừng. Đại Thánh sợ hãi cuống quýt nói:

- Hồng rồi! Hồng rồi! Lửa ấy từ cửa sau cháy lại. Lão Tôn khó lòng cứu được sư phụ!

Tuy lo sợ, Đại Thánh mắt vẫn dăm dăm nhìn. Hoá ra không phải lửa cháy, chỉ là một đạo kim quang. Đại Thánh tỉnh táo lại đi đến tận nơi, thì ra cái bình tịnh ngọc màu mỡ dề loé sáng, trong lòng lại vui vẻ nói:

- Bảo bối tốt quá! Cái này tiểu yêu đã mang bình lên trên núi loé ra ánh sáng, lão Tôn đã lấy được, không ngờ lại bị yêu quái lục soát lấy mất, bây giờ để ở trong này, nên mới loé sáng!

Hành Giả lấy trộm chiếc bình, trong lòng vui vẻ, chưa đi cứu sư phụ và vội quay ra ngoài động, vừa ra đến cửa đã thấy yêu ma cầm bảo kiếm, cấp quạt từ phía nam đi tới. Đại Thánh không kịp tránh, bị yêu ma múa gươm nhằm đầu chém tới. Đại Thánh vội vàng lộn nhào lên mây nhảy vọt đi ngay, trốn biệt không thấy tăm tích đâu nữa.

Yêu quái đi đến trước cửa, nhìn thấy thầy nằm đây đất đều là lũ tiểu yêu thủ hạ của hắn. Hắn sợ hãi ngửa mặt lên trời thở dài, không nín được, khóc oà lên:

- Đau thay! Khổ thay!

Có thơ ghi rằng:

*Đáng hận ươn hèn loài khỉ, ngựa
Thai thiêng lại thác xuống trần phàm
Chỉ vì nghĩ nhảm xa cung khuyết
Đến nỗi thay hình nấu núi hang
Hồng nhan mất bấy tình đầu đầu
Yêu bình tuyết hệ lệ chan chan
Khi nao nghiệp hết thời xiềng xích
Trở lại nguyên thân cạnh Ngọc hoàng.*

Yêu ma sợ hãi vô chừng, vừa đi vừa khóc, tiến vào trong động, trông thấy đồ vật vẫn y nguyên, chỉ một nỗi vắng tanh vắng ngắt, không một bóng người; nỗi đau thương lại càng thêm thắm. Lão ma lui thủi một mình ngồi trong động, đưa bảo kiếm bên cạnh bàn, giắt quạt ở sau vai, nằm gục xuống bàn đá ảm đạm mỗi mết, ngủ thiếp đi. Thế mới thực:

*Gặp lúc vui mừng người tỉnh táo
Phải khi buồn bã dạ hôn mê*

Lại nói về Tôn Đại Thánh chuyển "cân đầu vân" đứng ở trước núi, định bụng đến cứu sư phụ, cầm Tịnh bình giắt chặt vào sau lưng, đi thẳng đến cửa động dò thăm. Thấy cửa động mở toang cả hai cánh, im phăng phắc, tức thì nhẹ gót rời chân, lén vào bên trong. Chỉ thấy yêu ma nằm gục trên án ngáy khò khò, quạt Ba tiêu tuột ra khỏi cổ áo, một nửa úp vào sau gáy, kiếm Thất tinh dựa ở bên bàn. Đại Thánh khe khẽ bước đến, rút lấy cái quạt, vội quay đầu quát to một tiếng, chạy ra bên ngoài. Vì cán quạt mắc vào tóc yêu quái, làm cho nó thức dậy, ngừng đầu lên ngó, thấy Hành Giả lấy trộm mất quạt rồi, vội vàng cầm bảo kiếm đuổi theo. Đại Thánh đã chạy ra ngoài cửa, đem quạt cài vào sau lưng, hai tay quai cây gậy sắt, chống chọi với yêu ma. Thực là:

Khốn khổ cho ma vương

Giận tức dựng đứng tóc

Hận không bắt đánh xâu xé, khó gỡ nổi bực dọc

Ác miệng mắng Đuôi ươi: mi già đời trêu chọc, giết hại bao sinh linh, lại còn trộm bảo bối. Chuyến này quyết chẳng tha, phải một còn một thác

Dại Thánh quát yêu ma: mi thực không biết điều gọi đồ đệ đánh lão Tôn, trừng chọi sao nổi đá hộc

Bảo kiếm qua, gậy sắt tới, hai bên không còn gì nhân đức

Ba xoay bốn chuyển thử tài năng.

Một tới một lui quyết thua được

Vì giúp sư lấy kinh, bái Phật núi Linh Sơn

Cho nên vàng lửa không hợp nhau, ngũ hành rồi loạn hại hoà khí, diệu vô dương tỏ thân thông, đá chạy cát bay thành bão tóc

Đánh nhau dần dần ngày xế chiều

Yêu ma sức kém phải bỏ cuộc.

Lão ma đánh nhau với Dại Thánh đến ba bốn mươi hợp, trời đã gần chiều, không chống chọi nổi, bị thua trận, chạy tuốt về phía tây nam, chuồn tới Áp Long động.

Dại Thánh ở trên mây bước xuống, đi vội vào động Liên Hoa, cưỡi trời cho Đường Tăng, Bát Giới và Sa Tăng xuống. Ba người thoát khỏi tai nguy, tạ ơn Hành Giả và hỏi:

- Yêu ma đi đâu rồi?

Hành Giả nói:

- Ma em đã bị cuốn vào hồ lô, bây giờ có lẽ đã hoá rồi! Ma già đánh nhau vừa mới thua trận, chạy về Áp Long động ở phía tây nam. Tiểu yêu trong toàn động, bị lão Tôn hoá phép phân thân đánh chết một nửa, còn một ít tàn quân chạy về, lại bị lão Tôn diệt tuyệt nọc, mới vào được đến đây, cứu mọi người.

Đường Tăng xiết bao cảm tạ nói:

- Đồ đệ ạ, nhờ có con phải chịu nhiều lao khổ!

Hành Giả cười nói:

- Thật là lao khổ! Chỉ vì mọi người còn bị treo đau đòn, nên lão Tôn không hề ngơi chân tay, bận rộn hơn anh lính chạy công văn hoả tốc, trở ra trở vào, bôn ba không ngừng, thế mới lấy trộm được bảo bối chúng nó, đẹp được lũ yêu quái.

Trư Bát Giới nói:

- Sư huynh, lấy cái hồ lô ra cho chúng đệ xem nào. Chỉ sợ ma em đã hoá mất rồi!

Đại Thánh bỏ Tịnh bình ra trước, lấy dây kim tuyến và quạt ra sau, cuối cùng mới lấy hồ lô cầm ở trong tay nói:

- Đừng xem, đừng xem, trước nó cuốn lão Tôn vào trong, bị lão Tôn nhổ bọt ra đánh lừa cho nó mở nút, lão Tôn mới thoát ra được, chỉ sợ nó cũng làm cái trò ấy để thoát thân.

Thầy trò rất vui vẻ, đi tìm gạo nước, rau củ ở trong động, đốt lửa bếp lên, sửa soạn làm bữa cơm chay, ăn uống cho no, nghỉ ngơi một đêm ở trong động cho đến sáng.

Lại nói lão ma chạy về tới động Áp Long, tụ tập tất cả nữ quái lớn nhỏ, nói rõ chuyện mẫu thân bị giết, đứa em bị cuốn, yêu binh bị tuyệt diệt, bảo bối bị mất trộm. Bọn nữ quái khóc oà cả lên. Đau thương hồi lâu, lão ma nói:

- Mọi người đừng khóc lóc nữa, trong mình ta hãy còn một thanh kiếm Thất tinh, ta muốn tập hợp nữ binh các người lại cả đằng sau núi Áp Long, mượn thế lực họ ngoại, bắt cho kỳ được Tôn Hành Giả để báo thù.

Nói chưa dứt lời, có tiểu yêu ở ngoài cửa vào báo:

- Thưa đại vương, ở sau núi có ông cậu đem một đội quân lại.

Lão ma nghe nói, vội vàng thay mặc đồ tang phục, cúi mình ra đón tiếp. Nguyên lai ông cậu già ấy là em ruột mẹ đẻ lão, tên gọi là Hồ A Thất đại vương. Vì nghe tin báo của tiểu yêu tuần núi nói chị hắn bị Tôn Hành Giả đánh chết, rồi biến ra hình chị, lấy trộm bảo bối của đứa cháu gọi y bằng cậu, mấy ngày luôn đánh nhau ở núi Bình Đỉnh nên y mới đem hơn ba trăm tên yêu

binh bản bộ, định tới nơi trợ chiến, và tìm dò đến nhà chị trước để hỏi tin.

Vừa mới tới cửa, trông thấy ma già ăn vận đồ tang, hai người oà lên khóc. Khóc một lúc, lão ma sụp lạy, nói lại việc trước. A Thất tức giận, liền bảo lão ma thay đồ tang, cầm bảo kiếm, điếm hết nữ yêu, hợp lại làm một, cười gió mây, bay về mạn đông bắc.

Đại Thánh đã bảo Sa Tăng sửa soạn bữa cơm chay sáng ăn xong sẽ đi. Chợt nghe có tiếng gió thét, chạy ra cửa xem thì ra một toán yêu binh, từ đằng tây bắc đi tới. Hành Giả vội trở lại, gọi Bát Giới bảo:

- Chú em, yêu tinh lại xin cứu binh tới nơi!

Tam Tạng nghe lời, sợ tái người đi nói:

- Đồ đệ ơi, làm thế nào bây giờ?

Hành Giả cười nói:

- Xin cứ yên tâm! Cứ yên tâm! Dem tất cả những bảo bối của nó ra đây cho tôi!

Đại Thánh buộc hồ lô và Tịnh bình vào sau lưng, lồng dây kim tuyến vào trong tay áo, cài quạt Ba tiêu lên trên vai áo, hai tay cầm cây gậy sắt, bảo Sa Tăng bảo vệ sư phụ, sai Bát Giới vác đinh ba, cùng ra ngoài động đón đánh.

Quái vật bày thành thế trận, chỉ thấy A Thất đại vương ra đương đầu. Y là người mặt ngọc râu dài, mày rậm tai nhọn, đầu đội mũ kim khôi, mình mặc áo giáp khoá, tay cầm ngọn kích phương thiên, to tiếng quát mắng:

- Mi là con khỉ khốn kiếp to gan! Sao dám dối trá, ăn trộm bảo bối, sát hại thân thuộc ta, giết chết yêu binh, lại còn chiếm giữ động phủ của ta lâu thế? Khôn hồn thì đưa đầu ra đây chịu chết, để rửa hờn cho chị ta!

Hành Giả quát mắng:

- Cái đồ chết giẫm nhà chúng bay, không biết bản lĩnh

ông ngoại Tôn nhà mi à? Đừng có chạy, hãy nhận lấy một gậy của ta đây!

Quái vật né mình tránh, cầm kích phương thiên đón đầu giao chiến. Hai người ở trên đầu núi, kẻ đánh người đỡ, mới được ba bốn hợp, yêu quái sức kém, thua trận bỏ chạy. Hành Giả đuổi theo, lại bị lão ma ngăn lại. Hai người mới đánh nhau được ba hợp. Hồ A Thất lại quay trở lại giáp công. Bát Giới đằng xa nhìn thấy, vội quai đỉnh ba ra ngăn lại. Một người đánh một người; giao chiến hồi lâu, không phân thắng bại. Lão ma quát lên một tiếng, bọn yêu binh chạy lên vây bọc.

Tam Tạng ngồi ở trong động, nghe tiếng reo hò dậy đất, liền gọi:

- Sa hoà thượng, chạy ra xem sư huynh con được thua thế nào?

Sa Tăng vác gậy hàng yêu chạy ra, hét một tiếng, xông ngay lại đánh lui đám yêu. A Thất thấy việc không lợi, quay đầu chạy miết, bị Bát Giới lướt tới, bổ vào lưng một đỉnh ba, chín vết máu tươi như suối chảy, đáng thương hồn vía tựa mây trôi. Bát Giới vội lúi lại lột quần áo ra xem, té ra là một hồ ly tinh. Lão ma thấy chết mất ông cậu, liền bỏ Hành Giả cầm thanh bảo kiếm đến đánh Bát Giới, Bát Giới quai đỉnh ba chống lại. Đương khi chiến đấu, Sa Tăng chạy sấn đến trước mặt, giơ gậy lên đánh, yêu ma không chống cự nổi, vội nhảy lên mây, chạy trốn về phương nam. Bát Giới, Sa Tăng theo rịt không rời. Đại Thánh nhìn thấy vội cưỡi mây nhảy lên không trung, cưỡi Tịnh bình ra, chụp bóng lão ma gọi:

- Kim Giốc đại vương!

Yêu quái tưởng là tiểu yêu bại trận kêu gọi, liền ngoảnh đầu thưa lên một tiếng, vút một cái bị cuốn vào trong bình, bị Hành Giả dán đạo bùa "Thái thượng Lão quân cấp cấp như luật lệnh, phụng sắc" lên trên miệng, chỉ còn mỗi thanh bảo kiếm rơi xuống trần ai, lại vào tay Hành Giả nốt. Bát Giới đón hỏi:

- Sư huynh lấy được bảo kiếm, vậy yêu quái đâu rồi?

Hành Giả cười nói:

- Xong rồi, đã cuốn nó vào trong Tịnh bình của ta đây rồi!

Sa Tăng, Bát Giới nghe nói rất là vui vẻ.

Mọi người đã quét sạch tà ma, về tới động, vui vẻ báo tin mừng với Tam Tạng, nói:

- Núi đã dẹp yên, yêu ma đã hết, mời sư phụ cưỡi ngựa lên đường.

Tam Tạng vui vẻ vô cùng. Ăn xong bữa cơm chay, thầy trò thu thập hành lý, dắt ngựa, tìm đường sang Tây.

Đương di bỗng nhìn thấy ở mé đường có một ông lão mù, tiến đến gần đón đầu ngựa Tam Tạng nói:

- Hoà thượng đi đâu thế? Trả lại bảo bối cho ta!

Bát Giới kinh sợ nói:

- Hồng rồi! Đây là lão yêu đến đòi bảo bối!

Hành Giả nhìn kỹ, té ra là Thái thượng Lão quân, vội vàng tiến lên lễ chào nói:

- Chào Lão quân, người đi đâu?

Lão tổ vội bay lên ngọc cục bảo tọa, đứng trên chín tầng mây nói:

- Tôn Hành Giả, trả lại bảo bối cho ta!

Đại Thánh cũng nhảy lên trên không nói:

- Bảo bối gì ạ?

Lão quân nói:

- Hồ lô của ta để đựng đơn, Tịnh bình của ta để đựng nước, bảo kiếm của ta để luyện ma, quạt của ta để quạt lửa, dây của ta là cái thắt lưng để thắt áo bào. Hai quái vật kia, một đứa là đồng tử coi lò vàng, một đứa là đồng tử coi lò bạc. Chúng ăn trộm bảo bối, bỏ chạy xuống hạ giới, ta đương đi tìm không thấy, may sao nhà ngươi bắt được!

Đại Thánh nói:

- Lão quân, người thực đã vô lễ, thả lỏng cho người trong nhà làm điều gian tà, như vậy là đã phạm vào tội kiếm thúc bất nghiêm đấy.

Lão quân nói:

- Không can gì đến ta, chớ có đổ oan cho ta! Việc này do Quan Âm ngoài bể, ba lần hỏi mượn ta, đưa bọn chúng đến chốn này, thác sinh ra yêu ma, thử thầy trò nhà ngươi xem có thực lòng sang Tây Thiên hay không.

Đại Thánh nghe nói, trong lòng ngâm nghĩ:

- Bà Bồ Tát này thực chẳng ra sao! Khi xưa giải nạn cho lão Tôn, bảo phải đưa Đường Tăng sang Tây lấy kinh, ta đã nói đường lối gian nguy khó đi, người đã từng hứa với ta nếu gặp nạn gấp, sẽ thân hành đến cứu. Bây giờ lại cho tình ma hại ngấm, ăn nói không thực như thế, đáng kiếp cả đời không có chồng! Nếu không có Lão quân thân hành đến, tôi quyết không trả lại đâu. Nay người đã nói vậy thì xin trả lại.

Lão quân thu lại năm thứ bảo bối, mở nút hồ lô và Tịnh bình, đổ ra hai cục tiên khí, trở tay một cái, lại hoá ra hai đồng tử Kim, Ngân, đứng hầu hai bên, chỉ thấy muôn đạo ráng vàng sáng rực. Ôi!

*Phơi phới cùng về Đâu Suất viện
Thênh thang thẳng tới Đại La thiên.*

Chưa biết sau này có những việc gì, xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BA MƯƠI SÁU

TÂM VIỆN CHÍNH ĐÌNH, CÁC DUYÊN PHỤC TÀ ĐẠO TRỪ ĐI, THẤY ÁNH TRĂNG

Nói về Hành Giả ở trên mây bước xuống, kể lại chuyện Bồ Tát mượn đồng tử, Lão quân thu lấy bảo bối cho sư phụ nghe, Tam Tạng tạ ơn khôn xiết, dốc lòng chân thành, dẫn mình sang Tây Trúc. Tam Tạng lên ngựa; Bát Giới quấy hành lý; Sa hoà thượng đi trước giắt ngựa, Tôn Hành Giả cầm cây gậy sắt, mở lối, xuống núi tiến bước. Kể sao xiết nổi dãi dàu trải gió tám mùa.

Thầy trò đi đã lâu lâu, đằng trước lại có một quả núi chặn lối, Tam Tạng ngồi trên mình ngựa gọi to:

- Các đồ đệ! Quả núi kia hình thế hiểm trở, các con phải nên cẩn thận đề phòng, sợ lại có ma chướng xâm phạm đấy.

Hành Giả nói:

- Sư phụ chớ nên lo sợ nghĩ vẩn, chỉ nên vững tính định thần, sẽ tự nhiên vô sự.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ạ, đường sang Tây Thiên sao mà khó khăn như thế? Nhớ từ khi ta ra khỏi Trường An, dọc đường xuân qua hạ lại, thu tới đông về, kể đã bốn năm năm trời, mà sao vẫn chưa tới nơi?

Hành Giả nghe thế, khà khà cười nói:

- Còn chán! Còn chán! Vẫn chưa ra khỏi cửa lớn kia mà!

Bát Giới nói:

- Sư huynh đừng có nói dọa, cửa nào ở nhân gian mà lớn thế?
Hành Giả nói:

- Chú em ơi, chúng ta vẫn còn đang đi ở trong nhà.
Sa Tăng cười nói:

- Sư huynh toàn khoác bịp chúng tôi. Cái nhà mà to thế, thì kiếm đầu ra xà quá giang mà mua được!

Hành Giả nói:

- Người anh em ơi, cứ như lão Tôn thấy, thì trời xanh là ngói lợp, mặt trời mặt trăng là cửa sổ, bốn non năm núi là ruộng cột, cả trời đất coi như một nhà xưởng!

Bát Giới nghe xong nói:

- Thôi vậy! Thôi vậy! Chúng ta quay trở về là hơn.
Hành Giả nói:

- Đừng có bàn nhảm, cứ việc theo lão Tôn lên đường!

Đại Thánh vác ngang cây gậy sắt, đưa dẫn Đường Tăng mở lối đường núi, tiến về đằng trước.

Vị sư phụ nơm nớp lo lắng tiến vào núi sâu, trong lòng thê thảm, dừng ngựa lại, gọi to:

- Ngô Không này! Ta:

*Từ khi Ích Trí hẹn non xanh
Vương Bát Lưu hành tiến khỏi thành
Giữa lối chào nhau Tam Lăng Tử
Dọc đường giục già Mã đầu linh
Tìm gò chuyển lạch cầu Kinh giới
Leo ngọn trèo non vái Phục linh
Phòng Kỳ một thân như Trúc lịch
Hồi hương bao nhĩ tạ triều đình ⁽¹⁾*

Đại Thánh nghe lời, khanh khách cười nói:

⁽¹⁾ Bài thơ này dùng toàn tên thuốc, mỗi chữ Hoa là tên một vị thuốc.

- Sư phụ bất tất phải băn khoăn, không phải lo phiền, hãy cứ yên lòng tiến bước, người sẽ thấy "công đến tự nhiên thành"!

Thầy trò ngắm quang cảnh núi, đương khi dạo bước, bất giác vùng hồng đã lặn về tây. Chính là:

*Mười dặm trường đình không khách tới,
Chín lần trời thăm hiện muôn sao.
Tám sông thuyền bè buông neo đậu,
Bảy ngàn châu huyện đóng cửa vào.
Sáu cung năm phủ quan liêu lại
Bốn biển ba sông không chài câu
Trên kia toà lầu rền chuông trống,
Một vầng trăng sáng đất trời cao.*

Vị trưởng lão ngồi trên mình ngựa, nhìn ngắm xa thấy trong hẻm núi có lâu đài lờ lờ, điện gác trùng trùng, liền nói:

- Đồ đệ ạ, bây giờ trời đã xế chiều, may nhìn ở đằng kia có lâu đài, hẳn là nơi am quán, chùa viện, chúng ta hãy tới đó ngủ trọ một tối, ngày mai sẽ đi.

Hành Giả nói:

- Sư phụ nói phải đấy. Cứ thư thả, để con đi xem hay dở thế nào đã!

Đại Thánh nhảy lên trên không, xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên là một toà sơn môn. Chỉ thấy:

*Gạch bát xây tường nề phấn đỏ
Hai bên cánh cửa đóng đỉnh vàng
Lâu đài lờ lờ bên sườn núi
Cung khuyết tầng tầng giữa hang non.
Gác Vạn Phật đối Như Lai điện
Lầu Triều Dương đối cửa Đại Hùng
Bảy tầng tháp cao đùn mây rắng
Ba toà Phật thánh hiện vinh quang
Sảnh Đại Từ đối điện Di Lặc*

Đài Văn Thù sánh quán Già Lam
Ngoài lầu Khán Sơn ánh xanh mùa
Trên gác Bộ Hư mây tía quàng
Cửa thông viện trúc xanh xanh thăm
Phương trượng, nhà Thiền khắp chốn quang
Thanh nhả thâm u bao thú vị
Khe khe lồi lồi đón dọc ngang
Nơi Tham Thiền có Thiền tăng giảng
Phòng Đạo nhạc rộn rã sáo đàn
Trên đài Diệu cao cột hoa xoã
Trước đàn Thuyết pháp lá Bồ lan
Chính thực là:
Rừng che đất tam bảo,
Núi đỡ cung phạn vương,
Nửa vách đèn nền treo lấp lánh
Một hàng hương ngát khói mênh mang.

Tôn Đại Thánh ở trên mây bước xuống, nói với Tam Tạng:

- Bạch sư phụ, quả là một toà tự viện, có thể ngủ trọ được, chúng ta đến nơi xem.

Trưởng lão phóng ngựa đi trước, thẳng đến tận ngoài sơn môn.

Hành Giả nói:

- Bạch sư phụ, chùa này là chùa gì?

Tam Tạng nói:

- Ta vừa dừng chân ngựa, chân chưa rút ra khỏi bàn đạp, người đã hỏi chùa gì, thì còn biết đường nào mà lần!

Hành Giả nói:

- Sư phụ đi tu, làm sư từ thuở nhỏ, đã từng đọc qua sách, mới có thể diễn giảng kinh pháp; văn lý đều thông, rồi mới được hưởng ơn huệ của vua Đường, những chữ đại tự ở trên cửa to thế kia, sao lại không biết?

Trưởng lão mắng:

- Con khỉ khốn kiếp, nói năng ngu ngốc! Ta giục ngựa chạy về hướng tây, ánh mặt trời chiếu chói mắt, mà trên cửa tuy có chữ, nhưng bụi bặm đã mờ đi, cho nên mới trông không rõ.

Hành Giả nghe nói, vận mình một cái, cao lên hơn hai trượng, lấy tay xoa hết bụi bặm nói:

- Sư phụ, mời người xem!

Trên cửa có 5 chữ đại tự là "Sắc kiến Bảo Lâm tự".

Hành Giả thu "pháp thân" lại nói:

- Bạch sư phụ, ai vào trong chùa hỏi ngủ trọ bây giờ?

Tam Tạng nói:

- Để ta vào cho, các con mặt mũi xấu xí, ăn nói thô tục, tính tình ương ách, ngộ nhỡ va chạm với sư ở đây không cho ngủ trọ, lại hoá lỗ cả.

Hành Giả nói:

- Đã vậy, mời sư phụ vào cho, không cần phải nói nhiều.

Trưởng lão bỏ tích trượng xuống, cởi mũ lá ra, sửa áo chấp tay, thẳng vào sơn môn, chỉ thấy ở hai bên lan can sơn son đắp hai pho tượng kim cương ngồi ở trên cao, trông rất uy nghi dữ tợn.

Một vị mặt sắt râu cứng.

Một vị mày xéch mắt tròn.

Nắm tay bên tả rắn chắc như sắt nguội.

Nắm tay bên hữu giờ cao như cục đồng.

Kim giáp quanh mình màu sáng quắc.

Mũ ngọc giải gấm gió bay tung.

Phương tây thực lắm người thờ Phật,

Vạc đá lập lòe hướng lửa hồng.

Tam Tạng nhìn thấy gật gù than thở:

- Ở bên Đông Thổ nhà mình, giá người ta cũng đắp tượng đại Bồ Tát thế này mà hương hoa cúng dâng, chắc đệ tử này cũng không cần phải sang Tây Thiên làm gì!

Đương khi than thở, thì đã đi vào đến lần cửa chùa thứ hai, có tượng bốn đại thiên vương, tức là Trì Quốc, Đa Văn, Tăng Trưởng, Quảng Mục, ngồi theo ý đông bắc tây nam, mưa hoà gió thuận. Đi vào trong lần cửa hai, lại thấy có bốn cây tùng lớn, tán lá loà xoà, hình như cái tán. Chợt ngừng đầu lên, đã thấy Đại Hùng bảo điện. Trưởng lão chấp tay quỳ y, rạp mình lạy xuống, rồi đứng dậy, đi qua phật đài, đến mái dằng cửa sau. Ở đấy lại có một toà thờ tượng đức Quan Âm phổ độ nam hải. Trên tường toàn là những thợ khéo lành nghề tô vẽ tôm cá, cua, thường luồng, thờ đầu lộ đuôi, nô đùa trên làn sóng bể. Trưởng lão lại bốn năm lượt gạt gù, luôn luôn khen ngợi, nói:

- Đáng thương sao!

*Tôm cá chúng sinh đều lạy Phật
Làm người sao chẳng chịu tu hành.*

Đương khi ấy, có một đạo sĩ ở trong lần cửa thứ ba đi ra. Người đó trông thấy Tam Tạng, vẻ mặt khô ngô, phong tư khác tục, vội vàng rảo bước đến gần chào hỏi:

- Sư phụ ở đâu ta tới đây?

Tam Tạng nói:

- Đệ tử là người nước Đại Đường bên Đông Thổ, được nhà vua sai sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh. Bây giờ đến bảo phương, trời đã xế chiều, vào xin ngủ trọ một đêm.

Người đạo sĩ nói:

- Xin sư phụ chớ lạ, tôi không có quyền. Tôi chỉ là một đạo nhân làm việc đánh chuông, quét dọn, việc này tôi không dám quyết. Ở đây đã có vị lão sư phụ quản gia, để tôi vào thưa chuyện với người; nếu người bằng lòng, tôi sẽ ra mời vào, bằng không, tôi không dám để chậm!

Tam Tạng nói:

- Làm phiền người quá!

Đạo nhân vội trở vào phương trượng nói:

- Thưa lão gia, ở ngoài kia có người đến.

Vị tăng quan vội đứng dậy, thay quần áo, đầu đội mũ Tỳ lư, mình mặc cà sa, vội vàng mở cửa ra đón tiếp.

Tăng quan hỏi đạo nhân:

- Người mới đến ở đâu?

Đạo nhân lấy tay trở nói: -

- Đằng sau chính điện kia, chẳng có người là gì?

Tam Tăng để đầu trần, mình mặc tấm áo Đạt ma hai mươi nhăm mảnh, chân đi đôi giày, bùn nước be bét, đứng tựa ở cửa sau.

Tăng quan nhìn thấy, tức giận nói:

- Đạo nhân muốn ăn đòn hử! Mi há không biết ta là bực tăng quan sao? Chỉ có những bậc sĩ phu ở trong thành đến dâng hương, ta mới ra đón tiếp. Đối với những hạng hoà thượng này, sao mi cũng bảo ta ra đón? Trông mặt mũi thế kia, không phải người tử tế, thường là hạng sư vân du lang thang; giờ đã gần tối, muốn đến xin ngủ trọ. Phương trượng của ta, lẽ nào để cho y quấy bậy? Bảo họ ngủ ở nhà xối ấy, còn bảo với ta làm gì!

Nói xong quay vào.

Trưởng lão nghe tiếng, nước mắt ràn rụa nói:

- Thương hại! Thương hại! Thế mới thực "sẩy nhà ra thất nghiệp"! Đệ tử tôi xuất gia từ thuở còn nhỏ, làm hoà thượng, chưa từng nói dối, ăn mặn, gây trái ý, đọc kinh mang giận phá đường tu, lại cũng không dám *"tung gạch ném ngói vào Phật điện, lột vàng thép trên mặt A La"*. Ôi! Đáng thương thay, không biết kiếp trước xúc phạm gì trời đất, mà đời nay lại gặp người bất lương! - Hoà thượng kia, nhà người không cho ta ngủ trọ thì thôi, nỡ nào lại nói ra những câu hèn hạ, bảo chúng ta ngồi bó đầu gối ở nhà xối!

Hành Giả không nghe thấy câu nói ấy còn khá dấy, nếu bảo cho y biết, con khỉ sẽ tiến vào, một cây gậy sắt, nó đánh cho nát mất cá ra. Thôi được, thôi được! Thường có câu "người ta lấy lễ nghĩa làm trước", ta hãy cứ vào hỏi hấn một lời, xem ý hấn thế nào?

Tam Tạng lần theo vết chân tiến vào trong phương trượng, thấy lão tăng quan đó đã cởi y phục, hỗn ha hỗn hển ngồi ở bên trong, chẳng biết là đọc kinh, hay là làm giấy sớ cho người ta, trên bàn thấy có một đồng giấy tờ. Đường Tăng không dám đi vào, đứng ở ngoài sân, khúm núm lên tiếng nói:

- Thưa viện chủ, đệ tử xin có lời chào người!

Lão hoà thượng kia ý không muốn để cho Đường Tăng vào trong rầy rà, nên nửa đáp lễ nửa như không, hỏi:

- Người ở đâu tới đây?

Tam Tạng nói:

- Đệ tử ở bên Đông Thổ, được vua nước Đại Đường sai sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh, nhân qua bảo phương, trời đã chiều, xin ngủ trọ một đêm, sáng tờ mờ ngày mai ra đi. Muốn xin lão viện chủ làm phúc, làm phúc!

Viên tăng quan mới đứng dậy khẽ nghiêng mình nói:

- Người có phải là Đường Tam Tạng không?

Tam Tạng nói:

- Thưa vâng, đúng là đệ tử.

Tam quan nói:

- Người đã sang Tây Thiên lấy kinh, sao lại không biết lối?

Tam Tạng nói:

- Đệ tử chưa được tới quý xứ bao giờ.

Y nói:

- Cách đây chừng bốn năm dặm, về đằng chính tây, có một toà điểm Tam thập lý, trong điểm có người bán cơm hàng, ngủ trọ dễ dãi. Chúng tôi ở đây, không tiện để bọn nhà sư như các ông đi xa ngủ trọ.

Tam Tạng chấp tay nói:

- Thưa viện chủ, cổ nhân có câu "đền miếu chùa chiền, đều là trạm nghỉ của những người tu hành chúng tôi, gặp sơn môn sẽ có ba thăng gạo". Thế mà người lại không cho trọ, là ý thế nào?

Tăng quan tức giận nói:

- Cái đồ hoà thượng lang thang nhà người, cũng mồm mép hàng đầu hàng mỡ khiếp quá!

Tam Tạng nói:

- Sao lại mồm mép hàng đầu?

Tăng quan nói:

- Người xưa có câu "mãnh hổ chạy vào thành, các nhà đóng cửa lại, tuy không ăn thịt người, ngày trước danh đã hoại"

Tam Tạng nói:

- Sao lại "ngày trước danh đã hoại"?

Y nói:

- Năm trước đây có mấy vị sư đi hành cước ⁽¹⁾ đến ngôi ở của chùa; thấy họ đói rét, người nào người nấy đầu không mũ, chân không giày, quần áo tả tơi, lam lũ, chúng tôi vội vã mời vào phương trượng, mời ngồi lên trên, thiết đãi cơm chay, lại đem quần áo cũ biếu mỗi người một cặp, giữ ở lại mấy ngày. Ngờ đâu, bọn họ thấy có ăn mặc sẵn sàng, không chịu đi nữa, ở lý bảy tám năm liền. Đã vậy, lại còn làm bao nhiêu việc bậy bạ là khác nữa.

Tam Tạng nói:

- Làm bậy bạ thế nào?

Tăng quan nói:

Nghe tôi kể đây:

*Lúc rồi trèo tường ném đá
Khi buồn lên vách nhỏ đình
Trời rét bể song đốt lửa
Mùa hè ngáng cửa nằm kên.
Vải phướn làm dây buộc căng,*

⁽¹⁾ Hành cước: đi chơi đây đó, chứ dùng riêng chỉ các sư

*Mạch nha trộm đổi rau xanh
Dầu ở đĩa đèn thường đổ trộm,
Cạo nổi vết bát sạch sành sanh.*

Tam Tạng nghe lời, trong lòng tự nghĩ:

- Khổ quá, đệ tử đây có phải cái hạng hoà thượng dài lưng như thế đâu!

Nghĩ cực, muốn khóc oà lên, lại sợ lão hoà thượng trong chùa chê cười, chỉ lẳng lặng lấy vạt áo lau nước mắt, im hơi lặng tiếng, vội chạy ra ngoài, tìm ba đồ đệ.

Hành Giả thấy sư phụ có vẻ giận dữ, tiến lên hỏi:

- Thưa sư phụ, hoà thượng trong chùa đánh thầy ư?

Đường Tăng nói:

- Không ai đánh!

Bát Giới nói:

- Nhất định là thầy bị đánh, nếu không, sao lại nói như người khóc?

Hành Giả hỏi:

- Họ mắng thầy chẳng?

Tam Tạng nói:

- Cũng không hề mắng.

Hành Giả nói:

- Đã không bị đánh, lại không bị mắng, tại sao lại khổ não làm vậy? Hay là thầy nhớ quê hương đấy?

Đường Tăng nói:

- Đồ đệ ạ, trong ấy họ không cho trọ.

Hành Giả cười nói:

- Có lẽ ở trong đó có đạo sĩ chẳng?

Đường Tăng tức giận nói:

- Ở trong quán mới có đạo sĩ, còn trong chùa chỉ có hoà thượng thôi!

Hành Giả nói:

- Sư phụ chẳng ra thế nào cả, đã là hoà thượng thì cùng một môn với mình rồi. Người ta thường nói: "Đã ở trong hội Phật, đều là người có duyên". Thầy cứ ngồi đây, để con vào xem sao.

Hành Giả sửa lại vành vàng chít trên đầu, thắt lại dây lưng, cầm cây gậy sắt, thẳng tới bảo điện Đại Hùng, trở tay vào ba pho tượng Phật nói:

- Các vị đều là tượng giả đắp đất thếp vàng, sao bên trong không có cảm ứng? Lão Tôn này bảo hộ vị thánh tăng nhà Đại Đường sang Tây Thiên bái Phật cầu lấy chân kinh, đêm hôm nay tới đây xin ngủ trọ, đi ngay báo danh cho ta. Nếu không cho trọ, ta đánh cho một chập vỡ tan mình vàng, cho tro đất thó ra!

Đương khi Đại Thánh ở đằng trước phát câu, kiểm chuyện nói bừa bãi, đã thấy một đạo nhân thấp hương chiều, châm mấy nén hương, đến cắm vào bát hương thờ Phật. Hành Giả quát lên một tiếng, y sợ ngã lăn ra đất, vừa nhòm dậy nhìn thấy mặt Hành Giả, lại ngã lăn ra, mất vía, lảo đảo chạy vào trong phương trượng cấp báo:

- Lão gia! Có một vị hoà thượng ở ngoài kia!

Lão tăng quan kia nói:

- Bọn đạo nhân các người đều đáng đánh đòn! Cứ bảo ngay họ nằm rạp ở nhà xối, còn báo làm gì. Hễ báo nữa sẽ đánh hai chục roi!

Đạo nhân nói:

- Vị hoà thượng này, không như vị hoà thượng kia, coi rất hung ác, ghê sợ quá!

Tăng quan nói:

- Hình dáng thế nào?

Đạo nhân nói:

- Mặt tròn xoay, tai bẹp dí, mặt đầy lông, miệng Lôi Công, tay cầm một cây gậy, nghiêng răng hằm hằm sạo sục như tìm người chực đánh.

Tăng quan nói:

- Để ta ra xem!

Cửa vừa mở. Hành Giả cũng vừa sấn đến. Thực là con người xấu xí, mặt chỗ lõm chỗ lồi như mắt cá chân, hai con mắt vàng khè, một cái trán dô, răng còi ra, hình như giống cua cày, thịt lồi vào trong, xương gồ ra ngoài. Lão hoà thượng hoảng sợ, vội đóng cửa phương trượng lại. Hành Giả sấn tới, đập vỡ cánh cửa ra, nói:

- Phải lập tức dọn dẹp quét tước sạch sẽ lấy một nghìn gian phòng, cho lão Tôn ngủ đây!

Tăng quan trốn ở trong phòng nói với đạo nhân:

- Sao người y xấu xí thế, mà lại nói rất khoác lác, làm ra vẻ mồm mép ghê gớm lắm. Kể tất cả từ phương trượng cho tới phật điện, lầu chuông gác trống, hai bên hành lang, tổng cộng chưa được ba trăm gian, y lại đòi những một nghìn gian để ngủ thì đào đâu ra?

Đạo nhân nói:

- Sư phụ ạ, con cũng đã sợ hãi vỡ mật ra rồi, mong người ra mà trả lời với họ thế nào cho phải.

Tăng quan sợ run bần bật gọi to bảo:

- Kính thưa vị trưởng lão xin ngủ trọ, nhà chùa nhỏ mọn chúng tôi ở núi hoang đây, không đủ phương tiện, không dám mời nghỉ lại, xin người đi trọ nơi khác.

Hành Giả biến cây gậy xoè thành cái chày thon nhỏ đặt sừng sững ở giữa sân chùa nói:

- Hoà thượng nếu không cho ta trọ, người hãy dọn ngay đi nơi khác!

Tăng quan nói:

- Chúng ta trụ trì tại chùa từ thuở nhỏ, sư tổ truyền đến sư cụ, sư cụ truyền đến chúng ta, chúng ta sẽ truyền cho người sau về lâu về dài. Không biết y là danh phận gì, giả thực giả hư, lại bắt chúng ta dọn đi nơi khác.

Đạo nhân nói:

- Lão gia ạ, chớ có chòng ghẹo vào, cứ dọn đi cho rảnh. Không có lại chẳng có chỗ ở.

Tăng quan nói:

- Đừng có nói nhảm, chúng mình tất cả già trẻ có tới bốn năm trăm hoà thượng, dọn đi đâu bây giờ? Có dọn đi cũng không ở vào đâu được.

Hành Giả nghe tiếng nói:

- Không có nơi dọn đi, hãy cho người ra đi một bài gậy!

Lão hoà thượng gọi đạo nhân bảo:

- Nhà ngươi hãy ra đi một đường gậy giúp ta.

Đạo nhân hoảng sợ nói:

- Ối cha mẹ ơi! Cái đòn khiêng to thế kia, lại bảo tôi đi một đường gậy!

Lão hoà thượng nói:

- "Nuôi quân nghìn ngày, dùng quân một sớm", tại sao nhà ngươi không chịu ra?

Đạo nhân nói:

- Cái đòn khiêng ấy, chưa nói là bị đánh phải, nó mà đổ vào người, thịt cũng nát như bùn!

Lão hoà thượng nói:

- Cứ dựng ở giữa sân như thế, đêm hôm qua lại, nhớ ra không nhớ, va đầu phải là vỡ sọ ra.

Đạo nhân nói:

- Sư phụ ạ, người đã biết nó nặng như vậy, sao còn bảo tôi ra đánh một bài?

Nói đoạn, y bỏ vào phía trong nhà.

Hành Giả thấy nói:

- Giả sử cứ để ta, thì mỗi gậy ta đập chết một đứa, nhưng làm thế sư phụ ta lại quả là hành hung. Hãy để ta đánh vào một thứ gì khác cho các người xem.

Vừa ngừng đầu lên, nhìn thấy ngay một con sư tử đá ở ngoài cửa phương trượng, liền tới nơi giờ gậy lên, đập đánh choang xuống một cái, con sư tử vỡ tan ra như cám. Hoà thượng ở trong cửa sổ nhìn ra thấy vậy sợ nhún cả người, vội vàng chui nép xuống gầm giường; đạo nhân chuồn ngay ra cửa sau, luôn miệng kêu la:

- Cha ơi là cha! Gậy nặng! Gậy nặng! Không ngăn nổi đâu! Cho trợ, cho trợ!

Hành Giả nói:

- Hoà thượng ơi, ta không đánh người đâu. Cho ta hỏi trong chùa này có bao nhiêu hoà thượng?

Tăng quan run rẩy nói:

- Trước sau có hai trăm tám mươi nhăm phòng, cộng tất cả năm trăm vị hoà thượng có độ điệp.

Hành Giả nói:

- Nhà người đi gọi tất cả năm trăm hoà thượng đó, ăn vận quần áo dài tề chỉnh, lập tức ra đón tiếp sư phụ bên Đường triều của ta vào đây ngay, ta sẽ tha cho không đánh.

Tăng quan nói:

- Cha ơi, nếu mà không đánh, muốn rước vào cũng xin rước!

Hành Giả nói:

- Đi mau lên!

Tăng quan gọi đạo nhân:

- Thôi đừng có nói sợ vỡ mật hay sợ nát tim nữa, hãy cùng ta đi gọi ngay mọi người ra đón tiếp Đường Tăng gia gia vào.

Đạo nhân chẳng biết làm thế nào nữa, đành phải liều mạng; luồn qua lỗ chó chui phía sau chuồn ra ngoài, lên đến chính điện, bên đông gióng trống, bên tây khua chuông.

Tiếng chuông trống âm âm vang dội, làm kinh động hết thấy gia tăng ở hai bên hành lang, họ kéo lên điện hỏi:

- Bây giờ hãy còn sớm, đã khua chuông đánh trống làm gì?

Đạo nhân nói:

- Mau mau thay ngay quần áo, đứng sắp hàng, theo sư phụ đi đón tiếp lão gia bên Đường triều tới đây.

Mọi hoà thượng vội sắp hàng tề chỉnh ra cửa nghinh tiếp. Có người khoác áo cà sa, có người mặc áo một vạt, người không có thì mặc áo chùng mụn vá to, có người mười phần cùng khổ, không có áo dài, lấy quần xỏ hai tay vào quàng lên vai.

Hành Giả nhìn thấy hỏi:

- Hoà thượng, người mặc thứ áo gì vậy?

Hoà thượng thấy y xấu xí nói:

- Gia gia ơi, xin người đừng đánh, để tôi nói: đây là vải ăn xin ở trong thành. Ở đây không có thợ may, phải khâu rúm lấy làm "một cái khố tải".

Hành Giả nghe nói cười thầm, đưa các sư ra ngoài cửa chùa quì xuống.

Vị tăng quan dập đầu nói lớn:

- Kính mời Đường lão gia vào trong phương trượng!

Bát Giới nhìn thấy nói:

- Sư phụ lớn người không được việc, khi người trở ra, nước mắt ròng ròng, miệng dài có mủ. Sư huynh sao mà tài giỏi thế, bắt họ phải dập đầu đón tiếp!

Tam Tạng nói:

- Cái đồ ngốc nhà mi, chẳng biết lễ nghĩa cái quái gì! Người ta thường nói: "Quỉ cũng phải sợ người ác".

Đường Tăng thấy bọn họ dập đầu làm lễ, trong lòng rất ái ngại, tiến lên gọi:

- Mời các vị đứng dậy!

Các sư cúi đầu nói:

- Nếu lão gia và các vị đồ đệ của người chỉ nói một lời lương thiện, không dùng tới đòn khiêng, chúng tôi quì một tháng cũng được.

Đường Tăng gọi:

- Ngộ Không, đừng đánh người ta!

Hành Giả nói:

- Chưa hề đánh, nếu đánh, bây giờ họ đã chết cả rồi!

Bọn hoà thượng mới đứng cả dậy, người dắt ngựa, kẻ gánh hành lý, công kênh Đường Tăng, công Trư Bát Giới, kéo tay Sa Tăng, cùng nhau tiến vào trong chùa. Tới phương trượng đằng sau chùa, theo thứ tự ngồi xuống.

Các sư lại đến làm lễ.

Tam Tạng nói:

- Mời viện chủ đứng dậy, bất tất phải lễ bái mãi làm cho bần tăng thêm áy náy. Chúng ta đều là đệ tử nhà Phật cả!

Tăng quan nói:

- Lão gia là vị khâm sai bên thượng quốc, tiểu hoà thượng không kịp nghênh tiếp. Nay đã quá bộ đến nơi chùa hoang, hiểm vì mất tục, không biết tôn nghi, được gặp lão gia trong khi bất thỉnh linh, xin người cho biết trong khi đi đường người dùng chay hay là dùng tạp, để chúng tôi sửa soạn bữa ăn?

Tam Tạng nói:

- Chúng ta ăn chay!

Tăng quan nói:

- Các vị đồ đệ gia gia này dễ thường dùng tạp?

Hành Giả nói:

- Chúng tôi cũng ăn chay, đều ăn chay từ khi còn trong bụng mẹ.

Hoà thượng kia nói:

- Cha mẹ ơi, hung hãn thế này mà cũng ăn chay!

Có một vị hoà thượng bạo dạn đến gần hỏi:

- Lão gia đã dùng cơm chay, phải thổi bao nhiêu gạo mới đủ ăn?

Bát Giới nói:

- Hoà thượng nhỏ xíu này hỏi han gì! Cứ thôi cho chúng tôi một thùng gạo.

Các hoà thượng đều hoảng sợ, vội đi rửa nồi dọn bếp, mọi người đều vào phòng sửa soạn cơm nước, đặt bàn kê ghế, thết đãi Đường Tăng.

Thầy trò ăn xong bữa cơm chay chiều, cất dọn đồ vật, Tam Tạng nói câu cảm ơn:

- Thưa lão viện chủ, quấy quả các vị quá!

Tăng quan nói:

- Không dám, không dám, chúng tôi thật là trễ nải! Chậm chạp quá.

Tam Tạng nói:

- Thầy trò chúng tôi sẽ nghỉ lại ở đâu?

Tăng quan nói:

- Xin lão gia cứ thư thả, chúng tôi sẽ thu xếp.

Liên gọi:

- Đạo nhân ở bên ấy có người nào để sai bảo không?

Đạo nhân nói:

- Thưa sư phụ, có ạ.

Tăng quan dặn bảo:

- Các người cho hai người sửa soạn cỏ lá cho ngựa Đường lão gia ăn, mấy người đi dọn dẹp quét tước ba gian thiền đường đằng trước cho thực sạch sẽ, kê giường quây màn, mời lão gia sang nghỉ ngơi.

Mấy đạo nhân vâng lệnh làm các việc xong xuôi dẫu vào đây rồi, bèn đến mời Đường lão gia đi nghỉ. Bốn thầy trò dắt ngựa, quấy hành lý ra khỏi phương trượng, thẳng tới trước cửa ở hai gian cuối thiền đường, đã thấy ở bên trong đèn nến sáng rực, có đặt bốn cái giường bằng mây.

Hành Giả nhìn thấy, gọi đạo nhân coi việc cỏ ngựa, đem rơm cỏ đến, để ở bên trong thiền đường, buộc ngựa bạch lại, rồi cho đạo nhân về cả. Tam Tạng ngồi ở giữa, năm trăm vị hoà thượng đứng thành hai hàng, vây chung quanh bên đèn châu chực hầu hạ, không dám đi đâu.

Tam Tạng nghiêng mình nói:

- Mời các vị về nghỉ ngơi, để bản tăng tự nhiên thôi.

Các sư không dám lui ra, tăng quan tiến đến dặn dò mọi người:

- Phải hầu hạ lão gia chu tất rồi mới được về!

Tam Tạng nói:

- Thế này là chu tất cả rồi, mời chư vị về nghỉ.

Mọi người mới dám đâu về đấy.

Đường Tăng mở cửa ra ngoài đi tiểu tiện, nhìn thấy mặt trăng vàng vạc trên trời, cất tiếng gọi:

- Đồ đệ!

Hành Giả, Bát Giới, Sa Tăng đều ra đứng hầu.

Nhân thấy ánh trăng trong vắt, cửa ngoài thâm trầm, thực là một vầng treo cao, đất trời sáng sủa, nhân nhìn trăng hoài cảm nhớ nhà ứng khẩu một bài thơ cổ phong trường thiên. Thơ rằng:

*Gương quế treo cao sáng khắp miền,
Non sông soi tỏ bóng y nguyên
Lầu quỳnh đèn ngọc đầy trong sáng,
Mâm bạc gương băng rất vẹn tuyền.
Muôn dặm lúc này đều trắng đẹp.
Cả năm đây tới thực tươi duyên.
Khác gì bánh tuyết treo trời biếc,
Như thể vành băng vượt bể huyền.
Song lạnh quán xe buồn khách lẻ
Sơn thôn nằm ngủ cụ cao niên.*

Tóc thu vườn Hán lo mau đến ⁽¹⁾
 Gương hộp lầu Tần muốn có bên ⁽²⁾
 Dữu Lượng còn thơ truyền sử Tấn ⁽³⁾
 Viên Hoành chẳng ngủ cứ buồn thuyền. ⁽⁴⁾
 Sáng bỗng miệng chén không còn rét.
 Bóng sáng trong sân tưởng có Tiên.
 Nhà nhà dân tranh gậy trong viên,
 Nơi nơi bạch tuyết ngấm bên hiên.
 Đêm nay yên giấc nơi sơn tự,
 Nao lúc cùng nhau lại cố viên?

Hành Giả nghe nói, tiến đến trình thưa:

- Thưa sư phụ, người nhìn thấy bóng trăng trong vắt, lòng nhớ làng xưa, chứ chưa biết ý nghĩa chị Hằng, tức là quy củ dây mực của trời đất ⁽⁵⁾, Mặt trăng đến ngày ba mươi, hồn dương thuộc hành Kim đã tan hết, phách âm thuộc hành Thủy đã đầy vành, cho nên thuần đen mà không có ánh sáng, mới gọi là ngày "hối" ⁽⁶⁾. Lúc đó trong quăng hai ngày Hối và Sóc (mồng một), mặt trăng và mặt trời giao nhau, cảm ánh sáng khí dương mà thành, đến mồng ba, một khí dương hiện, đến mồng tám hai khí dương hiện, nửa hồn ở trong phách, thẳng như sợi chỉ đặt, cho nên gọi là "thượng huyền". Hôm nay là ngày rằm, ba khí dương đầy đủ, nên mới tròn vành, cho nên gọi là "Vọng". Đến ngày mười sáu, một khí âm sinh, ngày hai mươi hai, hai khí âm sinh,

⁽¹⁾ Hán Vũ đế ra vườn chơi làm bài ca "Thu phong từ" than tiếc tuổi già.

⁽²⁾ Tần Thủy Hoàng có cái gương cho cung nữ soi biết rõ được tâm địa của mỗi người, bện cung nữ rất sợ.

⁽³⁾ Dữu Lượng, tướng giỏi đời Tấn, dò dõi coi việc quân cả sáu châu đóng ở Vũ Xương. Một đêm trăng, các tướng chơi ở trên lầu, thỉnh linh Lượng đến, các tướng toan lần trốn tản đi. Lượng vui vẻ giữ mọi người ở lại cùng nhau làm thơ ngấm vịnh trăng.

⁽⁴⁾ Viên Hoành: nhà văn học giỏi đời Tấn, đã theo Tạ An, Hoàn Ôn đi đánh giặc ngoại xâm, sau làm thái thú Đông Dương.

⁽⁵⁾ Ý nói phép nhà Phật đã định sẵn từ trước khi sinh ra người.

⁽⁶⁾ Hối là ngày tối, Vọng là trăng ngày rằm, mặt trăng mặt trời thấy nhau, huyền là dây cung.

lúc ấy nửa phách ở trong hồn, thẳng như sợi chỉ đặt, mới gọi là "hạ huyền", đến ngày ba mươi, ba khí âm đầy đủ thì lại Hối. Đó là ý nghĩa thiên nhiên chọn luyện. Nếu chúng ta biết tu dưỡng được thành công hai tám, chín chín ⁽¹⁾ rồi, lúc bấy giờ, thấy Phật sẽ dễ dàng, trở về làng cũ cũng dễ dàng thôi. Thơ rằng:

*Sau ngày tiến huyền trước, hậu huyền
Vị thuộc bình bình khí tượng tuyến
Hái lấy đem về bỏ lò luyện
Đốc lòng công quả tức Tây Thiên*

Trưởng lão nghe nói, tức thì tỉnh ngộ, thấu suốt chân ngôn, hết sức vui vẻ, cảm tạ Ngộ Không.

Sa Tăng đứng bên cười nói:

- Sư huynh nói tuy cũng đúng, nhưng chỉ nói Huyền trước thuộc khí dương, Huyền sau thuộc khí âm, trong âm có nửa dương, được hành Kim trong hành Thủy, nhưng không nói:

*Thủy hoá nương nhau đều có duyên
Toàn nhờ mẹ đất phối mà nên
Ba nhà cùng hội không tranh cạnh,
Nước ở trường giang, trăng ở trên.*

Trưởng lão nghe nói, cũng thấu hiểu thêm. Chính là:

*Biết ra một khiêu thông nghìn khiêu
Nói rõ vô sinh ấy tức tiên*

Bát Giới tiến lên, nín Trưởng lão lại nói:

- Sư phụ, đừng nghe tán nhảm, nhờ cả giấc ngủ, Trăng ấy là:

*Khuyết đi chẳng mấy lại đoàn viên,
Tựa kiếp tôi đây chẳng vẹn tuyến.*

⁽¹⁾ Hai tám là mười sáu, ý nói viên mãn, đầy đủ. Chín chín là tám mươi mốt, tính từ ngày đông chí trở đi 81 ngày đã vào giữa xuân, mọi vật đều tươi tốt. Ý nói tu đến chỗ trọn vẹn quả phúc.

*Cầm bát lại rằng sao dính dã
Ăn cơm căng bụng vẫn thòm thòm
Người ta linh lợi tu nên phúc,
Tôi chỉ ngu si tích góp duyên.
Tôi bảo: lấy kinh trả đủ ba đường nghiệp
Đuôi vẩy dầu cao thẳng đến thiên.*

Tam Tạng nói:

- Thôi được, các đồ đệ đi đường vất vả, hãy ngủ trước. Ta còn lấy kinh ra đọc mấy lượt đã.

Hành Giả nói:

- Sư phụ sai rồi. Người xuất gia từ thuở nhỏ, đã làm hoà thượng, những kinh học khi còn bé, quyển nào cũng thuộc, lại lĩnh chỉ ý của vua Đường sang Tây Thiên bái Phật, cầu lấy "Đại thừa chân điển". Ngày nay công chưa hoàn thành, Phật chưa được thấy, kinh chưa lấy được, người định đọc quyển kinh gì?

Tam Tạng nói:

- Từ khi ra khỏi Trường An, sớm sớm lặn lội, ngày ngày奔波, những kinh học thuở nhỏ sợ quên mất, may đêm nay được rồi, để ta ôn lại.

Hành Giả nói:

- Người đã nói vậy, chúng con xin đi ngủ trước.

Cả ba cùng lên giường mây đi ngủ. Trưởng lão đóng cửa thiền đường lại, khêu cao ngọn đèn, mở quyển kinh ra, lẩm nhẩm đọc khẽ. Chính là lúc:

*Trên lầu canh một người yên tĩnh
Ngoài bến thuyền câu mới tắt đèn.*

Chưa biết Trưởng lão rời khỏi chùa như thế nào, thử xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BA MƯƠI BẢY

VUA QUỲ ĐÊM TỐI CẦU TAM TẠNG NGỘ KHÔNG HOÁ PHÉP DẪN HÀI NHỊ

Lại nói về Tam Tạng ngồi ở trong thiền đường chùa Bảo Lâm tụng một lượt kinh "Lương hoàng thủy sám", xem một lượt "Khổng tước chân kinh", ngồi mãi tới canh ba, mới bỏ kinh vào trong bao gói lại. Vừa định đứng dậy đi ngủ, bỗng thấy có tiếng "lạch cạch" gõ cửa, rồi một luồng gió lạnh rợn người thổi tới. Tam Tạng sợ gió thổi tắt đèn vội vàng lấy vạt áo che lại. Thấy đèn lúc sáng lúc tối, trong bụng đâm ra sợ hãi lo lắng. Lúc này có phần mỗi một, nằm phục xuống bàn thiu thiu ngủ. Tuy vậy mắt nhắm lơ mơ, nhưng trong bụng vẫn tỉnh táo, bên tai vẫn nghe rõ tiếng gió xào xạc ngoài cửa.

*Luồng gió... thực là:
Nhẹ nhẹ hiu hiu bay lá rụng
Dạt dào cuộn cuộn nổi mây vần
Đầy trời tinh dầu đều mờ ám
Khấp đất mịt mù cát bụi lâm
Một trận dôn dập
Một trận lắng dần
Khi lắng trúc thông nghe dịu nhẹ
Khi mạnh sông lở sóng cồn ầm
Tới mức chìm khó đậu cành kêu lúu rú
Cá biển tung nước nhảy xa gần
Quán gác đông tây rơi cánh cửa*

*Nhà trước phòng sau kinh quỷ thần
Điện Phật bình hoa lặn rơi đổ
Trên đĩa lưu ly đèn tối sầm
Lư hương nghiêng ngả tro thơm loạn
Cây đuốc lắt lư nến ngả dần
Chàng phan bảo cái đều lay lắt
Lâu đài rung rung chuông trống ngân.*

Trong lúc mơ màng, Tam Tạng nghe thấy trong tiếng gió vừa thổi qua rõ ràng có tiếng gọi "sư phụ" văng vẳng ở ngoài thiền đường, vội vàng ngó cổ nhìn ra, thấy một người đàn ông đứng ở ngoài cửa, ướt đầm đìa từ đầu đến chân, nước mắt giàn giụa, miệng luôn luôn gọi "sư phụ".

Tam Tạng nghiêng chào hỏi:

- Nhà người có phải là quỷ quái tà ma, nhân lúc đêm khuya, tới đây trên ta đây không? Ta đây không phải hạng người tham dục, tham sắc, vốn là nhà sư quang minh chính đại, vâng sắc chỉ vua Đại Đường bên Đông Thổ, sang Tây Thiên lạy Phật cầu kinh. Thủ hạ ta có ba người đồ đệ, đều là những bậc anh tài hào hiệp hàng long phục hổ, tài ba tráng sĩ, sát quỷ trừ tà, nếu chúng vớ được, nhà người sẽ tan thân nát xác. Đó là ta có ý đại từ đại bi, có lòng lương thiện, người nên sớm liệu mà trốn xa đi, đừng bèn mảng đến thiền môn của ta nữa!

Người đó đứng dựa vào thiền đường nói:

- Thưa sư phụ tôi không phải yêu ma quỷ quái, cũng không phải tà thần bậy bạ.

Tam Tạng nói:

- Đã không phải loại ấy, nhà người đêm khuya đến đây làm gì?

Người kia nói:

- Thưa sư phụ, người hãy để mắt nhìn qua tôi một lượt.

Trưởng lão định thần xem xét kỹ lưỡng, chà, chỉ thấy người ấy:

*Đầu đội mũ xung thiên,
Lưng thắt đai bích ngọc,
Mình mặc áo bào đỏ thêu phượng múa rồng bay
Chân dận giày vô ưu giắt đầu mây miệng gắm
Tay cầm một cây ngọc khuê trắng la liệt những vì sao.
Mặt như vua Trường sinh Đông Nhạc,
Hình tựa Thánh khai họa Văn Xương.*

Tam Tạng trông thấy sợ tái mặt đi, vội vàng cúi mình nói to:

- Người là vua nước nào, xin mời ngồi!

Nói rồi lấy tay đỡ xuống, nhưng chẳng thấy gì, lại quay mình ngồi xuống, nhìn trở lại, vẫn là người ấy.

Trưởng lão liền hỏi:

- Bệ hạ là vua ở đâu ta, hoàng đế nước nào? Chắc là trong nước không được yên, bị kẻ gian thần hung ngược, nửa đêm mới phải trốn lẩn tới đây, có chuyện gì xin cứ nói cho nghe?

Người đó mới "hai má lệ tràn thừa chuyện cũ, đôi mày sầu khóc kể tình xưa":

- Thừa sư phụ, nhà tôi ở đằng chính tây, cách đây chừng độ trên dưới bốn mươi dặm, nơi đó có một toà thành trì, là nơi khai cơ dựng nghiệp.

Tam Tạng nói:

- Địa danh ấy gọi là gì?

Người đó nói:

- Không giấu gì sư phụ, cái hồi trăm sáng lập quốc gia, đổi hiệu là nước Ô Kê.

Tam Tạng nói:

- Bệ hạ sợ sệt như vậy là vì đâu?

Người đó nói:

- Thừa sư phụ, năm năm về trước, ở vùng chúng tôi trời làm hạn hán, cây cỏ không mọc, dân gian chết đói, rất đổi thương tình.

Tam Tạng nghe nói, gật đầu than rằng:

- Bệ hạ ạ! Người xưa có câu: "Nước chính lòng trời thuận". Có lẽ là nhà vua không chăm lo tới muôn dân. Đã gặp hạn hán, sao lại bỏ thành mà đi. Chỉ cần mở hết kho tàng, cứu giúp dân lành, sửa chữa sai lầm, tiếp tục làm tốt, tha xá những người bị oan uổng. Tự nhiên sẽ phù hợp với lòng trời, mưa hoà gió thuận.

Người ấy nói:

- Lúc ấy kho tàng nước tôi sạch sanh, tiền lương hết cạn, vắn vớ trăm quan không có bồng lộc, bữa ăn của quả nhân không có thịt cá. Bất chước vua Vũ "trị thủy", cùng muôn dân cam khổ, tắm gội chay tịnh, ngày đêm đốt hương cầu nguyện. Như thế ba năm liền, chỉ thấy sông hồ cạn nẻ. Đang lúc nguy nan đó, chợt đâu có một vị Toàn Chân từ núi Chung Nam có tài gọi gió kêu mưa, biến đá ra vàng, trước đến ra mắt các quan văn võ, sau ra mắt trăm, trong khoảnh khắc, khiến được trời mưa như trút nước. Quả nhân chỉ cầu mưa ba thước nước là đủ. Y nói đại hạn đã lâu, chưa đủ thấm nhuần, lại làm mưa thêm hai tấc nữa. Trăm thấy y trọng nghĩa như vậy, liền làm lễ kết giao với y gọi nhau là "huynh đệ".

Tam Tạng nói:

- Đó là một việc đáng mừng to lớn của bệ hạ.

Người đó nói:

- Mừng ở đâu ra?

Tam Tạng nói:

- Vị Toàn Chân ấy đã có bản lĩnh như vậy, muốn mưa bảo hần làm mưa, muốn vàng bảo hần hoá vàng. Thì còn thiếu thốn gì, mà phải lìa bỏ thành trì tới đây.

Người ấy nói:

- Trẫm với y cùng ăn ở với nhau, đã được hai năm. Năm ấy tiết xuân ấm ẩm, hạnh đỏ đào tơ, hoa vui thơm ngát, trai gái các nhà, công tôn các xứ đều đi chơi xuân. Khi ấy các quan đã

lui, về các viện. Trẫm với hấn khoác tay nhau bước vào vườn ngự uyển, chợt đi tới giếng lưu ly, bất giác, không biết y ném vật gì xuống giếng, dưới giếng loé ra muôn đạo kim quang, rồi y đánh lửa bảo trẫm đến bên giếng xem là bảo bối gì. Ai ngờ y đem lòng hung ác, đẩy trẫm lăn xuống giếng, lấy tảng đá đè lên miệng giếng, phủ đất, trồng một khóm chuối trên mặt đất. Thế là trẫm thành con quỷ oan uổng đã ba năm.

Đường Tăng nghe nói, sợ nhủn người, sờn tóc gáy, không biết làm thế nào, đành phải hỏi:

- Tâu bệ hạ, những lời người vừa nói đây, không có lý chút nào cả; bệ hạ chết những ba năm rồi, thế mà các quan văn võ, ba cung hoàng hậu, khi đến châu vua ở trên điện không thấy, tại sao lại không đi tìm?

Người đó nói:

- Sư phụ ạ, nói đến tài năng của hấn, thực là thế gian hiếm có! Từ khi sát hại trẫm, hấn biến ngay ra hình dung trẫm ở trong vườn hoa, không sai chút nào. Hiện nay hấn đương chiếm giữ giang sơn, ngấm lén đất nước của trẫm, hai ban văn võ, bốn trăm quan triều, hoàng hậu ba cung, phi tần sáu viện, đều lọt vào trong tay hấn hết.

Tam Tạng nói:

- Vậy thì bệ hạ chẳng nhu nhược lắm sao?

Người đó nói:

- Hèn thế nào?

Tam Tạng nói:

- Mặc dù yêu quái đó có chút thần thông, biến ra được hình dung bệ hạ, xâm chiếm đất nước của bệ hạ, các quan văn võ không nhận ra được, hậu phi chẳng hiểu là ai, chỉ có người đã chết là biết rõ, vậy sao người không đem kiện lên vua Diêm vương hỏi âm phủ, tố rõ nỗi oan khuất ra?

Người đó nói:

- Hấn thần thông quảng đại, quan lại đều quen thân cả, Đô Thành Hoàng thường chèn chén với hấn, Hải Long Vương có họ với hấn, Đông Nhạc Tể Thiên là bè bạn thân của hấn, thập đại Diêm La đều là anh em khác họ với hấn. Vì thế, nên trăm không thể kiện cáo vào đâu được.

Tam Tạng nói:

- Thưa bệ hạ, ở dưới âm ty đã không làm gì được hấn, vậy bản tăng ở dương gian thì làm nên trò trống gì?

Người đó nói:

- Thưa sư phụ, một điểm oan hồn của quả nhân, đâu dám lên tới của người? Nhân có các vị hộ pháp chư thiên, lục đình lục giáp, ngũ phương yết đế, ngũ trị công tào, mười tám vị hộ pháp già lam, theo liên yên ngựa của người, mới rồi lại được vị Dạ du thần hoá một trận gió thần đưa trăm đến đây. Người nói hạn thuỷ tai ba năm của trăm đã mãn, cho trăm đến đây bái yết sư phụ, và nói với trăm rằng thủ hạ người đây có một vị đại đồ đệ là Tể Thiên Đại Thánh, chém quái hàng ma rất giỏi, nên trăm đến đây, chí tâm khẩn cầu mời người quá bộ đến nước trăm, tước nã yêu quái, phân rõ ngay gian, quả nhân xin kết cỏ ngậm vành, báo đền công ơn sư phụ!

Tam Tạng nói:

- Bệ hạ, người đến đây để cầu đồ đệ bản tăng trừ khử yêu quái ấy cho người có phải không?

Người đó nói:

- Chính thế! Chính thế!

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ của bản tăng bảo làm việc gì thì cũng khó đấy, chứ bảo hàng yêu tước quái, rất hợp với hấn. Thưa bệ hạ, tuy rằng bảo y tước quái, nhưng theo lý thì khó khăn.

Người đó nói:

- Khó khăn thế nào?

Tam Tạng nói:

- Yêu ma đã thần thông quảng đại, biến được như người, các quan văn võ trong triều, người nào người nấy đều vui lòng thuận phục, ba cung phi tần, người nào người nấy đều ý hợp tình đầu, đồ đệ bản tăng dù có thủ đoạn, quyết không dám động đến can qua, thắng hoặc bị các quan bắt lại, buộc chúng tôi lừa vua dối nước, khép vào tội đại nghịch, đem giam cầm ở trong thành, chẳng hoá ra vẽ hùm khắc ngỗng ư?

Người đó nói:

- Trong triều vẫn còn có người cơ mà!

Tam Tạng nói:

- Vậy được! Vậy được! Có lẽ là những bậc thân vương, thái giám được sai đi trấn thủ ở nơi xa?

Người đó nói:

- Không phải, trong cung trẫm còn có Thái tử, đó là vị trừ quân chính của trẫm.

Tam Tạng nói:

- Vị Thái tử đó tưởng đã bị yêu ma cách chức rồi chứ?

Người đó nói:

- Thừa chưa, Thái tử vẫn ở trên điện Kim Loan, trong lầu Ngũ Phượng, thường đọc sách với học sĩ, hoặc cùng ngồi với Toàn Chân; đã ba năm trời, y cấm Thái tử không cho vào hoàng cung, không được giáp mặt mẹ.

Tam Tạng nói:

- Tại làm sao thế?

Người đó nói:

- Vì yêu quái sợ rằng mẹ con gặp nhau, rồi miệng bàn tán quả cà quả táo, lỡ làm lộ chuyện ra chẳng, cho nên nó không để cho hai bên gặp mặt.

Tam Tạng nói:

- Tai vạ của người, tự trời trao lại, cũng chẳng khác gì bản tăng. Cha bản tăng xưa kia cũng bị bọn thủy quái hãm hại, mẹ bản tăng bị thủy quái chiếm mất, sau đó ba tháng, mẹ sinh bản tăng. Nhờ dòng nước xuôi bản tăng thoát chết, may sao có vị ân sư chùa Kim Sơn cứu vớt nuôi nấng nên người. Nhớ lại bản tăng xưa không bố mẹ, bây giờ thấy Thái tử mất song thân, thực là đáng thương!

Lại hỏi tiếp:

- Dù người có Thái tử tại triều chẳng nữa, nhưng làm thế nào mà gặp mặt được?

Người đó nói:

- Sao lại không gặp được?

Tam Tạng nói:

- Thái tử đã bị yêu ma giam lỏng, đến ngay chính mẹ đẻ còn không được gặp mặt, nữa là bản tăng chỉ là một nhà sư gặp làm sao được?

Người đó nói:

- Sáng sớm mai hoàng nhi sẽ ra khỏi triều?

Tam Tạng nói:

- Ra khỏi triều làm gì?

Người đó nói:

- Sáng sớm ngày mai, hoàng nhi sẽ dẫn ba nghìn người ngựa đưa chim ưng, chó săn ra khỏi thành săn bắn, tất nhiên sư phụ sẽ được gặp mặt. Khi gặp, xin người cứ đem những lời lẽ của trẫm nhắc lại cho nghe, hoàng nhi sẽ tin ngay.

Tam Tạng nói:

- Thái tử là người trần mắt thịt, bị yêu ma lừa dối, giữ ở trên điện, ngày nào chẳng mấy lần kêu thưa phụ vương, khi nào lại chịu nghe lời bản tăng nói ra?

Người kia nói:

- Nếu sợ hoàng nhi không tin, trăm xin đưa cho người một vật di tích làm tin.

Tam Tạng nói:

- Vật gì vậy?

Người đó buông viên ngọc khuê trắng nạm vàng cầm ở trong tay xuống, nói:

- Vật này có thể làm tin được.

Tam Tạng nói:

- Vật này là thế nào?

Người kia nói:

- Từ khi gã Toàn Chân biến hoá ra trăm, còn thiếu cái bảo bối này không biến ra được. Về đến trong cung, nó nói dối là vị Toàn Chân lấy mất ngọc khuê mang đi, nên đã ba năm nay, không có vật ấy. Nếu Thái tử của trăm nhìn thấy, trông thấy vật nghĩ đến người, thì thù này sẽ trả được.

Tam Tạng nói:

- Thế thì được, bản tăng sẽ giữ lại, giao cho đồ đệ xử trí giúp người. Người chờ đợi ở đâu?

Người kia nói:

- Quả nhân cũng không dám chờ đợi. Bây giờ lại phải nhờ Dạ Du Thần hoá một trận gió thần đưa về đến hoàng cung trong nội viện, báo mộng cho chính cung hoàng hậu của trăm, cho mẹ con họ hợp ý để thấy trò người đồng tâm.

Tam Tạng gật đầu nhận lời và nói:

- Vâng, người đi thôi!

Oan hồn kia cúi đầu từ biệt, Tam Tạng đi theo tiến chân, chẳng may vấp ngã bổ nhào ra, giật mình tỉnh dậy, thì ra một giấc chiêm bao. Trước ánh đèn lơ mờ, Tam Tạng vội vàng kêu gọi:

- Đồ đệ! Đồ đệ!

Bát Giới tỉnh giấc hỏi:

- Thổ địa, thổ địa cái gì? Xưa kia ta là hảo hán, chuyên ăn thịt người cho qua ngày, ngốn những thức tanh tươi rất là ngon lành, đâm đi theo người xuất gia, chúng ta phải bảo hộ người đi đường! Trước kia ta là hoàng thượng, bây giờ coi như người ở, ban ngày quấy hành lý dắt ngựa, ban đêm nằm để cho người khác gác ử chân! Đêm khuya rồi sư phụ chưa ngủ, còn gọi đồ đệ làm gì?

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ, ta vừa mới phục xuống án thiu thiu, đã thấy một giấc mơ quái lạ.

Hành Giả chồm dậy nói:

- Sư phụ ạ, mộng mị do tư tưởng mà ra, người chưa lên đến núi, đã sợ ma rồi, lại buồn vì Lôi Âm đường xa, không thể đến được, mong nhớ Trường An biết bao giờ lại được trở về, vì vậy sinh ra đa tâm đa mộng. Cứ như lão Tôn quyết một lòng, chỉ mong đến Tây phương bái Phật, chẳng có mộng mị gì hết.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ, giấc chiêm bao này, không phải giấc mộng nhớ quê hương. Ta vừa mới nhắm mắt bỗng có một trận gió thổi qua, thấy một vị hoàng đế ở ngoài cửa chùa, tự xưng là vua nước Ô Kê, khắp mình ướt đẫm, đầy mắt lệ sa.

Rồi Tam Tạng đem hết những điều ở trong mộng nói lại cho Hành Giả nghe.

Hành Giả nói:

- Chẳng cần phải nói! Y đến báo mộng cho người rõ ràng chiếu cố cho lão Tôn một mẻ làm ăn. Để lão Tôn đi xem rõ thực hư thế nào. Cây gậy này có thể làm nên chuyện đây!

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ, y nói yêu ma thần thông quảng đại lắm.

Hành Giả nói:

- Sợ gì nó quảng đại, nếu biết lão Tôn đến, lại không có đường mà chạy.

Tam Tạng nói:

- Ta còn nhớ y có để lại một thứ bảo bối làm di tích.

Bát Giới trả lời:

- Sư phụ chỗ có quàng bầy, nằm chiêm bao là chiêm bao, sao lại nói những câu chuyện không đâu?

Sa Tăng nói:

- "Không tin điều thẳng trong việc thẳng, nên phòng lòng nhân của kẻ bất nhân", chúng ta đốt lửa, mở cửa ra, xem thế nào sẽ rõ.

Hành Giả mở ngay cửa ra. Một lũ chạy cả lên xem: dưới ánh trăng sao, mọi người nhìn thấy một viên ngọc khuê trắng, nạm vàng, để ở trên thềm chùa. Bát Giới tới gần cầm lấy nói:

- Sư huynh ơi, cái này là vật gì?

Hành Giả nói:

- Đây là bảo bối của quốc vương cầm ở trong tay, gọi là ngọc khuê. Sư phụ ạ, đã có vật này, thiết tưởng việc có thực. Công việc bắt yêu ngày mai, ở tay lão Tôn cả. Chỉ cần người làm cho khéo ba việc thôi.

Bát Giới nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Chỉ có giấc chiêm bao cũng phải nói với huynh, về cái món trò hề đó huynh có chịu làm không? Chưa chi huynh đã trút ngay cho người làm khéo ba việc đấy.

Tam Tạng trở vào trong nói:

- Làm ba việc gì?

Hành Giả nói:

- Ngày mai người phải đội đèn, chịu bực tức, gặp ôn dịch.

Bát Giới cười nói:

- Một việc cũng còn khốn thay, ba việc thì chịu làm sao nổi?

Đường Tăng là một vị Trưởng lão thông minh, liền hỏi:

- Đồ đệ ạ! Ba việc ấy nghĩa là thế nào?

Hành Giả nói:

- Chưa cần nói vội, hãy đưa trước cho người hai vật này.

Hành Giả bèn nhổ ngay một sợi lông, thổi hơi tiên vào kêu một tiếng "biến", biến thành một cái hộp sơn son thếp vàng, bỏ viên bạch ngọc vào trong hộp ấy và nói:

- Sư phụ ạ, người bưng vật này ở trong tay, đến sáng ngày ra, mặc áo cà sa vật găm đi lên chính điện, ngồi đọc kinh, để con đi vào trong thành xem xét, nếu đích xác là giống quái vật, sẽ đánh chết nó, lập công ngay ở nơi đó, ví bằng không phải thời thôi, không gây vạ.

Tam Tạng nói:

- Phải lắm! Phải lắm!

Hành Giả nói:

- Thái tử không ra khỏi thành thì thôi, ví bằng đúng như trong mộng, Thái tử ra khỏi thành, con sẽ dẫn đến đây gặp người!

Tam Tạng nói:

- Nếu gặp ta sẽ phải đối đáp thế nào?

Hành Giả nói:

- Khi tới nơi, con sẽ báo trước, để con biến ra một vị hoà thượng nhỏ xíu độ hai tấc bỏ vào trong hộp, người bưng cả con vào trong tay. Khi Thái tử vào trong chùa tất nhiên phải lễ Phật, người cứ mặc kệ cho y lễ, không đếm xỉa gì đến. Y thấy người không nhúc nhích, tất nhiên sai bắt người, người cứ mặc kệ cho họ bắt. Đánh cũng ở họ, trói cũng ở họ, giết cũng ở họ.

Tam Tạng nói:

- Ối! Nhỡ họ chiếu quân lệnh, giết chết thật, thì ta làm thế nào?

Hành Giả nói:

- Không hề chi, đã có con. Gặp lúc khó khăn con sẽ bảo hộ người. Khi nào họ hỏi, người trả lời là hoà thượng bên Đông Thổ được sai sang Tây Thiên lạy Phật cầu kinh và dâng bảo bối. Nếu

họ hỏi: "Có bảo bối gì?". Người nói cho họ nghe chuyện áo cà sa vạt gấm một lượt, và nói đây là bảo bối hạng ba, còn bảo bối hạng nhất và hạng nhì quý hơn. Hễ họ hỏi nữa, sẽ nói trong hộp này có một thứ bảo bối biết năm trăm năm về trước biết năm trăm năm về sau, biết năm trăm năm hiện tại, các việc quá khứ vị lai, tất cả một nghìn năm trăm năm đều hiểu biết hết. Thế rồi sư phụ thả lão Tôn ra; con sẽ đem những lời trong mộng nói với Thái tử, nếu y chịu nghe theo, sẽ đi trừ nã yêu ma, thì một là y báo thù được cho phụ vương y, hai là ta cũng lập được chút danh vọng. Nếu y không tin, mới đưa ngọc khuê trắng cho y xem. Chỉ sợ y còn thơ ấu, vẫn không nhận ra được thôi!

Tam Tạng nghe lời rất mừng nói:

- Đồ đệ ạ, chúc ấy tuyệt diệu! Nhưng còn những bảo bối, một cái gọi là vạt cà sa gấm, một cái gọi là ngọc khuê trắng, còn bảo bối con biết ra, gọi tên là gì?

Hành Giả nói:

- Cứ gọi là "lập để hoá" cũng được.

Tam Tạng y lời, trong lòng ghi nhớ. Cả thầy trò suốt đêm không ngủ, thức cho đến sáng, giận không thể *giơ tay với gọi vừng ô mọc, chum miệng phun bay hết vị sao*.

Một lúc sau, phương đông rực sáng. Hành Giả dẫn dò Bát Giới, Sa Tăng, bảo hai người:

- Không nên quấy nhiễu nhà chùa, ra vào bữa bãi đợi khi nào ta đã thành công, cùng đi với các đệ.

Hành Giả từ biệt mọi người, lộn vào một cái, nhảy lên trên không căng mắt nhìn về hướng tây, quả có một toà thành trì. Tại làm sao lại trông thấy được? Vì rằng trước kia đã nói, thành trì đó cách xa chùa chỉ có bốn mươi dặm, cho nên đứng ở trên cao có thể trông thấy.

Hành Giả đến gần xem xét kỹ lưỡng, thấy những mù quái mây sầu man mác, gió yêu khí oán bởi bởi. Hành Giả ở trên không than thở:

*Nếu phải thực vua lên bảo tọa,
Tự có lành mây năm sắc lan
Chỉ vì yêu quái xâm ngôi báu,
Mù mịt đen thâm khoá cửa vàng.*

Hành Giả đương cảm thán, chợt nghe tiếng súng nổ vang, lại thấy cửa đông mở rộng, một đoàn người ngựa tiến ra, thực là đội quân sẵn bắn, khí thế oai hùng. Chỉ thấy:

*Sớm ra cửa thành đông,
Trên cỏ đứng quay vòng,
Rợp trời cờ màu phất,
Đuổi gió ngựa bạch dong,
Trống ếch bồng bồng thúc,
Giáo lao cặp cặp xông,
Quân khua ưng dữ dội,
Tướng dắt chó oai hùng.
Hoả pháo ran trời nổ
Que nhựa ánh lửa hồng
Người người đeo tên nổ
Kẻ kẻ khoác dây cung.
Chăng lưới nơi chân núi,
Giăng dây lổ tất thông.
Tiếng hô như sấm dậy,
Ngàn ngựa tựa mây lồng.
Giảo thảo không đường trốn
Sói rừng vận cũng cùng,
Hồ ly ngày tận số,
Hươu nai buổi cuối cùng
Trĩ núi bay đâu thoát?
Gà rừng sống chờ hòng.*

Họ đều lần chiếm sơn trường bắt thú dữ, bắn chim chóc tàn phá cây rừng.

Nhóm người kia đi ra khỏi thành, tản về phía đông, chẳng mấy chốc đã đi được chừng hai mươi dặm, tới một vùng ruộng cao. Trong đỉnh trung quân thấy có một vị tướng quân nhỏ xíu, đầu đội mũ, mình mặc giáp, tay cầm thanh bảo kiếm lưỡi xanh, cưỡi con ngựa vàng, lưng đeo cung lên thẳng dây. Thực là:

*Quân vương thực đáng mặt
Vua chúa đáng đắp hù
Quy mô khác phường tục,
Đi đứng rõ oai rồng.*

Hành Giả ở trên không mừng thầm:

- Chẳng cần phải nói, người ấy đích xác là Thái tử của hoàng đế rồi. Để ta đùa hấn một tí.

Dại Thánh ở trên mây bước xuống, đi lộn vào đám quân, đến trước ngựa Thái tử, nhao người biến ra một con thỏ trắng, chạy rồi rít đằng trước ngựa Thái tử. Thái tử trông thấy vui vẻ, đặt tên vào giường thẳng dây cung, bắn một phát tin ngay con thỏ ấy.

Số là Đại Thánh cố ý để cho y bắn trúng, lạnh tay tinh mắt, giờ đón lấy mũi tên, thay cái lông cánh chim lấp ở cuối tên ra đằng trước, co căng chạy miết. Thái tử nhìn thấy thỏ ngọc bị trúng tên, phóng luôn ngựa, một mình lên trước rượt theo. Hay đâu ngựa chạy nhanh, Hành Giả đi như gió, ngựa chạy chậm lại, Hành Giả đi thông thả, vẫn chỉ ở đằng trước ngựa Thái tử không xa; cứ thế từng độ, từng quãng, Hành Giả đã lừa được Thái tử đến cửa chùa Bảo Lâm, Hành Giả hiện rõ bản thân. Không thấy thỏ đâu nữa, chỉ thấy một mũi tên cài ở trên khung cửa. Hành Giả đi thẳng vào trong nói với Đường Tăng:

- Sư phụ ạ! Đến rồi! Đến rồi đấy!

Hành Giả lại biến luôn ra một hoà thượng nhỏ dài độ hai tấc, chui vào trong hộp sơn.

Thái tử đến trước cửa chùa, không thấy thỏ ngọc đâu, chỉ

thấy một mũi tên sấp lông chim cài ở trên khung cửa. Thái tử kinh sợ tái người nói:

- Quái lạ! Quái lạ! Rõ ràng mũi tên của mình bắn trúng thỏ ngọc, tại sao không thấy thỏ, chỉ thấy tên ở đây! Có lẽ lắm năm nhiều tháng thỏ đã thành yêu tinh chăng?

Bèn thu lấy mũi tên, ngẩng đầu lên nhìn thấy trên cửa chùa có năm chữ đại tự "Sắc kiến Bảo Lâm Tự".

Thái tử nói:

- Ta nhớ ra rồi. Mấy năm trước đây, phụ vương ta ở trên điện Kim Loan, đã sai quan mang vàng lụa cùng với vị hoà thượng ở đây sửa lại điện Phật và tượng Phật, tình cờ hôm nay ta lại đến đây! Chính là: *"Nói chuyện cùng sư trong đạo viện. Lại được phù sinh một chút nhân!"* Ta hãy đi vào trong chùa.

Thái tử ở trên ngựa nhảy xuống, đương định tiến vào đã thấy các quân tướng đi bảo vệ cùng ba nghìn người ngựa theo tới, từng đoàn từng lũ, kéo nhau cả vào trong chùa. Các sư trong chùa vội vàng ra cúi đầu bái tiếp, đón vào gian chính điện, tham bái tượng Phật. Thái tử đưa mắt xem nhìn, lại muốn qua hành lang ngắm cảnh, chợt nhìn thấy một vị hoà thượng ngồi ở chính giữa, Thái tử tức giận nói:

- Hoà thượng này vô lễ! Xa giá một nửa triệu đình của ta đến chùa, mặc dù không có giấy báo trước, không phải đi đón, nhưng giờ đây quân mã đã đến chùa, cũng phải đứng dậy, sao vẫn ngồi yên không thèm nhúc nhích?

Bèn truyền lệnh:

- Bắt lấy y!

Vừa nói một tiếng "bắt", các quan hiệu úy đứng hai bên sấn ngay tới nơi, túm lấy Đường Tăng lôi đi, tìm dây trói lại.

Hành Giả ở trong hộp lấm rấm đọc thần chú gọi:

- Hồi các hộ pháp chư thiên, lục đình lục giáp! Ta đương bày kế bắt yêu, Thái tử nay chưa nhận ra, đem dây định trói sư

phụ ta, các người phải liệu cách hộ trì, nếu để người bị trối, các người sẽ có tội.

Những lời dặn bảo ngậm đó của Đại Thánh còn ai dám cưỡng, họ liền tới bảo hộ Tam Tạng đầu vào đấy. Y như có bức tường chặn lại, không sao chạm được tới mình Đường Tăng.

Thái tử nói:

- Nhà ngươi ở phương nào tới đây, định làm phép ẩn thân để lừa dối ta?

Tam Tạng tiến lên vái chào nói:

- Bần tăng không có phép ẩn thân, chính là Đường Tăng bên Đông Thổ, sang chùa Lô Âm bái Phật cầu kinh và dâng bảo vật.

Thái tử nói:

- Đông Thổ nhà ngươi, tuy là Trung Nguyên, nhưng nghèo khổ lắm, còn có bảo bối gì, hãy nói cho ta nghe?

Tam Tạng nói:

- Áo cà sa ta đương mặc ở trong mình đây, là bảo bối thứ ba, còn có cái thứ nhất và cái thứ nhì tốt hơn nữa.

Thái tử nói:

- Cái áo của nhà ngươi, một nửa che mình, một nửa hở tay có đáng là bảo, sao dám nói là bảo bối?

Tam Tạng nói:

- Áo cà sa này tuy không được toàn thể, nhưng có mấy câu thơ. Thơ rằng:

*Hở vai áo Phật chả nên bàn
Trong ẩn chân như thoát tục trần.
Muôn sợi nghìn kim thành chính quả,
Chín châu tám báu hợp chân thân.
Tiên nga thánh nữ mây cung tiến,
Để tặng nhà sư giữ sạch thân
Chẳng đón xe ra còn tạm được.*

Còn người:

Thù cha chưa trả thực vô luân!

Thái tử nghe xong trong lòng rất tức nói:

- Cái lão hoà thượng khốn kiếp này nói nhảm! Chỉ được cái khoe tốt khoe hay cái áo nửa bức của nhà người! Nỗi oan của cha ta vì đâu chưa trả. Nhà người nói cho ta nghe?

Tam Tạng tiến lên một bước, chấp tay hỏi:

- Thưa điện hạ, người ta sống ở trong khoảng trời đất, có mấy thứ ơn?

Thái tử nói:

- Có bốn ơn.

Tam Tạng nói:

- Bốn ơn gì?

Thái tử nói:

- Cảm ơn trời đất che chở, mặt trăng mặt trời sáng soi, ơn đất nước của nhà vua, ơn nuôi nấng của cha mẹ.

Tam Tạng cười nói:

- Điện hạ nói có chỗ sai. Người chỉ biết có trời đất che chở, mặt trăng mặt trời sáng soi, đất nước của nhà vua, chứ làm gì đã có cha mẹ nuôi nấng?

Thái tử tức giận nói:

- Hoà thượng này là kẻ ăn bơ làm biếng, trốn việc quan đi ở chùa, người mà không có cha mẹ nuôi nấng thì ở đâu ra?

Tam Tạng nói:

- Điện hạ không biết, tôi có một bảo bối ở trong hộp sơn son này tên gọi "lập đế hoá", biết được việc năm trăm năm về trước, năm trăm năm hiện tại, và năm trăm năm về sau. Cộng tất cả công việc quá khứ, vị lai một nghìn năm trăm năm, không điều gì là không biết. Hỡi bảo bối ấy, điện hạ sẽ biết không có ơn dưỡng dục của cha mẹ, khiến cho bản tăng phải chờ đợi ở đây lâu ngày.

Thái tử nghe lời liền nói:

- Đưa cho ta xem!

Tam Tạng cầm nắp hộp mở ra, Hành Giả nhảy luôn ra ngoài, lùn cà lùn cùn, đi lung tung mọi nơi.

Thái tử nói:

- Chú bé tí hon này, biết được việc gì?

Hành Giả nghe thấy chê mình nhỏ, vươn mình một cái, đã dài ra tới ba thước bốn năm tấc.

Quân sĩ hoảng sợ nói:

- Nếu mà chóng dài ra thế này, chỉ độ mấy ngày, sẽ chọc thủng trời ra mất.

Hành Giả chỉ vươn cho bằng thân cũ thôi, không dài thêm ra nữa.

Thái tử mới hỏi:

- Lập để hoá, vị lão hoà thượng đây nói nhà người có thể biết được những việc lành dữ quá khứ, vị lai, vậy thì nhà người có phép bói rùa, có phép bói cỏ thi, theo lời dạy ở trong sách, đoán họa phúc cho người ta phải không?

Hành Giả nói:

- Một chút về mấy cái đó ta cũng không dùng, chỉ ở ba tác lược, muôn việc thấy đều hay.

Thái tử nói:

- Gã này thật là nhảm nhí. Từ xưa tới nay, bộ sách Chu dịch, rất là huyền diệu, đoán hết được việc lành dữ trong thiên hạ, để cho người ta biết đường mà theo, mà tránh, cho nên mới có phép bói rùa, bói cỏ thi. Cứ như người nói thì bằng cứ vào đâu? Quàng xiên họa phúc, mê hoặc lòng người!

Hành Giả lại nói:

- Xin điện hạ đừng vội, để ta nói cho người nghe, người vốn là Thái tử của vua nước Ô Kê. Năm năm trước đây, trong nước bị đại hạn, muôn dân khổ sở, hoàng đế nhà người cùng với thần

tử, lòng thành cầu đảo, giữa lúc cầu không được mưa, có một người đạo sĩ ở núi Chung Nam đi tới, y biết hô phong hoán vũ, điểm đá hoá vàng nên quân vương đem lòng yêu mến, kết làm anh em với y, việc ấy có hay không?

Thái tử nói:

- Có! Có! Có! Nhà người nói nữa đi!

- Phụ vương người bèn kết làm anh em với y, ăn cùng một mâm, ngủ cùng một giường. Ba năm trước đây, khi đi ngoạn cảnh ở vườn ngự uyển, bị y hoá một trận gió thần, móc mất viên ngọc khuê trắng nạm vàng ở trong tay phụ vương người đem về Chung Nam mất. Tối nay phụ vương vẫn còn nhớ. Cũng vì không có y, nên người không thích ngoạn cảnh nữa. Từ ba năm nay, người đã đóng chặt cửa vườn lại rồi.

Thái tử hỏi:

- Ở ngôi hoàng đế, không phải phụ vương ta còn là ai?

Hành Giả nghe nói tủm tỉm cười, Thái tử hỏi mãi, Hành Giả cũng không trả lời, cứ mỉm cười hoài.

Thái tử phát giận nói:

- Cái tên này, điều đáng nói thì không nói, tại sao cười mỉm như vậy?

Hành Giả nói:

- Hãy còn rất nhiều chuyện, chỉ vì đông người hầu hạ, nói ra không tiện.

Thái tử thấy y nói năng có chứng cứ, giơ tay áo bào vẫy một cái, bảo quân sĩ tạm lui ra. Các quan tướng đi hộ giá vội hạ lệnh, đem ba nghìn người ngựa, đều ra ngoài cửa chùa đóng quân. Lúc ấy trên điện không còn ai,

Thái tử ngồi ở phía trên, Tam Tạng đứng ở phía trước, Hành Giả đứng ở bên tả. Các sư bản tự ra cả ngoài.

Hành Giả mới tiến lên nghiêm sắc mặt nói:

- Tàu điện hạ, người hoá ra gió bay mất, chính là bố đê ra

-ngài, kẻ đương ngồi ở ngôi vua là tên Toàn Chân làm mưa dấy.

Thái tử nói:

- Nói nhảm! Nói nhảm! Phụ hoàng từ khi Toàn Chân đi rồi, mưa hoà gió thuận, nước thịnh dân yên. Cứ như nhà ngươi nói, thì không phải là phụ vương ta. Vì ta hãy còn ít tuổi, nên tha cho nhà ngươi, nếu phụ vương ta nghe những lời phản loạn của nhà ngươi, sẽ bắt ngay băm thây làm muôn mảnh.

Nói đoạn quát mắng Hành Giả và đuổi đi.

Hành Giả nói với Tam Tạng:

- Làm thế nào? Đệ tử đã bảo là y không tin. Quả nhiên! Quả nhiên! Bây giờ hãy đưa bảo bối trả lại cho y, đổi lấy công văn, sang Tây Thiên cho rảnh.

Tam Tạng đưa hộp sơn son cho Hành Giả. Hành Giả đỡ lấy, nhún mình một cái, chẳng thấy hộp đâu nữa. Nguyên là hộp do lông tơ biến ra, đã bị y thu vào trong người, hai tay cầm viên ngọc khuê trắng hiển lên Thái tử.

Thái tử trông thấy nói:

- Ghê thật hoà thượng! Ghê thật hoà thượng! Nhà ngươi chính là Toàn Chân năm trăm năm trước đến lừa ăn cắp bảo bối nhà ta, bây giờ dám to gan làm hoà thượng đem tiến hiến.

Liên gọi:

- Bắt lại!

Một tiếng truyền ra, làm cho Tam Tạng sợ sệt, trở tay mắng Hành Giả:

- Cái đồ Bạt Mã Ôn nhà mi, độc là gây vạ vu vợ, để lụy cho ta! Hành Giả đến gần, ngăn tất cả lại nói:

- Chớ có to tiếng, đừng để lộ chuyện! Ta không phải là "lập hoá đê", còn có tên thực khác.

Thái tử tức giận nói:

- Mi lên đây, ta hỏi rõ tên thực, đưa ra pháp ty định tội!

Hành Giả nói:

- Ta là đồ đệ của vị Trưởng lão đây, tên gọi Ngộ Không Tôn Hành Giả. Nhân đi theo sư phụ ta sang Tây Thiên lấy kinh, đêm hôm qua tới đây ngủ trọ. Đến đêm, sư phụ ta đọc kinh vào hồi canh ba, người nằm chiêm bao, mộng thấy phụ vương ngài nói là bị Toàn Chân kia lừa dối, đẩy xuống giếng lưu ly bát giác tại vườn ngự uyển, Toàn Chân biến ra hình dung người, khắp các quan triều không ai biết cả. Ngài còn nhỏ tuổi, cũng không hiểu rõ, y cấm không cho ngài vào cung, đóng cửa vườn lại, chính là sợ lộ chuyện ra. Đêm vừa rồi phụ vương ngài đến đây nhờ ta bắt ma, ta sợ không phải yêu tà, từ trên không nhìn xuống, quả nhiên là giống yêu tinh, đương định ra tay bắt nó, vừa khi ngài ra sẵn bắn ngoài thành. Mũi tên của ngài bắn trúng thỏ ngọc, chính là lão Tôn đấy. Lão Tôn dẫn ngài đến chùa, đi gặp sư phụ, nói điều tâm sự, toàn là chuyện thực cả. Giờ đây ngài đã nhận được ngọc khuê, sao không nghĩ tới ơn tình nuôi nấng báo thù cho đấng thân?

Thái tử nghe đoạn, trong lòng đau xót, ngấm ngấm thương cảm, tự nghĩ:

- Nếu không tin, eâu chuyện lại có phần chân thực, mà tin thì khốn nỗi trên điện lại chính là phụ vương mình. Thế mới thực:

*Lui tới khó khăn lòng hỏi miệng
Tình suy kỹ lưỡng miệng dò lòng*

Hành Giả thấy Thái tử nghi hoặc không quyết, lại tiến lên nói:

- Điện hạ bất tất nghi hoặc, mời ngài trở về nước, hỏi quốc mẫu nương nương một câu, xem trong tình ân ái vợ chồng, so với ba năm trước thế nào? Chỉ hỏi một câu ấy, sẽ rõ thực hư.

Thái tử mỉm lòng nói:

- Phải đấy! Để ta về hỏi mẫu thân ta xem.

Thái tử đứng ngay đây, bỏ ngọc khuê vào túi đi luôn.

Hành Giả cản lại nói:

- Nếu mà người ngựa ngài cùng về, lại lộ chuyện ra thì tôi khó thành công. Chỉ cần một mình ngài cưỡi ngựa trở về, không nên rùm beng khoe khoang. Chớ vào cửa chính, nên đi theo cửa hậu tế mà vào. Khi người vào cung gặp mẫu thân, chớ có to tiếng tức tối, phải cần nói nhỏ, chuyện thầm: sợ rằng yêu quái thần thông quảng đại, một khi để lộ chuyện ra, tính mạng mẹ con ngài khó mà giữ được.

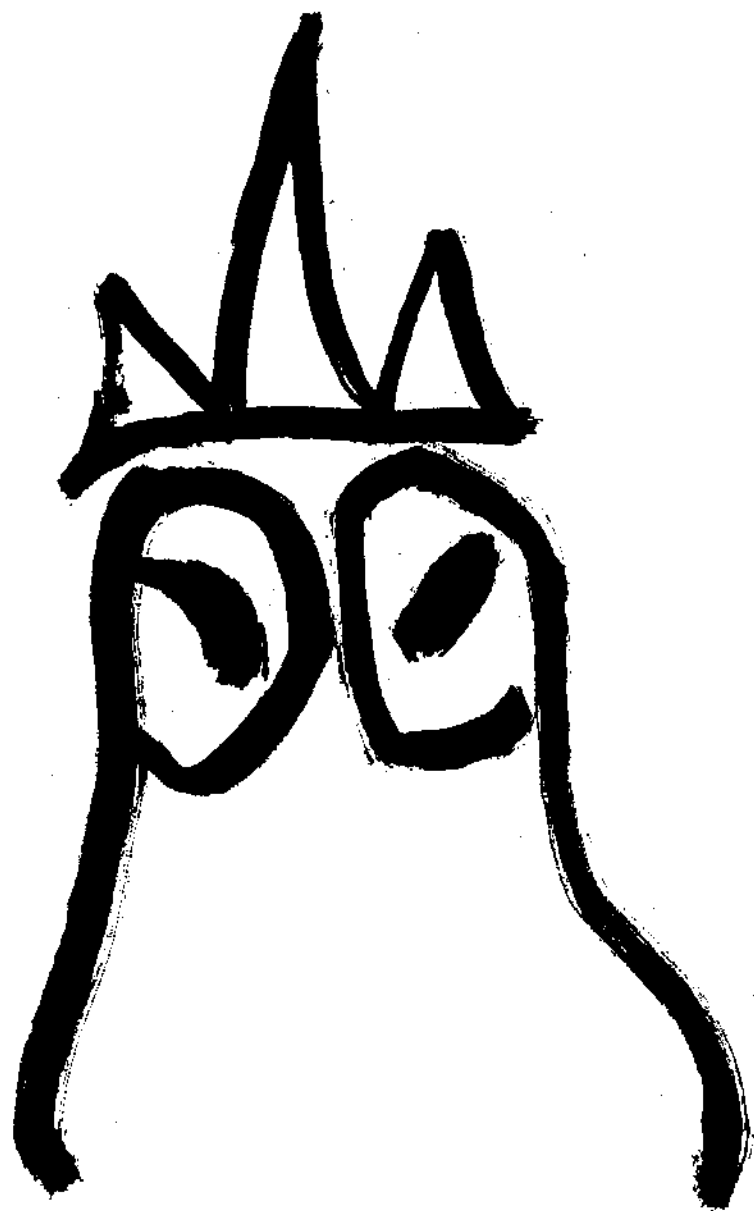
Thái tử vâng theo lời dạy, ra khỏi cửa chùa dặn bảo quân tướng:

- Hãy cứ đóng quân ở đây, không được đi đâu! Ta có chút việc đi đàng này một lát, rồi sẽ về, cùng vào trong thành một thể.

Thực là:

*Chỉ huy hiệu lệnh dẫn quân lại,
Cưỡi ngựa như bay trở lại thành.*

Chưa biết Thái tử lần này gặp mẹ, nói những chuyện gì, xin xem hồi sau sẽ rõ.

NOZ KOZ

HỎI THỨ BA MƯƠI TÁM

CON TRAI HỎI MẸ HAY TÀ CHÍNH KIM MỘC ⁽¹⁾ THĂM DÒ RÕ THỰC HU

*Gặp vua chỉ nói rõ nguyên nhân
Là được Như Lai bậc xuất trần
Một niệm lắng xem nhân thế Phật
Mười phương cùng ngắm giáng cai thân
Ngày nay muốn biết ai minh chủ
Truyện trước cần đi hỏi mẫu thân
Riêng có thể gian từng chữa thấy
Một đi, một bước, một hoa tân.*

Lại nói về Thái tử con vua nước Ô Kê, từ già Đại Thánh, một lúc sau về đến trong thành. Quả nhiên không vào lối cửa triều, chẳng dám báo truyền, đi tuột đến cửa Hậu Tể, thấy mấy viên thái giám đương ngồi canh cửa ở đây. Trông thấy Thái tử, không ai dám ngăn cản, phải để cho vào. Thái tử, thúc ngựa một cái, chạy tuột vào trong, đi thẳng tới Cẩm Hương đình, đã thấy chính cung nương nương ngồi ở trong đình, có mấy chục phi tần cầm quạt hầu ở hai bên. Nương nương ngồi tựa lan can nhỏ lệ. Tại sao người lại khóc? Nguyên do vào hỏi trống canh tư, người có nằm thấy chiêm bao, nhớ được một nửa, còn một nửa thì lờ mờ, đang trầm ngâm nghĩ lại. Thái tử xuống ngựa, quì ở dưới đình nói:

⁽¹⁾ Kim Mộc: Kim công, Mộc mẫu chỉ Khỉ và Lợn, tức Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới.

- Con xin chào mẹ!

Nương nương gượng vui lên tiếng:

- Con ta! Mừng quá! Mừng quá! Hai ba năm nay con ở với phụ vương nơi tiền điện theo học, không được gặp mẹ, mẹ rất nhớ nhung. Hôm nay con làm gì được nhân rồi tới đây thăm mẹ? Thực vui vẻ quá sức, thực muôn ngàn vui vẻ! Con ơi, sao tiếng nói của con có vẻ buồn thảm thế? Phụ vương con tuổi cao thân già, một ngày kia rồng về bể biếc, phượng tới cung sao, con sẽ lên nối ngôi vua, còn có điều gì không vừa ý nữa?

Thái tử cúi đầu nói:

- Thưa mẫu hậu, con xin hỏi: "Ngôi trên ngôi báu là ai đó, xứng quả, xứng cô ấy kẻ nào?"

Nương nương nghe đoạn nói:

- Hoàng nhi hoá điên rồi! Hoàng đế là phụ vương con, sao con lại hỏi thế?

Thái tử cúi đầu nói:

- Muôn trông mẹ tha tội cho con, con mới dám hỏi.

Nương nương nói:

- Mẹ con trong nhà, có tội gì? Tha cho con, tha cho con, nói ngay đi nào?

Thái tử nói:

- Thưa mẹ, con hỏi mẹ, ở trong cung tình ân ái ba năm trước kia với ba năm hiện nay của phụ vương với mẹ có như nhau không?

Nương nương nghe nói, hồn xiêu phách lạc, vội bước xuống ôm chầm lấy con, ghì chặt vào lòng, mắt ứa lệ nói:

- Con ạ, mẹ con đã lâu ngày không gặp nhau, làm sao hôm nay con lại vào cung hỏi thế?

Thái tử phát câu nói:

- Mẹ có thể nào cứ nói, nếu không nói sẽ lỡ cả việc lớn.

Nương nương liền cho mọi người lui ra, rơm rớm nước mắt khẽ nói:

- Việc ấy con không hỏi đến, thì cho đến khi xuống dưới chín suối mẹ cũng không nghĩ đến đâu. Nay con đã hỏi thì:

*Ba năm về trước tình êm ấm,
Sau đấy ba năm lạnh tựa băng.
Bên gối thiết tha thường hỏi nhỏ,
Người bảo già nua, việc chẳng hăng.*

Thái tử nghe lời, giật tay vùng ra, vịn yên định nhảy lên ngựa. Nương nương nín lại nói:

- Con ơi, con có việc gì thế, nói chưa hết lời đã vội đi?

Thái tử quì ở trước mặt mẹ nói:

- Thưa mẹ, không dám giấu. Sáng ngày hôm nay, được lệnh sai mang chim cất và chó săn ra ngoài thành săn bắn, tình cờ gặp vị thánh tăng bên Đồng Thổ đi lấy kinh, có người đồ đệ là Tôn Hành Giả, bắt yêu quái rất giỏi. Nguyên là phụ vương con bị chết ở trong giếng lưu ly bát giác tại vườn ngự uyển, lão Toàn Chân kia biến làm phụ vương giả, chiếm mất ngôi rồng; canh ba đêm hôm nay, phụ vương báo mộng, mời người vào thành tróc quái, con chưa dám tin hết cả mới về hỏi mẹ. Mẹ nói ra câu chuyện vừa rồi, tất nhiên nó là giống yêu tinh.

Nương nương nói:

- Con ạ, câu nói người ngoài, sao con đã vội tin là thực?

Thái tử nói:

- Con vẫn chưa dám cho là thực, nhưng phụ vương đã để lại cho người ấy một vật làm di tích.

Nương nương hỏi là vật gì, Thái tử bèn lấy ngọc khuê trắng nạm vàng ở trong tay áo ra, đưa cho nương nương. Nương nương nhận được là của báu của quốc vương ngày trước, không ngăn được lệ tràn ra như suối, kêu lên:

- Chúa công ơi! Chúa công đi ba năm trường, tại sao không đến báo cho tôi, lại đi báo thánh tăng trước, báo Thái tử sau?

Thái tử nói:

- Mẹ nói vậy là thế nào?

Nương nương nói:

- Con ạ vào hồi canh tư, mẹ cũng nằm chiêm bao thấy như vậy. Đương khi mẹ hồ nghi, may sao con lại đến nói chuyện, đưa cả bảo bối ra. Mẹ hãy thu lấy vật này, con đi mời vị thánh tăng ra tay ngay đi cho. Nếu quả trừ diệt yêu ma, hiện rõ tà chính, cũng là đền ơn dưỡng dục cho phụ vương con đấy!

Thái tử vội vàng lên ngựa, ra cửa Hậu Tế, lên ra khỏi thành trì. Thực là nuốt lệ cúi đầu từ quốc mẫu. Rập đầu ngậm thảm đáp Đường Tăng. Chẳng mấy chốc ra khỏi cửa thành, thẳng tới trước cửa chùa Bảo Lâm xuống ngựa. Quân sĩ đón tiếp Thái tử. Lại thấy vùng hồng sắp lặn, Thái tử truyền lệnh quân sĩ không được nhốn nháo, chỉ riêng một mình đi vào trong chùa, sửa lại áo mũ, lạy mời Hành Giả. Lúc bấy giờ Đại Thánh oai vệ từ chính điện đi ra.

Thái tử quì gối xuống nói:

- Thưa sư phụ, con đã đến!

Hành Giả tiến tới đỡ dậy nói:

- Xin hãy đứng lên, ngài về trong thành đã hỏi ai chưa?

Thái tử nói:

- Con đã hỏi mẫu hậu rồi!

Rồi đem những lời lẽ trước nói lại một lượt.

Hành Giả tủm tỉm cười nói:

- Không hề chi, không hề chi! Để lão Tôn và ngài sẽ quét sạch yêu quái, nhưng hiểm vì trời đã chiều, làm việc không tiện, ngài hãy về trước, sớm mai ta sẽ đến.

Thái tử quì xuống đất cúi lạy nói:

- Con ở luôn đây, chờ đến ngày mai, cùng về với sư phụ một lối.

Hành Giả nói:

- Không được! Không được! Nếu ta cùng vào thành với ngài, quái vật sẽ sinh nghi, cho là ngài mời lão Tôn về, như thế nó sẽ lại làm rầy ngài ra.

Thái tử nói:

- Con về thành bây giờ, cũng bị nó làm rầy.

Hành Giả nói:

- Sao lại rầy ngài?

Thái tử nói:

- Từ sáng sớm con được sai mang theo một số người ngựa ứng khuyến ra ngoài thành, bây giờ trở về, không được một con vật nào, vào sâu làm sao được? Nó sẽ buộc con vào tội bất tài, giam vào ngục Dữu Lý. Ngày mai sư phụ vào thành, biết dựa vào đâu! Huống hồ trong bản bộ, không có ai là kẻ tương tri cả.

Hành Giả nói:

- Cái đó chẳng hề chi! Giá mà cho biết sớm, ta sẽ bảo cho một số.

Đại Thánh bèn hoá phép ngay trước mặt Thái tử, vươn mình một cái, nhảy lên trên tầng mây, đọc một câu chân ngôn "úm lam tĩn pháp giới", bắt hết sơn thần, thổ địa đến không trung ra mắt. Họ nói:

- Thưa Đại Thánh, người kêu gọi các tiểu thần, có việc gì sai bảo?

Hành Giả nói:

- Lão Tôn đi bảo hộ Đường Tăng đến đây, định bắt yêu tinh, khốn nỗi vị Thái tử đây đi săn không được vật gì, không dám trở về triều, định đến quấy quả các người kiếm cho mấy con hươu, nai, cầy, cáo, muông chạy chim bay, mỗi thứ mấy con, để cho họ về.

Sơn thần, thổ địa nghe lời, ai dám trái lệnh, chỉ hỏi cần mỗi thứ bao nhiêu?

Hành Giả nói:

- Không kỳ nhiều ít, có một số là được!

Các thần tức thì sai âm binh bản xứ, thổi một trận gió âm đồn các thú vật, bắt lấy những con trĩ nội, gà rừng, hươu sừng, nai béo, lợn rừng, cáo, thỏ, hổ báo sài lang, cộng lại hơn một nghìn con, dâng lên Hành Giả.

Hành Giả nói:

- Lão Tôn không cần, các người hãy rút gân các con vật ra, quăng ở hai bên mé đường một quãng dài độ bốn mươi dặm cho bọn họ cứ việc bắt lấy mang về không cần thả ung, chó. Thế là các người có công rồi.

Các thần vâng lời, thu gió âm lại, rải thú vật ra hai mé đường.

Hành Giả từ trên mây bước xuống, nói với Thái tử:

- Dọc đường đã có các loài vật rồi, người đi mà nhặt lấy.

Thái tử thấy Đại Thánh biến hoá thần thông ở trên không như vậy, còn gì mà không tin, liền cúi đầu từ biệt, ra khỏi cửa chùa, hạ mệnh lệnh cho quân sĩ về thành. Dọc đường ở hai bên rìa quả có những loài vật không biết bao nhiêu mà kể, bọn quân sĩ không cần thả ung khuyến, anh nào anh nấy nhặt kỳ chán tay, reo hò, đều cho là hồng phúc của Thái tử, có biết đâu là công lao thần tiên của lão Tôn? Tiếng khải ca vang dội vào cả trong thành.

Hành Giả bảo hộ Tam Tạng. Các hoà thượng trong bản tự, thấy bọn họ và Thái tử ân cần như vậy, đâu dám trễ nải! Lại đi sửa soạn cơm chay, thiết đãi Đường Tăng. Cả bọn vẫn nghỉ ngơi trong thiên đường như thường. Vào khoảng đầu canh một, Hành Giả trong lòng áy náy, không ngủ được, trở dậy, đến bên giường Tam Tạng gọi:

- Sư phụ!

Lúc đó Trưởng lão vẫn chưa ngủ. Biết là Hành Giả hay làm điều quái gở, thất kinh, nên Đường Tăng vờ ngủ không thưa.

Hành Giả rờ vào đầu trọc lay lay nói:

- Sư phụ đã ngủ rồi sao?

Đường Tăng tức giận nói:

- Láo hỗn thế! Đêm khuya còn chưa đi ngủ, lèo nhèo cái gì?

Hành Giả nói:

- Sư phụ, có một chút việc, phải bàn bạc với thầy.

Sư trưởng nói:

- Việc gì?

Hành Giả nói:

- Lúc ban ngày con đã trót nói khoe với Thái tử, bảo là phép thuật của con còn cao quá đỉnh non, sâu hơn bể thẳm, bắt yêu quái dễ như móc túi, lấy vật gì, thò tay ra là bắt lấy đem về - Nghĩ kỹ ra, thấy có chỗ khó, nên con không ngủ được.

Đường Tăng nói:

- Con nói khó thì thôi đừng bắt nữa.

Hành Giả nói:

- Bắt thì vẫn cứ bắt, có điều về lý không được thuận.

Đường Tăng nói:

- Cái đồ khỉ nói nhảm! Yêu tinh đã chiếm đoạt ngôi vua, sao còn bảo là lý không thuận?

Hành Giả nói:

- Sư phụ chỉ biết tụng kinh niệm Phật, đã ngồi thiền, biết đầu đến luật pháp của Tiêu Hà; người ta thường nói: "Bắt giặc bắt cả tang". Quái vật kia đã làm hoàng đế ba năm, vẫn giữ kín hình tích, không lộ phong thanh. Nó vẫn ngủ với phi hậu ba cung, vui vẻ cùng các quan văn võ. Ngộ Không con dù có tài năng bắt được yêu quái, cũng khó mà bắt tội nó được.

Tam Tạng nói:

- Sao lại khó bắt tội?

Hành Giả nói:

- Nó chẳng khác cái hồ lô không có miệng, lăn lộn với ngài vài vòng. Nó dám nói: "Ta là vua nước Ô Kê, có làm việc gì trái mệnh trời đâu, sao mi bắt ta?". Bấy giờ lấy gì làm bằng cớ để đối chứng.

Tam Tạng nói:

- Theo con thì phải thế nào?

Hành Giả nói:

- Kế của lão Tôn thành rồi, nhưng còn e ngại Trưởng lão hay bệnh vực người một chút.

Tam Tạng nói:

- Ta bệnh vực thế nào?

Hành Giả nói:

- Bát Giới là kẻ lỗ mãng, người hay thiên về y.

Tam Tạng nói:

- Ta thiên về y đâu nào?

Hành Giả nói:

- Nếu người không thiên, bây giờ xin người hãy bạo gan hơn một chút, cứ ở chỗ này với Sa Tăng, để lão Tôn và Bát Giới nhân lúc này vào trong thành nước Ô Kê trước, tìm đến vườn ngự uyển đào giếng lưu ly lên, vớt lấy thi thể hoàng đế đem bọc vào trong gói của mình. Ngày mai vào thành, chẳng xin đổi văn điệp gì hết, hễ thấy yêu quái, lão Tôn giờ gây đánh liền. Nếu nó có nói gì, lão Tôn sẽ giở thi hài vua cho nó xem và nói: "Mi đã sát hại người này!", rồi để cho Thái tử chạy lên khóc cha, hoàng hậu chạy ra nhận chồng, các quan văn võ nhìn chúa, lão Tôn cùng với sư đệ mới ra tay. Thế mới là việc quan có lý cũng đối khẩu, đánh rất tốt.

Tam Tạng nghe lời, mừng thầm nói:

- Chỉ sợ Bát Giới không chịu đi.

Hành Giả cười nói:

- Thế nào? Con vẫn bảo người bệnh vực y mà. Tại sao người lại biết y không chịu đi? Người cứ tưởng chừng như khi con đến

gọi người không trả lời, hết nửa giờ là thôi chứ gì! Lần này chỉ dựa vào ba tắc lưỡi mềm dẻo, đừng nói gì Trư Bát Giới, đến cả "Trư Cửu Giới", người cũng có đủ tài bảo đi theo con.

Tam Tạng nói:

- Thì đấy, con đi mà gọi hắn.

Hành Giả rời khỏi sư phụ, đi đến bên giường Bát Giới gọi:

- Bát Giới! Bát Giới!

Chú ngốc đi đường nhọc mệt, nằm chúi đầu, chỉ cốt đánh một giấc, còn ai đánh thức được. Hành Giả xách tai, nắm bờm lôi dậy rồi gọi:

- Bát Giới!

Chú ngốc vẫn cứ giăng ra. Hành Giả lại gọi một tiếng:

- Bát Giới!

Chú ngốc nói:

- Ngủ đi thôi! Đừng đùa! Ngày mai còn đi đường.

Hành Giả nói:

- Không phải đùa đâu, có một món hời, ta với chú chung nhau.

Bát Giới nói:

- Món hời gì vậy?

Hành Giả nói:

- Chú có nghe Thái tử nói chuyện không?

Bát Giới nói:

- Đệ chẳng trông thấy mặt, chẳng biết nói những gì?

Hành Giả nói:

- Thái tử nói chuyện với ta yêu tinh có cái bảo bối rất mạnh, muôn người không địch nổi. Ngày mai chúng ta vào thành, khỏi sao không đánh nhau với nó, thắng hoặc yêu ma dùng bảo bối ấy, đánh đổ chúng ta, chẳng hoá ra không tốt ư? Ta thiết tưởng đánh người không nổi, không gì bằng mình hạ thủ trước. Ta và đệ sẽ đi lấy trộm bảo bối của nó, có phải hơn không?

Bát Giới nói:

- Thưa huynh, huynh xui đệ làm kẻ trộm. Cái món hời ấy, đệ cũng đi được, nếu quả là đi giúp ngấm huynh, nhưng đệ cần phải nói minh bạch cho huynh biết: lấy trộm được bảo bối, hàng phục được yêu ma rồi, đệ không hơi đâu như hàng cá lại đi chia bảo bối đâu, đệ phải lấy hết.

Hành Giả nói:

- Chú lấy làm gì?

Bát Giới nói:

- Đệ không được khôn ngoan mồm mép như huynh, để đi xin người ta được cơm chay; thân thể lão Trư lại thô kệch, ăn nói lại lỗ mãng, không biết tụng kinh, nếu gặp lúc cùng không biết sống vào đâu được, lão Trư sẽ đổi lấy cơm ăn!

Hành Giả nói:

- Lão Tôn chỉ cần thanh danh, chứ không cần bảo bối, sẽ để cả cho đệ.

Chú ngọc nghe câu để cả cho mình, hết sức vui vẻ, đứng phát người dậy, lấy quần áo mặc, cùng Hành Giả lên đường. Thật là rượu trắng làm mặt đỏ, thoi vàng động lòng tu. Hai người lẳng lặng ra mở cửa, cười ánh sáng lành, thẳng tới thành trì kia.

Không mấy lúc đã tới nơi, ở trên mây bước xuống, nghe thấy trống lầu mới điểm canh hai, Hành Giả nói:

- Sư đệ, canh hai rồi đấy!

Bát Giới nói:

- Vừa hay! Vừa hay! Mọi người bắt đầu ngủ say rồi.

Hai người không đi vào cửa chính mà đi tắt ra cửa sau, chỉ nghe thấy tiếng keng leng keng.

Hành Giả nói:

- Sư đệ, cửa trước, cửa sau đều đóng chặt làm thế nào mà vào được?

Bát Giới nói:

- Chưa thấy kẻ trộm nào qua cửa đi vào, cứ trèo tường thôi.

Hành Giả nghe lời, tung người một cái, nhảy vọt lên thành tường. Bát Giới cũng nhảy theo lên. Hai người lén vào bên trong, tìm đường lối, thẳng đến vườn hoa.

Đương đi, chợt nhìn thấy một toà lầu ba tầng mái bằng trúc ghép trắng xoá, trên có ba chữ đại tự sáng chói. Nhờ có ánh trăng sao chiếu vào, chính là ba chữ "Vườn Ngự uyển". Hành Giả đến gần nhìn thấy mấy lần cửa đóng kín, khoá để gỉ cả rồi, liền bảo Bát Giới mở ra. Chú ngốc quai đĩnh ba, bỗ một nhát thật mạnh, cửa vỡ tan tành. Hành Giả co cẳng nhảy vào trước, rồi không nhịn nổi vui mừng, nhảy cẫng người lên, kêu gọi âm ỉ, Bát Giới vội vàng ngăn lại nói:

- Huynh ơi! Chết đệ bây giờ! Đời thuở nhà ai đi ăn trộm còn hò hét, người ta mà tỉnh dậy, sẽ tóm cổ chúng ta đưa lên quan xét, dù chẳng đáng tội chết, cũng phải giải về nguyên quán đi xung quân.

Hành Giả nói:

- Sư đệ bảo ta phát rồ chẳng? Xem đây này:

*Hiên trạm tranh màu tả tơi
Gác đình vàng son nghiêng ngả
Bãi lau cồn lục cát bụi tràn
Thuộc được, đồ mì rệu rã
Cây nhài, cây quế rũ buồn
Mẫu đơn, bách hợp tê tái
Phù dung, dâm bụt cỏ um tùm
Cỏ lạ hoa thơm huỷ hoại
Non bộ đá hoa vẹo xiêu
Hồ cạn cá tôm ngắc ngoải
Thông xanh trúc tre tựa củi khô
Khắp đường bờ bờ gianh, ngải*

*Đan quế, bích đào cành thưa
Hải lưu, đường lê gốc choãi
Đầu cầu lối rẽ có rêu xanh
Quang cảnh vườn hoa trống trải.*

Bát Giới nói:

- Than thở cái đó làm gì, hãy làm ngay cái món hời của chúng ta đã nào!

Hành Giả tuy cảm khái, nhưng vẫn nhớ đến giấc mộng của Đường Tăng, nói dưới gốc cây chuối là cái giếng. Đường đi lên quả thấy một cây chuối tiêu mọc tươi tốt khác hẳn mọi cây hoa khác.

*Một thứ linh - niên đẹp
Trời sinh tình vốn không
Cành cành treo tờ giấy
Lá lá cuốn thơm lừng
Tơ biếc ngàn sợi mảnh
Lòng son một điểm hồng
Lạnh lẽo mưa đêm ngán
Tiểu tuy gió thu rung
Lớn khôn nguyên sức tráng
Tạo hoá chăm vun trồng
Phong thư nên việc tốt
Bút mực có kỳ công
Cánh phượng có thể sánh
Đuôi loan như giống cùng
Sương mỏng giọt giọt rõ
Khói hơi nhạt nhạt vòng
Xanh râm che cửa sổ
Ánh biếc lẩn rèm chùng
Không cho đậu hồng nhạn
Đâu để buộc ngựa thông
Trời sương hình khô héo
Đêm trăng màu mộng lung*

*Chỉ tạm qua cơn nắng
Tránh trước khi oi nồng
Thẹn không sắc đào mận
Lạnh lẽo góc tường đông.*

Hành Giả nói:

- Bát Giới, ra tay đi! Bảo bối chôn ở dưới gốc chuối ấy.

Chú ngốc hai tay quai đỉnh ba, bở cây chuối đổ xuống, sau rồi lấy mõm dũi đất, khoét sâu tới ba bốn thước, trệt ra tảng đá dầy ở trên.

Chú ngốc vui sướng nói:

- Huynh ạ, may mắn rồi! Quả có bảo bối! Đây là một phiến đá dầy ở trên! Không biết bảo bối đựng vào chum, hay là đựng vào hòm.

Hành Giả nói:

- Đệ hãy nhắc ra ngoài xem!

Chú ngốc lại lấy mõm chui mở ra, thấy ánh sáng lấp lánh, bóng trắng long lanh.

Bát Giới cười nói:

- Hay quá! Hay quá! Bảo bối loé sáng!

Khi đến gần nhìn kỹ. A! Thì ra bóng trắng sao chiếu xuống giếng nước ánh lên. Bát Giới nói:

- Sư huynh! Huynh làm công việc gì cũng cứ để dất dầy.

Hành Giả nói:

- Ta để dất dầy thế nào?

Bát Giới nói:

- Đây là một cái giếng. Khi ở trong chùa sao huynh không bảo trước đệ là ở đáy giếng có bảo bối, đệ sẽ mang hai sợi dây buộc bao tải đi, để dòng lão Trư xuống. Bây giờ tay không thế này, làm thế nào mà đi lên đi xuống, mang những thứ ở trong giếng lên được?

Hành Giả nói:

- Đệ có xuống không?

Bát Giới nói:

- Thực là muốn xuống, chỉ vì không có dây kéo.

Hành Giả cười nói:

- Đệ cởi quần áo ra ta sẽ có cách.

Bát Giới nói:

- Có quần áo quái gì đâu? Cởi tuột cái vạt áo vá này ra là xong.

Đại Thánh lấy gậy bịt vàng ra, vuốt hai đầu một cái kêu dài tức thì dài ngay ra bảy tám trượng và nói:

- Bát Giới, đệ ôm lấy một đầu, ta sẽ thả đệ xuống đáy giếng.

Bát Giới nói:

- Huynh nhá, thả xuống thì thả, nhưng hễ đến gần nước thì dừng tay lại nhé.

Hành Giả nói:

- Biết rồi!

Chú ngọc ôm lấy gậy sắt, Hành Giả nhẹ nhàng giơ lên thả y xuống dưới, chốc đã đến gần mặt nước.

Bát Giới nói:

- Đến nước rồi!

Hành Giả nghe thấy y nói, cầm gậy dìm xuống một cái, chú ngọc chìm ngấm cả người, vội buông gậy sắt ra, bơi ở dưới nước, miệng cầu nhau la ó:

- Con khỉ kia! Ta đã bảo đến nước thì dừng thả nữa, thế mà nó còn dìm mình một cái!

Hành Giả kéo gậy lên, cười hỏi:

- Đệ có thấy bảo bối gì không?

Bát Giới nói:

- Có thấy bảo bối gì đâu, chỉ là một giếng nước!

Hành Giả nói:

- Bảo bối chìm ở đáy nước, đệ lặn xuống mà mò lên.

Chú ngọc là người rất giỏi nghề lội nước, liền chúc đầu một cái, lặn hẳn xuống dưới. Chà! Đáy giếng sâu quá chừng! Lại lặn luôn một hồi nữa, mở mắt nhìn thấy một toà lầu, trên có cái bài đề ba chữ "Thủy Tinh cung".

Bát Giới rất sợ nói:

- Chết rồi! Chết rồi! Đi lầm đường rồi! Ra mãi ngoài bể ư! Ngoài bể mới có cung Thủy Tinh, trong giếng thì làm gì có!

Nguyên là Bát Giới không biết đây là cung Thủy Tinh của Long Vương Giếng.

Đương khi Bát Giới nói lầm nhảm, có một dạ xoa đi tuần nước, mở cửa ra, trông thấy hình dáng y, vội vàng thoát thân chạy vào báo:

- Đại vương, tai vạ! Có một vị hoà thượng mồm dài tai to rơi xuống giếng, ướt đầm đìa, không có quần áo, vẫn chưa chết, đang nói lời tức tối.

Long Vương Giếng vừa nghe câu đó trong lòng sợ sệt nói:

- Đây là Thiên Bồng nguyên soái đến đây. Đêm hôm qua Dạ Du thần vãng sắc chỉ thượng đế, đến lấy linh hồn vua nước Ô Kê đi bái kiến Đường Tăng, cầu Tê Thiên Đại Thánh đi bắt yêu quái. Đây có lẽ là Tê Thiên Đại Thánh, Thiên Bồng nguyên soái tới nơi, chớ có khinh thường, đi ra ngay đón tiếp người.

Long Vương sửa áo mũ, dẫn cả thủy tộc, ra ngoài cửa lên tiếng nói to:

- Thiên Bồng nguyên soái, mời người vào chơi!

Bát Giới lại vui vẻ nói:

- Té ra một bạn cố tri!

Chú ngọc bất chấp hay dở, đi thẳng tuột vào cung Thủy Tinh, chẳng biết thế nào là trên dưới, ướt đầm đìa thâm tím, cứ ngồi tót lên trên. Long Vương nói:

- Gần đây được nghe Thiên Bồng đã thoát nạn, quy y Thích

giáo, bảo hộ Đường Tăng, sang Tây Thiên lấy kinh, thế nào lại đến đây được?

Bát Giới nói:

- Chính vì chuyện ấy, sư huynh ta là Tôn Ngộ Không, sai ta đến đây ân cần kính hỏi ngài lấy bảo bối gì ấy.

Long Vương nói:

- Đáng tiếc, tôi ở đây còn có bảo bối gì! Bì thế nào với những vị Long Vương sông Giang, Hà, Hoài, Tế, bay nhảy biến hoá, mới có bảo bối. Tôi bị khốn ở đây lâu ngày, mặt trời mặt trăng còn không được nhìn lâu, còn đào đâu ra bảo bối nữa?

Bát Giới nói:

- Không nên từ chối, có thì cứ đưa ra.

Long Vương nói:

- Có thì cũng có một thứ bảo bối, chỉ phải cái không mang được, mời nguyên soái thân hành đến xem, ngài nghĩ thế nào?

Bát Giới nói:

- Hay! Hay! Hay! Cần phải đến xem cho rõ mới được.

Long Vương đi trước, Bát Giới theo sau, chuyển qua cung điện Thuỷ Tinh nhìn thấy một người mình dài sáu thước đặt ở trong nhà hành lang.

Long Vương trở tay nói:

- Nguyên soái, cái này tức là bảo bối đấy!

Bát Giới tiến lên nhìn, chà! Té ra một vị hoàng đế chết, đội mũ xung thiên, mặc áo hoàng bào đỏ, giận giày vô ưu, lưng thắt đai lam diện nằm sóng sượt ở trong nhà.

Bát Giới cười nói:

- Khó! Khó! Khó! Chẳng ra bảo bối gì cả! Nhớ khi nào lão Trư còn tác quái ở trên núi, thời thường lấy thức này thay cơm, ăn cũng đã rất nhiều, không biết bao nhiêu mà kể, chẳng thấy ở đâu gọi cái này là bảo bối cả.

Long Vương nói:

- Vì chúng nguyên soái chưa biết, người đây là thi thể vua nước Ô Kê, từ khi đến giếng này, tôi đã cho ngậm viên ngọc châu định nhan giữ không cho huỷ hoại. Nếu ngài chịu khó công thi thể vua ra, gặp được Tể Thiên Đại Thánh, giả như có phép cải tử hồi sinh, không nói gì bảo bối, ý ngài muốn lấy thức gì cũng có.

Bát Giới nói:

- Đã nói như vậy, ta sẽ công giúp Long Vương, nhưng phải thuê ta một món tiền chôn cất.

Long Vương nói:

- Tiền thì thực không có.

Bát Giới nói:

- Thế là làm công không à? Nếu không có tiền, ta chẳng công đâu!

Long Vương nói:

- Không công thì thôi, mời người đi!

Bát Giới trở về.

Long Vương sai hai tên dạ xoa có sức khoẻ, khiêng thi thể ra, đưa đến bên ngoài cửa cung Thuỷ Tinh, để ở ngoài xối nhà, móc lấy châu ngọc chắn nước, liền có tiếng nước réo.

Bát Giới vội ngoảnh lại nhìn, chẳng thấy cung Thuỷ Tinh đâu nữa, quờ tay ngay phải thi thể vị hoàng đế kia, sợ hãi nhún cả chân tay, nhaoi lên mặt nước, bấu lấy tường giếng kêu to:

- Sư huynh, đưa gậy sắt xuống cứu đệ với!

Hành Giả nói:

- Có thấy bảo bối không?

Bát Giới nói:

- Đào đâu ra! Chỉ có Long Vương Giếng ở tận dưới đáy nước, bảo đệ công người chết, đệ không chịu công, y đưa đệ ra khỏi cửa rồi chẳng thấy cung Thuỷ Tinh đâu nữa, chỉ quờ phải

cái xác chết, sợ nhủn cả chân tay, không cựa quậy được, làm phúc cứu vớt lấy đệ!

Hành Giả nói:

- Cái đó là bảo bối đấy, sao lại không công lên?

Bát Giới nói:

- Biết y đã chết bao lâu rồi, đệ công lên làm cái gì?

Hành Giả nói:

- Đệ không công, ta đi về đây.

Bát Giới nói:

- Huynh đi về đâu?

Hành Giả nói:

- Ta đi về chùa, cùng ngủ với sư phụ.

Bát Giới nói:

- Đệ không đi được à?

Hành Giả nói:

- Bò nhòai lên trên này, ta sẽ đưa đệ về, nếu không nhòai lên được thì thôi.

Bát Giới hoảng sợ, biết làm thế nào mà nhòai lên được, vội kêu:

- Huynh nghĩ xem! Thành tường cũng còn khó trèo, nữa là cái giếng này bụng thì to, miệng thì nhỏ, chung quanh tường dựng đứng như bức vách, lại luôn mấy năm nay không hề rửa giếng, từng đám rêu mọc tua tủa, trơn lấm, bảo đệ nhòai làm sao? Huynh ơi, huynh đệ với nhau không nên để mất hoà khí, để đệ công xác chết lên vậy.

Hành Giả nói:

- Đúng thế, công ngay lên trên này, ta với đệ cùng về ngủ.

Chú ngọc lại chúc đầu lặn ngụp xuống tận đáy nước lần mò đến bên xác chết, kéo gần lại, công lên trên lưng, vọt lên mặt nước, bám lấy vách giếng gọi:

- Huynh ơi! Vác lên đây rồi!

Hành Giả căng mắt ra nhìn xuống thấy quả Bát Giới đã cõng xác chết ở trên lưng, bây giờ mới cầm gậy sắt thả xuống dây giếng, chú ngọc thực là thiếu não, há miệng ra, cắn lấy gậy sắt, để cho Hành Giả từ từ kéo lên mặt đất.

Bát Giới bỏ cái thầy xuống, lấy quần áo mặc vào. Hành Giả nhìn thấy dung nhan hoàng đế vẫn y nguyên chưa thay đổi chút nào, chẳng khác gì lúc còn sống.

Hành Giả nói:

- Sư đệ, người này chết đã ba năm, sao dung nhan vẫn không huỷ hoại?

Bát Giới nói:

- Huynh không biết đấy. Long Vương Giếng đã nói chuyện với đệ, y dùng ngọc châu định nhan để giữ lại, cho nên thi thể không bị huỷ hoại.

Hành Giả nói:

- May quá! May quá! Một là oan thù của nhà vua sẽ trả được, hai là chúng ta sẽ thành công, nào đệ vác luôn thi thể y đi.

Bát Giới nói:

- Vác đi đâu?

Hành Giả nói:

- Vác về trình với sư phụ.

Bát Giới lúng búng nói:

- Bực quá chừng! Bực quá chừng! Mình đương đánh giặc ngon, bị ngay con khỉ già nói trí nói trá, đánh lừa mình bảo đi làm món hời, bây giờ lại phải đi làm cái việc vác người chết này! Vác cái thầy đã vớt dưới nước thối tha ướt đầm đìa, bẩn cả ra quần áo, ai giặt giữ cho mình được. Mé trên có mấy chỗ vá, trời ảm bị mốc còn mặc làm sao?

Hành Giả nói:

- Đệ hãy cứ công đi, khi về đến chùa, ta sẽ đưa quần áo cho đệ thay!

Bát Giới nói:

- Nói chẳng biết xấu hổ, ngay huynh cũng chẳng có quần áo mà đeo, còn có cho ai thay!

Hành Giả nói:

- Đừng nỏ mồm nữa, không chịu vác chứ?

Bát Giới nói:

- Không vác đây!

Hành Giả nói:

- Vậy thì đưa mắt cá chân ra đây, ta đánh cho hai mươi gậy.

Bát Giới hoảng sợ nói:

- Đại sư huynh, gậy nặng lắm, nếu đánh hai mươi gậy đệ cũng bỏ mạng theo hoàng đế mất thôi!

Hành Giả nói:

- Nếu sợ đòn, liệu mà vác ngay đi!

Bát Giới quả nhiên sợ phải đánh, đành chịu nhịn, lúi xác chết lại gần, công lên trên vai, rảo bước ra khỏi vườn hoa, trở về chùa.

Đại Thánh tay cầm quyết, miệng đọc thần chú, quay mặt về phương tống, hít lấy khí trời, thổi phun hoá ra một trận gió lốc, thổi đưa Bát Giới bay ra khỏi cung điện nhà vua, rời khỏi thành trì, cơn gió vừa tắt, hai người rơi xuống đất, từ từ nhẹ bước đi về. Chú ngọc trong bụng tức tối, nghĩ cách báo thù Hành Giả:

- Con khỉ này chơi xỏ mình, về đến chùa, mình sẽ xỏ lại cho một vố, nói với sư phụ, bảo Hành Giả có thể chữa sống lại xác chết, nếu chữa không được, mình sẽ xui sư phụ đọc bài chú khấn cô nhi, thất tiết cho con khỉ này vã óc ra, mới hả lòng mình!

Trong khi đi đường, Bát Giới nghĩ đi nghĩ lại, nói:

- Không được! Không được! Nếu bảo y chữa sống người cũng dễ dàng thôi, y chỉ đến nơi Diêm vương đòi lấy linh hồn đưa về,

sẽ sống lại được ngay. Phải bắt y chữa sống lại ngay ở dương gian, cấm không cho y xuống âm ty, cách ấy mới tốt.

Nói chưa hết lời, đã đến trước cửa chùa, Bát Giới đi thẳng vào trong, đem thi thể bỏ ở trước cửa thiền đường, nói:

- Sư phụ ơi! Trở dậy mà xem ma!

Đường Tăng ngủ chẳng được, dương ngồi nói chuyện với Sa Tăng về việc Hành Giả đánh lừa Bát Giới đi lâu thế chưa về, chợt nghe thấy Bát Giới gọi Đường Tăng vội vàng đứng dậy nói:

- Đồ đệ, xem cái gì thế?

Bát Giới nói:

- Ông ngoại của Hành Giả bắt lão Trư phải vác về đây.

Hành Giả nói:

- Cái đồ ngốc bụng đầy cám bã, ta đào đâu ra ông ngoại.

Bát Giới nói:

- Không phải ông ngoại huynh, còn bắt lão Trư vác về đây làm gì? Không biết tốn bao nhiêu sức lực nữa.

Đường Tăng và Sa Tăng mở cửa ra xem, nhìn thấy dung nhan hoàng đế chưa biến đổi, vẫn y như khi còn sống. Bỗng nhiên sư trưởng thảm thiết than:

- Bệ hạ, không biết oan gia từ kiếp nào, đời nào gặp phải nó, chết ngấm chết ngấm, bỏ vợ bỏ con, đến nỗi văn võ không hay, các quan chẳng biết, đáng thương thay vợ con người u mê, lấy ai bát nước nén hương!

Bỗng oà lên tiếng khóc, nước mắt tầm tã như mưa.

Bát Giới cười nói:

- Sư phụ, người ta chết, can chi đến người, cũng không phải là cha ông người, khóc làm cái gì?

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ạ, người xuất gia phải lấy từ bi làm gốc, lương thiện làm đầu, lòng con sao lại cứng rắn đến thế?

Bát Giới nói:

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

MỘT VIÊN THUỐC TIÊN XIN THƯỢNG GIỚI BA NĂM CHÚA CŨ VỀ DƯƠNG GIAN

Nói về Tôn Đại Thánh đầu đau không chịu được, kêu van nói:

- Sư phụ ơi đừng đọc! Đừng đọc, để con chữa!

Trưởng lão hỏi:

- Chữa thế nào?

Hành Giả nói:

- Chỉ có xuống âm ty, tra khám xem vua Diêm vương nào giữ hồn phách y, xin đem về cứu chữa.

Bát Giới nói:

- Sư phụ chỗ có tin, trước huynh ấy nói không cần đến âm ty, cứ ở dương gian cũng chữa sống, mới là tài giỏi.

Trưởng lão hay tin lời gièm pha, lại đọc chú khấn cô nhi làm cho Hành Giả phải luôn miệng chịu nhận hết nói:

- Chỉ chữa ở dương gian thôi! Chỉ chữa ở dương gian thôi!

Bát Giới nói:

- Sư phụ đừng dừng lại! Cứ đọc đi! Cứ đọc đi!

Hành Giả quát mắng:

- Giống nghiệt súc gốc nghiệt kia, mi xui xiểm sư phụ đọc thần chú hử?

Bát Giới cười rũ rượi nói:

- Không phải là cứng rắn, sư huynh đã nói với con, sư huynh có thể chữa sống lại, nếu không chữa được sống con đã chẳng vác về.

Sư trưởng xưa nay vốn dễ động lòng, bị chú ngọc làm lay động, người liền gọi:

- Ngộ Không, nếu con có tài năng chữa cho vị hoàng đế này sống lại, thật là "cứu mạng một người, còn hơn xây toà tháp bảy tầng", cũng tựa như thầy trò sang Linh Sơn bái Phật.

Hành Giả nói:

- Sư phụ sao cứ nghe lời chú ngọc nói nhảm! Người ta đã chết, hoặc tuần tam thất, hoặc ngũ thất, hết bảy trăm ngày, đã chịu hết tội ở dương gian, sẽ được di chuyển sinh rồi, người này đã chết ba năm, còn cứu thế nào được!

Tam Tạng nghe đoạn nói:

- Vậy thì thôi.

Bát Giới tức tối, không chịu, nói:

- Sư phụ đừng nghe huynh ấy nói dối, huynh ấy có lối ghép óc, người cứ đọc mấy câu chú bắt huynh phải chữa cho người kia sống lại.

Đường Tăng quả nhiên đọc chú khấn cô nhi, riết cho con Hành Giả lồi mắt nhúc đầu.

Chưa biết cứu chữa cách nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

sẽ sống lại được ngay. Phải bắt y chữa sống lại ngay ở dương gian, cấm không cho y xuống âm ty, cách ấy mới tốt.

Nói chưa hết lời, đã đến trước cửa chùa, Bát Giới đi thẳng vào trong, đem thi thể bỏ ở trước cửa thiền đường, nói:

- Sư phụ ơi! Trở dậy mà xem ma!

Đường Tăng ngủ chẳng được, đương ngồi nói chuyện với Sa Tăng về việc Hành Giả đánh lừa Bát Giới đi lâu thế chưa về, chợt nghe thấy Bát Giới gọi Đường Tăng vội vàng đứng dậy nói:

- Đồ đệ, xem cái gì thế?

Bát Giới nói:

- Ông ngoại của Hành Giả bắt lão Trư phải vác về đây.

Hành Giả nói:

- Cái đồ ngọc bụng đầy cám bã, ta đào đâu ra ông ngoại.

Bát Giới nói:

- Không phải ông ngoại huynh, còn bắt lão Trư vác về đây làm gì? Không biết tốn bao nhiêu sức lực nữa.

Đường Tăng và Sa Tăng mở cửa ra xem, nhìn thấy dung nhan hoàng đế chưa biến đổi, vẫn y như khi còn sống. Bỗng nhiên sư trưởng thảm thiết than:

- Bệ hạ, không biết oan gia từ kiếp nào, đời nào gặp phải nó, chết ngấm chết ngấm, bỏ vợ bỏ con, đến nỗi văn võ không hay, các quan chẳng biết, đáng thương thay vợ con người u mê, lấy ai bắt nước nén hương!

Bỗng oà lên tiếng khóc, nước mắt tầm tã như mưa.

Bát Giới cười nói:

- Sư phụ, người ta chết, can chi đến người, cũng không phải là cha ông người, khóc làm cái gì?

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ạ, người xuất gia phải lấy từ bi làm gốc, lương thiện làm đầu, lòng con sao lại cứng rắn đến thế?

Bát Giới nói:

là kêu, cổ giãy giụa lấy mấy giọt nước mắt thì gọi là gào. Phải khóc làm sao cho nước mắt giàn giụa, trong lòng cũng phải có chút đau thương, mới cho là thương khóc được.

Bát Giới nói:

- Đệ thử khóc cái kiểu ấy để huynh nghe xem nhé!

Không biết y vớ ở đâu được tờ giấy, vê lại như sợi bắc đèn, ngoáy vào hai lỗ mũi, hắt hơi luôn mấy cái, nước mắt chảy ra ròng ròng, lép nha lép nhép, cất lên tiếng khóc. Y khóc luôn miệng không lúc nào ngừng, kể kể con cà con kê, đúng hệt có người chết thực. Bát Giới khóc đến chỗ thảm thiết, Đường Tăng cũng phải đau lòng nhỏ lệ.

Hành Giả cười nói:

- Đau thương như thế được đấy, nhưng không được ngừng khóc. Cái giống gốc nhà đệ lừa ts đi rồi, sẽ không khóc nữa. Ta vẫn nghe đấy, nếu cứ khóc như thế này thì thôi hể mà hơi ngừng tiếng khóc, ta sẽ đánh hai mươi gậy vào mắt cá chân

Bát Giới cười nói:

- Huynh cứ đi! Huynh cứ đi! Đệ mà đã khóc quen miệng, khóc hai ngày cũng được.

Sa Tăng thấy y chu đáo, cũng đi kiếm mấy nén hương thấp tiến cúng.

Hành Giả cười nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Mọi người đều có ý kính cẩn như thế này, lão Tôn mới dễ dụng công.

Lúc bấy giờ vào khoảng nửa đêm, Hành Giả từ biệt ba thầy trò nhào lên trên mây, đi thẳng vào trong Nam Thiên môn. Quả nhiên y không đến yết báo điện Linh Tiêu, cũng không tới cung Đẩu Ngưu, thẳng đường mây sang tới ngay trong cung Ly hện thiên Đâu Suất trên ba mươi ba tầng trời. Vừa vào đến cửa, đã thấy Thái Thượng Lão quân đương ngồi ở phòng đơn, cùng với chư tiên cầm quạt Ba tiêu quạt lửa luyện đơn.

Trông thấy Hành Giả tới nơi, người dặn bảo gia đồng:

- Ai nấy cẩn thận, kẻ trộm đơn đến đấy!

Hành Giả vái chào cười nói:

- Thưa Lão quân, những cái tệ nhẹh ấy kể chi, bây giờ ta có làm việc ấy nữa đâu, phòng bị ta làm gì?

Lão quân nói:

- Con khỉ nhà người! Năm trăm năm trước đại náo thiên cung lấy trộm vô số linh đơn của ta ăn mất, sai Tiểu Thánh Nhị lang thần bắt về thượng giới, bỏ vào lò luyện đơn của ta đun luôn bốn mươi chín ngày, tốn bao nhiêu công, ngày nay nhà người may đã thoát nạn, quy y Phật giáo, bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên lấy kinh. Trước đây bắt ma ở trên núi Bình Định, bướng bỉnh không chịu trả lại bảo bối, bây giờ còn đến đây làm gì?

Hành Giả nói:

- Việc ngày trước, lão Tôn có chậm trễ đâu, đã đem năm thức bảo bối trao trả ngay bấy giờ, người còn nghi ngờ quả trách nữa ư?

Lão quân nói:

- Sao không sang Tây Thiên, lên vào cung ta làm gì?

Hành Giả nói:

- Sau khi từ biệt Lão quân sang Tây Thiên, đến một nơi, gọi là nước Ô Kê, quốc vương nước ấy bị một yêu tinh giả trang làm đạo sĩ, hô phong hoán vũ, ám hại mất. Yêu ma ấy biến ra tướng mạo quốc vương giả, hiện nay ngồi ở trên điện Kim Loan. Sư phụ ta đêm mới rồi ngồi tụng kinh ở chùa Bảo Lâm, âm hồn quốc vương đó đến tham bái sư phụ ts, nói xin lão Tôn bắt yêu cho y, vạch rõ ngay gian. Chính vì lão Tôn nghĩ không lấy gì làm chứng thực, đã cùng Bát Giới đương đêm vào vườn hoa lục lợi trong vườn, tìm đến chỗ chôn giấu, mò được thi thể quốc vương ở trong một cái giếng lưu ly bát giác, dung nhan vẫn y nguyên. Khi mang về đến trong chùa trình thầy ta, người phát

lòng từ bi, bảo ta cứu chữa, không cho xuống âm ty đòi hỏi linh hồn, cứ bắt cứu chữa ngay ở dương gian. Ta nghĩ không còn nơi nào có thể hồi sinh được, mới phải lên đây bái yết, muôn trông đạo tổ rủ lòng thương, cho xin một nghìn viên "cứu chuyển hoàn hồn đơn" để lão Tôn cứu chữa cho người ta.

Lão quân nói:

- Khéo con khỉ nói nhảm! Một nghìn viên, hai nghìn viên cái gì, để ăn thay cơm sao! Viên bằng đất bùn hay sao mà dễ dàng thế? Hử! Đi ngay! Không có!

Hành Giả cười nói:

- Một trăm viên cũng được.

Lão quân nói:

- Cũng không có.

Hành Giả nói:

- Mười viên cũng được.

Lão quân tức giận nói:

- Con khỉ khốn kiếp này, dai như chảo! Không có, không có! Ra ngay! Ra ngay!

Hành Giả cười nói:

- Nếu thực không có ta đi hỏi nơi khác để cứu người ta vậy.

Lão quân quát đuổi:

- Đi ngay!

Đại Thánh quay gót bước chân đi ra.

Lão quân chợt nghĩ kỹ nói:

- Con khỉ này ma ranh lắm, bảo đi là đi ngay, chỉ sợ nó quay trở lại lấy trộm.

Liền sai tiên đồng đi gọi trở lại bảo:

- Con khỉ nhà người, chân tay táy máy, ta cho nhà người một viên "hoàn hồn đơn" đây này.

Hành Giả nói:

- Thưa Lão quân, người đã hiểu rõ thủ đoạn lão Tôn, lấy ngay kim đơn đem ra đây, chia đôi cho ta, bốn người sáu phần cũng còn là may mắn cho Lão quân đấy, nếu không cho ta sẽ đưa cái rổ xúc bằng da vào, xúc cho người một cái là hết nhần.

Lão tổ cầm hồ lô ra, giốc ngược đáy lên, đổ ra một hạt kim đơn đưa cho Hành Giả nói:

- Chỉ có thế này, cầm lấy! Cầm lấy! Ta biếu nhà ngươi một hạt, cứu sống hoàng đế ấy, cho nhà ngươi thành công quả.

Hành Giả đỡ lấy nói:

- Chả đi đâu mà vội, để ta ném xem đã, chỉ sợ là giả, chớ để người ta lừa dối.

Nói đoạn vỗ tuột vào miệng. Lão tổ vội vàng chạy đến giữ lại, túm lấy đầu quả dưa, cộc cho một cái quát mắng:

- Con khỉ khốn kiếp này, hễ nuốt đi là ta đánh chết tươi!

Hành Giả cười nói:

- Thật rõ mặt! Sao kém thế, ai đã nuốt mất đâu, đáng là bao chứ! Hư nhiều thực ít mà. Chẳng phải đây là gì?

Nguyên giống khỉ có cái bùi ở dưới cuống họng. Y ngậm viên kim đơn ở trong cái bùi ấy, bị Lão tổ dúi ra nói:

- Thôi đi! Thôi đi! Đừng có đến đây mà quấy rầy nữa!

Dại Thánh cảm ơn Lão tổ, đi ra khỏi Đâu Suất thiên cung. Thực là:

*Nghìn đường mây đẹp rời toà ngọc
Muôn đạo hào quang xuống cõi trần.*

Trong chốc lát, ra khỏi Nam Thiên môn, về đến sông quán, mới thấy vùng ô vừa mọc. Từ trên mây bước xuống, Hành Giả đến thẳng ngoài cửa chùa Bảo Lâm, nghe thấy Bát Giới vẫn đương khóc, y tới gần gọi:

- Sư phụ ơi!

Tam Tạng mừng nói:

- Ngộ Không đã về, có xin được thuốc đơn không?

Hành Giả nói:

- Có.

Bát Giới nói:

- Sao lại không có? Huynh ấy vẫn đi ăn trộm của người ta đấy mà!

Hành Giả cười nói:

- Sư đệ, hãy lại đằng này, bây giờ không cần đệ rồi, lau nước mắt đi, đừng có khóc nữa!

Lại nói:

- Sa hoà thượng đi lấy ít nước cho ta.

Sa Tăng vội chạy ra giếng ở đằng sau, đã có gầu sẵn, múc lấy nửa bát tộ đưa cho Hành Giả. Hành Giả đỡ lấy nước, oẹ viên kim đơn ở trong miệng ra, để lên trên môi hoàng đế, hai tay cậy răng ra, dùng ngậm nước trong đầy trời viên kim đơn vào trong bụng, độ chừng một nửa giờ, nghe thấy ở trong bụng có tiếng reo lộc sọc, nhưng thân thể vẫn không thấy cựa quậy.

Hành Giả nói:

- Sư phụ, viên kim đơn của con không cứu sống người, thế này thì lão Tôn ức chết mất.

Tam Tạng nói:

- Có lẽ đâu không sống lại. Thấy người chết đã lâu làm sao lại nuốt trôi được nước xuống? Đây là sức thuốc tiên kim đơn. Từ khi kim đơn vào bụng ruột đã thấy reo, ruột reo là huyết mạch đã hoà động, nhưng mà khí tuyết chưa có thể co duỗi được. Đừng nói gì người dầm dưới nước ba năm, đến ngay sát cũng phải han gỉ ra. Chỉ vì nguyên khí đã tận tuyệt, giá có ai hà hơi vào cho thì tốt.

Bát Giới tiến lên định hà hơi vào. Tam Tạng ngăn lại nói:

- Con không làm được, phải gọi Ngộ Không lại đây.

Tam Tạng biết rằng Bát Giới làm yêu nghiệt ăn thịt người

từ khi còn nhỏ, hơi trong miệng như đục, chỉ có Hành Giả tu trì ngay từ thuở còn thơ, ăn các thức đào, mơ, tùng, bách, hơi trong miệng sạch sẽ. Đại Thánh bèn tiến lại đưa miệng thiên lôi ra ngậm lên môi hoàng đế, thở một hơi, thổi vào trong yết hầu, thông suốt khí quản, chuyển qua sống mũi, đến thẳng bụng dưới, rồi từ dưới lòng bàn chân trở ngược lại đỉnh thóp, gọi to một tiếng vang, quốc vương tỉnh thần hồi-lại, trở được mình, khoanh tay co cẳng, kêu lên một tiếng:

- Sư phụ!

Rồi hai gối quỳ xuống đất nói:

- Nhớ đêm qua còn là hồn ma đến báỉ yết, ngờ đâu sáng sớm hôm nay đã trở lại dương gian.

Tam Tạng vội vàng đỡ dậy nói:

- Bệ hạ, không can gì đến bản tăng, người hãy cảm ơn đồ đệ ta.

Hành Giả cười nói:

- Sao sư phụ lại nói thế? Người ta có câu "nhà không có hai chủ", sư phụ nhận lấy cảm tạ, có hề gì!

Tam Tạng rất đổi bản khoăn, đồ hoàng đế đứng dậy, cùng nhau vào trong thiền đường. Quốc vương lại cùng với Bát Giới, Sa Tăng làm lễ báỉ kiến rồi mới ngồi xuống. Đã thấy các sư trong bản tự sửa soạn cơm chay sáng, định bưng lên thết đãi, chợt nhìn thấy vị hoàng đế, áo ướt đầm, người này ngơ ngác, kẻ nọ nghi ngờ. Tôn Hành Giả chạy vào bảo:

- Nay các vị hoà thượng, chớ có xôn xao như thế. Đây nguyên là vua nước Ô Kê, vị vua thực của các người đó. Bị yêu quái sát hại tính mạng từ ba năm nay, đêm vừa rồi lão Tôn mới chữa sống lại. Giờ đây sẽ tiến vào trong thành, để phân biệt rõ ngay gian, nếu đã có cơm chay, bày ra đây, chúng ta ăn xong sẽ lên đường.

Các sư vội vàng đem nước để hoàng đế rửa mặt, thay quần áo. Vị tăng quan ở bản tự đưa hai cặp áo dài ra để cho người mặc, thay áo hoàng bào tía của hoàng đế; lấy một dải lưng lụa

cho người thất, cởi bỏ đai lam diện ra; mang đôi dép nhà chùa cho người đi, tụt giầy vô ưu lại; cùng ngồi ăn cơm chay xong rồi đi đóng yên cương ngựa.

Hành Giả hỏi:

- Bát Giới, hành lý của đệ nặng được bao nhiêu?

Bát Giới nói:

- Thưa huynh, ngày nào cũng gánh, chẳng biết nặng được bao nhiêu nữa.

Hành Giả nói:

- Đệ đem một gánh chia ra làm hai gánh, đệ gánh một gánh, còn một gánh để hoàng đế gánh. Chúng ta phải đi sớm vào thành làm việc.

Bát Giới vui mừng nói:

- Hay quá! Hay quá! Trước kia mình công y về, tốn biết bao nhiêu công sức, bây giờ chữa y sống lại, y làm đổi công thay mình.

Bát Giới dùng lối hư huyền, cởi hành lý ra, xin nhà chùa thêm một cái đòn gánh, gánh nào nhẹ thì mình quảy, còn gánh nặng để cho hoàng đế quảy.

Hành Giả cười nói:

- Tâu bệ hạ, ngài ăn vận như thế này, quảy gánh hành lý, theo chúng ta đi đường, ngài có thấy sao không?

Quốc vương kia vội vàng quỳ xuống nói:

- Sư phụ ạ, người là bậc cha mẹ tái sinh ra quả nhân, đừng nói là gánh hành lý, quả nhân tình nguyện cầm roi giữ bàn đạp, hầu hạ lão gia, cùng theo sang Tây Thiên.

Hành Giả nói:

- Không dám để ngài sang Tây Thiên, vì trong đó ta có chút duyên cớ. Ngài chỉ gánh cho bốn mươi dặm vào đến trong thành. Đợi khi nào bắt xong yêu tinh, ngôi hoàng đế trao trả lại ngài, chúng ta lại đi lấy kinh của chúng ta.

Bát Giới nghe lời nói:

- Như thế người ấy chỉ đi có bốn mươi dặm thôi, lão Trư đây mới là người ở năm!

Hành Giả nói:

- Sư đệ, đừng nói nhảm nữa, hãy ra ngoài dẫn đường cho sớm.

Bát Giới dẫn hoàng đế đi trước, Sa Tăng hầu hạ sư phụ lên ngựa. Hành Giả theo sau. Năm trăm nhà sư ở bản tự cũng đã tề chỉnh đạo bài nhạc nhỏ, tiễn đưa ra ngoài cửa chùa.

Hành Giả cười nói:

- Các vị hoà thượng không cần phải tiễn xa, sợ bọn nhà quan có người trông thấy, tiết lộ công việc chúng ta, lại hoá ra không hay. Về đi thôi! Về đi thôi! Cần đem y phục mũ măng của hoàng đế, giắt giữ cẩn thận, hoặc chiều nay hay sáng mai sẽ đưa vào thành, ta sẽ kiếm chút sắc phong gì để tạ ơn các vị.

Các sư vâng lệnh ai nấy trở về. Hành Giả bước dài đuổi theo sư phụ, thẳng lối tiến lên. Chính là:

*Tây phương có phép tìm ra thực,
Kim Mộc cùng nhau hợp luyện thần.
Mẹ đỏ mặt mở cơn mộng ảo,
Trẻ thơ ân hận rạc rai thân.
Xuống sâu đáy giếng tìm mình chúa,
Lại đến thiên cung vái Lão quân.
Biết được sắc không theo bản tính,
Mới hay Phật độ hữu duyên nhân.*

Bốn thầy trò đi đường mới độ nửa ngày, đã thấy tới gần thành trì.

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không, nước Ô Kê chắc ở trước mặt kia rồi.

Hành Giả nói:

- Đúng đấy, chúng ta nên đi mau vào thành làm việc.

Thầy trò đi vào trong thành, nhìn thấy trong phố xá nhân

vật tề chỉnh, phong quang rộn rịp, lại thấy lầu rồng gác phượng cực kỳ tráng lệ. Có thơ ghi nhận:

*Cung điện ngoài khơi giống thượng bang
Múa ca nhân thế tựa bên Đường.
Hoa chào quạt báu mây hồng quán
Bào mới trời hồng ráng thắm lan
Bình tước mở to hương bát ngát,
Rèm châu cao cuốn sắc cờ giăng
Thái bình cảnh tượng vui mừng thực,
Văn võ trăm quan lặng xếp hàng.*

Tam Tạng xuống ngựa nói:

- Đồ đệ, chúng ta cứ thế này vào triều, xin đổi công văn qua cửa ải, khỏi phải nhờ vả nha môn thêm việc.

Hành Giả nói:

- Người dạy rất phải, đồ đệ chúng con cùng vào cả, nhiều người mới dễ nói.

Tam Tạng nói:

- Vào tất cả, nhưng chớ hỗn hào, phải làm lễ ra mắt vua trước, sau rồi mới nói.

Hành Giả nói:

- Làm lễ ra mắt vua, sẽ phải lạy à?

Tam Tạng nói:

- Đúng vậy, cần phải làm đại lễ năm lạy ba khấu đầu.

Hành Giả cười nói:

- Sư phụ chẳng ra thế nào. Nó là ma, phải làm lễ chào nó, thực là không đúng phép. Thầy cứ để cho con vào trong ấy trước, sẽ có xử trí. Hễ y nói năng điều gì, con sẽ đối đáp. Con có lạy, mọi người sẽ lạy, con mà đứng im, mọi người cứ đứng im.

Đại Thánh bèn tiến đến cửa triều, nói với quan các môn đại sứ rằng:

- Chúng ta là người bên Đại Đường, nhà vua sai sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh. Hôm nay đến đây xin vào đổi quan văn, phiên ngài chuyển đạt cho, để khỏi lỡ việc thiện quả.

Quan hoàng môn đi ngay vào tới cửa Đoan Môn, quỳ xuống thêm dan trì tâu lên:

- Ngoài triều môn có năm thầy trò nhà sư, nói là người ở nhà Đường bên Đông Thổ, khâm sai sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh. Giờ đến đây đổi quan văn, không dám thiện tiện đi vào, hiện ở ngoài triều môn đợi lệnh.

Ma vương hạ chỉ cho vào. Đường Tăng cũng cùng đi vào trong triều môn. Quốc chủ mới sống lại cũng đi theo, vừa đi, vừa không ngăn được nước mắt tràn ra, trong lòng ngẫm nghĩ:

- Thương thay! Giang sơn đồng bọc, xã tắc sắt vây của ta, ngờ đâu bị nó chiếm ngấm mất.

Hành Giả nói:

- Bệ hạ chớ nên thương cảm, sợ tiết lộ tâm hơi. Cây gậy ở trong mang tai ta đã thấy máy động dậy, hôm nay quyết phải thành công, đánh giết yêu ma kỳ được, chẳng mấy nổi đem giang sơn này sẽ trả lại cho ngài.

Quốc vương không dám trái lời, đành lấy vạt áo lau nước mắt, liều mạng đi theo thẳng tới dưới điện Kim Loan.

Lại nhìn thấy hai bên văn võ, bốn trăm quan triều, người nào người ấy oai nghiêm đoan túc, tướng mạo hiên ngang. Hành Giả dẫn Đường Tăng đứng im ở dưới thêm bạch ngọc.

Các quan đứng ở dưới thêm trông thấy thế đều sợ sệt nói:

- Bọn hoà thượng này cực kỳ ngu tối, đến ra mắt vua mình tại sao lại không lễ bái, cũng không mở miệng hô chúc, một tiếng chào cũng không có, thật vô lễ!

Các quan chưa dứt lời, ma vương mở miệng hỏi:

- Hoà thượng kia ở đâu lại đây?

Hành Giả ngang nhiên trả lời:

- Ta là người nước Đại Đường bên Đông Thổ thuộc Nam Thiệm Bộ châu, khâm sai sang chùa Đại Lôi Âm nước Thiên Trúc bên Tây Vực bái Phật sống, cầu chân kinh; ngày nay đến đây không dám đi buột qua, phải đến đổi thông quan văn kiện.

Ma vương nghe lời, làm ra bộ giận dữ nói:

- Đông Thổ nhà ngươi là thế nào! Ta đây không phải triều cống nước nhà ngươi, không có giao thông với nước nhà ngươi, có sao đến ra mắt ta lại không lễ, không chịu sụp lạy!

Hành Giả nói:

- Đông Thổ ta là thiên triều từ xa xưa, là thượng quốc đã lâu ngày, các ngươi là nước nhỏ ngoài biển. Từ xưa có câu "hoàng đế thượng bang là cha, là vua; hoàng đế hạ bang, là tôi, là con". Người nói chưa từng tiếp ta, dám cùng ta tranh lễ.

Ma vương rất giận, sai các quan văn võ:

- Bắt lấy bọn hoà thượng cỏ rác đó!

Vua vừa mới thét một tiếng "bắt", các quan đều nhảy lên một loạt.

Hành Giả quát to một tiếng, lấy tay trở một cái nói:

- Không được đến!

Trở tay như thế, là Hành Giả dùng phép định thân, các quan không ai cửa quậy được nữa, thực là:

*Hiệu uly dưới thêm như tượng gỗ,
Tướng quân trên diện tựa người bùn.*

Ma vương thấy y hãm giữ các quan văn võ, vội vàng đứng dậy, bước xuống long sàng, định chạy ra bắt.

Hành Giả nghĩ bụng mừng thầm:

- Tốt! Hợp ý lão Tôn lắm rồi! Nếu mi lại đây thì đầu mi có là sắt nguội chẳng nữa, ta choảng cho một gậy cũng vỡ sọ ra.

Vừa chục bước đi, tình cờ một vị sao cứu mệnh ở bên cạnh chuyển ra. Người ấy là ai? Chính là Thái tử vua nước Ô Kê vội vàng tiến lên, níu lấy áo ma vương, quỳ xuống trước mặt nói:

- Phụ vương nguôi cơn giận.

Yêu tinh hỏi:

- Hải nhi định nói gì?

Thái tử nói:

- Tâu phụ vương biết cho. Ba năm trước nghe người ta nói, có vị thánh tăng ở Đường triều bên Đông Thổ được nhà vua khâm sai sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh, dè dáu hôm nay mới đến nước ta. Tính cao quý của phụ vương, oai liệt nếu bắt hoà thượng ấy giết đi, sợ rằng một ngày kia bên Đại Đường hay được tin tức, tất nhiên tức giận. Cha đã biết Lý Thế Dân từ khi lên ngôi vua, nhất thống giang sơn, lòng vẫn chưa hả, còn vượt bể đi đánh dẹp, nếu biết phụ vương giết hại thánh tăng ngụ đệ của y, nhất định y điều binh khiển tướng sang tranh địch với phụ vương. Ta quân ít tướng hèn bấy giờ hời thì đã muộn. Xin phụ vương y lời tâu của con, hãy đem bốn người hoà thượng hỏi lai lịch họ cho phân minh, trước buộc cho là không lấy nhà vua, sau sẽ đem xử tội.

Đây vốn là lòng cẩn thận của Thái tử, sợ rằng Đường Tăng bị hại, mới cố ý giữ yêu ma lại, biết đâu là Hành Giả đã sửa soạn để đánh.

Ma vương tin lời nói ấy, đứng ở đằng trước long sàng quát to một tiếng:

- Hoà thượng kia rời khỏi Đông Thổ từ bao giờ, vì lẽ gì Đường vương sai nhà ngươi đi cầu kinh?

Hành Giả ngang nhiên trả lời:

- Sư phụ ta là ngụ đệ của Đường vương, hiệu là Tam Tạng. Nhân trong triều Đường vương có quan thừa tướng họ Ngụy tên là Trưng, vâng lệnh trời nếm mộng chém Kinh Hà Long Vương. Vua Đường nếm mộng xuống âm ty địa phủ, sau khi lại được hồi sinh, lập một đàn trường đại thuỷ lục phổ độ cho oan hồn nghiệt quỷ. Sư phụ ta phụ diễn kinh văn, vận dụng từ bi, bỗng có Nam hải Quan Thế Âm Bồ Tát chỉ giáo cho sang Tây Thiên.

Sư phụ ta mở rộng lòng hoàng nguyên, vui tình đẹp ý, báo nước tận trung, được vua Đường ban cho văn điệp. Lúc bấy giờ là ngày trước ngày rằm tháng chín ba ngày, năm Trinh Quán thứ mười ba nhà Đại Đường. Khi rời khỏi Đông Thổ đến núi Lương Giới, thu ta làm đại đồ đệ, họ Tôn, tên là Ngô Không Hành Giả; lại đến Cao gia trang nước Ô Tư, thu được nhị đồ đệ, họ Trư, tên là Ngô Năng Bát Giới; ở bờ sông Lưu Sa lại thu được tam đồ đệ, họ Sa, tên Ngô Tĩnh hoà thượng; hôm trước đến chùa Bảo Lâm mới thu được một hành đồng đạo nhân quấy hành lý.

Ma vương nghe lời, đã hết lối tra kiếm Đường Tăng, đành phải kiếm cách nộ nạt Hành Giả, bèn nhả mặt lại hỏi:

- Hoà thượng kia, lúc mới đầu, có một mình nhà ngươi đi từ Đông Thổ, lại thu được bốn người; ba nhà sư sẽ tha, một đạo sĩ khôn dung, hành đồng kia tất nhiên là man trá. Y tên họ là gì, có độ điệp hay không? Bắt y lên lấy cung!

Hoàng đế sợ hãi run bật người lên nói:

- Sư phụ ơi! Tôi sẽ cung thế nào?

Tôn Hành Giả dúi y một cái nói:

- Ngài đừng sợ, đã có ta cung thay!

Đại Thánh rảo bước lên trước, lên tiếng nói to với yêu quái:

- Tâu bệ hạ, lão này là người dở cam dở ngọng, lại hơi ngễnh ngãng, vì khi còn nhỏ y đã qua Tây Thiên, quen thuộc đường lối, những điều căn bản của y đầu cuối thế nào, ta đã biết hết, mong bệ hạ khoan thứ cho ta khai thay lão.

Ma vương nói:

- Phải cứ thực mà cung thay cho y thì tha tội cho.

Hành Giả nói:

*Trẻ này cung tội tuổi già nua,
Điếc lác bơ vơ cam dở dai.
Tiên tổ xưa kia vẫn ở đây,
Năm năm về trước bị lụn bại.*

Trời không mưa,
Ruộng khô ải.
Vua tôi dân chúng đều khẩn vái,
Thắp hương tẩm gọi cầu với trời,
Muôn dặm không mây trời nắng dãi.
Dân đói như treo giốc ngược lên,
Chung Nam dẫn đến Toàn Chân quái.
Gọi mưa hô gió đủ thần thông,
Sau đó mạng vua bị ám hại.
Đẩy thầy xuống giếng nơi vườn hoa,
Ngâm chiếm ngôi rồng ai dám cãi.
Nay ta lại,
Công quả to.
Cải tử hoàn sinh không quản ngại,
Tình nguyện quy y làm Hành đồng,
Theo sư cùng đi sang Tây giới,
Biến giả làm vua là đạo nhân
Đạo nhân nay là vua hiện tại.

Ma vương ở trên Kim Loan điện nghe đoạn văn chương ấy, hoảng sợ trong lòng như có con hươu nhảy nhót, trên mặt đỏ bừng như lửa đốt, vội vàng định trốn chạy thoát thân, khốn nỗi trong tay không có binh khí, quay đầu lại, nhìn thấy một vị Trấn điện tướng quân, lưng đeo một thanh bảo đao, bị Hành Giả dùng phép định thân làm cho như ngậy như đại, đứng im một chỗ. Nó chạy đến cướp lấy thanh đao ấy, cuối mây nhảy lên trên không chạy mất. Sa Tăng tức tối nhảy nhót như sấm, Trư Bát Giới hò hét kêu gào, oán trách Hành Giả là con khỉ nóng nảy!

- Huynh hãy nói vừa vừa chứ có phải bắt được nó không? Bây giờ nó cỡi mây trốn mất rồi, biết đường nào mà tìm?

Hành Giả cười nói:

- Các đệ chớ có om sòm lên. Chúng ta hãy gọi Thái tử xuống lạy cha, hoàng hậu phi tần ra chào chồng đã.

Thế rồi miệng đọc thần chú, giải phép định thân cho các quan hồi tỉnh trở lại bái vua, để biết rõ hoàng đế chân thực. Hành Giả dặn thêm:

- Nhà vua nói rõ việc trước, cho bọn họ biết, chúng ta sẽ đi tâm nã yêu quái.

Đại Thánh khôn ngoan dặn dò Bát Giới, Sa Tăng:

- Cẩn thận trông nom vua tôi cha con, hoàng hậu phi tần nhà họ và sư phụ chúng ta nhé!

Rồi chỉ nghe có tiếng "đi", đã không thấy hình bóng đâu nữa.

Nguyên y nhảy lên đám mây trên lưng chừng trời, căng mắt nhìn ra bốn phía, dòm xem ma vương ở đâu. Nhìn thấy sức sinh kia quả đã thoát được tính mạng, đương chạy thẳng về mạn đông bắc. Hành Giả đuổi đến gần quát to:

- Quái vật kia, chạy đi đâu! Lão Tôn đã tới nơi!

Ma vương vội vàng quay lại, tuốt bảo đao ra quát to nói:

- Tôn Hành Giả! Nhà ngươi thực là khéo ghét! Ta đến chiếm ngôi vua của người khác, bận gì đến người, tại sao nhà ngươi đến chằng chuộc, làm tiết lộ việc cơ mật của ta?

Hành Giả cười khanh khách nói:

- Ta cho mi là quái vật khốn kiếp to gan, lại còn để cho mi làm hoàng đế nữa à? Mi đã biết ta là lão Tôn thì phải tránh ra xa, cố sao còn lếu láo làm khó dễ cho sư phụ ta? Những lời cung trạng vừa qua có phải hay không? Mi đừng có chạy, có giỏi hãy xơi một gậy của lão Tôn đây!

Yêu ma né mình tránh qua, múa bảo đao đón đánh vào mặt. Hai bên giao chiến. Thật là:

Hầu vương mạnh

Ma vương cường

Đao vung đón gậy sức tương đương

Một trời vẫn vù mờ bốn cõi

Chỉ vì triều đình lập đế vương.

Hai bên giao chiến, đánh nhau luôn mấy hợp, yêu ma không chống nổi Hầu vương, vội quay đầu theo lối cũ trở về trong thành, lẫn vào trong đám các quan văn võ đứng ở trước thềm bạch ngọc, nhao người biến hoá, biến ngay ra được y như hình dung Đường Tam Tạng, cũng khoanh tay đứng ở trước thềm. Hành Giả đuổi tới, định giờ gây toan đánh, yêu quái kia nói:

- Ấy đồ đệ chớ đánh, ta đây mà!

Hành Giả vội vàng giờ gây sắt định đánh Đường Tăng, lại cũng nói:

- Ấy đồ đệ chớ có đánh, ta đây mà!

Hai vị Đường Tăng giống nhau, thực khó phân biệt. Ví bằng gây sắt đánh chết được yêu quái biến ra Đường Tăng, như thế cũng thành công quả, ngộ nhờ ra đánh chết mất sư phụ thực thì làm thế nào!... Đành phải dùng tay gọi Bát Giới, Sa Tăng hỏi:

- Kẻ nào là yêu quái, người nào là sư phụ ta, các đệ chỉ rõ cho biết, để ta đánh nó.

Bát Giới nói:

- Đệ vừa nghe thấy huynh đánh mắng nhau với nó trên lưng chừng trời, thoát một cái đã thấy có hai sư phụ, rồi cũng chẳng biết ai giả ai thực nữa.

Hành Giả nghe nói, liền bắt quyết đặt thần chú, gọi hộ pháp chư thiên, lục đinh lục giáp, ngũ phương yết đế, tứ trụ công tào, mười tám vị hộ pháp già lam, thành hoàng thổ địa ở nơi ấy đến hỏi:

- Lão Tôn đến đây bắt yêu quái nó biến ra sư phụ ta, hình thể giống nhau, khó đường phân biệt, các người khê nói cho sư phụ ta biết, mời người lên trên điện để ta bắt ma.

Nguyên yêu quái biết dâng vâng giá vụ, nghe được tiếng Hành Giả, vội vàng vung tay đi lên điện bái Kim Loan. Hành Giả giờ gây sắt lên nhằm Đường Tăng đánh xuống. Hú vía! Nếu không có mấy vị thần vừa gọi đến, một nhát ấy đến hai mươi vị

Đường Tăng thịt cũng nát ra tương. May nhờ có các thần ngăn gậy sắt lại nói:

- Đại Thánh ơi, yêu quái biết đằng vân, chạy lên điện trước mất rồi.

Hành Giả chạy theo lên điện, nó lại chạy xuống, níu lấy Đường Tăng, trong đám đông người âm ỹ rối loạn, vẫn không nhận ra được. Hành Giả trong lòng không thoả, lại nhìn thấy Bát Giới ở bên cười nhạt, liền tức quá hỏi:

- Đệ là cái đồ bị thịt ngọc nghếch! Hiện giờ có hai sư phụ, đệ sẽ bị gọi, bị thưa, hầu hạ đủ thứ, còn sung sướng nổi gì mà hí hửng thế?

Bát Giới nói:

- Sư huynh, cứ bảo đệ ngọc, kể huynh còn ngọc hơn! Sư phụ không nhận ra được, hà tất phải tổn công, sư huynh cứ chịu đau đầu một chút, nói với sư phụ ta đọc cái bài ấy, đệ và Sa Tăng lắng nghe từng người, ai mà không biết đọc, hẳn là yêu quái. Có gì là khó!

Hành Giả nói:

- Đệ ạ, nhờ có đệ đấy! Chính vậy, bài chú ấy chỉ có ba người nhớ được. Nguyên là đức Phật Như Lai từ trong bụng nghĩ ra, truyền cho Quan Thế Âm Bồ Tát. Bồ Tát lại truyền cho sư phụ ta, ngoài ra không còn ai biết. Được rồi, sư phụ đọc đi!

Đường Tăng thực liền tụng niệm, ma vương biết làm sao được, trong miệng lẩm bẩm quanh quèo.

Bát Giới nói:

- Tên này ắm ở quanh quèo, đúng là yêu quái rồi! Liền buông tay ra, quai đĩnh ba bỏ xuống, ma vương vươn mình nhảy lên, cười mây chạy trốn.

Bát Giới quát một tiếng, cũng nhảy lên trên mây đuổi theo. Sa Tăng vội vàng để Đường Tăng ở đấy, cũng vác bảo trượng tới đánh. Đường Tăng mới dừng miệng không đọc thần chú, Hành

Giả chịu đau, lê gậy sắt nhảy theo lên trên không. Chà, lần này ba vị hoà thượng giận dữ vây giữ một giống yêu ma hèn.

Yêu ma bị Bát Giới, Sa Tăng cầm đinh ba, bảo tượng giáp công hai bên. Hành Giả cười nghĩ:

- Mình cũng muốn đến đánh thẳng vào mặt nó, nhưng nó vốn sợ mình sẵn, chỉ e nó chạy mất. Cứ để lão Tôn nhảy lên trên cao làm cái kiểu giả tôi đánh xuống, kết liễu nó đi thôi.

Đại Thánh cưỡi mây sáng lên trên tít chín tầng trời, định đánh một miếng chí tử, đã nghe thấy ở trong đám mây hoa ngũ sắc trên mạn đông bắc có tiếng gọi to:

- Tôn Ngộ Không, chớ có đánh vội!

Hành Giả vội ngoảnh lại nhìn, thì là Văn Thù Bồ Tát. Hành Giả bèn thu gậy lại tiến lên thì lễ nói:

- Bồ Tát ngài đi đâu?

Văn Thù nói:

- Ta đến thu yêu quái giúp nhà ngươi đây!

Hành Giả tạ ơn nói:

- Phiền ngài quá!

Bồ Tát lấy cái kính soi yêu ở trong tay áo ra, soi xuống nguyên thân quái vật. Hành Giả mới gọi Bát Giới, Sa Tăng cùng đến ra mắt Bồ Tát. Lại cùng nhìn vào trong gương, thấy hình dáng yêu quái rất đổi hung ác.

*Mắt bằng chén ngọc sáng
Đầu to như nồi rang
Khắp mình xanh tựa cỏ
Bốn móng bóng như sương
Hai tai cúp thấp xuống
Đuôi dài quét lê đường.
Lông xanh đậm tựa tủa
Mắt đỏ phóng hào quang.*

*Răng bè như vân ngọc
Râu tròn hơn giáo thương
Gương soi rõ chân tướng
Nguyên là Sư Lý vương.*

Hành Giả nói:

- Bồ Tát, đây là con sư tử lông xanh của ngài vẫn cười, sao lại trốn đi thành yêu tinh, mà ngài không đi thu phục nó về?

Bồ Tát nói:

- Ngộ Không, có phải nó trốn đâu, có Phật chỉ sai nó đấy chứ.

Hành Giả nói:

- Giống súc vật thành tinh, chiếm đoạt ngôi vua còn vâng Phật chỉ sai đi, thế thì như lão Tôn đi bảo hộ Đường Tăng, chịu khổ nhục, dễ thường phải lĩnh mấy đạo sắc thư!

Bồ Tát nói:

- Nhà ngươi không biết. Nguyên xưa vua nước Ô Kê thích việc thiện, thết cơm chay các nhà sư, Phật sai ta đến độ y về tây, được chứng kim thân La hán. Vì chưng không thể để nguyên thân gặp y được, mới biến ra một nhà sư thường, đến hỏi xin một ít cơm chay, bị ta hỏi vặn cho mấy câu, y không biết ta là người tốt, lấy một cái dây thừng trói ta lại, bỏ xuống sông Ngự Thủy, ngâm ta ba ngày đêm. Nhờ được lục giáp Kim Thân cứu ta về đây, tâu với Như Lai, Như Lai mới cho quái vật này ấy y xuống giếng, ngâm ba năm, để báo cái giận ba ngày thủy tai cho ta. "Một ngậm nước, một miếng cơm cũng là tiền định", ngày nay được các người tới đây lập nên công tích.

Hành Giả nói:

- Người tuy báo chút thù riêng "một ngậm nước một miếng cơm" gì đó, nhưng quái vật này đã hại không biết bao nhiêu là người!

Bồ Tát nói:

- Cũng chưa hề hại người. Từ khi nó đến, trong ba năm trời, gió hoà mưa thuận, nước thịnh dân yên, có hại ai đâu?

Hành Giả nói:

- Đã đành như vậy, nhưng mà tam cung hoàng hậu đã ăn nằm với nó, làm nhơ nhuốc cả thân thể người ta, phá hoại cương thường luân lý biết bao, lại còn bảo là chưa hề hại người?

Bồ Tát nói:

- Nhơ nhuốc thế nào được, nó là một con sư tử thiện rồi.

Bát Giới nghe lời, chạy đến gần, vỗ vào lưng yêu quái cười nói:

- Yêu tinh này đúng là một chú "mũi diếc không uống rượu" uống cả cái tiếng.

Hành Giả nói:

- Đã như vậy, người nhận lấy nó, nếu không có Bồ Tát thân đến, quyết không tha tính mạng nó.

Bồ Tát đọc thần chú, quát bảo:

- Súc sinh! Sao chưa quy chính, còn đợi cái gì?

Ma vương hiện ra nguyên thân. Bồ Tát phóng hoa sen trùm lấy yêu ma, ngồi lên trên lưng, cười tường quang từ biệt Hành Giả. Ôi!

Thăng trở Ngũ Đài sơn đi tới

Dưới toà sen báu lắng nghe kinh

Chưa biết thầy trò Đường Tăng ra khỏi thành thế nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THƯ BỐN MƯƠI

TRÊ THƠ BỐN CỘT, LÒNG THIỀN LOẠN VƯỜN MÚA CÂY ĐÀO, MỘC MẪU TRƠ

Ba anh em Tôn Đại Thánh ở trên mây bước xuống về thẳng trong triều. Đã có vua tôi, Thái tử, hoàng hậu, các quan đứng làm mấy hàng, bái tiếp tạ ơn. Hành Giả đem việc Bồ Tát hàng ma thu quái, nói lại một lượt cho vua tôi họ nghe, mọi người lạ lạ khôn xiết. Mọi người đương vui vẻ mừng rỡ, lại nghe thấy quan hoàng môn vào tâu:

- Thưa chúa công, ở bên ngoài lại có bốn vị hoà thượng vừa đến.

Bát Giới hoảng sợ nói:

- Huynh ạ, hay là yêu ma hoá phép, giả làm Bồ Tát, đánh lừa chúng ta, rồi lại biến làm hoà thượng, đến đây đấu trí với bọn mình chăng?

Hành Giả nói:

- Lẽ nào như thế!

Liên cho gọi vào xem.

Các quan văn võ truyền lệnh, cho dẫn họ vào. Hành Giả nhìn thấy chính là những nhà sư ở chùa Bảo Lâm, mang các thứ mũ xung thiên, đai bích ngọc, giày vô ưu đưa về trả.

Hành Giả rất mừng nói:

- Đến vừa hay, đến vừa hay!

Nói đoạn gọi đạo nhân đến nơi, bảo trật khăn bịt đầu ra, đội mũ xung thiên lên, trút các áo vải ra, vận áo hoàng bào đỏ, cởi dây lưng ra, thắt đai bích ngọc lại, tụt dép nhà sư ra, đóng giày vô ưu vào, bảo Thái tử cầm ngọc khuê trắng ra, đưa cho người cầm và mời ngay lên điện giữ ngôi vua. Đúng như người xưa đã nói: "Trong triều đình không thể một ngày không có vua!".

Vị hoàng đế kia không chịu lên, khóc rưng rức quì xuống dưới thêm nói:

- Ta chết đã ba năm, nay nhờ ơn sư phụ cứu ta sống lại, có đâu lại dám tự xưng tôn xằng, xin mời sư phụ lên làm vua, ta tình nguyện đem vợ con ra ngoài thành làm dân là đủ.

Tam Tạng đòi nào chịu nhận, một lòng chỉ quyết bái Phật cầu kinh. Lại mời Hành Giả, Hành Giả cười nói:

- Chẳng giấu gì các ngài, nếu lão Tôn muốn làm vua thì những ngôi hoàng đế cả muôn nước chín châu, khắp cả thiên hạ, lão Tôn đã làm rồi. Chỉ vì ta quen làm hoà thượng, nhân tản cái thân, nếu làm hoàng đế đầu lại phải để tóc dài, tối chưa được nằm, canh năm đã dậy, nghe lời phi báo, trong dạ lo âu, thấy năm mất mùa nghĩ thêm phiền não. Ta chịu sao nổi? Người nên lên ngôi hoàng đế, ta thì quyết chí làm sư, đi tu hành vậy.

Quốc vương nhường mãi không được, mới chịu lên trên bảo điện, quay mặt về phương nam xưng "trẫm", đại xá cho thiên hạ, phong tặng các nhà sư chùa Bảo Lâm rồi cho về. Lại truyền mở tiệc tại điện Đông Các thết đãi Đường Tăng. Một mặt hạ chỉ tuyên triệu những người thợ vẽ hoạ chân dung bốn vị thầy trò nhà sư Đường, cúng dạm ở trên điện Kim Loan.

Mấy thầy trò đã dẹp xong việc nước, không chịu ở lâu, muốn từ biệt nhà vua sang Tây Thiên. Hoàng đế cùng ba cung phi hậu, Thái tử, triều thần, đem bảo bối trấn quốc, bạc vàng, gấm vóc, dâng lên sư phụ để đền ơn. Tam Tạng không nhận gì hết, chỉ cần trao đổi quan văn, giục bọn Ngộ Không đóng ngựa ra đi. Quốc vương rất hối áy náy, chinh đồn xa giá mời Đường

Tăng ngồi lên, cho hai hàng văn võ dẫn đường; vua, ba cung phi hậu và Thái tử thân đẩy xe đưa ra ngoài thành, rồi xuống xe rồng tiễn biệt mọi người.

Quốc vương nói:

- Thừa sự phụ, đến khi trở về, xin mời sư phụ quá bộ vào qua địa giới quả nhân.

Tam Tạng nói:

- Xin vâng!

Hoàng đế nước mắt rờn rờn, cùng các bầy tôi trở về.

Đường Tăng và cả bọn bốn người đi lên đường cái, một lòng chuyên tới Linh Sơn, gặp lúc thu tàn đông tới, chỉ thấy:

*Sương tàn lá đỏ rừng xơ xác
Mưa chín kê vàng khắp chốn đầy.
Nắng ấm mai ngàn hoa chớm nở
Gió lay khóm trúc lạnh hơi may.*

Bọn thầy trò rời khỏi nước Ô Kê, ngày đi đêm nghỉ, đã một tháng có lẻ, chợt lại thấy một toà núi cao, thật là chọc trời cản nắng. Tam Tạng ngồi trên ngựa, lo sợ vội gò cương kêu gọi Hành Giả.

Hành Giả nói:

- Sư phụ có việc gì truyền bảo?

Tam Tạng nói:

- Con xem trước mặt lại có núi cao đỉnh thẳm, phải nên cẩn thận đề phòng, sợ có khi tà ma xâm phạm đến ta chăng?

Hành Giả cười nói:

- Cứ việc đi đường, chớ nên lo nghĩ nhiều, lão Tôn sẽ tự có cách phòng hộ.

Trưởng lão đành phải thư tâm, giơ roi giục ngựa, tể lên đỉnh núi, quả nhiên cũng mười phần hiểm trở.

Cao không cao
 Trên đầu giáp mây xanh
 Sâu không sâu
 Trong suốt như địa phủ
 Trước núi thường thấy xương cốt trắng tinh
 Đêm đêm mù tối quanh
 Mơ hồng trúc thắm
 Biếc trái xanh thông
 Sau núi có ngàn vạn tượng đài hồn linh
 Sau đài có hang động nấu yêu ma cổ quái
 Trong hang có suối nước rõ lạnh canh
 Dưới suối lại có lạch khe, vòng quanh uốn khúc
 Lại thấy vượn dâng quả nhảy nhót
 Những hươu sừng gạc tua tủa
 Những con nai ngơ ngác nhìn người.
 Đến chiều leo núi tìm hang cộp
 Đợi sáng quấy sóng hiện mình rồng
 Nhìn thấy một bầy chim muông ấy
 Khiến cho người ta lo sợ hãi hùng
 Nhà thành nhà hang, nhà như động
 Động nghiêng nghiêng dốc động là tiên
 Đá xanh nhuộm thành nghìn khối ngọc
 Cát biếc muôn đụn khói phả trên

Đang lúc sợ sệt ấy, lại nhìn thấy một đám mây hồng ở trong hốc núi bay vút lên trên chín tầng xanh, kết tụ lại thành một đám hơi lửa. Hành Giả rất ngại, đi đến gần cầm chân Đường Tăng lúi từ trên ngựa xuống gọi:

- Các đệ ơi, dừng đi nữa, yêu quái đến đấy!

Bát Giới hoảng sợ, vội giơ đinh ba, Sa Tăng cầm ngang bảo trượng, đứng vây chung quanh Đường Tăng.

Trong đám ánh sáng hồng ấy, quả có yêu tinh thực. Mấy năm trước đây nó đã nghe người ta nói:

- Đường Tăng bên Đông Thổ sang Tây Thiên lấy kinh, người là Kim Thiền Trưởng lão thác sinh, một người tốt đã mười đời tu hành, ai mà ăn được một miếng thịt người ấy sẽ được trường thọ, ngang với trời đất. Cho nên ngày nào nó cũng đợi chờ ở trên núi, không ngờ hôm nay Đường Tăng đến thực. Đường khi nó mãi ở trên không trung dòm ngó, đã nhìn thấy ba người đồ đệ, đứng vây chung quanh người ngựa Đường Tăng, đều cùng chuẩn bị. Yêu tinh hé lời khen ngợi nói:

- Ta vừa trông thấy một vị hoà thượng mặt mũi trắng trẻo cười ngựa, đúng là Đường triều thánh tăng, ở đâu lại nảy ra ba vị hoà thượng xấu xí hộ trì dừng lại! Người nào người nấy xắn áo giơ tay, đều cầm binh khí, tựa hồ định đánh nhau với ai. Ôi! Không biết kẻ nào tinh mắt thế, có lẽ họ nhận ra mình rồi! Kiểu cách thế này, đừng hòng mà ăn thịt được Đường Tăng!

Nghĩ ngợi một lát, yêu quái lòng lại hỏi lòng:

- Nếu cứ cậy thế đến bắt, khó lòng tới gần được, hoặc giả lấy khéo léo mà cho y mê, thì mới có thể. Hễ mà lòng y đã mê hoặc, ta sẽ liệu cách khéo léo, tất nhiên bắt được y. Hãy xuống bốn thủ một cái.

Yêu quái làm tan đám mây hồng, từ trên mây bước xuống đi vào trong sườn núi, nhao người biến ra đứa trẻ bảy tuổi, mình trần trụi không có quần áo, lấy dây trói cả chân tay, treo cao tít trên ngọn cây thông, bù lu bù loa kêu khóc:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Tôn Đại Thánh chợt ngừng đầu lên nhìn, đã thấy đám mây hồng tan hết, hơi lửa tắt rồi, liền nói:

- Sư phụ lên ngựa đi thôi!

Đường Tăng nói:

- Bảo có yêu quái tới nơi, sao còn dám ra đi?

Hành Giả nói:

- Vừa rồi con thấy một đám mây hồng từ dưới đất bay lên, đến trên không kết thành một đám hơi lửa, đoán hẳn là yêu

tinh. Được một lúc, mây hồng lại tan, có lẽ yêu tinh đi qua đường, không dám hại người. Chúng ta đi thôi.

Bát Giới cười nói:

- Sư huynh thực khéo bẻm mép, yêu tinh lại còn có cái hạng quá lộ nào nữa?

Hành Giả nói:

- Đệ biết thế nào được? Hoặc giả ma vương ở động nào núi nào đặt tiệc, thỉnh mời yêu tinh các núi các động đến dự hội, phải có đủ tinh linh khắp nơi đông tây nam bắc đều tới hội, cho nên chúng chỉ có lòng đi hội, không có ý hại người, như thế chúng là yêu tinh quá lộ đấy.

Tam Tạng nghe nói, cũng nửa tin nửa ngờ, song cứ nhảy lên mình ngựa, thuận lối tiến lên trên núi. Bỗng nghe thấy tiếng kêu cứu.

Tam Tạng rất sợ nói:

- Đồ đệ ạ, trên lưng chừng núi, sao lại có tiếng người kêu ở đâu thế?

Hành Giả tiến lên nói:

- Sư phụ chỉ cốt sao đi được, không nên chằng vào nào "kiệu người" "kiệu lừa" "kiệu ngỗng" "kiệu nằm" ⁽¹⁾. Ở chỗ này cho có kiệu nữa, cũng chẳng ai khiêng thấy đâu.

Đường Tăng nói:

- Không phải là kiệu khiêng, chính là tiếng kêu gọi cơ mà.

Hành Giả cười nói:

- Con hiểu rồi. Đừng nghĩ việc gì cả, hãy cứ đi!

Tam Tạng y lời, giục ngựa tiến lên. Đi chưa được một dặm, lại nghe thấy tiếng người kêu "cứu tôi với!".

Trưởng lão nói:

⁽¹⁾ Vì chữ khiêu là kêu, với chữ kiệu đồng âm, cho nên Tam Tạng nói "kêu". Hành Giả nghe ra kiệu.

- Đồ đệ, tiếng kêu như thế, không phải quỷ quái yêu tà đâu. Nếu phải quỷ quái yêu tà, chỉ có tiếng kêu, không có tiếng vang. Con nghe mà xem, cứ một tiếng kêu, lại một tiếng vang, có lẽ một nạn nhân nào đó. Chúng ta nên đến cứu người ta!

Hành Giả nói:

- Sư phụ ạ, bây giờ hãy xếp lòng từ bi ấy lại, đợi khi nào qua núi, sẽ mở lòng từ bi ra. Ở chỗ này dữ nhiều lành ít. Thầy nên biết rằng cái thuyết nương cây dựa cỏ, giống gì cũng có thể thành tinh, các loại còn khá, chỉ có cái loại măng xà, hể mà tu được lắm năm nhiều tháng, thành ra quỷ tinh, biết được cả tên tục người ta; nó ở trong những đồng cỏ, hoặc trong hốc núi, gọi người một tiếng, người không trả lời còn khá, hể trả lời một tiếng, nó sẽ đem linh hồn người ta dẫn đi, đến đêm theo về, tất nhiên mạng người bị hại cả. Đi luôn đi! Đi luôn đi, xưa có câu "thoát được đi rồi, tạ thần minh", chứ có nên nghe nó.

Trưởng lão chỉ còn y lời giục ngựa tiến lên.

Hành Giả trong bụng nghĩ thầm.

- Quái vật khốn kiếp không biết ở chỗ nào, cứ kêu la hoài, đợi lão Tôn sẽ đưa cho nó một cái "phép mao đậu tinh" để hai bên không trông thấy nhau.

Đại Thánh liền gọi Sa hoà thượng đến bảo:

- Giữ lấy ngựa cho đi thông thả, để lão Tôn nghỉ tay tí! Đại Thánh bèn để cho Đường Tăng đi lên trước mấy bước, đọc bài thần chú làm phép chuyển núi rút đất, cầm gậy bịt vàng, trở về đằng sau, thấy trò y đã sang qua đỉnh núi này, đi lên phía trước rồi sẽ hạ quái vật xuống. Y lại rào cản mấy bước, theo kịp Đường Tăng, cùng nhau trèo núi.

Đường Tăng lại nghe thấy có tiếng kêu cứu ở đằng sau núi, liền nói:

- Đồ đệ ạ! Nạn nhân nào đó, thật là vô duyên, không gặp được chúng ta, chúng ta đã đi quá rồi, còn nghe thấy người ta kêu ở mạn sau núi.

Bát Giới nói:

- Ở đây vẫn là đằng trước núi, chỉ vì bây giờ đổi gió rồi.

Hành Giả nói:

- Đổi gió hay không đổi gió, bận gì đến mình, cứ đi lên!

Vì thế không ai nói năng gì, cứ đi, chỉ tức không thể một bước nhảy sang qua núi được.

Yêu quái ở trong sườn núi, gọi luôn ba bốn tiếng liền, không có ai đến, y ngấm nghĩ trong bụng:

- Ta đợi Đường Tăng ở đây, trông thấy y cách xa không tới ba dặm, sao đã lâu thế mà không thấy y đến?... Có lẽ họ đi theo lối dưới.

Nó co nhỏ người lại, tụt dây trời ra, lại phóng mây hồng lên trên không nhìn lại.

Không ngờ Tôn Đại Thánh ngoảnh nhìn trở lại, biết rõ là yêu quái, lại cầm chân Đường Tăng từ trên ngựa kéo xuống nói:

- Các đệ ơi, cẩn thận! Cẩn thận! Yêu tinh lại đến đây!

Bát Giới, Sa Tăng hoảng sợ, cầm đinh ba, cầm trượng, lại đứng vây chung quanh Đường Tăng.

Yêu tinh ở trên không trung trông thấy ngại khen không dứt, nói:

- Ta vừa nhìn thấy vị hoà thượng mặt trắng ngồi trên mình ngựa bạch, sao đã bị ba người kia giấu đi rồi? Lần này phải đến xem tận mặt mới rõ. Người nào có cái nhìn giỏi như thế, ta phải tính trước đi đã, sau mới bắt được Đường Tăng. Nếu không, *uổng phí tâm cơ không bắt được, toi công hí hửng lại thành không.*

Ở trên mây bước xuống, nó lại biến hoá như lần trước, treo cao lên ngọn cây thông chờ đợi. Lần này cách không tới nửa dặm.

Tôn Đại Thánh lại ngừng đầu lên xem, thấy đám mây hồng lại tan đi, bèn mời sư phụ lên đường.

Tam Tạng nói:

- Con bảo yêu tinh lại đến, sao lại mời đi?

Hành Giả nói:

- Cũng lại là yêu tinh quá lộ, không dám gây chuyện với chúng ta.

Trưởng lão đã hơi tức nói:

- Con khỉ khốn kiếp này, nhờn với ta quá sức! Chính những lúc có yêu ma, lại bảo là vô sự, đương khi ở nơi thanh bình thế này, lại cứ dọa dẫm ta, bỗng chốc lại gào lên có yêu tinh, hư nhiều thực ít, bất chấp khinh trọng, cầm chân ta lôi tuột từ trên ngựa xuống, bây giờ lại giải thuyết là yêu tinh quá lộ gì! Giả sử ta ngã què thì lại hối không kịp!

Hành Giả nói:

- Sư phụ đừng ca thán nữa, nếu làm ngã què chân tay, còn chữa khỏi được, chứ bị yêu tinh bắt đi mất, thì biết đâu mà tìm?

Tam Tạng tức quá, miệng lẩm rầm, chực đọc chú khấn cô nhi, may có Sa Tăng van xin, mới lại lên ngựa ra đi.

Tam Tạng ngồi chưa yên chỗ, đã nghe thấy tiếng kêu "Sư phụ cứu tôi với!".

Tam Tạng ngừng đầu lên xem, thấy một đứa trẻ con, mình trần trụi trọc, treo ở trên cây. Tam Tạng bèn dừng cương lại, gọi mắng Hành Giả:

- Con khỉ khốn kiếp thực là tệ hại! Không có một tí gì là lương thiện, trong bụng lúc nào cũng chăm chăm làm ác! Ta đã nói mãi tiếng kêu đó đích là tiếng người, y cứ bảo là yêu quái! Mi thử nhìn xem có phải là người bị treo ở trên cây không?

Dại Thánh thấy sư phụ quở trách mình, lại chính người trông thấy hình dạng tận nơi, một là giở tay không được, hai là sợ lại đọc chú khấn cô nhi, đành cúi đầu, không dám trả lời, để cho Đường Tăng đi đến gốc cây. Trưởng lão chỉ đầu roi ngựa lên hỏi:

- Cháu là con cái nhà ai? Sao lại bị treo ở đây? Nói cho ta biết, ta sẽ cứu cháu!

Ồi! Rõ ràng nó là yêu tinh, biến hoá như thế, sư phụ lại là người phạm tục, không nhận ra được.

Yêu ma thấy Đường Tăng hỏi tới, lại càng làm ra bộ nước mắt suốt miệng nói:

- Thưa sư phụ, về phía tây núi là khe Thông Héo, bên khe có một thôn trang, con là người ở đấy. Ông con họ Hồng chỉ vì tích nhiều vàng bạc, gia tư cự vạn, hỗn quân gọi là Hồng Bách Vạn, tuổi già qua đời đã lâu, để lại gia sản cho bố con. Gần đây bố con sinh ra chơi bời, gia tư sa sút, đổi tên là Hồng Thập Vạn, chỉ chuyên kết giao với những người hào kiệt khắp nơi, bỏ tiền tài ra cho vay, hồng lấy nhiều lãi, dè dặt hạng xiêu cư bạt quán, lấy cách lừa dối, gốc lãi không trả. Bố con phát thệ, một đồng cũng không cho ai vay nữa. Những con nợ cũ, nhà nghèo vô kế, kết thành đảng cướp, cầm đuốc vác gậy, giữa ban ngày sấn đến nhà con, cửa cải trong nhà cướp cho kỳ hết, bắt giết phụ thân con, thấy mẫu thân con có chút nhan sắc chúng càn đi làm áp trại phu nhân gì đó. Lúc bấy giờ mẹ con không nỡ rời con ra, ôm con vào trong lòng, khóc nức nở run cả người, đi theo kẻ cướp, không ngờ đi đến núi này, chúng đi chậm lại, chực giết con; nhờ có mẹ con van xin tha thiết, con khỏi bị nhát dao bỏ mạng; lại lấy dây treo con lên trên cây, để cho con bị chết đói chết rét. Bọn kẻ cướp đem mẫu thân con đi đâu cũng không biết nữa. Con bị treo ở đây đã ba ngày ba đêm, không có một người nào đi lại. Không biết con tu hành từ kiếp nào, lại gặp được sư phụ. Xin người đại xá tử bi, cứu mạng con về nhà, con sẽ gán mình bán xác để đền công sư phụ, cho mãi khi cát vàng lấp mặt, không dám quên ơn.

Tam Tạng nghe nói, cho là chân thực, bảo Bát Giới lên cởi dây ra, cứu nó mang xuống. Chú ngốc cũng không nhận ra, toan trèo lên cởi dây.

Hành Giả đứng bên không nhìn được, quát một tiếng to hỏi:

- Con vậth khốn kiếp kia! Có người biết là mi ở chỗ nào rồi,

đừng giở cái lối nói ma nói cuội, dối lừa người ta! Mi nói gia tư bị cướp, bố bị giặc giết, mẹ bị bắt đi, cứu mi đem giao cho người nào? Mi lấy vật gì để tạ ơn ta, cái nói dối của mi đã trệt khắc ra đấy!

Yêu quái nghe nói, trong lòng sợ sệt, biết rằng Đại Thánh là người tài năng, ngầm để ý riêng. Rồi lại run run sợ sợ gạt nước mắt mà nói:

- Sư phụ ạ, tuy cha mẹ con không còn, gia tài tận tuyệt, vẫn còn một ít điền sản chưa động đến, thân thích đều còn cả.

Hành Giả nói:

- Mi có thân thích thế nào?

Yêu quái nói:

- Ông ngoại con nhà ở phía nam núi, cô ruột con trú nơi bắc núi. Lý Tứ ở đầu khe là chồng dì, Hồng Tam ở trong rừng là bác họ. Còn những chú họ, anh ruột đều ở trong thôn. Lão sư phụ nếu chịu cứu con, đưa con về thôn, gặp họ đương nhà con, con sẽ đem cái công ơn cứu vớt của lão sư phụ nói hết cho mọi người biết, bán đợ ruộng nương báo đền ơn sâu.

Bát Giới nghe lời, ngăn Hành Giả lại nói:

- Sư huynh, cái thằng trẻ con bằng ngần này, huynh cứ tra hỏi mãi làm gì? Nó nói là kẻ cướp, chỉ có ăn cướp những của nổi nhà nó, chẳng lẽ cả nhà của ruộng nương cũng ăn cướp được sao? Nếu mà nói cho họ đương nhà nó biết, dạ dày chúng mình dù có to đến đâu chẳng nữa cũng không ăn hết tiền bán mười mẫu ruộng. Cởi cho nó xuống!

Chú ngọc chỉ tưởng ăn làm đầu, còn biết gì là hay dở, cầm dao cắt đứt dây trời đỡ yêu quái xuống. Yêu quái nước mắt ròng ròng, sì sụp lạy ở trước ngựa Đường Tăng. Trưởng lão lòng lành, liền hỏi:

- Hải nhi, trèo lên mình ngựa, ta mang con đi.

Đường Tăng bảo Bát Giới công.

Yêu quái dụi mắt một cái nói:

- Sư phụ ạ, da dẻ con đã nhũn cả ra, không dám để cho vị sư phụ ấy công, người mõm dài tai lớn, lông bờm gáy cứng, làm cho con sợ.

Đường Tăng nói:

- Để cho Sa hoà thượng công vậy!

Yêu quái cũng dụi mắt một cái nói:

- Sư phụ ạ, khi quân giặc đến ăn cướp nhà con, đứa nào cũng vẽ nhọ mặt, đeo bộ râu giả, cầm dao vác gậy, con bị chúng dọa nạt sợ hãi, trông thấy vị sư phụ mặt đen này, con không còn hồn vía nào nữa, cũng không dám để cho người công.

Hành Giả khanh khách cười nói:

- Ta công! Ta công!

Yêu quái mừng thầm trong bụng, Hành Giả dắt nó ra bên mé đường, nhắc thử một cái, chỉ nặng chừng ba cân mười lạng, Hành Giả cười nói:

- Con quái vật khốn kiếp kia! Hôm nay mi đến ngày chết rồi, trước mặt lão Tôn còn dám giở trò ma ra! Ta biết mi là một đứa "bẻm mép!"

Yêu quái nói:

- Tôi là con cái nhà tử tế, chẳng may mắc phải nạn to, sao lại bảo là đứa "bẻm mép?"

Hành Giả nói:

- Mi là con cái nhà tử tế, có sao người mi lại nhẹ thế?

Yêu quái nói:

- Tôi cốt cách son nhỏ.

Hành Giả nói:

- Mi năm nay bao nhiêu tuổi?

Yêu quái nói:

- Tôi lên bảy tuổi.

Hành Giả cười nói:

- Mỗi một tuổi nặng lên một cân, cũng phải bảy cân có sao mi nặng chưa đầy bốn cân?

Yêu quái nói:

- Tôi hồi còn nhỏ mất sữa mẹ.

Hành Giả nói:

- Thôi được, ta cứ công mi, muốn đi đâu đi ỉa, phải nói với ta!

Đường Tăng mới cùng Bát Giới, Sa Tăng đi trước, Hành Giả công đưa trẻ theo sau, cả bọn thẳng lối sang Tây. Có thơ ghi nhận rằng:

*Đạo đức cao cao ma chướng cao
Cơ thiên vốn lặng lặng sinh yêu
Lòng vua chính trực theo trung đạo
"Mộc mẫu" ương ngu thạo nhậy trèo
"Ý mã" im lìm mơ sắc dục
"Hoàng bà" ⁽¹⁾ lặng lẽ tự đắm chiêu
Kẻ gian đắc chí sông mừng rõ
Rốt cuộc đường ngay lại phải theo*

Tôn Đại Thánh công yêu ma, trong lòng oán trách Đường Tăng không biết gian khổ:

- Đi trên sơn trường hiểm dốc thế này, đi không cũng khó lòng bước được, còn bắt lão Tôn công người! Thành này dù chẳng yêu ma, có là người tử tế cũng chẳng còn cha mẹ nào, không biết công nó giao cho ai, chi bằng giết ngầm nó đi.

Quái vật đã biết ngay rồi, liền hoá phép thần thông, quay bốn mặt, hấp bốn ngụm hơi, phun lên mình Hành Giả, liền thấy nặng tới nghìn cân.

Hành Giả cười nói:

- Con ta ơi, con dùng phép nặng mình để ép ta đấy ư!

Yêu quái nghe tiếng, sợ Đại Thánh hại nó, liền dùng phép

⁽¹⁾ Hoàng đạo bà: bà tổ nghề kéo sợi.

giải thi, xuất nguyên thần ra, nhảy vọt đi lên, đứng trên chín tầng mây. Trên lưng Hành Giả lại càng nặng. Hành Giả phát câu, kéo lại đằng trước, quai một cái vào tảng đá ở bên mé đường, quật cho thi hài nhũn ra chẳng khác gì thoi thẹt. Nhưng vẫn sợ nó lại giở trò nữa bèn thẳng cánh xé tứ chi, quẳng xuống bên đường, vụn ra như cám.

Quái vật ở trên không, trông thấy rõ ràng, nên không được cơn tức bốc lên nói:

- Hoà thượng con khỉ này, cực kỳ hỗn láo, dù ta có là yêu ma định hại sư phụ mi chẳng nữa, nhưng vẫn chưa hề động chạm gì đến người, cớ sao mi đã làm thương tổn ta thế kia? May mà ta đã tính toán trước, xuất thần chạy đi, không thì đã vô cớ bị hại rồi! Nếu không nhân lúc này bắt lấy Đường Tăng, đợi dễ lần sau, càng dễ cho y có thì giờ thêm khôn ra.

Yêu quái tinh ranh ở trên không trung thổi cơn gió lốc, đá chuyển cát bay, thực dữ dội. Gió to quá:

*Ao ào dậy cuốn nước mây tanh
Mù mịt ùn ùn bóng tối quanh
Ngã rạp cây rừng trơ cả rễ,
Nội mơ gốc lớn đổ liền cành.
Cát vàng đầy mắt người xiêu vẹo,
Đá nhọn đau chân bước gập ghềnh.
Cuồn cuộn đất bằng mờ xám cả
Chim muông khắp núi hú kêu inh.*

Gió thổi quét cho Tam Tạng ngồi trên ngựa không yên, Bát Giới không dám ngửa mặt, Sa Tăng cầm cổ gục đầu. Tôn Đại Thánh biết là quái vật làm gió, vội vàng chạy đuổi theo thì yêu quái đã lướt theo đầu gió, cuốn Đường Tăng đi rồi. Mắt nhắm mắt tích, chẳng biết nó đem đi phương nào, khó đường tìm kiếm.

Một lát sau, tiếng gió bớt dần, mặt trời lộ sáng, Hành Giả tiến lên xem xét, chỉ thấy bạch long mã đứng run lập cập kêu

thét, gánh hành lý bỏ lẩn lóc ở mé đường. Bát Giới phục ở sườn non rên rĩ, Sa Tăng rập vào khe núi kêu la.

Hành Giả gọi:

- Bát Giới.

Chú ngọc nghe tiếng quen biết là Hành Giả, ngừng đầu lên, xem cơn gió cuồng đã tắt, nhồm trở dậy, nín lấy Hành Giả nói:

- Huynh ơi, gió to quá sức!

Sa Tăng cũng chạy đến nói:

- Huynh ơi, đây là một trận gió lốc!

Lại hỏi:

- Sư phụ đâu?

Bát Giới nói:

- Gió thổi rất gấp, chúng đệ đều cúi đầu bịt mắt, ai nấy tránh gió to, sư phụ cũng gục trên mình ngựa!

Hành Giả nói:

- Bây giờ biết sư phụ đi đường nào?

Sa Tăng nói:

- Sư phụ người nhẹ như cái bắc đèn, có lẽ bị gió cuốn đi mất rồi.

Bát Giới nói:

- Chúng mình nên tan từ đây đi thôi! Tan sớm, mỗi người một ngã, lại còn tốt hơn, đường sang Tây Thiên vô cùng vô tận, bao giờ mới tới nơi?

Sa Tăng nghe nói, giật mình, tê tái cả người nói:

- Sư huynh à, huynh nói làm chi thế! Chỉ vì kiếp trước chúng ta có tội, đội ơn Quan Thế Âm Bồ Tát khuyến hoá, cho chúng ta cắt tóc đi tu, thay đổi pháp danh, quy y Phật quả, tình nguyện bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh, lấy công chuộc tội. Ngày nay đến đây, bỗng nhiên thốt ra câu nói mỗi người một ngã, há chẳng trái lòng thiện quả của

Bồ Tát, hoài cả đạo đức của chính mình, để cho người ta chê cười, cho chúng ta là phường hữu thủy vô chung ư!

Hành Giả nói:

- Các đệ nói cũng phải đấy! Khốn nỗi sư phụ không chịu nghe lời. Cặp mắt thau của lão Tôn đây biết rõ hay dở. Trận gió vừa rồi, chính là thằng bé bị treo ở trên cây hoá phép. Ta biết rõ nó là giống yêu tinh, các đệ không nhận ra, sư phụ cũng không biết, cho nó là con nhà tử tế, bảo ta phải công nó đi. Lão Tôn đã tìm cách trừ khử nó, nó lại hoá phép nặng mình đè lên lão Tôn. Lão Tôn đã quật cho nó nát như người ra, nó lại dùng phép giải thi, hoá ra trận gió lốc cuốn mất sư phụ đi.

Bát Giới nói:

- Huynh ạ chẳng chấp làm gì, nên tin lời nói của Sa đệ, hãy đi tìm nã yêu quái, cứu lấy sư phụ.

Hành Giả mới đổi giận làm lành nói:

- Các đệ, phải kết chặt mối đồng tâm, thu thập hành lý ngựa nghèo, lên núi đi tìm quái vật, cứu lấy sư phụ.

Cả ba người rạch lau rẽ cỏ, lặn suối trèo non, đi tới chừng năm bảy mươi dặm, vẫn chưa thấy tăm hơi. Ở trên núi tuyết không thấy chim bay thú chạy, chỉ những trúc hoá thông reo. Tôn Đại Thánh ruột nóng như đốt, vươn mình một cái, nhảy lên trên đỉnh núi ngất cao, quát một tiếng kêu "biến", tức thời biến ra ba đầu sáu tay, tựa như hình dáng hồi đại náo thiên cung, cầm gậy Như ý vung một cái, biến ra ba cây gậy, tay múa miệng thét, đánh sang phía bên đông, đánh sang phía bên tây, đánh rồi rít ra hai bên không ngớt.

Bát Giới trông thấy nói:

- Sa hoà thượng ạ, hỏng cả rồi. Sư huynh đi tìm sư phụ không thấy, bốc cơn thịnh nộ lên rồi!

Hành Giả đánh được một lúc, dồn ra một số thần cùng khố đều là quần một mảnh, áo một mảnh, lưng không thắt dây, quần chẳng có ống, quì ở trước núi kêu:

- Tâu Đại Thánh, sơn thần thổ địa đến hầu!

Hành Giả nói:

- Làm sao có nhiều sơn thần, thổ địa thế?

Các thần cúi đầu nói:

- Bẩm Đại Thánh, núi này gọi là núi "Hiệu đầu khoả sáu trăm dặm". Chúng tôi cứ mười dặm có một sơn thần, mười dặm một thổ địa. Hôm qua nghe được Đại Thánh tới nơi, chỉ vì hội họp không kịp, cho nên đón chậm, để cho Đại Thánh phát giận, xin người tha tội.

Hành Giả nói:

- Tha tội cho các người! Ta hỏi các người: Ở trên núi này có bao nhiêu yêu tinh?

Các thần nói:

- Thưa gia gia, chỉ có mỗi một móng yêu tinh, mà nó còn bắt chúng tôi cạo trọc hết đầu, làm cho chúng tôi ít hương không nển, huyết thực tuyệt không, người nào người nấy, áo không đủ che thân, cơm chẳng có bỏ miệng, nhiều yêu tinh nữa thì chịu làm sao được.

Hành Giả nói:

- Yêu tinh ở đằng trước núi hay ở đằng sau núi?

Các thần nói:

- Nó không ở đằng trước, đằng sau núi. Trong núi này có một cái khe, tên gọi là khe Thông Khô, bên khe có một cái động, tên gọi động Hoả Vân, trong động có một tên ma vương, thần thông quảng đại, thường thường bắt bọn sơn thần thổ địa chúng tôi đến đun bếp, đóng cửa, ban đêm phải đánh keng hô hiệu cho nó. Lũ tiểu yêu còn hạch lạc đòi tiền thường lệ.

Hành Giả nói:

- Các người đều là tiên âm quý, làm gì ra tiên?

Chúng thần nói:

- Đúng là không có tiền cho chúng, đành phải bắt mấy con nai rừng hươu núi, thỉnh thoảng đem thí cho đàn yêu, nếu không cho chúng cái gì, chúng sẽ đến phá miếu thờ, lột quần áo, làm cho chúng tôi không được yên thân. Trông mong Đại Thánh tiểu trừ yêu quái cho chúng tôi, cứu vớt sinh linh trên núi.

Hành Giả nói:

- Các người đã bị nó cai quản, thường ở trong động nó, vậy có biết yêu tinh ấy ở đâu, gọi tên là gì không?

Các thần nói:

- Nói đến nó, hoặc giả Đại Thánh có biết chăng. Nó là con trai Ngưu ma vương; La Sát nữ đẻ ra nó. Nó đã tu hành ba trăm năm ở núi lửa, luyện nên ngọn lửa thần "Tam muội" lại cũng là thần thông quảng đại. Ngưu ma vương sai nó trấn thủ núi Hiệu này, tên sữa nó gọi là Hồng Hải Nhi, tên hiệu gọi là Thánh Anh đại vương.

Hành Giả nghe lời, rất là vui vẻ, cho sơn thần thổ địa lui bước, ở đỉnh núi đi xuống, nói với Bát Giới, Sa Tăng:

- Các đệ cứ yên tâm, không cần phải lo nghĩ, sư phụ quyết không bị hại, yêu tinh có họ với lão Tôn!

Bát Giới cười nói:

- Huynh chớ nên nói dối. Huynh ở Đông Thắng Thần châu, nó ở đây là Tây Ngưu Hạ châu, đường sá xa xôi, cách nhau thiên sơn vạn thủy, lại có hai lần đại dương, sao lại có họ với huynh?

Hành Giả nói:

- Bọn người mới rồi đều là sơn thần, thổ địa ở đây, ta hỏi lại lịch yêu quái, họ nói là con trai Ngưu Ma Vương, La Sát nữ đẻ ra nó, tên gọi là Hồng Hải Nhi, tên hiệu là Thánh Anh đại vương. Nhớ khi lão Tôn đại náo thiên cung hồi năm trước đây, đi dạo khắp núi non trong thiên hạ, thăm tìm hào kiệt cả bốn phương, Ngưu ma vương cùng với lão Tôn kết làm bảy anh em,

trong bọn năm sáu vị ma vương, chỉ có lão Tôn là người bé hơn, nên mới tôn Ngưu ma vương làm anh. Yêu tinh này là con Ngưu ma vương, ta với phụ thân y có biết nhau, cứ lấy thứ vị mà nói, lão Tôn còn là ông chú cơ mà, y đâu dám hại sư phụ mình.

Sa hoà thượng nói:

- Huynh ạ, thường có câu: "Ba năm không tới cửa, đáng thân cũng chẳng thân". Huynh với hần ta xa nhau hàng năm sáu trăm năm cũng chẳng đi lại chề chén, những ngày tế lễ cũng chẳng mời nhau, đời nào hần còn nhận huynh làm thân nữa?

Hành Giả nói:

- Sao đệ lại đoán người như vậy! Thường có câu: "Một cánh bèo trôi về bể lớn, đến đâu mà chẳng gặp người thân", dù y chẳng nhận quen, có thể nói y cũng không dám hại sư phụ mình. Chẳng mong gì y giữ lại đánh chén, nhất định y cũng phải trả Đường Tăng nguyên vẹn cho mình.

Ba đồ đệ đều giữ lòng thành, dắt ngựa bạch, lập tức quảy hành lý, tìm đường lớn thẳng tiến.

Không kể ngày đêm, đi tới trên dưới một trăm năm mươi dặm, chợt thấy một rừng thông, trong rừng có một cái khe quanh co, dưới khe có một dòng nước trong vắt tuôn qua, trên ngọn suối có một toà cầu đá, ẩn thông vào động phủ.

Hành Giả nói:

- Các sư đệ, các đệ xem chỗ sườn đá phẳng lý ở bên kia, hần là chỗ ở của yêu ma. Chúng ta phải cùng nhau bàn tính xem ai ở lại trông hành lý giữ ngựa, ai theo ta đi bắt yêu quái?

Bát Giới nói:

- Lão Trư không có tính ngồi im, cho đệ theo huynh đi.

Hành Giả nói:

- Tốt! Tốt!

Lại dặn:

- Sa Tăng đưa ngựa và hành lý lẫn vào trong rừng sâu giữ gìn cẩn thận, đợi chúng ta tới cửa động tìm kiếm sư phụ nhé.

Sa Tăng vâng mệnh, Bát Giới đi theo, cầm binh khí cùng Hành Giả tiến lên.

Chính là:

*Tính trẻ chưa rèn, tà-hoả bốc,
Tâm viên, mọc mấu hết lòng phù.*

Chưa biết đi phen này lành dữ ra sao, xin xem hồi sau sẽ rõ.

LONGINES

HỘI THỨ BỐN MƯƠI MỐT

ĐẠI THÁNH GẶP LỬA THIÊU BÁT GIỚI BỊ MA BẮT

Đại Thánh từ biệt Sa Tăng, dẫn Bát Giới vượt qua khe Thông Khô, thẳng tới nơi sườn núi đá quái gở, quả có một toà động phủ, thực ra cảnh trí khác thường. Chỉ thấy:

*Đường cũ quanh co sâu lại lặng
Gió trắng cũng nghe tiếng hạc vọng
Mây bay trắng xoá sáng đầy sông
Nước chảy qua cầu ý tiên hừng
Vườn hót chim kêu hoa cỏ lạ
Dây song chi lan bậc đá trắng
Khói ráng tản mạn vách núi xanh
Tùng trúc sum suê nơi cảnh vắng
Xa bầy ngọn núi tựa bình phong
Non châu suối lượn chân tiên động
Côn lân khởi phát nguồn rồng về
Có phận có duyên mới được hưởng.*

Đi gần đến cửa động, thấy có một cái mốc đá, trên khắc tám chữ đại tự là:

"Động Hoả Vân, khe Thông Khô, núi Hiếu". Ở bên kia có một lũ tiểu yêu đương đánh roi múa kiếm, nhảy nhót nô đùa.

Tôn Đại Thánh lên tiếng gọi to:

- Những đứa nhỏ kia, đi báo ngay cho động chủ biết, bảo y đưa ngay Đường Tăng sư phụ ta ra đây, ta sẽ miễn chết cho tính mạng sinh linh cả động nhà chúng bay, nếu hé rằng nói nửa tiếng không, ta sẽ lật đổ sơn trường, giấy phẳng động phủ nhà chúng bay đi!

Lũ tiểu yêu nghe nói, hoảng hốt, vội vàng quay mình chạy vào trong động, đóng hai cánh cửa đá lại, đi vào bên trong cấp báo:

- Tâu đại vương, tai vạ rồi!

Yêu quái này từ khi bắt được Đường Tăng đem về trong động, lột hết quần áo ra, trói dúm bốn vó lại, treo ở trong sân sau, sai tiểu yêu lấy nước trong tắm rửa sạch sẽ, định bỏ vào vạc nấu ăn, chợt nghe thấy tiếng báo tai vạ, bèn thôi không rửa nữa, liền ra ngay trước sân hỏi:

- Tai vạ gì thế?

Tiểu yêu nói:

- Có một hoà thượng mặt đầy lông, mồm thiên lôi, dắt một hoà thượng mồm dài tai lớn, đứng ở ngoài cửa đòi Đường Tăng sư phụ gì ấy. Nếu ta hé rằng nói nửa tiếng không, họ sẽ lật đổ sơn trường, giấy bằng động phủ.

Ma vương chúm chím cười nụ nói:

- Đây là Tôn Hành Giả và Trư Bát Giới. Chúng cũng khéo tìm đây. Ta bắt sư phụ chúng, từ lưng chừng núi đem về đây, có tới một trăm năm mươi dặm, làm thế nào mà chúng lần được tới cửa?

Liền truyền:

- Bọn nhỏ đâu, lấy cang xe đun xe ra ngoài đi!

Một bọn mấy tên tiểu yêu, đun năm cỗ xe nhỏ đến, mở rộng cửa trước ra.

Bát Giới nói:

- Huynh ạ, có lẽ yêu tinh sợ chúng mình, chúng nó đun xe đi ra phía đằng kia.

Hành Giả nói:

- Không phải, lặng xem nó để ở đâu.

Bọn tiểu yêu đem năm cỗ xe bày theo kim, mộc, thủy, hỏa, thổ đầu vào đây, để năm tên ở lại coi, còn năm tên đi vào thông báo.

Ma vương hỏi:

- Xong cả chưa?

Trả lời:

- Xong cả rồi.

Truyền:

- Lấy cái đồng ra đây!

Một đám tiểu yêu coi giữ bình khí, cắt hai tên khiêng cây đồng lửa nhọn dài một trượng tám ra, đặt lên yêu vương. Yêu vương cầm đồng bước đi, không mặc khôi giáp gì hết, chỉ có một cái quần gấm thêu quần ở ngang lưng, đi chân không, chạy ra ngoài cửa. Hành Giả và Bát Giới ngừng đầu nhìn, thấy quái vật ấy:

Mặt như đánh phấn ba phần trắng,

Môi tựa tô son một vẻ tài.

Chòm tóc mây xanh hơn nhuộm phẩm,

Đôi mày vành nguyệt uốn cong hoai

Chiếc quần bằng gấm thêu long phượng,

Hình tựa Na Tra hơn vẻ trai

Đồng vác đôi tay oai lẫm liệt,

Mây lành che ngực lộ ra ngoài.

Tiếng vang như sấm mùa xuân dậy,

Mắt sáng nhanh hơn điện chớp dài

Muốn biết họ tên ma quỷ ấy,

Nghìn xưa tên vẫn gọi Hồng Hải.

Yêu quái Hồng Hải Nhi ra tới ngoài cửa, lên tiếng gọi:

- Kê nào đến chỗ ta làm âm ỹ lên thế?

Hành Giả đến gần cười nói:

- Hiền đệ của ta, đừng có giả dối! Sáng nay, cháu bị treo ở

trên ngọn cây thông bên đường núi, chỉ là một đứa hài nhi bụng ỏng đít tròn, đánh lừa sư phụ ta. Ta lại có lòng tốt cõng cháu nữa, cháu đã làm gió cuốn sư phụ ta đi, bây giờ cháu lại còn vô vĩnh, ta há chẳng nhận ra cháu sao? Đưa ngay sư phụ ta ra đây, chớ có muồi mặt đi, mất cả tình thân, chỉ sợ ông cháu hay chuyện lại trách lão Tôn cá lớn nuốt cá con, không ra thể thống gì cả!

Yêu quái nghe lời, trong bụng tức tối, quát to:

- Con khỉ khốn kiếp này! Mi có thân tình gì với ta? Đến đây toang toác lỗ miệng, chuyện ở đâu thế, ai là cháu mi?

Hành Giả nói:

- Huynh ta mà cháu cũng không biết nốt. Trước kia khi ta cùng ông thân sinh cháu kết làm anh em, cháu không biết còn ở đâu kia?

Yêu tinh nói:

- Con khỉ này chỉ độc nói nhảm! Mi là người ở đâu, ta là người ở đâu, có sao lại báo kết huynh đệ với phụ thân ta?

Hành Giả nói:

- Hiền đệ không biết đấy. Ta là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung hồi năm trăm năm trước đây. Trước kia ta chưa đại náo thiên cung, đi chơi khắp bên trời góc bể, bốn bộ châu lớn không đâu là chẳng đến. Lúc bấy giờ chỉ mộ những người hào kiệt. Phụ thân gọi là Ngưu ma vương, xưng là Bình Thiên Đại Thánh, cùng với lão Tôn kết làm bảy anh em, nhượng cho ông ta làm anh cả, lại còn Giao ma vương xưng là Phú Hải Đại Thánh làm em hai, lại có Đại Bàng ma vương, xưng là Hỗn Thiên Đại Thánh, làm em ba, lại có Sư Đà vương, xưng là Di Đơn Đại Thánh, làm em tư, lại có Di Hâu vương, xưng là Thông Phong Đại Thánh, làm em năm, lại có Ngung Nhung vương, xưng là Khu Thần Đại Thánh làm em sáu, chỉ có lão Tôn bé người xưng là Tề Thiên Đại Thánh, đứng hàng thứ bảy. Bọn anh em già chúng ta, khi bấy giờ chơi bời với nhau, thì cháu chưa đẻ!

Quái vật nghe nói, đời nào chịu tin, giờ đồng lửa nhọn lên đầu. Hành Giả chính là tay lão luyện không vội vàng, lại dùng phép tránh qua mũi đồng, quai gậy sắt lên quát mắng:

- Cái đồ súc sinh nhỏ mọn nhà mi, không biết cao thấp, hãy coi gậy ta!

Yêu tinh cũng dùng phép, tránh gậy sắt nói:

- Con khỉ khốn kiếp, không đạt thời thế! Hãy coi đồng đây.

Hai người cùng đều bất luận thân tình, đều trở mặt, cùng hoá phép thần thông, nhảy lên trên từng mây đánh nhau:

*Đại Thánh thanh danh lớn,
Ma vương thủ đoạn cường.
Một kẻ cầm ngang cây gậy sắt,
Một người vác thẳng ngọn đồng trường.
Nhổ mù che ba cõi,
Phun mây chiếu bốn phương.
Đẩy trời sát khí kêu la dữ,
Mở mặt trăng sao hết sáng trưng.
Nói năng không nhường nhịn,
Tình ý đều khoe khoang.
Kẻ bên ấy dối lòng trái nghi lễ,
Người bên này trở mặt mất cương thường.
Gậy đỡ coi phong lớn,
Đồng đưa tính khí cuồng.
Một kẻ là Hồn Nguyên chân Đại Thánh,
Một kẻ là chính quả Tỳ Niệt Tà lang.
Hai người ra sức trở tài mụch
Chỉ giúp Đường Tăng gặp Pháp vương.*

Yêu ma đánh nhau với Tôn Đại Thánh tới hai mươi hợp, chưa phân thắng bại.

Trư Bát Giới ở bên cạnh trông thấy rõ ràng, yêu tinh tuy không bại trận, nhưng chỉ biết đón đỡ ngăn giữ, chứ không

đánh lại được, Hành Giả tuy không thắng nó, nhưng dường gây tình cường, cứ vun vút qua lại trên đầu yêu tinh, không rời hai bên tả hữu.

Bát Giới nghĩ thầm nói:

- Không được rồi, Hành Giả lừa miếng, một khi vờ để hở cơ, lừa cho yêu ma tiến đến, một nhát gây sắt đánh quy nó xuống, mình sẽ hoá ra không công. ..

Tức thì phấn khởi tinh thần, quai cây đinh ba chín răng, đứng trên không, nhằm đầu yêu ma bổ xuống. Yêu quái trông thấy hoảng sợ, vội kéo lê đồng thua chạy.

Hành Giả thét bảo Bát Giới:

- Đuổi theo! Đuổi theo!

Hai người đuổi đến trước cửa động, yêu tinh một tay giơ đồng lửa nhọn, đứng ở bên trên một cỗ xe nhỏ ở chính giữa, một tay nắm lại, tự đâm hai đâm vào mũi mình. Bát Giới cười nói:

- Thằng này, không biết xấu hổ! Mi đâm vỡ mũi cho máu ra, bôi vấy lên mặt, để đi kiện chúng ta sao!

Yêu ma đâm luôn hai đâm, miệng đọc chú, miệng phun lửa, mũi tuôn khói đen, mắt chớp chớp, lửa cháy cuộn cuộn trên năm cỗ xe nhỏ. Lại phun thêm mấy hơi nữa, lửa đỏ bùng bùng cháy bốc lên trên không, cả một toà động Hoả Vân khói lửa tơi bời, thực là trời khô đất bỏng. Bát Giới hoảng sợ nói:

- Sư huynh, không ổn rồi, chui vào đám lửa này đừng hòng mà sống! Nó thui lão Trư làm con lợn quay, thêm ít húng lìu, tha hồ hả mồm nó! Chạy thôi! Chạy thôi!

Bát Giới vừa nói vừa chạy, chẳng đoái tới Hành Giả, nhảy qua khe đi thẳng.

Hành Giả thần thông quảng đại, bất quyết tránh lửa, chạy vào trong đám lửa, đi tìm yêu quái. Yêu quái thấy Hành Giả, lại phun ra mấy hơi lửa dữ dội hơn lửa trước.

*Bừng bùng ngùn ngụt đầy trời cháy.
Rừng rực ran ran khắp đất hồng.
Chẳng khác tàu than bay khắp chốn,
Y như xe lửa mùa tây đông.
Lửa này không phải Toại nhân dùi gõ
Cũng không phải Lão Tử luyện đan
Chẳng lửa trời, chẳng lửa nội
Mà là lửa "Tam muội" yêu ma luyện thành
Năm cỗ xe hợp với ngũ hành
Ngũ hành sinh hoá, lửa tung hoành
Can mộc sinh ra Tâm hoả vượng
Tâm hoả hoá nên Tỳ thổ bình
Tỳ thổ sinh Kim, Kim hoá Thuỷ
Thuỷ lại sinh mộc rất thông linh
Sinh sinh hoá hoá đều do lửa
Lửa khắp không gian muôn vật vinh
Yêu ma luyện mãi phun "Tam muội"
Trấn vĩnh phương tây đệ nhất danh.*

Hành Giả bị khói lửa mờ mịt, không tìm thấy yêu quái, không rõ lối đường trước cửa động, thoát thân nhảy trong đám lửa ra. Yêu tinh ở trước cửa, trông thấy rõ ràng. Nghi ngờ, Hành Giả đi khỏi, mới thu đồ phóng hoả lại, đem yêu quái chuyển vào trong động, đóng chặt cửa đá, cho là đắc thắng, cùng tiểu yêu tấu nhạc vui vẻ.

Hành Giả nhảy qua khe Thông Khô, từ trên mây bước xuống, nghe thấy Bát Giới và Sa Tăng đương oang oang trò chuyện ở trong bụi thông. Hành Giả đi tới quát Bát Giới:

- Đồ gốc nhà người, không còn ra giống người! Người sợ ngọn lửa yêu quái, bỏ lão Tôn ở đây, chạy lấy một mình, may mà ta cũng có chút pháp lực đấy!

Bát Giới cười nói:

- Thừa sư huynh, huynh đã được yêu tinh nói rõ đấy, quả là không thấu suốt việc đời. Người xưa có câu: "Biết được việc đời, mới là kẻ tuấn kiệt". Yêu tinh đã không nhận thân với huynh, huynh cứ cố gượng làm thân với nó. Nó đã đánh nhau với anh, phóng ra một luồng lửa vô tình như vậy, đã không chạy lại còn ham đánh nhau với nó làm gì?

Hành Giả nói:

- So thủ đoạn quái vật với ta thế nào?

Bát Giới nói:

- Ăn thua gì nó!

- Đường giáo của nó so với ta thế nào?

Bát Giới nói:

- Cũng không ra trò, lão Trư thấy nó chống đỡ không lại, mới đến đánh giúp huynh một đình ba, không dè nó không phải tay vừa, đã thua trận bỏ chạy, lại vô lương tâm, phóng lửa ra.

Hành Giả nói:

- Đáng lẽ đệ không nên đến, để yên ta đấu với nó mấy hợp nữa, rồi sẽ lừa miếng nện cho một gậy, lại không tốt ư?

Cả hai người chỉ mãi bàn tán về thủ đoạn, về ngọn lửa dữ độc của yêu tinh.

Sa Tăng tựa vào gốc thông cười ngặt nghẽo.

Hành Giả trông thấy nói:

- Đệ cười cái gì thế? Hay là đệ có thủ đoạn bắt được yêu tinh, phá được trận lửa của nó? Việc này cũng là việc có ích cho mọi người, ta thường có câu: "Như rết nhiều chân". Đệ mà bắt được yêu ma, cứu thoát sư phụ, cũng là công trạng to đấy!

Sa Tăng nói:

- Đệ chẳng có thủ đoạn gì, cũng chẳng bắt được yêu. Đệ chỉ cười hai anh đều hấp tấp cả.

Hành Giả nói:

- Ta hấp tấp thế nào?

Sa Tăng nói:

- Yêu tinh kia thủ đoạn còn kém huynh, lỗi thương giáo chơi không bằng, chỉ hơn có chút thế lửa, nên ta không thắng được. Theo như đệ biết, cứ lấy lễ tương sinh tương khắc mà bắt nó, có gì là khó!

Hành Giả nghe lời, cười hà hà nói:

- Đệ nói có lý lắm! Quả nhiên chúng ta hấp tấp thực, quên bằng việc đó. Nếu đem lễ tương sinh tương khắc mà bàn, cần phải lấy nước mà khắc lửa. Ta tìm đâu ra ít nước, để dập tắt lửa, mới có thể cứu thoát sư phụ được.

Sa Tăng nói:

- Đúng như thế đấy, không nên để chậm!

Hành Giả nói

- Hai đệ cứ ở nguyên đây, đừng đánh nhau với nó, lão Tôn tới Đông Dương đại hải, cầu mượn quân Long vương, đem ít nước đến, tưới tắt lửa ma, bắt yêu quái.

Bát Giới nói:

- Huynh cứ yên tâm đi, chúng đệ hiểu cả rồi!

Hành Giả cười mây đi, khoanh khắc đến Đông Dương cũng chẳng bụng đâu ngắm cảnh bể, dùng phép bức thủy, rẽ mở sóng ra. Dương đi, gặp một tên dạ xoa đi tuần bể, nó trông thấy biết là Tôn Đại Thánh, vội chạy ngay về Thủy Tinh cung, báo cho lão Long vương biết. Ngao Quảng dẫn long tử, long tôn, lính tôm, quân giải, một loạt ra cửa đón tiếp, mời vào trong cung. Chào hỏi nhau rồi, Hành Giả nói:

- Có chút việc đến phiền ngài. Vì sư phụ Đường Tăng ta sang Tây Thiên bái Phật lấy kinh, đi tới động Hoả Vân ở khe Thông Khô, có một yêu tinh là Hồng Hải Nhi, hiệu là Thánh Anh đại vương, bắt mất sư phụ ta. Lão Tôn đã tìm đến cửa động giao chiến với nó, nó liền tung lửa ra, ta không thắng được.

Thiết tưởng nước khắc được lửa, nên đến phiên ngài, cầu lấy ít nước, giúp ta một trận mưa to, rưới tắt ngọn lửa ấy, gỡ nạn cho Đường Tăng.

Long Vương nói:

- Đại Thánh nghĩ lầm, nếu người cần lấy nước mưa, không phải đến hỏi tôi.

Hành Giả nói:

- Ngài là Tứ Hải Long vương, giữ việc làm mưa, không đến hỏi ngài, thì hỏi ai?

Long vương nói:

- Tôi tuy giữ việc làm mưa, nhưng không dám tiện tiện, phải có sắc chỉ Ngọc hoàng sai bảo tại địa phương nào, cần bao nhiêu thước tắc, giờ nào mưa, giờ nào tạnh, lại còn phải ba quan ghi bút, Thái Ất đưa văn, hợp cả các thần sấm, chớp, gió mây. Tục ngữ có câu: "Rồng không mây không đi được".

Hành Giả nói:

- Ta không cần gió mây, sấm sét, chỉ cần ít nước mưa để dập tắt lửa thôi.

Long vương nói:

- Đại Thánh không dùng gió, mây, sấm, sét, một mình tôi làm thế nào giúp sức được, để tôi gọi các vương đệ đến cùng đi giúp Đại Thánh một thể, người tính sao?

Hành Giả nói:

- Các vương đệ ở đâu?

Long vương nói:

- Nam Hải Long Vương Ngao Khâm, Bắc Hải Long Vương Ngao Nhuận, Tây Hải Long Vương Ngao Thuận.

Hành Giả cười nói:

- Nếu đi những ba bề, chi bằng lên thượng giới, xin sắc chỉ Ngọc hoàng.

Long vương nói:

- Đại Thánh không phải đi đâu, ở đây tôi cứ đánh trống sắt chuông vàng, chỉ trong khoảnh khắc là bọn họ đến ngay.

Hành Giả nghe đoạn nói:

- Thưa lão Long vương, xin đánh trống chuông ngay cho.

Trong giây lát, Long vương ba bề cùng đến hỏi:

- Thưa vương huynh có việc gì sai khiến chúng đệ?

Ngao Quảng nói:

- Tôn Đại Thánh tới đây mượn mưa giúp sức bắt yêu.

Ba vương được dẫn đến ra mắt. Đại Thánh nói rõ việc mượn nước, các thần ai nấy vui theo, lập tức điểm quân đi. Có thơ ghi nhận rằng:

*Cá mập kiêu dũng làm tiền bộ
Cá hoạch miệng rộng linh tiên phong.
Nguyên soái chếp vượt sóng rẽ nước.
Đê đốc trôi gió phun vòng
Đô tì đuôi bên tây đốc chiến
Thái úy trăm tuần tiểu phương đông
Mặt nam cá ngao mắt đỏ mùa
Phía bắc tướng quân cá sộp xông
Trung quân hoàng làm tổng hiệu lệnh
Binh mã năm phương đều anh hùng
Ba ba cơ mật tung hoành giỏi
Mưu mô kì diệu rùa cướp công
Có mưu có trí Đà thừa tướng
Quyền biến tài năng ngoan đồng nhưng
Mưu sĩ cua đi ngang đeo kiếm
Bà Tôm nhảy dọc khoác cây cung
Ngoại lang thu kiếm tra sổ sách
Vượt qua sóng nước đội quân rồng.*

Thơ rằng:

*Bốn bề Long vương thích giúp công.
Tề Thiên Đại Thánh đón đi cùng
Chỉ vì Tam Tạng giữa đường nạn
Mượn nước đem đi tắt lửa hồng*

Hành Giả theo đội quân rống, không mấy chốc đã đến khe Thông Khô ở núi Hiệu.

Hành Giả nói:

- Thưa quý vị họ Ngao, phiền các ngài phải lặn lội xa khơi. Đây đã tới chốn yêu ma, xin các vị hãy dừng ở trên không, không nên xuất đầu lộ diện. Để lão Tôn đấu sức với nó, nếu được nó, không cần các vị tróc nã, nhược bằng thua nó, cũng không cần các vị giúp trận, chỉ cần lúc nào nó phóng hoả, nghe ta kêu gọi, các vị cùng phun mưa xuống cho!

Long vương đều theo hiệu lệnh.

Hành Giả ở trên mây bước xuống, vào trong rừng thông gặp Bát Giới và Sa Tăng gọi to:

- Các đệ!

Bát Giới nói:

- Huynh đi chóng quá! Có mời được Long vương đến không?

Hành Giả nói:

- Đến tất cả, hai đệ cần phải cẩn thận, kéo khi mưa to sợ ướt mất hành lý, đợi lão Tôn đi đánh nhau với nó.

Sa Tăng nói:

- Sư huynh cứ yên tâm mà đi, chúng đệ hiểu cả rồi!

Hành Giả nhảy qua khe, đến tận trước cửa, gọi to:

- Mở cửa!

Mấy tên tiểu yêu lại đi thông báo:

- Tôn Hành Giả đã đến nơi!

Hồng Hải Nhi ngửa mặt cười nói:

- Con khỉ này không bị chết cháy trong đám lửa, cho nên mới trở lại! Lần này không tha mi nữa, phải đốt cho tuột da cháy thịt ra mới thôi!

Nói đoạn đứng lên cầm cây thương dài truyền lệnh:

- Bọn nhỏ đâu, đẩy những xe lửa ra!

Nó ra ngoài cửa nói với Hành Giả:

- Mi lại đến làm gì?

Hành Giả nói:

- Trả sư phụ ta đây!

Yêu ma nói:

- Con khỉ này, chẳng biết gì hết, Đường Tăng kia làm được sư phụ mi, cũng làm được đồ nhắm cho ta, mi vẫn tưởng đòi lại được à? Đừng hồng! Đừng hồng!

Hành Giả nghe nói, mười phần căm tức, quai gậy Như ý nhằm đầu yêu tinh đánh xuống. Yêu tinh cầm thương lửa nhón vọi vàng đón đánh. Trận đánh này còn dữ hơn lần trước. Hai bên cùng nhau xô xát:

*Đồ yêu quái phát hùng
Mỹ Hầu Vương nôn nóng
Kẻ này chuyên cứu người lấy kinh
Bên đó định thịt Đường Tam Tạng.
Đôi dạ chẳng thân tình
Tình sơ không nhân nhượng
Người này tức không bắt được đem lột da
Kẻ kia căm chẳng vô được về nấu nướng
Quả là bậc anh hùng
Thực đáng tài dũng tráng
Gậy đưa đồng dõ, tranh hơn thua
Đòng đến gậy ngăn, khó lên xuống
Suốt hai mươi hồi liên đánh nhau.
Tài nghệ hai bên cùng một hạng.*

Yêu vương đánh nhau với Hành Giả hai mươi hợp, thấy không thể thắng nổi, vội thoát thân, nắm tay lại dấm luôn lên mũi hai dấm, lửa lại phun ra; các cỗ xe để ở trước cửa, khói lửa bốc lên; trong mắt và miệng, lửa bay cuộn cuộn. Tôn Đại Thánh ngoảnh đầu gọi:

- Long vương đâu?

Anh em Long vương liền dẫn các thủy tộc, nhằm đám lửa của yêu tinh phun mưa xuống. Mưa to quá, thực là:

*Ao ào ạt ạt, như bóng chòm sao rơi rụng bên trời
Mịt mịt mờ mờ, tựa cây nước đổ ngoài cửa bể
Lúc mới đầu nhỏ bằng nắm đấm
Dần dần sau chan chứa chum vò
Khắp đất chảy trôi dầu vệt biếc
Non cao tro thó phật đầu xanh
Ngồi lạch nước trong dài vạn trượng
Suối khe sóng bạc dậy muôn trùng
Trên ngã ba đường bị ứ
Trong ngòi chín khúc đầy dềnh
Đó là Đường Tăng gặp nạn, rồng thiêng giúp
Đem cả thiên hà dốc đổ nhanh.*

Nước mưa sầm sập đổ xuống, không thể dập tắt được thế lửa của yêu tinh. Nguyên trận mưa của Long vương chỉ có thể tưới tắt được lửa thường, chứ lửa Tam muội của yêu tinh tắt thế nào được? Chẳng khác lửa cháy đổ dầu thêm, càng tưới càng bốc to.

Đại Thánh nói:

- Để ta bắt quyết chui vào trong lửa!

Rồi xoay khua gậy sắt đi tìm yêu quái để đánh. Yêu quái trông thấy Ngộ Không đến, ngậm đầy miệng khói, phun ngay vào mặt, Hành Giả vội quay đầu, bỗng nảy đom đóm mắt, nước mắt tràn trạ ra như mưa. Vốn Đại Thánh không sợ lửa, nhưng lại sợ khói. Thuở xưa đại náo thiên cung, bị Lão quân bỏ vào

trong lò bát quái, nung cho một mẻ. Y nhờ có phương tống để yên thân, không bị đốt cháy, chỉ có gió cuốn khói đến, hun đỏ mắt vàng con người, cho nên ngày nay rất sợ khói. Nay bị yêu ma phun cho một hơi, Hành Giả không chịu nổi, nhảy lên trên mây chạy trốn. Yêu vương thu thập đồ hoả công trở về động phủ.

Đại Thánh đầy người khói lửa, bỏng nóng không chịu được, nhảy luôn vào trong khe cho tắt lửa. Biết đâu lại bị nước lạnh vớt lại, làm cho hơi lửa bốc vào tim, ba hồn ra khỏi xác. Thương thay! Phổi ngực tắc hơi, đầu lưỡi lạnh: Hồn xiêu phách lạc đã qua đời! Bốn bề Long vương ở trên không sợ hãi, vội phải tạnh mưa, lên tiếng gọi to:

- Thiên Bồng nguyên soái, Quyển Liêm tướng quân, đừng ẩn náu ở trong rừng nữa, hãy đi tìm sư huynh về!

Bát Giới và Sa Tăng nghe thấy gọi tới thánh hiệu mình, vội vàng dắt ngựa, quảy hành lý chạy ra khỏi rừng, chẳng quản bùn lầy, theo bờ khe đi tìm, trông thấy ở trên đầu nguồn một người dương bễ bễ rẽ sóng, rạch nước trôi ở giữa dòng nước chảy xiết, Sa Tăng trông thấy, để cả quần áo lội ào xuống nước, vớt lên trên bờ, đúng là thi thể Tôn Đại Thánh. Ôi thôi! Chân tay co quắp lại rồi, không duỗi ra được nữa, khắp người đã lạnh giá như đồng! Sa hoà thượng nước mắt giàn giụa nói:

- Sư huynh, đáng tiếc cho sư huynh! Khách trường sinh ức muôn năm trẻ mãi, bỗng hoá ra người yếu mạng chết uống ở ngang đường!

Bát Giới cười nói:

- Sư đệ đừng khóc, con khỉ giả vờ chết dọa chúng ta đấy, đệ thử rờ lên trên ngực, xem có còn nóng không?

Sa Tăng nói:

- Khắp người lạnh giá, chẳng có một tí nóng, làm thế nào cho hồi sinh bây giờ?

Bát Giới nói:

- Huynh ấy có bảy mươi hai đường biến hoá, tất nhiên có bảy mươi hai tính mạng. Đệ giữ lấy chân, để ta xem.

Sa Tăng giữ đằng chân, Bát Giới đỡ đằng đầu, vượt thẳng chân ra, để ngồi xếp vòng bằng, Bát Giới cầm xoa hai tay vào nhau cho nóng, vuốt ve cái khiếu, dùng lối đấm bóp nhà chùa cứu chữa. Nguyên Hành Giả bị nước lạnh vít lại, khí bị tắc ở huyết đan điền, nên không nói ra được. May được Bát Giới vuốt xoa đấm bóp trong phút chốc, khí thấu đến tam quan, chuyển qua minh đường, ở đầu sống mũi, mở các khiếu, nên kêu lên được một tiếng:

- Sư phụ ạ!

Sa Tăng nói:

- Sư huynh ơi! Huynh sống vì sư phụ, chết cũng vẫn luôn gọi sư phụ, hãy tỉnh lại, chúng đệ ở cả đây!

Hành Giả mở mắt ra nói:

- Các đệ cũng ở đây ư? Lão Tôn bị thất bại!

Bát Giới cười nói:

- Vừa rồi huynh bị hôn mê, nếu không được lão Trư cứu chữa, đã đi đời rồi, còn không cảm ơn đệ ư?

Hành Giả mới đứng dậy, ngửa mặt lên nói:

- Anh em họ Ngao ở đâu rồi?

Bốn bề Long vương ở trên không trả lời:

- Tiểu long chờ đợi ở đây!

Hành Giả nói:

- Phiền các ngài, đường xa khó nhọc mà chưa thành được công quả, xin hãy trở về, ngày khác sẽ lại tạ!

Long vương dẫn thủy tộc, buồn bã ra về.

Sa Tăng đỡ Hành Giả, cùng nhau đi vào rừng thông, ngồi xuống. Một lúc sau, tỉnh táo người lại, Hành Giả cảm không nổi nước mắt tràn ra, lại kêu:

- Sư phụ ơi!

*Nhớ thuở ra đi khỏi Đại Đường,
Cứu ta bên núi thoát tai ương.
Ba non sáu suối nhiều ma chướng,
Trăm đấng nghìn cay khổ đoạn trường.
Đưa bát xin ăn tuỷ hậu bạc,
Tham thiền ngủ trọ chốn lâm trang.
Một lòng ao ước thành công quả.
Nào biết giờ đây bị thảm thương!*

Sa Tăng nói:

- Sư huynh ơi, đừng phiền não nữa, chúng ta phải tính toán cách nào, đi cầu binh trợ lực, để cứu lấy sư phụ chứ!

Hành Giả nói:

- Cầu cứu binh ở đâu?

Sa Tăng nói:

- Xưa kia Bồ Tát nhấn nhủ, bảo chúng ta đi bảo hộ Đường Tăng, người đã từng hứa hẹn với chúng ta, kêu trời trời đáp, gọi đất đất thưa, đi đến đây mà cầu cứu.

Hành Giả nói:

- Tưởng tới khi lão Tôn đại náo thiên cung, bao nhiêu thần binh, đều không cản nổi ta, yêu tinh kia, thần Thông Không nhỏ, cần phải người có thủ đoạn cao hơn ta, mới có thể hàng phục được nó! Thiên thần chẳng ăn thua, địa sát không được việc, nếu cần bắt yêu ma ấy, tất phải Quan Âm Bồ Tát mới được, khốn nỗi ta da thịt tê tái, lưng hông đau sụn, không cưỡi được cân đầu vân, làm thế nào đi mời được?

Bát Giới nói:

- Có điều gì thì huynh dặn, đệ đệ đi mời!

Hành Giả cười nói:

- Vậy được, đệ đi thì được. Nếu trông thấy Bồ Tát, chớ ngửa

mặt lên nhìn, chỉ nên cúi đầu lễ bái, đợi khi người hỏi, sẽ đem tên đất tên ma nói với người, rồi mới nói đến việc thỉnh người cứu sư phụ, nếu người ưng đi, tất nhiên bắt được quái vật ngay.

Bát Giới nghe nói, lập tức cười lên trên mây, đi về hướng nam.

Yêu vương kia đương ở trong động vui vẻ nói:

- Bọn nhỏ đâu, Tôn Hành Giả đã bị thất bại, trận này dù chưa làm cho hắn chết hẳn, nhưng cũng phải nhừ người ra. Hừ! Chỉ sợ y lại đi cầu viện binh ở đâu. Mở cửa ra, ta đi xem y đi cầu ai.

Đàn yêu mở cửa ra, yêu tinh nhảy lên trên không xem xét, nhìn thấy Bát Giới đi về hướng nam. Yêu tinh nghĩ bụng bên nam chẳng có nơi nào khác, tất nhiên đi mời Quan Âm Bồ Tát, vội ở trên mây bước xuống gọi:

- Bọn nhỏ đâu, mang bao da ra đây cho ta! Lâu nay không dùng tới, chỉ sợ dây trên miệng không bền, lấy dây khác thay đi cho ta, để ở lần cửa thứ hai ta sẽ đi đánh lừa Bát Giới trở về, cuốn y vào trong túi, nấu cho chín đủ để khao chúng bay.

Nguyên yêu tinh có một cái bao da Như ý. Các tiểu yêu lấy mang ra, thay dây trên miệng, để ở bên trong cửa động.

Yêu vương ở đây đã lâu, chỗ nào cũng quen thuộc cả. Đường đi Nam Hải nó biết rõ lối nào gần, lối nào xa. Nó đi theo lối đường gần, cười trên từng mây, đi qua Bát Giới, ngồi ở trên vách núi, biến ra hình dung Quan Thế Âm giả, đợi Bát Giới tới nơi.

Chú ngọc đương đi trên từng mây, chợt trông thấy Bồ Tát, y làm gì biết được thực hư? Hể trông thấy tượng, cho ngay là Phật. Chú ngọc bèn dừng mây lại xuống nói:

- Bồ Tát, đệ tử Trư Ngộ Năng lạy chào.

Yêu tinh nói:

- Nhà ngươi không bảo hộ Đường Tăng đi lấy kinh, đến đây gặp ta có việc gì?

Bát Giới nói:

- Đệ tử cùng sư phụ đi đến giữa đường, gặp Hoả Vân đông ở

khe Thông Khô, núi Hiệu, trong đó có yêu tinh Hồng Hải Nhi, nó cuốn mất sư phụ con, đệ tử cùng sư huynh chúng con tìm chỗ nó ở giao chiến với nó. Nguyên nó biết phóng hoả, đánh trận đầu, chưa hề thắng; trận thứ hai, cậu Long vương giúp làm mưa, cũng không tắt được lửa. Sư huynh bị nó đốt nát mình ra, không thể làm gì được, nên cho đệ tử đi thỉnh Bồ Tát. Mong người rủ lòng thương, cứu nạn cho sư phụ con.

Yêu tinh nói:

- Động chủ ở động Hoả Vân không phải là người làm hại sinh linh, nhất định là bọn nhà người treu ghẹo người ta đấy thôi.

Bát Giới nói:

- Con thì không chòng ghẹo gì cả, chỉ có sư huynh chòng ghẹo y mà thôi! Y biến ra một đứa trẻ nhỏ, treo ở trên cây thử sư phụ con. Sư phụ là người lòng lạnh, bảo con cỡi nó xuống, sai sư huynh công nó một quãng đường, chính sư huynh đã quật nó một nhát, nó thổi gió lên, cuốn mất sư phụ đi.

Yêu tinh nói:

- Nhà người hãy đứng dậy theo ta vào trong động, gặp động chủ, ta sẽ nói giùm nhà người, nhà người chào hỏi xin lấy sư phụ nhà người ra là xong.

Bát Giới nói:

- Bạch Bồ Tát, nếu bằng lòng trả lại sư phụ con, dù có phải lay y một lay cũng không sao.

Yêu vương nói:

- Theo ta đi!

Chú ngọc chẳng biết hay dở, đi theo chân nó trở về lối cũ, không đi ra Nam Dương hải mà lại trở lại cửa động Hoả Vân. Trong khoảnh khắc đã đến ngoài cửa.

Yêu tinh tiến vào nói:

- Nhà người đừng nghi kỵ, y là cố nhân ta, nhà người cứ đi vào. Chú ngọc đành phải cất bước theo sau. Đàn yêu kêu ầm cả

lên, bắt lấy Bát Giới, đút vào trong túi, thắt chặt dây miệng túi lại, treo lên trên xà nhà. Yêu tinh hiện rõ bản tướng, ngồi ở chính giữa nói:

- Trư Bát Giới, mi có tài cán gì, mà dám bảo hộ Đường Tăng đi lấy kinh, lại dám đi mời Bồ Tát bắt ta? Mi hãy căng hai con mắt ra, vẫn chưa nhận được ta là Thánh Anh đại vương ư? Bây giờ ta bắt được mi, treo lên năm ba ngày rồi đun nấu chín để thưởng dần tiểu yêu, tạm làm tiệc rượu!

Bát Giới nghe nói ở trong túi chửi ra:

- Quái vật khốn kiếp, thực là vô lễ! Bay bày ra trăm phương nghìn kế, đánh lừa ta để ăn thịt, truyền cho chúng bay, đứa nào đứa ấy sung đầu, ôn dịch.

Chú ngọc chửi rồi lại chửi, gào rồi lại gào.

Lại nói Tôn Đại Thánh cùng Sa Tăng đương ngồi, chợt thấy một trận gió có hơi tanh vụt qua trước mặt, y hất hơi một tiếng nói:

- Hồng cả! Hồng cả! Trận gió này dữ nhiều lành ít. Có lẽ Trư Bát Giới đi lạc lối rồi!

Sa Tăng nói:

- Nếu đi lạc đường, không biết hỏi ai ư?

Hành Giả nói:

- Có lẽ y gặp yêu quái rồi!

Sa Tăng nói:

- Nếu gặp yêu ma, huynh ấy không biết lộn về sao?

Hành Giả nói:

- Lỡ việc rồi, đệ ngồi yên ở đây coi giữ, để ta vào trong khe nghe ngóng xem.

Sa Tăng nói:

- Lưng sư huynh còn đau, chỉ sợ lại sa vào tay nó, để tiểu đệ đi cho.

Hành Giả nói:

- Đệ đi không được việc, để ta phải đi.

Hành Giả nghiêng rặng lại, cố chịu đau, cầm cây gậy sắt đi qua khe, tới thẳng trước cửa động Hoả Vân kêu to:

- Yêu quái khốn kiếp!

Tiểu yêu canh cửa, vội vàng chạy vào trong cấp báo:

- Tôn Hành Giả lại đến cửa la gọi!

Yêu vương truyền lệnh ra bắt lấy, bọn tiểu yêu cầm đồng vác giáo chạy ồ cả ra, cùng la hét mở cửa cùng nói:

- Bắt lấy! Bắt lấy!

Hành Giả quả đã mỏi mệt, không dám nghinh chiến, nép mình vào bên đường, đọc câu thần chú kêu "biến", tức thì biến ngay ra cái bao tải thêu vàng. Tiểu yêu trông thấy vội lấy đem vào trong động báo:

- Tôn Hành Giả hải rồi, vừa nghe thấy nói bắt, sợ sệt quẳng cả bao tải chạy trốn mất.

Yêu vương cười nói:

- Bao tải kia chẳng ra cái quái gì đâu, bắt quá lại mấy cái quần áo rách, cái mũ nát của hoà thượng, đem giặt sạch đi để làm mụn vá.

Quả nhiên một tiểu yêu công ngay bao tải vào, không biết đó chính là Hành Giả biến ra.

Hành Giả nói:

- Được rồi! Cái bao tải thêu vàng ấy được công vào rồi!

Yêu tinh kia chẳng cho vào đâu, vứt ở xó cửa.

Hành Giả tức thì nhổ một sợi lông, thổi hơi tiên vào biến ra một cái bao tải như thế, còn chân thân lại biến ra một con nhặng xanh, đậu ở trên khung cửa. Bỗng nghe thấy tiếng Bát Giới kêu la rên rĩ ở đâu đây, tiếng nghe không rõ tựa như một con lợn ốm. Hành Giả liền vo ve bay đi tìm, té ra y bị treo ở trong túi da, Hành Giả đậu ở trên túi da nghe thấy y chửi rủa yêu quái những câu thậm tệ:

- Có sao mi dám biến ra Quan Âm Bồ Tát giả, lừa ta về đây treo ta ở chỗ này, còn bảo ăn thịt ta có ngày mà sư huynh ta:

Mở rộng Tể thiên vô lượng phép

Núi yêu ma đầy sạch hơi tẩm

Túi da cởi mở ta ra khỏi

Cào bỏ nghìn lần hả cái tâm

Hành Giả nghe nói cười thâm trong bụng:

- Chú ngọc tuy ở đây phải chịu bức bối, vẫn còn hăng hái không sờn, lão Tôn nhất định phải bất kỳ được yêu quái này, nếu không như thế, sao rửa được hận!

Đương khi Hành Giả nghĩ cách cứu Bát Giới ra thoát, bỗng nghe thấy yêu vương kêu gọi:

- Sáu kiện tướng ở đâu?

Lúc ấy có sáu tên tiểu yêu, là những tinh linh được phong làm kiện tướng, đều có tên tuổi. Một tên gọi là Vân Trung Vụ, một tên gọi là Vụ Trung Vân, một tên gọi là Cấp Như Hoả, một tên gọi là Khoái Như Phong, một tên gọi là Hứng Hồng Hân, một tên gọi là Hân Hồng Hứng. Sáu kiện tướng tiến lên quỳ xuống. Yêu vương nói:

- Các người có biết Lão đại vương nhà ta không?

Sáu kiện tướng nói:

- Thưa, có biết ạ!

Yêu vương nói:

- Các người phải đi suốt đêm mời lão đại vương cho ta, nói rằng ở đây ta bắt được Đường Tăng làm thịt, mời mọi người đến xơi, sẽ sống lâu nghìn tuổi.

Đứa nào đứa ấy bá vai vịn cổ, ra cửa đi thẳng.

Hành Giả vo ve ở trên túi, bay xuống đi theo hút lũ yêu quái ở trong động ra.

Chưa biết việc đi mời ra sao, xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI HAI

ĐẠI THÁNH ÂN CẦN CẦU BỒ TÁT QUAN ÂM TỪ THIÊN TRÓI HỒNG HẢI

Lại nói về sáu kiện tướng ra khỏi cửa động, đi thẳng hướng tây nam, thuận đường tiến bước. Hành Giả nghĩ thầm trong bụng:

- Nó muốn mời lão đại vương đến ăn thịt sư phụ ta, lão đại vương tất phải là Ngưu ma vương. Thuở xưa, lão Tôn đã chơi bời với y, thực là ý hợp tâm đầu, giao du rất hậu. Ngày nay ta theo đường chính, y vẫn là yêu tà. Tuy xa nhau đã lâu, nhưng vẫn còn nhớ được hình dung, để lão Tôn biến làm Ngưu ma vương, lừa nó một cái, xem ra làm sao?

Hành Giả, bỏ sáu tiểu yêu, giương thẳng cánh bay lên đằng trước, cách xa bọn chúng hơn mười dặm, người biến ra Ngưu ma vương, nhổ mấy sợi lông hô "biến" tức thì biến ngay ra mấy tên tiểu yêu, kéo nỏ giương cung, ở trong một hốc núi kia, làm ra dáng đang sẵn bắn, chờ đợi sáu tên kiện tướng

Đương khi cả bọn dung dăng kéo nhau đi, chợt thấy Ngưu ma vương ngồi ở chính giữa, Hứng Hồng Hân, Hân Hồng Hứng vội vàng quỳ xuống nói:

- Lão đại vương gia gia ở đây rồi!

Lữ Vân Vụ, Vụ Vân, Cấp Như Hoả, Khoái Như Phong đều là hạng mất thịt thoái phạm, biết thế nào được thực giả, cũng cùng đến quỳ gối cúi đầu nói:

- Thừa gia gia, bọn chúng con được Thánh Anh đại vương ở động Hoả Vân sai đi mời lão đại vương gia gia đến ăn thịt Đường Tăng để sống lâu nghìn tuổi.

Hành Giả mượn cớ trả lời:

- Các con hãy đứng dậy, theo ta về nhà, thay quần áo sẽ đi.

Tiểu yêu cúi đầu nói:

- Mong gia gia tuý tiện cho, bất tất phải về phủ, đường xá xa xăm, sợ đại vương con quở trách, chúng con mời gia gia đi ngay cho.

Hành Giả cười nói:

- Những đứa ranh này! Thôi được, thôi được, đi trước mở đường, ta cùng đi với chúng bay.

Sáu yêu quái phấn khởi tinh thần, đi trước reo hò, dẫn đường cho Đại Thánh đi theo.

Chẳng mấy chốc đã tới chỗ ở. Khoái Như Phong, Cấp Như Hoả chạy vào trong động nói:

- Báo đại vương, lão đại vương gia gia đã tới.

Yêu vương vui mừng nói:

- Chúng bay được việc đấy, đi nhanh chóng lắm!

Lập tức gọi các đầu mục các lộ, bày thành đội ngũ, mở cờ đóng trống, đón tiếp lão đại vương,

Dàn yêu quái trong toàn động, y theo lệnh chỉ, tề tề chỉnh chỉnh, kéo nhau đi ra. Hành Giả nghênh nghênh ngang ngang, uốn thẳng ngực ra rùng mình một cái, thu hết những sợi lông đã biến ra những con ưng khuyển vào trong mình, khoan thai cất bước, đi thẳng vào trong cửa, ngồi ngay ở chính giữa, quay mặt về hướng nam, Hồng Hải Nhi quỳ ở trước mặt, sụp đầu lạy nói:

- Tâu phụ vương con trẻ xin lạy chào!

Hành Giả nói:

- Miễn lễ cho con!

Yêu vương làm đại lễ, lạy bốn lạy, đứng ở mé dưới.

Hành Giả nói:

- Con ta, mời cha đến có việc gì?

Yêu vương cúi mình nói:

- Con trẻ bất tài, hôm qua bắt được một hoà thượng nhà Đại Đường bên Đông Thổ. Thường nghe người ta nói, y là một người mười đời tu hành, ai mà ăn được một miếng thịt hần, sẽ sống lâu bằng Tiên bất lão ở Bồng Lai. Con trẻ không dám ăn một mình, kính mời phụ vương đến cùng nếm thịt Đường Tăng để sống lâu nghìn tuổi.

Hành Giả nghe nói, làm ra vẻ thất kinh hỏi:

- Con ơi, Đường Tăng nào vậy?

Yêu vương nói:

- Là người sang Tây Thiên lấy kinh ấy mà!

Hành Giả nói:

- Có phải là sư phụ Tôn Ngộ Không không?

Yêu vương nói:

- Chính phải!

Hành Giả xua tay lắc đầu nói:

- Chớ chòng ghẹo! Chớ chòng ghẹo! Người khác còn có thể, chứ Tôn Hành Giả là người thế nào chớ? Con ngoan của cha, con chưa biết hần ư? Con khi đó thần thông, quảng đại, biến hoá nhiều bề. Hần đã từng đại náo thiên cung, Ngọc Hoàng Thượng Đế sai mười vạn thiên binh, giăng trãi bảy trời lưới đất, cũng chẳng bắt được hần. Sao con dám ăn thịt sư phụ hần? Con nên đưa ra trả lại, chớ nên chòng ghẹo con khi ấy. Nó mà nghe tiếng con đã thịt sư phụ nó, nó không cần đến đánh nhau với con, nó chỉ lấy gậy Như ý khoét một cái hố sâu ở đằng sau núi, cả núi sẽ đổ sụp xuống. Con ơi! Con sẽ ăn ở vào đâu, cha biết nương dựa vào người nào để dưỡng lão?

Yêu vương nói:

- Phụ vương nói thế chả hoá tăng bốc chí khí người ngoài, diệt oai phong của con trẻ ư? Anh em Hành Giả tất cả ba người, dẫn Đường Tăng lên đến lưng chừng núi này, bị con hoá phép, bắt Đường Tăng đem đi. Lúc đó y và Trư Bát Giới tìm đến trước cửa nhà con, nói những câu làm quen nhận họ chi chi, làm cho con nổi giận, giao chiến với y mấy hợp, cũng chỉ thế thôi, chẳng thấy y có gì ghê gớm. Trư Bát Giới đâm ngang vào trợ chiến, bị con phun lửa thiêu Tam muội ra, đốt cho bọn chúng thua chạy. Họ vội đi cầu tứ hải Long vương giúp mưa, nhưng vẫn không thể dập tắt được lửa Tam muội, bị con đốt cho gần mù. Y vội vàng cho Trư Bát Giới đi thỉnh Quan Âm Bồ Tát, con lại biến làm Quan Âm giả, lừa Bát Giới tới đây, treo ở túi Như ý, cũng định nấu cho bọn tiểu yêu ăn thịt. Sáng nay, Hành Giả lại tới cửa hò hét, con truyền lệnh cho ra bắt, y sợ hãi quăng cả bao phục bỏ chạy mất. Con mới cho đi mời phụ vương đến, xem người Đường Tăng, rồi mới giết thịt để cha xơi, cho sống lâu không già.

Hành Giả nói:

- Con ngoan của cha ơi, con chỉ biết có lửa thiêu Tam muội thắng được y, nhưng không biết y có những bảy mươi hai phép biến hoá à?

Yêu vương nói:

- Nó muốn biến hoá thế nào, con cũng nhận được.

Hành Giả nói:

- Con ơi, tuy con nhận được y, nhưng y không biến ra những vật lớn to như hổ, sợ không vào lọt cửa; nếu y biến ra những vật nhỏ, con cũng khó nhận được đấy.

Yêu vương nói:

- Nó biến nhỏ đến đâu thì biến, con ở đây cứ mỗi một lần cửa, có bốn năm đứa tiểu yêu coi giữ, nó vào thế nào được.

Hành Giả nói:

- Con chưa biết đấy, nó biết biến ra con nhặng xanh, con

muỗi, con gián, hoặc con ong, con bướm, cả những loại sâu nhỏ như con bọ mạt, nó còn biến cả ra ta nữa, con làm thế nào mà nhận được?

Yêu vương nói:

- Không lo, nó có gan sắt dạ đồng, cũng không dám bén mảng tới cửa nhà con.

Hành Giả nói:

- Nếu quả như vậy, con ta giỏi giang lắm đấy, thực là địch nổi nó rồi, mới cho mời ta đến ăn thịt Đường Tăng. Nhưng hôm nay ta lại không ăn đâu.

Yêu vương nói:

- Sao lại không ăn?

Hành Giả nói:

- Gần đây cha tuổi già, mẫu thân con thường khuyên cha làm những việc thiện. Ta chẳng biết làm việc thiện gì, chỉ bằng giữ ăn chay là hơn.

Yêu vương nói:

- Vậy thì phụ vương ăn chay quanh năm, hay là ăn chay từng tháng?

Hành Giả nói:

- Không phải luôn quanh năm, cũng không phải từng tháng, mà là "ăn chay sấm", mỗi tháng chỉ có bốn ngày,

Yêu vương nói:

- Bốn ngày nào?

Hành Giả nói:

- Ba ngày Tân và ngày mồng sáu. Hôm nay là ngày tân dậu, một là ngày ăn chay, hai là ngày dậu không mời khách. Đợi đến ngày mai, cha sẽ tự tay rửa ráy, đem luộc nó lên, cùng ăn với các con.

Yêu vương nghe nói trong lòng tự nghĩ:

- Phụ vương mình ngày thường ăn thịt người như cơm bữa,

sống tới nay đã hơn một nghìn năm, tại sao bây giờ lại sinh ra ăn chay? Thiết tưởng xưa kia đã làm ác nhiều điều, bốn ngày ăn chay thế này, nào có thấm tháp vào đâu? Câu nói có phần giả dối, đáng ngờ! Đáng ngờ!

Tức thì đi ra tới lần cửa thứ hai gọi sáu kiện tướng lại hỏi:

- Các người đến mời lão đại vương ở nơi nào?

Tiểu yêu nói:

- Ở dọc đường.

Yêu vương nói:

- Hồng rồi! Các người mời phải người giả, chứ không phải lão đại vương.

Lũ tiểu yêu quỳ xuống một loạt nói:

- Thưa đại vương, phụ thân nhà ta mà đại vương cũng không nhận được ư?

Yêu vương nói:

- Xem hình dung cử động thì giống cả, chỉ có nói năng là không giống. E rằng mời phải người giả, bị nó lừa bịp rồi. Các người đều phải cẩn thận, người nào dùng đao, phải tuốt trần ra, người nào dùng giáo phải mài cho sắc, biết đánh côn thì cầm côn, biết dùng dây thì cầm dây. Để ta hỏi lại lần nữa, xem y nói năng thế nào. Nếu quả là lão đại vương, đừng nói là hôm nay không ăn, ngày mai không ăn, để chậm lại hàng tháng cũng không sao? Ví bằng nói năng không đúng, hễ nghe thấy ta đằng hắng một tiếng. Các người chạy cả đến mà hạ thủ!

Mọi yêu đều vâng lệnh.

Yêu vương lại quay mình trở vào, sụp lạy trước mặt Hành Giả. Hành Giả nói:

- Con ạ, ở nhà không cần giữ lễ, có điều gì, con cứ nói ra, không phải lạy.

Yêu vương phục ở dưới đất nói:

- Con trai hèn mời phụ vương tới đây, một là dâng thịt

Đường Tăng, hai là có câu chuyện thừa trình. Trước đây được thư nhân, con cười mây lành lên tận trên cửa tiêu, bỗng gặp vị tổ sư Trương Đạo Linh tiên sinh.

Hành Giả nói:

- Có phải Trương Đạo Linh là thiên sư ấy không?

Yêu vương nói:

- Chính phải.

Hành Giả nói:

- Có nói gì không?

Yêu vương nói:

- Tiên sinh thấy con là người ngũ quan chỉnh đốn, tam đình nở nang, bèn hỏi còn để ra giờ nào, ngày nào, tháng nào, năm nào. Vì con còn nhỏ, con không nhớ rõ: tiên sinh lại rất giỏi Tử Bình, cũng muốn tính số ngũ tinh cho con nữa. Nay mời phụ vương lại chính muốn hỏi điều đó, hoặ may lần sau con có gặp người, sẽ nhờ người bấm số cho.

Hành Giả ngồi ở bên trên nghe nói, trong bụng cười thầm nghĩ bụng:

- Yêu quái giỏi thật! Lão Tôn từ khi theo Phật bảo hộ Đường Tăng sư phụ, dọc đường cũng đã bắt mấy loại yêu quái, nhưng chưa có tên nào đáo để như tên này, nó hỏi mình những chuyện tiết lộ lẽ kia, ít gao thiếu củi, mình còn có thể khéo bịa ra trả lời con hươu, con vượn. Bây giờ nó hỏi mình ngày sinh tháng đẻ nó, mình còn biết đường nào mà lần nữa.

Hầu vương cũng rất ranh mãnh, ngất ngưỡng ngồi bên trên, không hề có chút sợ sệt, trên mặt đầy vẻ vui sướng, cười nói:

- Con hãy đứng dậy. Cha vì tuổi già, luôn luôn gặp những việc không được vừa lòng, quên bằng mất ngày sinh tháng đẻ của con, ngày mai cha về nhà, hỏi mẫu thân con sẽ rõ!

Yêu vương nói:

- Phụ vương không lúc nào không nói đến tám chữ của con,

nói là con sẽ sống lâu bằng trời không già, lẽ đâu bây giờ bỗng lại quên mất! Có lẽ đâu thế? Hẳn là giả dối đây!

Liên đằng hắng một tiếng, đàn yêu vác gươm giáo ồ vào. Đại Thánh hiện rõ chân tướng, đưa gậy sắt ra đỡ lại, nói với yêu tinh:

- Con ơi, sao con lại hư thế? Có con nhà ai lại đánh cha bao giờ?

Yêu vương hổ thẹn, không dám ngoảnh lại. Hành Giả hoá ra đạo kim quang, chạy ra khỏi động phủ.

Tiểu yêu nói:

- Thưa đại vương, Tôn Hành Giả chạy mất rồi!

Yêu vương nói:

- Kê! Kê! Kê! Kê cho nó chạy! Ta bị nó bịp cho vớ nặng rồi! Hãy đóng cửa lại, đừng nói đến nó nữa, đem Đường Tăng rửa ráy đi, làm thịt ăn cho rảnh.

Hành Giả vác cây gậy sắt từ bờ khe bên kia chạy về, cười sằng sặc. Sa Tăng nghe thấy vội ra khỏi rừng đón hỏi:

- Sư huynh ơi, đi nửa ngày mới về, có cái gì vui đấy? Có lẽ huynh đã cứu được sư phụ hẳn?

Hành Giả nói:

- Sư đệ, tuy chưa cứu được sư phụ, nhưng lão Tôn lại lên mặt với nó ghê!

Sa Tăng nói:

- Lên mặt thế nào?

Hành Giả nói:

- Nguyên vì Trư Bát Giới bị yêu ma biến giả làm Quan Âm đánh lừa đưa về động, bỏ vào túi da treo lên, lão Tôn đương tìm cách cứu, vừa khi nó sai sáu kiện tướng đi mời lão đại vương đến ăn thịt sư phụ. Lão Tôn biết lão đại vương nhà nó là Ngưu ma vương, liền biến ra dáng y, đi tuốt vào trong, ngồi lên chính giữa. Nó gọi phụ vương, lão Tôn liền trả lời, nó sụp xuống lạy, lão Tôn cứ nhận. Sung sướng thực, quả là ta lên mặt với nó!

Sa Tăng nói:

- Thưa huynh, huynh chỉ nghĩ chiếm lấy những cái hơn lật vật như thế, sợ rằng tính mạng sư phụ khó toàn.

Hành Giả nói:

- Không phải lo, để ta đi mời Bồ Tát.

Sa Tăng nói:

- Huynh còn đau lưng cơ mà?

Hành Giả nói:

- Ta không đau nữa. Người xưa có câu "Gặp điều mừng rõ tình thân khoẻ", đệ hãy trông nom hành lý, ngựa nghèo, để ta đi!

Sa Tăng nói:

- Huynh bỏ nhăng oán thù, sợ nó hại mất sư phụ mình, huynh nên đi cho chóng mà về!

Hành Giả nói:

- Ta đi rất chóng, chỉ thổi chín nồi cơm, ta đã về rồi.

Đại Thánh nói xong từ biệt Sa Tăng, tung lên trên mây, thẳng tới Nam Hải. Đi trên không trung, trong vòng nửa giờ, đã trông thấy núi Phổ Đà. Vụt chốc ở trên mây bước xuống đi thẳng tới vườn Lạc Già, ngay gần tiến bước, trông thấy các vị thiên thần hai mươi bốn lộ đón hỏi:

- Đại Thánh đi đâu đấy?

Hành Giả chào lại nói:

- Cần gặp Bồ Tát.

Các thiên thần nói:

- Hãy thư thả để chúng tôi đi báo đã.

Các thiên thần bèn đến cửa động Trà Âm thông báo:

- Báo Bồ Tát rõ, có Tôn Ngộ Không xin vào bái kiến!

Bồ Tát nghe báo, cho vào. Đại Thánh sửa áo khẩu đầu mệnh, rón rén thẳng bước vào bên trong, trông thấy Bồ Tát, cúi mình vái lạy.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Không, nhà ngươi không đưa Kim Thiên tử sang Tây Thiên cầu kinh, mà đến đây có việc gì?

Hành Giả nói:

- Trình lên Bồ Tát, đệ tử bảo hộ Đường Tăng đi đường, đến một nơi là động Hoả Vân, khe Thông Khô, núi Hiệu, có một giống yêu tinh Hồng Hải Nhi, gọi là Thánh Anh đại vương, cuốn mất sư phụ. Đệ tử cùng với Trư Ngộ Năng tìm đến trước cửa, giao chiến với nó, bị nó phóng lửa Tam muội ra, chúng đệ tử không thể thắng nổi, không cứu được sư phụ, vội đến Đông Dương đại hải, cầu Tứ hải Long vương tới làm mưa, cũng không dập tắt được lửa. Nó đốt đệ tử nát người, xuyết nữa toi mất tính mạng.

Bồ Tát nói:

- Nó đã có Tam muội, thần thông quảng đại, tại sao còn đi cầu Long vương, không đi mời ta.

Hành Giả nói:

- Đệ tử định đi, nhưng vì đệ tử bị hun nát người, không thể đi được, mới bảo Trư Bát Giới đi mời Bồ Tát.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Năng có đến đây đâu!

Hành Giả nói:

- Đúng vậy, Ngộ Năng chưa hề đến được Bảo Sơn, vì đã bị yêu tinh kia biến giả ra hình dung Bồ Tát, đánh lừa Trư Bát Giới đưa về trong động. Hiện nay Trư bị bỏ vào túi da treo lên, chúng cũng định giết ăn thịt.

Bồ Tát nghe lời, trong lòng tức giận nói:

- Yêu ma khốn kiếp, dám biến ra hình dáng ta.

Cơn giận nổi lên, Bồ Tát đem Tịnh bình bằng ngọc châu dương cầm ở tay, quăng thẳng xuống dưới đáy bể, làm cho Hành Giả cũng hoảng, vội đứng dậy hầu ở mé dưới, tự nghĩ:

- Bồ Tát chưa nguôi cơn nóng, chỉ vì lão Tôn ăn nói không

ra sao, làm hại đức hạnh của người, nên người đem Tịnh bình quảng đi mất. Tiếc thay! Tiếc thay! Giá mà cho ngay lão Tôn này, có phải là bậc đại nhân không?

Nghĩ chưa dứt, đã thấy cái bình đương vượt sông rẽ nước lênh đênh nổi lên. Té ra một con quái vật đội nó lên. Hành Giả nhìn kỹ con quái vật xem là con gì.

Con rùa đội cái Tịnh bình bò lên trên bờ, châu Bồ Tát, gật đầu hai mươi bốn lượt, thay làm hai mươi bốn lay.

*Cội nguồn xuất xứ gọi Bang Nê
Đáy nước tướng giúp thân riêng uy
Lánh đời hiểu được tính trời đất
Nấu yên lại biết mọi thần kỳ
Chợt co mình lại không duỗi cổ
Duỗi chân có thể đi như phi
Văn vương từng dùng vào quẻ bói
Thường tới sân đài hầu Phục Hi
Mây rồng hiện ra ngàn muôn dạng
Phun nước cuộn sóng đầy dòng đi
Ngang dọc sợi vàng thành áo giáp
Đẹp để đôi môi chả khác gì
Chín cung tám quẻ bày trận áo
Biến hoá sắc màu rất tinh vi
Khi sống dũng mạnh Long vương qui
Thác đi vì Phật đội thân bìa
Muốn biết họ tên của vật ấy
Quạt gió cuộn sóng gọi Ô quy.*

Hành Giả nhìn thấy, cười thầm nói:

- Nguyên là kẻ giữ bình, từ nay không thấy bình ta sẽ hỏi y lấy.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Không, nhà ngươi nói gì ở dưới ấy?

Hành Giả nói:

- Không có gì đâu!

Bồ Tát truyền:

- Cầm bình lên đây!

Hành Giả đi lấy bình, Ôi! Khó mà mang lên được! Chẳng khác chuồn chuồn nâng cột đá, làm thế nào mà lay động được nửa ly? Hành Giả bèn bước lên quỳ gối nói:

- Thưa Bồ Tát, đệ tử mang không nổi.

Bồ Tát nói:

- Con khỉ nhà ngươi, chỉ được cái bẻm mép, có cái bình cũng không mang nổi, còn trừ ma bắt quỷ thế nào?

Hành Giả nói:

- Không dám dấu Bồ Tát, trước kia thì mang nổi, bây giờ mang không nổi, có lẽ bị một mẻ với yêu tinh, gân cốt yếu đi mất rồi.

Bồ Tát nói:

- Trước kia là cái bình không, bây giờ Tịnh bình đã vứt xuống bể trong một thời gian, chuyển qua ba sông, năm hồ, tám bể, bốn ngòi, cùng mọi nơi khe, nguồn, đầm, động, cùng mượn được một nước bể chứa vào trong ấy, nhà ngươi làm gì có sức khoẻ vác bể, vì thế lay không nổi.

Hành Giả chấp tay nói:

- Đệ tử không biết.

Bồ Tát đi lên trước, đưa tay phải ra nhẹ nhàng nhắc Tịnh bình lên, để vào lòng bàn tay trái, chỉ thấy con rùa gật đầu mấy lượt rồi lặn xuống nước.

Hành Giả nói:

- Té ra là một bị thịt được nuôi để vác Tịnh bình!

Bồ Tát ngồi xuống nói.

- Ngộ Không, nước cam lộ đựng ở trong bình ta đây, khác

hắn nước mưa riêng của Long Vương, có thể diệt được lửa Tam muội của yêu tinh, muốn để cho nhà người mang đi, người lại mang không nổi, thôi để cho Thiện Tài, Long Nữ cùng đi với nhà người. Người lại là kẻ không tốt, chuyên nghề lừa đảo. Người thấy Long Nữ của ta xinh đẹp, Tịnh bình lại là vật báu, giả sử người lừa đi mất, ai mà đi tìm nhà người được? Nhà người cần phải để lại một vật gì làm tin.

Hành Giả nói:

- Thương ôi! Bồ Tát sao mà quá quắt thế? Đệ tử từ khi theo Sa Môn, không hề còn việc như thế nữa. Bồ Tát bảo con để vật gì lại làm tin, con nào có vật gì? Cái áo dài bằng vải bông mặc ở trên mình, chính ngài đã ban cho, cái quần bằng da hổ này, đáng giá được mấy đồng tiền, cây gậy sắt đây, hôm sớm phải giữ để hộ thân. Duy chỉ có cái vành đai ở trên đầu là bằng vàng, nhưng lại bị người hoá phép cho nó cứ ở mãi trên đầu, lấy xuống không được. Bây giờ ngài bảo gán của làm tin, con tình nguyện gán cái vành đai ấy. Ngài cứ niệm bài chú cỡi đai đem nó ra, nếu không còn vật gì mà gán được nữa?

Bồ Tát nói:

- Như thế nhà người sẽ ung dung nhĩ! Ta không cần quần áo, gậy sắt, đai vàng của nhà người, nhà người chỉ nhờ một sợi lông cứu mệnh ở đằng sau gáy để gán cho ta là được rồi.

Hành Giả nói:

- Sợi lông ấy cũng là vật của người đã ban cho, nếu nhờ một sợi, những sợi khác sẽ hư đi, lại không cứu được tính mạng con.

Bồ Tát quát mắng:

- Cái đồ khỉ nhà người! Cái lông cũng không muốn mất, ta để cho Thiện Tài đi cũng không yên tâm.

Hành Giả cười nói:

- Thưa Bồ Tát, người vẫn hay đa nghi, dù không nể mặt sư cũng nể mặt Phật, muôn trông cứu nạn cho sư phụ con với.

Bồ Tát bấy giờ:

*Tiêu dao vui vẻ xuống toà sen
Núi đá hương bay thẳng bước lên.
Chỉ vị thánh tăng làm chứng nghiệm
Trừ yên hàng quái cứu về liền,*

Tôn Đại Thánh rất vui mừng, mời Quan Âm ra khỏi động tiên Trào Âm, các thiên thần đứng sắp hàng trên núi Phổ Đà.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Không, vượt qua bể!

Hành Giả cúi mình nói:

- Mời Bồ Tát đi trước!

Bồ Tát nói:

- Nhà ngươi đi trước!

Hành Giả rạp đầu nói:

- Đệ tử không dám làm phép trước mặt Bồ Tát. Nếu cười mây cần đầu để lộ thân thể, sợ Bồ Tát quả là bất kính.

Bồ Tát nghe nói liền sai Thiện Tài, Long Nữ tới ao sen, ngắt lấy một bông hoa, thả trên mặt nước ở dưới chân núi đá và bảo Hành Giả:

- Hãy ngồi lên trên bông hoa sen, ta sẽ đưa qua bể.

Hành Giả trông thấy nói:

- Bồ Tát, bông hoa sen này vừa nhẹ vừa mỏng, chở thế nào nổi con! Ngộ nhỡ trượt ngã xuống nước, ướt hết quần da hổ, trời rét mặc bằng gì?

Bồ Tát quát to:

- Hãy trèo lên xem nào!

Hành Giả không dám từ chối, liều mạng trèo lên. Quả nhiên trước kia bông sen vừa nhẹ, vừa nhỏ nhưng khi lên đến trên, thấy còn vững hơn thuyền đi bể nhiều. Hành Giả vui mừng nói:

- Thưa Bồ Tát, bông hoa này chờ được nổi đệ tử.

Bồ Tát nói:

- Đã chờ được sao không vượt bể đi?

Hành Giả nói:

- Nhưng không có sào, chèo, buồm, cột, vượt làm sao được?

Bồ Tát nói:

- Không phải dùng đến những thứ đó!

Rồi chỉ hóp lấy một hơi vào trong miệng, lại phun ra một hơi, thổi bông sen vượt qua biển khổ Nam Dương, sang tới bờ bên kia. Hành Giả đặt chân lên đất liền cười nói:

- Bồ Tát giở tài thần thông, đem lão Tôn thổi đi hút lại, không phí sức chút nào!

Bồ Tát dẫn bảo qua các thiên thần giữ cõi tiên, sai Thiện Tài, Long Nữ đóng cửa động lại, rồi lên trên đám mây rời khỏi núi Phổ Đà. Sang đến bên kia Bồ Tát gọi:

- Huệ Ngạn đâu?

Huệ Ngạn là thái tử thứ hai của Thác Thập Lý thiên vương, tên tục là Mộc Xoa, là một đồ đệ chính Bồ Tát truyền dạy, không lúc nào rời bên mình, xưng là Hộ pháp Huệ Ngạn Hành giả. Huệ Ngạn chấp tay đợi lệnh Bồ Tát.

Bồ Tát nói:

- Nhà ngươi lên ngay thượng giới, nói với phụ vương nhà ngươi cho ta mượn thanh đao Thiên cương về có chút việc.

Huệ Ngạn nói:

- Sư phụ dùng độ mấy thanh?

Bồ Tát nói:

- Mượn toàn bộ.

Huệ Ngạn lĩnh mệnh, cười mây, thẳng vào Nam Thiên Môn, đến cung điện Vân Lô, trông thấy phụ vương, sụp lạy. Thiên vương trông thấy hỏi:

- Con ở đâu đến?

Mộc Xoa nói:

- Vì có Tôn Ngộ Không đến mời đi bắt yêu quái, sư phụ sai con lên nói với phụ vương cho mượn đao Thiên cương về dùng.

Thiên vương liền gọi Na Tra lấy ba mươi sáu thanh đao đưa cho Mộc Xoa.

Mộc Xoa nói với Na Tra:

- Đệ về thưa với mẫu thân: việc anh khẩn cấp, khi nào đem trả đao, sẽ đến chào mẹ.

Mộc Xoa vội vàng từ biệt, cười mây sáng về thẳng Nam Hải, mang đao đệ lên Bồ Tát. Bồ Tát đỡ vào trong tay, ném tung ra, miệng đọc thần chú, những con đao hoá thành một toà sen nghìn lá. Bồ Tát bước lên, ngồi ở chính giữa. Hành Giả đứng bên cạnh cười thầm nói:

- Bồ Tát thực bủn xỉn. Trong ao hoa sen có đủ hoa sen quý năm sắc, lại tiếc không chịu ngồi lên, còn đi hỏi mượn đao người khác.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Không, đừng nói nữa, hãy theo ta đi!

Bấy giờ Bồ Tát mới cười mây, rời khỏi mặt bể. Con chim yểu trắng dương cánh bay trước. Tôn Đại Thánh cùng Huệ Ngạn theo sau. Trong khoảnh khắc, đã trông thấy một quả núi. Hành Giả nói:

- Núi ấy chính là Hiệu Sơn đấy. Từ đây đến cửa nhà yêu tinh kia, ước chừng hơn bốn trăm dặm.

Bồ Tát nghe nói, liền dừng lại, từ trên mây lạnh bước xuống, ngồi ở trên đầu núi, đọc thần chú "úm" một tiếng, đã thấy rất nhiều thần quỷ từ bên tả núi bên hữu núi chạy ra, đều là các sơn thần, thổ địa, đến rạp đầu dưới toà sen.

Bồ Tát nói:

- Các ngươi không được nhón nháo, bây giờ ta đến đây bắt

ma vương, các người quét dọn sạch sẽ cho ta một vùng tròn, ước chừng trên dưới ba trăm dặm, không để một giống vật nào ở lại. Từ con thú nhỏ ở trong hang, con chim non ở trong tổ, đưa hết đi đến trên đỉnh núi cao.

Các thần vâng lệnh lui ra, trong giây lát lại trở về phục mệnh. Bồ Tát nói:

- Đã sạch sẽ rồi, ai về miếu ấy!

Người cầm Tịnh bình dốc ngược xuống, nước âm âm đổ ra, khác nào sấm dậy.

Thực là:

*Lan qua đầu núi như thế biển
Tràn vào hang đá nước mênh mang
Mây núi đầy trời nước xám xịt
Sóng còn hơi lạnh ánh sáng loang
Khắp núi đều sóng ngọc
Đầy biển toàn sen vàng
Bồ Tát mở rộng phép hàng quái
Tay giờ phép lạ "định thân thiên
Hoá thành quang cảnh nơi tiên ở
Trông không khác gì chốn biển nam
Bồ đẹp khắp chốn nở hoa đẹp
Lá Bồ tươi xanh lối cỏ thơm
Trúc tía mấy cành anh vũ đậu
Thông xanh dầm bụi, giá cô ran
Ngàn muôn làn sóng vỗ bốn mặt
Chỉ nghe tiếng gió tiếng nước vang.*

Tôn Đại Thánh trông thấy ngầm khen trong bụng:

- Quả là một vị đại từ bi Bồ Tát. Vị lão Tôn có phép như thế, cứ cầm bình dốc úp xuống núi, còn chi những giống chim muông rắn rết nữa.

Bồ Tát gọi:

- Ngộ Không, đưa tay ra đây!

Hành Giả vội vén áo, đưa tay trái ra. Bồ Tát nhúng cành dương liễu vào nước cam lộ, viết một chữ "mê" vào lòng bàn tay và dặn:

- Nắm tay lại, đi đến thách đánh nhau với yêu tinh, chỉ làm cho thua không cho được, và dẫn nó về tối trước mặt ta, ta sẽ có phép bắt nó.

Hành Giả linh mệnh, cười mây sáng thẳng tới cửa động, một tay nắm, một tay cầm cây gậy sắt lên tiếng gọi:

- Yêu quái mở cửa!

Mấy tên tiểu yêu lại trở vào thông báo:

- Tôn Hành Giả lại tới nơi!

Yêu vương nói:

- Đóng cửa chặt lại, mặc kệ nó!

Hành Giả gọi to

- Con ta ơi! Cứ để cha già phải đợi ở ngoài, không mở cửa ra à?

Tiểu yêu lại vào báo:

- Tôn Hành Giả chửi bới thậm tệ!

Yêu vương chỉ báo:

- Mặc kệ nó!

Hành Giả gọi hai lượt không thấy mở cửa, trong lòng tức bực, giơ gậy sắt đánh vào cửa một nhát, thùng ra một lỗ to, tiểu yêu hoảng sợ chạy nhào vào báo:

- Tôn Hành Giả phá vỡ cửa rồi!

Yêu vương thấy báo mấy lần, lại nghe nói Hành Giả đánh phá cửa trước, vội đứng dậy, cầm giáo dài, chạy ra ngoài cửa quát mắng Hành Giả:

- Con khỉ kia đã già mà ngu dốt! Ta đã nhường cho mi phần hơn, mi còn không biết, lại đến quấy rối, đánh phá cửa ta, mi đã phạm vào tội gì?

Hành Giả nói:

- Con ơi! Con đuổi cha ra khỏi cửa, vậy con đã phạm tội gì?

Yêu vương vừa then vừa tức, cầm giáo dài nhằm bụng đâm tới. Hành Giả giơ gậy sắt chống đỡ lại. Đánh nhau độ bốn năm hợp, Hành Giả xoè tay ra, kéo lê gậy sắt, thua trận chạy dài.

Yêu vương dừng ở trước núi nói:

- Ta phải về tắm rửa cho Đường Tăng đã!

Hành Giả nói:

- Con ngoan ơi, trời gọi con đấy, hãy lại đây đã!

Yêu tinh nghe nói, lại càng căm tức, quát một tiếng, sấn đến trước mặt, lại đâm giáo, Hành Giả giơ gậy đánh nhau mấy hợp, rồi lại thua bỏ chạy.

Yêu vương quát mắng:

- Con khỉ! Trước kia mi còn có sức chống chọi với ta được vài mươi hợp, sao bây giờ mi đương đánh nhau lại bỏ chạy?

Hành Giả cười nói:

- Con ngoan ơi, cha già sợ con phóng hoả đấy!

Yêu tinh nói:

- Ta không phóng hoả nữa, mi lên đây!

Hành Giả nói:

- Đã không phóng hoả, hãy chạy ra đây. Người hảo hán không đánh nhau gần nhà mình.

Yêu tinh không biết là dối, lại vác giáo đuổi theo, Hành Giả kéo lê gậy sắt, mở xoè nắm tay ra, yêu vương đâm ra mê hoảng, chúi đầu đuổi theo. Người chạy trước tựa sao bay quá độ, kẻ đuổi theo như tên nổ rời dây.

Không mấy chốc đã trông thấy Bồ Tát, Hành Giả nói:

- Yêu tinh! Ta sợ mi rồi, mi tha cho ta. Bây giờ mi đã đuổi đến nơi Quan Âm Bồ Tát ở Nam Hải, sao mi không trở về?

Yêu vương không tin, nghiêng răng, cố đuổi theo. Hành Giả lắc mình một cái, ẩn vào trong bóng thần quang của Bồ Tát.

Yêu tinh không thấy Hành Giả, chạy lại gần trốn mắt hỏi Bồ Tát:

- Người là quân cứu viện của Hành Giả phải không?

Bồ Tát không trả lời. Yêu tinh nhằm bụng Bồ Tát đâm một ngọn giáo. Bồ Tát hoá một đạo kim quang, vút thẳng lên trên chín tầng mây. Hành Giả đi theo nói:

- Bồ Tát, người chỉ lừa dối ta thôi! Yêu tinh hỏi đi hỏi lại, người cứ giả câm giả điếc, không dám mở miệng, bị nó đâm cho một giáo, lại bỏ cả toà sen đi rồi!

Bồ Tát chỉ dạy:

- Không nói nữa, xem nó lại làm gì?

Lúc bấy giờ Hành Giả, Mộc Xoa cùng ở trên không, kề vai cùng nhìn, thấy yêu tinh nói cười nhạo:

- Con khỉ khốn kiếp, hiểu lầm ta rồi, nó không biết Thánh Anh này là hạng người thế nào? Mấy phen đánh ta đã không nổi, lại còn đi cầu Bồ Tát đến, bị ngọn giáo của ta đâm cho mất tâm mất tích, vút bỏ cả toà sen báu. Đợi ta ngồi lên cho mà xem.

Yêu tinh cũng bắt chước Bồ Tát, khoanh tay khoanh chân, ngồi lên chính giữa, Hành Giả trông thấy nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Toà sen cúng cho người khác rồi.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Không - nhà ngươi lại nói gì thế?

Hành Giả nói:

- Toà sen cúng người ta mất rồi! Yêu tinh đã ngồi lên, chẳng lẽ người lại còn cần nữa?

Bồ Tát nói:

- Đang cần để cho nó ngồi lên!

Hành Giả nói:

- Thân thể nó nhỏ nhắn, nó ngồi còn vững vàng hơn người nhiều.

Bồ Tát nói:

- Đừng nói nữa, hãy coi phép ta!

Bèn cầm cành dương liễu trở thẳng xuống dưới, bảo một tiếng "lùi", đã thấy cánh sen chẳng còn, ánh sáng lành tan hết, té ra yêu vương dương ngồi ở trên những mũi dao nhọn.

Bồ Tát liền sai Mộc Xoa:

- Hãy lấy cái chày hàng yêu, đánh vào những chuỗi dao!

Mộc Xoa ở trên mây bước xuống, cầm chày hàng yêu, vụt vào hàng nghìn lần, chẳng khác gì nện vào cái tường. Yêu tinh bị những mũi dao xiên thủng đùi, máu chảy đầm đìa, da thịt toạc ra.

Quái vật nghiêng răng lại, chịu đau đớn, bỏ giáo dài xuống, lấy tay nhỏ phứa dao ra. Hành Giả lại nói:

- Bồ Tát ạ, quái vật không sợ đau, dương rút dao ra kia kia!

Bồ Tát trông thấy, gọi Mộc Xoa lên dặn:

- Đừng có hại sinh mạng nó!

Rồi lại cầm cành dương liễu rử xuống, đọc thần chú "úm" một tiếng, những dao Thiên cương biến ra lưới câu có ngạnh, như răng chó sói, yêu tinh không tài nào nhổ ra được nữa.

Yêu quái bấy giờ mới hoảng sợ, đỡ lấy mũi dao, đau đớn kêu la nói:

- Bồ Tát, đệ tử có mắt cũng như mù, không biết pháp lực rộng lớn của người. Xin rử lòng thương tha tính mạng cho, không dám hung ác nữa, xin theo pháp môn giới hạnh.

Bồ Tát nghe nói, cùng Hành Giả và chim anh vũ trắng hạ thấp ánh kim quang, đến trước mặt yêu tinh hỏi:

- Mi đã chịu giới hạnh của ta chưa?

Yêu vương gật đầu sa nước mắt nói:

- Nếu tha tính mạng, xin chịu giới hạnh.

Bồ Tát nói:

- Mi có theo pháp môn của ta không?

Yêu vương nói:

- Nếu tha chết, nguyện xin vào pháp môn.

Bồ Tát nói:

- Đã như vậy, ta cắt tóc thụ giới cho mi!

Liền lấy một con dao cạo bằng vàng ở trong tay áo ra, đến tận nơi, cầm dao cạo trên đầu yêu quái mấy nhất thành kiểu núi Thái Sơn áp đỉnh, để lại cho ba chòm tóc, như ba cái sừng.

Hành Giả đứng cạnh cười nói:

- Yêu tinh này thực là xúi quẩy, trông không ra con trai, chẳng ra con gái, không biết giống quái gì!

Bồ Tát nói:

- Ngày nay mi đã thụ giới, ta sẽ phù hộ cho, đặt tên là Thiện Tài đồng tử, mi nghĩ thế nào?

Yêu tinh gật đầu chịu nhận, chỉ xin tha cho. Bồ Tát trở một ngón tay nói một tiếng "lui", tức thì các dao Thiên cương rơi hết xuống đất, thân thể đồng tử không hề xây xát. Bồ Tát gọi:

- Huệ Ngạn, nhà ngươi hãy mang dao lên thiên cung, trả lại phụ vương nhà ngươi, rồi về luôn núi Phổ Đà, họp các thiên thần chờ đợi ta.

Mộc Xoa lĩnh mệnh mang dao trả thượng giới, rồi về Nam Hải.

Lại nói về "Đồng tử" chưa đẹp được đã tính, thấy chân không đau nữa, móng dít không toạc da, trên đầu ba cái chòm, y bèn cầm giáo, nhìn Bồ Tát nói:

- Làm gì có phép hàng phục nổi ta! Chẳng qua có mấy thứ vật vãnh loè bịp, ta không chịu giới hạnh. Hãy coi mũi giáo đây này.

Nói rồi nó cầm giáo đâm vào mặt Bồ Tát, Hành Giả tức giận vùng gậy sắt định đánh lại

Bồ Tát vội gọi:

- Đừng đánh, ta có cách trừng phạt nó!

Nói rồi kéo trong tay áo ra một chiếc đai vàng và nói:

- Bảo bối này là của Phật tổ Như Lai khi đi sang Đông Thổ tìm người lấy kinh. Tất cả có ba cái "kim" - "khẩn" "cấm" - vành "khẩn" đã giao cho người - vành "cấm" đã thu phục thần Thú Sơn, còn vành "kim" chưa giao cho ai. Bây giờ con quái này vô lễ, thôi cho nó luôn.

Bồ Tát giơ đai "kim" lên, hô "biến" một tiếng, tức thì hoá ra năm cái vòng ném vào Đồng tử, lại hét "vào". Lập tức một vòng chụp trên đầu, hai vòng ở hai tay, hai vòng chụp vào hai chân.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Không! Đứng xa ra một chút. Ta niệm chú.

Hành Giả hoảng sợ nói:

- Bồ Tát ơi! Con đến mời người bắt yêu quái, sao người lại niệm "chú".

Bồ Tát nói:

- "Chú" này là thuộc vành đai "kim táp". Ta không niệm "chú" vành đai của người, mà là niệm chú "vành kim táp" của Đồng tử.

Hành Giả nghe nói yên lòng, đứng bên cạnh nghe niệm "chú".

Bồ Tát lẩm nhẩm đọc "chú" mấy lần, con yêu tinh vò tai xoa má, dẩy chân lăn lộn. Thực là một *câu thần chú thông khắp chốn. Phép lực vô biên rất nhiệm mầu.*

Chưa biết Đồng tử quy y thế nào? Xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ 43

YÊU QUÁI SÔNG ĐEN CUỐP SỰ CHAY CON RỒNG BIỂN TÂY BẮT GIẢI VỀ

Lại nói về Bồ Tát đọc mấy lần "chú", sau khi dừng lại, yêu tinh liền hết đau. Lúc đứng dậy, nhìn thấy cổ và chân tay đều có vòng vàng thít chặt, nó định tìm cách rũ ra, nhưng không được. Bảo bối đã liền với thịt, càng lắc động càng đau. Hành Giả mới nói:

- Nhóc con ơi! Bồ Tát sợ mi chậm lớn, nên đeo vòng cho đấy.

Đồng tử nghe nói thế lại tức giận, cầm lấy giáo đâm Hành Giả tới tấp. Hành Giả vội né tránh, đứng phía sau Bồ Tát và gọi:

- Xin Bồ Tát niệm "chú", niệm "chú".

Bồ Tát cầm cành dương liễu, nhúng nước cam lộ, vẩy một cái, miệng nói:

- Chấp tay lại.

Thế là Đồng tử ném giáo, hai tay chấp trước ngực, không sao rời ra được. Sau này có chuyện "Quan âm trói tay" là bởi vậy, Đồng tử không mở được tay, không cầm được giáo, lúc ấy mới rõ phép Bồ Tát rất ghê. Không còn cách nào nữa, mới cúi đầu quy lạy.

Bồ Tát giảng mấy điều làm tốt, nghiêng "Tịnh bình" thu hết nước biển vào trong. Rồi bảo Hành Giả:

- Ngộ Không, yêu ma này đã hàng phục rồi, nhưng đã tính

chưa yên, ta sẽ bắt nó mỗi bước một lạy, lạy mãi đến Lạc Già Sơn, sẽ thu phép lại. Bây giờ nhà người nên về ngay trong động, cứu sư phụ ra.

Hành Giả quay mình cúi đầu nói:

- Làm phiền Bồ Tát phải đi xa, đệ tử xin đi tiễn chân một chặng.

Bồ Tát nói:

- Không cần tiễn chân, sợ lỡ đến tính mạng sư phụ nhà người.

Hành Giả nghe nói, vui vẻ chào từ biệt.

Yêu tinh đã theo về chính quả, năm mươi ba vãi, vãi lạy Quan Âm.

Hãy gác chuyện Bồ Tát thu phục Đồng tử. Lại nói chuyện Sa Tăng ngồi lâu ở trong rừng, đợi mãi Hành Giả không đến, đem hành lý chất lên ngựa, một tay cầm bảo trượng hàng yêu, một tay dắt dây cương, ra khỏi rừng thông, nhìn về hướng nam, thì thấy Hành Giả vui vẻ đi tới. Sa Tăng đón hỏi:

- Sư huynh ơi! Huynh đi thỉnh Bồ Tát, sao mãi đến giờ mới về? Đệ nóng ruột quá.

Hành Giả nói:

- Đệ vẫn nằm mơ đấy à - Lão Tôn đã mời Bồ Tát, hàng phục được yêu quái rồi!

Hành Giả lại đem pháp lực Bồ Tát kể lại một lượt.

Sa Tăng rất vui vẻ nói:

- Vậy ta đi cứu sư phụ!

Hai người vội nhảy qua khe, chạy đến trước cửa động, buộc ngựa lại, rồi cùng cầm binh khí đánh vào trong động, đuổi giết lũ tiểu yêu, cởi túi da xuống, thả Bát Giới ra, chú ngọc Bát Giới cảm ơn Hành Giả nói:

- Sư huynh, yêu tinh ở chỗ nào? Để đệ bỏ nó mấy đĩnh ba cho hả cơn giận!

Hành Giả nói:

- Hãy đi tìm sư phụ đã!

Ba người đi thẳng ra đằng sau, trông thấy sư phụ mình trần trụi trọc, bị trói ở giữa sân đang than khóc. Sa Tăng vội vàng cởi trói, Hành Giả lấy quần áo mặc cho sư phụ. Ba người quỳ ở trước mặt nói:

- Sư phụ khổ quá!

Tam Tạng tạ ơn nói:

- Hiền đồ ơi, làm phiền các con quá, bằng cách nào hàng được yêu ma thế?

Hành Giả lại đem việc đi mời Bồ Tát, thu phục Đồng tử, thuật lại một lượt. Tam Tạng nghe nói, vội vàng quỳ xuống, châu về phương nam lễ vái. Hành Giả nói:

- Bát tất phải tạ ơn người, chính chúng ta còn giúp người thu phục được một gã Đồng tử.

Ngày nay, có câu "Đồng tử vái Quan Âm" và "53 vái Phật"

Liền sai Sa Tăng thu hết những vật báu trong động, rồi tìm lấy ít gạo, sữa soạn bữa cơm chay, mời sư phụ dùng. Sư trưởng *thoát chết toàn nhờ Tôn Đại Thánh, lấy kinh dựa sức Mỹ Hầu tinh*. Thầy trò ra khỏi động, vịn yên lên ngựa, tìm đường cái, dốc chí sang Tây.

Đi chừng hơn một tháng, chợt nghe thấy tiếng nước réo vang tai, Tam Tạng kinh sợ nói:

- Đồ đệ ạ, lại nghe thấy tiếng nước réo ở đâu?

Hành Giả cười nói:

- Sư phụ, tính hay đa nghi, không làm hoà thượng được. Chúng ta tất cả bốn người, lại chỉ có một mình sư phụ nghe thấy tiếng nước thôi ư? Thầy quên cả Đa tâm kinh rồi sao?

Đường Tăng nói:

- Đa tâm kinh là của Ô Sào thuyền sư ở núi Phù Đồ dạy truyền miệng cho ta, cộng có năm mươi tư câu, hai trăm bảy mươi chữ. Lúc bấy giờ tai ta nghe dạy, đến nay thường đọc, con bảo ta quên những câu nào?

Hành Giả nói:

- Thừa sư phụ, thầy đã quên câu "vô nhõn, nhị, tỵ, thiết, thân, ý". Chúng ta là người xuất gia, mắt không nhìn sắc, tai không nghe thanh, mũi không ngửi thơm, miệng không nếm vị, thân không biết nóng lạnh, ý không nghĩ càn, như thế gọi là trừ bỏ sáu giác. Ngày nay người đi cầu kinh, mà cứ để ý, sợ yêu ma, không chịu xả thân thêm ăn chay, động lười, ưa mùi hương thì làm thế nào sang được Tây Thiên bái Phật.

Tam Tạng nghe nói lắng lặng nghĩ rồi nói:

*Nhớ tự ngày nào biệt thánh quân,
Bôn ba ngày tháng rất ân cần.
Nón tre xông phá mây trên núi,
Giày cỏ nghiền tan tuyết dưới chân.
Trăng tỏ chìm kêu, tai nhức nhối
Đêm thanh vượt hót, dạ bồn khoăn.
Bao giờ đầy đủ Ba ba nét
Cầu được Như Lai diệu pháp văn!*

Hành Giả nghe xong, nhin không được, vỗ tay cười to nói:

- Nguyên là sư phụ vẫn nhớ nhà, không sao quên được! Nếu muốn đầy đủ "Ba ba nét" , có gì là khó! Thường có câu nói: "Công đến tự nhiên thành" mà!

Bát Giới ngoảnh lại nói;

- Huynh ạ, nếu cứ kiêu ma chướng dữ dội cao ngất như vậy, có đi tới một nghìn năm cũng không thành công.

Sa Tăng nói:

- Nhị huynh ơi! Huynh cũng một duộc ấm ở như đệ, không nên làm cho đại sư huynh nổi nóng, chịu khó quấy gánh, có ngày thành công.

Đương khi thầy trò chuyện văn, chân người bước nhanh, vó ngựa chạy khoẻ, chợt thấy một dòng nước đen ngang trời ở ngay

trước mặt. Ngựa không tiến được. Bốn người đứng dừng ở bờ sông, xem xét kỹ càng:

*Tầng tầng sóng cuộn như cánh quạt
Lớp lớp nước cồn cuộn dầu đen
Ở gần không bóng người qua lại.
Nhìn xa cây cối cũng khó tìm.
Cuồn cuộn đất như mực
Mù mịt khói dậm nghìn
Bọt nước như cục than nhen nổi
Sóng dồ tựa tảng than dềnh lên
Trâu dê không uống
Chim chóc khó chen
Trâu dê không uống sợ đen bản
Chim chóc khó bay vì vô biên
Chỉ thấy trên bờ lau sậy cứng
Đầu ghềnh hoa cỏ tốt xanh chen.
Hồ rộng sông dài thiên hạ có
Nguồn khe chầm động thế gian nhiều
Đời người đều có nơi gặp gỡ.
Ai ngờ trời Tây Hắc thủy reo!*

Đường Tăng xuống ngựa nói:

- Đồ đệ! Nước này làm sao mà lại đen thế?

Bát Giới nói:

- Chắc nhà ai đánh vỡ vò mực ra hắt thôi.

Sa Tăng nói:

- Không phải, có người rửa bút nghiên đấy!

Hành Giả nói:

- Các đệ đừng bàn tán nhảm nhí nữa, hãy tìm cách để đưa sư phụ sang qua sông.

Bát Giới nói:

- Lão Trư đi qua chẳng khó khăn gì. Hoặc là đi trên mây,

hoặc là bơi dưới nước chỉ trong vòng thối chín nổi cơm, là qua sang bên kia rồi.

Sa Tăng nói:

- Nếu lão Sa này, cũng chỉ cần cưỡi mây lội nước, trong khoảnh khắc là sang qua được.

Hành Giả nói:

- Chúng ta thì dễ, chỉ có sư phụ là khó.

Tam Tạng hỏi:

- Đồ đệ ơi, sông này rộng chừng bao nhiêu?

Bát giới nói:

- Ước chừng mười dặm.

Tam Tạng nói:

- Ba con thử nghĩ xem, có cách nào công ta sang qua

Hành Giả nói:

- Bát Giới công được.

Bát giới nói:

- Không công được, nếu công đi trên mây, không cao khỏi đất được ba thước. Thường có câu: "Công người phàm nặng như đồi núi". Còn như công lội nước, thì cả đệ cũng chìm xuống tận đáy sông.

Thầy trò đương cùng nhau bàn bạc ở bờ sông, bỗng nhìn thấy ở khúc sông trên, có một người chèo một chiếc thuyền nhỏ đi xuống. Đường Tăng mừng nói:

- Đồ đệ, có thuyền đến rồi, gọi người ta chở chúng ta sang.

Sa Tăng lên tiếng gọi to:

- Ông lái đồ ơi! Cho người sang, cho người sang!

Người ở trên đò nói:

- Thuyền tôi không phải đò ngang, chở thế nào được!

Sa Tăng nói:

- Trên trời dưới đất, giúp nhau là bậc nhất, người tuy

không chở đồ ngang, chúng ta cũng không phải người đến quấy quả luôn đâu. Chúng ta là con cháu nhà Phật bên Đông Thổ, vâng lệnh đi lấy kinh, người giúp đỡ cho, chở chúng ta sang qua, xin cảm ơn.

Người kia nghe nói, ghé thuyền vào gần bờ, vịn mái chèo nói:

- Thưa sư phụ, thuyền tôi thì nhỏ, các vị thì nhiều người, chở cả sang làm sao được.

Tam Tạng đến gần xem, cái thuyền ấy là hạng thuyền độc mộc, ở giữa chỉ có một cái khoang ngồi được có hai người thôi.

Tam Tạng nói:

- Làm thế nào bây giờ?

Sa Tăng nói:

- Thế này thì chở làm hai chuyến vậy.

Bát Giới liền gỡ mẹo vật dùn việc nói:

- Ngộ Tĩnh, đệ và sư huynh, hãy ở lại bên này trông coi hành lý và ngựa, để ta bảo hộ sư phụ sang trước, chuyến sau sẽ chở ngựa sang, còn sư huynh nhảy qua sang bên kia.

Hành Giả gật đầu nói:

- Đệ nói rất phải!

Chú ngọc chở Đường Tăng xuống dò, người lái dò quay mũi thuyền ra, đưa chèo rẽ nước, thẳng dòng chở sang. Vừa khi chở tới giữa sông, bỗng nghe thấy một tiếng nổ to, sóng cuộn nước trào, trời mây tối sầm, một trận cuồng phong muôn phần lợi hại. Thực là:

*Trên trời một tiếng pháo đùng nổ
Giữa dòng ngàn trùng sóng dâng cao
Đôi bờ cát bụi bay mù mịt
Bốn bề cây cối gãy đổ nhào
Nghiêng sông dốc biển thần rồng sợ
Tung đất bay đá hoa cỏ rầu.
Ầm ầm đùng đùng như sấm sét*

*Hú hết dữ tợn hổ đói gào
Tôm cua ếch cá quay châu vãi
Chim bay muông nhậy đều nhôn nhao
Năm hồ thuyền bè đều gặp nạn
Bốn bể cửa nhà đều lao đao
Bên khe ông chài khó quăng lưới
Giữa sông bác lái khó chống sào
Ngói tung gạch vỡ lầu gác sụp
Kinh trời động đất Thái Sơn ào.*

Trận gió này, chính là người lái thuyền đã gây ra. Nó vốn là quái vật ở sông Hắc Thủy. Rõ ràng là Đường Tăng, Trư Bát Giới và cả cái dõ, đều chìm xuống dưới nước, mất tăm mất tích, không biết bị cuốn đi phương nào.

Sa Tăng và Hành Giả ở trên bờ, hoảng sợ nói:

- Làm thế nào bây giờ? Sư phụ già mỗi bước là mỗi tai nạn, vừa mới thoát khỏi ma chướng, được một đạo, đi đường bình yên, lại gặp phải khó khăn ở cái sông Hắc Thủy này rồi!

Sa Tăng nói:

- Hay là đắm dõ, chúng ta chạy xuống mé dưới đón xem.

Hành Giả nói;

- Không phải đắm dõ, nếu đắm dõ, Bát Giới tài lợi nước, tất nhiên đệ ấy bảo hộ được sư phụ bơi ra khỏi nước. Mới rồi nhìn thấy lão lái dõ có vẻ không chính đáng, có lẽ chính nó đã thổi gió, chìm sư phụ xuống nước rồi.

Sa Tăng nghe đoạn nói:

- Sao huynh không bảo ngay đệ! Huynh hãy trông coi ngựa và hành lý, để đệ xuống nước đi tìm.

Hành Giả nói:

- Sắc nước sông không trong, sợ đệ không đi được.

Sa Tăng nói:

- Nước sông này đâu bằng sông Lư Sa của đệ. Đi được! Đi được!

Sa hoà thượng bèn cởi ngay áo chèn ra, nắn vuốt chân tay, cầm cây bảo trượng hàng yêu, nhảy ùm một cái, rẽ dòng nước ra, lặn vào trong đáy sông, rảo bước tiến lên. Đương đi nghe thấy có tiếng người nói, Sa Tăng đứng nép vào một bên, đưa mắt nhìn trộm, thấy ở bên kia có một toà đình đài, ngoài cửa đài có tám chữ to treo ngang: "Hành dương cốc, Hắc Thuỷ hà thần phủ". Lại nghe thấy quái vật ngồi ở trên cao nói:

- Bao lâu khó nhọc, nay mới vớ được của quý. Hoà thượng này là người đã tu hành mười đời, ai ăn được một miếng thịt y, sẽ thành người trường sinh bất lão. Ta phải chờ đợi từ lâu ngày, bây giờ mới thoả lòng.

Đoạn truyền lệnh:

- Tiểu yêu đầu, khiêng lồng sắt ra đây, đem hai hoà thượng bỏ cả vào đấy, nướng tuốt cả lên, rồi viết giấy mời cậu hai ta đến chơi, để chúc thọ cậu.

Sa Tăng nghe nói, nén không nổi cơn tức giận, gờ gậy lên, đánh phá lung tung, miệng thì chửi bới:

- Yêu quái khốn kiếp kia, đưa ngay sư phụ Đường Tăng và sư huynh Bát giới của ta ra đây!

Yêu tà ở trong sợ hãi vội chạy vào báo:

- Tai vạ rồi!

Lão quái hỏi:

- Tai vạ gì?

Tiểu yêu nói:

- Bên ngoài có một vị hoà thượng sắc mặt đen sạm, đập phá cửa trước, chửi bới đòi người.

Yêu quái nghe nói, lập tức gọi lấy áo giáp, tiểu yêu mang ra. Lão yêu ăn vận gọn gàng, tay cầm một ngọn roi sắt đóng trục, đi ra ngoài cửa, tướng mạo thực là hung ác:

*Chành chành mặt vuông mắt tròn hoáy
Môi cong miệng rộng đỏ hồng hồng*

*Lơ thơ mấy sợi râu như sắt
Rối xoắn hai chòm tóc đỏ hung
Hình ngó oai phong như Thái Tuế
Mặt nhìn cau có tựa Lôi Công
Mình quàng thiết giáp hoa thù rục
Đầu đội kim khôi ngọc nạm lông
Roi sắt đóng trục cầm có vẻ
Chân đi sầm sập tựa cuồng phong
Đẻ ra là giống trong sông nước
Thoát khỏi dòng sông biến hoá hung
Tên họ yêu ma ai muốn biết
Trước kia nguyên gọi Tiểu Đà Long*

Yêu quái quát to:

- Kẻ nào đến đập phá cửa ta đây?

Sa Tăng nói:

- Thường yêu quái khốn kiếp không biết gì, tại sao mi làm điều lão lếu, giả làm lái đò, chở thuyền cuốn sư phụ ta đi mất? Dem trả ngay đây, ta sẽ tha chết cho!

Yêu quái khanh khách cười nói:

- Hoà thượng này không biết thế nào là sống chết ư? Sư phụ nhà mi ta đã bắt rồi, đang định làm thịt để mời khách. Mi đến đây, cùng ta tổ lễ sống mái, địch nổi ta ba hợp, ta sẽ trả lại sư phụ. Nếu không địch nổi ba hợp, ta bắt luôn cả mi nữa làm thịt một thể.

Sa Tăng nghe nói tức giận, quay bảo trượng, nhằm đầu yêu quái đánh xuống.

Yêu quái giơ roi sắt, đón đánh:

Gậy hàng yêu

Roi đóng trục

Hai người nổi giận đánh nhau liền

Một kẻ là thần tiên trước ở Linh Tiêu điện

Một bên là yêu quái mới về sông Nước đen.
Một kẻ hám ăn thịt Đường Tăng nên liều mạng
Một người vì bảo hộ sư phụ phải giữ gìn.
Cùng xuống lòng sông đua trí dũng
Thành công đều muốn cả đôi bên.
Cá tôm đều phải quắp đuôi chạy.
Thuồng luồng không dám ngóc đầu lên
Chỉ thấy: trong phủ yêu tà khua trống thúc
Cửa ngoài quái quỷ nhộn kêu rên.
Thực đáng mặt Sa môn Ngô Tĩnh
Một mình độc lực trở oai quyền.
Rẽ sóng xông pha chưa thắng bại
Roi đưa gậy đỡ cứ liên miên.
Tính ra chỉ vì Đường Tam Tạng,
Muốn lấy kinh Phật mà gây nên.

Hai người đánh nhau chừng ba mươi hợp, chưa thấy hơn kém. Sa Tăng bụng bảo dạ:

- Quái vật này đúng là đối thủ với ta, mình không thể đánh được nó, hãy dẫn nó ra khỏi đây, để sư huynh đả cho nó một trận.

Sa Tăng vờ đánh hụt một ngọn, kéo lê bảo trượng chạy miết, yêu tinh không chịu đuổi theo, nói:

- Mi đi thôi, ta không đấu với mi. Ta phải về để viết thiệp mời khách đây!

Sa Tăng thở hồng hộc, nhảy lên khỏi nước, đến nói với Hành Giả:

- Sư huynh ạ, quái vật rất vô lễ!

Hành Giả nói:

- Đệ đi xuống lâu thế mới về, đích thực là có yêu tà. Có tìm thấy sư phụ không?

Sa Tăng nói:

- Ở dưới ấy có đình dài, trước dài viết tám chữ to: "Phủ thần

sông Hắc thủy đất Hành Dương". Đệ nấp nghe chúng đang nói chuyện lấy lồng sắt để nấu ninh sư phụ và Bát Giới, rồi đi mời cậu nó tới ăn thịt mừng thọ. Đệ nổi giận, đánh nhau với nó. Nó có một cái gậy đóng trục. Đánh nhau tới ba chục hợp, không phân được thua. Đệ giả vờ thua nhủ lên đây, để sư huynh nện cho nó một trận. Nhưng nó không đuối theo, và bảo phải về viết giấy mời khách - thế là đệ phải lên.

- Hành Giả nói:

- Không biết nó là giống yêu gì?

Sa Tăng nói:

- Trông hình dáng nó tựa như một con ba ba lớn, không thì là con đà long (như cá sấu)

Hành Giả nói:

- Không biết ai là cậu nó?

Nói chưa dứt lời, đã thấy một người tuổi già ở chỗ nghèo sông chạy ra, quỳ gối tận đàng xa kêu:

- Thần sông Hắc Thủy cúi chào Đại Thánh!

Hành Giả nói:

- Nhà ngươi có phải là yêu tà giả làm lái dò, lại đến lừa ta đó không?

Ông già cúi đầu sa nước mắt nói:

- Đại Thánh, tôi không phải là yêu tà, tôi là thần. Hồi tháng năm năm trước, yêu tinh đã theo nước triều từ biển Tây Dương về đây, đánh nhau với tiểu thần. Tiểu thần tuổi già sức yếu, đánh không được nó, nó đã chiếm mất phủ thần, lại sát hại mất nhiều thủy tộc của tôi. Tôi không còn biết làm thế nào, phải ra ngoài bề kiện nó. Ngờ đâu Tây Hải Long vương lại là cậu ruột nó, không nhận đơn của tôi, bắt tôi nhường nơi ấy cho nó ở. Tôi định tâu lên trên trời, khốn nỗi thần nhỏ chức mọn, không thể đến tâu trước Ngọc hoàng được. Nay nghe Đại Thánh tới đây, mới đến cầu cứu. Muôn ngàn trông mong Đại Thánh ra sức báo oan cho tôi!

Hành Giả nghe lời, nói:

- Nếu như vậy, Tây Hải Long vương đều có tội. Ngày nay, nó bắt mất sư phụ và sư đệ ta, định giết thịt nướng chín, lại đi mời ông cậu nhà nó đến chúc thọ, ta đương định đi bắt nó, may có người đến báo tin. Vậy thì hà thần hãy ở đây, cùng với Sa Tăng coi giữ, để ta xuống dưới bể, bắt Long vương trước, rồi sai hần đi bắt quái vật kia.

Hà thần nói:

- Xin cảm tạ ơn lớn của Đại Thánh.

Hành Giả tức thì cười mây, thẳng tới biển Tây Dương, lộn nhào xuống, tay cầm quyết, rẽ sóng nước ra. Đương đi, bỗng gặp con tinh cá đen bụng một cái hộp đựng thiếp mời bằng vàng, từ phía dưới đi lên, nhanh như thoi đưa, tên bắn, bị Hành Giả giơ gậy sắt đánh xuống đầu nó một cái. Đáng thương hại, tiểu yêu vọt cả óc ra, xương sọ vỡ tan, vụn một cái, trôi veo đi mất. Đại Thánh mở hộp ra xem, ở trong có một tờ thiếp mời, trên viết:

"Cháu ngoại Đà Khiết, cúi đầu trăm lạy, kính thưa Cậu thứ hai Ngao lão đại nhân: xưa đội ơn dày hết lòng cảm tạ. Nay mới bắt được hai vật, là nhà sư bên Đông Thổ, thực là của hiếm trên thế gian- Cháu không dám tự dụng, lại sắp đến ngày sinh nhật cậu, xin sửa chén rượu nhạt, chúc tuổi thọ nghìn năm. Muốn trông xa giá máu chổng quang lâm!

Lão Tôn cười nói:

- Thăng cha này đã đệ tờ cung trước lên lão Tôn.

Đại Thánh bỏ tờ thiếp vào tay áo, lại đi tiếp nữa, đã thấy một gã dạ xoa do thám. Trông thấy Hành Giả, nó vội quay mình trở về thủy cung báo với đại vương:

- Tể Thiên Đại Thánh Tôn gia gia tới nơi!

Long vương Ngao Thuận, vội dẫn các thủy tộc, ra ngoài cung đón tiếp nói:

- Thưa Đại Thánh, mời ngài vào trong cung ngồi chơi, xơi nước.

Hành Giả nói:

- Ta thực chưa được uống trà của ngài, mà ngài lại uống rượu của ta trước rồi!

Long vương cười nói:

- Đại Thánh từ khi quy y cửa Phật, không dùng đồ tạp, vậy đến bao giờ cho tôi uống rượu đây?

Hành Giả nói:

- Ngài thì chưa được uống rượu, nhưng phải mang một cái tội uống rượu.

Ngao Thuận kinh sợ nói:

- Tiểu Long này phạm tội gì?

Hành Giả lấy giấy mời ở trong tay áo ra đưa cho Long vương. Long vương xem xong, hồn xiêu phách lạc, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói:

- Đại Thánh tha tội cho! Thằng này là con trai thứ chín cô em gái tôi. Vì anh rể tôi làm nhầm mưa gió, giảm bớt hạt mưa, trên thiên tào hạ chỉ, sai quan Nhân tào là Thừa tướng Ngụy Trưng chém trong giấc mộng, em gái tôi không chỗ nương thân, nên tôi đã đưa tiểu long về đây nuôi nấng cho nên người. Năm trước, chẳng may cô em đệ mắc bệnh mất đi, nó không có chỗ ở, tôi cho nó ra ở Hắc Thủy tu luyện. Không dè nó làm điều ác nghiệt thế này, tôi sẽ sai người đi bắt nó về.

Hành Giả nói:

- Lão muội nhà ta tất cả được mấy cậu? Làm yêu quái ở những đâu?

Long vương nói:

- Cô em đệ được chín đứa con trai. Tám đứa kia thì tốt cả. Cháu cả là Tiểu Hoàng long hiện ở sông Hoài; cháu thứ hai là Tiểu Ly long, hiện ở sông Tế, cháu thứ ba là Thanh Bối long chiếm sông Giang; cháu thứ tư là Xích Nhiều long, trấn thủ sông Hà; cháu thứ năm là Đồ Lao long giữ việc đánh chuông

hầu Phật tổ; cháu thứ sáu là Ôn Thú long, thần thủ trong thần cung; cháu thứ bảy là Kinh Trọng long, giữ cây Hoa biểu hầu Ngọc hoàng; cháu thứ tám là Thần long, ở nơi anh cả tôi, giữ núi Thái Nhạc. Đà long là con thứ chín, vì ít tuổi chưa có công việc gì, nên mới từ năm ngoài cho ra sông Hắc Thủy dưỡng tính, khi nào thành danh, sẽ điều đi nơi khác. Ngờ đâu nó không tuân lệnh tôi, xúc phạm tới Đại thánh.

Hành Giả nghe đoạn cười nói:

- Lão muội nhà ta có mấy ông chồng?

Ngao Thuận nói:

- Chỉ lấy có một người chồng, tức là Kinh Hà long vương, năm trước bị chết chém. Em đệ goá bụa ở vậy, năm ngoài đã bị bệnh chết.

Hành Giả nói:

- Một cặp vợ chồng làm sao lại đẻ ra tạp giống thế?

Ngao Thuận nói:

- Thế mới chính là "rồng đẻ chín con, chín giống khác nhau".

Hành Giả nói:

- Ta vừa rồi trong lòng phiền não, muốn lấy tờ thiếp mời làm chứng tâu lên thiên đình, trị ngài về tội thông đồng tác quái, chiếm đoạt nhân khẩu. Nhưng cứ như ngài vừa nói *chỉ vì tên kia không tuân giáo huấn*, hãy tha cho ngài lần này, một là nể tình anh em nhà ngài, hai là tên quái con kia thơ ấu không biết, mà ngài cũng không rõ tình hình. Ngài nên sai người bắt ngay y về, cứu sư phụ ta, rồi sẽ bàn sau.

Ngao Thuận liền gọi thái tử Ma Ngang bảo:

- Con điếm ngay năm trăm quân tôm cá, bắt Tiểu Đà về hỏi tội.

Một mặt sai đặt tiệc rượu, để tạ lễ Đại Thánh.

Hành Giả nói:

- Long vương chớ nên đa tâm, đã nói tha ngài là xong cả

rồi, hà tất phải rượu chè! Bây giờ ta cần phải đi cùng với lệnh lang, một là sư phụ ta giờ đang mắc nạn, hai là sư đệ ta đang mong chờ.

Lão long giữ thế nào Đại Thánh cũng không ở, bèn sai Long Nữ bung trà lên mời. Hành Giả đứng uống một chén trà thơm rồi từ biệt lão Long đi theo Ma Ngang đem binh rời khỏi Tây Hải. Chả mấy chốc đã vào tới sông Hắc Thủy.

Hành Giả nói:

- Thái tử ở đây tróc quái, ta lên đợi trên bờ.

Ma Ngang nói:

- Đại Thánh yên chí, tiểu Long tử này sẽ bắt nó đem lên trình Đại Thánh trước, trừng trị tội nó, đưa sư phụ lên bờ, rồi mới giải nó về ngoài bể trình cha tôi.

Hành Giả vui vẻ từ biệt, tay cầm quyết tránh nước nhảy ra khỏi làn sóng, về thẳng bờ sông bên đông.

Sa Tăng và Thần sông đón hỏi:

- Sư huynh, sao lúc đi thì ở trên không, mà khi về lại ở dưới sông đi lên?

Hành Giả đem việc đánh chết con cá tinh, bắt được thiếp mời, quả Long vương rồi cùng với Thái tử đem binh tới đây, thuật lại một lượt.

Sa Tăng mười phần vui vẻ, đứng cả ở bờ sông, đợi đón tiếp sư phụ.

Nói chuyện Ma Ngang Thái tử sai người đến cửa phủ trước báo cho yêu quái biết:

- Có Ma Ngang Thái tử con Tây Hải Long vương tới.

Yêu quái đương ngồi, chợt nghe Ma Ngang đến, trong lòng nghi hoặc, nói:

- Ta sai cá đen cầm danh thiếp đi mời cậu hai, từ sáng đến giờ không thấy về trả lời, tại sao ông cậu không đến, lại cho anh họ đến?

Còn đương nói, lại thấy tiểu quái tuần sông về báo:

- Tâu đại vương, trong sông có một đạo quân, đóng ở mé tây thủy phủ, trên cờ đề chữ là "Tây Hải trừ quân Ma Ngang tiểu soái".

Yêu quái nói:

- Biểu huynh thực là ngông cuồng. Ông cậu không lại được, sai y đến dự yến. đã là dự yến, sao còn mang quân cho khó nhọc? Hừ! Hay là có chuyện gì chẳng?

Liên truyền:

- Chúng bay đâu! Lấy roi sắt áo giáp chực sẵn, phòng khi có biến cố, để ta ra đón tiếp y xem sao?

Các yêu linh mệnh, vội vàng chuẩn bị sẵn sàng.

Đà long ra khỏi cửa, quả thấy một đạo hải quân đóng doanh trại ở bên phải.

*Cờ chiến bay dài gấm
Đao kích lưỡi sáng loà
Gươm báu ngời vẻ sắc
Đáo dài tua như hoa
Vành trang vòng cung uốn
Tên nhọn như nanh ngà
Đao ta ánh lấp lánh
Nhọn hoắt côn búp đa
Kình ngao cùng trai hến
Cua cá với ba ba
Lớn nhỏ hàng sắp sẵn
Tua tủa mọi can qua
Chẳng phải lệnh Nguyên soái
Ai dám giở trò ra...*

Yêu quái trông thấy, đến thẳng trước cửa dinh, lớn tiếng nói:

- Đại biểu huynh, tiểu đệ ở đây đón tiếp, xin mời vào.

Có một tên ốc nhồi đi tuần, vội vào trong quân trưởng báo:

- Báo thiên tuế điện hạ, bên ngoài có Đà long đến mời.

Thái tử đội mũ kim khôi lên đầu, thắt dây bảo đới vào lưng, tay cầm một cây đồng ba cạnh rảo bước đi ra khỏi cửa dinh nói:

- Mi đến mời ta có việc gì?

Đà long vái chào nói:

- Sáng hôm nay tiểu đệ cho mang thiệp đến mời cậu, chắc là cậu không đến, nên cho biểu huynh lại đây. Huynh trưởng đã đi dự yến, không vào trong thuỷ phủ, sao còn phải khó nhọc đem quân binh đóng trại ở đây, lại mặc giáp, cầm binh khí làm vậy?

Thái tử nói:

- Mi mời cậu đến làm gì?

Yêu quái nói:

- Tiểu đệ từ khi nhờ ơn đức ở chốn này, đã lâu xa cách tôn nhan, chưa được báo hiếu, hôm qua bắt được một nhà sư bên Đông Thổ, nghe nói y tu hành mười đời rồi, ăn được thịt y, có thể sống lâu, cho nên mới mời cậu qua chơi, bỏ vào lồng sắt nướng lên, làm lễ chúc thọ cậu.

Thái tử quát to:

- Mi thực đã hết sức ngu tối! Mi có biết nhà sư ấy là ai không?

Yêu quái nói:

- Y là nhà sư bên Đường triều, một vị hoà thượng sang Tây Thiên lấy kinh.

Thái tử nói:

- Mi chỉ biết người là Đường Tăng, chứ mi không biết những đồ đệ người lợi hại thế nào à?

Yêu quái nói:

- Y có một hoà thượng mõm dài, tên gọi là Trư Bát Giới, đệ đã bắt hắn ta rồi, định cùng làm thịt với Đường Tăng luôn thể. Lại còn một đồ đệ nữa, tên gọi Sa Hoà thượng, mặt đen nhẻm, tối om, cầm một cây bảo tượng, hôm qua đến ngoài cửa này gọi đệ đòi sư phụ, đệ đem thuỷ binh ra, đánh cho một chập roi sắt, thua trận chạy trốn biệt, cũng chẳng có gì là lợi hại.

Thái tử nói:

- Vậy ra mi vẫn không biết! Đường Tăng còn một người Đại đồ đệ nữa là Thượng phương Thái ất kim tiên Tề Thiên Đại Thánh, năm trăm năm trước đã đại náo thiên cung, ngày nay bảo hộ Đường Tăng sang Tây trúc cầu kinh, được đức đại từ đại bi Quan Âm Bồ Tát, đổi tên cho là Tôn Ngộ Không Hành Giả, tại sao mi không biết, dám gây tai vạ này ra? Người lại bắt gặp cả gã tay chân của mi ở ngoài bể, cướp lấy thiếp mời, vào tận Thủy Tinh cung làm rầy rà cha con ta, đổ cho tội liên kết với yêu tà, chiếm đoạt nhân khẩu. Mi phải đem ngay Đường Tăng, Bát giới đưa lên bờ sông, giao trả cho Tôn Hành Giả, để ta và mi cùng xin lỗi người, mi mới được toàn tính mạng, nếu mà chối không, đừng hòng sống ở cái đất này nữa!

Yêu quái nghe đoạn tức tối nói:

- Ta với mi là con cô con cậu, mi lại đi giúp đỡ người khác. Cứ như mi nói, ta phải đưa trả Đường Tăng, trên trời dưới đất ở đâu mà có việc dễ dàng như vậy! Mi thì sợ y, đừng có bảo ta cũng sợ, nếu y có tài giỏi, dám đến trước cửa thủy phủ ta đây, giao chiến với ta ba hợp, ta sẽ trả lại sư phụ y, nếu không địch nổi, ta sẽ bắt luôn cả y, cùng làm thịt một thể, chẳng thiết gì họ hàng, cũng chẳng mời khách khứa, một mình đóng cửa lại, cho bọn tiểu yêu nhảy múa, ta ngồi ở trên cao, tự do tự tại, thịt hết chúng nó đi!

Thái Tử nghe nói, cả tiếng quát mắng:

- Yêu tà khốn kiếp, thực là hỗn láo! Không cần phải đến Tôn Đại Thánh đối địch với mi, mi có dám chơi nhau với ta không?

Yêu quái nói:

- Đã là hảo hán, sợ gì!

Liên truyền lệnh:

- Lấy áo giáp đây!

Các tiểu yêu theo đi hầu hạ, dâng võ trang lên, bưng roi sắt

đến. Hai người cùng trở mặt, đều cậy anh hùng, truyền hiệu lệnh, nhất tề thúc trống. Trận này so với trận giao tranh cùng Sa Tăng, thực là khác hẳn:

Tinh kỳ rực rỡ,
Giương giáo sáng choang
Ở bên này đồn trận nhổ hết
Ở bên kia cánh cửa mở toang
Ma Ngang thái tử gươm đồng bạc
Đà quái đưa roi vọt đỡ ngang
Một hồi súng lệnh quân sông tiến
Ba tiếng chiêng đưa tướng bể cuông
Tôm quắp đánh tôm quắp
Cua càng cắn cua càng
Kình ngao nuốt chếp đồ
Trôi rôi đuổi trắm vàng
Rô chuôi đập cá chim cá quả chạy
Sò hàu xua trai hến lung tung
Cá trê vênh ngạnh cứng như sắt
Cá ngang đầu nhọn sắc hiên ngang
Một sông thủy quái tranh cao thấp.
Hai xứ long binh quyết nhược cường
Đánh lộn đã lâu còn sóng nước.
Ma Ngang Thái tử hơn kim cương
Quát to đồng bạc choang vào sọ
Bắt sóng yêu Đà long quái vương.

Thái Tử cầm đồng ba cạnh vờ đánh một miếng hở, yêu tinh không biết là dối, lẫn ngay người vào, bị y đánh một miếng bí hiểm, dí ngọn đồng vào tay trái yêu tinh, làm cho y phải troại chân, nhảy theo lên. Ma Ngang đá luôn cho một cái, yêu tinh ngã lăn xuống đất. Mọi quân bể chạy ô cả lên, túm chặt lấy, đem dây trói hai tay lại, lấy dây sắt xiên qua mép, điệu lên trên bờ, giải đến trước mặt Hành Giả nói:

- Thưa Đại Thánh, Tiểu Long đã bắt được yêu tà. Xin Đại Thánh xử trị.

Hành Giả và Sa Tăng trông thấy nói:

- Mi không tuân lệnh chỉ, ông cậu mi đã thương cho mi ở chốn này, để mi dưỡng tính tu thân, đợi ngày thành danh sẽ điều dụng mi đi nơi khác, cố sao mi lại chiếm nhà ở của thủy thần, cậy thế hành hung, dối mình lừa trên, làm điều giả dối, lừa sư phụ, sư đệ ta? Ta muốn đánh cho mi một gậy, khốn nỗi cây gậy của lão Tôn quá nặng, đánh khê một cái mi cũng toi mạng rồi. Mi đem sư phụ ta để ở nơi nào?

Yêu quái dập đầu không ngớt nói:

- Thưa Đại Thánh, Tiểu Đà không biết đại danh của Đại Thánh, mới dám trái lời biểu huynh, cậy mạnh trái lẽ, bị biểu huynh bắt sống. Giờ đây gặp Đại Thánh, may nhờ ơn Đại Thánh tha giết, cảm tạ vô cùng. Sư phụ ngài còn bị trói ở trong thủy phủ kia, mong Đại Thánh tháo dây sắt cho, cởi trói cho, tôi xin xuống sông đưa người lên đây.

Ma Ngang đứng bên nói:

- Đại Thánh ạ, tên này là yêu quái ngỗ nghịch, y rất gian trá, nếu tha y ra, sợ y lại làm dữ.

Sa Hoà thượng nói:

- Đệ biết chỗ nó ở rồi, để đệ đi tìm sư phụ.

Sa Tăng và Hà thần hai người nhảy xuống dưới nước, đi thẳng đến trước cửa thủy phủ, ở đấy cánh cửa mở to, không có một tiểu yêu nào bèn đi thẳng vào trong đình đài, trông thấy Đường Tăng, Bát Giới, trần truồng bị trói ở đấy. Sa Tăng vội vàng cởi trói cho sư phụ, Hà thần cũng theo cởi cho Bát Giới, mỗi người công một người, ra khỏi mặt nước, lên tới bờ sông.

Trư Bát Giới trông thấy yêu tinh bị trói ở đấy, vội cầm đinh ba chạy tới, miệng thì chửi mắng toan bỏ:

- Tà quỷ khốn kiếp, bây giờ không ăn thịt ta đi!

Hành Giả ngăn lại nói:

- Sư đệ, hãy tha tội chết cho y, ta nể tình cha con ngài Ngao Thuận tử tế.

Ma Ngang tiến lên nói:

- Thưa Đại Thánh, Tiểu Long không dám ở lâu, giờ đã cứu được sư phụ người rồi, xin đem tên này về trình gia phụ, quyết không tha thứ, phải có xử trị, sẽ trở lại tạ tội với Đại Thánh sau.

Hành Giả nói:

- Đã như vậy, Thái tử hãy đưa y về, xin có lời kính chào lệnh tôn, sẽ đến tạ sau!

Thái tử áp giải yêu quái, nhảy xuống nước, dẫn đội hải binh, trở về Tây Dương đại hải.

Hà thần tạ ơn Hành Giả nói:

- Nhờ ơn Đại thánh, tôi lại lấy được thủy phủ!

Đường Tăng nói:

- Đồ đệ ạ, bây giờ ta vẫn còn ở bờ sông bên đông làm thế nào mà qua được sông?

Hà thần nói:

- Lão gia chớ lo, mời người lên ngựa, tiểu thần xin mở đường đưa lão gia qua sông.

Sư phụ bèn lên ngựa bạch, Bát Giới dắt dây cương, Sa Hoà thượng gánh hành lý và Tôn Hành Giả đi hai bên, thấy Hà thần làm phép, ngăn giữ nước trên thượng lưu lại, vụt chốc nước hạ lưu chảy cạn, mở ra một con đường lớn, bốn thầy trò qua sang bờ bên tây, tạ ơn Hà thần, đi lên đường cái. Chính thực là:

Thiên tăng được cứu sang Tây vực

Lối rộng sóng im qua Hắc Hà

Chưa biết bao giờ mới được bái Phật cầu kinh, xin xem hồi sau sẽ rõ.

式

câu

庭

ど...

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TƯ

THẦN THÔNG VẬN PHÉP ĐẨY XE NẶNG YÊU QUÝ TÂM TRỪ VƯỢT CÔNG CAO

Thơ rằng:

*Cầu kinh thoát nạn lại Tây du
Muôn vạn non cao nối tiếp nhau
Thỏ chạy ác bay đêm lại sáng
Chim kêu hoa rụng trải xuân sâu
Mắt nhìn hạt bụi ba nghìn côi
Gây tích qua dân bốn trăm châu
Bữa gió thổi sông lên lối đẹp
Chưa hay bao nữa mới quay đầu.*

Lại nói về Đường Tam Tạng nhờ có Tiểu Long hàng yêu bắt quái thần Hắc Thủy mở lối qua sông, tìm đường cái đi thẳng sang Tây. Thực là dầm sương giải gió, đội trăng nhìn sao, đi đã lâu ngày, lại gặp tiết xuân vừa tới, chỉ thấy:

*Muôn vật nở tươi, khắp đất thơm tho nền thảm gấm
Ba dương chuyển vận, đầy trời sáng đẹp bức tranh xuân.
Mai tàn pha tuyết
Mạch chín mây vờn
Băng đã hầu tan khe nước chảy
Nụ mầm nảy nở vẻ tươi dần*

Chính là lúc:

*Thái Hiệu ở Chấn
Câu mang ở Thìn
Hoa thơm trời ẩm áp
Mây nhạt nặng thanh tân
Đương liễu bên đường vừa nảy biếc
Mưa bay muôn vật hưởng trời xuân.*

Thầy trò đi đường, ngắm xem cảnh vật, thông thả vó câu, chợt nghe thấy một thứ tiếng âm âm. Chẳng khác gì tiếng quát tháo của nghìn muôn người. Đường Tam Tạng trong lòng sợ sệt, co cương ngựa lại, không dám tiến lên, vội quay đầu lại nói:

- Ngộ Không, tiếng ồn ào ở đâu thế?

Bát Giới nói:

- Y như là đất lở trời long.

Sa Tăng nói:

- Chẳng khác gì tiếng sấm sét.

Tam Tạng nói:

- Lại có tiếng người reo ngựa hí nữa.

Hành Giả cười nói:

- Mọi người đoán không đúng cả, đợi để lão Tôn chạy đi xem sao?

Hành Giả vươn mình một cái, cười ánh sáng lành lên trên không trung, căng mắt ra nhìn, thấy đằng xa có một toà thành, tối gần nhìn, hoá ra mây lành lấp lánh, không thấy hung khí nào cả.

Hành Giả trong lòng ngẫm nghĩ nói:

- Nơi tốt lành! Làm sao lại có tiếng vang ghê tai?...

Trong thành không thấy cờ quạt gươm giáo, cũng không thấy có tiếng pháo nổ, sao lại có như tiếng người ngựa rầm rộ...

Đương khi nghĩ ngợi, chợt trông thấy ở trên một bãi cát bỏ không bên ngoài cửa thành rất nhiều hoà thượng đi kéo xe.

Nguyên là những tiếng hò "Đại lực vương Bồ Tát" của bọn Bồ Tát làm kinh động Đường Tăng.

Hành Giả dần dần hạ thấp từng mây xuống gần đến nơi xem. Úi chà! Trên xe chất đầy những loại gạch ngói, súc gỗ, đồ gốm chưa nung, đầu bãi có cái dốc cao, chỉ có con đường sống trâu nhỏ; hai toà cổng lớn, dưới cổng đều là sườn núi thẳng như vách đứng; những xe kia kéo lên thế nào được? Tuy rằng khí trời ẩm áp, nhưng bọn người kia đều là quần áo lam lũ, xem ra nghèo khổ lắm.

Hành Giả nghi hoặc nói:

- Có lẽ sửa sang chùa cảnh đây! Nhưng nơi đây không có người làm thuê, nên các vị hoà thượng kia lại phải làm lấy...?

Đương khi nghi ngờ chưa quyết, bỗng thấy hai đạo sĩ trẻ tuổi từ trong thành đi ra.

Chỉ thấy:

*Đầu đội mũ thêu sao rực rỡ
Hình quàng gấm vóc vẻ phong lưu
Chân giện giày mây lượn
Lưng thắt dây lụa điều
Mặt tựa trăng tròn nhiều trí tuệ;
Hình như tiên tử dáng yêu kiều*

Bọn hoà thượng kia trông thấy các đạo sĩ đi tới, ai nấy đều sợ hãi mất vía, cố hết sức kéo xe lên.

Hành Giả hiểu ngay ra:

- À! Hẳn là bọn hoà thượng này sợ cánh đạo sĩ kia, nếu không, sao lại phải cố sức dun kéo thế vậy? Ta từng nghe thấy người ta nói, đường sang Tây phương có những nơi kính bên đạo, diệt bên tăng, có lẽ là nơi này đây. Mình định trở về báo với sư phụ, khốn nỗi chưa thăm dò được mình bạch, người lại quở, cho mình là hạng người linh lợi, mà lại không thăm dò tin chắc chắn. Hãy đến hỏi xem cho rõ ràng rồi về báo sư phụ cũng được. Thử xem hỏi ai.

Hành Giả liền ở trên mây bước xuống, đến dưới chân thành lắc mình biến ra một vị đạo sĩ đi rong chơi, cánh tay phải khoác một cái làn đựng thức ăn, tay vổ trống cơm, miệng hát bài từ nói rõ tình đạo, đến gần cửa thành, đón hai người đạo sĩ, cúi đầu trước mặt họ nói:

- Bần đạo xin kính chào đạo trưởng.

Đạo sĩ đáp lễ hỏi:

- Tiên sinh ở đâu tới đây?

Hành Giả nói:

- Đệ tử vân du nơi góc bể, lãng đãng chốn chân trời. Ngày hôm nay tới đây, muốn tìm nơi ngủ trọ, dám hỏi hai vị đạo trưởng, trong thành này phố nào là phố mền đạo, ngõ nào là ngõ quý hiền, để bần đạo đến xin bữa cơm chay.

Người đạo sĩ cười nói:

- Sao Tiên sinh lại nói câu chán chường làm vậy?

Hành Giả nói:

- Sao lại là chán chường?

Đạo sĩ nói:

- Người định đi xin cơm chay ăn, chẳng chán chường là gì?

Hành Giả nói:

- Người xuất gia lấy việc đi ăn xin làm gốc, nếu không đi ăn xin, làm gì có tiền mua?

Đạo sĩ cười nói:

- Người ở xa đến, không biết việc ở trong thành. Trong thành chúng ta không cần phải nói, các quan văn võ mền đạo, các nhà giàu, nhà sang quý hiền, cả đến trai lớn gái bé, trông thấy chúng ta là mời ăn cơm chay cả, điều đó cũng chẳng bỏ nói gì, nhưng đứng đầu tất cả là đảng quân vương vạn tuế chúng ta cũng mền đạo, yêu hiền.

Hành Giả nói:

- Bần đạo ta một là còn ít tuổi, hai là ở xa vừa mới đến,

thực là không biết, phiên hai vị đạo trưởng cho biết ở đây là gì, việc quân vương mền đạo yêu hiền thế nào, để tỏ tình đồng đạo.

Đạo sĩ nói:

- Thành này gọi là Xa Trì quốc, đức quân vương trên điện báu thân với chúng tôi.

Hành Giả nghe lời, khảnh khách cười nói:

- Có lẽ là đạo sĩ muốn làm vua?

Y nói:

- Không phải thế. Chỉ vì hai mươi năm trước đây, dân bị hạn hán, trời không có mưa, lúa ruộng bỏ hết, vô luận vua tôi dân chúng, kẻ lớn người bé, nhà nào nhà ấy, tất gọi thấp hương, xóm nọ xóm kia lạy trời cầu mưa; chính đang lúc mạng dân treo ngược, thì trời giáng ba vị tiên trưởng xuống đây, cứu vớt sinh linh.

Hành Giả nói:

- Ba vị tiên trưởng ấy là ai?

Đạo sĩ nói:

- Túc là sư phụ chúng tôi.

Hành Giả nói:

- Quý hiệu tôn sư là gì?

Đạo sĩ nói:

- Đại sư phụ tôi tên gọi Hổ Lực Đại tiên, sư phụ thứ hai là Lộc Lực Đại tiên, sư phụ thứ ba là Dương lực Đại tiên.

Hành Giả nói:

- Ba vị tôn sư, có bao nhiêu pháp lực?

Đạo sĩ nói:

- Sư phụ chúng tôi, hô gió gọi mưa, dễ như trở bàn tay; trở nước ra dầu, điểm đá thành vàng, nhẹ như xoay mình vậy. Sở dĩ có được như vậy, nên mới cướp được công tạo lập của trời đất, đổi được sự huyền vi của trăng sao, nên vua tôi kính trọng nhau, mới kết thân với chúng tôi.

Hành Giả nói:

- Vị hoàng đế thật là tốt phúc. Thường có câu "Pháp thuật động lòng công khanh", lão sư phụ có pháp lực như vậy, kết làm thân, thực là không uống, Ôi! Bần đạo không biết có duyên pháp may mắn, để được gặp mặt lão sư phụ một lần không?

Đạo sĩ cười nói:

- Ngài muốn gặp sư phụ tôi có khó gì đâu! Hai chúng tôi là đồ đệ thân cận của người, vả chăng sư phụ tôi mến đạo, yêu hiền, hẳn cứ nghe thấy nói đến chữ "đạo", là ra cửa lớn đón tiếp. Việc hai chúng tôi dẫn tiến người, dễ như thổi tro bụi vậy.

Hành Giả khúm núm đứng lên, cúi đầu chấp tay nói:

- Ôn người tiến cử, xin cho vào ngay bây giờ!

Đạo sĩ nói:

- Ngài hãy ngồi chơi ở đây một lát, đợi chúng tôi làm xong chút việc công sẽ cùng đi vào.

Hành Giả nói:

- Người xuất gia, không câu thúc, tự do tự tại, còn công việc gì nữa?

Người đạo sĩ trở vào đám nhà sư trên bãi cát nói:

- Bọn họ làm việc cho chúng tôi, sợ họ biếng nhác, chúng tôi đến điểm sổ họ một tí sẽ lại ngay.

Hành Giả cười nói:

- Đạo trưởng nói sai rồi. Sư, đạo cùng là bọn xuất gia với nhau cả, tại sao họ lại phải làm việc cho chúng ta, chịu để cho chúng ta điểm sổ?

Đạo sĩ nói:

- Ngài không biết, vì hồi cầu mưa năm xưa, một bên nhà sư cầu Phật, một bên đạo sĩ dâng sao, đều ăn lương của triều đình. Ngờ đâu bên hoà thượng vô dụng, đọc kinh hão huyền, không được việc gì; sau đó sư phụ tôi đến, hô gió gọi mưa, cứu vớt muôn dân khỏi lầm than. Thế là triều đình tức giận, cho bọn

hoà thượng là vô dụng, phá chùa của họ, huỷ Phật tượng của bọn họ, thu hết đồ điệp lại, không cho về làng, sắc vua ban bắt làm việc cho chúng tôi, y như bọn đầy tớ. Trong nhà chúng tôi những công việc đun bếp quét dọn, đóng cửa, họ phải làm hết. Nhân vì còn một cái nhà chưa làm xong, chỉ sợ bọn họ mắng chơi biếng nhác, không chịu kéo xe, cho nên mới sai hai chúng tôi đi kiểm soát.

Hành Giả nghe lời, giữ bọn đạo sĩ lại, chảy nước mắt nói:

- Bần đạo vô duyên, quả thực vô duyên, không được tiếp kiến tôn nhan lão sư phụ!

Đạo sĩ nói:

- Sao lại không được gặp?

Hành Giả nói:

- Bần đạo này đi vân du mọi nơi, một là vì tính mạng, hai là đi tìm thân thích.

Đạo sĩ nói:

- Người có thân thích thế nào?

Hành Giả nói:

- Bần đạo có một ông chú, cắt tóc đi tu, xuất gia từ thuở bé, trước đây trời làm kém đói, bỏ đi ra ngoài kiếm ăn. Đã mấy năm nay không thấy về nhà, bần đạo nghĩ đến ơn tổ tiên, tiện thể dò la tìm hỏi, chưa biết chừng ông cũng bị giữ ở nơi này, không thoát thân được, làm thế nào mà trông thấy mặt được, rồi mới cùng các ngài vào thành.

Đạo sĩ nói:

- Như thế thì cũng dễ. Hai chúng tôi ngồi lại đây, phiên ngài đến chỗ bãi cát tra xét giùm chúng tôi, chỉ điểm theo số đầu người, đủ số năm trăm tên là được. Trong số đó, nếu có người nào là chú ngài, chúng tôi cũng nghĩ tình cùng trong một đạo, để ông cụ về, rồi sẽ cùng ngài vào thành có được không?

Hành Giả cúi đầu gật lia, gật lia, cảm ơn vái dài một cái, từ

biệt đạo sĩ, vỗ trống cơm, đi thẳng lên phía bãi cát, qua hai cổng, xuống đường sông trâu. Bọn hoà thượng trông thấy, quý xuống một loạt dập đầu nói:

- Thưa gia gia, chúng tôi không dám biếng nhác, năm trăm tên không thiếu nửa người, đều ở cả đây đun xe.

Hành Giả trông thấy cười thầm, nói một mình:

- Bọn hoà thượng này, bị bọn đạo sĩ đánh quở dâm sợ, thấy ta là đạo sĩ giả mà còn sợ sệt thế này, nữa là đạo sĩ thực, chẳng trách sợ chết đi được!

Bèn xua tay nói:

- Không phải quý, đừng sợ! Ta không phải người đi đôn đốc công việc đâu, ta đến đây tìm người thân.

Các sư nghe nói đi tìm người thân, đứng vây kín lấy y, người nào người ấy thò đầu lộ mặt, ho khạc đánh tiếng. Mãi không thấy Hành Giả nhận ai, liền nói:

- Không biết ai là người thân của ông ta?

Hành Giả nhìn nhận một hồi, khanh khách cười rộ lên.

Các sư nói:

- Lão gia không nhận được người?

- Mọi người có biết ta cười gì không? Ta cười bọn hoà thượng các ngài không biết lo xa! Cha mẹ đẻ các ngài ra, đều vì cung mệnh phạm vào sao Hoa Cái, hại bố khắc mẹ, hoặc giả không hợp chị em, mới phải ruồng bỏ các ngài cho xuất gia, tại sao các ngài không tuân tam bảo, không kính phép Phật, không chịu đọc kinh sám hối, lại đi làm thuê cho đạo sĩ, bị sai khiến như tôi tớ thế này?

Các sư nói:

- Lão gia ạ, ngài đến làm nhục chúng tôi ư? Có lẽ ngài ở nơi xa lạ đến, không biết nỗi cơ cực của chúng tôi ở chốn này.

Hành Giả nói:

- Quả thực ta ở phương xa tới đây, thực không biết các ngài có những cơ cực gì?

Các sư sa nước mắt nói:

- Quân vương nước chúng tôi đây, lòng thiên lệch vô đạo đức, chỉ yêu những người như lão gia, ghét bỏ con nhà Phật chúng tôi.

Hành Giả nói:

- Tại sao vậy?

Các sư nói:

- Chỉ vì có ba vị tiên trưởng tới đây, biết gọi gió mưa, dựa lòng tin của quân vương, triệt chúng tôi đi, phá phách chùa chúng tôi, thu hết độ điệp, không cho về làng, cũng không bắt đi sung quân làm công dịch khổ sai. Quân vương đem chúng tôi giao cho những vị tiên trưởng sai khiến, nổi khổ sở không chịu nổi. Đạo sĩ ở đâu đến đều được mời vào chầu vua lĩnh thưởng; nếu là hoà thượng, thì bắt chấp xa gần, đều bắt luôn trao lại cho nhà tiên trưởng dùng làm tôi tớ.

Hành Giả nói:

- Bọn đạo sĩ kia hẳn còn có pháp thuật gì tài giỏi, mới quyến rũ được quân vương? Nếu chỉ biết có hô gió gọi mưa thì chỉ là pháp thuật nhỏ mọn, làm gì động được lòng vua?

Các sư nói:

- Bọn y còn biết viên chu sa, luyện thuỷ ngân, trở nước ra dầu, điểm đá nên vàng. Hiện nay họ đương làm quán vũ Tam Thanh, đêm ngày đọc kinh sám hối, cầu khẩn trời đất, cho quân vương muôn tuổi không già, vì thế vua mới bị mê hoặc.

Hành Giả nói:

- À, ra như thế! Các người trốn hết cả đi thôi!

Các sư nói:

- Lão gia ơi! Chạy không thoát, tiên trưởng tâu lên quân vương vẽ hình ảnh chúng tôi, treo dán khắp mọi nơi. Địa giới Xa

Tri quốc này cũng rộng, các địa phương như phủ, châu, huyện, làng, xóm, chợ, điểm, đều có một tờ hình hoà thượng, ở trên có chính chữ ngự bút. Nếu những người có quan chức bắt được một hoà thượng, cao thì thăng ba cấp; không có quan chức thì thưởng năm mươi lạng bạc trắng. Vì thế chúng tôi trốn không thoát. Không nói chi hoà thượng, cả những người xén bờm, cạo trọc, ít tóc cũng khó trốn. Bọn tay chân họ ở các nơi đã nhiều, việc tuần tra lại rộng, dù ngài có làm thế nào chẳng nữa cũng không thể thoát, chúng tôi không làm sao được đành phải ở đây chịu khổ.

Hành Giả nói:

- Đã như vậy, các ngài chết quách đi cho rảnh!

Các sư nói:

- Thưa Lão gia, có chết đấy chứ. Hoà thượng bắt ở các nơi về xứ này, cộng lại tới hơn hai nghìn người. Ở đây họ không chịu nổi khổ sở, không chịu nổi nung nấu, không chịu được rét muối, đã chết đến sáu bảy trăm rồi. Có đến bảy tám trăm người tự vẫn rồi, chỉ có bọn năm trăm người chúng tôi đây là không chết được.

Hành Giả nói:

- Tại sao lại không chết được?

Các sư nói:

- Thất cổ đứt dây, dao đâm không thủng, nhảy xuống sông thì nổi không chìm, uống thuốc độc yên lành không chết.

Hành Giả nói:

- Thế là tốt phúc, trời cho các ngài trường thọ!

Các sư nói:

- Lão gia ơi! Người nói còn thiếu một chữ là "trường thọ tội". Chúng tôi, mỗi ngày ba bữa ăn, toàn là gạo rang nấu cháo loãng, đêm đến thì nằm ngủ trên bãi cát, cứ chợp mắt đi là có thần nhân ủng hộ.

Hành Giả nói:

- Có lẽ làm việc vất vả, nên mơ thấy ma quỷ phải không?

Các sư nói:

- Không phải ma quỷ, mà lục đình, lục giáp, hộ giáo, già lam, cứ đến đêm là đến bảo hộ chúng tôi. Hễ có ai chực chết, các vị ấy không để cho chết.

Hành Giả nói:

- Những vị thần ấy thực vô lý! Chỉ nên bảo các ngài nên chết sớm để siêu sinh sớm, lại còn bảo hộ các ngài làm gì?

Các sư nói:

- Trong khi mộng寐, các người ấy thường khuyên giải chúng tôi: "Không nên liều chết, hãy nán chịu khổ, chờ đợi thánh tăng nhà Đại Đường bên Đông Thổ, một vị la hán sang Tây Thiên lấy kinh, thủ hạ người có một đồ đệ là Tề Thiên Đại Thánh thần thông quảng đại, chỉ giữ tấm lòng trung lương, sửa nổi bất bình trong đời, cứu kẻ khổ, giúp người nguy, thương kẻ mồ côi, đỡ người goá bụa. Khi nào người đến, sẽ hiện thân thông trừ diệt đạo sĩ, sa môn thuyền giáo các người lại được kính nể".

Hành Giả nghe nói, trong bụng cười thầm nói:

- Chớ bảo lão Tôn không thủ đoạn. Đã cho thần thánh sớm truyền danh.

Hành Giả quay ra, tay vỗ trống cơm, từ biệt các sư, đi thẳng về cửa thành, đến gặp đạo sĩ.

Đạo sĩ đón hỏi:

- Tiên sinh, vị nào là lệnh thúc?

- Cả năm trăm người đều là thân thích.

Hai vị đạo sĩ cười hỏi:

- Sao người lại có nhiều thân thích làm vậy?

Hành Giả nói:

- Một trăm người là láng giềng bên tả, một trăm người là hàng xóm bên hữu, một trăm người là bạn của cha, một trăm người là bạn với mẹ, một trăm người là bè bạn của tôi. Nếu

người ưng tha cả năm trăm người ấy, ta sẽ cùng người vào thành, nếu không tha tội không vào.

Đại sĩ nói:

- Dễ thường người có chứng điên, vừa một lúc đã hoá ra nói nhảm. Quốc Vương đã ra lệnh, nếu thả ra một vài tên, còn phải làm giấy khai đầu ốm, đệ trình lên sư phụ, sau điên vào sổ khai tử, thì mới được. Tha tất cả làm sao được! Lý do không trôi rôi! Không trôi rôi! Làm thế không những ở nhà không có người sai bảo, mà cả triều đình cũng quả phạt nữa! Ở đây, còn có quân đến khám, hoặc có khi ngự giá đến điểm danh, ai mà dám thả!

Hành Giả nói:

- Không tha à?

Đạo sĩ nói:

- Không tha!

Hành Giả hỏi luôn ba lượt, rồi nổi cơn thịnh nộ, lấy gậy sắt ở trong mang tai ra, đón gió vung lên một cái, đã phình ra thắt lại, quai lên choảng vào đầu bọn đạo sĩ một nhát. Thương ôi! Bọn này bị đánh, đầu vỡ, máu rơi, người ngã, xé da gầy cổ!

Bọn nhà sư trên bãi, xa xa trông thấy Hành Giả đánh chết một người đạo sĩ, bèn bỏ xe đẩy, chạy ùa cả lại nói:

- Hồng to rồi! Hồng to rồi! Đánh chết cả hoàng thân rồi!

Hành Giả nói:

- Người nào là hoàng thân?

Các sư đứng vòng lấy y nói:

- Sư phụ của họ, lên điện chẳng lạy vua, về nhà không chào chúa, triều đình thường dâng bốc là "quốc sư huynh trưởng tiên sinh", có sao ngài lại đến đây gây ra tai vạ? Đồ đệ của họ ra đôn đốc công việc, không can gì đến ngài, tại sao đánh chết những người đó? Những vị tiên trưởng không bảo là ngài đã đánh chết, lại cho là chúng tôi giết. Ngài vào thành tỏ bày cho rõ việc án mạng này ra.

Hành Giả cười nói:

- Xin chớ vị chớ om sòm, ta không phải là đạo sĩ lang thang, ta đến đây cứu các người.

Các sư nói:

- Nhà ngươi đã đánh chết người, làm hại chúng tôi, chúng tôi gánh thêm một tội nữa, còn cứu chúng tôi cái gì?

Hành Giả nói:

- Ta là đồ đệ của vị thánh tăng bên nhà Đại Đường, tên gọi Tôn Ngộ Không Hành Giả, đến đây cứu mạng các người đó!

Các sư nói:

- Không phải! Không phải! Vị lão gia ấy chúng tôi biết rồi.

Hành Giả nói:

- Chưa hề gặp mặt, làm sao đã biết?

Các sư nói:

- Trong lúc nằm mộng chúng tôi thường thấy một ông lão, tự xưng là Thái Bạch kim tinh, vẫn dạy chúng tôi, bảo cho biết hình dạng Tôn Hành Giả, để dừng nhận lầm.

Hành Giả nói:

- Ông ấy bảo thế nào?

Các sư nói:

- Ông ấy bảo:

Đại Thánh:

Trán đỏ mắt sáng loáng;

Đầu tròn, mi lông xôm;

Răng khều, mũi nhọn, tính tình ngang.

Mặt tựa thiên lôi cổ quái,

Quen dùng cây gậy sắt nặng,

Cửa trời từng đánh phá toang.

Ngày nay theo giúp Đường Tăng,

Chuyên cứu người trừ tai nạn.

Hành Giả nói:

- Các vị quả nhiên trông ts không phải Tôn Hành Giả, ta chỉ là học trò Tôn Hành Giả, đến đây học.gây tai vạ chơi. Ở đằng kia chẳng phải Tôn Hành Giả đương đi tới là gì?

Bèn lấy tay trở về đằng đông, lừa cho bọn sư quay đi, y liền hiện rõ bản tướng. Các sư bấy giờ mới nhận ra. Mọi người đều sụp lạy nói:

- Gia gia, chúng tôi người trần mắt thịt, không biết gia gia hoá phép, mong gia gia trừ tai rửa giận cho chúng tôi, vào trong thành bắt tà theo chính.

Hành Giả nói:

- Mọi người hãy theo ta!

Ai nấy theo sát Hành Giả.

Đại Thánh đi thẳng đến bãi cát, hoá phép thần thông đem xe đun qua hai cổng, khỏi đường sống trâu, cầm gươm lên quật xuống vỡ tan nát, bao nhiêu gạch ngói tre gỗ, ầm ráo xuống sườn núi, rồi quật bảo các sư:

- Tản đi, đừng ở gần bên ta, sáng mai ta sẽ vào yết kiến hoàng đế, diệt bọn đạo sĩ!

Các sư nói:

- Gia gia, chúng tôi không dám đi xa, sợ người nhà quan bắt được giải về, sẽ bị phạt **trượng**, bắt chuộc, lại sinh ra tai vạ nữa.

Hành Giả nói:

- Đã vậy, ta sẽ làm phép hộ thân cho các người!

Đại Thánh bèn nhổ lấy một nắm lông tơ, bỏ vào miệng nhai nát, cho bọn hoà thượng mỗi người một đoạn và dặn bảo:

- Nhét vào đầu móng tay ngón vô danh, nắm chặt tay lại cứ việc đi đường, không có ai bắt bớ thì thôi, nếu có ai bắt, chụm chặt ngón tay lại, gọi một tiếng "Tề Thiên Đại Thánh", ta sẽ tới bảo hộ.

Chúng tăng nói:

- Thằng hoặc ngài đi xa quá, trông không thấy ngài, gọi không nghe tiếng, thì làm thế nào?

Hành Giả nói:

- Mọi người cứ yên tâm, dù đường xa muôn dặm, ta cũng bảo toàn cho được vô sự.

Trong các sư, có người bạo gan, nắm ngón tay lại, lẩm nhẩm gọi "Tề Thiên Đại Thánh!", tức thì thấy ngay một ông thiên lôi đứng trước mặt, tay cầm gậy sắt, cho dẫu thiên binh vạn mã, cũng không thể bén mảng. Lúc bấy giờ có chừng hơn trăm người cùng gọi, liền có hơn trăm vị Đại thánh hộ trì.

Các sư khấu đầu nói:

- Gia gia quả là linh hiển!

Hành Giả dặn bảo:

- Nếu muốn thu lại thì kêu một tiếng "thôi"!

Mọi người lại kêu tiếng "thôi"! Những sợi hào mao lại trở về khe ngón tay y nguyên như trước. Các hoà thượng mới vui vẻ đi mỗi người một nơi.

Hành Giả nói:

- Không nên trốn đi quá xa! Phải nghe tin tức ta ở trong thành. Hễ thấy yết bảng gọi sư, sẽ về thành trả long tơ cho ta.

Năm trăm vị hoà thượng, kẻ sang bên đông, kẻ qua bên tây, người chạy đi, kẻ ở lại, tản mát tứ phía.

Lại nói Đường Tăng đợi ở bên đường, mãi không thấy Hành Giả về báo, liền bảo Trư Bát Giới dắt ngựa đi sang hướng tây, gặp toán nhà sư chạy trốn; đi gần đến bên thành, lại trông thấy Hành Giả đương đứng với mười vị hoà thượng chưa đi hết.

Tam Tạng dừng ngựa nói:

- Ngộ Không, con đi nghe tiếng vang, làm sao đi lâu không về?

Hành Giả dẫn mười vị đến thi lễ trước ngựa Đường Tăng, và đem các việc trước thuật lại một lượt. Tam Tạng kinh sợ nói:

- Việc như thế à? Chúng ta làm thế nào bây giờ?

Hơn mười vị hoà thượng nói:

- Lão gia hãy yên tâm. Tôn Đại Thánh gia là thiên thần giáng hạ, thần thông quảng đại, nhất định bảo hộ lão gia không hề chi. Chúng tôi là tăng nhân ở chùa Tri Uyên, nhà vua đây ở lại trong thành. Chùa này của đức Thiên Vương Thái tổ đã tạo nên. Hiện có ngự tượng đức Thái tổ tiên vương ở trong chùa, chưa bị phá huỷ, còn những tu viện ở trong thành, từ lớn chí nhỏ đều đã bị phá bằng hết. Chúng tôi kính mời lão gia vào trong thành, đến nghỉ ở nơi hoang sơn chúng tôi, đợi đến mai, Tôn Đại Thánh sẽ có cách xử trí.

Hành Giả nói:

- Các vị nói phải đấy! Thôi nào, ta đi vào trong thành cho sớm.

Tam Tạng mới xuống ngựa, đi bộ đến dưới cửa thành. Lúc bấy giờ mặt trời đã xế về tây, qua cầu phao, đi vào đến lần cửa thứ ba. Người trong phố trông thấy những vị hoà thượng chùa Tri Uyên dắt ngựa, gánh bao, thấy đều tránh mặt. Đương khi đi, đã đến trước cửa chùa, có một cái biển chữ vàng treo cao ở trên cửa đề là "Sắc kiến Tri Uyên tự", các sư đẩy cửa ra, đi qua điện Kim Cương, vào mở cửa chính điện.

Đường Tăng lấy áo cà sa mặc vào, vái lạy tượng kim thân rồi mới vào trong.

Các sư nói:

- Quản gia đâu?

Hoà thượng già đi ra, trông thấy Hành Giả sụp lạy nói:

- Kính chào gia gia đã tới!

Hành Giả nói:

- Người nhận được ta là vị gia gia nào, mà lại chào bái làm vậy?

Hoà thượng nói:

- Tôi nhận được người là Tể Thiên Đại Thánh Tôn gia gia. Đêm đêm tôi thường được thấy người trong giấc mộng. Thái

Bạch Kim Tinh thường đến ứng mộng cho chúng tôi, nói rằng phải đợi ngài đến, chúng tôi mới được cứu thoát tính mạng. Hôm nay quả thấy tôn nhan không khác gì người ở trong mộng. Thưa gia gia, mừng được ngài đến sớm, chậm một vài ngày nữa, chúng tôi sẽ ra ma hết.

Hành Giả cười nói:

- Mời ngài đứng dậy! Mời ngài đứng dậy! Ngày mai sẽ thấy rõ ràng!

Các sư sửa soạn cơm chay, thầy trò ăn cơm rồi, quét dọn phương trượng sạch sẽ, yên nghỉ một đêm.

Vào hồi canh hai, Tôn Đại Thánh trong lòng thắc thỏm, không ngủ được, tai nghe thấy ở đâu có tiếng sáo thổi, liền khẽ nhòm người trở dậy, mặc quần áo nhảy lên trên không nhìn xuống, trông thấy ở đằng chính nam đèn nến sáng trưng, liến hạ thấp mây xuống, xem lại kỹ lưỡng, té ra bọn đạo sĩ làm lễ dâng sao ở quán Tam Thanh.

Chỉ thấy:

*Điện cao thiêng liêng, chói vót đẹp như cảnh Bồng Hồ
Đất phúc ấm áp, thấp thoáng thanh u cung Hoá Lạc
Hai bên đạo sĩ thổi sáo khèn
Trước mặt một người cầm thẻ ngọc
Đọc câu sớm Trừ Tai
Giảng bài kinh Đạo Đức
Phát ban mấy dịp đều trao bùa
Tâu xin một khi thấy phước
Rẩy vung nước lễ, lửa đuốc lập bùng ngang trời không
Phơ phất gió làn, khói hương mấy tầng cao nghi ngút
Trên án đầy hoa quả thơm tươi
Mặt bàn sẵn tiệc chay xếp đặt.*

Trước cửa điện có treo một đôi câu đối lụa vàng, thêu chữ gấm tất cả có hai mươi hai chữ lớn:

*Mưa thuận gió hoà, nguyện đức thiên tôn ra vạn phép.
Sông trong bể lặng, cầu xin muôn tuổi sống nghìn năm.*

Hành Giả nhìn thấy ba người đạo sĩ mặc áo pháp sư có lẽ là đại tiên, Hồ Lục, Lộc Lục và Dương Lục, bên dưới có tám trăm đạo sinh, đánh trống thỉnh chuông, thắp hương đọc sớ, đứng hầu ở hai bên.

Hành Giả mừng thầm nói:

- Ta định xuống quấy rối chúng nó một mẻ, lại e tờ một khó bện, ngón lẽ không kêu, hãy trở về rủ Trư Bát Giới, Sa Tăng cùng đến đùa quấy một thể.

Ở trên mây bước xuống, Hành Giả đi thẳng đến phương trượng. Bát Giới và Sa Tăng đương nằm gác chân vào nhau mà ngủ.

Hành Giả gọi Ngộ Tinh trước, Sa hoà thượng tỉnh dậy nói:

- Sư huynh chưa đi ngủ à?

Hành Giả nói:

- Đệ hãy chờ đấy, ta với đệ đi đánh chén.

Sa Tăng nói:

- Đêm hôm khuya khoắt, miệng khô mắt mờ, có gì mà đánh chén.

Hành Giả nói:

- Trong thành có một toà quán Tam Thanh, bọn đạo sĩ đương làm lễ dâng sao trên điện Tam Thanh, có rất nhiều đồ cúng, bánh bao to bằng cái bánh nướng, mỗi cái tới năm sáu mươi cân, cơm nếp vô số, hoa quả mới tươi, nên rủ đệ cùng đi đánh chén.

Trư Bát Giới đương mơ mơ màng màng, nghe thấy nói có ăn uống, tỉnh ngay giấc, nói:

- Huynh ơi, sao lại không cho đệ đi với?

Hành Giả nói:

- Đệ muốn đánh chén, chớ có om sòm làm sư phụ thức dậy, hãy đi cả với ta.

Hai người mặc quần áo, len lén đi ra ngoài cửa, theo Hành Giả cười lên trên mây, cùng nhau đi tới. Chú ngốc trông thấy sáng đèn, toan giở trò ngay.

Hành Giả cản lại nói:

- Hãy khoan, để ta làm cho tan đám đã, mới xuống được!

Bát Giới nói:

- Bọn họ đương nhện nhịp thế kia, đời nào chịu tan đám.

Hành Giả nói:

- Để ta dùng phép, họ sẽ phải tan ngay.

Đại Thánh bèn tay cầm quyết, miệng đọc thần chú, quay về phương tống, hớp hơi phun ra, tức thì một trận gió cuồng nổi dậy, cuốn cuộn thổi về phía nam Tam Thanh quán, khiến bình hoa cây nến, các thức dâng cúng treo ở bốn vách, bay tung đi hết; đèn đóm cũng bị tắt ngấm, các đạo sĩ nát gan bỏ vía.

Hồ Lục đại tiên nói.

- Các đồ đệ hãy tan về. Trận gió thần này đi qua, thổi tắt cả đèn nến hương hoa, mọi người về nghỉ, sáng mai dậy sớm đọc bù thêm mấy quyển kinh.

Các đạo sĩ đều trở ra về.

Hành Giả mới dẫn Bát Giới, Sa Tăng từ trên mây bước xuống, vào điện Tam Thanh. Bát Giới bất chấp sống chín, vớ luôn lấy bánh quả, há mồm ra ngoạm. Hành Giả cầm gậy sắt giơ lên toan đánh. Bát Giới rút tay lại né tránh nói:

- Chưa được ném một tí mùi vị nào đã đánh!

Hành Giả nói:

- Không làm cái trò chết đói thế! Phải theo lễ phép ngồi xuống ăn tử tế!

Bát Giới nói:

- Chẳng biết xấu hổ, đã đi ăn trộm, lại còn vẽ trò lễ phép, nếu người ta mời thì còn vẽ trò đến đâu!

Hành Giả nói:

- Ngồi trên kia là những vị Bồ Tát nào?

Bát Giới cười nói:

- Tam Thanh cũng không nhận được, lại còn nhận ra Bồ Tát nào.

Hành Giả nói:

- Tam Thanh nào?

Bát Giới nói:

- Ngồi giữa là Nguyên Thủy thiên tôn, bên tả là Linh Bảo đạo quân, bên hữu là Thái Thượng lão quân.

Hành Giả nói:

- Phải biến ra những hình dáng như thế, thì nuốt mới trôi hòng được.

Chú ngọc phát nóng, ngửi thấy mùi thơm phưng phức ngạt cả mũi, muốn ăn, bèn nhảy tót lên cao đài, ngoạm tượng Lão quân nuốt xuống dưới nói:

- Lão quân ơi, người ngồi đây đã chán rồi, nhường cho lão Trư ngồi với chứ!

Bát Giới biến làm Thái Thượng lão quân, Hành Giả biến làm Nguyên Thủy thiên tôn, Sa Tăng biến làm Linh Bảo đạo quân, còn các pho tượng trước thì dùn cả xuống đất. Đâu vào đấy rồi, Bát Giới vớ luôn chiếc bánh bao lớn ăn.

Hành Giả nói:

- Hãy khoan đã!

Bát Giới nói:

- Biến ra được như thế này, không ăn còn đợi gì?

Hành Giả nói:

- Các đệ ạ, ăn là việc nhỏ, để tiết lộ thiên cơ là việc lớn,

thánh tượng ta đã đùn cả xuống đất, thắng hoặc có gã đạo sĩ nào dậy sớm, đến đánh chuông quét điện, lỡ ra vấp phải, lại chẳng lộ ư? Đệ hãy đem giấu họ đi một nơi.

Bát Giới nói:

- Ở đây lạ lùng, sờ không thấy cửa, giấu đi đâu được?

Hành Giả nói:

- Khi ta vừa mới đến, về bên tay trái thấy có lằn cửa sếp, nơi đó uest khí sặc lên mũi, chắc hẳn đấy là nơi "ngũ cốc luân hồi", đệ hãy đem mà tống vào trong đó.

Chú ngọc có chút sức khoẻ, nhảy luôn xuống, vác ba pho thánh tượng lên trên vai, đến nhà đó, lấy chân kéo cánh cửa ra xa xem, té ra là cái nhà xí lớn, bèn cười nói:

- Huynh Bát Mã Ôn thực là béo mồm béo mép! Cả cái nhà đi ỉa cũng phải đặt cho nó một đạo hiệu, gọi là cái nơi "ngũ cốc luân hồi!".

Chú ngọc công mấy pho thánh tượng ở trên vai, vẫn chưa quảng đi, miệng còn lẩm ba lẩm bẩm cầu đảo:

Tam Thanh, Tam Thanh người nghe cho rành

Từ phương xa đến quen diệt yêu tinh.

Muốn hưởng cúng dạn không chốn an ninh.

Mượn chỗ người ngự, chốc lát ghé mình.

Người ngồi lâu thế, hãy tạm xuống hố hôi tanh.

Ngày trước xơi lẩm thử thơm tho, làm người trong

sạch đạo sĩ.

Bây giờ hưởng một chút uest vật, cũng thành ra thum thum

thần linh

Bát Giới chúc xong, quảng ba pho thánh tượng vào trong đến ỉnh một cái, nước bắn bắn lên nửa vạt áo, rồi chạy luôn về trên điện.

Hành Giả hỏi:

- Có giấu kỹ không?

Bát Giới nói:

- Kỹ thì kỹ đấy, chỉ phải cái nước nó bắn lên, ướt cả quần áo, có mùi khẳn khẳn của thịt ướp. Huynh đừng khó chịu.

Hành Giả cười nói:

- Thôi được, đệ hãy thụ lộc đi, nhưng khi ra cửa, thân thể có còn được sạch sẽ không?

Chú ngọc lại biến làm Thái Thượng lão quân. Ba người ngồi xuống ăn uống thoải thê. Trước ăn bánh bao to, sau ăn đến xôi, cơm nếp, điểm tâm, bánh nướng, bánh rán, bánh sữa, bắp cháp nóng lạnh mặc sức ăn cho đầy bụng. Nguyên Tôn Hành Giả không ăn nhiều những thức nấu nướng, chỉ ăn mấy thức hoa quả, còn để tiếp hai người kia, Hai người làm một chặp như sao sa, gió cuốn, ăn nhẩn nhụi cả vẫn không chịu về, ngồi nô chơi tán phược, sau đó đã căng bụng.

Ồi! Có việc xảy ra! Nguyên ở hành lang bên đông có một đạo sĩ, vừa nằm ngủ, thốt nhiên bật dậy nói:

- Mình còn bỏ quên cái chuông ở trên điện, nếu mất, ngày mai sư phụ sẽ quở mắng.

Rồi bảo với người cùng ngủ:

- Huynh cứ ngủ đi, để đệ đi tìm!

Trong lúc vội vàng y không mặc áo lót chỉ mặc cái áo dài, đi thẳng lên chính điện tìm chuông, dờ đi dờ lại, dờ thấy cái chuông. Đang sắp trở về bỗng nghe thấy có tiếng thở, đạo sĩ sợ hãi, vội rảo bước chạy ra bên ngoài, chẳng biết thế nào, giẫm phải cái hột vãi, trượt chân ngã lăn ra, cái chuông vỡ ra từng mảnh. Trư Bát Giới nhìn không được, khà khà cười tướng lên. Tiểu đạo sĩ sợ biến ba hồn bảy vía, đi một bước lại ngã, chạy quàng đến ngoài cửa phương trượng, đập cửa kêu to:

- Thưa thầy hồng mất rồi! Có tai vạ!

Ba lão đạo sĩ cũng chưa đi ngủ, vội mở cửa hỏi.

- Tai vạ gì thế?

Y run rẩy nói:

- Đệ tử bỏ quên cái chuông, chạy lên điện tìm, nghe thấy có người khà khà cười to, một tý nữa đệ tử chết ngất người đi.

Lão đạo sĩ nghe nói, vội gọi:

- Cầm đèn lại đây, xem tà vật gì!

Một tiếng lệnh truyền làm kinh động cả đạo sĩ ở hai dãy hành lang, người lớn người bé nhảy chồm cả dậy, đốt lửa thấp đèn lên chính điện xem xét.

Chưa biết thế nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỐI THỨ BỐN MƯƠI LĂM

QUÁN TAM THANH, ĐẠI THÁNH LƯU DANH NƯỚC XA TRÌ, HẦU VƯƠNG HIỂN PHÉP

Lại nói về Tôn Đại Thánh lấy tay phải dúm Sa hoà thượng một cái, lấy tay trái dúm Trư Bát Giới một cái, bấy giờ hai người mới tỉnh ngộ, cứ ngồi trên cao, gâm mặt xuống chẳng nói chẳng rằng, mặc kệ cho bọn đạo sĩ thấp đèn đốt lửa, soi trước soi sau. Ba người cứ ngồi trơ như tượng đất tô vàng.

Hổ Lực đại tiên nói:

- Không có kẻ gian, sao mà đồ lễ tiến cúng bị ăn sạch trơn?

Lộc Lực đại tiên nói:

- Chẳng lẽ tượng lại biết ăn, thức gì có vỏ thì bóc vỏ, thức gì có hột thì nhả hột, làm sao không thấy bóng người?

Đương Lực đại tiên nói:

- Sư huynh chớ ngờ vực, chúng ta thành tâm cầu cúng, đêm ngày tụng niệm, trước sau dâng số điệp, tất nhiên cảm động tới Thiên Tôn, có thể là đức Tam Thanh thánh giá về điện, hưởng lễ phẩm tiến cúng. Nhân lúc này người chưa về, xe hạc còn đây, chúng ta nên kêu cầu đức Thiên Tôn, xin người cho ít kim đơn, nước thánh, tiến lên nhà vua, để được trường sinh vĩnh thọ, thì mới thấy công quả của chúng ta.

Hổ Lực đại tiên nói:

- Nói phải đấy!

Liên truyền lệnh:

- Các đồ đệ tấu nhạc tụng kinh đi! Rồi mang áo pháp ra để ta làm lễ.

Bọn tiểu đạo sĩ vâng mệnh. Hai bên sắp hàng tề chỉnh. Tiếng khánh vừa keng một cái, mọi người đều tụng quyển Hoàng Đình đạo đức chân kinh. Hồ Lực đại tiên mặc áo pháp, cầm thẻ ngọc, đứng trước bàn thờ, giờ phát trần nhảy múa, lạy phục dưới đất, châu lên tấu khấn:

*Rất run rất sợ
Cúi đầu quy y.
Bọn thần hưng khởi
Ngừa trông thanh hư
Diệt sự mọi rợ
Trọng đạo uy nghi
Sửa sang đền bấu
Ngự chế cung vi
Lễ phẩm trang trọng
Cờ treo rồng phi
Đêm nến chẳng ngớt
Ngày hương không suy
Lòng thành dâng thấu
Dạ kính mời về
Nay người hạ giáng.
Xe tiên chưa đi.
Cầu xin chút tiên đơn, nước thánh.
Dâng triều đình tuổi thọ trăm bề.*

Bát Giới nghe đoạn, trong lòng áy náy, khê bảo với Hành Giả:

- Cái này là tại chúng mình, đã ăn rồi, lại không chịu đi, để cho họ đến cầu xin. Bây giờ trả lời làm sao?

Hành Giả lại dúm cho y một cái, rồi bật miệng ra nói:

- Những tiểu tiên hậu sinh kia, thôi đừng lễ bái nữa!

Chúng ta đi hội Bàn Đào trở về qua đây, không mang theo kim đơn, nước thánh, để lần sau sẽ mang lại cho!

Cả bọn đạo sĩ lớn nhỏ nghe thấy nói được ra tiếng, người nào người nấy khép nép sợ hãi nói:

- Thưa gia gia, đức Hoạ Thiên Tôn xuống trần, dù sao cũng cầu người ban cho phép trường sinh!

Lộc Lộc đại tiên tiến lên, lại lạy khẩn:

*Cúi đầu quét bụi
Xin tỏ lòng thành
Hạ thân theo mệnh.
Trông đợi Tam Thanh.
Diệt sư theo đạo.
Đến cõi thái bình.
Quốc vương cầu tuổi thọ lành.
Lập đàn chay lớn.
Suốt đêm đọc kinh.
Nay Thiên Tôn đoái tới.
Vui vẻ Thánh giá xuống điện đình.
Cúi xin thương đến.
Ban cho ơn vĩnh.
Cầu xin lưu chút thanh thủy.
Cho đệ tử thêm tuổi thọ trường sinh.*

Sa Tăng cúi Hành Giả, khe khẽ nói:

- Huynh ạ! Thật gay go họ lại cầu đảo rồi!

Hành Giả nói:

- Cho nó một tí cho rảnh!

Bát Giới thì thầm nói:

- Lấy đâu có mà cho?

Hành Giả nói:

- Các đệ tử theo ta, hễ ta có, các đệ sẽ đều có cả.

Đạo sĩ kêu cầu đã xong, Hành Giả mở đầu nói:

- Các tiểu tiên hậu sinh, không phải lễ bái nữa. Ta muốn không cho các người ít nước thánh, sợ diệt mất dòng dõi, nếu cần cho các người, lại hoá ra ta dễ dãi quá.

Các đạo sĩ nghe lời đều phủ phục rạp đầu, nói:

- Muôn trông Thiên Tôn nghĩ tới lòng cung kính mong ngài hỉ xá cho đôi chút, đệ tử con sẽ tuyên dương đạo đức, tâu lên quốc vương, ban khắp huyền môn.

Hành Giả nói:

- Đã như vậy, đi tìm lấy thức dụng.

Bọn đạo sĩ cùng nhau cúi đầu tạ ơn. Hồ Lục đại tiên cậy khoẻ, mang một cái chum to để lên trên điện. Lộc Lục đại tiên mang một cái chậu đá để trên bàn thờ, Dương Lục đại tiên cầm cái bình hoa, rút hoa ra, để vào giữa.

Hành Giả nói:

- Các người ra cả đằng trước điện, cài then cửa lại, không được tiết lộ thiên cơ, ta sẽ để cho các người một ít nước thánh.

Các đạo sĩ phủ phục một loạt ở dưới thềm sân, đóng cửa điện lại.

Hành Giả đứng dậy, vén quần da hổ lên, dúi vào đầy bình hoa khai mù.

Trư Bát Giới trông thấy vui vẻ nói:

- Huynh ạ, đệ và huynh làm anh em với nhau đã mấy năm nay, có cái trò này chưa hề dạy đệ! Đệ mới ăn một ít đã mót rồi.

Chú ngọc vén quần áo lên, y như Lã Lương Hồng đánh đồ tẩm ván, tổ tổ dúi đầy một chậu. Sa hoà thượng cũng làm nửa vò.

Đoạn cả bọn sửa lại quần áo, ngồi y nguyên như trước và nói:

- Tiểu tiên vào lĩnh nước thánh!

Các đạo sĩ, mở then cửa ra, cúi đầu lễ tạ ơn, khiêng cái chum ra, đổ cả bình chậu vào làm một, và truyền mang cái chén lại để nếm thử.

Tiểu đạo sĩ liền đi lấy một cái chén, đưa cho lão đạo sĩ. Đạo sĩ múc ra một chén, uống luôn một hớp, chỉ thấy vuốt môi liếm mép.

Lộc Lực đại tiên nói:

- Sư huynh uống có ngon không?

Lão đạo sĩ dấm dản nói:

- Chẳng ngon lành gì, có mùi mằn mặn, tanh tanh!

Dương Lực đại tiên nói:

- Để đệ nếm xem!

Cũng uống một hớp, nói:

- Có mùi khai như nước đáí lợ!

Hành Giả ngồi ở bên trên, thấy vậy biết họ đã vỡ lẽ rồi, bèn nói:

- Ta sẽ ra tay quyết để lưu danh!

Liền gọi lớn:

Đạo hiệu! Đạo hiệu!

Đừng có lơ mơ!

Thứ Tam Thanh ấy

Vớ vẫn giữ trò

Bảo rõ tên họ.

Các người khỏi ngờ.

Sáng tây cầu Phật,

Đại Đường tăng đồ.

Đêm thanh nhàn hạ.

Xuống cung đền thờ.

Ăn đồ lễ cúng.

Ngồi nhàn nhàn nhơ.

Các người van lạy.

Biết lấy chi cho.

Làm gì có thừa thãi nước thánh

Các người uống toàn là nước đáí ta.

Bọn đạo sĩ nghe thấy nói thế, giữ cửa lại, mọi người vác gươm giáo, cán chổi, gạch ngói, đá vụn, chạy vào bên trong, đánh lung tung túi bụi. Hành Giả tay phải cắp Sa Tăng, tay trái cắp Bát Giới, chạy sấn ra ngoài cửa, cuối trên mây sáng, về phương trượng chùa Trí Uyên. Không dám làm kinh động sư phụ, ba người lại đi ngủ.

Sáng ra, trống canh năm đã điểm ba lần, quốc vương ra châu, tụ tập hai bên văn võ, bốn trăm quan triều, đèn lồng lửa cháy sáng trưng, đỉnh báu hương bay ngào ngạt. Lúc bấy giờ, Đường Tam Tạng tỉnh dậy nói:

- Đồ đệ, đồ đệ, theo ta đi đổi công văn:

Hành Giả và Sa Tăng, Bát Giới vội vàng tỉnh dậy, ăn vận quần áo, đứng hầu hai bên nói:

- Thưa với sư phụ, vua nước này tin ở một số đạo sĩ, diệt tăng đồ, sợ nói năng lầm lỡ, không chịu đổi ký công văn, chúng con đi hộ trì sư phụ, xin cùng vào cả trong triều.

Đường Tăng rất mừng, vận áo cà sa vạt gấm. Hành Giả mang tờ văn điệp thông quan bảo Sa Tăng bưng bát tộ, Bát Giới cầm gậy tích trượng, đem hành lý và ngựa, giao cho các sư chùa Trí Uyên coi giữ, rồi đi thẳng tới trước lầu Ngũ phượng, lễ phép chào quan hoàng môn, báo rõ tên họ, nói là có hoà thượng nước Đại Đường bên Đông Thổ đi lấy kinh, đến đây xin đổi quan văn, phiên chuyển tấu cho.

Quan hoàng môn vào triều, phủ phục dưới thêm vàng tâu lên:

- Bên ngoài có bốn vị hoà thượng, nói là người nước Đại Đường bên Đông Thổ đi lấy kinh, đến xin đổi quan văn. Hiện ở trước lầu Ngũ phượng đợi chỉ.

Quốc vương nghe tâu nói:

- Hoà thượng đó không có chỗ nào mà chết, lại đến đây để tìm cái chết! Bọn quan viên tuần bộ tại sao lại không bắt giải?

Quan Thái Sư ở bên đứng ra tâu lên vua:

- Nước Đại Đường bên Đông Thổ, ở Nam Thiệm Bộ Châu, gọi là Trung Hoa đại quốc, từ muôn dặm đường xa tới đây, dọc đường có nhiều yêu quái, hoà thượng đó nhất định phải có chút pháp lực mới dám sang Tây. Mong bệ hạ nể mặt nhà sư xa xôi bên Trung Hoa, cho triệu vào xét nghiệm điệp văn rồi cho đi, để không sai lỡ thiện duyên.

Quốc vương chuẩn lời tâu, cho tuyên triệu Đường Tăng đến dưới điện Kim Loan.

Bọn thầy trò đứng sắp hàng ở dưới thềm, mang quan văn đệ lên quốc vương.

Quốc vương mở ra đương xem, lại thấy quan hoàng môn đi vào tâu:

- Ba vị quốc sư tới nơi!

Quốc vương vội vàng thu quan văn lại, bước xuống long sàng, sai thị vệ đặt cấm đồn, cúi mình đón tiếp.

Bọn Tam Tạng ngoảnh đầu lại nhìn, thấy vị đại tiên nghênh nghênh ngang ngang, đằng sau gáy để hai món tóc bù lên như đầu trẻ con, đi thẳng vào trong. Hai bên văn võ, khom lưng cúi mình, không dám ngẩng mặt. Y lên trên điện Kim Loan, không lạy chào quốc vương gì hết.

Quốc vương nói:

- Quốc sư, chưa hề phụng thỉnh, hôm nay sao lại chịu giáng lâm?

Lão đạo sĩ nói:

- Có chút việc phụng cáo, cho nên mới tới đây. Bốn hoà thượng kia ở nước nào đến?

Quốc vương nói:

- Ở nước Đại Đường bên Đông Thổ, sang Tây Thiên lấy kinh đến đây đổi quan văn.

Ba người đạo sĩ vỗ tay cười rộ nói:

- Tôi bảo là họ trốn rồi, té ra vẫn còn ở đây!

Quốc vương kinh sợ nói:

- Quốc sư có chuyện gì vậy? Bọn chúng vừa đến báo họ tên, toan bắt giải tới chỗ quốc sư để sai khiến, chỉ vì quan dương giá. Thái sư tâu bày có lý, trăm vì nể từ xa đến, không muốn dứt thiện duyên của Trung Hoa, mới cho triệu vào xét nghiệm điệp văn, không ngờ Quốc sư lại hỏi như vậy. Chắc là họ xúc phạm tôn nhan, có làm điều gì đắc tội?

Đạo sĩ cười nói:

- Bệ hạ chưa biết, đến đây hôm qua, đánh chết hai người đồ đệ của tôi ở ngoài cửa đông, thả năm trăm nhà sư bị tù ra, đập phá xe cộ, ban đêm sấn vào trong quán, huỷ hoại Thánh tượng Tam Thanh, ăn vụng hết lễ vật, chúng tôi bị họ bịp bợm, cứ bảo là Thiên Tôn cầu xin kim đơn nước thánh để tiến lên bệ hạ, mong bệ hạ hưởng thọ lâu dài. Không ngờ chúng đá ra một ít nước đánh lừa chúng tôi. Chúng tôi mỗi người uống mất một hộp, ngửi thấy mùi khai, dương chực ra tay tróc nã, chúng lại trốn mất. Ai ngờ hôm nay vẫn còn ở đây, thực quả là: "Oan gia đường trốn hẹp" đó!

Quốc vương nghe nói nổi giận, muốn tru diệt ngay cả bốn người.

Tôn Đại Thánh chấp tay mở miệng, lên tiếng kêu to:

- Xin bệ hạ tạm nguôi cơn giận lôi đình, cho phép tăng nhân chúng thần được tâu.

Quốc vương nói:

- Mi đã xúc phạm Quốc sư, lời nói của Quốc sư, há lại sai ư?

Hành Giả nói:

- Người bảo hôm qua thần giết hại hai vị đồ đệ của người ở ngoài thành, có ai làm chứng? Chúng thần xin nhận tội, để hai hoà thượng ở lại đền mạng, còn tha cho hai người đi lấy kinh. Người lại bảo chúng thần đập phá xe cộ, thả bọn nhà sư bị tù, việc này cũng không có chứng cứ, cũng không đáng tội chết, xin để một hoà

thượng nữa ở lại chịu tội. Người bảo thần huỷ tượng Tam Thanh, náo động Quán Vũ, đó mới thực là gieo vạ hại thần.

Quốc vương nói:

- Gieo vạ thế nào?

Hành Giả nói:

- Sư chúng thần là người bên Đông Thổ, vừa mới tới đây, đường phố còn chưa biết, đêm tối tìm làm thế nào mà biết được việc trong quán của người. Nếu có tiểu tiện ra đấy, chúng thần đã bị bắt ngay bấy giờ rồi. Đây là người ta chủ bụng đổ tội hại người, trong thiên hạ thiếu gì người trùng tên mượn họ, sao lại cứ đổ diệt cho chúng thần? Mong bệ hạ nguôi giận, xét kỹ lại cho.

Quốc vương vốn người hôn mê rối trí, bị Hành Giả nói cho một chập, không biết quyết định ra sao.

Đương lúc nghi hoặc, lại thấy quan hoàng môn đến tâu:

- Bên ngoài có rất nhiều hương lão đợi chỉ.

Quốc vương nói:

- Có công việc gì thế?

Liên cho dò vào. Có chừng ba bốn mươi người hương lão, được gọi đến trước đền, đập đầu chầu lên nói:

- Vạn tuế, năm nay cả mùa xuân không có mưa, chỉ sợ đến hè bị đại hạn, vậy đến khải tấu, cầu các vị quốc sư gia gia lập đàn trường cầu mưa, để cứu lê dân.

Quốc vương nói:

- Hương lão cứ về, sẽ có mưa tới!

Các hương lão tạ ơn trở ra.

Quốc vương nói:

- Bọn sư bên Đường kia, tại sao ta kính đạo diệt tăng? Chỉ vì khi trước cầu mưa, các sư trong triều ta chưa từng cầu được một giọt nước. May mà trời giáng hạ Quốc sư, cứu vớt lầm than, bọn người ở xa lại phạm tới Quốc sư, lẽ ra phải bắt trị tội ngay. Giờ hãy tạm khoan cho bọn người, bọn người có dám cầu vũ thi

với Quốc sư của ta không? Nếu cầu được một trận mưa to, tế độ muôn dân, ta sẽ tha tội, trao đổi công văn, cho bọn người sang Tây; nếu thua cuộc, sẽ đem các người ra pháp trường chém đầu để răn kẻ khác.

Hành Giả cười nói:

- Tiểu hoà thượng cũng có biết tý chút cầu đảo!

Quốc vương nghe nói, liền sai sửa soạn đàn trường, một mặt truyền lệnh:

- Sắp xa giá, quả nhân sẽ thân lên lầu Ngũ phượng chứng kiến.

Lúc bấy giờ các quan sắp xa giá, sau đó nhà vua lên ngồi trên lầu.

Đường Tam Tạng đi theo Hành Giả, Sa Tăng và Bát Giới đứng châu ở dưới lầu. Ba đạo sĩ kia ngồi cùng với Quốc vương ở trên lầu. Được một lúc, một viên quan phi ngựa tới báo:

- Các thức ở đàn trường đủ cả rồi, mời Quốc sư gia gia lên đàn.

Hổ Lặc đại tiên, nghiêng mình khoanh tay từ biệt Quốc vương, đi xuống dưới lầu.

Hành Giả chạy đến ngăn lại nói:

- Tiên sinh đi đâu?

Đại tiên nói:

- Lên đàn cầu mưa.

Hành Giả nói:

- Ngài cũng kém tự trọng rồi, lại không nhường cho chúng ta là nhà sư ở phương xa. Thôi cũng được, thế mới thực là "rồng mạnh khôn dè đầu rắn dắt". Tiên sinh đi trước tất phải nói rõ trước mặt vua đã.

Đại Tiên hỏi:

- Nói thế nào?

Hành Giả nói:

- Ngài và ta cùng lên đàn đảo vũ một lúc, nếu mưa thì biết mưa ấy là của ngài cầu được hay là của ta cầu được?

Quốc vương ngồi trên nghe thấy, trong bụng mừng thầm nói:

- Tiểu hoà thượng này ăn nói có vẻ gan góc đấy!

Sa Tăng nghe tiếng cười thầm nghĩ:

- Đâu biết huynh ấy còn đầy một bụng gan góc, chưa chịu lùi ra đây thôi!

Đại Tiên nói:

- Không cần phải nói, nhà vua sẽ tự nhiên biết.

Hành Giả nói:

- Đã đành như vậy, nhưng ta là nhà sư ở xa đến, chưa từng được gặp gỡ ngài, thành ra kẻ này, người nọ cãi lẫn nhau, không ra trò trống gì, phải nói cho rõ mới tiện làm việc.

Đại Tiên nói:

- Mỗi khi lên đàn cứ trông lệnh bài của ta làm hiệu: lệnh kêu một tiếng, nổi gió, kêu hai tiếng đùn mây, kêu ba tiếng, sấm chớp vang dậy, kêu bốn tiếng mưa xuống, kêu năm tiếng, mây tan mưa tạnh.

Hành Giả cười nói:

- Hay tuyệt! Sư chúng ta chưa từng thấy vậy! Xin mời! Xin mời!

Đại Tiên chân bước tiến lên, bọn Tam Tạng theo sau thẳng tới trước cửa đàn. Ngẩng đầu lên xem ở đây có một toà đài cao chừng hơn ba trượng, hai bên đài cắm cờ hiệu hai mươi tám ngôi sao, trên cùng có một cái bàn, trên bàn đặt một cái lò hương, trong lò khói hương nghi ngút, hai bên đặt hai cây nến. Trên đài đèn đuốc rực rỡ, bên lò hương có dựa một cây kim bài, khắc những danh hiệu các sấm thần. Dưới chân đàn có năm cái vò lớn đều đựng đầy nước trong, cạnh dương liễu nổi trên mặt nước. Trên cạnh dương liễu nổi đặt một thẻ sắt, trên thẻ có viết chữ bùa "Đô ti sấm sét". Hai bên tả hữu có năm cái cọc to, trên cọc viết tên năm phương Man Lôi sứ giả. Mỗi một cọc, có hai đạo

sĩ đứng bên, mỗi người cầm một cái búa sắt, đợi lệnh đánh vào cọc. Mặt sau dài có rất nhiều đạo sĩ, viết giấy số ở đấy. Ở giữa đặt một cái lò hương bằng giấy và mấy người hình nhân, đều là những sứ giả giữ bùa thần thổ địa.

Đạo Tiên đi tới nơi, không khiếm tốn gì hết, lên thẳng trên dài cao đứng lặng. Bên cạnh có một tiểu đạo sĩ bưng mấy đạo bùa đã viết sẵn và một thanh bảo kiếm đưa cho Đại Tiên. Đại Tiên tay cầm bảo kiếm, miệng đọc thần chú, lấy một đạo bùa hơ trên ngọn nến đốt đi. Hai ba người ở dưới chân đàn, cũng châm lửa đốt mấy người hình nhân cầm bùa và một đạo điệp. Ở bên trên lệnh bài kêu cạch một tiếng, trên không trung đã thấy vu vu tiếng gió đưa tới.

Trư Bát Giới, Sa Tăng thì thảo nói:

- Hồng rồi! Hồng rồi! Đạo sĩ này quả nhiên là cao tay! Vừa gõ lệnh bài một tiếng, đã thấy gió thổi rồi.

Hành Giả nói:

- Các đệ đứng im đây, đừng có nói gì với ta, chỉ cần giữ gìn sư phụ, để ta đi làm việc.

Hành Giả nhổ một sợi lông, thổi hơi tiên vào kêu "biến", liền biến ngay ra một Hành Giả giả" đứng ở bên cạnh Đường Tăng. Còn chân thân lên thẳng trên không trung gọi to:

- Thần giữ gió đấy là ai?

Phong Bà Bà sợ hãi túm lấy túi vải. Tôn Nhị Lang thất dây miệng túi lại, đến trước mặt thi lễ.

Hành Giả nói:

- Ta bảo hộ vị thánh tăng bên Đường triều sang Tây Thiên lấy kinh, đi qua nước Xa Trì, cùng với yêu đạo đánh cuộc đảo vũ, tại sao các người không giúp lão Tôn, lại giúp bọn đạo sĩ? Ta hãy tha cho, thu ngay gió lại, nếu còn hơi một tí gió thổi bay râu đạo sĩ, ta sẽ đánh mỗi người hai mươi gậy sắt.

Phong Bà Bà nói:

- Không dám nữa! Không dám nữa!

Thế là tức khắc không còn một tí gió nào.

Bát Giới không nhận được kêu rồi lên:

- Mời tiên sinh lui cho, lệnh bài đã kêu, làm sao không thấy có gió? Người xuống đi, cho chúng ta lên!

Đạo sĩ lại cầm lệnh bài đốt một đạo hịch, lại đánh chát một cái, chỉ thấy mây mù kéo đầy trên không.

Tôn Đại Thánh lại chạy lên kêu gọi:

- Kẻ kéo mây đó là ai?

Thôi Vân Đồng tử, Bá Vụ Lang quân sợ hãi vội đến trước mặt thi lễ.

Hành Giả lại đem việc trước nói lại một lượt. Vân Đồng Vụ tử cũng thu hết mây mù lại. Mặt trời lại lộ ra sáng chói, một trời muôn dặm lại không mây.

Bát Giới cười nói:

- Tiên sinh này chỉ quen lừa dối hoàng đế, bịp bợm dân đen, chẳng có một chút tài giỏi chân thực! Lệnh bài đã réo hai lượt, tại sao không thấy kéo mây?

Đạo sĩ trong lòng như lửa đốt, chống bảo kiếm, xoa tóc ra, đọc thần chú, đốt bùa thiêng, lại đánh lệnh bài một lần nữa, đã thấy Đặng Thiên Quân dẫn Lôi Công, Điện Mẫu từ trong Nam Thiên Môn đi ra, đón tiếp Hành Giả tiên lễ. Hành Giả lại đem việc trước thuật lại một lượt nói:

- Các ngài sao mà thành kính đến đây thế, pháp chỉ nào vậy?

Chân quân nói:

- Đạo sĩ này phát văn thư, đốt tờ hịch, làm kinh động Ngọc Hoàng. Chúng tôi vâng chỉ Ngọc Hoàng tới đây, giúp sấm sét làm mưa.

Hành Giả nói:

- Nếu vậy, hãy dừng lại cả, đợi Hành Giả làm việc!

Quả nhiên sấm cũng không vang, chớp cũng không loè nữa.

Đạo sĩ lại càng nóng nảy, lại thấp hương, đốt bùa, đọc chú, đập lệnh bài xuống. Tứ Hải Long Vương cùng nhau kéo đến giữa không trung. Hành Giả đón đầu quát lớn:

- Ngao Quảng đi đâu thế?

Ngao Quảng, Ngao Thuận, Ngao Khâm, Ngao Nhuận tiến lên thi lễ. Hành Giả lại thuật lại việc trước một lượt nói:

- Lần trước quấy quả, chưa được thành công, công việc ngày nay, mong các ngài giúp việc!

Long Vương nói:

- Xin tuân mệnh! Xin tuân mệnh!

Hành Giả lại tạ ơn Ngao Thuận nói:

- Ngày trước nhờ lệnh lang bắt quái, cứu được sư phụ.

Long Vương nói:

- Tên đó còn giam ở dưới bể, chưa dám thiện tiện, đương muốn cầu ngài xử trí.

Hành Giả nói:

- Để tùy ý ngài xử trí cho xong việc, bây giờ hãy giúp ta một việc. Đạo sĩ kia đã làm xong bốn tiếng lệnh bài, sẽ đến lượt lão Tôn lên làm việc ấy. Nhưng mà ta không quen phát bùa, đốt hịch, đánh lệnh bài, các vị cần giúp sức ta làm việc.

Đặng Thiên Quân nói:

- Đại Thánh đã truyền bảo gì thì ai dám không nghe, nhưng phải có hiệu lệnh, mới dám theo hiệu lệnh mà làm. Không thế thì sấm mưa loạn xạ, hoá ra Đại Thánh làm việc không có điều khoản ràng mạch ư?

Hành Giả nói:

- Ta đem cái gậy làm hiệu.

Lôi Công sợ lắm nói:

- Cha mẹ ời! Chúng tôi chịu sao được cái gậy ấy?

Hành Giả nói:

- Có đánh các người đâu, hãy nhìn vào gậy của ta ra hiệu.
Ta trở lên một cái tức là cần nổi gió!

Phong Bà Bà, Tốn Nhị Lang cuống quýt đáp ngay:

- Xin thổi gió!

- Gậy trở lên thứ hai tức là cần kéo mây!

Thôi Văn Đồng Tử, Bá Vạ Lang Quân nói:

- Xin kéo mây, xin kéo mây!

- Gậy trở lên thứ ba tức là cần sấm vang chớp loé!

Lôi Công, Điện Mẫu nói:

- Xin vâng! Xin vâng!

- Gậy trở lên thứ tư là cần mưa xuống!

Long Vương nói:

- Xin tuân mệnh! Xin tuân mệnh!

- Gậy trở lên thứ năm là cần trời nắng, mưa tạnh, nhất thiết không được sai trái!

Đại Thánh dận dờ đầu đấy, liền ở trên mây bước xuống, rút sợi lông lại, thu vào trong mình. Những hạng người trần mắt thịt, biết làm sao được.

Hành Giả đứng ở bên cạnh kêu to:

- Tiên sinh cầu rồi, bốn tiếng lệnh bài đã phát hết, vẫn không thấy gì, phải nhường lại cho ta chứ!

Đạo sĩ không biết làm thế nào, đành phải xuống đài, nhường cho Hành Giả, rồi há hốc mồm chạy về ra mắt vua.

Hành Giả nói:

- Để ta theo ý đi, xem y nói năng gì!

Nghe thấy quốc vương hỏi:

- Quả nhân ở đây để ý lắng nghe, bốn tiếng lệnh kêu ở đằng ấy, tại sao không thấy mưa gió?

Đạo sĩ nói:

- Hôm nay Long thần đều không ở nhà!

Hành Giả lớn tiếng nói:

- Thưa Bệ hạ, Long thần ở nhà cả, chỉ vì phép quốc sư không thiêng nên cầu không được, để hoà thượng này cầu về cho ngài xem.

Quốc vương nói:

- Xin lên đài ngay cho, quả nhân vẫn ở đây chờ mưa!

Hành Giả được lệnh, vội quay mình về đến đàn sở, vịn vào Đường Tăng:

- Mời sư phụ lên đàn!

Đường Tăng nói:

- Ta không biết cầu mưa.

Bát Giới cười nói:

- Huynh hại sư phụ đấy, nếu vẫn không mưa, sẽ bắt để lên đồng củi, cho một dúm lửa là toi mạng!

Hành Giả nói:

- Thầy không biết cầu mưa, đã biết tụng kinh. Để con giúp.

Sư trưởng mới bước lên đàn, nghiêm trang ngồi xuống, định thần miệng niệm Mật Đà tâm kinh.

Đang ngồi, bỗng có một viên quan phi ngựa tới hỏi:

- Vị hoà thượng kia, tại sao không đánh lệnh bài, không đốt bùa hịch?

Hành Giả cao giọng trả lời:

- Không cần! Không cần! Chúng ta tụng niệm kỳ đảo.

Viên quan trở về phúc tâu.

Hành Giả nghe thấy sư phụ tụng kinh đã hết, liền lấy gậy sắt ở trong mang tai ra, đón gió vung lên một cái, đã dài ra tới hai trượng, thon xòe to như cái bát, cầm gậy trở lên trên không một cái. Phong Bà Bà trông thấy, vội lấy túi da ra. Tôn Nhị Lang cỡi dây thắt ở miệng. Đã nghe thấy tiếng gió, cát bay. Xem kỹ ra, thực là gió tốt, gió tầm thường không sao sánh kịp.

Chỉ thấy:

Liều gầy, hoa rơi,
Rừng tàn, cây ngã.
Điện cứu trùng vách đổ tường bằng,
Lầu Ngũ phượng xà rơi cột chuyển.
Trên trời, vàng nhật tối om,
Dưới đất cát vàng bay phủ.
Lầu văn bỏ vĩa bọn quan văn.
Trưởng võ hoảng hồn ban tướng võ.
Ba cung son phấn xoắn mây ngài,
Sáu viện phi tần tóc phượng xổ
Tướng, khanh đai tía đứt tung khuy,
Hầu bá mũ vàng bay dài lụa.
Cận thân có chuyện hết đường tâu,
Các sứ cầm tờ không lối ngó
Đai cá vàng gió thổi lộn tung phèo,
Thẻ gà voi tay cầm khôn chống đỡ.
Đài trang bình chấn lung tung,
Cửa lục then hồng long lở.
Điện Kim Loan gạch đổ ngói bay,
Nhà Cẩm Vân cửa xiêu khung võ.
Trận cuồng phong giông thổi hung hăng,
Làm cho quân vương cha con không gặp gỡ.
Ba đường sáu phố chẳng ai đi,
Muôn hộ nghìn nhà đều đóng cửa.

Tôn Hành Giả lại hoá phép thần thông, cầm gậy sắt đâm xiên một nhát, trở thẳng lên trên không, liền thấy:

Thôi Vân Đông tử hiển oai thần, đá chạm liền trời.
Bá Vụ Lang quân, ra pháp thuật, khói bay rợp đất.
Mệnh mang ba chợ tối.
Man mác sáu đường mờ.

*Vì gió phải lia mặt bể.
Theo mưa ra tới Côn Lôn.
Khoảnh khắc che trời đất.
Giây phút trùm thế gian.
Y như đời hỗn độn.
Không thấy Ngũ Phương lâu.*

Lúc bấy giờ trời đen mờ mịt, mây đặc bao la. Tôn Hành Giả cầm gậy sắt xoay một cái, lại trở ngược lên trên không làm cho:

*Lôi Công nổi giận cười con thú lửa đến Thiên Môn.
Điện Mẫu đâm khùng, lòi cái rắn vàng rời Đầu Phủ.
Tiếng sét đánh âm âm nổ, đánh sạt Thiết Xoa sơn.
Chớp chẳng cây loang loáng bay, vụt ra Đông Dương hải
Ràn rạt y như đám thóc tung
Ù ù chẳng khác muôn xe đổ.
Muôn mầm muôn vật đổi tinh thần.
Ức triệu côn trùng đều lố nhố.
Vua tôi trông thấy dạ hoang mang.
Buôn bán nghe hơi lòng khiếp sợ.*

Tiếng sấm rền, chớp ranh, ù ù, nhoang nhoáng, lở đất long trời, khắp trong thành mọi người hoảng sợ, các phố thấp hương, mọi nhà đốt giấy.

Tôn Hành Giả gọi to:

- Lão Đặng cẩn thận, đánh chết cho ta mấy đứa tham quan ô lại, mấy tên ngỗ nghịch bất lương, để răn kẻ khác.

Tiếng sấm sét càng âm âm nổ vang.

Hành Giả lại cầm gậy sắt trở ngược lên, đã thấy:

*Rông ra hiệu lệnh.
Mưa khắp càn khôn.
Nhanh tựa mây trôi qua cửa bể.
Thế như sông dốc lệch thành trời.*

*Trên nóc lầu tiếng đập đập.
Ngoài cửa sổ kêu rào rào.
Trên trời sông Ngân tháo,
Ngoài phố sóng bạc reo.
Rào rào như cong đổ nước,
Sầm sập tựa châu tươi hoa.
Xóm lẻ gần chấm nóc.
Bờ nội sắp thành cầu.
Chính thức ruộng dâu thành bể biếc.
Bồng dâu bình địa nổi ba đào.
Rồng thiêng ra oai giúp sức
Đốc cả trường giang nước đổ nhào.*

Trận mưa này, bắt đầu từ giờ Thìn, vào khoảng trước sau giờ Ngọ thì tạnh.

Mưa xuống nước Xa Trì, trong cũng như ngoài, các đường các phố ngập tràn cả.

Quốc vương truyền lệnh nói:

- Mưa đủ rồi! Mưa đủ rồi! Nếu còn mưa nữa, sẽ ngập hết lúa mạ, lại hoá ra không tốt!

Quan chấp sự ở Ngũ Phụng lâu cười ngựa đội mưa đến báo:

- Tâu thánh tăng, mưa đủ rồi!

Hành Giả nghe lời, lại cầm gậy Như ý trở lên trên không một cái. Chỉ trong chớp mắt, sấm im, gió lặng, mưa tạnh, mây tan. Quốc vương trong lòng vui vẻ, các quan văn võ hết thấy ngại khen nói:

- Hoà thượng giỏi! Thế mới thực "tay chơi lại gặp tay chơi cứng"! Quốc sư chúng tôi cầu mưa tuy cũng có linh nhưng muốn tạnh, cũng vẫn còn lác đác đến nửa ngày không tạnh ráo hẳn. Thế mà vị hoà thượng này muốn tạnh là tạnh ngay, trong khoảnh khắc mặt trời đã loé ra sáng chói, quang đăng chẳng chút gợn mây.

Quốc vương truyền hồi loan, ký đối quan văn, để cho Đường Tăng đi. Đường khi sắp đóng ấn ngự bảo, lại bị ba đạo sĩ chạy đến ngăn lại nói:

- Tâu bệ hạ, trận mưa này toàn là không phải công của hoà thượng, vẫn là sức của chúng tôi.

Quốc vương nói:

- Ngài vừa nói là Long vương không ở nhà không cầu được mưa. Người ta lấy tâm niệm im lặng mà cầu đã được mưa rồi, sao lại còn tranh công với người ta? Thế là thế nào?

Hổ Lực đại tiên nói:

- Tôi lên đàn, đã phát văn thư, đã đốt bùa hịch, đã đánh lệnh bài, còn ai là không chịu đến. Có lẽ nơi khác cũng cầu mời, nên các ti đều đi vắng: khi nghe lệnh tôi, họ vội trở về, vừa gặp khi tôi xuống đàn, hoà thượng lên cầu, gặp được cơ hội ấy, cho nên mới có mưa. Cứ xem cho cùng, vẫn là chúng tôi mời Long Vương đến làm mưa, sao lại bảo là công của họ được?

Quốc vương vốn tính ngu muội nghe nói vậy, lại đâm ra nghi hoặc lúng túng.

Hành Giả tiến lên một bước, chấp tay, tâu nói:

- Tâu bệ hạ, những pháp thuật bàng môn ấy có thành được công quả gì đâu, không cần nói là ta hay là ai. Hiện giờ Tứ Hải Long Vương, vẫn còn ở trên không, bọn họ chưa dám lui về. Nếu quốc sư gọi được Long Vương hiện thân, sẽ cho là có công lao.

Quốc vương rất mừng nói:

- Quả nhân lên ngôi hoàng đế đã hai mươi ba năm, chưa từng được trông thấy hình dạng rồng sống như thế nào. Hai bên các ngài đều hiển pháp lực, vô luận tăng hay đạo, ai gọi được rồng, sẽ là có công, ai không gọi được, sẽ phải chịu tội.

Đạo sĩ kia làm gì có pháp thuật như vậy, nhưng cũng gọi, Long Vương thấy Đại Thánh còn ở đấy, sợ không dám lộ ra.

Đạo sĩ nói:

- Chúng ta không gọi được, người hãy gọi đi!

Đại Thánh ngửa mặt lên không, gọi to.

- Ngao Quảng ở đâu, tất cả các vị hãy hiện thân xem nào!

Các Long Vương nghe thấy gọi, vội vàng hiện rõ nguyên thân, bốn con rồng, qua mù lượn mây trên lưng chừng trời, bay múa trên điện Kim Loan. Chỉ thấy:

*Lượn bay biến hoá
Cuốn mù quán mây
Vòng trắng rủ móng ngọc
Ánh bạc loáng làn vảy
Râu bông tua tua sợi sợi đẹp
Sừng dựng hiên ngang gạc gạc hay
Đôi mắt sáng mắt
Vầng trán nhô đầy
Không ai biết ẩn hiện
Không ai rõ liệng bay
Xin mưa tức thì mưa xuống
Cầu tạnh tức thì tạnh ngay
Đó mới thực là thần rồng thánh
Điện đài bốn bên mây lành đầy.*

Quốc vương ở trên điện tháp hương, các quan công khanh ở dưới thêm lễ bái. Quốc vương nói:

- Đã phiên quý thể giảng lâm, xin mời các ngài về, quả nhân sẽ cảm ơn sau.

Hành Giả nói:

- Các vị linh thần ở đâu về đấy, quốc vương sẽ tạ ơn sau.

Các Long Vương bay thẳng về ngoài bể, các thần trở lại trên trời. Chính thực:

*Phép mầu rộng lớn không bờ bến.
Tính thẳng lòng ngay diệt đạo tà.*

Chưa biết trừ tà cách nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI SÁU

NGOẠI ĐẠO HUNG HÀNG LỬA CHÍNH PHÁP HẦU VƯƠNG HIỂN THÁNH GIẾT YÊU MA

Nói về Quốc vương thấy Tôn Hành Giả có phép gọi rồng, sai thánh, liền sai đóng bảo ấn vào quan văn, chuyển cho Tam Tạng để người sang Tây Thiên.

Ba đạo sĩ vội vàng sụp lạy dưới điện Kim Loan. Hoàng đế liền xuống bệ rồng, hai tay đỡ dậy nói:

- Tại sao hôm nay quốc sư lại làm lễ như vậy?

Đại sĩ nói:

- Tâu bệ hạ, chúng tôi ở đây, phù trì xã tắc, giữ nước yên dân, trải bao gian khổ hai mươi năm trời, ngày nay bọn hoà thượng cậy pháp lực, chiếm lấy công đầu, thanh danh chúng tôi bị lụn bại. Bệ hạ vì một trận mưa, mà tha cho cái tội giết người, há chẳng khinh rẻ chúng tôi lắm ru? Xin bệ hạ hãy giữ tờ quan văn lại, để chúng tôi thi thách với họ một lần nữa, xem ra thế nào?

Quả nhiên, Quốc vương là hạng ngu tối, bảo sao nghe vậy, lại lưu giấy tờ của Đường Tăng và nói:

- Quốc sư, người định thi thách với họ thế nào?

Hổ Lục Đại tiên nói:

- Tôi thi toạ thiền với y.

Quốc vương nói:

- Quốc sư lầm rồi, hoà thượng đó xuất hiện trong thiền

giáo, tất nhiên biết rõ thiên cơ, mới dám vâng chỉ đi cầu kinh, sao người lại định thi với y phép ấy?

Đại tiên nói:

- Phép thiên của tôi, không phải tầm thường, có một tên riêng gọi là "Thang mây hiển thánh".

Quốc vương nói:

- Sao gọi là thang mây hiển thánh?

Đại tiên nói:

- Phải có một trăm cái bàn, năm mươi cái làm một cái Thiên đài, cái này chống lên cái kia, không cho vịn tay trèo lên, cũng không được dùng thang, mà phải cưỡi lên trên mây, lên đài ngồi xuống, ước định mấy giờ, không được động dấy.

Quốc vương nghe nói thấy có vẻ khó khăn, lập tức hạ chỉ hỏi:

- Hoà thượng kia, quốc sư ta muốn đánh cuộc với người ngồi thiên "thanh mây hiển thánh" có ai biết không?

Hành Giả nghe nói, ngấm nghĩ không trả lời.

Bát Giới nói:

- Kìa huynh sao chẳng nói năng gì?

Hành Giả nói:

- Hiền đệ, thực chẳng giấu gì đệ, nếu mà đá thủng trời làm giếng, dốc nghiêng bể làm sông, gánh núi đuổi trăng, đổi vật dời sao, ta làm được hết; các lối đánh tráo, ta đều làm được hết, không sợ gì cả. Chỉ có ngồi thiên, tôi đành chịu thua, ta không thể nào ngồi được thế! Đệ có trối ta vào cái cột sắt chăng nữa, ta cũng phải trèo lên nhào xuống, chớ ngồi yên thế nào được!

Tam Tạng chợt nghe thấy liền nói:

- Ta biết ngồi thiên!

Hành Giả vui vẻ nói:

- Vậy được! Vậy được! Có thể ngồi được bao lâu.

Tam Tạng nói:

- Thuở nhỏ ta gặp một vị hoà thượng phương xa giảng đạo, định được tính, giữ được thân, ở trong vòng sống chết, cũng có thể ngồi được hai ba năm.

Hành Giả nói:

- Nếu sư phụ ngồi tới hai ba năm, chúng ta sẽ không đi lấy kinh nữa sao, nhiều ra cũng không đến hai ba giờ là đi xuống thôi.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ạ, ta lại không trèo lên được.

Hành Giả nói:

- Người cứ đến trả lời đi, con sẽ đưa người lên.

Sư trưởng mới chấp tay lên ngực nói:

- Bản tăng biết ngồi thiền.

Quốc vương truyền chỉ lập đài, chưa đầy một nửa giờ, đã đặt xong hai toà đài ở hai bên tả hữu điện Kim Loan.

Hổ Lực Đại tiên xuống điện, nhảy lên một cái, cưỡi trên đám mây làm chiếu, đến trên đài bên tây ngồi xuống. Hành Giả nhỏ một sợi lông, cùng với Bát Giới, Sa Tăng đứng ở mé dưới, hoá ra mây lành năm sắc đưa Đường Tăng lên trên không trung, thẳng tới đài bên đông ngồi xuống. Ngộ Không thu mây lành lại, biến ra con bọ mát, bay đến mang tai Bát Giới nói:

- Sư đệ, trông nom sư phụ cẩn thận, chớ có nói năng gì với người, thay thế lão Tôn nhé!

Chú ngốc cười nói:

- Biết rồi! Biết rồi!

Hổ Lực Đại tiên ngồi trên cấm đôn một lúc lâu. Hai người ở trên đài cao chưa phân được thua. Bọn đạo sĩ định giúp sư huynh một công, nhỏ một sợi tóc ngắn đằng sau gáy, vê viên lại rồi búng lên trên đầu Đường Tăng, tức thì biến thành một con rệp to, cắn đầu sư trưởng. Ông này lúc đầu còn thấy ngứa, rồi sau thì thấy đau. Nguyên phép ngồi thiền không cho động tay,

động tay là bị thua. Trong lúc đau đớn không chịu được, Đường Tăng rút cổ lại cho cổ áo xát vào chỗ ngứa.

Bát Giới nói:

- Hồng hết rồi, sư phụ bị bệnh động kinh.

Sa Tăng nói:

- Không phải, phát bệnh váng đầu đấy chứ!

Hành Giả nghe thấy nói:

- Sư phụ mình là bậc chi thánh quân tử. Người nói biết toa thiên, hẳn là có biết, nói không biết, thì là không biết. Người quân tử, há lại làm sao? Hai đệ đừng nói nữa, để ta lên xem sao.

Hành Giả ve một tiếng, bay lên trên đầu Đường Tăng thì thấy một con rệp to ketchup bằng hạt đậu đang cắn trên đầu sư phụ, vội vàng thò tay bắt lấy, xoa xoa gãi gãi cho sư phụ. Đường Tăng khỏi đau khỏi ngứa, lại nghiêm trang ngồi ở trên.

Hành Giả nghĩ bụng:

- Hoà thượng đầu trọc, một con chấy còn không ở được, sao lại rệp? Chắc là bọn đạo sĩ dùng lối huyền hư hại sư phụ mình đây! Ha ha, uổng công cũng chưa thấy hơn ai, để ta sẽ chơi cho một ván!

Hành Giả liền bay đi, đậu vào đầu con giống đắp ở trên Kim Điện, nhào mình biến hoá, biến ra một con rết dài bảy tấc, bay thẳng đến, đốt ngay một nhát vào sống mũi đạo sĩ. Đạo sĩ ngồi không vững nữa, lộn nhào một cái, ngã chổng kỉnh xuống, suýt nữa thì toi mạng, may có các quan ở đấy cứu đỡ nâng dậy.

Quốc vương hoảng sợ, lập tức sai quan Thái sư đưa y đến điện Văn Hoa tắm rửa gội đầu. Hành Giả lại cười mây lành công sư phụ xuống tới trước thêm. Thế là trưởng lão được cuộc.

Quốc vương chỉ truyền cho đi. Lộc Lực Đại tiên lại tâu xin:

- Bệ hạ, sư huynh tôi vốn có chứng sợ gió, vì ngồi ở trên cao bị cơn gió độc, bệnh cũ lại phát, cho nên hoà thượng mới được cuộc. Xin giữ y lại, để tôi đánh cuộc với y lối "cách gổ đoán vật".

Quốc vương nói:

- Thế nào gọi là cách gỡ đoán vật?

Lộc Lặc nói:

- Bần đạo có phép biết được vật gì để cách một tấm ván, xem hoà thượng kia có biết được không? Nếu y đoán giỏi hơn tôi, sẽ cho y đi; đoán không được, xin tui bệ hạ trị tội, để rửa hận cho huynh chúng tôi, khỏi nhơ nhục đến công ơn giúp nước trong hai mươi năm trời.

Quốc vương thực là hạng ngu tối, y ngay lời gièm pha đó, tức thì truyền chỉ, đem một cái hòm sơn son, sai quan hầu mang vào cung, nói với hoàng hậu bỏ vào đấy một thứ bảo bối. Một lúc sau mang về, để ở dưới thêm ngọc, vua truyền cho hai bên tăng đạo:

- Hai người dùng pháp lực đoán xem bảo bối gì ở trong hộp.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ, vật gì ở trong hòm, biết làm sao được?

Hành Giả thu mây lành, lại biến làm con bọ mát đậu lên trên đầu Đường Tăng nói:

- Sư phụ cứ yên tâm, để con đi xem đã!

Đại Thánh nhẹ nhàng bay đến chỗ cái hòm, đậu ở dưới chân hòm, thấy có một đường khe ván, liền chui luôn vào trong, thấy một cái khay sơn son, trên khay để một bộ áo trong cung tức là cái áo "sơn hà xā tắc", cái quần "càn khôn địa lý". Hành Giả lấy tay cầm giờ lên, rũ tung ra, cắn giập đầu lưỡi, ngậm đầy miệng máu phun vào, kêu mọi tiếng "biến" tức thì biến ra một cái chuông mẻ; xong lại dái dây một chuông nước đá khai khảm, rồi từ khe ván chui ra ngoài, bay lên mang tai Đường Tăng nói:

- Sư phụ, người cứ đoán là cái chuông mẻ vứt đi.

Tam Tạng nói:

- Họ bảo đoán bảo bối cơ mà, chuông mẻ vứt đi là bảo bối gì?

Hành Giả nói:

- Mặc kệ họ, cứ nói thế là được!

Đường Tăng tiến lên một bước, và sắp đoán, Lộc Lực Đại tiên nói:

- Để ta đoán trước, ở trong hòm đựng áo "sơn hà xã tắc" và quần "càn khôn địa lý".

Đường Tăng nói:

- Không phải, không phải, trong hòm đựng một cái chuông mẻ vút đi.

Quốc vương nói:

- Hoà thượng này vô lễ, dám chế giễu nước ta không có bảo bối, lại đoán là cái chuông vút đi!

Bèn truyền lệnh:

- Bắt lại!

Hai bên hiệu úy định xô ra bắt lại.

Đường Tăng hoảng sợ chấp tay nói to:

- Bệ hạ, hãy tha cho bản tăng lúc này, đợi khi nào mở cái hòm ra, nếu đúng là vật báu, bản tăng xin nhận tội; nếu không phải vật báu, chẳng hoá oan cho bản tăng sao?

Quốc vương truyền mở ra xem. Quan hầu giá liền mở ra, cầm khay sơn son lên nhìn, quả nhiên là một cái chuông mẻ vút đi thật.

Quốc vương tức giận nói:

- Ai đã để vật ấy vào?

Tam cung hoàng hậu ở đằng sau long toà đi ra nói:

- Tâu Nhà vua, chính tay thiếp đã để áo sơn hà xã tắc, quần càn khôn địa lý vào trong, không biết tại sao lại hoá ra vật này?

Quốc vương nói:

- Mời hoàng hậu lui gót, quả nhân biết rồi, những thức vật dụng ở trong cung, cái gì chẳng phải là lụa là gấm vóc, làm gì có cái thức vút đi quái quỷ ấy.

Bèn truyền:

- Mang hòm lên đây, để trẫm chính tay bỏ vào một bảo bối, thử lần nữa xem sao!

Hoàng đế chuyển về hậu cung, vào trong vườn ngự, hái một quả đào to gần bằng cái bát ở trên cây đào tiên, để vào trong hòm rồi sai mang xuống bảo đoán.

Đường Tăng nói:

- Đồ đệ ạ, ta lại phải đoán nữa.

Hành Giả nói:

- Cứ yên tâm, để con lại đi xem sao.

Lại ve ve một tiếng, bay đến nơi, vẫn lách qua khe ván chui vào, thấy một quả đào, thực là vừa ý, tức thì hiện rõ nguyên hình, ngồi ở trong hộp, cầm quả đào ăn cho một chặp hết nhẵn, cả hai bên khe mũi cũng găm kỳ tiết, rồi để yên cái hột đào ở trong hòm. Lại biến thành con bọ mát, bay ra bên ngoài, đậu lên mang tai Đường Tăng nói:

- Sư phụ ạ, người cứ nói là một cái hột đào.

Trưởng lão nói:

- Đồ đệ ạ, chớ có giỡn ta, trước đây nếu không mau miệng, có khi bị bắt làm tội rồi. Lần này nên đoán là bảo bối mới phải. Hột đào là bảo bối gì?

Hành Giả nói:

- Không ngại, cốt nhứt thắng họ là được!

Tam Tạng vừa định lên tiếng, đã nghe thấy tiếng Dương Lục Đại tiên nói:

- Bần đạo xin đoán trước, trong này là một quả đào tiên.

Đến lần Tam Tạng đoán:

- Không phải quả đào, chỉ là một cái hột đào.

Quốc vương quát to:

- Chính trẫm bỏ vào quả đào tiên, làm sao lại là hột? Quốc sư thứ ba đoán đúng.

Tam Tạng nói:

- Tâu bệ hạ, mở ra xem thì sẽ rõ!

Đương giá quan hầu cầm hòm mở ra, bưng khay đổ lên, quả nhiên là một cái hột đào, da thịt mất hết.

Quốc vương nhìn thấy, sợ sệt nói:

- Quốc sư, đừng thi thách với họ nữa, để cho họ đi thôi. Chính tay quả nhân để quả đào tiên, bây giờ chỉ là một cái hột, vậy thì ai đã ăn? Hẳn là có quỷ thần đã giúp ngấm họ.

Bát Giới nghe nói, tủm tủm cười nhạt nói với Sa Tăng:

- Vẫn chưa biết huynh ấy đã quen ăn đào từ lâu năm rồi!

Đương khi trò chuyện, Hồ Lục Đại tiên đã tám gọi chải chuốt xong, từ điện Văn Hoa đi lên nói:

- Tâu bệ hạ, hoà thượng này có thuật đánh tráo mang đi; cứ đem hòm lại đây, tôi sẽ phá pháp thuật đó, xin lại đánh cuộc nữa.

Quốc vương nói:

- Quốc sư còn muốn đoán gì nữa?

Hồ Lục nói:

- Pháp thuật chỉ đánh tráo được vật, chứ thân người thì không đánh tráo được. Sẽ đem một đạo đồng chứa vào trong đó, hẳn là họ không đánh tráo được nữa!

Bèn đem một đạo đồng giấu vào trong hòm, dẩy nắp hộp lại, khiêng xuống để ở dưới, nói:

- Hoà thượng lại đoán nữa đi, lần thứ ba này là bảo bối gì?

- Họ lại bắt ta đoán nữa!

Hành Giả nói:

- Để con lại đi xem sao.

Bèn lại ve ve bay đi, lách vào bên trong, thấy là một tiểu đồng.

Đại Thánh thật là:

Đánh tráo, thiên hạ hiếm;

Không ngoan rất mực, thế gian thua.

Hành Giả liền nhao mình biến hoá, tức thì biến ra một người dung mạo giống hệt như đạo sĩ già, tiến vào trong hộp gọi:

- Đồ đệ!

Đồng nhi nói:

- Sư phụ, người đi lối nào vào đây?

Hành Giả nói:

- Ta dùng phép độn đi vào.

Đồng nhi nói:

- Người đến đây có điều gì dạy bảo?

Hành Giả nói:

- Vị hoà thượng kia đã trông thấy con vào trong hộp, nếu họ đoán là tiểu đồng, chẳng hóa ra thua họ ư! Nên ta phải vào đây cùng con bàn kế, con phải cạo quách tóc đi, để chúng đoán là hoà thượng mới được!

Đồng nhi nói:

- Xin tùy ý sư phụ, cốt làm sao cho chúng ta được họ, chứ lại thua họ lần nữa, không những giảm mất thanh danh, còn e triều đình không trọng vọng là đằng khác.

Hành Giả nói:

- Con nói phải đấy, con hãy tới đây, hễ mà được họ, ta sẽ trọng thưởng cho con!

Liền đem gậy bịt vàng biến thành con dao cạo đầu, ôm đồng nhi vào lòng, miệng thì dỗ dành:

- Ngoan, ngoan cố chịu đau, đừng có nói to, để ta cạo đầu cho con.

Giây lát, cạo xong cái đầu, cuốn nắm tóc lại nhét vào một xó ở trong hòm, cất con dao đi, xoa cái đầu trơn nói:

- Con ơi, đầu thì giống hoà thượng rồi, chỉ còn quần áo chưa được, con hãy cởi ra, ta sẽ biến ra quần áo hoà thượng cho.

Đạo đồng đang mặc một cái áo cánh hạc bằng xuyên hoa có

vân màu hồ thủy, ngoài mép viền gấm, bèn cỡi phăng ngay ra. Hành Giả thổi một hơi tiên kêu "biển", tức thì biến ra một cái áo dài màu thổ hoàng cho y vận, lại nhỏ hai sợi lông, biến ra một cái mõ cá bằng gỗ, nhét vào tay nó và dặn:

- Đồ đệ, con nên nhớ, hễ gọi đạo đồng, dù sao con cũng chớ thưa: hễ gọi hoà thượng, con sẽ đội nắp hòm lên cho ta, tay gõ mõ cá, đọc một quyển kinh Phật, rồi chui ra mới có thể thành công được.

Đồng nhi nói:

- Con chỉ biết đọc kinh Tam Quan, kinh Bắc Đẩu, kinh Tiêu Tai, chứ không biết đọc kinh Phật.

Hành Giả nói:

- Con không biết niệm Phật ư?

Đồng nhi nói:

- Câu A-di-dà-phật ai không biết niệm?

Hành Giả nói:

- Thôi được, thôi được, chỉ niệm Phật cho đỡ phải dậy, nhớ kỹ nhé, ta đi đây!

Lại biến ra con bọ mát, lách ra ngoài, bay lên vành tai Đường Tăng nói:

- Sư phụ cứ đoán là trong hòm có một vị hoà thượng nhé!

Tam Tạng nói:

- Lần này thì họ phải được!

Hành Giả nói:

- Thầy định thế nào?

Tam Tạng nói:

- Trong kinh có câu "Phật, Pháp, Tăng tam bảo", hoà thượng cũng là một bảo đấy.

Đương khi bàn tán, đã thấy Hồ Lục Đại tiên nói:

- Tàu bệ hạ, lần thứ ba này là một đạo đồng ở trong hòm.

Y cứ gọi mãi, nhưng đạo đồng không chịu ra.

Tam Tạng chấp tay nói:

- Trong hòm là một hoà thượng.

Bát Giới cố sức gọi to:

- Ở trong hòm là một hoà thượng!

Đồng nhi vội vàng đội nắp hòm lên, tay gõ mõ cá, miệng niệm Phật, chui ra ngoài. Các quan văn võ mừng rỡ, đồng thanh khen ngợi. Ba người đạo sĩ mất vía, khoá miệng hết nói. Quốc vương nói:

- Bọn hoà thượng kia có quỷ thần giúp đỡ! Người đạo sĩ vào trong hòm thế nào lại hoá ra hoà thượng? Dù có người thợ cạo theo vào, cũng chỉ cạo được cái đầu thôi chứ, làm sao lại có cả quần áo mặc vào mình, miệng lại biết niệm Phật? Quốc sư ạ, để cho họ đi thôi!

Hổ Lực Đại tiên nói:

- Tâu bệ hạ, hai bên như "cờ phải tay cứng, tướng gặp người tài". Bần đạo sẽ đem những võ nghệ đã học được ở Chung Nam sơn hồi còn nhỏ, quyết chí thi chọi với y.

Quốc vương nói:

- Có những võ nghệ gì?

Hổ Lực nói:

- Ba anh em đều có chút thần thông, biết chặt đứt đầu ra, rồi lại lấp vào, mổ ruột moi tim, rồi lại mọc đủ, trong vạc dầu sôi có thể vào tắm được.

Quốc vương rất sợ nói:

- Ba việc ấy đều đi đến chỗ chết cả!

Hổ Lực nói:

- Chúng tôi có pháp lực ấy, mới dám nói ra, nhất định phải thi thách với họ mới được!

Quốc vương gọi:

- Vị hoà thượng bên Đông Thổ! Quốc sư ta không ưng để cho người đi, còn muốn thi thách với người, cắt đầu, mổ bụng, tắm rửa trong vạc dầu đương sôi đấy!

Hành Giả đương còn biến làm con bọ mắt, đi lại bảo ban các việc, chợt nghe câu nói ấy, tức thì thu hào mao lại hiện rõ bản tướng, khánh khách cười to nói:

- May quá! May quá! Món hời tới tay rồi!

Bát Giới nói:

- Ba việc ấy đều là những việc toi mạng cả, sao còn nói là món hời tới tay?

- Đệ vẫn chưa biết tài tại à?

Bát Giới nói:

- Thưa huynh, huynh chỉ tài những việc biến hoá, đánh lộn sông, làm gì lại tài giỏi đến thế được!

Hành Giả nói:

- Ta ấy à:

*Cắt đứt đầu rồi mà vẫn nói.
Chặt tay còn cứ đánh người hoài.
Hai chân cụt trội đi như biến.
Mổ bụng liền ngay mới tuyệt tài!
Nào có khác chi người gói bánh,
Nặn ra đủ hết thực là oai.
Dầu sôi tắm gội coi như bồn,
Nước rửa càng nóng càng thanh thoi*

Bát Giới, Sa Tăng nghe nói, khà khà cười rộ.

Hành Giả lên tiếng nói:

- Tâu bệ hạ, tiểu hoà thượng biết cắt đầu.

Quốc vương nói:

- Nhà ngươi làm gì biết cắt đầu?

Hành Giả nói:

- Khi xưa tôi tu hành ở trong chùa, từng gặp một vị Thiên Hoà từ phương xa tới, dạy cho tôi phép cắt đầu, chẳng biết có tốt hay không, bây giờ hãy đem thử cái món mới lạ đó.

Quốc vương cười nói:

- Hoà thượng này còn ít tuổi, chưa biết việc đời, lẽ đâu còn chặt đầu thử bao giờ? Sợ là đầu khí đương, nếu cắt đi thì người sẽ chết.

Hổ Lục nói:

- Bệ hạ cứ để cho y làm như thế, mới hả cái giận của chúng tôi!

Hôn quân kia tin lời nói của y, tức thì hạ chỉ, truyền lập sát trường.

Một lời truyền xuống, liền có ba nghìn quân Vũ lâm, sắp hàng ở ngoài cửa triều môn.

Quốc vương nói:

- Hoà thượng đi chặt đầu trước!

Hành Giả vui vẻ trả lời:

- Ta đi trước! Ta đi trước!

Rồi khoanh tay lại, to tiếng nói tiếp:

- Quốc sư miễn thứ cho, ta xin vô phép trước!

Rồi đi vội ra bên ngoài.

Đường Tăng núm lấy giữ lại nói:

- Đồ đệ ạ, cẩn thận nhé, việc này không phải trò chơi đâu.

Hành Giả nói:

- Sợ quái gì, thầy cứ để con đi!

Hành Giả liền đi thẳng vào trong sát trường, bị bọn đao phủ túm lấy hai tay, trói lại làm một, đặt lên trên gò đất cao, rồi nghe thấy quát to một tiếng "khai đao", tức thì "phập" một cái, đầu rơi xuống, lại bị bọn ấy đá theo một cái, chẳng khác gì đá quả dưa bở, lăn đi có tới ba bốn mươi bước. Cổ Hành Giả ở nơi bị chém đứt ra không chảy máu, Chỉ nghe thấy trong bụng có tiếng gọi:

- Đầu trở lại!

Hổ Lực Đại tiên thấy y có pháp thuật như thế đâm hoảng, liền đọc thần chú, sai thổ địa thần kỳ bủa cảnh giữ đầu Hành Giả lại, đợi khi nào y được cuộc, sẽ tâu lên quốc vương, đem những cái miếu nhỏ thờ thổ địa thần kỳ xây thành ngôi miếu lớn, những tượng đắp đất sẽ đổi thành kim thân bằng vàng.

Nguyên mấy vị thổ địa thần kỳ ở đấy sợ y có ngũ lôi pháp, phải chịu để cho y sai khiến, quả nhiên đã ngấm ngấm giữ đầu Hành Giả lại.

Hành Giả lại gọi tiếng nữa:

- Đầu trở lại!

Cái đầu như là ăn rễ, không hề động dảy.

Hành Giả phát cẩu, nắm hai tay lại, giằng mạnh một cái, giựt cái dây trời tay đứt tung ra, quát lên một tiếng:

- Mọc!

Một cái đầu khác mọc ra ở chỗ vừa bị chém đứt. Làm cho bọn đao phủ kẻ kẻ kinh hồn, người người mất vía. Quan giám trăm vội chạy vào trong triều tâu:

- Tâu bệ hạ, tiểu hoà thượng kia bị chém mất đầu, lại mọc ra một cái đầu khác.

Bát Giới cười nói:

- Sa Tăng nhỉ, ai ngờ sư huynh có những phép thuật như vậy.

Sa Tăng nói:

- Sư huynh có bảy mươi hai phép biến hoá, phải có bảy mươi hai cái đầu chứ!

Nói chưa dứt lời, Hành Giả chạy đến gọi một lời:

- Sư phụ!

Tam Tạng rất mừng nói:

- Đồ đệ, khó nhọc quá nhỉ!

Hành Giả nói:

- Không khó nhọc, lại càng chơi thích!

Bát Giới nói:

- Có phải lấy thuốc rịt chỗ đau không?

Hành Giả nói:

- Đệ thử sờ xem nào, có thấy vết chém không?

Chú ngọc thò tay lên sờ, liền cười ngặt cười nghèo nói:

- Kì diệu thay! Kì diệu thay! Lại vẫn mọc ra hoàn toàn, một tí hằn lên cũng không có.

Đương khi mấy anh em đều vui vẻ, lại nghe thấy quốc vương cho gọi đến linh quan văn.

- Truyền tha các ngài vô tội! Đi luôn! Đi luôn!

Hành Giả nói:

- Dù có linh quan văn, quốc sư tất nhiên cũng phải đến trước pháp trường chặt đầu, cùng ném thủ môn lạ cái đã.

Quốc vương nói:

- Đại quốc sư! Hoà thượng kia cũng không chịu tha người, người đã thách thức với họ, chớ nên làm phiền cho quả nhân.

Hổ Lực đành phải đi ra, cũng bị mấy tên đao phủ thủ trời quật xuống đất, vung đao lên, chém rụng đầu ra, cũng đá cho một cái, bắn đi tới hơn ba mươi bước, ở nơi bị chém cũng không chảy máu, trong bụng cũng gọi một tiếng:

- Đầu trở lại!

Hành Giả vội vàng nhổ một sợi hào mao, thổi hơi tiên "biến", liền biến ra một con chó vàng, chạy vào trong pháp trường, dớp luôn lấy đầu đao sĩ vào trong miệng, chạy thẳng đến bờ sông Ngự Thủy, vứt tôm xuống nước.

Đao sĩ kia gọi luôn ba tiếng, đầu người không trở lại. Y làm gì có phép thuật như Hành Giả, đầu không mọc ra được, nơi bị chém máu chảy ồ ồ. Thương thay, *hồ phong hoá nư vũ chi thêm uống, sao kịp trường sinh bạch chính tiên?* Vụt chốc, ngã

lần dùng xuống đất, mọi người đến xem, té ra một con hổ già lông vàng không có đầu.

Quan giám trăm lại chạy về tàu:

- Tàu bệ hạ, đại quốc sư bị chém rơi đầu không mọc ra được, chết ở dưới đất chính là một con hổ lông vàng không có đầu.

Quốc vương nghe báo, sợ tái mặt đi, hai mắt đăm đăm nhìn hai người đạo sĩ.

Lộc Lực đứng dậy nói:

- Sư huynh tôi đã là người mình cùng số tận, sao lại hoá ra con hổ vàng? Đó chỉ là bọn hoà thượng quý quyết dùng pháp thuật che hình, làm cho sư huynh tôi biến ra loài súc vật! Giờ đây tôi quyết không tha hấn, nhất định phải thi mổ bụng moi tim với hấn!

Quốc vương nghe nói, mới tỉnh dần người ra, lại gọi:

- Tiểu hoà thượng, nhị quốc sư vẫn còn thi thách với nhà ngươi đấy.

Hành Giả nói:

- Tiểu hoà thượng đã lâu không ăn những thức nấu nướng, chợt gặp một vị trai chủ cho ăn cơm, trót ăn mất mấy cái bánh hấp, mấy hôm nay thấy nó đau bụng, có lẽ sinh trùng, đương muốn nhờ nhát dao của bệ hạ, mổ phanh da bụng, nạo hết tạng phủ, rửa sạch tì vị, mới có thể sang Tây Thiên bái Phật được.

Quốc vương nghe nói, truyền lệnh:

- Đưa y ra pháp trường!

Nhiều người xô vào, kẻ thì lôi, người thì kéo.

Hành Giả giựt tay ra nói:

- Không cần ai lôi kéo cứ để yên cho ta đi; không được trói tay, để ta còn lấy tay rửa ráy tạng phủ.

Quốc vương hạ chỉ truyền:

- Đừng có trói người ta!

Hành Giả nghênh ngang đi tới pháp trường, dựa người vào cái cọc, cởi quần và dây lưng, để hở bụng ra. Bọn đao phủ thủ lấy một cái dây tròng lên trên cổ, một cái dây buộc hai cẳng lại, cầm con dao nhọn tai trâu, vung một cái, rạch da bụng kéo xuống, thành một cái hố, Hành Giả hai tay phanh bụng ra, lòi hết ruột gan, giở ra từng món, để một hồi lâu rồi mới bỏ vào trong bụng như trước, theo như cũ xếp đặt, túm lấy da bụng, thổi hơi tiên vào kêu "liền", tức thì lại như cũ.

Quốc vương trông thấy rất sợ, lấy tờ quan văn cầm ở trong tay nói:

- Thánh tăng không nên để lỡ việc sang Tây, công văn của người đây, mời người đi cho.

Hành Giả cười nói:

- Công văn là việc nhỏ, hãy xin mời nhị quốc sư moi bụng khoét ruột xem thế nào?

Quốc Vương nói với Lộc Lực:

- Việc ấy không có liên can gì đến quả nhân, đó là khanh muốn đổi đầu với họ thôi, mời khanh đi, mời khanh đi!

Lộc Lực nói:

- Xin cứ yên tâm, tôi quyết không thua họ.

Y cũng làm theo kiểu Đại Thánh, nghênh ngang đi đến pháp trường, bọn đao phủ lấy dây trói y lại, cầm con dao nhọn tai trâu, rồi soạt một tiếng, mổ phanh da bụng. Bớt hết ruột gan, y cũng lấy tay lần ra từng món. Hành Giả liền nhổ một sợi lông tơ, thổi hơi tiên vào kêu "biến", tức thì biến ra một chim ưng đối, giương thẳng cánh mỏng sà xuống, bao nhiêu tạng phủ ruột gan, quặp cho một mẻ nhả rơi, chả biết tha đến phương nào. Làm đạo sĩ này hoá ra: *vết mổ chẳng liền, mà đẫm máu; không gan không ruột, phách bơ vơ*. Bọn đao phủ đẩy đổ cái cọc lớn, lòi thì thể ra. Té ra là một con hươu lông trắng.

Quan giám trảm hoảng sợ vội vàng về tâu:

- Nhị quốc sư hăm vắn, dương khi phanh bụng, bị một chim ưng dúi sà xuống quắp mất hết ruột gan, tạng phủ, đã chết ở ngoài đó. Nguyên là một con hươu lông trắng.

Quốc vương sợ hãi nói:

- Làm thế nào lại hoá ra con hươu?

Dương Lực Đại tiên lại tâu:

- Sư huynh tôi đã chết, cố sao lại hiện hình thú, đều là tại cái bọn hoà thượng dùng pháp thuật hại chúng tôi, để tôi phải trả thù cho sư huynh.

Quốc vương nói:

- Người có pháp lực gì hơn người ta?

Dương Lực nói:

- Tôi sẽ thi tắm gội trong vạc dầu sôi với họ.

Quốc vương liền sai lấy một cái nồi to, đổ đầy dầu thơm, cho hai người thi thách nhau.

Hành Giả nói:

- Ôn lòng hạ cố, tiểu hoà thượng lâu nay chưa hề tắm gội, mấy hôm nay da dẻ ngứa ngáy, hay dỏ cũng phải tắm một cái.

Quan hầu giá bắc nổi dầu lên bếp, chất củi khô vào đốt lửa thực to, đổ dầu đun sôi lên, bảo hoà thượng nhảy vào trước.

Hành Giả chấp tay nói:

- Không biết tắm văn hay là tắm võ đấy.

Quốc vương nói:

- Thế nào là tắm văn? Thế nào là tắm võ?

Hành Giả nói:

- Tắm văn thì không cởi quần áo, tựa như người nhúng hai tay xuống, khua đầu tung lên, rồi đứng dậy không được dây bẩn ra quần áo, nếu có một giọt dầu nào bẩn vào là thua. Tắm võ cần phải có một cái giá treo quần áo, một cái khăn mặt, cởi quần áo ra, nhảy vào trong nồi, lộn nhào người, trồng cây chuối, tùy thích chơi đùa tắm gội.

Quốc vương nói với Dương Lục:

- Người định thi tắm văn hay tắm võ với họ?

Dương Lục nói:

- Tắm văn sợ y đã tắm thuốc vào quần áo, dầu không ngấm được, thi tắm võ thôi!

Hành Giả lại tiến lên nói:

- Xin thứ lỗi, mấy lần đều nhận làm trước cả.

Bèn cởi áo ra, tụt quần da hồ xuống, vươn mình một cái, nhảy tót vào trong nồi, rẽ sóng rạch làn, chẳng khác gì bơi ở dưới nước chơi đùa.

Bát Giới trông thấy, cắn đầu ngón tay nói với Sa Tăng:

- Chúng ta đều nhận sai con khỉ nhà mình! Lúc bình thời hay xúc xiêm chế giễu, xem trò chơi của huynh, mới biết huynh tài giỏi thực!

Hai người khúc kha khúc khích, khen ngợi không ngớt.

Hành Giả nhìn thấy sinh nghi nói:

- Các chú ngốc này cười mình hử! Thực là "khéo nhiều lao khổ, vụng càng nhân". Lão Tôn phải khua múa thế này, hấn thì ung dung, để mình làm cho cu cậu bị trói một mẻ cho mà khiếp!

Đương tắm tấp, bèn lặn hụp một cái, chìm người xuống, tận đáy nồi, biến ra một cái đình mû, không nhô lên nữa.

Quan giám trăm lại tới gần tâu:

- Tiểu hoà thượng bị dầu sôi luộc chết rồi!

Quốc Vương rất mừng, sai vớt hài cốt ra xem, dao phủ thủ tay cầm cái vớt bằng sắt, chao ở trong nồi dầu, chỉ vì cái vớt đan mắt thưa, Hành Giả biến ra nhỏ quá, mò đi lại, chẳng mò được gì hết.

Lại tâu lên:

- Hoà thượng người nhỏ, xương mềm, nhũn hết ra rồi!

Quốc vương truyền:

- Bắt ba hoà thượng kia lại!

Hiệu úy hai bên thấy mặt Bát Giới tợn, tóm ngay lấy, trói giật cánh khuỷu lại đằng sau.

Tam Tạng hoảng sợ kêu to:

- Bệ hạ hãy tạm khoan cho bản tăng. Người đồ đệ của bản tăng đó, từ khi theo đạo, trải bao công tích ngày nay xúc phạm quốc sư, bị chết ở trong nồi dầu, vì chúng chết trước được làm thần, bản tăng này đâu dám tham sinh! Bệ hạ chính là quan viên cai quản trăm họ trong thiên hạ, bệ hạ dù bảo bản tăng chết, bản tăng há đâu dám không chết! Chỉ mong rộng lượng, cho bản tăng nửa chén nước trong, một lưng cháo lỏng, ba tờ giấy tiền, cho tôi đến trước nồi dầu, đốt năm giấy ấy, để tỏ rõ ý nghĩa thầy trò, sau đó sẽ nhận tội!

Quốc vương nghe đoạn nói:

- Cũng phải, người bên Trung Hoa rất có nghĩa khí!

Liền sai lấy ít cơm, nước, giấy vàng đưa cho. Tức thì mang ra, giao cho Đường Tăng.

Đường Tăng bảo Sa Hoà Thượng cùng đi, bước tới trước thêm. Có mấy người hiệu úy, nắm chặt lấy tai Bát Giới, kéo đến cạnh nồi. Tam Tạng nhìn vào nồi khấn rằng:

· Đồ đệ Tôn Ngộ Không:

Từ khi thụ giới lạy thiền lâm

Giúp đỡ sang Tây chẳng lỡ lầm,

Mong được cùng nhau nên đạo cả,

Ngờ đâu riêng con trước về âm.

Cầu kinh khi sống hằng lưu ý,

· Niệm Phật quy rồi vẫn để tâm.

Muôn dặm hồn thiêng chờ đợi với,

U Minh cùng lúc đến Lôi Âm!

Bát Giới nghe tiếng nói:

- Sư phụ, không phải câu như thế; Sa hoà thượng, đệ đặt cơm nước lên giúp tai để cầu đảo.

Chú ngọc bị trói ở dưới đất, vừa thở hồng hộc vừa nói:

Con khỉ khốn kiếp gây vạ,

Tên Bật Mã Ôn ngu dân!

Con khỉ khốn kiếp đáng chết!

Tên Bật Mã Ôn luộc dầu.

Con khỉ toi mạng.

Tuyệt nọc Mã Ôn!

Tôn Hành Giả ở dưới đáy nồi dầu, nghe thấy chú ngọc chửi bới, nhìn không được, hiện rõ bản tướng trần trùng trọc, đứng ở dưới đáy nồi dầu nói:

- Cái đồ u vai thịt bắp kia, mi chửi mắng ai vậy?

Đường Tăng trông thấy nói:

- Đồ đệ, ta sợ hút chết!

Sa Tăng nói:

- Sư huynh giả vờ chết đã quen!

Hai ban văn võ hoảng sợ, vội chạy lên tâu:

- Vạn tuế, hoà thượng ấy không hề chết, lại ở trong nồi dầu đã đứng nhồm dậy.

Quan giám trăm sợ là mình nói dối triều đình, lại tâu thêm:

- Chết thì chết hẳn rồi, chỉ vì chết phải ngày hung thần, thần hồn tiểu hoà thượng hiện về đây!

Hành Giả nghe nói cả giận, ở trong nồi dầu nhẩy ra, lau sạch dầu mỡ, vận quần áo vào, quì gậy sắt xô đến quan giám trăm, choảng một nhát vào đầu, đánh nhừ ra thành đồng thịt, nói:

- Ta hiện thần hồn gì nào?

Các quan sợ hãi, vội vàng cởi trói cho Bát Giới, quì xuống đất van lơn;

- Xin tha tội! Xin tha tội!

Quốc vương ở trên long sàng chạy xuống. Hành Giả lên điện co lại nói:

- Bệ hạ không được chạy, hãy bảo tam quốc sư của ngài cùng lợi vào nồi dầu đi!

Hoàng đế run run sợ sợ nói:

- Tam quốc sư, cứu mạng trẫm với, xuống ngay nồi dầu, chớ để hoà thượng đánh trẫm!

Dương Lực ở trên điện xuống, theo y như Hành Giả, cởi trút quần áo ra, nhảy vào nồi dầu, cũng bắt chước tắm tấp vớ vẩn.

Hành Giả buông quốc vương ra, đến bên nồi dầu, kêu người đun lửa chất thêm củi, lại dùng tay vào thêm một lượt. Chà! Dầu sôi sao lạnh ngắt! Trong bụng nghĩ thầm nói:

- Lúc ta tắm nóng sôi, lúc y tắm lạnh ngắt. Ta hiểu cả rồi. Không biết Long vương nào đã hộ trì y ở đây thế?

Vội vươn mình nhảy lên trên không, đọc câu thần chú "úm" một tiếng, gọi ngay Bắc Hải Long vương đến:

- Ta truyền cho cái giống con duên có sừng, cá dầm đất có vây nhà người, có sao dám đem rồng lạnh hộ trì ở đây nồi, giúp cho bọn đạo sĩ, để cho nó hiển thánh được cuộc ta?

Long vương sợ hãi luôn miệng vâng dạ nói:

- Ngao Thuận này không giám giúp đỡ. Nguyên Đại Thánh không biết, con nghiệt súc kia khổ công tu hành một trường, thoát khỏi bản xác, lại học được phép ngũ lôi, còn những cái khác đều theo bàng môn cả, khó nên đạo tiên. Đó là y đã học được phép "đại khai bác" ở núi Tiểu Mao Sơn. Hai kẻ kia đã bị Đại Thánh phá mất pháp thuật, hiện rõ bản tướng. Còn một kẻ này cũng là tự mình luyện được rồng lạnh, cũng chỉ là cái trò đùa để lừa thế tục, đối thế nào được Đại Thánh. Bây giờ tiểu long sẽ thu lãnh long của y, để cho y nát xương cháy thịt.

Hành Giả nói:

- Thu ngay đi, ta miễn đánh cho!

Long Vương bèn hoá ra một trận cuồng phong đến bên nồi dầu, bắt lãnh long đem xuống dưới bể.

Hành Giả trở xuống, cùng với Tam Tạng, Bát Giới, Sa Tăng đứng ở trước điện, thấy đạo sĩ quần quai ở trong nồi dầu sôi, choài ra không được, trong chớp mắt trụt xương, cháy thịt, nhũn ra.

Giám trăm quan bèn về tâu:

- Vạn tuế, tam quốc sư đã hoá rồi!

Quốc vương ứa hai hàng nước mắt, đập tay xuống ngự án, cất tiếng khóc to:

*Thân người khó giữ được gian nan!
Chẳng được chân truyền, chẳng luyện đan
Dù có khua bùa thần phép quỷ,
Nhưng không thuốc bảo thọ tràng toàn.
Không viên tịch
Phải thác oan
Uổng dụng tâm cơ mệnh chẳng an.
Ví biết như ông này non yếu thế,
Chẳng thà ẩn núp ở non ngàn.*

Thế mới thực:

*Luyện thuỷ điểm vàng thành truyện hão.
Hô mưa gọi gió chỉ là không.*

Chưa biết thầy trò thế nào, xin xem hồi sau sẽ rõ.

DIỆU

Đ

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY

SÔNG THÔNG THIÊN THÁNH TĂNG ĐÊM VƯƠNG HÀNH GIẢ LÀM ƠN CỨU TIỂU ĐỒNG

Nói về Quốc vương ngồi dựa long sàng, nước mắt chảy ra như suối, khóc mãi đến chiều không nín.

Hành Giả tiến lên gọi to bảo:

- Ngài làm sao lại mê muội thế vậy? Thi hài bọn đạo sĩ quảng ở đằng kia, một đứa là hổ, một đứa là hươu. Dương Lục là một con dê. Nếu không tin cứ vớt xương ra mà xem. Người ta làm gì có xương cốt thế? Chúng vốn là lũ thú rừng thành tinh, cùng nhau đến đây hại ngài. Vì khí số ngài còn vượng, nên chúng chưa dám động đến. Nếu quả vài năm nữa, khi số ngài suy yếu, chúng sẽ hại tính mạng ngài. Tất cả một toà giang sơn này sẽ lọt vào tay chúng hết. May mà chúng ta đến đây sớm, trừ yêu tà, cứu tính mạng ngài. Ngài còn khóc gì nữa! Nên trả ngay công văn để chúng ta đi!

Quốc vương nghe nói, mới tỉnh ngộ ra. Các quan văn võ đều tâu nói:

- Những xác chết quả nhiên là hổ trắng, hươu vàng; ở trong nồi dầu, quả là bộ xương dê. Lời nói của vị thánh tăng thật là đúng.

Quốc vương nói:

- Nếu quả như vậy, xin cảm ơn thánh tăng. Hôm nay trời đã chiều rồi! Quan thái sư, hãy mời thánh tăng đến chùa Trí

Uyên, buổi đại triều sớm mai, ta sẽ sai quan Quang Lộc tự đặt tiệc chay tịnh tại điện Đông Các để tạ ơn.

Nói rồi đưa đến nghỉ đêm ở chùa Trí Uyên.

Canh năm hôm sau, quốc vương ngự triều, hội họp các quan, truyền chỉ:

- Phải treo bảng dán khắp bốn cửa thành mời các nhà sư về!

Một mặt đặt yến tiệc lớn, xa giá đến chùa Trí Uyên, mời thầy trò Tam Tạng, cùng đến dự yến ở điện Đông Các. Ở đây không nói nữa.

Bọn hoà thượng thoát chết, nghe thấy có bảng gọi sư, mọi người vui vẻ vào cả trong thành, đi tìm Đại Thánh trao trả mọi lông tơ, tạ ơn.

Trưởng Lão tan tiệc, công văn đã đổi, Quốc vương cùng hoàng hậu phi tần, các quan văn võ, đưa thầy trò Đường Tăng ra cửa triều, đã thấy bọn hoà thượng quỳ ở bên đường, miệng nói:

- Thưa Tể Thiên Đại Thánh gia gia! Bần tăng là bọn sư thoát chết ở trên bãi cát, nghe nói gia gia đã quét sạch bọn yêu nghiệt, cứu sống chúng tôi, lại đội ơn nhà vua ra bằng gọi sư, xin đến trả lại lông tơ, cúi tạ ơn trời bể.

Hành Giả cười nói:

- Có bao nhiêu người lại?

Các sư nói:

- Đủ cả năm trăm người, không thiếu ai hết.

Hành Giả rùng mình một cái, thu hết lông tơ lại. Rồi nói với tất cả vua tôi, sư tục mọi người:

- Những vị hoà thượng này chính thực lão Tôn đã thả ra. Xe cộ cũng là lão Tôn đã vận chuyển đến hai lần cửa, xuyên qua đường sống trâu, đập vỡ tan ra. Hai yêu đạo kia cũng là lão Tôn đã đánh chết. Ngày nay diệt hết yêu tà, mới biết là Thiền môn có đạo. Từ đây trở đi, chớ có làm quàng tin nhảm. Mong ngài sẽ coi tam giáo như một: kính cả tăng, kính cả đạo và cũng chăm

sóc nhân tài. Chúng thần dân sẽ giữ gìn giang sơn của ngài bền vững mãi.

Quốc vương nghe theo, cảm tạ khôn xiết và tiễn chân Đường Tăng ra khỏi cửa thành.

Chuyến đi này:

*Ân cần chỉ vì Kinh Tam Tạng
Ra sức tu trì sáng một nguồn*

Ngày đi đêm nghỉ, khát uống đói ăn. Không ngờ xuân tàn hạ hết, đã tới mùa thu.

Một ngày kia, trời đã về chiều. Đường Tăng dừng ngựa nói:

- Đồ đệ ơi, đêm nay nghỉ ở đâu?

Hành Giả nói:

- Người xuất gia không nói cái kiếu người tại gia.

Tam Tạng nói:

- Thế nào là người tại gia? Thế nào là người xuất gia?

Hành Giả nói:

- Người tại gia lúc này phải giường êm chiếu ấm, trong lòng ủ con, sau lưng bận vợ, tự do giấc tốt ngủ yên. Chúng ta là người xuất gia, gặp sao hay vậy, những là đội trăng mặc sao, ăn gió ngủ mưa, có lối thì đi, không đường mới nghỉ.

Bát Giới nói:

- Sư huynh biết điều ấy, không biết điều khác. Hiện nay đường lối hiểm trở, đệ quấy gánh nặng, thật là khó đi, hãy tìm lấy chỗ trọ, nghỉ ngơi một đêm, di dưỡng tinh thần, ngày mai mới quấy gánh được, nếu không đệ mệt lăn ra ư?

Hành Giả nói:

- Nhân trời sáng trăng, gắng đi quãng nữa, đến đâu có nhà ở sẽ ngủ trọ.

Thầy trò chẳng biết làm thế nào, đành phải theo Hành Giả tiến bước.

Lại đi một lúc nữa, chợt nghe âm âm tiếng sóng.

Bát Giới nói:

- Hồng rồi, đi đến chỗ đường cùng!

Sa Tăng nói:

- Một con sông chặn ngang lối đi.

Tam Tạng nói:

- Làm sao mà sang qua được.

Bát Giới nói:

- Để đệ thử xem nông sâu ra làm sao?

Tam Tạng nói:

- Ngộ Năng, con chớ nói bậy, nước sâu hay nông thử làm sao được?

Bát Giới nói:

- Lấy một hòn đá bằng quả trứng ngỗng ném xuống nước, nếu mà bọt nước bắn vọt lên, thì là nông, nếu mà có tiếng kêu sùng sục thì là sâu.

Hành Giả nói:

- Đệ làm thử xem nào?

Chú ngọc cầm lấy một hòn đá, ném xuống nước, đã nghe thấy tiếng sùng sục tằm cá đùn lên, chìm xuống đáy nước.

Y nói:

- Sâu! Sâu! Sâu! Không đi qua được!

Đường Tăng nói:

- Con tuy thử biết nông sâu, nhưng lại không biết rộng hẹp thế nào?

Bát Giới nói:

- Cái đó không thể biết được.

Hành Giả nói:

- Để ta đi xem!

Đại Thánh nhảy lộn lên trên mây, để ý xem xét, chỉ thấy:

*Mênh mông mờ trắng sáng.
Loang loáng ngút trời không.
Mạch thiêng nuốt Hoa nhạc
Dòng thăm suốt trăm sông.
Nghìn từng làn sóng vỗ.
Muôn đợt nước triều dâng.
Đầu bãi cỏ đậu ngủ.
Bên bờ lửa chài không
Mật mờ như bể rộng
Bờ bến rộng mênh mông!*

Đại Thánh vội thu mây lại, nhảy xuống mé sông nói:

- Sư phụ ạ, rộng lắm đấy! Không sang được. Cặp mắt lửa vàng của lão Tôn, ban ngày có thể biết được việc dữ lành ngoài nghìn dặm. Ban đêm cũng trông thấy tới dăm ba dặm, hiện nay trông không thấy bờ bến gì hết, không biết nó rộng đến đâu.

Tam Tạng rất sợ, nói chẳng ra lời, sùi sụt khóc nói:

- Đồ đệ ơi, vậy thì biết làm thế nào?

Sa Tăng nói:

- Sư phụ đừng khóc nữa, thầy hãy nhìn xuống mé sông, chẳng phải có người đứng là gì kia?

Hành Giả nói:

- Có lẽ người đánh cá, để ta đến hỏi xem sao?

Liên cầm lấy gậy sắt, đi vài bước, tới nơi nhìn xem. Trời ơi! Không phải người, té ra một cái bia đá, trên bia có ba chữ triện lớn, dưới có hai dòng chữ nhỏ. Ba chữ lớn là "Thông-Thiên-Hà", mười chữ nhỏ là "Rộng hơn tám trăm dặm, tự cổ ít người qua".

Hành Giả nói:

- Sư phụ xuống mà xem!

Tam Tạng trông thấy, sa nước mắt nói:

- Đồ đệ ơi, xưa kia ta từ biệt Trường An, cứ bảo ta Tây Thiên dễ đi, có ngờ đâu yêu ma ngăn trở, non nước xa xăm thế này.

Bát Giới nói:

- Sư phụ ạ, người nghe xem, tiếng trống tiếng mõ bạt ở đâu thế? Có lẽ người ta làm chay, chúng ta hãy đến xin bữa cơm chay, hỏi xem đồ ở đâu, sẽ tìm thuyền qua sông.

Tam Tạng ở trên ngựa lắng nghe, quả nhiên có tiếng trống tiếng mõ bạt thật, liền nói:

- Không phải là nhạc khí của đạo gia, nghe như là nhà chùa có việc. Chúng ta hãy đi tới!

Hành Giả đi trước dắt ngựa, nghe chỗ có tiếng nhạc lần đến. Ở đây không có đường cái, phải bước cao bước thấp, đi qua bãi cát, mới trông thấy một đám nhà ở, đoán phỏng độ bốn năm trăm nhà, cũng đều có vẻ phong quang. Chỉ thấy:

Đường thông lối núi.

Bờ soãi tới khe.

Nhà nhà cánh cửa liếp

Chốn chốn hàng giậu tre.

Bờ liễu quạ kêu đầu lười lạnh.

Bãi sa cò đậu mộng hồn thanh.

Sáo buông tiếng nhỏ

Chày vải nhịp thưa.

Lá Hoàng vàng gió cuốn, cánh hồng lục trăng soi.

Ngoài bến ngư ông ngủ thuyền cá.

Đầu đường chó sủa dậu phen thưa.

Đèn lửa tắt,

Người vắng teo.

Trăng dọi trên không tựa gương treo.

Một trận tần hương đưa thoáng tới,

Gió Tây bên ấy thổi đưa vào...

Tam Tạng xuống ngựa, trông thấy một ngôi nhà ở ngay đầu đường, ngoài cửa trồng một cây phước, bên trong thì đèn nến sáng trưng, khói hương nghi ngút.

Tam Tạng nói:

- Chỗ này so với chỗ hốc núi ở bờ sông thì còn hơn: ở ngay dưới hiên nhà người ta này, có thể khuất được gió lạnh, yên tâm ngủ kỹ. Các con đừng đi đâu cả, để ta đến nhà ông trại chủ này hỏi xin trọ trước, nếu ưng cho ta, ta sẽ đi gọi các con; ví bằng họ không ưng, các con chớ nên chạy quanh. Mặt mũi các con xấu xí, khiến người ta sợ hãi, rồi gây ra tai vạ, lại không có chỗ mà trọ.

Hành Giả nói:

- Sư phụ nói phải lắm, mời người đi trước, chúng con ở đây chờ đợi.

- Trưởng lão trật nón tu lờ ra, để đầu trần, vuốt ve áo chèn, chống gậy tích trượng, đi thẳng đến cửa nhà người ta.

Cánh cửa nửa khép nửa mở, Tam Tạng không dám vào, đứng đợi một lúc, thấy có một ông già ở trong đi ra, cổ đeo một chuỗi tràng hạt, miệng niệm A-di-đà-phật, đi thẳng ra đóng cửa.

Tam Tạng vội vàng chấp tay gọi to:

- Bần tăng xin kính chào lão thí chủ.

Ông già đáp lễ nói:

- Vị hoà thượng này, đến khi chậm rồi!

Tam Tạng nói:

- Ngài nói gì vậy?

Ông già nói:

- Đến chậm không còn gì? Đến sớm một chút, nhà tôi đây làm cơm mời sư, sẽ ăn no cơm, ba thương gạo trắng, một tấm vải trắng, mười đồng tiền đồng. Làm sao bây giờ ngài mới đến?

Tam Tạng nói:

- Bần tăng không phải đi xin cơm chay.

Ông già nói:

- Đã không đi xin cơm, còn đến đây làm gì?

Tam tạng nói:

- Bần tăng là người nước Đại Đường bên Đông Thổ, vâng lệnh sang Tây Thiên cầu kinh, nay đến quý xứ, trời đã tối rồi, nghe thấy nhà đây có tiếng chuông trống, đến xin ngủ trọ một tối, sáng mai sẽ đi sớm.

Ông già xua tay nói:

- Hoà thượng ơi, người xuất gia chớ nên nói dối. Từ nước Đại Đường bên Đông Thổ tới chúng tôi, xa năm vạn bốn nghìn dặm đường, ngài có một mình như vậy đi làm sao được?

Tam Tạng nói:

- Lão thí chủ nói rất phải, nhưng bần tăng còn có ba tiểu đồ, qua rừng mở lối, gặp suối bắc cầu, bảo hộ bần tăng mới đến được đây.

Ông già nói:

- Đã có đồ đệ sao không cùng đi?

Rồi tiếp:

- Xin mời, xin mời, nhà tôi đây có nơi nghỉ ngơi!

Tam Tạng ngoảnh đầu gọi to:

- Đồ đệ, lại cả đây!

Hành Giả vốn là người tính nóng. Bát Giới là người thô lỗ, Sa Tăng thì liêu lĩnh, cả ba người nghe thấy sư phụ gọi, người dắt ngựa, kẻ quảy gánh, bất chấp hay dở, chạy ồ cả đến, như một trận gió.

Ông già vừa trông thấy, sợ hãi ngã lăn ra đất, miệng kêu la:

- Yêu quái tới nơi! Yêu quái tới nơi!

Tam Tạng đỡ dậy nói:

- Thí chủ đừng sợ! Không phải yêu quái, đồ đệ bần tăng đây!

Ông già run sợ nói:

- Sư phụ đẹp đẽ thế kia, sao lại tìm những đồ đệ xấu thế?

Tam Tạng nói:

- Tướng mạo tuy không đẹp, nhưng họ đều có tài hàng rồng phục hổ, bắt quái trừ yêu.

Ông già nửa tin nửa ngờ, theo Đường Tăng đi thông thả.

Ba người hăm hở đi sâu vào trong nhà, buộc ngựa, bỏ hành lý xuống. Ở trong nhà có mấy vị hoà thượng đương tụng kinh. Bát Giới chau cái mồm dài ra hỏi to:

- Hoà thượng kia, tụng niệm kinh gì vậy?

Mấy vị hoà thượng nghe thấy có tiếng hỏi, vội ngừng đầu lên:

Nhìn thấy người lạ vào.

Mồm dài tai lớn kék,

Mình thô chân tay to,

Tiếng vang như sấm sét.

Hành Giả cùng Sa Tăng.

Mặt mũi đều thô kék.

Các sư trên sảnh đường.

Hết thảy đều sợ sét.

Sư chủ còn tụng kinh.

Trưởng ban bảo bỏ sách.

Chuông khánh chẳng thềm nhìn.

Tượng Phật vứt đánh bịch!

Đèn nến thổi tắt ngay.

Ai nấy bỏ chạy sạch.

Đầu chú va đầu tôi

Như bầu khô đập vách

Kẻ lét với kẻ bò.

Dụng ngưỡng cửa ngã oạch

Đàn tràng đương trang nghiêm

Thành trận cười thoả thích.

Ba anh em thấy những người ấy ngã ngã lăn lăn, bò bò, vỗ tay cười âm cả lên. Bọn nhà sư lại càng sợ hãi, va đầu chạm trán, chạy thục mạng, chẳng còn người nào nữa.

Tam Tạng đỡ ông già đi đến sảnh đường, thấy đèn lửa không có, nhưng ba người vẫn khúc khích nô đùa.

Đường Tăng quát mắng:

- Những con vật khốn kiếp, thực là bất thiện! Ta đã luôn luôn dạy bảo, dặn dò. Người xưa có câu: "Không dạy mà hay, chẳng phải thánh là gì! Dạy mà không hay, chẳng phải ngu là gì!". Chúng con liều lĩnh như vậy, thực là loài rất ngu đó! Sao vừa mới đến cửa, chưa biết nếp tẻ thế nào, đã làm cho lão thí chủ sợ hãi, nhà sư tụng kinh bỏ chạy, quấy rối công việc tốt lành của nhà người ta, gieo vạ gieo tai cho ta hử?

Mấy người không dám cạy răng. Ông già đó mới tin là đồ đệ của người thực, vội ngoảnh đầu làm lễ, nói:

- Mới rồi chỉ có lễ dâng dâng tán hoa thôi, không có gì to tát đâu ạ, việc Phật cũng sắp xong rồi!

Bát Giới nói:

- Nếu đã cúng lễ xong, hãy mang lộc Phật ra thừa huệ rồi chúng tôi còn đi ngủ.

Ông già gọi:

- Cầm đèn lên! Cầm đèn lên!

Người nhà nghe tiếng gọi, ngơ ngác bảo nhau nói:

- Ở trên nhà tụng kinh, có rất nhiều hương nến, sao lại còn đốt đèn?

Bèn chạy ra ngoài xem, chỉ thấy tối mù tối mịt, tức thì đốt lửa vào đèn lồng chạy ồ cả lên. Chợt ngừng đầu nhìn thấy Bát Giới, Sa Tăng, lại ù té chạy, đóng chặt cửa lại, vào trong la to:

- Yêu quái đến nơi! Yêu quái đến nơi!

Hành Giả lấy lửa đốt đèn nến, kéo một cái ghế dựa, mời Đường Tăng ngồi lên trên, mấy anh em ngồi ở hai bên, ông già ngồi ở phía trước. Đang khi xếp chỗ ngồi, lại thấy cửa trong cũng mở ra, một ông già nữa đi tới, tay chống gậy, nói:

- Tà ma nào đêm hôm lại đến cửa nhà tử tế?

Ông già ngồi ở phía trước vội vàng đứng dậy đón đỡ đến sau bình phong, nói:

- Xin huynh nguôi giận, không phải tà ma, đây là vị La hán người nước Đại Đường bên Đông Thổ đi lấy kinh đây. Bọn đồ đệ tướng mạo tuy hung tợn, nhưng tính tình rất tốt, quả thực là tướng ác người lành.

Ông già kia mới buông gậy ra, đến chào bốn vị. Chào hỏi xong, cũng ngồi xuống phía trước gọi:

- Pha trà, sắp cơm chay!

Gọi luôn mấy lượt, bọn đồng bộc sợ run cầm cập, không dám dọn bàn.

Bát Giới nhin không được, liền hỏi:

- Thưa lão trượng, các chú giúp việc của ngài đi ra hai bên làm gì?

Ông già nói:

- Bảo các chú đi sửa cơm chay để mời lão gia.

Bát Giới nói:

- Có mấy người phục dịch?

Ông già nói:

- Có tám người.

Bát Giới nói:

- Tám người ấy phục dịch những ai?

Ông già nói:

- Phục dịch bốn vị.

Bát Giới nói:

- Vị sư phụ mặt trắng kia, chỉ cần một người thôi, vị mặt lông miệng Lô Công, chỉ cần độ hai người, vị mặt xám kia chỉ cần dùng tám người, còn tôi phải có hai mươi người phục dịch mới đủ.

Ông già nói:

- Nói như vậy, có lẽ dạ dày ngài to lắm thì phải?

Bát Giới nói:

- Rồi sau sẽ thấy!

Ông già nói:

- Xin có đủ người, xin có đủ người!

Bèn gọi tới ba bốn mươi người nhà ra. Thấy hoà thượng với ông già, kẻ hỏi người thưa, vui vẻ trò chuyện; người nhà lúc ấy mới không sợ nữa; đặt một cái bàn, mời Đường Tăng ngồi ở phía trên, hai bên đặt ba cái ghế, mời ba vị kia ngồi, phía trước đặt hai cái ghế, mời hai ông già ngồi. Thoạt tiên, bày lên bàn các thứ hoa quả rau dưa, sau mới đặt bánh bột, cơm tẻ, thức ăn, canh cháo rất là tề chỉnh.

Đường Tăng cầm đôi đũa, đọc kinh Khảm trai. Chú ngọc một là có tính háu ăn, hai là đương đói lòng, không đợi Đường Tăng đọc kinh xong, vớ luôn cái bát gỗ sơn son, làm một bát cơm gạo trắng, trong nháy mắt, bát đã sạch trơn.

Chú nhỏ đứng bên cạnh nói:

- Vị lão gia này không biết suy tính, không lấy phần bánh lại lấy phần cơm, không bán quần áo ra ư?

Bát Giới cười nói:

- Không lấy phần, ăn đấy thôi!

Thằng nhỏ nói:

- Không thấy ngài há miệng, làm sao mà ăn được.

Bát Giới nói:

- Bé con cũng biết nói dối, rõ ràng ta ăn rồi, không tin ta ăn nữa cho chú xem.

Chú nhỏ lại xới một bát đưa cho Bát Giới.

Chú ngọc đánh lèm một cái, và mỗi một miếng bát cơm lại sạch trơn.

Bọn đồng bộc trông thấy nói:

- Cha mẹ ơi, cái cổ họng của ngài có lẽ xây bằng gạch, mới vừa trơn, và mau như thế!

Đường Tăng chưa đọc xong một quyển kinh, Bát Giới đã xoi năm sáu bát rồi.

Đến sau y mới cùng mọi người cầm đũa, cùng ăn cơm chay một lúc, vô luận cơm tẻ, bánh bột, hoa quả, thức ăn, chỉ chú ý dầu vò vét, đánh lem lèm mà vẫn vằn nheo nhéo:

- Lấy cơm thêm! Lấy cơm thêm!

Nhưng mãi không thấy ai mang lên.

Hành Giả kêu bảo:

- Hiền đệ, ăn đói một tí, chẳng còn hơn ngồi ở hốc núi nhịn đói ư, cứ được lưng bụng là tốt rồi.

Bát Giới nói:

- Rõ cái mặt! Thường có câu: "Cho sư ăn không no, chẳng thà đem chôn sống".

Hành Giả nói:

- Cất dọn đồ vật đi, đừng để ý đến y nữa!

Hai ông già cúi mình nói:

- Chẳng nói giấu gì lão gia, giá ban ngày thì không ngại gì hết, cứ dạ dày to như ngài, cũng có thể mời được một trăm vị; chỉ vì ban đêm, lấy cả cơm chay nguội mới được một thùng, năm đấu gạo thổi cơm, sữa mấy món thức ăn, cần mời mấy ông hàng xóm và mấy nhà sư đến cúng lễ chứng quả cho, không ngờ các vị tới nơi, các sư sợ bỏ chạy, cả đến mấy ông hàng xóm cũng không dám sang, nên đem tận số đó mời các vị. Nếu chưa no, sẽ đi thổi cơm nữa.

Bát Giới nói:

- Thối nữa đi! Thối nữa đi!

Nói xong, thu hết đồ vật bàn ghế lại.

Tam Tạng cúi mình, tạ ơn đã đãi cơm, và hỏi:

- Lão thí chủ họ gì?

Ông già nói:

- Họ Trần.

Tam Tạng chấp tay nói:

- Thế ra ngài cùng họ với bản tăng.

Ông già nói:

- Lão gia cũng họ Trần?

Tam Tạng nói:

- Vâng, tục gia cũng họ Trần. Xin hỏi vừa rồi ngài làm chay có việc gì?

Bát Giới cười nói:

- Sư phụ hỏi ông ấy làm gì, há lại không biết tất nhiên là "chay cầu lúa tốt", "chay cầu bình yên", "chay độ người mất", chứ còn gì nữa!

Ông già nói:

- Không phải, không phải.

Tam Tạng lại hỏi:

- Thực là việc gì?

Ông già nói:

- Chúng tôi làm chay dự trước cho người chết.

Bát Giới cười lăn ra nói:

- Ông cụ thực không có mất! Chúng tôi toàn là hạng đại vương nói dối bịp bợm lừa người cả, tại sao cụ lại còn đưa những câu nói dối ấy ra bịp chúng tôi? Nhà sư còn chẳng biết việc chay tiểu hay sao? Chỉ có chay "dự gửi vào kho" "chay dự giả nợ" đòi thuở nào lại có "làm chay dự chết", bao giờ? Nhà ta đây làm gì có người chết, còn độ vong cái gì?

Hành Giả nghe lời mừng thầm tự nhủ:

- Chú ngốc bây giờ cũng lấu cá gỏi!

Rồi nói với hai cụ già:

- Thưa hai cụ, người nhận lầm rồi, sao lại gọi là "làm chay dự độ vong trước"?

Cả hai ông già nghiêng mình nói:

- Các vị đi lấy kinh, sao không theo con đường cái, lại quanh đến chỗ chúng tôi làm gì?

Hành Giả nói:

- Vẫn đi theo đường cái, chỉ vì có sông ngăn trở không sang qua được, nhân nghe thấy tiếng chuông trống, mới tới nhà ta đây xin ngủ trọ.

Ông già nói:

- Các vị đến mé sông có thấy gì không?

Hành Giả nói:

- Chỉ thấy một cái bia đá, trên có ba chữ "Thông thiên hà" dưới có mười chữ "Rộng hơn tám trăm dặm, tự cổ ít người qua" ngoài ra không có gì nữa.

Ông già nói:

- Đi quá lên mé trên một ít, cách chỗ cái bia chỉ độ một dặm, có một toà miếu "Linh Cảm đại vương" ngài không trông thấy ư?

Hành Giả nói:

- Không trông thấy, xin cụ nói cho biết "Linh Cảm đại vương" là thế nào?

Cả hai cụ già kia đều rỏ nước mắt nói:

- Thưa lão gia! Đại vương ấy:

Cảm ứng một phương xây miếu điện

Oai linh muôn dặm giúp lê dân.

Năm năm làng xóm ơn mưa móc.

Tháng tháng trong thôn ráng tốt nhuần.

Hành Giả nói:

- Mưa móc ngọt, hiện ráng thiêng, cũng là tốt lành chứ sao các cụ còn lo âu phiền não?

Mấy ông già vỗ ngực giãi chân giọng đau khổ:

- Lão gia ơi:

*Tuy có ơn sâu nhưng oán nặng
Lòng lành song vẫn hại nhân dân.
Vì đói ăn thịt trai gái trẻ
Chẳng phải anh linh chính trực thân.*

Hành Giả nói:

- Đói ăn thịt con trai, con gái ư?

Ông già nói:

- Thưa vâng!

Hành Giả nói:

- Có lẽ đến lượt nhà ngài hay sao?

Ông già nói:

- Năm nay đến lượt nhà tôi. Nơi chúng tôi đây, có một trăm nhà ở. Chỗ này thuộc huyện Nguyên Hội nước Xa Trì, gọi là Trần Gia trang. Vị đại vương ấy mỗi năm một lần tế lễ, phải có một đồng nam, một đồng nữ, lợn dê xôi rượu đem cúng hiến ông ấy xơi một bữa no, mới phù hộ cho gió hoà mưa thuận: nếu không cúng lễ, sẽ giáng tai giáng vạ ngay.

Hành Giả nói:

- Nhà ta đây có bao nhiêu em bé.

Ông già vuốt bụng nói:

- Khổ quá! Hồi đến con cái chúng tôi, hổ thẹn đến chết! Ông này là em ruột tôi, tên gọi Trần Thanh; già này tên gọi Trần Trùng. Tôi năm nay sáu mươi ba tuổi, về đường con cái rất hiếm hoi. Ngoài mười ba tuổi, tôi vẫn chưa có con, anh em bè bạn khuyên tôi lấy vợ lẽ, thôi thì cũng đành lòng lấy người tiểu thiếp, may được mụn con gái, năm nay mới lên tám tuổi, đặt tên cho cháu là Nhất Xứng Kim.

Bát Giới nói:

- Tên quý hoá quá! Tại sao lại đặt là Nhất Xứng Kim?

Ông già nói:

- Chỉ vì đường con cái khó nhọc, tôi phải làm một quyển sổ ghi chép những tiền cúng vào việc bắc cầu làm quán, xây tháp làm chùa, mời sư bố thí, năm lạng, ba lạng đều ghi rõ cả. Tính cho đến khi sinh cháu, đã dùng hết ba mươi cân vàng, ba mươi cân là một Xứng, cho nên mới đặt tên cháu là Nhất Xứng Kim.

Hành Giả nói:

- Cọ này có em bé không?

Ông già nói:

- Chú cháu có một thằng cháu giai, cũng là con vợ bé, năm nay lên bảy, đặt tên là Trần Quan Bảo.

Hành Giả nói:

- Sao lại đặt tên thế?

Ông già nói:

- Nhà chúng tôi đây thờ đức Thánh Quan, nhân vì cầu khẩn được Thánh Quan, sinh được thằng cháu này cho nên mới đặt tên là Quan Bảo. Hai anh em chúng tôi đã một trăm hai mươi tuổi, chỉ có hai mụn con nối dõi, ngờ đâu lại đến lượt nhà chúng tôi phải sửa lễ. Chỉ vì không hiến không được, cho nên trong tình cha con không cắt bỏ được, phải lập đàn chay siêu sinh cho con trẻ trước đi, nên gọi làm chay độ vong trước là vì vậy.

Tam Tạng nghe nói, không nén được nước mắt rờn rờn nói:

- Thực đúng như người xưa đã nói: "Mơ vàng chưa rạng, mơ xanh rụng, tạo hoá ghen chi kẻ hiếm con!"

Hành Giả cười nói:

- Để con hỏi lại xem. Thừa cụ, gia sản nhà ta đây tất cả có bao nhiêu?

Hai ông già nói:

- Cũng có đôi chút, ruộng cấy có bốn năm mươi khoảnh, ruộng màu có sáu bảy mươi khoảnh, đồng cỏ có tám chín mươi

nơi, trâu bò có hai ba trăm con, lừa ngựa có hai ba mươi cỗ; lợn dê gà vịt vô số. Trong nhà lương cũ ăn không hết, quần áo mặc có thừa, gia tài sản nghiệp kể cũng kha khá.

Hành Giả nói:

- Cái gia nghiệp của cụ đây, cũng nhờ ở sự dè sẻn của cụ mà gây nên.

Ông già nói:

- Sao lại bảo tôi dè sẻn?

Hành Giả nói:

- Đã có gia sản như thế, nữ nào dứt tình để cho con phải đem dùng làm đồ tế lễ được? Cụ chỉ phí đi năm mươi lạng bạc, có thể mua được một đồng nam, kể cả số phí tổn vào đây không tới hai trăm lạng, có phải cứu tính mạng được cho hai đứa con mình để nối dõi về sau, lại chẳng tốt ư?

Hai ông già sa nước mắt nói:

- Lão gia, không biết đấy! Đại vương này rất là linh thiêng, người thường qua lại nhà chúng tôi luôn.

Hành Giả nói:

- Y thường đến nhà, vậy các cụ trông thấy mặt mũi y thế nào, dài ngắn ra sao?

Hai ông già nói:

- Không trông thấy hình dáng, hễ ngửi thấy một trận gió thơm biết là Đại Vương gia gia đã đến, tức thì thắp hương đốt nến, già trẻ trông vào chiều gió lễ bái. Trong nhà chúng tôi, từ chổi cùn giẻ rách trở đi, người thông suốt hết. Giờ sinh tháng để các cháu đã ghi chép cả rồi. Cứ phải con chúng tôi đẻ ra, người mới nhận cho. Đừng nói hai ba trăm lạng bạc không mua được, ngay đến hai ba nghìn lạng cũng không chuốc đâu ra những đứa trẻ giống mặt và cùng năm sinh tháng đẻ như các cháu được.

Hành Giả nói:

- À ra thế đấy! Thôi được, thôi được, cụ hãy cho em bé ra ngoài này xem nào.

Trần Thanh vội vã trở vào bế Quan Bảo ra.

Trẻ con nào có biết sống chết gì đâu, nhét đầy hai tay áo hoa quả, múa may nhảy nhót, vừa ăn vừa nô. Hành Giả trông thấy, lảng lạng đọc câu thần chú, nhao người biến hoá, lập tức biến ngay ra một đứa trẻ giống Quan Bảo như đúc. Hai đứa trẻ con bá tay nhau, nhảy múa trước đèn. Ông già sợ hãi vội vàng quỳ xuống.

Đường Tăng nói:

- Lão gia, không nên làm thế! Không nên làm thế!

Ông già nói:

- Vị lão gia này còn đương nói chuyện, thế mà biến ngay ra thằng cháu nhà tôi chẳng sai tí nào, gọi tên một tiếng, cùng thưa cùng đến, làm cho tôi giảm thọ, xin hiện lại bản tướng cho!

Hành Giả lấy tay vuốt mặt một cái, hiện rõ bản tướng như cũ. Ông già quỳ gối ở trước mặt nói:

- Lão gia vốn có tài năng đến thế kia ư?

Hành Giả cười nói:

- Có giống hài nhi nhà ta không?

Ông già nói:

- Giống! Giống!, Quả nhiên mặt mũi giống nhau, tiếng nói giống nhau, quần áo như nhau, cao thấp như nhau.

Hành Giả nói:

- Người vẫn chưa xem kỹ, hãy lấy cân cân lên xem có nặng như cháu không?

Ông già nói:

- Đúng, cũng nặng bằng nhau.

Hành Giả nói:

- Giống như thế đã làm được lễ cúng tế chưa?

Ông già nói:

- Rất tốt! Rất tốt! Làm đồ tế được!

Hành Giả nói:

- Hôm nay ta sẽ thay thế tính mạng cho cháu bé này, để lưu dòng dõi hương khói cho nhà cụ, ta đi gặp đại vương ấy đây,

Trần Thanh quỳ xuống đất dập đầu nói:

- Lão gia quả có lòng từ bi thay thế cho, tôi xin biếu một nghìn lạng bạc trắng, để Đường lão gia dùng làm tiền ăn đường sang Tây Thiên.

Hành Giả nói:

- Thế không tạ ơn lão Tôn ư?

Ông già nói:

- Ngài đã đi tế, sẽ không còn nữa!

Hành Giả nói:

- Sao lại không còn được?

Ông già nói:

- Bị đại vương ăn thịt mất.

Hành Giả nói:

- Nó dám ăn thịt ta chăng?

Ông già nói:

- Dễ thường nó sợ tanh, không dám ăn thịt lão gia hử?

Hành Giả cười nói:

- Trăm sự nhờ trời! Ăn thịt ta, ta sẽ uống mạng, nếu không ăn, là may cho ta. Ta với cụ cùng đi tế lễ.

Trần Thanh chỉ những dập đầu lễ bái, bằng lòng đưa thêm năm trăm lạng bạc nữa, riêng có Trần Trùng không lễ lạy, cũng không cảm ơn, chỉ ngồi dựa bình phong ngoài cửa kêu khóc.

Hành Giả biết thế, tiến lên đỡ dậy nói:

- Thưa cụ, cụ không cho ta, không cảm ơn ta, có lẽ cụ không nỡ dứt tình con gái cụ phải không?

Trần Trường mới quỳ gối nói:

- Vâng, không dứt được! Được thịnh tình của lão gia, thằng bé cháu đã được thay thế rồi, nhưng già này không có con trai, chỉ có một mụn con gái, dứt làm sao được!

Hành Giả nói:

- Cụ cho thối ngay năm đấu gạo cơm, sửa các món rau dưa cho tốt, để vị sư đệ mồm dài của ts ăn, y sẽ biến ra con gái cụ, anh em chúng tôi cùng đi cúng lễ, quyết làm một việc ân đức, cứu lấy tính mạng các cháu nhà.

Bát Giới nghe thấy rất sợ nói:

- Huynh ơi, huynh muốn giở phép thuật, thì cứ giở, nhưng đừng, kéo chàng đệ vào.

Hành Giả nói:

- Hiền đệ, thường có câu "Con gà không ăn không của ai", đệ với ta đây, được người ta cho ăn tử tế, đệ còn kêu ăn chưa no, tại sao thấy người ta hoạn nạn, đệ không cứu giúp?

Bát Giới nói:

- Thừa huynh, đệ lại không biết việc biến hoá.

Hành Giả nói:

- Đệ cũng có ba mươi sáu lối biến hoá, sao bảo không biết?

Tam Tạng nói:

- Ngộ Năng, sư huynh con nói rất phải. Sách có câu: "Cứu một mạng người, còn hơn xây tháp bảy tầng". Một là cảm tạ hậu tình, hai là tích chút âm đức, vả chăng đêm thanh rảnh việc, các con đi chơi đùa một lúc.

Bát Giới nói:

- Huynh xem sư phụ nói đấy, đệ chỉ biết biến ra núi, ra cây, ra tảng đá, ra voi nghé, ra trâu, ra người lớn béo phệ, chứ biến ra em gái bé, có phần khó khăn lắm.

Hành Giả nói:

- Cụ đừng tin đệ ấy, hãy cứ bế cháu bé ra đây!

Trần Trùng vội vào trong, bế Nhất Xúng Kim ra nhà ngoài. Cả nhà, vợ cả vợ bé, bất kỳ người già người trẻ trong ngoài, đều đi tới cúi đầu lễ bái, chỉ cầu cứu tính mạng đứa trẻ.

Đứa bé gái đầu đội cái mũ bát bảo thủy châu thêu hoa, mình vận một cái áo lụa màu hồng thêu kim tuyến, bên ngoài quàng một cái áo khoác bằng đoạn màu xanh lục cổ vuông bàn cờ, ngang lưng mặc một cái quần bằng lụa hoa hồng đại đoá, chân giặc một đôi giày mồm nhái nồn gai đỏ, dưới chân xỏ đôi bít tất tơ màu vàng, cũng đương ăn hoa quả.

Hành Giả nói:

- Bát Giới, em bé như thế đấy, đệ biến ngay ra em đi, chúng ta cùng đi cúng lễ.

Bát Giới nói:

- Đom dáng xinh xắn thế kia, biến ra làm sao được?

Hành Giả nói:

- Mau lên! Muốn đòn hủ?

Bát Giới hoảng sợ nói:

- Sư huynh, chớ có đánh, để đệ biến thử xem!

Chú ngọc miệng đọc thần chú, nhao đầu đi một cái, hô "biến" một tiếng, tức thì biến ngay ra đứa trẻ mặt mũi cũng giống em Nhất Xúng Kim chỉ phải cái bụng thì to phệ, kênh cang.

Hành Giả cười nói:

- Hãy biến lại!

Bát Giới nói:

- Huynh có đánh cũng vậy, không biến được nữa, làm thế nào?

Hành Giả nói:

- Đầu là đầu trẻ gái nhưng mình là mình hoà thượng, không phải trai cũng chẳng ra gái, thì làm thế nào? Đệ hãy bày cách lại đi!

Nói đoạn, Hành Giả thổi một hơi tiên khí, tức thì Bát Giới biến lại, thành giống em gái kia như đúc. Liên bảo:

- Hai cụ già hãy đưa bảo quyến và hai cháu vào trong nhà, kéo lát nữa, anh em chúng tôi làm việc thành ra khó nhận. Các cụ cần đem hoa quả cho các cháu ăn, chớ để chúng khóc, sợ đại vương có khi biết ra, lộ mất công việc. Hai người chúng tôi đi đây!

Đại Thánh dặn dò Sa Tăng bảo hộ Đường Tăng, rồi biến làm Trần Quan Bảo, Bát Giới biến làm Nhất Xứng Kim.

Hai người sửa soạn xong xuôi, Hành Giả lại hỏi:

- Cúng tế phải làm thế nào? Có phải trói cả chân tay hay là trói hai tay, có phải lược chín, hay là lột da?

Bát Giới nói:

- Huynh ơi, chớ có đùa đệ, đệ chẳng phải cao thủ gì đâu!

Ông già nói:

- Không dám! Không dám! Chỉ việc lấy cái mâm sơn son, mời hai vị ngồi lên mâm, để mâm lên bàn, sai hai chú trai trẻ khiêng bàn, đưa các vị ra miếu.

Hành Giả nói:

- Tốt! Tốt! Tốt! Cho mang mâm ra đây để chúng tôi ngồi thử.

Hai ông già lấy ngay ra hai cái mâm sơn, Hành Giả cùng Bát Giới ngồi lên trên, bốn chú trai trẻ khiêng hai cái bàn, đi xuống dưới sân, rồi lại khiêng lên trên nhà để xuống.

Hành Giả vui vẻ nói:

- Bát Giới, chẳng kém gì trò nô đùa nhỉ? Chúng ta cũng là những vị hoà thượng ngồi trên mâm trện.

Bát Giới nói:

- Nếu mà cứ khiêng đi, khiêng về, cứ thế khiêng mãi đến sáng, đệ cũng không sợ, chỉ sợ là họ khiêng vào trong miếu, sẽ bị xơi đi, thì cái đó lại không phải là trò nô đùa mất rồi.

Hành Giả nói:

- Đệ cứ nhìn vào ta, khi nào thấy nó ăn ta đệ sẽ chạy trốn đi.

Bát Giới nói:

- Đệ nó ăn ra làm sao? Nếu như nó ăn đồng nam trước, đệ mới chạy thoát, nếu nó ăn đồng nữ trước, thì làm thế nào?

Ông già nói:

- Mấy năm trước, khi tế lễ chúng tôi đây có những người lớn mật, nắp đàng sau miếu, hoặc ở dưới gầm bàn thờ, trông thấy ngài ăn thịt đồng nam trước, rồi mới ăn đến đồng nữ sau.

Bát Giới nói:

- May mắn! May mắn!

Anh em đương bàn luận, đã nghe thấy tiếng trống phách vang trời, đèn đuốc sáng quắc, mọi người trong thôn mở cửa trước ra gọi:

- Khiêng đồng nam đồng nữ ra!

Mấy ông già kêu la khóc lóc, bốn người trai trẻ khiêng Hành Giả và Bát Giới đi ra!

Chưa biết tính mạng hai người ra sao. Xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI TÁM

MA NỔI GIÓ LẠNH BAY TUYẾT LỚN SƯ VÌ CẦU PHẬT GIÃM BĂNG DÂY

Những người ở Trần gia trang, khiêng các thức lợn dê rượu thịt cùng Hành Giả, Bát Giới rầm rộ đưa đến bày biện ở miếu Linh Cảm. Đồng nam đồng nữ đặt ở trên cùng.

Hành Giả quay đầu nhìn thấy trên bàn thờ có hương hoa đèn nến, chính giữa đặt một cỗ bài vị chữ vàng trên viết "Thần Linh Cảm đại vương", không có thần tượng nào khác.

Các thiện tín đã bày biện xong, mọi người ngoảnh mặt vào khấu đầu khấn:

- Tâu đại vương gia gia, năm nay, tháng này, ngày này, giờ này, tể chủ ở Trần gia trang là bọn Trần Trùng và các thiện tín kính tuân theo lệ, cúng hiến một đồng nam là Trần Quan Bảo, một đồng nữ là Trần Nhất Xứng Kim, lợn dê rượu thịt đủ sức, dâng lên đại vương hưởng dụng, phù hộ cho mưa hoà gió thuận, ngô lúa được mùa.

Khấn xong, đốt vàng mã, ai về nhà nấy.

Bát Giới thấy mọi người đi rồi, nói với Hành Giả:

- Chúng ta cũng về thôi chứ?

Hành Giả nói:

- Chú gốc lại tán nhảm rồi! Đã nhận lời với người ta phải làm cho người ta vừa ý mới được chứ!

Bát Giới nói:

- Huynh chính là thằng ngốc, lại bảo đệ là thằng ngốc! Chỉ đánh lừa họ chơi thế thôi, cố sao lại đi hiến mình làm lễ vật cho chúng ăn như vậy?

Hành Giả nói:

- Đừng nói đùa! Giúp người đến cùng, nhất định ta phải đợi đại vương đến ăn thịt, mới là người có thủy chung. Nếu không chẳng hoá ra gieo tai gieo vạ cho họ, như thế không tốt.

Đương nói bỗng nghe thấy tiếng gió ù ù.

Bát Giới nói:

- Không tốt rồi, gió thổi là nó đến đây!

Hành Giả kêu dặn:

- Đừng nói nữa, mặc ta đối đáp!

Trong khoảnh khắc, một yêu ma đã đến ngoài cửa miếu.

Hình dáng nó:

*Khôi giáp toàn vàng nguyên mới mẻ.
Lưng đeo đai báu quấn mây hồng.
Cửa gang còn kém hàng răng nhọn.
Sao muện khôn bì cặp mắt trong.
Dưới gót ráng vàng bay bằng lẳng.
Bên mình khí tía ấm lằng lằng
Gió âm từng trận theo chân lạnh
Chỗ đứng bao tầng sát khí bùng...
Đã giống Quyển Liêm tướng phù giá
Lại như môn thần giữ chìa chung*

Quái vật đứng chặn cửa miếu hỏi to:

- Năm nay nhà nào sửa lễ?

Hành Giả tủm tỉm cười trả lời:

- Ngài đã hỏi đến, năm nay nhà trong thôn là Trần Trùng và Trần Thanh.

Yêu quái thấy trả lời, trong lòng nghi hoặc nghĩ:

- Đồng nam này to gan, nói năng linh lợi. những đứa thường đem cúng hiến, hỏi một tiếng đã không nói ra lời, hỏi tiếng nữa, sợ bỏ vía, lấy tay sờ đến đã chết cứng rồi. Tại sao đồng nam này thưa thốt rõ ràng làm vậy? ...

Quái vật chưa dám đến bắt, lại hỏi:

- Đồng nam đồng nữ tên gọi là gì?

Hành Giả cười nói:

- Đồng nam là Trần Quan Bảo, đồng nữ là Nhất Xứng Kim.

Quái vật nói:

- Lễ cúng này theo thể lệ năm trước, đã đem hiến cúng ta, ta sẽ ăn thịt chúng mi.

Hành Giả nói:

- Không dám kháng cự, mời ngài cứ xơi đi cho!

Quái vật nghe nói, càng không dám mò tới, đứng chặn cửa quát to:

- Mi đừng bẻm mép, những năm trước ta ăn thịt đồng nam trước, năm nay ta muốn ăn thịt đồng nữ trước.

Bát Giới phát hoảng nói:

- Đại vương cứ theo lệ cũ, không nên làm trái lệ!

Quái vật không để cho nói, quờ tay ra định bắt Bát Giới. Chú ngọc nhảy phịch xuống đất, hiện rõ bản tướng, quai đĩnh ba, bổ thẳng xuống. Quái vật rụt tay lại, chạy ra đằng trước, bỗng nghe có tiếng đánh soạt một cái.

Bát Giới nói:

- Vỡ mai ra rồi!

Hành Giả cũng hiện rõ bản tướng nhìn xem, thì ra hai cái vảy cá, to như hai cái mâm, liền quát to:

- Đuổi theo!

Hai người nhảy lên trên không. Quái vật vì đi ăn hội, nên không mang theo binh khí, tay không ở trên tầng mây hỏi:

- Các người là hoà thượng ở đâu, đến đây đối người, phá hoại hương hoá của ta, làm phỉ thanh danh của ta?

Hành Giả nói:

- Quái vật khốn kiếp không biết gì, chúng ta là đồ đệ của vị thánh tăng Tam Tạng nước Đại Đường bên Đông Thổ vâng lệnh sang Tây Thiên lấy kinh, nhân đêm hôm qua ở trọ nhà họ Trần, nghe có yêu ma giả hiệu Linh Cảm, hàng năm cứ bắt cúng đồng nam, đồng nữ. Chúng ta là người từ bi cứu vớt sinh linh nên đến đây bắt quái vật khốn khiếp nhà mi! Có thể nào, cung khai thực ra, mi ở chỗ này mạo xưng đại vương đã bao nhiêu năm? Ăn hết bao nhiêu trai gái? Tính trả lại từng người cho ta, ta sẽ tha tội chết cho!

Quái vật nghe nói, bỏ chạy, lại bị Bát Giới bắt theo một đỉnh ba, nhưng không trúng. Nó hoá ra một trận gió cuồng, tụt xuống sông Thông Thiên mất.

Hành Giả nói:

- Bắt tất phải đuổi theo, nó chỉ là quái vật ở dưới sông thôi!

Bát Giới y lời trở về trong miếu. Hai người khiêng hết mâm lợn dê rượu lễ đưa về nhà họ Trần.

Lúc bấy giờ Đường trưởng lão, Sa hoà thượng cùng anh em nhà họ Trần đương ngồi ở trong nhà ngóng tin, chợt thấy hai người đưa các thức dê lợn về để cả ngoài sân.

Tam Tạng chạy ra hỏi:

- Ngộ Không, công việc tế lễ ra sao?

Hành Giả đem chuyện xưng danh đuổi quái tụt xuống dưới sông, nói lại một lượt. Hai ông già hết sức vui vẻ, liền sai quét dọn buồng khách, sửa soạn giường chiếu, mời bốn thầy trò đi nghỉ.

Lại nói yêu quái thoát khỏi chết, về đến dưới nước ngồi ở trong cung, im thin thít.

Quyển thuộc già trẻ dưới nước đến hỏi:

- Mỗi năm đại vương đi hưởng tế, về đều vui vẻ, tại sao năm nay lại phiền não thế?

Yêu quái nói:

- Thường năm hưởng tế, còn mang được chút dư vật về để các người dùng, năm nay cả ta cũng không được miếng gì. Thật xúi quẩy, gặp ngay kẻ đối đầu, xuýt nữa thì chết toi!

Bọn thủy tộc hỏi:

- Tàu đại vương, kẻ nào vậy?

Yêu quái nói:

- Hắn là đồ đệ vị thánh tăng nước Đại Đường bên Đông Thổ, sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh, biến ra trai gái giả, ngồi ở trong miếu, ta bị nó hiện rõ bản tướng, đánh một trận xuýt nữa thì toi mạng. Từ trước ta vẫn nghe người ta nói Đường Tam Tạng là người tốt tu, nếu mà ăn được một miếng thịt y sẽ được trường thọ. Không ngờ bọn thủ hạ y lại có những người như vậy. Ta bị họ huỷ hại thanh danh, triệt mất hương hỏa; định tâm muốn bắt Đường Tăng chỉ sợ không thể làm nổi thôi.

Trong bọn thủy tộc, một mục Quyết Bà áo văn sắc sỡ, tiến ra ngáp ngừng kính cẩn nói với yêu quái:

- Đại vương muốn bắt Đường Tăng, nào có khó gì, nhưng không biết bắt được y, đại vương có thưởng rượu thịt cho tôi không?

Yêu quái nói:

- Nếu nhà ngươi có mưu gì bắt được Đường Tăng ta sẽ cùng ngươi kết làm em gái, ngồi ăn cùng một chiếu.

Quyết Bà bái tạ nói:

- Vẫn biết đại vương có thần thông hô gió gọi mưa, có thể lực nghiêng sông dốc bể, không biết người có làm ra mưa tuyết được không?

Yêu quái nói:

- Có thể làm được.

Lại nói:

- Đã biết làm mưa tuyết, vậy có thể làm giá đông lại được không?

Yêu quái nói:

- Càng làm được!

Quyết Bà vỗ tay cười nói:

- Thế thì rất dễ! Rất dễ!

Yêu quái nói:

- Vậy hãy đem cái công việc rất dễ ấy nói cho ta nghe.

Quyết Bà nói:

- Đêm hôm nay vào hồi canh ba, đại vương nên làm ngay phép ấy, không nên chậm trễ, thổi một trận gió lạnh, mưa một trận tuyết dày, sông Thông Thiên kết đông lại, những người biết biến hoá như chúng tôi, biến ra làm mấy người, cầm dù khoác dây, quây gánh đùn xe, đi lại không ngớt bên trên nước đông, ở gần đầu đường. Đường Tăng đi lấy kinh nóng lòng sốt ruột, tất nhiên đi trên băng qua sông. Đại vương ngồi rình dưới lòng sông, hễ nghe thấy tiếng chân đi, liền xé nước đông ra, cả bọn thầy trò họ sẽ chìm hết xuống đáy sông, như thế chỉ một loáng là ta tóm được cả.

Yêu quái nghe nói, lòng vui vẻ nói:

- Diệu kế! Diệu kế!

Liền ra khỏi thuỷ phủ, lên trên không, thổi gió làm mưa, kết hơi lạnh, đọng nước lại thành băng tuyết.

Bốn thầy trò trưởng lão nghỉ ở nhà họ Trần, trời đã gần sáng, chăn gối lạnh lẽo. Bát Giới rét run cầm cập không ngủ được, kêu lên:

- Sư huynh ơi, rét lắm!

Hành Giả nói:

- Đồ ngọc nhà chú, không có chí to, người xuất gia nắng rét không phạm đến mình được, sao còn sợ lạnh?

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ạ, quả rét thực!

Nhìn ra thấy:

*Chăn đôi không hơi ấm
Tay áo giá như băng
Lúc này lá úa đương đầm nhụy, thông xanh đương trĩu nặng
Đất nứt vì quá lạnh, ao liền như đất bằng
Đò chài vắng ông lái
Chùa núi quạnh ni tăng
Bác tiêu buồn củi ít
Nhà giàu thêm than hồng
Chinh nhân đánh tư thép
Bút viết không thành văn
Áo da còn quá mỏng
Lông cừu chẳng ấm thân
Ngôi thiền, sư già cóng
Cửa gió khách trọ nhẵn
Mấy lần dày đệm đắp
Người vẫn run trong chăn.*

Cả bọn thầy trò đều không ngủ được, choàng cả dậy lấy quần áo mặc, mở cửa ra xem. Chà! Bên ngoài coi trắng xoá, nguyên là tuyết đã xuống rồi!

Hành Giả nói:

- Thảo nào mọi người kêu rét, té ra tuyết lớn thế kia!

Nhìn ra chỉ thấy:

*Sông Ngô, sông Sở đóng băng hết
Một dải đông nam mấy góc mơ
Như vừa đuổi rồng ngọc chạy trăm vạn
Hoá nên khắp trời lớp vẩy pho
Mây hồng tràn kín, gió may rin rít gào trời
Mù thảm đùn thêm, tuyết nặng lớp tầng ngập đất*

Thực là:

Sáu tầng hoa cánh cánh châu bay
Nghìn rừng rậm cây ngọc giát
Chỗ thành phần bột
Chỗ hoá muối khô
Bạch anh kêu khản tiếng
Hạc trắng lông cánh rù.
Chả thấy Đông Quách, Liên An, Tông Khang đọc sách
Cũng không Tri su, Vương cung, chần cừu hộ Tô
Chỉ thấy thôn xóm mấy nhà như bạc xếp,
Núi non muôn dặm tựa thêu châu.
Bông liễu đầy cầu, ngư phủ bên cầu đem áo khoác.
Hoa lê lợp mái ông làng dưới mái sườn cây khô.
Khách lạ khôn mua rượu
Người giàu khó tìm mợ.
Phát phối, dập dờn tung cánh bướm.
Rì rào ào ạt lông ngan tơ
Cuồn cuộn, vèo vèo theo trận gió
Tầng tầng lớp lớp đường lối mờ
Xào xạc gió lạnh luôn rèm mỏng
Cầm cầm hơi lạnh thấm rèm thưa
Đáng mừng nhân thế gặp việc tốt
Điềm lành được mùa trời ban cho.

Trận mưa tuyết này tâm tã, khác nào ngọc đứt bông bay, thấy trò ngấm nghĩa giờ lâu, đã thấy ông già họ Trần sai hai người ở, đi trước quét mỏ đường và hai người bưng nước nóng rửa mặt đem ra. Một lát sau lại đem trà nóng, bánh sữa, bưng cả hoả lò than đến! Mọi người lên cả nhà trên, thấy trò theo thứ tự ngồi chơi. Tam Tạng hỏi:

- Thưa lão thí chủ, thời tiết quý xứ đây, có chia ra xuân, hạ, thu, đông không nhỉ?

Trần lão cười nói:

- Ở đây là nơi hẻo lánh, phong tục và nhân vật không được như bên thượng quốc, nhưng các việc cấy cày chăn nuôi, thì cũng trời đất ấy cả, có lẽ đâu lại không chia ra bốn mùa.

Tam Tạng nói:

- Đã chia ra bốn mùa, làm sao bây giờ lại có tuyết lớn như vậy, giá lạnh như vậy?

Trần lão nói:

- Bây giờ tuy là tháng bảy, hôm qua đã sang tiết bạch lộ là tiết tháng tám rồi. Ở chúng tôi đây hàng năm cứ đến tháng tám đã có sương tuyết.

Tam Tạng nói:

- So với bên Đông Thổ chúng tôi không giống tí nào cả. Ở bên chúng tôi mãi đến mùa đông mới có.

Đương khi trò chuyện, lại thấy người đến bày bàn ghế, mời ăn cháo. Ăn cháo xong mưa tuyết lại to hơn lúc sáng sớm, đất bỗng chốc đã ngập sâu hơn hai thước. Tam Tạng sốt ruột nhỏ lệ. Trần lão nói:

- Lão gia cứ yên tâm, chớ thấy tuyết sâu mà lo ngại. Nhà chúng tôi còn ít lương thực, có thể cúng hiến thầy trò lão gia được nửa đời.

Tam Tạng nói:

- Lão thí chủ không biết cái khổ của bản tăng. Hồi năm xưa tôi được ơn ban thánh chỉ, xa giá thân đi tiễn chân, chính tay vua Đường đã nâng chén tiễn biệt và hỏi: "Bao giờ sẽ trở về?". Bản tăng không biết có núi non hiểm trở, thuận miệng tâu trả lời: "Chỉ trong ba năm sẽ lấy được kinh trở về". Sau khi từ biệt, tới nay bảy tám năm trời, vẫn chưa được thấy mặt Phật, sợ sai mất hẹn. Vả lại sợ yêu ma hung mãnh, cho nên trong lòng lo lắng. Ngày nay có duyên, được nghỉ nhờ nhà ta đây, bọn ngu đồ đêm qua lại giúp được ơn nhỏ để báo đáp, thực tình cầu mong một cái thuyền chở qua sông, không dè trời giáng đại tuyết,

đường sá mờ mịt, không biết bao giờ mới được thành công trở về đất cũ?

Trần lão nói:

- Lão gia cứ yên tâm, người cứ ở đây nghỉ thêm mấy hôm, chờ trời tạnh, băng tan sẽ đi, già này sẽ không ngại tốn phí, xin chu tất việc đưa lão gia qua sông.

Rồi lại thấy một người đưa đến cơm sáng. Cơm nước xong, ngồi chuyện hồi lâu, lại tiếp đến bữa cơm trưa. Tam Tạng thấy thức ăn thịnh soạn, hết sức áy náy nói:

- Đã được ở lại, xin cứ cho ăn cơm thường.

Trần lão nói:

- Thưa lão gia, cảm công ơn ngài đã thế mạng cho, dù ngày nào cũng đặt tiệc thiết đãi, vẫn chưa đền bù được.

Tuyết lớn cũng tạnh, đã có người đi lại. Trần lão thấy Tam Tạng không được vui vẻ, lại cho sửa chõn vườn hoa, đốt lửa vào chậu lớn, phủ vào hơi đông tuyết chơi phiếm cho đỡ buồn...

Bát Giới cười nói:

- Ông cụ già không biết suy tính! Tháng hai tháng ba, mùa xuân mới chơi vườn hoa, chứ trời mưa tuyết lạnh buốt, thưởng ngoạn cái gì!

Hành Giả nói:

- Chú ngọc chẳng biết gì hết! Cảnh tuyết mới là u tĩnh. Một là đi chơi thưởng thức, hai là để sự phụ thư tâm một chút.

Trần Lão nói:

- Chính thế! Chính thế!

Rồi mời mọi người đến vườn hoa. Chỉ thấy:

Cảnh vật mùa thu.

Phong quang tháng chạp.

Thông xanh đậm nhị ngọc,

Liễu cỗi hoa trắng ngân

Rêu mọc dưới thềm tràn phần vụn,
 Tre xanh trước sổ ngà trở mầm.
 Đá chạm đầu non; nhọn hoắt bày hàng măng trúc mọc.
 Dưới ao nuôi cá, trong veo làn nước trôi đám băng.
 Bờ suối phù dung phô sắc tía.
 Bên sườn dâm bụt cảnh non phô.
 Thu Hải Đường, sắc màu rực rỡ
 Cây Lạp Mai, cành mới nhú nhô
 Đình mẫu đơn, đình hải lưu, đình Đan Quế,
 Nơi nơi lông ngan chồng chất
 Chốn nghỉ ngơi, chốn đãi khách, chốn tìm hứng
 Chốn chốn cánh bướm nhón nhơ
 Hai đậu cúc vàng hoa rực cánh
 Máy cây phong đỏ lá điểm tô
 Còn nhiều sân rộng lạnh khó đến
 Vào trong động Tuyết băng giá khô
 Chỗ này, một lò than châu tượng, lửa đang bùng cháy
 Chỗ kia, mấy ghế bọc da hùm, cửa chắn gió lửa.
 Trên bốn vách treo mấy bức tranh đời xưa, là những bức:
 Thất hiền qua cửa ải, Hàn Giang một đò câu
 Dãy núi từng non phô cảnh tuyết.
 Tô Vũ nuốt lông chiên lạnh.
 Bẻ cành mai gập sứ giả, rừng quỳnh cây ngọc trời thơ.
 Nói không hết chuyện: nhà cạnh thủy đình mua cá rẻ.
 Tuyết mờ lối tắt rượu khôn mua.
 Ngồi khênh rung đùi thừa thú vị
 Xem ra chưa phải tìm Bồng Hồ!

Mọi người ngắm nhìn, ngồi chơi trong động, nói chuyện việc đi
 lấy kinh với mấy ông già hàng xóm, uống mấy chén trà hương.

Trần lão hỏi:

- Các vị lão gia có xơi rượu không?

Tam Tạng nói:

- Bần tăng không uống, bọn tiểu đồ uống được mấy chén rượu chạy qua loa.

Trần lão rất mừng, liền sai:

- Lấy hoa quả, hâm rượu lên để cùng các vị uống chống rét.

Các đồng bộc liền bày bàn đốt lò, cùng với hai ông già hàng xóm, người uống mấy chén rồi thu dọn đồ vật lại.

Bỗng chốc trời đã gần tối, lại mời lên nhà trên ăn cơm chiều, nghe thấy người đi lại ở ngoài đường ai cũng nói:

- Trời rét quá rồi! Nước sông Thông Thiên đông cả lại rồi!

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không, nước sông đông lại, chúng ta phải tính thế nào?

Trần lão nói:

- Giá lạnh bất thành linh, có lẽ những chỗ nông ở gần bờ sông, nước bị kết đám lại.

Những người đi đường nói:

- Cả tám trăm dặm nước đông lại chẳng khác gì mặt gương, có người đi lại ở trên.

Tam Tạng nghe nói có người đi lại, muốn đi ra xem.

Trần lão nói:

- Lão gia chớ vội! Hôm nay tối rồi, sáng mai sẽ đi.

Bèn từ biệt mấy ông già hàng xóm. Lại ăn cơm chiều và vẫn nghỉ ở trong phòng như trước.

Sáng hôm sau, Bát Giới trở dậy nói:

- Sư huynh ạ, đêm nay lại càng lạnh, có lẽ nước sông đông chặt lại rồi.

Tam Tạng ra trước cửa vái lên trời nói:

- Thưa, các vị thần hộ giáo, đệ tử một niềm sang Tây, lòng thành bái Phật, trải bao núi sông khó nhọc, không dám một lời oán hận. Ngày nay đến đây, cảm thấy hoàng thiên bảo trợ, nước sông đông lại. Đệ tử thanh bạch xin lấy đầu tạc làm lễ tạ, đợi

khi lấy kinh trở về, tâu lên vua Đường hết lòng đền đáp.

Lễ bái xong, liền bảo Ngô Tĩnh dắt ngựa đi trên băng sang sông.

Trần lão lại nói:

- Chớ vội, đợi mấy ngày cho tuyết tan băng rã, chúng tôi ở đây sẽ sửa sửa thuyền dò chỗ ngài đi.

Sa Tăng nói:

- Bảo rằng đi cũng không được ở lại nữa cũng không xong, lời nói không có bằng cứ, trăm nghe không bằng một thấy. Tôi sẽ dắt ngựa, mời sư phụ đến tận nơi xem sao.

Trần lão nói:

- Nói thực chí lý!

Liền sai:

- Bọn nhỏ đâu, dắt ngay cho ta sáu con ngựa ra đây, đừng có dắt ngựa của Đường Tăng lão gia.

Sáu người đầy tớ đi theo, một bọn người ra thẳng tới bờ sông xem xét. Thực là:

Tuyết đông cao như núi.

Mây tan mới sáng ra.

Lạnh đông ải Sở nghìn non quanh

Băng động sông hồ một giải xa.

Gió mây rìn rít.

Tuyết nhoáng lập loà.

Cá ao núp rong kín.

Chim nội quần góc nhà.

Rừng ngón tay chinh phụ ngoài cửa ải.

Buốt hàm răng chú lái ngoài bãi xa...

Rách bụng rắn

Đứt chân què

Quả là núi băng trăm ngàn thước

Một con sông lạnh muôn hang qua

*Phương đông tầm rét cứng
Đất bắc chuột thêm mà
Khe cầu rắn đến đáy
Hồ ao như đá hoa
Một giải sông phẳng như đường cái
Thông Thiên dòng rộng không phong ba.*

Tam Tạng cùng mọi người đi đến bờ sông, dừng ngựa xem xét, trên lối quả có người đi lại thực.

Tam Tạng hỏi:

- Thừa thí chủ, người đi lại ở trên băng kia, họ đi đâu thế?

Trần lão nói:

- Bên kia sông là Tây Lương nữ quốc. Bọn người đó đều là những khách buôn bán cả, những thức ở bên chúng tôi chỉ trăm đồng, sang bên ấy thành vạn đồng. Những thức ở bên ấy đáng giá một trăm đồng, sang bên này cũng có thể vạn đồng. Vốn ít lãi nhiều, cho nên người ta không quản ngại sống chết đi bừa. Thường thường họ cứ năm bảy người một thuyền, hoặc mười lăm người một thuyền, lênh đênh qua sông, hiện bây giờ nước sông đông lại, cho nên họ liều mạng đi bộ.

Tam Tạng nói:

- Việc đời chỉ có danh lợi là quan trọng, bọn họ chỉ vì lợi mà liều sống quên chết, đệ tử tôi vâng thánh chỉ vẹn lòng trung, cũng chỉ là vì danh, chẳng khác họ mấy tí!

Liên bảo:

- Ngộ Không về ngay nhà thí chủ, thu thập hành lý, đóng yên cương ngựa, nhân lúc nước đông này, đi sang Tây phương cho sớm.

Hành Giả tủm tủm vâng lời.

Sa Tăng nói:

- Sư phụ ạ. Thường có câu "Nghìn ngày ăn hết nghìn tháng gạo". Nay đã nhờ được Trần phủ đây, hãy ở mấy ngày nữa, đợi

cho trời tạnh tuyết tan, nhờ thuyền mà qua sông. Sợ rằng trong lúc vội vàng hay lầm lẫn đấy.

Tam Tạng nói:

- Ngộ Tình sao mà lại ngu ngốc đến thế! Nếu là tháng giêng, hai, một ngày một ấm lên, mới có thể đợi cho nó tan. Bây giờ là tháng tám, một ngày một rét mãi xuống, đợi đến bao giờ cho tuyết tan, lại không lỡ cả hành trình một nửa năm ư?

Bát Giới ở trên ngựa nhảy xuống nói:

- Thôi mọi người đừng tán hươu nữa, để lão Trư đi thử xem dày mỏng thế nào đã!

Hành Giả nói:

- Chú ngốc đêm trước thử nước còn lấy đá ném xuống. Bây giờ nước đông đặc xịn, làm thế nào mà thử?

Bát Giới nói:

- Sư huynh không biết. Đệ lấy đinh ba bổ xuống một cái nếu mà vỡ ra thì là băng mỏng, chớ có đi lên; ví bằng không vỡ thì là băng dày, sẽ đi qua được.

Tam Tạng nói:

- Phải đấy, nói có lý lắm!

Chú ngốc xắn áo rảo bước, đi tới bờ sông, hai cánh tay quai đinh ba, hết sức bổ xuống một cái, chỉ thấy kêu đánh "sột" một tiếng, bắn lên chín mảnh trắng nhỏ, đau ê cả tay.

Chú ngốc cười nói:

- Đi được! Đi được! Rắn đến tận đáy sông!

Tam Tạng nghe nói, rất là mừng rỡ, cùng mọi người về nhà họ Trần, truyền bảo thu xếp lên đường. Máy ông già nhà họ Trần giữ thế nào cũng không ở, vội vã sửa soạn một ít lương khô sao chín, làm một ít bánh khô tiển chân. Người trong nhà cúi đầu làm lễ. Lại bưng ra một khay vàng bạc vụn, quỳ ở trước mặt nói:

- Đợi ơn lão gia cứu sống con cái, xin kính dâng một chút gọi là bữa cơm dọc đường.

Tam Tạng xua tay lắc đầu, nhất định không nhận nói:

- Bần tăng là người xuất gia, dùng tiền của làm gì? Đi dọc đường. Chỉ lấy việc xin cơm chay ăn cho qua ngày là việc chính. Xin nhận lương khô là đủ.

Hai ông già nói đi nói lại mãi. Hành Giả lấy đầu ngón tay nhúm lấy một khối nhỏ, nặng độ bốn năm đồng cân đưa cho Đường Tăng và nói:

- Sư phụ, dùng làm tiền bố thí, không nên để phụ lòng hai cụ.

Hai bên chào nhau từ biệt, thẳng tới bên sông nước đông, bước xuống, ngựa trượt chân một cái, xuyết nữa thì quẳng cả Tam Tạng xuống băng. Sa Tăng nói:

- Sư phụ ạ, khó đi lắm.

Bát Giới nói:

- Hãy khoan, hỏi cụ Trần xin một bó rơm để đệ dùng có việc.

Hành Giả nói:

- Dùng rơm để làm gì?

Bát Giới nói:

- Huynh biết thế nào được? Lấy rơm buộc vào móng chân ngựa thì nó mới không trượt, sư phụ mới khỏi ngã.

Trần lão ở trên bờ nghe tiếng, liền sai người về nhà lấy một bó rơm, mời Đường Tăng lên bờ xuống ngựa. Bát Giới lấy rơm bọc vào chân ngựa, sau mới đi lên trên băng.

Từ biệt Trần lão, rời khỏi bờ sông, đi chừng trên dưới ba bốn dặm, Bát Giới cầm gậy tích trượng chín vòng đưa cho Đường Tăng và nói:

- Sư phụ, xin cầm ngang gậy mà ngồi trên mình ngựa.

Hành Giả nói:

- Chú ngốc này man trá! Chính đệ phải cầm tích trượng, làm sao lại đưa cho sư phụ giữ?

Bát Giới nói:

- Huynh chưa đi qua băng bao giờ, nên không hiểu. Phàm đi ở trên tuyết đông, tất nhiên có những chỗ hổng, thẳng hoặc trượt chân xuống lỗ hổng, không có cái gì chắn ngang, lọt thỏm xuống dưới nước, sẽ như cái nồi dậu chật vung, còn chui lên thế nào được nữa! Cần phải có cái ngang như thế mới được.

Hành Giả cười thầm nói:

- Chú ngốc này là người đi trên băng đã lâu năm!

Quả nhiên ai cũng làm theo y. Đường Tăng cầm ngang cây tích trượng. Hành Giả cầm ngang cây gậy sắt. Sa Tăng gánh ngang cây đinh ba vào lưng, mấy thầy trò yên lòng đi lên. Đi mãi đến chiều, ăn lương khô rồi không dám ngừng cứ mãi miết đi suốt cả đêm. Sáng ra ăn một chút lương khô, rồi thẳng tiến về phương tây.

Dương đi bỗng nghe thấy một tiếng âm kêu vang ở dưới đáy băng, con ngựa bạch sợ hãi suýt ngã kênh ra.

Tam Tạng rất sợ nói:

- Đồ đệ ạ! Sao lại có tiếng kêu vang như vậy?

Bát Giới nói:

- Sông này băng kết thực là kiên cố, do đất hổng kêu đấy, hoặc giả chỗ hổng ở giữa chừng thông với chỗ hổng ở dưới đáy bị tắc đấy chăng?

Tam Tạng nghe nói, nửa lo nửa mừng, giục ngựa tiến bước đi sang.

Lại nói yêu tà kia từ khi về thủy phủ, dẫn bọn yêu tinh rình ở dưới băng, chờ đợi đã lâu, bỗng nghe thấy có tiếng chân ngựa, y ở dưới đáy hoá phép thần thông làm băng tuyết âm âm tan ra. Tôn Đại Thánh hoảng sợ nhảy lên trên không. Con ngựa bạch rơi xuống dưới đáy nước, ba người cũng đều chìm cả.

Yêu tà bắt được Tam Tạng, dẫn bọn yêu tinh trở về thủy phủ, lên tiếng gọi to:

- Cô cả Quyết đâu?

Lão Quyết bà đón ở trước cửa làm lễ nói:

- Tâu Đại vương, không dám! Không dám!

Yêu tà nói:

- Hiền muội sao lại nói thế. Một lời đã nói ra, ngựa Tứ không đuổi kịp, trước đây ta có nói nếu theo kế của cô mà bắt được Đường Tăng ta sẽ nhận cô làm em gái. Ngày nay quả nên diệp kế, bắt được Đường Tăng rồi, lẽ đâu lại quên lời nói trước?

Bèn truyền lệnh ngay:

- Bọn nhỏ đâu, khiêng bàn ghế ra, mài dao cho sắc bắt hoà thượng kia mổ bụng, moi tim, lột da, xẻo thịt; lại hoà thơ tấu nhạc, để ta cùng với hiền muội ăn thịt Đường Tăng cho được trường thọ.

Quyết bà nói:

- Hãy khoan ăn thịt y đã, sợ lũ đồ đệ của y đến đây đòi hỏi. Cố đợi mấy ngày, hễ bọn chúng không đến tìm sẽ làm thịt ăn, mời đại vương ngồi lên trên, cả nhà hầu chung quanh, đàn địch múa hát ung dung ăn uống, lại chẳng tốt sao?

Yêu quái y lời, đem Đường Tăng giấu ở sau cung, bỏ vào trong hòm đá dài sáu thước, dây chặt nắp lại.

Bát Giới, Sa Tăng mò được hành lý ở dưới nước, chất lên mình ngựa bạch, rẽ nước ra, vượt sóng phá dòng đội nước nhồi lên. Hành Giả ở trên lưng chừng trời trông thấy liền hỏi:

- Sư phụ đâu?

Bát Giới nói:

- Sư phụ họ "Trần" tên là "Đến đây" rồi! Hiện nay không biết đâu mà tìm, hãy lên trên bờ, sẽ liệu sau.

Nguyên Bát Giới xưa là Thiên Bồng soái xuống trần cai quản tám vạn thủy binh ở sông Thiên Hà, Sa hoà thượng xuất thân ở sông Lưu Sa, ngựa bạch là Long Tôn ở Tây Hải, cho nên đều quen đi nước cả.

Đại Thánh ở trên không chỉ dẫn, giây phút sau trở về cả bờ sông bên đông, chải chuốt ngựa bạch, vắt qua quần áo. Đại

Thánh ở trên mây bước xuống, cùng về cả Trần gia trang. Đã có người báo với hai ông già:

- Bốn vị lão gia đi lấy kinh, bây giờ chỉ còn có ba vị trở lại thôi.

Anh em vội vàng ra cửa đón tiếp, trông thấy mọi người quần áo còn ướt, bèn hỏi:

- Các vị lão gia, chúng tôi cố ý lưu lại, không chịu ở cho, để đến nỗi thế này! Tại sao lại không thấy Tam Tạng lão gia?

Bát Giới nói:

- Đừng gọi là Tam Tạng nữa, sư phụ tôi đã đổi tên gọi là "Trần đến đây" rồi.

Hai ông già sa nước mắt nói:

- Thương ôi! Thương ôi! Chúng tôi đã nói đợi khi tuyết tan sẽ lấy thuyền chở sang, lại khẳng khẳng không nghe, đến nỗi mất mạng!

Hành Giả nói:

- Thưa các cụ, đừng có lo thay cho cố nhân. Sư phụ chúng ta thế nào cũng không chết, còn sống lâu. Lão Tôn biết rồi, quyết nhiên là tên Linh Cầm Đại vương kia làm phép lập mưu đây thôi. Cụ cứ yên tâm hong khô quần áo, phơi giúp công văn, cắt cỏ cho ngựa bạch ăn, để anh em lão Tôn đi tìm tên đó cứu sư phụ ra, nhờ rỗi cho kỳ được, trừ mối lo về sau giúp cho mọi người trong trang được bình yên lâu dài.

Trần lão nghe nói, hết sức vui mừng, liền sai sửa soạn cơm chay.

Ba anh em ăn một bữa no, đem hành lý và ngựa giao cho nhà họ Trần coi giữ, rồi mang binh khí đi đến bên sông bắt quái.

Chính là:

Lỡ giẫm làn băng đau tính mạng

Thuốc tiên rò rỉ rồi sa sao?

Chưa biết làm thế nào cứu được Đường Tăng, xin xem hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ BỐN MƯƠI CHÍN

TAM TẠNG GẶP NẠN CHÌM NƯỚC XIẾT QUAN ÂM CỨU NẠN HIỆN LÀN CẦU

Lại nói, Tôn Đại Thánh cùng Bát Giới, Sa Tăng già từ Trần lão tới bên sông, nói rằng:

- Anh em bàn nhau xem ai xuống nước trước đây?

Bát Giới nói:

- Huynh à, hai đệ tài nghệ chẳng ra gì, huynh hãy xuống trước đi!

Hành Giả bảo:

- Chẳng dẫu gì hiền đệ, nếu là yêu tinh trong núi, thì chẳng cần tới tí chút sức nào của các đệ đâu. Đằng này ở nước, ta đi không được. Xuống biển hay lội sông ta đều phải bắt quyết tránh nước hoặc là biến ra hình thuỷ tộc mới đi được đấy chứ! Nếu phải bắt quyết, ta không múa gậy sắt được, không vận thần thông được, đánh yêu quái làm sao được. Từ lâu ta đã biết hai đệ vốn quen thuỷ chiến, cho nên hai đệ xuống trước đi!

Sa Tăng nói:

- Đại huynh à, tiểu đệ có thể xuống được, nhưng không biết nước sâu bao nhiêu. Anh em ta cùng xuống cả đi! Huynh biến hoá ra hình gì cũng được; hay là đệ công, rẽ nước mà xuống, tìm tới hang ổ của yêu quái, rồi huynh vào trước nghe ngóng. Nếu sư phụ không bị thương tổn gì, mà vẫn ở trong đó thì anh em ta dốc sức cứu ra. Hoặc giả đây chẳng phải trò bốn cột, nếu chúng

ăn thịt sư phụ rồi hay là giết chết rồi thì chúng ta khỏi phải khổ nhọc tìm nữa, mau mau mà mỗi người một đường cho xong. Được không?

Hành Giả đáp:

- Hiền đệ nói có lý quá! Trong hai người, ai công ta đây?

Bát Giới mừng rỡ nghĩ thầm: "Con khỉ này trêu chọc ta đã không biết bao nhiêu lần, phen này mới biết hoá ra nó không thạo nước. Để lão Trư này công nó, rồi sẽ chọc cho nó biết thân!". Nghĩ rồi, cười hỳ hỳ mà rằng:

- Huynh à, để đệ!

Hành Giả biết được ý, liền tương kế tựu kế đáp:

- Được, tốt quá, so với Ngộ Tĩnh đệ còn có sức lực hơn ấy chứ!

Bát Giới liền trần lưng công Ngộ Không.

Sa Tăng rẽ nước mở lối, ba anh em cùng vào dòng nước Thông Thiên hà. Hướng xuống đáy sông, chùng trảm dậm nữa, chú lợn ngốc định bụng giở trò trêu Hành Giả, Hành Giả bèn nhỏ một sợi lông, hoá thành Ngộ Không giả nằm trên lưng Bát Giới, còn chân thân biến ra một con bọ lợn bám rõ chắc trong tai chú lợn. Bát Giới đang đi ngay ngắn, đột nhiên trượt chân đánh sập, cố ý cho Hành Giả rơi bịch về phía trước. Ngộ Không trên lưng chú ngốc, là thân giả từ sợi lông biến ra, cho nên cứ nhẹ phiêu phiêu, bay đi mất hút. Sa Tăng hỏi:

- Huynh làm cái trò gì đấy? Đi không tử tế để bị ngã trong bùn lầy, đã thế, lại còn quăng ngã đại huynh đi đâu mất rồi!

Bát Giới đáp:

- Con khỉ này không ngại ngã, ngã một cái là biến luôn. Đệ à, mặc xác hấn sống hay chết, ta và đệ hãy cứ tìm sư phụ đã.

Sa Tăng nói:

- Không được, phải tìm thấy đại huynh đã chứ! Đại huynh tuy không quen nước, nhưng so với chúng ta còn giỏi hơn nhiều. Nếu không có đại huynh cùng đi, đệ không đi với huynh đâu!

Hành Giả nằm trong tai Bát Giới, nhin không nổi, gọi lớn:

- Ngộ Tĩnh! Lão Tôn ở đây này!

Sa Tăng nghe tiếng, cười bảo:

- Thôi rồi! Lão ngốc này toi rồi! Sao lại dám trêu chọc đại huynh chứ! Bây giờ, trêu đùa đến nỗi nghe thấy tiếng mà chẳng thấy mặt, đã sướng chưa hả!

Bát Giới hoảng quá quỳ sụp giữa bùn dập đầu, nói:

- Đại huynh ơi, đệ sai rồi! Đợi đến lúc cứu được sư phụ, lên bờ sẽ xin dâng lễ tạ. Huynh nói ở đâu đây ạ? Riêng bóng của huynh cũng đủ giết đệ rồi. Xin huynh hiện thân ra đi! Đệ xin công, không dám chơi xấu nữa đâu ạ!

Hành Giả nói:

- Thì đệ vẫn công ta đấy chứ! Ta không đùa nữa, đi mau lên, bò dậy cùng Sa Tăng bước đi.

Đi chừng hơn trăm dặm, chợt ngẩng đầu nhìn thấy một toà lâu đài, bên trên có bốn chữ lớn PHỦ THỦY NGUYỄN. Sa Tăng nói:

- Chỗ này có vẻ là nơi yêu quái ở, hai ta chả biết thực hư thế nào, làm sao xông vào khiêu chiến được?

Hành Giả bảo:

- Ngộ Tĩnh, chung quanh cửa ấy có nước không?

Sa Tăng đáp:

- Không có nước!

Hành Giả nói:

- Đã vậy, các đệ hãy cứ nấp kín vào hai bên, để lão Tôn đi nghe ngóng đã!

Đại Thánh bò ra khỏi tai Bát Giới, lắc mình một cái, biến thành con tôm hùm to tướng, nhảy vài bước đến cửa. Giương mắt xem, chỉ thấy yêu quái kia ngồi trên cao, các thủy tộc xếp hàng hai bên, một mục cá Quyết bà mặc áo lốm đốm ngồi cạnh, tất cả đang bàn chuyện ăn thịt Đường Tăng. Hành Giả để ý nhìn quanh không thấy sư phụ, bỗng nhiên một tôm bà bụng to

tướng đi ra, tiến về hành lang phía tây rồi đứng sững. Hành Giả nhảy ra chắn trước mặt, thưa lớn:

- Thưa mẹ, đại vương và thuộc hạ bàn chuyện ăn thịt Đường Tăng, vậy Đường Tăng ở đâu?

Tôm bà đáp:

- Đường Tăng bị đại vương ử tuyết, kết băng, hôm qua giam giữ trong hộp đá ở hậu cung; chỉ đợi đến mai đồ đệ của hắn mà không đến gây rối thì sẽ tấu nhạc rồi ăn thịt hắn đó.

Hành Giả biết tin, vội đóng kịch thêm một lúc rồi đi thẳng ra hậu cung, thấy quả có một hộp đá, trông có vẻ như cái máng lớn, lại tựa tựa quan tài đá, ước lượng chừng sáu thước. Hành Giả nằm úp lên trên, nghe một hồi, chỉ thấy tiếng rên khốc rĩ rĩ của Tam Tạng ở bên trong. Hành Giả không nói, nghiêng tai lắng nghe; sư phụ nghiêng răng, nảo nề rên rĩ rằng:

*Tự hận sông trôi mệnh lắm phiền
Sinh thời nạn nước khổ bao phen
Vừa rời bụng mẹ đây trôi nổi
Cầu Phật trời Tây vức thăm chìm.
Trước gặp sông Đen thân phải nạn,
Nay thời băng giá mệnh hoàng tuyền
Chẳng hay đồ đệ tới không nhỉ,
Lấy được chân kinh lại cố viên?*

Hành Giả kìm không nổi, gọi to:

- Sư phụ chớ hận tai nạn sông nước. Kinh có câu: "Thổ là mẹ của ngũ hành, thủy là nguồn của ngũ hành; không có thổ chẳng thể sinh, không có thủy chẳng thể trưởng". Lão Tôn tới đây!

Tam Tạng nghe được, vội nói:

- Đồ đệ ơi, cứu ta với!

Hành Giả đáp:

- Thầy hãy yên tâm! Để bọn đồ đệ bắt yêu tinh đã, rồi sẽ cứu thầy thoát nạn.

Tam Tạng cầu cứu:

- Con hãy mau mau ra tay đi thôi! Nếu chậm một ngày là đủ để bọn chúng xẻ thịt ta rồi!

- Không sao, không sao, đồ đệ đi đây!

Nói rồi, Hành Giả quay đầu, thoát cái dã ra đến ngoài cửa, hiện chân thân, gọi:

- Bát Giới!

Chú ngốc và Sa Tăng xô lại, hỏi:

- Đại huynh ơi! Thế nào rồi!

- Đúng là con yêu này lừa sư phụ rồi! Sư phụ chưa bị tổn thương gì, nhưng bị chúng nhốt trong hộp đá. Các đệ hãy mau xông lên khiêu chiến, để Lão Tôn lên mặt nước trước. Nếu bắt được nó thì bắt; nếu bắt không được, hãy giả thua, dụ nó nổi lên mặt nước, để ta đánh nó.

Sa Tăng nói:

- Huynh cứ yên tâm đi đi, để bọn đệ xem mặt mũi chúng thế nào?

Hành Giả bất quyết "tránh nước" mà nổi lên, đứng bên bờ chờ đợi.

Trư Bát Giới hung hăng, sầm sập chạy đến trước cửa, lớn tiếng quát:

- Đồ quái vật khốn kiếp kia, trả sư phụ ta đây!

Tiểu yêu canh cửa sợ quá, vội báo vào trong:

- Đại vương ơi, ngoài kia có kẻ đòi sư phụ!

Yêu quái nói:

- Chắc là đồ đệ tên hoà thượng ấy đây! Hãy mau đem binh khí lại cho ta!

Bọn tiểu yêu vội vã mang ra. Yêu quái thắt dây lưng, cầm binh khí trong tay, lệnh mở cửa, xông ra ngoài. Bát Giới, Sa Tăng đứng hai bên, xem yêu quái giáp trụ thế nào. Thực là một con yêu đom đóm:

Đầu đội mào vàng dát sáng loè
Mình ngồi giáp báu tựa vồng nghê
Lưng đeo đai quý đầu châu ngọc,
Chân dận giày xinh thực lạ kỳ
Sống mũi thẳng cao như núi dựng
Trán đầy rộng rãi ngở rồng phi,
Mắt ngồi lấp lánh tròn khoe dữ
Bằng bản hàm răng nhọn nhọn chìa.
Tóc ngắn bưng bưng bay lười lửa,
Râu dài tua tủa cứng như chày
Miệng ngậm một cành rong xanh nõn
Tay cầm búa đỏ chín núm xoè
Một tiếng ầm vang mở toang cửa
Như sấm xuân rung sâu bọ ghê.
Vóc dáng như vậy ít người có
Dám xưng Linh Hiển đại vương uy!

Yêu quái xông ra cửa, theo sau có hơn trăm tiểu yêu nhất loạt khua côn múa kiếm, sắp thành hai hàng, quát hỏi Bát Giới:

- Người là hoà thượng ở chùa nào? Có sao tới đây hò hét?

Bát Giới quát lớn:

- Ta bảo cho cái đồ quái vật đánh không chết kia biết, đêm hôm trước ngươi và ta đã đụng nhau, sao hôm nay còn ra về không biết mà hỏi ta nữa! Ta đây là đồ đệ của Thánh tăng ở Đông Thổ Đại Đường, sang tây phương bái Phật cầu kinh. Ngươi bày trò quái quỷ, mạo xưng Linh Cảm đại vương vợ vắn nào đó, phục tại Trần gia trang chuyên ăn thịt đồng nam đồng nữ. Ta vốn là Nhất Xứng Kim nhà Trần Thanh, ngươi còn không nhận ra ư?

Yêu quái kia chẳng kém lời:

- Cái đồ hoà thượng nhà ngươi, thực chẳng có đạo lý gì cả! Ngươi biến làm Nhất Xứng Kim, ấy là tội mạo danh thay thế. Ta đã không ăn thịt ngươi, lại bị ngươi đánh tổn thương vào tay,

vào lưng. Đã nhân nhượng như vậy sao người còn tìm đến chỗ của ta?

Bát Giới đáp:

- Người đã nhân nhượng ta, cố sao lại nổi gió lạnh, giáng tuyết dày, làm băng giá rét run để hại sứ phụ ta hả? Hãy mau trả sứ phụ ta thì muôn sự sẽ yên. Hễ mà hể rằng nói nửa chữ *không*, thì hãy nhìn dinh ba trong tay ta đây! Quyết không tha cho người đâu!

Yêu quái nghe lời nói, nhếch mép cười nhạt:

- Lão hoà thượng này dài lưỡi, lém mồm khoác lác nhĩ. Đúng là ta làm tuyết lạnh nước băng bắt sứ phụ nhà người đấy. Hôm nay người đến cửa ta hò hét, lại toan này nọ, chỉ e lần này chả được như lần trước đâu. Dịp trước, ta bận đi dự hội nên không mang theo binh khí, bị người làm tổn thương. Hôm nay, người đừng có mà chạy, hãy cùng ta giao chiến ba hiệp. Nếu thắng ta được cả ba, ta sẽ trả sứ phụ cho. Nếu địch không nổi, ta sẽ ăn thịt cả người đấy.

Bát Giới nói:

- Thằng con ngoan này, đúng như thế đấy, hãy nhìn kỹ dinh ba đây!

Yêu quái nói:

- Người vốn là hoà thượng xuất gia nửa chừng đây mà!

Bát Giới nói:

- Con ta ơi, đúng là con cũng có chút linh cảm đấy, làm sao con biết ta xuất gia giữa đường thế?

Yêu quái đáp:

- Người thạo dùng dinh ba, chắc là từng được thuê làm vườn cho người ta, nên sử dụng dinh ba chứ gì!

Bát Giới nói:

- Tiểu tử kia, dinh ba này của ta, chẳng phải là dinh ba cào đất đâu nhé. Người xem đây:

Răng lợn rên đúc móng rồng quặp,
Dát vàng long lanh rắn uốn quanh,
Nếu phải kẻ địch vung gió buốt,
Nhưng gặp bạn bè lửa ấm sinh.
Giúp được thánh tăng trừ quái vật
Tây phương lối thăm bắt yêu tinh
Quay tít khỏi mù che nhật nguyệt
Mở bừng mây rạng chiếu phân minh
Phá sứt Thái Sơn ngàn hổ sợ
Bổ nhào Đại Hải vạn rồng kinh
Mặc người uy linh hay thủ đoạn
Một phát đinh ba thấy tan tành.

Con yêu quái kia đời nào chịu tin, nó vung chùy đồng lên đánh liền. Bát Giới múa đinh ba chặn lại, nói:

- Đồ trời đánh nhà người, hoá ra cũng là yêu ma giữa đường thành tinh đây!

Yêu quái hỏi:

- Có sao người biết?

Bát Giới đáp:

- Người thạo chùy đồng, chắc là trước kia kéo bễ lò thuê cho thợ làm bạc rồi đánh cắp mang đi chứ gì!

Yêu quái nói:

- Đây không phải cái chùy dát bạc nhé! Nhìn xem:

Chín chẽ rèn nên hoa một đoá
Rỗng thông một cán vạn năm xanh,
Vật này đâu thể so thường được
Xuất xứ vườn tiên vốn rõ ràng.
Đỏ tía xanh um Dao Trì cũ,
Hương thanh chất mộc Bích Chiểu sinh
Dụng công rèn giữa ta đã luyện
Nhọn sắc cứng bền cực uy linh.

*Kiểm kích thương đao khó đương nổi,
Búa rìu tên mác chẳng dám khinh.
Đinh ba mặc xác người lợi hại,
Một phát chùy ta gãy đinh ba.*

Sa Tăng thấy hai bên lải nhải, nhin không nổi, xông ra quát to:

- Đồ quái vật kia, chớ có khua lưỡi thế! Người xưa bảo: "Lời nói không bằng cổ, ra tay mới rõ ràng". Chớ có chạy! Hãy nếm một gậy của ta!

Yêu quái vung cán chùy đỡ lại, nói:

- Người cũng thuộc hạng hoà thượng nửa chừng xuất gia thôi.

Sa Tăng hỏi:

- Sao người biết được?

- Cái bộ dạng của người, chẳng khác gì kẻ xuất thân từ nghề xay bột cả!

Sa Tăng lại hỏi:

- Sao người nhìn ra ta giống như thợ xay bột?

- Người không phải thợ xay bột mì, cứ sao lại dùng chày xay bột?

Sa Tăng mắng:

- Đồ nghiệt chủng nhà người, đúng là chưa hề được thấy rồi!

Loại này bình khí trần gian ít,

Bởi vậy dễ đâu gây bấu rành

Vốn tự cung trăng nơi mờ mịt

Cây tiên gỗ quý, gọt mài thành.

Bên ngoài khảm bấu long lanh chiếu

Trong ruột dát vàng khí tốt lành

Ngày trước từng phen hầu tiệc ngự

Nay gìn chính nghĩa giúp Đường Tăng.

Phương tây lối thăm nào đâu biết,

*Thượng giới cung sâu nổi đại danh,
Tên gọi Hàng yêu chân bảo trượng
Một nhát vung lên nát trời xanh.*

Yêu quái không cãi vã nữa. Cả ba bầm mặt, trận giao chiến này dưới đáy sông thực là quyết liệt:

*Chùy đồng, gậy báu với đỉnh ba,
Ngộ Năng, Ngộ Tĩnh đấu yêu tà.
Một vị Thiên Bồng trên thế giới
Một vị Thượng tướng tự trời xa.
Hai vị ấy,
Bao vây thủy quái bày uy vũ,
Thủy quái này,
Bắt giữ thân tăng thế khoe ra.
Có phận có duyên thành đạo lớn,
Tương sinh tương khắc mấy hà sa.
Thổ khắc thủy, thủy khô đáy lộ,
Thủy sinh mộc, mộc vượng tươi hoa
Tu luyện pháp thiên quy một thể,
Nấu ninh đan được mặc ba nhà.
Thổ là mẹ, nảy mầm vàng,
Kim sinh thần, thủy sinh bé ra,
Thủy là gốc, tươi cây hoa
Mộc tốt huy hoàng lửa bốc nhòa.
Hun đúc ngũ hành đều khác biệt,
Thành ra đôi sắc hoá sai ngoa
Xem họ kia:
Chùy đồng chín chẽ long lạnh toả,
Gậy báu ngàn đường lấp lánh qua.
Loang loáng đỉnh ba nhòa nhật nguyệt
Trời đất mù mờ biết sao mà.
Xả thân vì việc sư mắc nạn,
Sống chết mặc dầu bởi Thích Ca.*

*Đến nổi chuy đồng vung chẳng nghỉ,
Trái che gậy báu, phải đình ba.*

Đấu nhau dưới đáy sông trái đã hai giờ, không phân thắng bại. Trư Bát Giới sức thắng không nổi yêu quái, bèn nhảy Sa Tăng một cái, cùng nhau giả thua mà chạy. Quái vật ra lệnh:

- Tiểu yêu đầu, canh giữ ở đây, đợi ta đuổi theo bọn này, bắt chúng về cho các người ăn khoái miệng!

Rồi chẳng khác gì gió xua lá rụng, mưa đổ hoa tàn, yêu quái đuổi theo hai vị kia lên mặt nước.

Tôn Đại Thánh chực sẵn trên bờ đông, mắt không chớp, nhìn chăm chú vào thế nước trên sông. Đột nhiên, sóng nước vút xô, gào thét vang loạn, Bát Giới nhảy lên bờ trước tiên, nói to:

- Đến đây! Đến đây!

Con yêu quái từ phía sau gọi to:

- Chạy đi đâu!

Rồi nó nhô đầu, bị Hành Giả quát lớn:

- Xem gậy sắt ta đây!

Yêu quái co mình tránh đi, vội nâng chuy đồng gạt đỡ. Một dưới sông rẽ sóng, một trên bờ ra oai. Đấu nhau chưa đầy ba hiệp, yêu quái đỡ không nổi, đánh đòn gió rồi lặn xuống sông. Lập tức, gió lặng sóng yên.

Hành Giả quay lại gò cao, nói:

- Hai đệ vất vả quá!

Sa Tăng nói:

- Đại sư huynh à, con yêu quái này, nó lên bờ thì yếu thế, nhưng dưới nước thì lợi hại quá! Đệ cùng nhị sư huynh vây đánh nó, thế mà chẳng phân hơn thua. Làm sao để cứu được sư phụ đây?

Hành Giả nói:

- Không được chậm trễ, nếu không nó sẽ hại sư phụ.

Bát Giới nói:

- Sư huynh, đệ sẽ đi chuyến này nữa để dụ nó ra, huynh đừng lên tiếng nhé. Hãy phục sẵn trên không trung, đến khi nó lên, giáng luôn một nhát, cứ giữa đỉnh đầu nó mà đập. Dù nó không chết, thì cũng sây xẩm mặt mày, lão Trư sẽ lao tới cho nó một dính ba nữa là tóm gọn ngay.

Hành Giả nói:

- Đứng lăm, đứng lăm! Đây gọi là kế *Trong đón ngoài tiếp*, có thể nên chuyện đấy!

Bát Giới, Sa Tăng lại nhảy xuống nước.

*

* *

Lại nói, yêu quái thua trận chạy thoát thân, quay về sào huyệt. Bọn lâu la đón vào, Quyết bà đợi sẵn, hỏi:

- Đại vương đuổi hai tên kia đến tận đâu?

Yêu quái trả lời:

- Hoá ra bọn hoà thượng kia còn có một tên đồng bọn nữa. Hai tên ấy chạy lên bờ, tên đồng bọn kia múa một cây gậy sắt đánh ta, ta tránh và giao chiến với nó. Chẳng hiểu cây gậy của nó nặng bao nhiêu cân mà chùy đồng của ta tưởng chừng đỡ không nổi. Đánh chưa đầy ba hiệp, ta đã thua chạy về đây.

Quyết bà nói:

- Đại vương có nhớ kẻ đồng bọn ấy vóc dáng thế nào không?

- Kẻ ấy là một hoà thượng mặt đầy lông lá, mồm thần sét, tai lép dẹp, mũi gầy bẹp, mắt lửa người vàng.

Quyết bà nghe nói, run rẩy cất lời:

- Ôi giờ Đại vương ôi! May cho ngài biết mà thoát nạn đấy! Nếu thêm vài hiệp nữa, nhất định chả được toàn mạng đâu. Vì hoà thượng đó tôi biết rồi.

Yêu quái nói:

- Biết hần là kẻ nào?

- Thuở còn ở biển Đông Dương, tôi đã nghe lão Long vương nói tới tên tuổi hấn rồi. Đó là Mỹ Hầu Vương Tề Thiên Đại Thánh, năm trăm năm trước đại náo Thiên cung, tức là Hỗn Nguyên nhất khí Thượng phương Thái Ất Kim Tiên đó! Ngày nay, hấn đã quy y nhà Phật, hộ vệ Đường Tăng sang Tây Thiên lấy kinh, đã đổi tên là Tôn Ngộ Không Hành Giả. Hấn thần thông quảng đại, biến hoá khôn lường. Đại vương sao lại giây vào hấn, từ nay về sau đừng có đánh nhau với hấn nữa đấy!

Chưa dứt câu, đã thấy tiểu yêu ngoài cửa báo vào:

- Đại vương, hai hoà thượng lại tới ngoài cửa khiêu chiến!

Yêu tinh nói:

- Hiền muội thực hiểu biết rộng, ta không ra nữa, xem chúng làm gì được.

Lập tức truyền lệnh:

- Tiểu yêu, đóng chặt cửa lại. Cứ theo lối "mặc bay réo ngoài ấy, trong này không lộ ra". Cho chúng vây vo hai ngày, mệt rồi sẽ rút đi, chúng ta chẳng được thoải mái ăn thịt Đường Tăng ư?

Bọn tiểu yêu nhất loạt lăn đá tảng, lấp bùn, khép chặt cửa. Bát Giới, Sa Tăng réo mãi không ra, chú ngọc sốt tiết, vung đỉnh ba bổ vào cửa. Nhưng cửa đã chặn cứng, muốn phá cũng khó, bổ bảy tám lượt mới vỡ được một mảnh, bên trong toàn đá tảng, bùn vữa cao chất ngất. Sa Tăng thấy vậy nói:

- Nhị sư huynh ơi! Con quái này sợ quá, đóng cửa không ra, anh em ta hãy quay lên bờ đă, để bàn bạc với đại huynh xem sao!

Bát Giới y lời, thẳng lên bờ đông.

Hành Giả náu thân trong mây mù, nắm gậy sắt chờ đợi. Nhìn thấy hai người lên mà không có yêu quái, liền cười mây xuống đón bên bờ sông, hỏi:

- Các đệ, sao nó không lên?

Sa Tăng trả lời:

- Con quái ấy đóng chặt cửa, không thò mặt ra nữa. Khi bị nhị huynh phá vỡ một mảnh cửa, thấy bên trong toàn là đá to, bùn chắc chồng chất. Vì thế không thể đánh được, đành lên bàn với đại huynh, xem có cách nào cứu sư phụ không?

Hành Giả nói:

- Cứ hỏi như thế nào thì chẳng có cách nào đâu. Các đệ hãy cứ quan sát trên bờ sông này, không được để cho nó chạy đi nơi khác, đợi ta quay lại!

Bát Giới nói:

- Sư huynh, sư huynh đi đâu?

Hành Giả nói:

- Ta lên núi Phổ Đà tìm hỏi Bồ Tát, xem yêu quái này ở đâu ra, tên họ là gì. Tìm được nơi chủ nó ở, bắt cả người nhà nó, tóm luôn họ hàng làng xóm của nó, rồi ta sẽ quay lại đây cứu sư phụ.

Bát Giới cười nói:

- Sư huynh ơi, làm những việc ấy chỉ phí công thôi, chậm trễ hết cả thời gian còn gì.

Hành Giả nói:

- Đảm bảo với các đệ là không phí công, không chậm trễ. Ta đi đây!

Đại Thánh thực thần thông, mau chóng nường mây lành, rời cửa sông, thẳng tới Nam Hải. Chừng nửa giờ, đã thấy thấp thoáng núi Lạc Già. Đại Thánh hạ mây, đi thẳng lên vách núi Phổ Đà. Đã thấy có thiên thần hai mươi tư lộ cùng Đại thần giữ núi, Hành Giả Mộc Xoa, Đồng tử Thiện Tài, Long nữ Phủng Châu, tất cả bước ra, thi lễ đón chào:

- Đại Thánh đi đâu vậy?

Hành Giả nói:

- Có việc cần gặp Bồ Tát.

Chúng thần nói:

- Bồ Tát sớm nay đã rời động, không để ai theo, một mình vào rừng trúc dạo chơi rồi. Biết hôm nay Đại Thánh nhất định tới, nên dặn chúng tôi chờ đón tại đây, chứ không thể gặp Quán Âm được. Mời Đại Thánh tạm chờ trước Vách Thủy này, đợi Bồ Tát ra, ắt là sẽ hiểu.

Hành Giả y lời, còn chưa kịp ngồi thì Đồng tử Thiện Tài đã tiến lên thi lễ, nói:

- Tôn Đại Thánh, trước nhờ ý tốt, may được Bồ Tát không bỏ, thu nhận làm môn đệ, sớm muộn không rời xa, chuyên hầu dưới đài sen, ơn từ thiện rất nhiều.

Hành Giả nhận ra là Hồng Hải Nhi, cười nói:

- Khi ấy, người vương nghiệp quý mà mê tâm, nay thành chính quả rồi, mới biết Lão Tôn là người tốt hử!

Hành Giả chờ mãi không thấy, sốt ruột nói:

- Nhờ các vị vào báo giúp ta với, nếu chậm trễ sợ là tính mạng thầy ta nguy mất.

Chư thiên nói:

- Không dám báo đâu. Bồ Tát dặn rồi, cứ đợi đến khi ngài tự thân ra mà!

Hành Giả tính nóng, phóng mình đi vút vào trong. Ôi:

*Cái gã Mỹ Hầu vương,
Tính nóng đến láo xược,
Các thần giữ không nghe,
Phóng vào cho kỳ được.
Sải bước trong rừng sâu,
Trợn mắt trông sau trước.
Xa thấy Cửu Khố tôn,
Ngồi xếp bằng đàn trúc,
Biếng giường lược điểm trang,
Dung nhan càng sáng rực.*

*Gỡ búi tơ rối mòng,
Chưa từng giải lụa buộc.
Chẳng choàng bào lam xanh
Quấn mình áo mỏng lướt
Xiêm gấm ôm eo thon
Hong son đôi gót bước.
Vai trần chả khăn thêu,
Nón nà đôi tay ngọc.
Dao bén ngón thon cầm,
Cật trúc đang thể tước.*

Hành Giả nhìn thấy, nén không nổi, lạc giọng gọi to:

- Bồ Tát ơi, đệ tử Tôn Ngộ Không thành tâm ra mắt!

Bồ Tát nói:

- Ra đợi ở bên ngoài!

Hành Giả dập đầu thưa:

- Bồ Tát ơi, sư phụ đệ tử gặp nạn, đệ tử phải đến đây hỏi nguồn gốc con yêu quái sông Thông Thiên.

Bồ Tát nói:

- Người cứ ra ngoài chờ ta!

Hành Giả không dám cưỡng lại, đành ra rừng trúc, nói với chư thiên:

- Bồ Tát hôm nay bận việc nhà nhĩ! Làm sao mà không ngồi toà sen, không trang điểm, không vui vẻ, lại đi tước trúc trong rừng làm gì cơ chứ!

Chư thiên đáp:

- Chúng tôi cũng không rõ. Từ sớm nay đã rời động, chưa hề tô điểm gì, vào trong rừng luôn đấy. Còn dặn chúng tôi chờ đón Đại Thánh ở đây, ắt là vì việc của Đại Thánh rồi.

Hành Giả chẳng biết làm sao, đành đợi vậy.

Không lâu sau, thấy Bồ Tát từ rừng trúc bước ra, tay xách một chiếc làn trúc tía, nói:

- Ngộ Không, ta và người đi cứu Đường Tăng thôi!

Hành Giả cuống quýt xuống:

- Đệ tử không dám thúc giục, hãy mời Bồ Tát khoác áo lên đài đã ạ.

Bồ Tát nói:

- Không cần khoác áo, hãy đi thôi!

Bồ Tát rời chư thiên, ngự mây lành vút lên bay đi. Tôn Đại Thánh chỉ biết theo sau.

Chốc lát đã tới địa phận sông Thông Thiên. Bát Giới và Sa Tăng nhìn thấy, bảo nhau:

- Sư huynh tính nóng, không biết hò hét loạn xạ thế nào ở Nam Hải mà đã ép được cả Bồ Tát chưa trang điểm gì tới đây nhỉ?

Chưa dứt câu, đã thấy tới bờ. Hai anh em quỳ lạy:

- Bồ Tát ơi, chúng con mạo muội, có tội, có tội quá!

Bồ Tát cởi ngay một dây tơ thắt áo, buộc chắc làn trúc, rồi nắm lấy sợi dây, cuỗi mây màu trên không, buông làn trúc xuống dòng nước; khi làn đã ngập nước, Bồ Tát tụng rằng:

- Chết thì trôi đi, sống thì ở lại! Chết thì trôi đi, sống thì ở lại!

Niệm qua bảy lần, nhắc làn trúc lên, đã thấy một con cá vàng lấp lánh ở trong, vẫn còn nháy mắt, dựng vây.

Bồ Tát gọi:

- Ngộ Không, mau xuống nước cứu sư phụ người đi!

Hành Giả thưa:

- Chưa hề bắt được yêu quái, làm sao cứu sư phụ được?

Bồ Tát nói:

- Chẳng phải ở trong làn này rồi ư?

Bát Giới, Sa Tăng cùng lạy, hỏi:

- Con cá này nhờ đâu mà khiếp thế ạ?

Bồ Tát nói:

- Nó nguyên là cá vàng được nuôi lớn trong hồ Liên Hoa

của ta. Hàng ngày ghé đầu nghe kinh, tu thành công lực. Cái chùy đồng chín chẽ kia chính là một cành hoa sen chưa nở, được nó luyện thành binh khí đó. Không hiểu là một hôm nào đó, sóng bể dâng tràn, ngập tận chốn này. Sớm đó, ta chống gậy ra thăm hoa, không thấy nó nhô lên vái chào. Bấm tay xem quẻ, mới biết nó thành tinh ở đây, hại sự phụ các người. Vì thế, ta chẳng kịp trang điểm, vội vận thần công đan một cái làn trúc để bắt nó.

Hành Giả nói:

- Bồ Tát ơi, đã quá bộ đến đây, xin hãy đợi một lát, chúng đệ tử đi gọi mọi người ở Trần gia trang tới bái kiến dung nhan Bồ Tát. Một là cảm ơn, hai là nói rõ việc bắt yêu quái này, âu cũng là khuyến giáo thiện nam tín nữ trần gian cúng dường.

Bồ Tát nói:

- Cũng được, người mau gọi họ lại đây!

Bát Giới cùng Sa Tăng nhất tề lao nhanh tới trước trang trại, gọi to:

- Mọi người hãy mau tới xem Quán Âm Bồ Tát hiện thân đây này! Hãy mau tới xem đi!

Cả trang trại già trẻ trai gái, cứ hướng bờ sông mà chạy, không quản bùn lầy, quỳ cả xuống dập đầu vái lạy. Trong số này có người giỏi vẽ tranh, truyền thần tại chỗ, đó chính là bức *Quán Âm hiện thân xách làn cá*. Rồi Bồ Tát trở về Nam Hải.

Bát Giới, Sa Tăng chia đường rẽ nước tiến vào phủ Thủy Nguyên tìm sự phụ. Bao nhiêu thủy quái, ngư tinh trong nước, đều đập chết cả, rồi mới vào hậu cung, mở hộp đá, công Đường Tăng, rẽ sóng lên bờ gặp mọi người. Anh em nhà Trần Thanh khấu đầu nói rằng:

- Lão gia không nghe lời bọn chúng tôi khuyên, đến nỗi chịu khổ quá!

Hành Giả nói:

- Không cần nói nữa. Nhà các người ở đây, từ năm sau không phải tế thần nước nữa đâu, yêu quái đó đã bị trừ tận gốc rồi, vĩnh viễn không gây hại được nữa. Cụ Trần à, hôm nay phải phiên cụ tìm nhanh cho một chiếc thuyền đưa chúng ta qua sông với.

Nhà Trần Thanh đáp:

- Có ngay, có ngay!

Rồi gọi người xẻ ván đóng thuyền luôn. Khách trong trang trại nghe được tin này, không ai không vui lòng đóng góp. Người kia nói, để tôi mua cột buồm; người này bảo, để tôi sắm mái chèo. Có người tranh giành, để tôi đóng góp dây chèo; người khác nói, tôi thuê thuyền thủ cho.

Trên bến sông đang lúc náo nhiệt, chợt có tiếng nói to từ lòng sông:

- Tôn Đại Thánh không cần đóng thuyền, phí sức người sức của làm gì. Tôi xin đưa thầy trò Đại Thánh sang sông.

Mọi người nghe nói, ai cũng kinh sợ, kẻ nhất gan quay đầu chạy biến về nhà, kẻ bạo dạn hơn thì gắng gỏi chờ xem. Trong chốc lát, từ mặt nước hiện ra một quái vật, hình dáng kỳ lạ làm sao:

*Đầu vuông thân vật rất phi phàm
Trợ giúp linh thiêng hiệu Thủy Tiên.
Đuôi kéo trải dài ngàn tuổi thọ,
Thân chìm lặn ẩn trăm sông êm
Nước trào sóng cuộn tung bờ bến,
Châu gió hướng dương nằm bãi im,
Điều khí dưỡng sinh thực đặc đạo
Bao năm mai mọc tiếng rùa thiêng.*

Rùa già cất tiếng:

- Đại Thánh, không phải đóng thuyền đâu, tôi sẽ đưa thầy trò qua sông.

Hành Giả xoay tròn gậy sắt, nói:

- Ta bảo cho nghiệt súc nhà ngươi biết, sang bờ bên kia, gậy này sẽ đập ngươi chết tươi đấy!

Rùa già nói:

- Tôi cảm cái ơn của Đại Thánh, tình nguyện sẵn lòng chờ thầy trò ngài, cố sao ngài lại đánh tôi?

Hành Giả nói:

- Ta có ơn huệ gì với nhà ngươi?

Rùa già nói:

- Đại Thánh à, ngài không biết chứ, phủ Thủy Nguyên dưới sông này là nhà của tôi đấy. Từ bao đời nay, tổ tiên truyền lại đến tôi. Nhờ giác ngộ nguồn căn, dưỡng thành linh khí, tu hành tại đây. Tôi đem sữa lại phủ đệ mà tổ tiên đã ở, lập nên toà Thủy Nguyên này. Chín năm trước, yêu quái kia rung bể xô sóng, vùng vẫy thủy triều, đến tận nơi đây. Nó hùng hổ hung hăng, giao chiến với tôi, gây bao nhiêu thương tích cho con cái tôi, lại chiếm đoạt vô số họ tộc nhà tôi nữa. Tôi đâu không lại với nó, nhà cửa bị nó ngang nhiên cướp lấy. Nay nhờ Đại Thánh tối cứu sư phụ, mời Quan Âm quét sạch yêu khí, bắt lấy quái vật, trả lại phủ đệ cho tôi. Cả họ tộc già trẻ nhà chúng tôi không còn phải lẩn bùn quây đất nữa, được về lại nơi chốn cũ. Ôn này nặng như núi cao, sâu như bể lớn. Không những họ nhà chúng tôi đội ơn, mà cả Trần gia trang ở đây thoát được tế lễ hàng năm, an toàn cho biết bao sinh mạng. Đây gọi là ơn "làm một mà được hai" đó. Sao dám không báo đáp cho được?

Hành Giả nghe nói, trong lòng mừng thầm, thu gậy sắt lại, nói:

- Ngươi nói thực tình đấy chứ?

Rùa già đáp:

- Đại Thánh ân đức sâu rộng như thế, lẽ nào dám dối?

Hành Giả nói:

- Đã là thực tình, ngươi hãy hướng lên trời mà thề đi!

Rùa già mở rộng mồm đỏ, ngẩng lên trời thề:

- Nếu tôi quả tình không đưa Đường Tăng sang sông Thông Thiên thì thân này hoá làm nước và máu!

Hành Giả cười nói:

- Người lên đây, người lên đây!

Rùa già tiến vào gần bờ, vươn mình một cái bỏ hẳn lên bãi. Mọi người lại gần quan sát, thấy một mai rùa trắng chu vi tới bốn trượng. Hành Giả nói:

- Sư phụ ơi! Thấy trò ta ngồi lên thân rùa để vượt sông đi.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ à, băng dày tuyết cứng thế kia vẫn còn bị trắc trở, huống gì lưng con rùa này, sợ không vững đâu.

Rùa già nói:

- Sư phụ hãy yên tâm. So với băng dày tuyết cứng, tôi còn cứng mạnh hơn nhiều. Nhưng nếu trông thành một chút là không nên công quả ngay!

Hành Giả nói:

- Sư phụ à, phạm các chúng sinh, nếu nói được tiếng người, nhất định không điều trắc đâu!

Rồi gọi:

- Các sư đệ, mau dắt ngựa lại đây!

Bên bờ sông, cả nhà Trần gia trang nhất tề đưa tiễn. Hành Giả sai dắt ngựa lên mai rùa trắng, mời Đường Tăng đứng bên trái, ngang cổ ngựa; Sa Tăng đứng bên phải, Bát Giới đứng phía sau ngựa, Hành Giả đứng phía trước ngựa. Vẫn sợ rùa già vô lễ, Hành Giả tháo sợi dây gân hổ, xuyên qua mũi rùa buộc lại, nắm chặt, cứ như một sợi dây cương vậy. Lại nữa, một chân đạp lên mai rùa, một chân gác lên đầu rùa, một tay nắm gậy sắt, một tay quấn dây cương, gọi to:

- Rùa già kia, từ từ đi thôi! Trông thành tí nào, ta đạp đầu cái đó đấy nhé!

Rùa già nói:

- Không dám, không dám thế!

Rùa xoè bốn chân, đập nước như đi trên mặt đất. Mọi người đứng trên bờ, thấp nhang cúi đầu, ai cũng niệm "Nam mô A di đà Phật". Thực đúng là La Hán giáng trần, Bồ Tát sống xuất hiện. Mọi người bái vọng mãi, đến khi không còn trông thấy bóng hình mới quay về.

Lại nói chuyện sư phụ cưới rùa trắng, hết một đêm vượt tám trăm dặm sông Thông Thiên, lên đến bờ mà tay chân vẫn khô ráo. Tam Tạng lên bờ rồi, chấp tay cảm tạ rằng:

- Rùa già nhọc sức vì ta, chẳng có vật gì để tặng, đợi khi ta lấy được chân kinh quay về sẽ cảm tạ ngươi vậy nhé!

Rùa già nói:

- Không dám phiền sư phụ trả ơn đâu! Tôi có nghe, Phật tổ trời Tây không diệt không sinh, có khả năng biết hết việc tương lai quá khứ. Tôi ở chốn này, tu hành cả thấy đã hơn một ngàn ba trăm năm, dầu rằng thọ nhiều thân nhẹ, nói được tiếng người, nhưng khó thoát nổi xác cũ. Muôn ngàn lần mong lão sư phụ sang Tây Thiên, hỏi Phật tổ giùm tôi một câu, xem bao giờ tôi được thoát xác cũ để có thể trở thành người.

Tam Tạng hứa rằng:

- Ta sẽ hỏi, ta sẽ hỏi!

Rùa già khi ấy chìm xuống nước đi luôn. Hành Giả đỡ Đường Tăng lên ngựa. Bát Giới gánh hành lý, Sa Tăng đi theo sau. Thầy trò tìm đường cái, thẳng lối về tây. Đó là:

*Thánh Tăng vâng lệnh cầu Di Đà,
Nhiều nạn sông dài lại núi xa,
Bền chí thành tâm không sợ chết,
Rùa thiêng công giúp vượt Thiên hà.*

Rốt cuộc không rõ phía sau lộ trình còn bao nhiêu nữa, lạnh dữ thế nào. Hãy xem hồi sau phân giải.

HỎI THỨ NĂM MƯƠI

TÌNH LOẠN TÍNH BUÔNG VÌ ÁI DỤC THẦN MỒ TÂM ĐỘNG GẶP YÊU MA.

Lời rằng:

*Tâm địa luôn luôn quét,
Tinh trần cận kề trừ,
Chớ gây hiểm hóc bấy Tỳ lư
Bản thể thường thanh tịnh,
Mới bàn rõ nguyên sơ
Lửa tình nén khơi gợi
Khe Tào thoả hít hà
Chớ xui vượn ngựa tiếng kêu to
Ngày đêm liên miên nghỉ,
Mới hiện rõ công phu.*

Điều từ này, từ bài là *Nam kha tử*, riêng nói về chuyện Đường Tăng thoát nạn băng giá sông Thông Thiên, cuối rùa trắng sang bờ. Bốn người đi về tây, gặp đúng khi cảnh sắc đông lạnh, chỉ thấy rừng sâu thăm thẳm mù nhạt nhạt, núi trải dằng dằng nước uốn quanh. Thấy trò đang đi, đột nhiên gặp núi, một toà sừng sững chắn ngang đường. Lối hẹp, vách cao, đá tảng lởm chởm, người ngựa len lách vất vả.

Tam Tạng ngồi trên ngựa, giật dây cương, cất tiếng gọi: "Đồ đệ!". Khi ấy, Tôn Hành Giả dẫn Bát Giới, Sa Tăng đi gần đó, dừng lại, nói:

- Sư phụ có dặn dò gì ạ?

Tam Tạng nói:

- Các con xem núi cao trước mặt kia, chỉ sợ có hổ báo tác quái, yêu thú hại người. Lần này phải cẩn thận mới được!

Hành Giả nói:

- Xin sư phụ cứ yên tâm, đừng e ngại. Ba anh em chúng con, tính hoà ý hợp, một dạ theo cầu chân chính, có phép trừ quái hàng yêu, sợ gì hổ báo yêu thú cơ chứ!

Tam Tạng nghe lời, cũng yên dạ đi tiếp. Đến cửa núi, giục ngựa trèo lên, ngẩng đầu trông nhìn, núi này:

*Lô nhô sừng sững
Vách dựng oai hùng,
Nguy nga trùng điệp ngang tiêu hán
Sừng sững lô xô vút khoảng không.
Đá lớn đá nhỏ ngồi như hổ
Thông xanh nghiêng mọc như phi rồng.
Trên đỉnh chim hót nghe riu rít
Sườn non mai nở hương ngát lừng
Dòng suối nước khe trôi lạnh ngắt
Mây núi ảm đạm vẻ cuồng hung
Lại nữa liêu xiêu tuyết tê tái gió
Gầm gào hổ đói giữa núi rừng
Quạ lạnh chọn cây không chốn đậu
Hươu nai tìm ổ dấu lung tung
Than cho người đi khó tiến bước
Chau mày nhăn mặt đầu mịt mùng.*

Thầy trò bốn người, đội tuyết dầm băng, vượt qua đỉnh núi, từ xa ngóng thấy giữa trập trùng núi có lâu đài cao vợi, nhà cửa thanh u. Tam Tạng ngồi trên ngựa mừng vui, bảo:

- Đồ đệ à, ngày hôm nay vừa đói vừa rét, may sao trong núi kia lại có lâu đài nhà cửa, chắc là trang trại người ta hay là am

quán chùa miếu. Mai đi tới đó xin bữa cơm chay, ăn rồi hãy đi tiếp!

Hành Giả nghe nói, vội trừng mắt nhìn, chỉ thấy phía ấy thấp thoáng mây dū, khí độc mù mịt, bèn ngoảnh lại nói với Đường Tăng:

- Sư phụ ơi, ở đây chẳng phải chốn lành đâu.

Tam Tạng nói:

- Rõ ràng có lâu đài nhà cửa, sao chẳng phải chốn lành?

Hành Giả cười:

- Thầy ơi, thầy biết sao được chứ! Đường sang Tây phương yêu tà đây rồi, rất khéo biến thành nhà cửa. Bất kể lâu đài, nhà cửa, đình đền, quán xá, gì gì chúng cũng biến được để dụ dỗ người. Thầy có biết "Rồng sinh chín loài", trong đó có một loài là *thần*, khí thần phun ra, chẳng khác gì lều gác đầu. Nếu gặp sông lớn mịt mờ, thần nó hiện ra kiểu ấy ngay. Nếu có chim chóc bay qua, định sà cánh nghỉ, chỉ sợ hàng ngàn vạn con cũng bị cái khí ấy nuốt hết. Khí thần này nó hại người nặng lắm. Tường nhà này sắc khí hung ác, quyết không thể vào được.

Tam Tạng nói:

- Đành là không vào được, nhưng ta đương đói quá!

Hành Giả nói:

- Nếu sư phụ thực đói, xin hãy xuống ngựa, ngồi xuống bãi đất này, đợi con đi kiếm cơm chay để sư phụ dùng.

Tam Tạng y lời, xuống ngựa. Bát Giới đón dây cương, Sa Tăng tháo hành lý, cởi tay nải, lấy chén bát đưa cho Hành Giả. Hành Giả cầm bát vào tay, dặn dò Sa Tăng:

- Hiền đệ, không được đi đâu đấy. Dốc sức bảo vệ sư phụ ngồi yên tại đây, đợi ta khuyến hoá quay về rồi tiếp tục đi tới phương tây.

Sa Tăng vâng lời. Hành Giả lại thưa với Tam Tạng:

- Sư phụ à, ở đây lành ít dữ nhiều, nhất định đừng có dờn đi lung tung nhé. Lão Tôn đi xin cơm chay đây!

Đường Tăng nói:

- Không phải dặn nhiều thế, chỉ cần con đi mau về mau là được. Ta ngồi đây đợi con.

Hành Giả quay mình định đi, lại ngoái đầu dặn:

- Sư phụ à, con biết sư phụ chả quen ngồi lâu đâu, con sẽ làm phép an thân cho sư phụ.

Rồi lấy gậy báu, khua một vòng, khoanh một đường tròn trên bãi đất, rước Đường Tăng ngồi vào giữa, dất Bát Giới, Sa Tăng đứng hầu hai bên, ngựa và hành lý đều để gần người. Lại chấp tay nói với Đường Tăng:

- Vòng tròn này Lão Tôn vạch ra, mạnh như tường đồng vách sắt. Dầu là hổ báo lang sói, yêu ma quỷ quái cũng đều chẳng dám đến gần. Nhưng thầy trò không được ra ngoài, cứ ngồi vững ở giữa, chắc chắn không phải lo lắng gì. Nếu bước ra ngoài vòng, ắt bị hại độc đấy. Ngàn muôn lần nhớ kỹ lấy!

Tam Tạng y lời, thầy trò cùng nghiêm chỉnh ngồi xuống.

Lúc ấy, Hành Giả mới cười mây, tìm xóm làng khuyến hoá. Thẳng về phương nam, chợt thấy cổ thụ rợp trời, liền đó có thôn trang. Hạ mây xuống thấp, quan sát kỹ càng, chỉ thấy:

*Tuyết ào rạp liễu,
Băng kết cứng đường
Lúa thưa trúc mảnh xanh xanh,
Ngút ngàn thông cao biếc thắm.
Mấy gian lều cỏ nửa loáng bạc
Một nhịp cầu con nét phấn thanh
Dậu bên hoa thuỷ tiên he hé
Dưới thềm cột băng đọng buông quanh
Se se gió lạnh đưa hương lạ
Tuyết đầy chả rõ mai rợp cành.*

Hành Giả thả bộ thăm cảnh thôn trang, chỉ nghe một tiếng kệt, cửa gỗ kêu vang, một ông lão bước ra, tay cầm gậy gỗ lên,

dầu quần khăn lông dê, mình khoác áo vá, chân xỏ giày cỏ. Ông lão chống cây gậy, ngửa mặt lên trời nói:

- Gió tây bắc thổi, ngày mai rạng rồi.

Chưa dứt câu, phía sau, một con chó lao ra trông phía Hành Giả sủa văng lên. Cụ già bèn quay lại, nhìn thấy Hành Giả cầm chén bát. Hành Giả đánh tiếng:

- Thưa lão thí chủ, hoà thượng tôi là người bên Đông Thổ Đại Đường phụng mệnh sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh. Đường qua đất bấu này, thấy tôi đói bụng quá, nên cất công đến tôn phủ xin khuyến hoá bữa cơm chay.

Cụ già nghe nói, gạt đầu chống gậy nói:

- Trưởng lão à, xin đừng khuyến hoá cơm chay nữa, người đi sai đường rồi.

Hành Giả nói:

- Không sai được.

Cụ già bảo:

- Đường cái sang Tây Thiên thẳng hướng bắc cơ mà. Nơi đây tới đó cách xa ngàn dặm, sao không tìm đường lớn mà đi?

Hành Giả cười:

- Chính là thẳng hướng bắc xuống đây. Thấy ta hiện đang ngồi giữa đường cái, đợi ta đi xin cơm chay về.

Cụ già kia nói:

- Hoà thượng này nói bậy rồi. Sư phụ của người, đợi người ở đường cái xa tới ngàn dặm, nếu đi cũng mất sáu bảy ngày, quay lại cũng phải sáu bảy ngày nữa, chả lẽ ông ấy không chết đói rồi sao?

Hành Giả cười:

- Không nói dối lão thí chủ đâu. Ta vừa mới chia tay thầy ta thôi, còn chưa kịp nguội chén trà nóng đã tới đây đó. Bây giờ xin được cơm chay, vẫn kịp mang bữa trưa về đây.

Cụ già nghe vậy, trong lòng sợ hãi, nói:

- Hoà thượng này là ma quỷ, là ma quỷ rồi!

Và vội vàng quay mình toan chạy. Hành Giả nắm ngay lại:

- Tín chủ đi đâu? Có cơm chay mau cho xin chút ít nào!

Cụ già đáp:

- Không có, không có mà, đi sang nhà khác đi thôi!

Hành Giả nói:

- Vị thí chủ này chẳng hiểu biết gì cả! Cụ bảo ta ở cách đây ngàn dặm, bây giờ sang xin nhà khác, chả lại không tốn ngàn dặm nữa hay sao? Thế thì thầy ta chết đói thực rồi còn gì!

Cụ già kia nói:

- Thực không nói dối ngài, nhà tôi già trẻ sáu bảy miệng ăn, mới vo được có ba bơ gạo vừa đổ vào nồi, còn chưa kịp chín kia. Ngài hãy đi sang nhà khác đi!

Hành Giả nói:

- Người xưa có câu: "Chạy ba nhà chẳng bằng ngồi một nhà". Bần tăng cứ đợi ở đây thôi.

Cụ già kia thấy bám riết quá, bực mình, gờ gậy lê đánh liên. Hành Giả đương nhiên chả sợ, bị gậy đập bảy tám cái vào đầu, chẳng khác gì gãi ngứa.

Cụ già nói:

- Đúng là đồ hoà thượng cứng đầu!

Hành Giả cười:

- Lão quan ơi, cho lão đánh thoải mái, chỉ cần đếm rõ ràng số gậy đánh là được rồi. Một gậy là một bơ gạo, cứ thông thả mà tính.

Cụ già nghe thế, hoảng quá rơi cả gậy, chạy vào đóng sập cửa lại, rên rẩm:

- Có ma, có quỷ!

Hoảng đến nỗi cả nhà cũng lo lắng đóng hết các cửa sau trước. Hành Giả thấy vậy, nghĩ bụng: "Lão già này vừa bảo mới vo gạo cho vào nồi, chả biết thực hư thế nào. Thường có câu: Đạo hoá hiền lành, Thích hoá ngu. Để Lão Tôn đi xem đã".

Đại Thánh thực tài, bất quyết một cái, dùng phép ẩn thân, đi thẳng vào bếp, quả nhiên thấy nồi bốc nghi ngút, cơm đã cạn lửa. Bèn đem bát xúc luôn một xúc, đầy có ngọn, rồi cười mây quay về.

Lại nói, Đường Tăng ngồi trong vòng tròn, đợi rất lâu mà không thấy Hành Giả quay về, vươn người trông ngóng, nói:

- Con khỉ này không hiểu đi kiếm cơm chay ở đâu chứ!

Bát Giới ở bên cạnh cười, nói:

- Biết đâu hần lại chơi bời ở đâu ấy chứ! Kiếm cơm chay gì đâu, mà lại bắt thầy trò ta ngồi tù ở đây thế!

Tam Tạng hỏi:

- Sao lại bảo là ngồi tù?

Bát Giới nói:

- Sư phụ à, thầy không hiểu ngọn nguồn rồi. Người xưa vạch đất làm chuồng giam. Con khỉ kia hần dùng gậy vạch một cái vòng tròn, lại làm như thành đồng vách sắt, ví có hổ báo yêu quái xông đến thì làm sao mà chống được? Đành chỉ trơ mắt nhìn nó ăn thịt mình!

Tam Tạng nói:

- Ngộ Năng, theo con thì nên làm sao đây?

Bát Giới đáp:

- Chỗ này đã chẳng kín gió lại không tránh lạnh được. Nếu theo Lão Trư thì cứ thuận đường mà đi về phía tây. Sư huynh nếu xin được cơm chay sẽ cười mây rất nhanh, ắt là kịp chúng ta. Nếu có cơm chay thì ăn, rồi đi tiếp. Chứ ngồi ở đây thêm lúc nữa, chân chẳng tê đại hết cả!

Tam Tạng nghe lời nói, thế là vận đen kéo tới, theo ngay chú ngốc cũng bước ra ngoài vòng tròn. Sa Tăng dắt ngựa, Bát Giới gánh đồ, Đường trưởng lão thuận đường bước trước.

Một lúc sau, đã tới một nơi có lầu có gác, nguyên là toà nhà, quay hướng nam. Cửa ngoài hình chữ "bát", tường quét vôi,

trong có một ngôi lầu hình hoa sen úp cửa nhỏ, đều trang hoàng ngũ sắc. Cái cửa ấy nửa khép nửa mở. Bát Giới buộc ngựa tại hòn đá để kê trống cạnh cửa. Sa Tăng hạ gánh hành lý. Tam Tạng sợ gió, ngồi trên ngạch cửa. Bát Giới nói:

- Sư phụ à, nơi này có lẽ là chốn công hầu, nhà tướng quốc đây. Ngoài cửa chẳng có ai, ắt là tụ tập cả bên trong suối lửa rồi. Mọi người ngồi đây, để Lão Trư vào xem qua!

Đường Tăng nói:

- Cẩn thận đấy! Chớ có va chạm với nhà người ta!

Chú ngốc đáp:

- Con hiểu rồi. Từ lúc quy y của thiền, cũng đã học được một ít lễ phép, không như bọn nhà quê lỗ mãng nữa.

Chú ngốc dắt đỉnh ba vào lưng, sửa sang áo gấm xanh vạt buồng dài, ra vẻ nho nhã, tiến vào cửa. Thấy ba gian nhà lớn, rèm cửa cuốn hết, vắng lặng không người, cũng chẳng thấy bàn ghế củi bếp gì cả. Bước qua bình phong, đi tiếp vào trong, vẫn là toà nhà trống. Sau nhà có một toà lầu lớn, cửa sổ trên lầu khép hờ, thấp thoáng màn trướng the vàng. Chú ngốc lẩm bẩm:

- Chắc là có người sợ rét, còn đang ngủ.

Chẳng kể quen lạ, chú ngốc sải bước lên lầu, dùng tay vén xem, bỗng kinh hãi bủn rủn. Hoá ra trong màn quây giường ngà, một bộ xương trắng nhợt, đầu lâu to thô lỗ, xương ống chân tay dài bốn năm thước. Chú ngốc định thân, nước mắt ròng ròng trên má, cúi đầu than thở cho bộ xương khô mà rằng:

*Đời nào đời nào thân nguyên soái,
Nước nào nước nào đại tướng quân,
Năm nao hào kiệt tranh phần thắng,
Nay buổi thê lương lộ cốt gân.
Chả thấy vợ con chăm sóc nhĩ
Cũng không quân lính khói nhang dâng
Ngẫm xem niềm nổi đành ai oán,
Đáng tiếc vương hầu nghiệp chuyển vần.*

Bát Giới đang lúc cảm thán, bỗng thấy sau rèm màn lấp loáng ánh lửa. Chú ngốc nghĩ:

- Chắc là có người coi sóc khói nhang ở phía sau!

Bước vội qua màn vào xem, hoá ra là ánh sáng rọi chiếu từ cửa sổ lầu thông nhau. Trong nhà ấy kê một chiếc bàn sơn mài mầu, trên bàn ngổn ngang vài bộ xiêm gấm thêu hoa. Chú ngốc cầm lên xem, thì ra là ba chiếc áo lót mình bằng gấm.

Chẳng kể hay dở, cầm luôn xuống gác, đi ra sảnh thẳng tới cửa, nói:

- Sư phụ ơi, ở đây chẳng có một hơi người, đúng là một cái nhà thờ người chết. Lão Trư đi vào trong, lên hẳn lầu cao, ở phía trong màn the vàng có một bộ hài cốt. Cạnh lầu thông nhau có ba chiếc áo lót mình gấm, con cầm xuống đây này, cũng coi là dành cho chúng ta đấy. Lúc này trời đang lạnh, dùng là hợp đó. Thầy à, hãy cởi áo choàng ra, mặc áo lót mình vào, cứ dùng đi, cho khỏi lạnh!

Tam Tạng nói:

- Không được, không được! Luật có câu: "Lấy công khai, lấy lén lút đều là trộm cắp". Nếu mà có ai biết, đuổi bắt chúng ta, đưa ra quan xử, chắc chắn là tội trộm cắp rồi. Thôi cứ trả lại nguyên chỗ cũ đi! Chúng ta tạm ở đây tránh gió, đợi Ngô Không đến rồi đi tiếp. Người xuất gia không được ham cái nhỏ nhặt.

Bát Giới nói:

- Chung quanh không người, đến gà chó cũng chẳng hay, chỉ có thầy trò ta thì ai tố cáo được! Có chúng có gì? Coi như là nhặt được đi, nói làm gì chuyện lấy công khai với lấy lén lút.

Tam Tạng mắng:

- Người nói láo thế! Dẫu người không hay, nhưng giấu được trời ư? Huyền đế dạy rằng: "Nhà tối lòng mờ, mắt thần như điện". Hãy mau mang trả người ta đi, chớ tham của trái lễ làm gì.

- Sư phụ à, con từ khi làm người, cũng đã mặc qua nhiều áo

lót mình, chưa từng có cái nào nhồi bông như thế này cả. Sự phụ không mặc, thì để Lão Trư mặc thử một cái, cho biết thế nào là áo mới, cho sướng cái mình mấy một phen. Đợi sư huynh tới, sẽ cởi trả người ta rồi đi.

Sa Tăng nói:

- Đã nói vậy thì ta cũng mặc một cái!

Cả hai cởi phăng áo ngoài, mặc áo lót vào. Vừa thắt đai lưng thì không hiểu sao đứng không nổi, ngã lăn ra đất. Hoá ra cái áo lót mình này thít còn chặt hơn cả dây trói tay, nó siết hai bắp tay ép chặt vào nhau. Đường Tăng hoảng hốt dậm chân oán trách, vội vàng xô tới cứu, nhưng cứu làm sao được? Ba người kêu gào liên tiếp, làm động cả tới ma quỷ.

Lại nói, toà lầu gác kia đúng là do yêu tinh hoá phép ra, giăng bẫy, bắt bất cứ ai. Yêu tinh đang ngồi trong động, chợt nghe tiếng ai oán, cấp tốc ra cửa xem, tóm ngay Đường Tăng lại, kéo ngựa trắng, xốc hành lý, bắt cả một lượt Bát Giới, Sa Tăng vào trong hang. Lão yêu trèo lên bệ cao, bọn tiểu yêu đẩy Đường Tăng tới gần bệ, bắt quỳ mọp dưới đất. Yêu tinh hỏi:

- Người là hoà thượng nào? Có sao cả bọn dám to gan giữa ban ngày ban mặt lấy trộm áo của ta?

Tam Tạng rót nước mắt thưa rằng:

- Bần tăng là Khâm sai của Đông Thổ Đại Đường sang Tây Thiên lấy kinh. Bối khi bụng đói mà đại đồ đệ lại đi khuyến hoá chưa về, không theo lời dặn, bước vào chốn tiên nhân tránh gió. Ngờ đâu, hai đồ đệ tham vật nhỏ mà lấy áo này. Bần tăng quyết không dám có lòng bại hoại, khi ấy đã bảo bọn chúng đem trả về chỗ cũ. Đồ đệ không nghe lời, đòi mặc thử cho sướng thân, không ngờ bị Đại vương bắt trúng, trói bần tăng về đây. Muôn ngàn cúi mong thương tình ban cho bần tăng chút sống thừa để cầu lấy chân kinh; xin mãi ghi nhớ ân tình của đại vương, khi về lại Đông Thổ sẽ ngàn đời ca ngợi.

Yêu quái kia nhếch mép:

- Ta ở nơi này thường nghe nói: ai ăn được một miếng thịt Đường Tăng thì tóc bạc sẽ đen lại, răng rụng sẽ mọc mới. May sao hôm nay không mời lại đến, còn trông chờ thả ra ư? Đại đồ đệ của nhà ngươi tên gì? Đi xin cơm chay ở phương nào?

Bát Giới nghe vậy, bèn há miệng khoe khoang:

- Sư huynh ta là Tề Thiên Tôn Đại Thánh, năm trăm năm trước đại náo thiên cung đó!

Yêu quái kia nghe thấy thế, nhiều phần đã kinh sợ, miệng không nói ra nhưng bụng thầm nghĩ: "Nghe danh kẻ này thần thông quảng đại đã lâu, hôm nay không hẹn mà gặp". Rồi sai:

- Tiểu yêu trói Đường Tăng lại, cởi bảo bối trên mình hai đứa kia ra, trói lại bằng thừng chắc. Khiêng chúng ra sau đi, chẳng luận ba đứa một chỗ. Dắt ngựa trắng cột ra đầu máng, hành lý thì xếp vào phòng. Các tiểu yêu hãy mài sắc vũ khí, chuẩn bị tóm cả Hành Giả.

Lại nói, Tôn Hành Giả xúc trộm được từ nhà ở nam trang một bát cơm chay, cười mây trở lại lối cũ, thẳng tới bãi đất bằng gò núi, hạ mây xuống chẳng thấy Đường Tăng đâu, không biết là đi phương nào rồi nữa. Vòng tròn gậy vạch vẫn còn, duy có người ngựa biến mất. Nhìn quanh nơi lâu đài kia, cũng chẳng thấy đâu nữa, còn lại ngấn núi với đá nhọn mà thôi. Hành Giả giật mình:

- Thôi rồi! Nhất định thầy trò lại gặp độc thủ rồi!

Bèn vội vã theo dấu ngựa, hướng về tây phi nhanh.

Được năm sáu dặm, đang lúc rầu rĩ thì nghe có tiếng người ở phía bắc núi.

Nhìn kỹ, là một ông lão, mình khoác áo lông, đầu đội mũ ấm, chân xỏ đôi giày tàng tàng, tay chống cây gậy đầu rồng; theo sau là một chú nhỏ bẻ một cành mai chập, từ sườn núi phía trước vừa ca vừa bước.

Hành Giả đặt bát xuống, đến trước mặt hỏi thăm:

- Thưa cụ, bản tăng có lời xin hỏi.

Ông cụ đáp lễ, nói:

- Trưởng lão từ đâu tới?

Hành Giả đáp:

- Chúng tôi từ phương đông tới, sang Tây Trúc bái Phật cầu kinh. Thầy trò có bốn người, vì sư phụ bụng đói, tôi phải đi xin cơm chay, dẫn ba người chờ tại bãi đất bằng trên núi. Khi quay lại thì chẳng thấy đâu, không biết là đi về hướng nào rồi. Xin hỏi cụ có nhìn thấy họ không ạ?

Cụ già nghe nói cười nhạt:

- Ba người ấy có phải kẻ mồm dài tai rộng không?

- Đúng, đúng, đúng đó!

- Một kẻ nữa mặt mày đen sì, dắt con ngựa trắng chở một hoà thượng to béo mặt mũi thư sinh, phải không?

- Vâng, vâng, vâng!

Cụ già nói:

- Các người đi nhầm lối rồi! Người đừng tìm họ nữa, bỏ mạng hết rồi.

Hành Giả nói:

- Người mặt thư sinh trắng trẻo ấy là thầy tôi, những người trông kỳ quái kia là sư đệ của tôi. Tôi với họ đã cùng nguyện thề, phải sang được Tây Thiên lấy kinh, sao lại không tìm họ!

Cụ già nói:

- Lúc tôi mới đi qua lối này, nhìn thấy họ đi lạc đường, sa vào ổ yêu quái rồi.

Hành Giả nói:

- Phiền cụ chỉ giúp cho, đây là yêu quái gì, ở chỗ nào, để tôi tới đó tìm đòi người, và tiếp tục sang Tây Thiên lấy kinh.

Cụ già nói:

- Quả núi này là Kim Đâu, phía trước núi có động Kim

Dâu, trong động có Đại vương một sừng. Vị đại vương ấy thần thông quảng đại, uy vũ cao cường lắm. Ba người của trưởng lão phen này mất mạng rồi. Người đi tìm họ, chỉ sợ ngay cái mạng người cũng giữ không nổi, chỉ bằng đừng có tìm thì hơn. Ta không dám can, cũng chẳng dám giữ, chỉ tùy người tự cân nhắc tính toán.

Hành Giả vái hai vái cảm tạ:

- Đa tạ cụ đã chỉ bảo nhiều. Lẽ nào tôi không tìm họ cho được!

Rồi đem cơm chay trút cho cụ già, cất bát không đi. Cụ già bỏ gậy, đón cơm, hiện nguyên hình, quỳ sụp hai gối, dập đầu kêu:

- Đại Thánh, tiểu thần không dám che giấu nữa. Hai chúng tôi là sơn thần, thổ địa ở đây chờ đón Đại Thánh. Chỗ cơm chay này cùng với chén bát, tiểu thần xin thu lại, để Đại Thánh rảnh rang thi thố pháp lực. Đợi khi cứu được Đường Tăng, lại xin dâng cơm chay để tỏ lòng cung kính hết mực của Đại Thánh.

Hành Giả lớn tiếng:

- Nhà ngươi quý quái thực! Đã biết ta đến, sao chẳng sớm đón tiếp! Lại bày trò giấu đầu hở đuôi là nghĩa làm sao?

Thổ địa đáp:

- Đại Thánh tính nóng, tiểu thần không dám đường đột, sợ phạm uy nghiêm cho nên chỉ dám ẩn hình ngầm báo thôi.

Hành Giả ngời giận nói:

- Các người giữ bộ chén bát, chờ ta đi bắt yêu quái nhé!

Thổ địa, sơn thần cúi đầu tuân lệnh.

Đại Thánh thắt dây lưng gân hổ, sóng cao quần da hổ, cầm chắc gậy vàng, thẳng tới động của yêu quái. Vượt qua vách núi, chỉ thấy đá nhọn tầng tầng, bên vách núi xanh ngắt có hai cánh cửa đá, ngoài cửa có nhiều tiểu yêu nhắm nhắm đao kiếm. Thực là:

Khói mây mờ mịt, rêu rong tầng xanh.

Chất chồng lô xô đá, lắt léo lối vòng quanh.

Vượn hú chim kêu phong cảnh đẹp

*Loan bay phượng múa ngỡ Bông-Doanh.
Mấy hàng đón nắng mai vừa hé,
Ngàn cành giỡn ẩm trúc tự xanh.
Dưới tầng vách đá tuyết chất đông
Trong chốn động sâu nước kết băng.
Hai rừng thông trắc ngàn năm mướt,
Mấy khóm sơn trà một vẻ hồng.*

Đại Thánh quan sát khắp lượt, rồi sải bước tới trước cửa, lớn tiếng gọi:

- Tiểu yêu kia, hãy mau vào báo với chúa động của người rằng, ta đây chính là Tể Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, đồ đệ của thánh tăng nhà Đường. Mau bảo y trả sư phụ ta ra, may ra giữ được mạng sống của bọn mi đó!

Tiểu yêu chạy vội vào động báo:

- Đại vương ơi, ngoài cửa có một hoà thượng mặt lông mồm nhọn, xưng là Tể Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không đến đòi sư phụ của hần.

Yêu quái nghe tin, mừng rỡ nói:

- Hần đến đúng lúc quá! Ta từ khi lìa bỏ cung điện, xuống nơi trần thế, chưa từng giở lại ngón võ nghệ. Hôm nay hần đến, ắt là đối thủ đây!

Bèn ra lệnh:

- Tiểu yêu hãy mang binh khí ra đây!

Từ trong hang, yêu quái lớn nhỏ, kẻ nào cũng hừng hực tinh thần chiến đấu, mau chóng khiêng ra một cây thương thép dài một trượng hai thước đưa cho yêu quái.

Lão yêu truyền lệnh:

- Tiểu yêu, hãy chinh tể tất cả đi! Đứa nào tiến lên thì thưởng, lùi lại sẽ giết!

Bọn tiểu yêu nghe lệnh, theo sau lão yêu xông ra ngoài. Lão yêu hét to:

- Kẻ nào là Tôn Ngộ Không?

Hành Giả đứng một bên, quan sát thấy lão yêu thực dữ dằn:

*Một sừng khấp khểnh, đôi mắt sáng choang,
Trên đầu da thô nổi,
Dái tai thịt đen chàm.
Lưỡi dài thè liếm mũi,
Miệng rộng nhe răng vàng
Lông da xanh ngấn ngắt,
Gân cốt rắn thép gang.
Tê giác khó soi nước,
Voi mạnh chẳng cày hoang,
Đớp nguyệt cày mây đều không dụng,
Đốt trời quấy đất lại hung hăng.
Đôi tay gân nổi hằn những vết,
Giáo sắt dựng đứng thực ngang tàng
Nhìn lâu quả thực rất hung dữ,
Chẳng uống danh xưng TỰ ĐẠI VƯƠNG.*

Tôn Đại Thánh tiến lên:

- Ông ngoại Tôn của người ở đây! Mau trả sư phụ ta, hai bên sẽ khỏi giao tranh. Nếu buông một nửa chữ *không*, ta sẽ cho người chết không có đất gửi xác đâu!

Lão yêu hét đáp:

- Con khỉ quấy rối kia! Người có phép thuật gì mà dám ăn to nói lớn thế!

Hành Giả nói:

- Con yêu quái khốn kiếp kia, đúng là chưa từng nếm tay nghề của ta rồi!

Yêu quái nói:

- Sư phụ nhà người lấy trộm quần áo của ta, đúng là bị ta bắt rồi, giờ đang chờ nướng chín ăn thịt đó. Người quả là hảo hán, có dám cùng ta ra trước cửa tranh phần hơn kém không?

Hành Giả nói:

- Sư phụ ta là vị sư trung lương chính trực, lẽ nào đi lấy mấy thứ yêu vật của bọn người!

Yêu quái nói:

- Ta điểm hoá một toà sơn trang bên đường núi, sư phụ của người lên vào đó, động lòng dâm dục, lấy ba chiếc áo lót mình bằng lông gấm của ta để mặc. Rõ ràng có tang chứng, cho nên ta bắt đấy. Hôm nay, nếu người giỏi phép thuật, hãy cùng ta độ tài! Qua ba hiệp mà thắng được ta, ta sẽ tha mạng sư phụ người. Không thắng được ta, người chỉ có cách về âm phủ thôi!

Hành Giả cười nói:

- Yêu quái kia, đừng có nhiều lời! Nói đến độ sức, chính hợp ý ta đó! Tiến lên đây mà ném gậy của ta này! Lão yêu nào có sợ gì dấu sức, bèn giở thương gạt gậy giao chiến. Một trận quyết đấu! Đây:

Gậy vàng khua mạnh,

Côn dài đón ngang.

Gậy vàng khua mạnh, sáng lóng lánh tựa điện chớp ráng vàng,

Côn dài đón ngang, ánh rực rỡ như rồng lia bể trời.

Trước cửa tiêu yêu gõ trống,

Dàn bày trận thế giúp uy phong,

Mé này Đại Thánh ra công,

Ngang dọc tung hoành chiến đấu.

Nó một cây thương, tinh thần say máu,

Ta một chiếc gậy, võ nghệ cao cường.

Quả là anh hùng lại gặp anh hùng,

Đúng dịp địch thủ vớ tay địch thủ.

Ma vương miệng phun hơi tía mù mịt toả,

Đại Thánh mắt phóng hào quang lấp lánh mây vần

Chỉ vì Đường Tăng gặp nạn,

Hai bên vô nghĩa đấu nhau hăng.

Hai bên giao chiến qua ba chục hiệp không phân thắng bại. Lão yêu thấy Ngô Không còn pháp tế chĩnh, vừa tiến vừa thoái, không chút sơ hở, phục quá kêu lớn:

- Con khỉ này giỏi thực, giỏi thực! Thực có tài đại náo Thiên cung đó!

Đại Thánh cũng mền mộ thượng pháp chặt chẽ của lão yêu, che phải đỡ trái, hô lớn:

- Yêu tinh tài quá, tài quá! Đúng là kẻ đã ăn trộm linh đan rồi!

Hai bên lại đấu vài chục hiệp nữa.

Lão yêu chống đầu nhọn cây thương xuống đất, truyền gọi bọn tiểu yêu. Cả lũ đầy đủ đao, gậy, múa kiếm khua thương, vây Đại Thánh vào giữa. Hành Giả rõ ràng chẳng sợ, chỉ quá lớn:

- Tới đây, tới đây! Đúng ý ta đây!

Một cây gậy vàng, đón trước gạt sau, đỡ đông tránh tây. Bọn yêu quái kia chẳng đứa nào có vẻ thoái lui. Hành Giả sốt ruột không chịu được, tung cây gậy lên, hô "biến", lập tức biến ra muôn ngàn gậy sắt, không khác gì rồng phi trần quán, múa loạn khắp trời. Bọn yêu quái thấy vậy, tất cả phách lạc hồn xiêu, rứt đầu co cổ, chạy tháo thân vào động. Lão yêu cười nhạt:

- Con khỉ kia chó có vô lễ, hãy xem ta đây!

Bèn lấy từ trong tay áo ra một chiếc vòng sáng lóng lánh trắng rờ rờ, tung lên khoảng không, hô "Mau!" một tiếng, thu ngay lấy gậy vàng đi mất. Tôn Ngô Không tay không, trơ trọi, vội làm phép cân đẩu vân lánh đi. Yêu quái đắc thắng về hang, Hành Giả thần thờ không biết làm sao nữa. Đúng là:

Đạo cao một thước quý một trượng

Tính loạn tình mê nhận lẫn nhà

Đáng hận pháp thân không đúng chỗ,

Đương thời hành động xảy sai ngoa.

Chẳng biết rồi sẽ ra sao, xin xem hồi sau phân giải.

HUYỀN (TRĂNG)

HỎI THỨ NĂM MƯƠI MỐT

NGỘ KHÔNG SƯÔNG THỦ NGÀN MUÔN KẾ, NƯỚC LỬA KHÔNG CÔNG KHÓ BẮT YÊU.

Tề Thiên Đại Thánh tay không bại trận, quay về mé sau núi Kim Đâu, hai hàng nước mắt lã chã rơi, than thở: "Sư phụ ôi! Chỉ mong cùng thầy:

*Phật ân có đức có bao dung,
Cùng nhỏ cùng sinh ý chẳng cùng,
Cùng ở cùng tu cùng giải thoát,
Cùng từ cùng niệm hiển linh thông.
Cùng duyên cùng tướng tâm hoà hợp,
Cùng thấy cùng hay đạo chuyển thông,
Đâu biết ngày nay không gây báu
Tay không chân trắng việc nên không?*

Đại Thánh thăm thiết não nề, trong bụng thầm nghĩ rằng: "Con yêu này có biết ta. Ta nhớ rằng trong giao chiến, nó có ca ngợi rằng: Đúng là kẻ đại náo Thiên cung! Vậy loại này quyết không phải quái vật phạm trần, ắt là hung tinh trên trời rồi! Vì lòng trần mà xuống hạ giới đây! Nhưng không hiểu nó là ma quỷ từ nơi nào. Ta phải lên thượng giới tra hỏi mới được!".

Hành Giả một mình suy nghĩ, rồi vội vàng vươn thân cưỡi mây lành, vút lên thẳng cửa Nam Thiên. Chợt ngẩng lên, thấy Quảng Mục Thiên vương tới vái dài trước mặt hỏi:

- Đại Thánh đi đâu?

Hành Giả đáp:

- Có việc cần gặp Ngọc Đế đây. Người ở đây làm gì?

Quảng Mục nói:

- Hôm nay tới phiên tôi tuần tra cửa Nam Thiên.

Chưa dứt câu, lại thấy bốn đại nguyên soái Mã, Triệu, Ôn, Quan tới thì lễ:

- Đại Thánh, thứ cho, không đón tiếp. Xin mời dùng trà.

Hành Giả nói:

- Ta có việc đây.

Rồi từ biệt Quảng Mục cùng bốn nguyên soái, đi thẳng vào cửa Nam Thiên. Bước tới cửa điện Linh Tiêu, lại thấy bốn thiên soái Trương Đạo Lăng, Cát Tiên Ông, Hứa Tinh Dương, Khâu Hoàng Tế và sáu ty Nam Tào, bảy nguyên Bắc Đẩu đều đón phía trước, tất cả cùng chấp tay:

- Đại Thánh vì sao đến đây?

Lại hỏi:

- Công phu bảo hộ Đường Tăng đã thành quả chưa?

Hành Giả đáp:

- Còn lâu, còn lâu! Đường xa ma lắm, mới được một nửa thôi. Hôm nay lại bị trở ngại ở động Kim Đâu núi Kim Đâu, có một con quái bắt sư phụ vào hang. Lão Tôn tìm tới đánh nhau với nó một trận, yêu quái đó thần thông quảng đại, cướp mất thiết bổng của Lão Tôn, vậy nên khó mà bắt nó được. Ta ngờ nó là vật trên thượng giới lặn xuống cõi trần, nhưng không biết nó thuộc nhà ai. Vậy nên ta tới đây tìm Ngọc Đế, hỏi cái tội cai quản không nghiêm.

Hứa Tinh Dương cười nói:

- Chú khỉ này vẫn cái thói xác xược cũ!

Hành Giả nói:

- Không xác xước đâu, Lão Tôn này suốt đời nhờ có cái miệng thẳng thần mạnh bạo này mới tìm ra đầu mối đấy.

Trương Đạo Lăng nói:

- Không phải nhiều lời, chỉ cần báo vào là được!

Hành Giả nói:

- Đa tạ, đa tạ!

Khi đó, bốn Thiên soái báo vào điện Linh Tiêu, tâu lên bề rồng. Hành Giả vào triều, gọi rõ to:

- Lão quân ơi, phiền ông quá, phiền quá! Lão Tôn ta bảo vệ Đường Tăng sang Tây Trúc thỉnh kinh, dọc đường lành ít dữ nhiều, cũng chẳng cần kể. Ngày nay trong động Kim Đầu ở núi Kim Đầu, có một con quái bắt Đường Tăng vào hang, không hiểu là đã rán, đã nấu hay nướng rồi. Lão Tôn tìm tới hang ổ, đánh nhau với nó, nó lại biết Lão Tôn, và rất thần thông, cướp mất gậy bấu của Lão Tôn. Ngờ rằng nó là hung tinh trên trời, trốn xuống hạ giới, vậy nên Lão Tôn lên đây tâu báo. Cúi xin oai trời soi xét, giáng chỉ tra xét hung tinh, phát binh tiêu trừ yêu quái.

Sau đó lại cúi rạp mình xuống nói:

- Xin tâu lên để biết.

Cát Tiên Ông ở bên cạnh cười, bảo:

- Con khỉ kia sao trước ngông sau nhún vậy!

Hành Giả nói:

- Không dám, không dám! Chẳng phải vậy đâu, bởi Lão Tôn đang mất thiết bồng thôi!

Ngọc Hoàng nghe tâu báo, lập tức hạ chỉ cho ty Khả Hàn: "Hãy tra xét tinh dầu chư thiên, thần vương các cõi, có vật nào lên xuống hạ giới, kịp thời tâu lên".

Khả Hàn chân quân vâng lệnh cùng Đại Thánh đi tra xét. Trước tiên tra xét thần vương, quan lại trong bốn cửa trời; tiếp đến tra xét mọi chân nhân lớn nhỏ trong Tam Vi viện; lại tra xét quan tướng các họ Đào, Trương, Tân, Đặng, Cầu, Tất, Bàng,

Lưu thuộc Lôi đình; cuối cùng mới tra xét 33 thiên, các thiên đều đủ cả; lại tra 28 tinh tú: bảy vì phương đông là Giác - Cang - Đê - Phòng - Sâm - Vĩ - Cơ, bảy vì phương tây là Đẩu - Ngự - Nữ - Hư - Ngụy - Thất - Bích, bảy vì phương nam, bảy vì phương bắc, các tinh tú đều an ninh. Lại tra tới bảy sao chính là Thái dương - Thái âm - Thủy - Hỏa - Mộc - Kim - Thổ; cả bốn sao dư là La hầu - Kế đô - Khí - Bội.

Tinh đầu đầy đủ khắp trời, không có ai trốn xuống hạ giới.

Hành Giả nói:

- Đã vậy, Lão Tôn ta không về lại điện Linh Tiêu nữa. Làm phiền Ngọc Hoàng đại đế thực là bất tiện. Ngài hãy quay lại hồi chỉ! Ta sẽ ở đây đợi ngài nói lại cho tiện.

Khả Hàn thượng nhân chân quân y lời. Tôn Hành Giả đợi mãi, để thơ ghi hứng rằng:

*Gió êm mây rợp thú thanh bình,
Sao sáng thân yên rõ tốt lành,
Hà Hán an ninh trời đất đẹp
Năm phương tám cõi lặng đao binh.*

Khả Hàn thượng nhân chân quân tra xét hết thấy về tâu với Ngọc Đế:

- Tinh tú khắp trời không thiếu, thần tướng các phương đều đủ, không ai lên xuống trần gian.

Ngọc Đế hạ lệnh:

- Cho Tôn Ngộ Không chọn vài viên Thiên tướng, xuống trần bắt yêu quái về đây!

Bốn đại Thiên soái phụng ý chỉ, lập tức rời điện Linh Tiêu, nói với Hành Giả:

- Đại Thánh à, Ngọc Đế ân rộng, Thiên cung chẳng ai trộm lên xuống trần, cho phép ngài chọn mấy Thiên tướng đi bắt yêu quái!

Hành Giả cúi đầu thăm nghĩ:

- Tướng nhà giời kém Lão Tôn ta thì nhiều, đọ được Lão

Tôn ta thì ít. Nhớ thuở ta đại náo Thiên cung, Ngọc Đế phái mười vạn thiên binh, bày thiên la địa võng mà chẳng kẻ nào dám dấn với ta. Sau này, phải điều tới Tiểu Thánh Nhị Lang mới là đối thủ của ta. Nay con yêu kia làm ta ngang ngửa, sao dễ mà thắng được?

Hứa Tinh Dương nói:

- Trước khác, nay khác, giống nhau sao được! Thường có câu "Vô quít dày móng tay nhọn" cơ mà. Ngài dám trái ý chỉ sao? Hãy theo cao kiến, lựa chọn Thiên tướng mau kéo lỗ việc đó!

Hành Giả nói:

- Đã vậy, thực cảm tạ ơn trên quá. Quả không dám trái ý chỉ! Chuyến này Lão Tôn không thể tốn công suông được, phiền Hứa Tinh Dương tâu với Ngọc Đế, chỉ cần mời Thác Tháp Lý Thiên vương và Na Tra Thái tử thôi. Nhà ấy có mấy món binh khí hàng yêu, hãy đem xuống trần đánh với yêu quái để xem thế nào. Nếu bắt được nó, quả là cái may cho Lão Tôn; nếu không được, khi ấy lại tính tiếp.

Tin báo lên, Ngọc Đế liền lệnh cho cha con Lý Thiên vương, dẫn theo Thiên binh các bộ đi giúp Hành Giả. Hành Giả nói với Thiên soái:

- Nhờ Ngọc Đế điều khiển Thiên vương, ơn này nhớ mãi. Còn việc này nữa, phiền các ngài tâu lại: sai hai vị thần sét, đợi khi Thiên vương giao đấu, hãy giáng sét từ trên mây, đánh trúng đỉnh đầu yêu quái cho nó chết, thực là kế hay đó.

Thiên soái cười:

- Được, được, được!

Rồi lại tâu lên, ý chỉ truyền cho Cửu Thiên phủ khiến hai vị thần sét Đặng Hoá, Trương Phiên hợp lực cùng Thiên vương bắt quái. Tất cả lập tức theo Thiên vương, Đại Thánh đi thẳng ra cửa Nam Thiên.

Chốc lát đã tới nơi. Hành Giả nói:

- Đây chính là núi Kim Đâu. Trong lòng núi là động Kim Đâu. Các vị bàn xem, vị nào vào trước khiêu chiến đây?

Thiên vương hạ mây, đóng thiên binh tại gò nam, nói:

- Đại Thánh vốn biết tiểu nhi Na Tra từng hàng phục yêu ma chín mươi sáu động, lại giỏi biến hoá, bên mình có binh khí hàng yêu, hãy để Na Tra vào trước.

Hành Giả nói:

- Vậy để Lão Tôn dẫn Thái tử đi.

Thái tử Na Tra hiển hiện hùng uy, cùng Đại Thánh phi lên núi cao, tiến thẳng tới cửa động, chỉ thấy cửa đóng chặt, chẳng có bóng yêu tinh nào. Hành Giả tiến lên, cao giọng:

- Yêu quái kia! Mau mở cửa ra! Trả sư phụ ta đây!

Trong hang, tiểu yêu canh cửa thấy vậy, vội báo vào:

- Đại vương ơi! Tôn Hành Giả dẫn theo một bé trai, đang khiêu chiến ngoài cửa.

Lão yêu nói:

- Thiết bồng của con khi ta đã lấy đi, tay không đấu sao được. Chắc là đi mượn viện binh đây.

Bèn hét:

- Lấy binh khí ra!

Rồi múa thương trong tay, xông ra cửa. Chú bé tướng mạo thanh tân kỳ lạ, vô cùng tinh tráng trẻ trai. Thực là:

*Mặt ngọc mày xinh trắng tròn vẹn,
Môi son miệng rộng hàm răng ngà,
Mắt ngài chớp loé người tròn quắc,
Trán rộng mây rờn mái tóc xoà.
Dài vóc uốn mềm bay thắm sắc,
Năng loang áo gấm ráng vàng hoa.
Dây lưng rực rỡ treo tâm kính,
Giáp báu long lanh giắt mặt mà*

*Người nhỏ danh lưng bao đẹp đẽ
Ba trời gìn giữ gọi Na Tra.*

Yêu quái cười khẩy:

- Người là con trai thứ ba của Lý Thiên vương, tên gọi là Na Tra Thái tử, có sao lại tới cửa nhà ta hò hét?

Thái tử nói:

- Bởi yêu quái mi làm bậy, gây hại cho Thánh tăng phương tây. Ta phụng chỉ Ngọc Đế tới bắt ngươi đây!

Yêu quái nổi giận:

- Người chắc là do Tôn Ngộ Không mời hả? Chính ta bắt lão sư đó đấy! Xem nhà ngươi oắt con, có võ nghệ gì mà dám múa mép! Chớ có chạy! Hãy ném một thương của ta!

Thái tử dùng kiếm Chém Yêu, vung lên giao đấu. Hai bên vừa va chạm, Đại Thánh vội nhảy lên gò núi, hét:

- Thần sét đâu rồi? Mau ra giáng cho yêu quái một lần điện, giúp Thái tử hạ nó đi!

Hai vị Đặng, Trương mau chóng xé mây. Đang định giáng sét, thì thấy Thái tử làm phép, biến thân, biến ra ba đầu sáu tay, tay cầm sáu món binh khí, bổ về phía yêu quái. Lão yêu cũng hoá ra ba đầu sáu tay, nắm ba cây thương dài đón đỡ. Thái tử lại vận pháp lực hàng yêu, tung sáu món binh khí lên. Là sáu món gì vậy? Là kiếm Chém Yêu, đao Chém Yêu, dây Trói Yêu, gậy Hàng Yêu, quả cầu thêu, bánh xe lửa. Quát một tiếng "Biến!", một biến mười, mười biến trăm, trăm biến ngàn, ngàn biến vạn, đều là binh khí, như dồn mưa phun tuyết, liên tiếp chặt chẽ tấn công yêu quái.

Lão yêu rõ ràng không sợ, một tay lấy vòng trắng loáng tung phất lên không, hô "Mau!", sáu món binh khí bị thu cả lại. Na Tra hoảng quá, tay không chạy mất. Yêu quái đắc thắng quay về.

Hai vị Đặng, Trương trên không cười thầm:

- Bọn ta đoán trước tình thế, may chưa đánh xuống. Nếu bị nó thu mất đồ nghề thì về trời sao được đây?

Hai vị hạ mây, cùng Thái tử tới gò nam, tâu với Lý Thiên vương:

- Yêu quái quả thần thông lắm!

Ngộ Không ở bên cạnh cười, bảo:

- Các vị thần thông cũng vậy thôi, tranh đấu sao được với cái vòng lợi hại kia! Chẳng biết là bảo bối gì mà thu được sạch sành mọi vật.

Na Tra uất hận:

- Đại Thánh này thực chẳng ra người! Bọn ta mất binh khí, thua trận, phiền não chết được, đều chỉ vì mi, thế mà mi lại còn cười là sao chứ!

Hành Giả nói:

- Ngươi kêu phiền não, rốt cuộc Lão Tôn không phiền hả! Bây giờ chẳng biết làm sao, khóc không được nên đành cười vậy.

Thiên vương nói:

- Như vậy làm sao có kết quả được!

Hành Giả nói:

- Trông chờ các vị thì làm gì được. Chỉ có cách không cho cái vòng đó phát huy thì mới bắt được nó.

Thiên vương nói:

- Để nó không phát huy, chỉ có nước lửa là lợi nhất. Thường có câu: "Thuỷ hoả vô tình".

Hành Giả nói:

- Có lý quá! Các vị hãy ở yên đấy, đợi Lão Tôn lên trời một chuyến nữa!

Hai vị Đặng, Trương nói:

- Lại đi làm gì?

- Lão Tôn đi chuyến này, không quấy quả Ngọc Đế đâu, chỉ tới cửa Nam Thiên vào cung Đan Hoa, mời Huỳnh Hoắc Hoả Đức tinh quân tới đây phóng lửa, thiêu hết hang ổ yêu quái, biết đâu đốt được cái vòng kia, sẽ tóm được yêu quái. Một là thu lại binh khí cho các vị về trời, hai là có thể giải được cái nạn cho sự phụ ta.

Thái tử mừng quá, nói:

- Đừng chậm trễ nữa, mời Đại Thánh đi mau đi! Chúng ta ở đây đợi đó!

Hành Giả cười mây lành, lại tới cửa Nam Thiên. Quảng Mục và bốn tướng đón hỏi:

- Sao Đại Thánh lại tới?

Hành Giả nói:

- Lý Thiên vương mang theo Thái tử xuất binh, mới một trận đã bị yêu quái thu mất sáu món binh khí đi rồi. Giờ ta phải đến cung Đồng Hoa mời Hoả Đức Tinh Quân ra trận giúp.

Bốn tướng không dám chậm trễ, để Hành Giả đi.

Đến cung Đồng Hoa, các thần Hoả bộ đã vào báo ngay:

- Tôn Ngộ Không muốn gặp chúa công!

Nam phương Tam Khí Hoả Đức Tinh Quân chỉnh đốn y phục, ra cửa đón chào:

- Hôm qua Khả Hàn ty tra xét bản cung, làm gì có người nào trốn xuống phạm trần.

Hành Giả nói:

- Biết vậy! Khốn nỗi Lý Thiên vương và Thái tử thua trận, mất cả binh khí, phải cất công tới mời ngài cứu viện.

Tinh Quân nói:

- Na Tra là đại thần của Tam Đàn Hải Hội, thuở ra đời từng hàng phục yêu ma chín mươi sáu động, thần thông quảng đại. Nếu Na Tra bó tay, tiểu thần sao dám đến nữa!

Hành Giả nói:

- Nhân bàn bạc với Lý Thiên vương, thấy lợi hại nhất trong trời đất chỉ có nước lửa. Con yêu kia có một cái vòng rất khéo thu hút mọi vật, không hiểu là bảo bối gì. Cho nên nghĩ rằng lửa có thể diệt mọi vật, mới đến nhờ Tinh Quân dẫn hoả bộ xuống trần, đem lửa thiêu con yêu, cứu sư phụ ta thoát cái nạn này.

Hoả Đức tinh quân nghe nói, lập tức điểm thần binh trong bộ, cùng Hành Giả xuống gò nam núi Kim Đâu, gặp Thiên vương và các thần sét. Thiên vương nói:

- Tôn Đại Thánh, hãy đi gọi yêu quái để ta giao chiến với nó. Đợi nó động tới cái vòng, ta sẽ tránh qua để Hoả Đức Quân thiêu nó.

Hành Giả cười nói:

- Vậy ta và ngài cùng đi.

Hoả Đức cùng Thái tử, hai vị Đặng, Trương đứng trên đỉnh núi.

Đại Thánh đến cửa hang Kim Đâu, gọi to "Mở cửa! Mau trả sư phụ ta!". Tiểu yêu lại vội vàng vào báo "Tôn Ngộ Không lại tới!". Lão yêu lại dẫn quân xông ra, thấy Hành Giả thì nói:

- Con khỉ quái nhà người, lại mời quân nào tới đây!

Trên vách vang tiếng Thiên vương quát:

- Đồ yêu quái! Có nhận ra ta chứ?

Lão yêu cười khẩy:

- Lý Thiên vương, chắc là định trả thù cho lệnh lang, cướp lại binh khí chăng?

Thiên vương nói:

- Một là báo thù, đòi binh khí; hai là bắt mi, cứu Đường Tăng. Chớ có chạy! Hãy ném một dao của ta!

Yêu quái nghiêng mình né qua, vung thương dài, thuận tay đón đỡ. Hai bên giao chiến trước động, thực là dữ dội! Kia:

Thiên vương đao chém,
Yêu quái giáo quân,
Đao chém sương ngồi phun rục lửa,
Giáo quân nhuộm khí mây sâu vẩn,
Một kẻ núi Kim Đâu sinh ra là yêu quái,
Một kẻ điện Linh Tiêu phò tá ấy thiên thần.
Kẻ này bỏ thiên tính bày uy vũ,
Kẻ kia cứu sư phụ khoe kinh luân
Thiên vương dùng phép bay cát đá,
Yêu quái hung hăng thốc bụi trần.
Bụi bốc mịt mù trời đất tối
Cát bay ào ạt biển hồ dâng,
Hai bên ra sức tranh công quả
Đều vì Đường Tăng bái Thế Tôn.

Tôn Đại Thánh thấy hai bên giao chiến, bèn quay mình nhảy lên đỉnh núi, nói với Hoả Đức Tinh Quân:

- Tinh Quân chú ý!

Yêu quái đang hung hăng giao đấu, rút phát vòng bấu. Thiên vương thấy vậy, bèn toả hào quang bỏ chạy. Trên đỉnh núi, Hoả Đức Tinh Quân lập tức truyền hiệu lệnh, sai hoả thần các bộ nhất tề phóng hoả. Tình thế thực lợi hại!

Kinh nói: "Phương nam là tinh thần lửa
Tuy đốt lửa, đủ thiêu muôn đồng ruộng.
Uy linh Tam khí, đủ biến trăm mối lửa.
Nay có thương lửa, đao lửa, cung lửa, tên lửa,
Thần kỳ các bộ, dùng thực khác nhau.

Nhìn kìa:

Lưng chừng trời, chim lửa bay gào,
Đáy đỉnh núi, ngựa lửa phi lao.
Từng bầy chuột lửa, những đôi rồng lửa
Từng bầy chuột lửa phun rừng rục, muôn dặm đỏ hồng

*Những đôi rồng lửa khạc mù mịt, ngàn phương đen ngịt
Xe lửa đẩy tới, bầu lửa mở ra
Cờ lửa phấp phới một trời đỏ rắng
Gậy lửa tung hoành rợp đất chói lòe
Nói chi Ninh Thích đánh trâu
Mạnh mẽ như Chu Du, Xích Bích
Lửa trời phi phạm thực lợi hại,
Ngùn ngụt ngụt ngụt gió lửa hồng.*

Yêu quái thấy lửa, chẳng chút sợ hãi, ném vòng lên cao, hét một tiếng, thu hết một mẻ rồng - ngựa - quạ - chuột - thương - đao - cung - tiễn lửa, rồi quay về hang, đắc thắng thu binh.

Hoả Đức Tinh Quân, tay nắm mỗi cây cờ sông, tập hợp quân binh, quay về chỗ Thiên vương, ngồi phịch xuống, bảo Hành Giả:

- Đại Thánh à, con yêu tinh này thực hiếm có đấy! Giờ ta đã mất lửa hoả binh, phải làm sao đây?

Hành Giả cười nói:

- Không nên oán hận! Các vị hãy cứ ngồi cho thoải mái, đợi Lão Tôn đi thêm chuyến nữa.

Thiên vương nói:

- Người lại đi đâu nữa?

- Con yêu này đã không sợ lửa, chắc phải sợ nước. Từng có câu "Nước thắng lửa". Để Lão Tôn tới cửa Bắc Thiên, mời Thuỷ Đức Tinh Quân dâng nước dìm ngập hang động của nó, cho yêu tinh chết đuối, lấy lại binh khí cho các vị.

Thiên vương nói:

- Kế này tuy diệu, nhưng sợ là sư phụ nhà người cũng chết đó.

Hành Giả nói:

- Không đâu, dù thầy ta chết đuối, ta tự có cách cứu sống lại. Nay làm khó cho các vị, thực quá xấu hổ.

Hoả Đức nói:

- Đã vậy, hãy đi thôi, đi thôi!

Đại Thánh lại dùng phép cân đầu vên, tới thẳng cửa Bắc Thiên. Vừa ngẩng lên, đã thấy Đa Văn Thiên vương làm lễ chào:

- Tôn Đại Thánh đi đâu vậy?

Hành Giả nói:

- Có một việc cần tới cung Ô Hạo gặp Thuỷ Đức Tinh Quân. Người ở đây làm gì?

Đa Văn nói:

- Hôm nay đến phiên tuần tra.

Vừa lúc, bốn đại Thiên tướng Bàng, Lưu, Cẩu, Tất làm lễ dâng trà. Hành Giả nói:

- Chớ bày đặt làm gì, ta có việc gấp đây!

Bèn từ biệt các thần, đi thẳng vào cung Ô Hạo, thuỷ bộ chúng thần báo ngay lên:

- Có Tê Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không tới!

Thuỷ Đức Tinh Quân nghe vậy, lập tức cho bốn bề năm hồ, tám sông bốn lạch, ba dòng chín phái và Long vương các xứ lui đi cả. Rồi chỉnh đốn y phục, ra tận cửa đón chào:

- Hôm nay ty Khả Hàn tra xét bản cung, đâu có kẻ nào trốn xuống hạ giới đâu!

Hành Giả nói:

- Yêu quái kia không phải thần sông biển nhưng tinh thông quảng đại lắm. Vốn đã xin Ngọc Đế sai cha con Lý Thiên vương cùng hai vị thần sét xuống trần bắt nó, bị nó tung vòng thu mất sáu món kim khí. Lão Tôn không biết làm sao, lại cất công lên cung Đồng Hoa mời Hoả Đức Tinh Quân dẫn chúng thần các bộ phóng hoả, đem cả rồng - ngựa lửa, nhưng bị cái vòng kia thu cả. Ta nghĩ vật ấy đã không sợ lửa, ắt phải kỵ nước, nên tới mời Tinh Quân dâng nước, giúp ta bắt yêu quái, thu lại binh khí trả cho Thiên tướng. Kiếp nạn của thầy tôi nhờ đó cũng sẽ trả được.

Thủy Đức nghe vậy, bèn lệnh cho thủy thần, hà bá sông Hoàng:

- Hãy theo giúp Đại Thánh lập công!

Hà bá lấy từ trong tay áo ra một bình ngọc trắng, nói:

- Ta có vật này chứa nước.

Hành Giả nói:

- Cái bình thế này mà chứa nước ư? Làm sao đim yêu quái được?

Hà bá nói:

- Chẳng nói dối Đại Thánh đâu. Cái bình này của ta chứa nước sông Hoàng đấy. Nửa bình là nửa sông, cả bình là cả sông.

Hành Giả mừng rỡ:

- Chỉ cần nửa bình là đủ.

Lập tức từ biệt Thủy Đức, mau chóng cùng hà bá sông Hoàng rời nhà trời.

Hà bá nghiêng bình mức một nửa nước sông Hoàng, cùng Đại Thánh tới núi Kim Đầu, hạ xuống gò nam gặp Thiên vương, Thái tử, thần sét, Hoả Đức, cùng nhau bàn bạc. Hành Giả nói:

- Đừng vội kể đông dài, để hà bá đi với ta đã. Đợi ta gọi cho bọn chúng mở cửa, không cần đến khi yêu quái xuất hiện đâu, cứ tuôn nước ào ạt một lèo, cả lũ yêu quái sẽ chết ngạt cả. Khi ấy, Lão Tôn đi mò thì thể sư phụ để cứu tỉnh lại.

Hà bá y theo, vội theo Hành Giả thẳng tới cửa hang, miệng quát: "Yêu quái mở cửa ra!". Tiểu yêu canh cửa nghe tiếng Tôn Đại Thánh, vội chạy vào báo:

- Tôn Ngộ Không lại đến rồi!

Yêu quái nghe tin, cầm bảo bối, tung cây thương, xông ra, quát một tiếng, mở cửa động. Hà bá vừa nghiêng bình về phía miệng hang, yêu quái thấy là nước, bèn dắt thương, lấy ngay vòng che chắn. Chỉ thấy nước ồ ộc chảy ngược ra ngoài, khiến Tôn Đại Thánh cuống quýt làm phép cân đầu, chạy tót lên đỉnh cao cùng Hà

bá. Thiên vương cùng tuý tùng đều cười mây là là trên đỉnh núi quan sát, thấy sóng nước ngập tràn, thực là dữ dội:

*Đầy ắp một muôi,
Thực khó lường được,
Đều là thần công biến hoá,
Lợi vạn vật mà tràn ngập trăm dòng
Chẳng nghe vẳng ào ào ngập hang hốc,
Lại thấy cuộn cuộn dâng mênh mông
Uy hùng ì oạp như sấm dậy,
Dũng mãnh âm âm tuyết phủ đồng
Ngàn thước sóng xô đầy đường lối,
Muôn tầng nước dựng ập núi hang
Lành lạnh như ngọc xiết,
Đôn dập tựa đàn ngân,
Nghiên đá rào rào phun ngọc vụn,
Thác trôi ào ạt xoáy ổ vòng
Thấp trùng các chỗ mênh mang khắp,
Nước liền hang lạch tới hồ sông.*

Hành Giả nhìn mà hốt hoảng:

- Không xong rồi! Nước ngập bốn bên, dìm hết ruộng của dân mà chẳng tràn vào hang của nó chút nào, làm sao đây?

Rồi vội gọi Hà bá thu nước lại. Hà bá nói:

- Tiểu thần chỉ có thể dâng nước chứ không thu nước được.
Thường có câu: "Tuôn nước khó thu".

Than ôi! Quả núi kia dựng cao là thế, nước cứ tuôn vào. Trong chốc lát, bốn bề trở thành sông suối. Lại thấy bên ngoài động, mấy con tiểu yêu nhảy nhót, hò hét, giơ tay vẫy áo, giữ gậy khua thương, vẫn một vẻ mừng mừng rỡ rỡ.

Thiên vương nói:

- Dòng nước này chẳng hề chảy vào trong hang được chút nào, uống công cả rồi!

Hành Giả không nén nổi giận, hai tay nắm quyền, xông tới chỗ bọn yêu quái:

- Đừng có chạy! Hãy xem ta đây!

Dùng khí làm mấy đứa tiểu yêu sợ hãi, vứt bỏ côn gậy, chạy biến vào hang, kinh hoàng cấp báo:

- Đại vương! Hung thần đánh tới rồi!

Lão yêu dựng thương dài, tiến ra cửa hang quát:

- Con khỉ hỗn láo kia! Người mấy bận địch chẳng nổi ta, phun lửa dội nước cũng phí công, lại còn hùng hổ tới nữa xin nộp mạng chắc!

Hành Giả nói:

- Con nói trái khoáy thế! Không hiểu là ta nộp mạng hay con mất mạng đây! Lại đây nào, nhận lấy một đòn của ông ngoại cho người này!

Lão yêu cười khẩy:

- Con khỉ này lại cố công bày trò rồi. Ta dùng thương dài, nó lại dõn đánh tay không. Xem nắm tay kìa, khác gì cái hột đào, thế mà cũng dám làm chùy. Thôi, thôi vậy. Ta sẽ bỏ thương, đấu quyền với người cho xem.

Hành Giả cười:

- Nói được đấy, lại đây nào!

Yêu quái xắn áo bước lên, giở đôi tay đi quyền, thực chả khác gì chùy thép xoa dầu. Đại Thánh soái chân gồng mình, trước cửa hang sâu cùng yêu quái đi quyền. Thực là cuộc đấu chọi hay quá!

Kéo dài bốn thế bằng, phóng vút đôi quyền cước.

Khép sườn ngực chắn che, đâm tâm chọc vào mặt.

Người tiên chỉ đường, Lão tử cười hạc.

Hổ đói vô mỗi người thăm thương.

Giao long giỡn nước đầy hung ác.

Quỷ vương chuyển mình thế rắn quanh.

Đại Thánh uốn thân kiêu hươu húc
 Vươn tay kéo túi trời.
 Kiêng gót đạp rỗng đất,
 Sư tử xanh há mồm,
 Cá chép đen nhảy phốc.
 Đỉnh đầu rợp hoa,
 Quanh lưng dây buộc.
 Đón gió quạt luôn đưa,
 Giục mưa hoa tan tấu.
 Yêu quái khéo múa Quan Âm chuông,
 Hành Giả lại chọi La Hán cước.
 Trường quyền phóng khoáng rất tự nhiên,
 Sánh sao đoản quyền kín kẽ được.
 Hai bên dằng dai mấy chục hồi,
 Nói chung tình thế khó thua được.

Hai bên đấu quyền ngay trước cửa hang, trên mỏm núi cao, Lý Thiên vương khản giọng hô gào, Hoả Đức Tinh vỗ tay khích lệ. Phía kia, hai vị thần sét và Na Tra Thái tử dẫn các thần rậm rịch gần đó, sẵn sàng tương trợ. Mé này, bọn tiểu yêu phát cờ khua trống, múa kiếm hươu đao, nhất tề hò hét. Tôn Đại Thánh thấy việc không thuận, bèn nhổ một sợi lông, tung lên hô "Biến!", lập tức biến ra năm ba chục tiểu Đại Thánh, ồ ạt xông tới quân lũ yêu quái vào, dứa ôm chân, dứa kéo lưng, dứa móc mắt, dứa nhổ lông. Yêu quái sợ quá, vội lùi cái vòng lợi hại ra. Đại Thánh và Thiên vương thấy nó dùng cái vòng, đều nhảy lên mây trốn thoát lên tận đỉnh núi. Lão yêu ném vòng lên không, thổi phèo một tiếng, biến năm ba chục tiểu Đại Thánh về lại bản tướng, thu hết vào trong động. Lão yêu đắc thắng, dẫn binh quay về đóng cửa ăn mừng.

Thái tử Na Tra nói:

- Tôn Đại Thánh thực là hảo hán! Lối đi quyền này tựa như trên gấm thêm hoa; thân pháp kiêu ấy, quả là xênh xang hiển quý.

Hành Giả cười:

- Các vị ở chỗ này trông xa xa, vậy thấy con quái so với Lão Tôn ta thế nào?

Lý Thiên vương nói:

- Yêu quái quyền thoáng, bước chậm, không dồn dập như Tôn Đại Thánh. Lúc nó thấy bọn ta, cũng hoang mang đấy; lại thấy Đại Thánh thân pháp như thế, nó cũng cuống lên, cho nên mới lùi vòng ra.

Hành Giả nói:

- Yêu quái dễ trị thôi, chỉ khó là ở cái vòng.

Hoả Đức và Hà bá nói:

- Muống thắng nó, trừ phi là lấy được bảo bối, thì mới bắt được nó.

Hành Giả nói:

- Bảo bối của nó làm sao lấy được? Trừ khi lấy trộm mới được.

Hai vị thần sét cười:

- Muốn làm cái việc lấy trộm, ngoài Đại Thánh ra thì còn ai có thể lấy được nữa. Hồi đại náo Thiên cung, trộm rượu ngũ, trộm bàn đào, trộm gan rồng, trộm tuý phượng, cả linh đan của Lão Quân nữa, bao nhiêu thủ đoạn đâu cả rồi? Hôm nay hãy đem ra vận dụng đi!

Hành Giả nói:

- Hay đấy! Hay đấy! Đã vậy, các vị hãy ở đây đi, để Lão Tôn đi thử xem.

Đại Thánh tài thực, nhảy phắt từ đỉnh núi xuống, lên đến cửa hang, lách mình thoát biến thành một con ruồi trâu:

*Cánh mỏng manh như màng trúc,
Thân nhỏ tựa nhị hoa,
Chân tay hơn lông một tý,
Long lanh ánh mắt sao sa.
Rất giỏi ngửi hương tìm khí,
Khéo bay vun vút gió hoà.*

Chú ruồi bay qua cửa, bò lên mép cửa vào hang. Thấy một bọn yêu lớn nhỏ, đứa múa, đứa ca, đứng đầy hai bên. Lão yêu ngồi cao trên bệ. trước mặt bày đầy thịt rắn, nhung hươu, tay gấu, bấu lạc đà, rau quả; còn có cả một bình rượu sứ xanh, men thơm ngào ngạt. Yêu quái rót từng bát lớn uống thoả thích.

Hành Giả sà xuống đám yêu quái, biến mình thành một yêu đầu tròn, từ từ tiến dần đến bệ cao, nhìn ngó một hồi mà không thấy bảo bối ở đâu. Lại quay mình nhẹ nhàng vòng qua sau bệ thì thấy phía trên sảnh có treo rồng lửa đang rền rĩ, ngựa lửa đang kêu gào. Ngẩng nhìn, thấy thiết bổng dựng ở vách đông. Đại Thánh mừng quá quên cả ẩn tướng, chạy ngay tới cầm thiết bổng, hiện nguyên hình, múa gậy vun vút. Bọn yêu quái hoảng sợ kinh động, lão yêu quái trở tay không kịp, lại bị đẩy ngã, ba lần đành liều mở đường máu chạy tuốt ra cửa hang. Thực là:

*Yêu ma kêu ngao không phòng bị,
Gậy báu lại về với chủ nhân.*

Rốt cuộc lành dữ thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI HAI

ĐỘNG KIM ĐÀU, NGỘ KHÔNG ĐẠI NÁO AI CHỦ NHÂN, PHẬT TỔ BẢO NGẨM

Lại nói, Tôn Đại Thánh lấy được gậy báu, đánh dần ra cửa, nhảy lên đỉnh cao, cùng các thần vô cùng mừng rỡ. Lý Thiên vương hỏi:

- Đại Thánh làm thế nào vậy?

- Lão Tôn biến hoá vào hang, bọn quái đang ca múa rầm rĩ, ăn thịt uống rượu mê mải, nhưng chẳng dò ra bảo bối của nó ở đâu. Lão Tôn vòng qua mặt nó ra sau, chợt nghe thấy rỗng rên ngựa hý, mới biết là của quý nhà thần lửa. Ở vách động có dựng gậy báu của tôi, vậy là tôi cầm luôn đánh thẳng ra ngoài.

Các thần đều hỏi:

- Bảo bối của Đại Thánh lấy được rồi, còn bảo bối của chúng tôi đâu?

- Hành Giả nói:

- Không khó, không khó. Ta đã có gậy sắt, bất kể thế nào cũng đánh chúng nó, lấy lại bảo bối cho các vị.

Đang lúc ấy, dưới sườn núi phèng la nổi rầm rĩ, hò hét dậy vang đất. Hoá ra, lão yêu dẫn một bầy tiểu yêu truy tìm Hành Giả. Hành Giả thấy vậy quát to:

- Tốt tốt tốt! Chính hợp ý ta! Hãy mời các vị ngồi! Để Lão Tôn đi bắt yêu quái phen nữa!

Đại Thánh nắm chắc thiết bồng xông ra, hét lớn:

- Yêu quái chạy đâu, hãy xem gậy ta đây!

Lão yêu nâng thương đỡ gậy, mắng rằng:

- Con giặc khỉ kia! Dám vô lễ à! Có sao giữa ban ngày ban mặt lại cướp của ta!

Hành Giả nói:

- Ta cho cái đồ nghiệt súc không biết chết kia biết tay! Người dám đem vòng giữa ban ngày ban mặt cướp bảo bối của ta. Những bảo bối ấy là của nhà ngươi đấy hả? Chớ có chạy! Hãy ném một gậy của ông nội ngươi đây!

Lão yêu lại múa thương che chắn. Phen này thật quyết liệt:

*Đại Thánh ra uy mạnh,
Yêu quái chẳng chân chờ
Hai bên cùng đấu dũng,
Chả ai chịu thôi cho!
Đây một gậy sắt đầu rồng vẩy,
Kia một thương dài đầu rắn nhô.
Đây một gậy múa như gió rít,
Kia một thương đưa tựa nước ồ.
Chỉ thấy sương mù mông mênh sườn núi xạm,
Mây lành ngợp ngợp rừng cây sâu
Khắp trời chìm vút đàn cánh đứt
Bốn phía thú muông thấy đầu co.
Trên trận tiểu yêu la gào hét,
Mé này Hành Giả quát rõ to.
Một cây thiết bồng ai địch nổi
Đánh khắp tây phương vạn dặm đù.
Một gậy thương dài đáng đối thủ,
Chiếm mãi Kim Đầu nổi đầu trò.
Gặp mặt chuyển này đâu dễ bỏ,
Thề đánh tới lúc tỏ hơn thua.*

Yêu quái giao đấu với Đại Thánh trải ba giờ liền không phân thắng bại, sắc trời lại sắp ngả chiều. Lão yêu chống thương dài nói:

- Ngộ Không, hãy dừng lại đi! Trời mò đất tối, không phải lúc giao đấu nữa, hai bên hãy nghỉ, sáng mai lại cùng độ sức!

Hành Giả mắng rằng:

- Yêu nghiệt đừng lảm lời! Lão Tôn hứng mới nổi lên, kể gì trời tối. Ta nhất định phải đánh với ngươi cho rõ hơn thua đã.

Yêu quái quát một tiếng, khua dũ một thương chạy biến, hô đám tiểu yêu thu binh khí rút vào hang đóng chặt cửa.

Đại Thánh cảm thiết bỗng quay về, thiên thần đều chúc mừng:

- Đúng là Đại Thánh Tề Thiên bản lĩnh cao cường vô biên thực!

Hành Giả cười nói:

- Các vị quá khen, quá khen rồi!

Lý Thiên vương lại gần nói:

- Không phải khen nịnh đâu, quả là hảo hán kỳ tài đó. Trận này chẳng kém gì ngày trước đại náo Thiên đình đâu.

Hành Giả đáp:

- Xin đừng nhắc chuyện cũ nữa. Yêu quái bị đánh trận này chặc chấn mệt mỏi rồi. Ta không mệt mỏi gì, các vị hãy ở yên đây, đợi ta vào hang dò xét lại cái vòng của nó. Chỉ cần lấy được cái vòng, bắt được yêu quái, sẽ tìm lại được binh khí, để cho các vị về trời.

Thái tử nói:

- Trời bây giờ đã tối, chi bằng ngủ một đêm ngon, sớm mai hay đi!

Hành Giả cười:

- Thái tử chớ hiểu việc đời gì cả! Có kẻ nào đi ăn trộm giữa ban ngày cơ chứ! Cái việc đào tường khoét vách, phải làm đêm mới được; có mập mờ đen trắng mới ra làm ăn chứ!

Hoà Đức và thần sét nói:

- Tam Thái tử đừng can nữa. Việc này bọn ta không biết cách đâu. Đại Thánh am tường thông tỏ, hãy để người đi cho kịp thời cơ. Một là yêu quái đã mệt mỏi, hai là đêm tối không phòng bị, Đại Thánh hãy mau đi đi!

Đại Thánh cười hi hi, cầm gậy báu biến luôn. Nhảy xuống mé núi tiến gần cửa hang, lắc mình một cái, biến thành con dế. Đúng là:

*Mồm cứng râu dài da xám,
Mắt ngời móng vuốt chắc ba,
Đêm vắng như người trò chuyện.
Trăng trong gió mát rợn góc nhà
Bốn bề thể lương sương móc
Thanh âm đứt nội lan xa,
Đường dài khách trọ gan ruột nấu
Nỉ non chân giường thêm vắng mờ...*

Choãi chân dài, nhún năm ba lần, đã nhảy tới mép cửa, len qua khe hẹp mà vào, bám chặt trên vách, nhân ánh đuốc soi sáng, quan sát tỉ mỉ xung quanh.

Chỉ thấy cả bảy yêu quái, đứa nào đứa nấy đang ăn uống nhồm nhoàm. Hành Giả nghiêng răng kêu ri rĩ một hồi. Lát sau, bọn kia thu dọn đồ đạc, rồi đều đi tìm chỗ đặt lưng.

Đợi chừng hơn một canh, Hành Giả mới bò ra phía sau, đã nghe thấy lão yêu truyền lệnh:

- Bọn nhỏ ở các cửa phải tỉnh ngủ đấy nhé! Nhỡ ra Ngộ Không lại biến thành cái gì lén vào chỗ ta lấy trộm thì chết.

Các nhóm canh đêm đi tuần, mõ chiêng inh ỏi.

Đại Thánh càng tiện xoay sở, lén vào phòng trong, thấy có một cái giường đá, hai bên có mấy con yêu tinh núi cùng lũ quý cái bôi son trét phấn, châu chực hầu hạ lão yêu, đứa tháo giày, đứa cởi áo. Lão yêu bỏ y phục, trên cánh tay trái hiện rõ chiếc

vòng trắng óng, chẳng khác gì chiếc vòng tay châu ngọc. Lão yêu đã không tháo vòng, lại còn đẩy lên trên vài lượt cho vòng khít chặt vào cánh tay rồi mới đi nằm. Hành Giả thấy vậy, biến ra một chú bọ chét da vàng, nhảy lên giường đá, lẩn vào trong chăn, bò lên cánh tay yêu quái, chích nhói một cái, làm cho yêu quái trở mình nguyên rửa:

- Cái bọn thối tha chết tiệt này! Chăn không rũ, giường không quét, để con gì nó đốt ta một phát đây này!

Lão yêu lại đẩy cái vòng lên hai nấc nữa, quần thít vào tay, ngủ tiếp. Hành Giả bò lên trên cái vòng, chích một phát nữa. Lão yêu ngủ không được, trở mình lảo đảo:

- Đốt ngứa chết được!

Hành Giả thấy y để phòng cẩn mật, bảo bối luôn sát mình, không chịu rời ra, không thể lấy trộm được của y. Hành Giả bèn nhảy xuống, lại biến thành chú dế bò ra cửa phòng, đi thẳng về phía sau nghe thấy ngay rỗng rên ngựa hí. Vốn là cửa đóng chặt lẩm, rỗng lửa, ngựa lửa đều bị nhốt trong đó. Hành Giả hiện nguyên hình, tiến đến trước cửa, vận phép mở khoá, đọc câu thần chú, tay khua một cái, hai then khoá đều rời ra. Đẩy cửa, tiến vào xem, hoá ra bên trong bị các đồ lửa chiếu lấp lánh sáng như ban ngày. Nhìn sang hai bên, những binh khí xếp la liệt ở đó đều là đao Chém Yêu của Thái tử Na Tra và cung lửa, tên lửa của Hoả Đức tinh quân. Hành Giả nương theo ánh lửa, nhìn khắp một lượt, lại thấy sau cửa, trên một chiếc bàn đá có một chiếc giỏ bên trong là một nắm lông. Đại Thánh mừng quá, chộp ngay lấy, hà hai lần hơi nóng, hô "Biến!" một tiếng, lập tức biến ra dăm ba chục chú khỉ nhỏ. Bọn chúng được sai cầm lấy đao, kiếm, gậy, dây, quả cầu, vòng cùng với cung, tên, gậy, xe, hồ lô, quạ lửa, chuột lửa, ngựa lửa, đều là các vật bị mất; rồi nhảy lên rỗng lửa, vút theo sức lửa, thiêu đốt từ trong ra ngoài. Chỉ nghe tiếng ùng ùng, rùng rục, lộp độp, bưng bưng, chẳng khác gì sấm rền, pháo giã. Yêu tinh lớn nhỏ kinh hoàng, quáng

quàng quàng, chớp lấy khăn trùm kín đầu, gào inh ỏi, khóc thảm thiết, đứa nào đứa nấy chẳng biết chạy đâu, bị lửa thiêu quá nửa. Mỹ Hầu vương đắc thắng trở về, cũng đã tới canh ba.

Lại nói, trên đỉnh núi, bọn Lý Thiên vương chợt thấy ánh lửa rừng rực, tất cả ủa tới. Đã thấy Hành Giả cười rống, hò hò hét hét, dắt theo bảy khỉ nhỏ, leo thẳng lên núi, cao giọng:

- Đến lấy binh khí đi! Đến lấy binh khí đi!

Hoả Đức và Na Tra đáp vang một tiếng. Hành Giả lắc mình một cái, nắm lông thu lại vào mình. Na Tra Thái tử thu lại sáu món binh khí, Hoả Đức Tinh Quân cũng thu lại các binh khí lửa. Tất cả đều cười ha hả khen ngợi Hành Giả mãi.

Lại nói, trong động Kim Đầu lửa bốc ngùn ngụt, đến lão yêu quái cũng hồn bay phách lạc, nép mình mở cửa phòng, hai tay cầm vòng, giờ về đông thì đông tắt lửa, giờ về tây thì tây tắt lửa; lão yêu xông xáo trong khói lửa, cầm bảo bối chạy khắp một lượt, bốn bên khói lửa đều tắt ngóm. Rồi vội vã đi cứu bọn tiểu yêu đã bị thiêu cháy quá nửa, tất cả còn không quá trăm đứa. Lại tra soát trong kho binh khí, chẳng cái nào còn; chạy ra phía sau, thấy Bát Giới, Sa Tăng, Đường Tăng vẫn bị trói, long mã vẫn trong tàu, gánh hành lý cũng vẫn xếp đó. Lão yêu uất hận nói:

- Không biết tiểu yêu nào không cẩn thận để sót lửa đến nỗi thế này.

Bọn hầu bên cạnh thưa:

- Đại vương, lửa này không phải ở trong nhà ta ra đâu, chắc là do kẻ trộm bên ngoài len vào cướp trại, phóng lửa để cướp lấy của quý đấy!

Lão yêu đột nhiên hiểu ra, nói:

- Chẳng có kẻ nào ngoài Tôn Ngộ Không đâu! Chả trách ta ngủ chẳng được yên. Chắc là con khỉ biến hình bò vào chặn cửa ta hai phát đây. Nhất định là tính kế lấy bảo bối của ta, thấy ta cẩn thận quá, không ra tay được, nên lấy trộm binh khí, gây ra rừng lửa, đã tâm tàn độc muốn thiêu chết ta đây. Con khỉ kia!

Người mất công tính toán, không hiểu được ta đâu! Ta chỉ cần mang món bảo bối này thì rơi xuống biển cũng không đắm, xông vào lò lửa cũng không cháy. Phen này mà bắt được con khỉ này, ta phải cắt chót mũi người mới hả dạ ta.

Nói rồi, ảo não hồi lâu, bất giác gà đã gáy, trời đã sáng.

Trên đỉnh núi, Na Tra Thái tử thu được sáu món binh khí, nói với Hành Giả:

- Đại Thánh, trời đã sáng rồi, không chậm trễ nữa. Chúng ta thừa lúc yêu quái đang ngủ, hợp cùng Hoả bộ giúp Đại Thánh thêm một chuyến giao đấu nữa, lần này chắc sẽ bắt được nó đấy!

Hành Giả cười nói:

- Nói có lý đấy. Chúng ta hãy cùng đi nhé!

Tất cả hừng hực uy phong, bưng bưng võ nghệ tiến thẳng tới cửa động. Hành Giả quát to:

- Yêu quái hãy ra đây! Cùng Lão Tôn đấu trận nữa xem nào!

Hai tám cửa đá vốn đã bị lửa thiêu trụi, bên trong có mấy tiểu yêu đang quét dọn, đột nhiên nghe có bọn Đại Thánh nhất tề xông tới, hoảng quá quăng cả chổi, chạy biến vào trong bảo cáo:

- Tôn Ngộ Không dẫn bao nhiêu là Thiên thần tới ngoài kia khiêu chiến nữa rồi!

Lão yêu nghe thế kinh hãi quá, nghiêng ken kết hàm răng như thép, trợn long lanh đôi mắt quắc lên. Chống cây thương dài, cầm chắc bảo bối, chạy nhanh ra cửa, mở môn chửi mắng:

- Ta bảo cho cái con khỉ chết tiệt lên vào nhà ta ăn trộm kia biết! Người có bao nhiêu thủ đoạn xảo quyệt mà dám qua mặt ta hả?

Hành Giả cười ha hả, mắng lại:

- Đồ yêu quái! Nếu muốn biết pháp lực của ta thì hãy tiến ra đây, ta bảo cho mà biết:

Thủ đoạn từ nhỏ đã rất cường,
Cần khôn muôn dặm tiếng đà vang
Đương thời nổi trội tu tiên đạo
Luyện phép không già sớm khác thường.
Lập chí noi theo nơi đất Phật,
Lòng thành tìm tới cõi Tây phương.
Học cách biến hoá ngàn muôn pháp
Vũ trụ mình ta thoả chí cuồng.
Nhàn chơi cảnh núi bầy hổ phục,
Buồn tới bể sâu bọn rồng hàng
Vốn quê Hoa Quả xưng vương vị,
Trong động Thuỷ Liêm sống hiền ngang
Mấy phen cố ý chơi thiên giới
Bao bận vô tình cướp thượng phương.
Trên ban tên Tể Thiên Đại Thánh
Sắc phong tặng tiếp Mỹ Hầu vương
Chỉ vì bữa yến Bàn Đào hội,
Không gửi thiệp mời, ta bực luôn
Ngâm tới Dao Trì trộm ngọc dịch
Lén vào Ngọc các uống quỳnh tương,
Gan rằng tuỷ phượng đều ăn cả
Đặc sản trăm mùi nếm đủ đường.
Đào thọ ngàn năm tuỳ thích hưởng,
Thuốc đan vạn tuổi nuốt khôn lường,
Thiên cung báu vật lấy bằng hết
Thánh phủ trên châu trộm sạch quang
Ngọc Đế bảo ta mấy thủ đoạn,
Bèn cất quân trời bày chiến trường.
Chín khối ác tinh ta dẹp cả,
Năm phương sao dữ bị ta phang.
Khắp trời thần tướng không địch nổi,
Muội vạn hùng binh chẳng thể đương.
Đến nổi Ngọc Hoàng phải truyền lệnh

Tiểu thần sông Quán kéo quân sang
Bảy mươi hai phép giăng co mãi,
Hai bên càn đấu càn ngang tàng
Nam Hải Quán Âm phải trợ chiến.
Tịnh bình và càn dương theo mang.
Lão Quân sai bộ Kim Cương nữa.
Trói cột ta vào nơi thượng phương.
Giải đến Ngọc Hoàng cho hả giận,
Quan Tào tra khảo tội rõ ràng.
Bèn sai đao phủ khai đao chém,
Đao chém qua đầu lửa rực vàng.
Trăm kể ngàn phương giết không nổi,
Giải ta tới Thái Thượng sánh đường,
Sáu bề lò lửa thần thiêu luyện,
Luyện đến toàn thân tựa thép gang.
Qua hết bảy tuần mở vạc ngó,
Ta nhảy vọt ra lại hăng hơn,
Các thần sập cửa không dám chặn,
Các thánh bàn nhau mời Phật sang
Thực là Như Lai lắm pháp lực,
Quả nhiên trí tuệ lớn khôn lường.
Bàn tay chặn đứng phép Càn đấu,
Dem núi ép ta chặn mọi đường.
Ngọc Hoàng mừng mở An Thiên hội,
Cõi tây mời gọi Cực Lạc trường,
Đề khổ Lão Tôn năm thế kỷ,
Miếng cơm ngậm nước bắt nhìn luôn
Kim Thiên trưởng lão xuống trần thế
Được lệnh cầu kinh cõi Tây phương,
Hoàng đế Đại Đường hâm mộ Phật,
Chân kinh mong được về Đại Đường
Quán Âm khuyên ta quy y thiện,
Giữ đạo theo sư chớ phóng cuồng.

*Giải thoát nạn núi cao đê bẹp,
Ngày nay Tây Trúc lấy kinh chương.
Yêu quái đừng ngay trò ma quỷ,
Trả lại Đường Tăng tới Pháp vương.*

Yêu quái nghe thế tiếp lời ngay:

- Hoá ra ngươi là tên giặc to đầu trộm của trời mà thôi! Chớ có chạy, hãy ném một thương của ta đây!

Đại Thánh vung gậy báu lên tiếp chiến. Hai bên giằng co thì Na Tra Thái tử nổi cơn giận, Hoả Đức Tinh Quân phát bực mình, lập tức dẫn sáu bộ thần binh, đem theo mọi binh khí lửa tung ra vây lấy lão yêu. Tôn Đại Thánh càng thêm oai hùng. Lại thêm thần sét phóng chớp, Thiên vương bổ đao, không chia trên dưới, nhất tề vây bọc. Lão yêu cười gằn lạnh lẽo, ngấm ngấm rút vòng báu từ trong tay áo ra, vung lên không trung, hô lớn một tiếng, sáu món binh khí thần diệu, binh khí lửa, chớp của thần sét, đao của Thiên vương, gậy của Hành Giả đều bị tóm hết. Cả thầy thần linh trợ lại tay không, Tôn Đại Thánh cũng chẳng khác gì. Lão yêu đắc thắng quay về, gọi:

- Tiểu yêu đầu, khiêng đá xây cửa, chuyển đất vá tường sửa sang mới lại cả đi. Đợi chĩnh tề rồi sẽ làm thịt ba thầy trò Đường Tăng tạ thổ thần, cho bọn bay đều được hưởng.

Bọn tiểu yêu vâng lệnh đi làm.

Lại nói, Lý Thiên vương dẫn binh quay lên đỉnh núi, Hoả Đức oán Na Tra hấp tấp, thần sét trách Thiên vương vội vàng, duy có Hà bá ở bên cạnh chẳng nói một lời. Hành Giả thấy họ tối tăm mặt mũi, lòng như tơ vò, chẳng biết làm sao, đành nén hận gượng vui mà cười bảo:

- Các vị không phải phiền não thế! Từ xưa đã có câu: "Thắng bại nhà binh ấy lẽ thường". Ta với nó so về võ nghệ thì cũng vậy thôi; nó chỉ hơn ta ở cái vòng mà hoá ra lợi hại. Các vị cứ yên tâm, để Lão Tôn đi tra xét chân tướng của nó.

Thái tử nói:

- Trước đã tâu xin Ngọc Hoàng tra xét khắp các thế giới mà chẳng có một tâm hơi gì, nay còn tìm ở đâu được nữa?

Hành Giả nói:

- Ta nghĩ ra rồi, Phật pháp vô biên. Bây giờ ta lên Tây Thiên hỏi Phật Như Lai, nhờ mắt tuệ nhìn suốt bốn bể năm châu, xem con quái này sinh trưởng phương nào, quê quán nơi đâu, cái vòng là bảo bối gì mới được. Dù có thế nào, nhất định phải bắt được nó để hả giận cho các vị, để các vị còn vui vẻ về trời.

Các thần nói:

- Đã có ý thế thì đừng chậm trễ nữa, đi mau đi, đi mau đi!

Hành Giả nói rồi đi luôn, vận Cân đầu vân, chẳng mấy chốc đã tới Linh Sơn. Từ mây ngồi bước xuống, quan sát khắp bốn phương, thực là đẹp:

*Linh Sơn bát ngát,
Trùng điệp bao la,
Chót vót non tiên xanh thăm thẳm.
Trời Tây ngời đất lớn,
Hình thế vượt Trung Hoa
Nguyên khí lưu thông trời đất rộng.
Uy phong dồn dập đầy đài hoa.
Thường nghe chuông khánh ngân nga.
Luôn vang lời kinh sang sảng.*

Lại thấy:

*Dưới góc thông xanh Ưu bà giảng
Trong lùm trúc La hán dạo quanh
Hạc trắng hữu tình qua đỉnh Thửu,
Loạn xanh có ý đậu nhàn đình.
Vượn đen từng cặp giơ tiên quả,
Hươu thỏ sóng đôi dâng hoa lành.
Chim vắng riu ran như kể chuyện,
Màu hoa tươi lạ đến chẳng rành.*

*Núi vây uốn lượn trùng trùng lớp,
Lối cổ quanh co đất phẳng bình
Đầy chôn thanh hư cao khiết lắm,
Trang nghiêm nếp Phật vốn lòng danh.*

Hành Giả còn đang ngắm nhìn cảnh núi, chợt có tiếng hỏi:

- Tôn Ngộ Không từ đâu tới vậy? Định đi đâu đó?

Vội quay đầu lại, hoá ra là Tỳ Khưu Ni tôn giả. Hành Giả thi lễ:

- Đang có một việc, muốn gặp Như Lai.

Tỳ Khưu Ni nói:

- Cái kẻ buống bình này! Nếu muốn gặp Như Lai, sao không lên điện bái, lại ở đây nhìn núi thế!

Hành Giả nói:

- Vừa mới đặt chân lên đất quý này, vậy nên mạo muội.

Tỳ Khưu Ni nói:

- Hãy mau theo ta đi!

Hành Giả vội theo sát, tới bên dưới sơn môn chùa Lô Âm, đã thấy tám Đại Kim Cương hùng dũng đứng hai bên.

Tỳ Khưu Ni nói:

- Ngộ Không, tạm chờ chút nhé, để ta vào báo đã!

Hành Giả đành đứng lại bên ngoài.

Tỳ Khưu Ni đến trước toà Phật, chấp tay thưa:

- Tôn Ngộ Không có chuyện muốn được gặp Như Lai.

Như Lai truyền chỉ cho vào, Kim Cương mới mở lối cho đi.

Hành Giả cúi đầu vái, Như Lai hỏi:

- Ngộ Không, từng nghe Quán Âm tôn giả giải thoát cho người, giúp quy y Thích giáo, hộ tống Đường Tăng đi cầu kinh, cố sao lại một mình tới đây? Có việc gì vậy?

Hành Giả cúi đầu thưa:

- Bạch Phật tổ, đệ tử từ khi tu đạo, theo sư phụ nhà Đường sang Tây, đi đến động Kim Đâu núi Kim Đâu thì gặp phải một con yêu hung ác, tên gọi là Tự đại vương, thần thông quảng đại, bắt sư phụ và hai sư đệ nhốt trong hang. Đệ tử đi đòi, nó không chịu, hai bên đấu sức, nó dùng một cái vòng trắng lóng lánh thu mất gậy báu của đệ tử. E rằng nó là tướng trời hám tục, đã mau chóng lên thiên đình tra xét mà không ra. Lại được Ngọc Hoàng phái cha con Lý Thiên vương trợ giúp, cũng bị nó cuốn hết sáu món binh khí của Na Tra Thái tử. Lại nhờ Hoả Đức Tinh Quân phóng lửa thiêu nó, cũng bị nó cuốn mất đồ phóng lửa. Rồi nhờ cả Thuỷ Đức Tinh Quân dâng nước dìm nó, nhưng nó chẳng ướt một sợi lông nào. Đệ tử tổn bao nhiêu tinh thần sức lực mới lấy lại được gậy báu, lại đi giao chiến, lại bị nó dùng cái vòng kia cuốn mất. Không làm sao mà hàng phục được nó. Nay kính xin đức Phật rủ lòng từ bi giúp cho đệ tử, xem yêu quái xuất thân từ đâu, để đệ tử đi bắt đến họ hàng nhà cửa của nó, bắt lấy yêu quái, cứu thoát sư phụ, chung góp tâm thành, bái cầu chính quả!

Như Lai đưa cặp mắt tuệ nhìn xa, sớm đã biết rồi, mới bảo Hành Giả:

- Yêu quái đó ta biết, nhưng không thể nói cho người được. Cái mồm người bép xép, một khi lộ ra là ta nói thì yêu quái không những không giao đấu với người, mà có khi nó còn làm âm ỉ lên tận Linh Sơn này, gây vạ cho ta mất. Ta sẽ ở đây dùng phép giúp người bắt nó thôi.

Hành Giả vái hai vái tạ ơn:

- Như Lai dùng pháp lực gì giúp đỡ đệ?

Như Lai bèn lệnh cho mười tám vị La hán mở kho báu lấy ra mười tám hạt *Kim đan sa* giúp sức cho Ngô Không. Hành Giả nói:

- Kim đan sa là thế nào?

Như Lai nói:

- Người ở ngoài động, gọi yêu quái ra đọ sức. Khi nó ra, làm

hiệu cho La hán ném Kim đan sa vây chặt nó, khiến nó không cử động được, không nhấc chân được, mặc cho người đánh.

Hành Giả khoái chí:

- Tuyệt, tuyệt, tuyệt! Hãy mau đi thôi!

Các vị La hán không dám chậm trễ, lập tức mang Kim đan sa đi ra. Hành Giả lại vái tạ Như Lai. Đếm đi đếm lại, chỉ thấy có mười sáu vị La hán. Hành Giả kêu ầm lên:

- Đi đâu cả rồi, hay là bán cho người ta rồi đấy!

Các La hán hỏi:

- Bán ai cơ chứ?

Hành Giả nói:

- Vốn Phật tổ sai mười tám vị, sao bây giờ lại chỉ có mười sáu vị.

Nói chưa dứt câu, từ bên trong hai vị La hán Hàng long, Phục hổ bước ra, tiến lên nói:

- Ngộ Không, sao lại ngoa ngoắt đến thế! Hai chúng ta ra sau nghe Phật tổ dặn dò đó mà.

Hành Giả nói:

- Hơn cả bán, hơn cả bán ấy chứ! Nếu mà ta kêu chậm một tý, các vị còn không ra nữa ấy chứ!

Các vị La hán cười ha hả, cười mây lành mà đi.

Chẳng bao lâu đã tới địa phận núi Kim Đâu. Lý Thiên vương trông thấy, dẫn binh nghênh đón, thuật đủ mọi việc. La hán nói:

- Không cần dài dòng, mau đi kêu nó đi!

Đại Thánh nắm chặt hai nắm tay, đi thẳng đến cửa động, quát mắng:

- Con quái béo phì dẫu, mau ra đây so tài với ông ngoại Tôn nhà người đây!

Tiểu yêu lại phi như bay vào báo. Lão yêu gầm lên:

- Con khỉ khốn kiếp này lại mời ai đến ra oai nữa chứ!

Tiểu yêu thưa:

- Chẳng có một ai, chỉ mỗi mình hần thôi!

Lão yêu nói:

- Cái gậy thần của nó đã bị ta thu mất rồi, lại dám một mình tới đây ư? Dám chỉ múa quyền suông thôi hả?

Rồi cầm bảo bối, nắm cây thương trong tay, gọi tiểu yêu vác đá mở cửa, nhảy vọt ra ngoài, quát mắng:

- Con giặc khỉ kia! Bọn ngươi đã mấy phen ê chề, lẽ ra phải cuốn gói, có sao còn tới đây gào thét?

Hành Giả nói:

- Yêu quái chả hiểu hay dở gì cả! Nếu muốn ông ngoại ngươi không đến, trừ phi ngươi chịu hàng, dâng lễ tạ, tiễn trả sư phụ, sư đệ ta, ta sẽ thứ cho ngươi!

Yêu quái đáp:

- Ba tên hoà thượng ấy ta đã kỳ cọ sạch sẽ rồi, chốc nữa sẽ mổ thịt, ngươi còn chưa biết ư? Đi đi thôi!

Hành Giả nghe đến hai chữ "mổ thịt" thì nhảy chồm lên, mang tai nóng rát, nén không nổi nóng giận, chả nể gì nữa, múa tay quyền, ngả mình choãi chân đứng tấn, móc luôn một đám vào mặt yêu quái. Lão yêu ra thương, vung lên tiếp, đỡ. Hành Giả nhảy sang phải, phốc sang trái, dẫn dụ yêu quái. Yêu quái không biết là kế lừa, chạy dần ra khỏi động. Quả là:

*Như khói như sương vừa tản mạn,
Bời bời ngợp ngợp mãi trời xa.
Trắng mênh mang, chồn chồn người mê mải,
Mờ mịt mịt, bay tung lối chẳng ra.
Tiểu phu kiếm củi lạc mất bạn,
Tiền đồng hái thuốc chẳng thấy nhà
Như phấn bột lẫn tăn mịn mịn,
Tựa hạt vừng lớn nhón lại qua.*

*Thế giới mông lung đầu núi sạm,
Bầu trời mờ mịt thái dương nhoà.
Có phải bụi trần vẫn vó ngựa,
Hay là đệm mỏng lót xe hoa.
Đan sa giống ấy vô tình lắm,
Phủ đất che trời bắt quái ra.
Chỉ bởi yêu tình vầy chính đạo,
A la phụng pháp tỏ hào hoa.
Trong tay đã có minh châu hiện,
Tung ra lấp lánh mắt quáng loà.*

Yêu quái bị đan sa bay mờ mắt, đầu bị chúi xuống, chân lún hơn ba thước. Nó sợ quá tung thân nhảy lên, nhún lên được một tầng, nhưng chưa kịp đứng vững thì thoát cái lại lún xuống hai thước. Lão yêu cuống quýt, co quắp cả chân, vội rút cái vòng ra, tung lên quát một tiếng, thu hết cả mười tám hạt Kim đan sa lại, rồi quay gót đi thẳng về hang.

Các vị La hán ai nấy tay không sưng sờ trên mây. Hành Giả lại gần hỏi:

- Các vị La hán, sao không tung Kim sa đi?

La hán đáp:

- Vừa nghe ầm một tiếng, Kim đan sa chẳng thấy đâu nữa.

Hành Giả cười:

- Lại bị cái vật quái quỷ kia cuốn hết cả rồi.

Bọn Thiên vương nói:

- Khó hàng phục thế này thì làm thế nào bắt được nó, biết bao giờ mới được về trời, còn mặt mũi nào ra mắt Ngọc đế nữa?

Hai vị Hàng long. Phục hổ ở bên cạnh nói với Hành Giả:

- Ngộ Không, có hiểu cố sao hai chúng ta ra chậm không?

Hành Giả nói:

- Lão Tôn chỉ biết hai vị ra chậm, chứ không hiểu có ý gì.

La hán nói:

- Như Lai dặn chúng ta hai câu: "Yêu quái thần thông quảng đại, nếu mất Kim đan sa, hãy bảo Ngô Không lên chỗ Thái Thượng Lão Quân ở cung Đâu Suất tại khoảng trời Ly Hận mà tìm tung tích yêu quái. Khi ấy chỉ cần gõ một tiếng trống là bắt được nó đấy.

Hành Giả nghe vậy nói:

- Bực quá, bực quá! Như Lai còn dám dấu cả Lão Tôn nữa! Đáng lẽ lúc ấy bảo ta biết luôn, có phải tránh cho các vị khỏi phải đi xa không!

Lý Thiên vương nói:

- Như Lai đã chỉ tỏ tường, Đại Thánh hãy mau lên đi!

Vừa dứt lời, Hành Giả vận một đường cân dẫu, vút thẳng tới Nam Thiên. Đã thấy bốn Đại Nguyên soái, vòng tay đón hỏi:

- Việc bắt yêu quái thế nào?

Hành Giả vừa đi vừa đáp:

- Chưa xong đâu! Chưa xong đâu! Hôm nay đã biết có chỗ truy ra tung tích của nó rồi.

Bốn vị không dám ngăn, để Đại Thánh tiến thẳng vào Thiên Môn. Không lên điện Linh Tiêu, không tới cung Đâu Ngưng mà thẳng hướng tới trước cung Đâu Suất trên trời Ly Hận ở ngoài ba mươi ba tầng trời. Thấy hai tiên đồng đứng hầu chẳng hiểu tên họ, Đại Thánh cứ xông vào làm hai tiên đồng hoảng quá giữ lại hỏi:

- Người là ai? Đi đâu vậy?

Hành Giả bấy giờ mới nói:

- Ta là Tề Thiên Đại Thánh, đang cần tìm Lý Lão Quân đây.

Tiên đồng nói:

- Người sao thô lỗ thế. Hãy đứng đây để ta vào báo.

Hành Giả chẳng đợi lời thôi, quát một tiếng, bước thẳng vào trong. Chợt thấy Lão Quân bước ra, bước xáp ngay sát mặt. Hành Giả cúi mình chào rõ to:

- Lão Quân! Lâu rồi không gặp!

Lão Quân cười:

- Con khi này không đi lấy kinh, lại đến chỗ ta làm gì?

Hành Giả nói:

- Lấy kinh lấy kinh, đêm ngày không nghỉ, có chút trở ngại, đến hỏi cho rành.

Lão Quân nói:

- Trời Tây lối thẳm, can hệ gì tới ta?

Hành Giả nói:

*Trời tây trời tây,
Người đừng nói chầy,
Tìm ra tung tích,
Ở chỗ người đây.*

Lão Quân nói:

- Chỗ ta đây là Vô Thượng tiên cung, có tung tích gì đáng tìm? Hành Giả vào trong, mắt không chuyển động, nhìn khắp đông tây. Đi qua mấy tầng nhà cửa, bỗng thấy bên cạnh chuồng trâu một tiểu đồng đang ngủ vùi, trâu xanh không còn trong chuồng nữa. Hành Giả nói:

- Lão Quân, trâu đi mất rồi! Trâu đi mất rồi!

Lão Quân giật mình:

- Con nghiệt súc này đi bao lâu rồi?

Đang to tiếng thì tiểu đồng tỉnh giấc, quỳ sụp xuống:

- Lão gia, đệ tử ngủ quên, không biết nó sống ra bao lâu rồi ạ!

Lão Quân mắng:

- Sao lại ngủ vùi thế hả!

Tiểu đồng dập đầu thưa:

- Đệ tử nhặt được một hạt đan trong phòng luyện đan bên nước luôn, thế là ngủ vùi.

Lão Quân nói:

- Chắc là hôm rồi luyện *Thất phản hoả đan*, rơi ra một hạt, người nuốt phải đây. Thuốc đan này ăn một hạt vào là ngủ bảy ngày đó. Con nghiệt súc nhân lúc người ngủ, không ai coi giữ, thừa cơ lên xuống trần, đến nay là bảy ngày rồi.

Bèn tra xét xem có mất bảo bối nào không. Hành Giả nói:

- Không thấy bảo bối gì, chỉ thấy nó có một cái vòng lợi hại lắm.

Lão Quân vội xem kỹ lại, thấy đầy đủ cả, chỉ không còn chiếc vòng kim cương mài. Lão Quân nói:

- Đúng là nghiệt súc lấy trộm chiếc vòng ấy của ta rồi!

Hành Giả nói:

- Hoá ra đó là bảo bối đấy! Thuở trước đánh Lão Tôn cũng là cái đó. Ngày nay hoành hành dưới trần thế, cuốn mất không biết bao nhiêu là vật rồi.

Lão Quân hỏi:

- Nghiệt súc ở phương nào vậy?

- Hiện đang ở trong động Kim Đầu, núi Kim Đầu. Nó đã bắt Đường Tăng nhà ta, cướp cả cây thiết bổng của ta nữa. Mời thiên binh thiên tướng giúp sức, nó cướp luôn thần binh của Thái tử Na Tra. Mời đến Hoả Đức Tinh Quân, nó cũng cướp đồ phát lửa của ông ấy. Chỉ có Hà bá dẫu không dim chết được nó nhưng chưa bị nó cướp đi binh khí. Đến nhờ Như Lai sai La hán ném Kim đan sa, nó cũng thu luôn Kim đan sa. Xin hỏi Lão Quân, dung túng yêu quái, cướp đoạt hại người, đáng tội gì chứ hả?

Lão Quân nói:

- Vòng kim cương này của ta là vật ta qua chốn Hàm Quan phổ hoá người tộc Hồ, là của báu luyện thành từ nhỏ. Dù người có binh khí gì, nước lửa gì cũng đều không phạm được vào nó. Nếu nó lấy trộm cả quạt ba tiêu của ta đi thì ngay bản thân ta đây cũng chẳng thể làm gì được nó đâu.

Đại Thánh khi ấy mới hoan hoan hỷ hỷ, theo sát Lão Quân.

Lão Quân cầm quạt ba tiêu, cùng cười mây lành rồi cung tiên. Ra ngoài cửa Nam Thiên, hạ thấp mây xuống, thẳng tới địa phận núi Kim Đầu. Đã thấy mười tám vị La hán, Thần sét, Hà bá, Hoả đức, cha con Lý Thiên vương, tất cả thuật lại không sót mọi chuyện.

Lão Quân nói:

- Tôn Ngộ Không hãy đi dụ nó ra đây, ta sẽ thu phục nó!
- Hành Giả nhảy phắt từ đỉnh núi xuống, lớn giọng quát mắng:
- Con nghiệt súc béo phì đâu! Mau ra đây chịu chết!
- Tiểu yêu lại phi báo. Lão yêu nói:
- Con giặc khỉ này không biết còn mời ai thế nữa?
- Rồi mau chóng cầm thương nắm vòng, xông ra tiếp chiến.
- Hành Giả mắng:

- Yêu quái nhà mày, phen này nhất định chết rồi. Chớ có chạy! Hãy ném một chưởng của ta đây!

Rồi phóng mình thật mạnh, Ngộ Không giáng vào mặt con yêu một cú rồi quay đầu chạy. Yêu quái múa thương đuổi theo, bỗng nghe từ trên đỉnh núi cao có tiếng gọi:

- Con trâu kia còn không về nhà, đợi đến bao giờ nữa hả?

Yêu quái ngẩng đầu, nhìn thấy Thái Thượng Lão Quân, sợ quá run rẩy nói:

- Con giặc khỉ này đúng là ma xó! Làm thế nào mà tìm tới tận chủ nhân của ta được thế?

Lão Quân niệm chú, cầm quạt phẩy một lượt, yêu quái đưa vòng ra, Lão Quân cầm ngay; lại phẩy lượt nữa, yêu quái gân cốt mềm nhũn, hiện nguyên hình chân tướng, hoá ra là một chú trâu xanh. Lão Quân cầm vòng kim cương thổi làn khí tiên, xỏ vào mũi yêu quái, cởi giải áo buộc qua vòng rồi dắt nó trong tay. Đến nay, còn cái cách xỏ vòng vào mũi trâu, có tên "tân lang" chính là từ chuyện này đó.

Lão Quân từ biệt các thần, ngồi trên lưng trâu xanh, cười

mây rục rở, đi thẳng về cung Đâu Suất, trối yêu quái rồi thẳng lên trời Ly Hận.

Tôn Đại Thánh cùng bọn Lý Thiên vương đánh vào hang, đập chết hơn trăm tiểu yêu. Mỗi người lấy lại binh khí của mình, tiễn cha con Lý Thiên vương về trời, Thần sét về phủ, Hoả Đức về cung, Hà bá trở lại sông, La hán về phương Tây. Sau đó mới giải thoát Đường Tăng, Bát Giới, Sa Tăng, lấy lại thiết bổng. Thầy trò Hành Giả thu nhật hành trang, yên ngựa, thầy trò ra khỏi động, hướng theo đường cái mà đi. Đang rảo bước, thấy bên đường có tiếng gọi:

- Đường Thánh Tăng, xơi cơm chay rồi hãy đi!

Đường Tăng giật mình.

Không biết là người nào gọi, hãy đợi hồi sau sẽ rõ.

HỎI THỨ 53

THIÊN TẶNG UỐNG NHÂM BỤNG "CHỮA QUỶ" HOÀNG BÀ LẤY NƯỚC GIẢI THAI TÀ

*Phải tu tám trăm đức hạnh,
Âm công cần gộp ba nghìn,
Cân bằng ta-vật với oan-thân
Mới hợp Tây Thiên ước nguyện.
Quái Tự đao binh chẳng hãi,
Nhọc công nước lửa vô duyên,
Lão Quân hàng phục lại về tiên
Cười dắt trâu xanh bước chuyển.*

Ai gọi bên đường cái đó? Ấy là sơn thần, thổ địa ở núi Kim Đâu, bụng mâm bát vàng tía gọi:

- Thánh tăng à, mâm cơm này là do Tôn Đại Thánh khuyến hoá ở nhà tốt bụng đó. Bởi các ngài không nghe lời phải, lạc vào tay yêu quái, khiến cho Đại Thánh lao khổ trăm đường, đến nay mới cứu được. Hãy nán lại dùng cơm rồi lên đường. Chớ có để phụ tấm lòng hiếu kính của Tôn Đại Thánh!

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ, may quá lại có con, tạ ơn sao cho hết. Nếu sớm biết mà không ra khỏi vòng vế, thì đâu mắc hoạ hại thân thể này!

Hành Giả nói:

- Không nói giấu sư phụ, chỉ vì thầy không tin vào cái vòng

tròn của con, nên thầy mắc vào cái vòng của kẻ khác đấy. Khổ sở biết bao, tiếc quá, tiếc quá!

Bát Giới nói:

- Làm gì còn cái vòng nào nữa?

Hành Giả nói:

- Tất cả đều do cái miệng lưỡi của sư đệ, khiến cho sư phụ lâm đại nạn lớn này đây. Làm cho Lão Tôn phải lên trời xuống đất, nhờ cả thủy hoả của thiên binh, đan sa của Phật tổ, hết thầy đều bị cái vòng trắng loang loáng của nó cuốn mất cả. Như Lai ngậm bảo La hán chỉ cho Lão Tôn nguồn gốc của yêu quái, mới biết nhờ Lão Quân tới thu phục nó, hoá ra là con trâu xanh tác quái.

Tam Tạng nghe nói, cảm kích khôn xiết nói:

- Đồ đệ tài giỏi ơi, phen này đã biết thế, từ sau nhất định chỉ nghe lời dặn dò của con thôi.

Rồi bốn thầy trò cùng ăn cơm còn nóng sốt hôi hổi. Hành Giả nói:

- Mâm cơm này để từ lâu mà sao còn nóng thế?

Thổ địa quỳ thưa:

- Là do tiểu thần biết Đại Thánh đã thành công nên tự ý hâm nóng để mời đó.

Nháy mắt đã xong bữa. Thu dọn bát đĩa, từ biệt sơn thần, thổ địa.

Sư phụ lại vịn yên lên ngựa vượt non cao. Đúng là:

*Hết ngại, an tâm quy chính giác,
Cơm trời ngủ nước thẳng sang Tây.*

Đi được kha khá chặng đường, chính dịp trời xuân đương độ. Lắng tai nghe những là:

*Én tíu lú lo ran
Oanh vàng lạnh lót
Én tíu lú lo mỡ thơm mật*

*Oanh vàng lãnh lót khéo âm vang.
Khấp chôn rải hồng như gấm dệt,
Đầy non xanh thắm tựa giăng màn.
Đỉnh núi mai xanh đâu quả
Vách nghiêng thông cũ mây lan.
Đồng đầy khói sáng nhạt,
Cát ấm nắng rực tràn
Bao cảnh vườn rừng hoa hé nhai,
Xuân về đất rộng liễu chồi non.*

Đang ruỗi bước, bỗng gặp một dòng sông nhỏ, nước trong leo lẻo, sóng xanh lăn tăn. Đường Tăng ghim cương ngựa nhìn xem, xa xa bên bờ kia có liễu xoà xanh mượt, thấp thoáng mấy mái nhà tranh. Hành Giả chỉ về phía đó nói:

- Mấy nhà đằng kia nhất định là lái đồ!

Tam Tạng nói:

- Ta cũng nghĩ thế, nhưng không thấy thuyền dò, nên chưa dám gọi.

Bát Giới hạ hành lý, gào rõ to:

- Nhà thuyền ơi! Chèo thuyền sang đây!

Gọi liền mấy bận, nghe từ trong bóng liễu có tiếng í ới, rồi một chiếc thuyền đi ra, phút chốc đã cập bờ bên này. Thầy trò quan sát kỹ chiếc thuyền này, quả là:

*Chèo ngắn chia dòng
Mái thuyền lướt sóng.
Mạn thuyền màu sơn óng,
Ván ghép phẳng đầy khoang
Đầu mũi chảo sắt quán thành đồng
Đuôi khoang lầu thuyền sáng rõ ràng.
Dấu chỉ như lá lau đồ nhỏ
Cũng chẳng chịu thua lướt hồ biển
Tuy không vách ngà neo gấm,*

*Thực là chèo quế ván thông.
Dầu chẳng bằng thuyền thần vạn dặm,
Cũng có thể vượt qua một dòng sông.
Qua lại chỉ giữa hai bờ cách
Vào ra bến cũ quen thông dong.*

Chiếc thuyền thoát cái đã cập bờ. Người lái đò gọi vọng lên:

- Ai qua sông thì xuống thuyền đi!

Tam Tạng giục ngựa lại gần, nhìn xem người ấy hình dáng thế nào:

*Đầu quấn khăn nhung gấm,
Chân hài lụa đen hoa
Thân khoác áo kép bông vai rộng,
Lưng đeo quần vải đẹp thêu thùa
Da tay thô ráp gân nổi cộm
Mặt sạm mày chau mắt bơ phờ
Âm giọng thanh mềm như oanh hót,
Nhìn kỹ hoá ra một bà già.*

Hành Giả bước đến sát bên thuyền hỏi:

- Người chèo thuyền hử?

Người đàn bà đáp:

- Phải!

Hành Giả nói:

- Ông ấy đâu mà người lại cầm chèo?

Người đàn bà cười mỉm không đáp, dùng tay bắc ván làm cầu. Sa hoà thượng gánh hành lý lên trước, Hành Giả đỡ sư phụ bước lên rồi mình mới theo sau, Bát Giới dắt ngựa trắng sau cùng rồi rút ván. Người đàn bà chống sào đẩy thuyền, khua mái, thoát cái đã qua sông. Bước lên bờ tây, Đường Tăng bảo Sa Tăng mở gói, lấy vài đồng trả cho bà ta. Người này không để ý là bao nhiêu, buộc dây neo thuyền vào cọc, cười khúc khích đi thẳng vào trong nhà.

Tam Tạng thấy nước trong, đúng lúc miệng khát, bèn bảo Bát Giới:

- Lấy bát múc ít nước cho ta uống nào!

Chú ngốc nói:

- Con cũng đang cần có cái gì vào bụng đây.

Rồi lập tức lấy bát, múc một bát đưa lên sư phụ. Sư phụ uống non nửa, còn lại già nửa, chú ngốc uống luôn, một hơi hết sạch, xong mới đỡ Tam Tạng lên ngựa.

Thầy trò theo hướng tây mà đi, chưa đầy nửa giờ, Tam Tạng bỗng rên rỉ:

- Đau bụng quá!

Bát Giới cũng tiếp lời:

- Con cũng đau bụng đây!

Sa Tăng nói:

- Có phải do uống nước lạnh chăng?

Chưa dứt câu, sư phụ lại thét lên:

- Ôi! Đau quá!

Bát Giới cũng la lớn:

- Ôi đau quá!

Hai người đau đớn khổ sở, bụng dần dần trương lên. Xoa tay lên, thấy như có khối máu thịt, phập phồng phập phồng liên tục. Tam Tạng đang lúc trần trở, bỗng thấy bên đường có một ngôi nhà, trên ngọn cây treo hai bó cỏ. Hành Giả nói:

- Sư phụ à, tối rồi. Mé kia có nhà bán rượu. Thầy trò ta hãy tới khuyến hoá họ ít nước nóng và thức ăn cho thầy, rồi sẽ hỏi nơi bán thuốc chữa bệnh đau bụng cho thầy.

Tam Tạng nghe nói mừng quá, vội giục ngựa trắng. Một chốc, tới cửa nhà thì xuống ngựa. Thấy ngoài cửa có một bà già ngồi trên đệm cỏ bên gai. Hành Giả tiến lên hỏi thăm:

- Bà ơi, bản tăng từ Đông Thổ Đại Đường tới, sư phụ ts là

em của vua Đường. Vì nổi khi qua sông có uống nước sông, thấy bụng đau ghê gớm.

Bà lão cười ha ha nói:

- Các vị uống nước sông bên nào?

Hành Giả nói:

- Vâng, uống nước bên bờ sông, nó trong lắm mà.

Bà lão cười vui vẻ:

- Hay đấy! Hay đấy! Các vị vào cả đây, ta bảo cho biết.

Hành Giả dìu Đường Tăng. Sa Tăng đỡ Bát Giới vào. Hai người rên rên rỉ rỉ, ôm lấy bụng, ai nấy đau đến nổi nhăn mày tái mặt, lê vào nhà ngồi. Hành Giả nói:

- Bà ơi, hãy đun đun cho sư phụ ta ít nước nóng đi. Chúng ta mang ơn bà lắm.

Bà già đã không đi đun nước, lại cười hí hí chạy ra sau, gọi to:

- Mọi người lại mà xem, lại mà xem này!

Trong nhà, lục xúc lục xúc, rồi túa ra hai ba người đàn bà đứng tuổi, cứ trông Đường Tăng mà cười sằng sặc. Hành Giả giận quá, quát to một tiếng, nhe răng dọa, khiến người trong nhà hoảng sợ chạy biến ra sau. Hành Giả bước tới, chặn bà già lại, nói:

- Mau đun nước đi, ta sẽ tha cho!

Bà lão run rẩy nói:

- Lão gia ơi, tôi có đun nước cũng không chữa được đâu. Ngài tha cho tôi để tôi nói cho.

Hành Giả buông bà lão ra, bà nói:

- Chỗ chúng tôi đây là nước đàn bà Tây Lương. Cả nước chúng tôi là đàn bà, chẳng hề có đàn ông, cho nên thấy các ông thì vui mừng. Sư phụ của ông uống nước ấy là không tốt đâu. Dòng sông ấy gọi là sông Tử Mẫu. Ngoài thành nước chúng tôi có một ngôi trạm Nghinh Dương, mé ngoài cửa trạm có dòng suối Chiêu Thai. Dân chúng tôi ở đây từ hai mươi tuổi trở lên

mới dám đến uống nước sông này. Sau khi uống nước, sẽ thấy đau bụng có thai. Sau ba ngày, đến quán Nghinh Dương soi thai xuống suối. Nếu soi thấy hai bóng, thì sẽ sinh con trai. Sự phụ của ông uống nước sông Tử Mẫu, nay đã có thai, chẳng mấy chốc sẽ sinh con, nấu nước nóng chữa làm sao được?

Tam Tạng nghe nói, kinh hoàng thất sắc la lên:

- Đồ đệ ơi! Vậy phải làm sao bây giờ?

Bát Giới quần quai gào to:

- Ôi giỏi ơi! Chúng ta là đàn ông mà đẻ con à! Đẻ ra chỗ nào đây? Làm sao đẻ được cơ chứ?

Hành Giả cười nói:

- Người xưa có câu: "Dưa chín tự rụng". Nếu đến đúng dịp, nhất định từ phía nách sẽ nứt ra một lỗ, đẻ ra từ đó.

Bát Giới nghe vậy run bắn bật, không nén nổi đau gào to:

- Thôi hỏng, thôi hỏng! Chết rồi! Chết rồi!

Sa Tăng cười:

- Anh hai, đừng co quắp thế. E là làm lệch dạ con, có hại cho cái thai đấy!

Chú ngọc càng hoảng lên, mắt ứa lệ, kéo Hành Giả rên lên:

- Nhị huynh, huynh hỏi bà già xem chỗ nào có bà đỡ mát tay thì gọi trước lấy vài người, chứ cứ nhất nhất lại đau quận thể này thì chắc là đau đẻ đây. Mau lên, mau lên!

Sa Tăng lại đùa:

- Nhị huynh hai à, đã biết là đau đẻ thì đừng co quắp nữa, sợ là vỡ nước ối đấy!

Tam Tạng thều thào:

- Bà lão ơi, ở đây có thầy thuốc không? Dưa hộ đồ đệ ta đi mua ít thuốc ra thai để uống cho cái thai nó ra đi.

Bà lão nói:

- Có uống thuốc cũng chả chữa được đâu! Ở đây chỉ có ngọn núi Giải Dương ở chính nam con đường này, trong núi có động

Phá Nhi, trong động có suối Lạc Thai là chữa được thôi. Chỉ cần uống một ngụm nước suối ấy là giải được thai khí. Nhưng hiện tại không lấy được nước đâu. Năm ngoái có một đạo nhân xưng tên là Như Ý chân tiên đến, đổi động Phá Nhi thành am Tự Tiên, chiếm giữ nước suối Lạc Thai, không cho ai muốn lấy thì lấy. Người muốn xin nước, phải soạn tiền hoa hồng đặt lễ, biện mâm rượu quả, chí thành dâng hiến mới xin được một bát nước. Các vị là sư hành cước, lấy đâu nhiều tiền mà sắm lễ vật? Thôi đành liều mạng đợi đến lúc đẻ thì thôi.

Hành Giả nghe vậy, rất là hoan hỉ nói:

- Bà lão ơi, từ đây tới núi Giải Dương đường xa bao nhiêu?

Bà lão nói:

- Đến ba mươi dặm đấy.

Hành Giả nói:

- Tốt rồi, tốt rồi! Sư phụ yên tâm, để Lão Tôn đi lấy ít nước về cho sư phụ uống.

Đại Thánh dặn Sa Tăng:

- Đệ phải trông nom sư phụ cẩn thận nhé. Nếu nhà người ta vô lễ, mắng dọa sư phụ, đệ hãy giở cái thủ đoạn ngày xưa, giả làm hổ cái nạt họ, để ta đi lấy nước.

Sa Tăng vâng lời. Bà lão kia cầm ra một cái bát to trao cho Hành Giả, nói:

- Ông ơi, ông cầm lấy cái bát này đi, lấy nhiều nhiều một chút cho nhà tôi nhờ với khi cần.

Hành Giả cầm bát ra khỏi nhà, cười mây vút đi. Bà lão nhìn vọng lên không vái lạy lia lịa:

- Ôi cha mẹ ơi, hoà thượng này biết cười mây!

Rồi chạy vào gọi mấy người đàn bà ra, dập đầu lễ Đường Tăng, cứ xưng gọi là La hán Bồ Tát. Cả nhà nấu nước thổi cơm, cung phụng Đường Tăng hết thủy.

Lại nói, Tôn Đại Thánh vận phép cân đầu vân, nháy mắt

đã tới ngọn núi kia, bèn đứng ở đầu mây, quan sát qua ánh mây sáng. Núi non đẹp quá, những là:

*Hoa tươi trái gấm,
Cỏ bãi xanh lan
Suối nước triền miên ruối,
Mây dâng một vẻ nhận.
Trùng trùng hang hốc dây leo quấn,
Thăm thẳm núi non cây cỏ tràn.
Nhận qua chim hót,
Hương uống vượn sang
Nét biếc bình phong trái
Vách xanh tóc kết làn
Bụi trần cuộn cuộn sao khó tới,
Ghềnh suối treo leo ngó chẳng nhàm
Thường thấy tiên đồng đi hái thuốc,
Gặp tiểu phu gánh củi về làng
Thiên Thai cũng chả hơn là mấy
Đẹp tựa ba đỉnh Tây Hoa san.*

Đại Thánh đang ngắm nhìn núi non ngút ngàn, bỗng thấy trong bụi cây um tùm có một toà trang viện, lại nghe có tiếng chó sủa. Đại Thánh xuống núi, đi thẳng tới, quả là một cảnh đẹp:

*Dưới cầu nhỏ nước chảy,
Nhà tranh núi biếc kê
Rào thưa tiếng chó vẳng,
Người thôn toả đi về.*

Thoát cái bước đến cửa, nhìn thấy một lão đạo nhân, ngồi xếp tròn trên đệm cỏ xanh. Đại Thánh đặt bình bát xuống, đến gần hỏi thăm. Vị đạo nhân ngẩng mình đáp lễ, hỏi:

- Người từ phương nào tới? Đến am nhỏ này có việc gì ư?

Hành Giả nói:

- Bần tăng là người của Khâm sai Đông Thổ Đại Đường

sang Tây Trúc lấy kinh. Bởi sư phụ uống nhầm nước sông Tử Mẫu nên bụng đau trướng lên ghê quá. Đã hỏi người địa phương, họ bảo bị kết thành thai, vô phương cứu chữa. Được biết trong động Phá Nhi núi Giải Dương có suối Lạc Thai tiêu giải thai khí, vậy nên tới đây xin gặp Như Ý chân tiên, xin một ít nước về cứu sư phụ. Dám phiền lão đạo nhân chỉ giáo!

Đạo nhân cười nói:

- Đây là động Phá Nhi, đã đổi tên thành am Tụ Tiên. Ta chính là đại đồ đệ của Như Ý chân tiên đây. Người họ tên là gì? Đợi ta báo lên sư phụ ta đã.

Hành Giả nói:

- Ta là đại đồ đệ của Đường Tam Tạng pháp sư, tên là Tôn Ngộ Không.

Đạo nhân kia hỏi:

- Tiên lễ, rượu lễ nhà ngươi để đâu?

Hành Giả nói:

- Ta là sư đi xin ăn qua đường, làm sao biện đủ lễ được!

Đạo nhân cười khẩy:

- Người thật khờ quá! Sư phụ ta trấn giữ núi non, đâu có cho không ai bao giờ. Hãy về biện lễ lên đây, ta sẽ vào báo cho. Còn không thì mời cút thẳng!

Hành Giả nói:

- Tình người lớn ngang lệnh vua. Người cứ vào báo hộ tên Lão Tôn ta, sư phụ người nhất định sẽ chiêu lòng người, có khi còn cho ta cả giếng ấy chứ!

Đạo nhân kia nghe nói, đành đi vào thông báo. Đúng lúc chân tiên đang gảy đàn, phải đợi dứt bản nhạc mới báo:

- Sư phụ à, ngoài cửa có một hoà thượng, miệng xưng là đại đồ đệ Tôn Ngộ Không của Đường Tam Tạng, muốn xin nước suối Lạc Thai để cứu sư phụ.

Vị chân tiên không nghe thì thôi, vừa nghe nói tới tên Ngộ

Không thì nổi giận dùng dùng, nhổm phất dậy, gác đàn, cởi áo thô, khoác áo đạo sĩ, cầm cái móc câu Như Ý, lao ra cửa am. Giọng quát to:

- Tôn Ngộ Không ở đâu?

Hành Giả quay đầu, nhìn bộ dạng của vị chân tiên:

*Đầu đội mũ sao bay rực rỡ,
Thân choàng dây vàng áo pháp hồng.
Chân xỏ hài mây thêu gấm vóc,
Lưng cài đai báu toả linh lung.
Một đôi tất gấm mềm mại quá,
Nửa quần hé lộ màu thêu nhung.
Tay nắm chắc móc vàng Như Ý
Sắc nhọn cán dài tựa rắn rồng
Mắt phượng tinh anh mây rậm ngược,
Răng ngà lấp lánh miệng tươi hồng.
Dưới trán phất phơ như lửa rực
Mang tai tóc đỏ tựa thông bông.
Hình dung ác giống Ôן nguyên soái
Chỉ có áo quần chẳng giống cùng.*

Hành Giả chấp tay chào:

- Bần tăng là Tôn Ngộ Không đây.

Vị chân tiên cười gằn:

- Người thực là Tôn Ngộ Không hay là giả danh?

Hành Giả nói:

- Thường có câu: "Quân tử đi không thay tên, ngồi không đổi họ". Ta chính là Ngộ Không. Cớ sao phải giả danh?

Vị chân tiên nói:

- Người có nhận ra ta không?

Hành Giả đáp:

- Ta đã quy y chính đạo, là đồ đệ Phật, mãi trèo non lội bể lâu rồi. Bọn bè thuở nhỏ đều lưu lạc cả, chưa từng thăm lại,

chắc là chưa được biết tôn nhan. Mới vừa hỏi thăm người ở làng bên phía tây sông Tử Mẫu, mới hay tiên sinh là Như Ý chân tiên, nên chỉ biết vậy thôi.

Vị chân tiên nói:

- Người đi đường của người, ta tu theo đạo ta, người tới tìm ta làm gì?

Hành Giả nói:

- Vì sư phụ ta uống nhầm nước sông Tử Mẫu, bụng đau có thai, nên tới cảnh tiên, xin một bát nước suối Lạc Thai để cứu nạn cho sư phụ.

Vị chân tiên trừng mắt:

- Sư phụ người có phải Đường Tam Tạng không?

Hành Giả nói:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Vị chân tiên nghiêng răng uất hận:

- Các người đã từng biết Thánh Anh Đại vương chưa?

Hành Giả nói:

- Đây là biệt hiệu của yêu quái Hồng Hải Nhi ở động Hoá Vân, suối Sơn Khô Tùng. Có sao chân tiên lại hỏi về nó?

- Đó là cháu họ của ta. Ta là anh em của Ngưu Ma vương. Ngày trước anh ta đã báo tin cho ta, kể rằng đại đồ đệ Tôn Ngộ Không của Đường Tam Tạng xảo quyết đã hại cháu ta. Ta ở đây tìm không thấy người để báo thù, nay người lại dẫn xác đến tìm ta, còn đòi xin nước nữa à!

Hành Giả cười nhỉnh:

- Tiên sinh sai rồi. Ông anh của tiên sinh từng là bạn với ta, thuở nhỏ có bảy anh em kết nghĩa cơ. Chỉ vì không biết phủ đệ của ông ấy đâu nên không thăm hỏi được. Ngày nay, cháu của tiên sinh đã có chỗ ở tử tế, hiện theo Quan Âm Bồ Tát làm Thiện Tài đồng tử, bọn ta còn chưa bằng, có sao lại trách ta?

Vị chân tiên quát to:

- Con khỉ khốn kiếp! Vẫn còn biện bác hả? Cháu ta thoải mái tự do làm ma tốt hơn hay là làm hầu người khác tốt hơn? Chớ có vô lễ nữa! Hãy ném một móc câu của ta đây!

Đại Thánh vung cây gậy sắt lên đỡ, nói:

- Tiên sinh chớ nói chuyện đánh nhau, hãy cho ta ít nước suối đi!

Vị kia mắng:

- Con khỉ hỗn xược! Không biết sống chết là gì nữa! Nếu thắng được ta ba hiệp, sẽ cho người nước. Nếu địch không nổi, phải để ta xẻ thịt nấu canh, trả thù cho cháu ta.

Đại Thánh cũng mắng:

- Ta bảo cho cái đồ ngiệt chường không hiểu gì kia biết! Đã muốn đánh thì lại đây xem gậy ta đây!

Vị kia vung móc câu Như Ý giao đấu. Hai bên đánh nhau kịch liệt tại am Tự Tiên:

*Thánh tăng uống nhâm nước thành chữa,
Hành Giả phải tìm Như Ý tiên.
Đâu biết chân tiên vốn là quái,
"Lạc Thai" chiếm suối cây cường quyền.
Gặp nhau mới kẻ hiềm thù cũ,
Găng nhau cố chấp cả đôi bên
Tiếng lại lời qua hừng hực giận,
Ý tình hung ác báo oan khiên.
Bên này vì thầy đau nặng, đang cần nước,
Bên kia bởi cháu quên thân, chẳng cho xin.
Móc câu Như Ý tàn độc quá
Gậy sắt kim cô tựa rồng điên.
Đâm loạn nơi ngực đầy uy mạnh,
Nhằm cẳng vung móc tỏ diệu huyền.
Tay ngấm máu gậy thương tích nặng,
Qua vai móc ném đau như nghiền*

*Đập lưng một gậy, ứng bất sê
Ba móc đề đầu, như ve sên
Tiến tiến lui lui tranh thắng bại,
Xoay xoay chuyển chuyển rồi hai bên
Móc tung gậy khua mặc sau trước,
Ai thua ai được khó-biết tên.*

Vị chân tiên và Đại Thánh giao chiến vài chục hiệp, biết không địch nổi với Đại Thánh. Đại Thánh càng dũng mãnh, một nhát gậy tựa sao đổ ngôi, nhắm đầu bổ loạn. Vị kia suy sụp sức lực, thu lại móc câu Như Ý chạy về phía núi.

Đại Thánh không đuổi theo mà xông vào am tìm nước. Đạo nhân kia đã đóng cửa tự bao giờ. Đại Thánh cầm bình bát, đi thẳng tới trước cửa, lên gân đập một phát tung cửa, lao thẳng vào trong. Thấy đạo nhân phủ phục trên thành giếng, Đại Thánh quát cho một tiếng, gậy chực đánh, bèn chạy biến ra sau. Tìm được cái gầu, đang thả lấy nước, thì lão đạo nhân kia chạy ra phía trước, quăng móc câu Như Ý kéo trượt chân Đại Thánh, Đại Thánh ngã đập mồm. Đại Thánh bò dậy, vung cây thiết bồng đánh. Nó lại tránh sang bên, nhử nhử cái móc câu mà rằng:

- Xem người lấy nước của ta thế nào nào!

Đại Thánh mắng:

- Người lại đây! Lại đây! Ta sẽ cho người một gậy chết thẳng cẳng!

Nó cũng không xông lên đánh lại, chỉ chần giữ không cho Đại Thánh lấy nước. Đại Thánh thấy nó không rời giếng, bèn tay trái múa gậy sắt, tay phải cầm gầu thả dần từng đoạn dây xuống mức nước. Nó lại quăng móc câu. Đại Thánh một tay nắm không nổi, lại bị cái móc quặp vào chân, kéo ngã lăn đùng, cả dây gầu cũng rơi luôn. Đại Thánh nói:

- Bọn này thực mất dạy!

Rồi bò dậy, hai tay múa gậy, bổ loạn xạ. Nó chỉ chạy, không dám đương đầu. Đại Thánh lại tìm cách múc nước, nhưng không có gầu, lại e móc câu nó quặp, nên thầm nghĩ trong bụng: "Phải đi gọi người giúp một tay mới được."

Đại Thánh bèn cười mây về thẳng ngôi nhà tranh kia, gọi rõ to:

- Sa hoà thượng!

Trong nhà, Tam Tạng đau rên rầm, Trư Bát Giới la hét liên hồi.

Nghe gọi, hai người mừng rỡ nói:

- Sa Tăng kia, Ngộ Không về rồi đấy!

Sa Tăng vội ra cửa đón, nói:

- Đại huynh, lấy được nước về chưa?

Đại Thánh bước vào, kể lại mọi chuyện. Đường Tăng sụt sùi nước mắt:

- Đồ đệ à, vậy biết làm sao?

Đại Thánh nói:

- Con về gọi Sa Tăng đi cùng. Đến am đó, đợi Lão Tôn và con quái kia đấu nhau, Sa Tăng sẽ thừa cơ múc nước về cứu sư phụ.

Tam Tạng nói:

- Hai con khoẻ mạnh đều đi cả, còn trơ lại hai kẻ bệnh tật chúng ta, lấy ai hầu hạ đây?

Bà lão đứng bên cạnh nói:

- Lão La hán cứ yên tâm. Không cần đồ đệ, nhà chúng tôi đương nhiên sẽ chăm sóc các ông. Từ lúc các ông mới tới, nhà chúng tôi đã thương xót rồi, lại thấy vị Bồ Tát này đi mây về gió, mới hay là La hán Bồ Đề. Nhà tôi quyết không dám hại ông đâu.

Hành Giả "hừ" một tiếng, bảo:

- Các người là hạng đàn bà, dám hại ai?

Bà lão cười, nói:

- Cha mẹ ơi! Các ông may đến nhà chúng tôi đấy! Thử vào nhà thứ hai xem, các ngài chả được an thân đâu.

Bát Giới gióng giả:

- Không được an thân là nghĩa làm sao?

Bà lão nói:

- Nhà tôi cả thầy bốn, năm người đều có tuổi rồi, cái chuyện gió giăng đã dứt cả, cho nên mới tha cho các ông. Nếu mà vào nhà thứ hai, trẻ già đông lắm, mấy đứa còn non trẻ, đời nào bỏ qua mấy người. Nó sẽ bắt ân ái đấy. Ví mà không nghe, nó sẽ hại đến tính mạng, xẻ thịt các ông làm túi thơm đựng đồ.

Bát Giới nói:

- Nếu như vậy, ta chẳng bị hại đâu. Bọn nó thơm phưng phức, làm túi thơm mới được. Ta là chú lợn hôi, cắt thịt ra cũng hôi, cho nên chả bị làm sao đâu.

Hành Giả nói đùa:

- Người đừng múa mép nữa, giữ sức mà để chứ!

Bà lão kia nói:

- Đừng chân chừ nữa, mau đi lấy nước đi!

Hành Giả nói:

- Nhà bà có gầu không? Cho mượn một cái!

Bà lão liền ra sau cầm lên một cái gầu, lại xổ vào một sợi dây đưa cho Sa Tăng. Sa Tăng nói:

- Lấy hẳn hai dây đi! E là nhất thời giếng sâu quá, sẽ cần dùng đó.

Sa Tăng nhận gầu và dây, theo Đại Thánh cùng cười mà đi. Chừng nửa giờ lại tới núi Giải Dương. Hạ mây xuống, đi thẳng tới trước am. Đại Thánh dặn Sa Tăng:

- Đệ cầm gầu, nấp sang một bên, đợi Lão Tôn ra mặt khiêu chiến. Đến khi bọn ta giao đấu đang hăng, đệ hãy thừa cơ vào trong mức nước đi nhé!

Sa Tăng nhất nhất nghe lời.

Tôn Đại Thánh vung gậy sắt, sắp tới cửa cao giọng:

- Mở cửa, mở cửa!

Kẻ giữ cửa nhìn ra, vội vào cấp báo:

- Sư phụ, Tôn Ngộ Không kia lại tới!

Vị chân tiên tức giận:

- Cái con khỉ này chẳng biết nể nang gì cả! Nghe nói nó có bản lĩnh lắm, nay mới biết. Cái gậy của nó thật là khó địch.

Đạo nhân lại thưa:

- Sư phụ, nó tuy cao cường, nhưng sư phụ cũng chẳng kém, quả là đối thủ đấy!

Vị chân tiên nói:

- Hai hiệp trước thua nó đấy thôi.

- Hai hiệp tuy thua, chỉ do hung hăng nhất thời. Hai lần sau lấy nước, bị sư phụ móc hai cái vào chân, nó chẳng thua rồi đấy sao? Đã bắt lực bỏ đi, nay lại kéo tới, chắc là Tam Tạng mang thai đã nặng, khốn khổ lắm rồi, bắt đắc dĩ mà phải tới đó. Nó đã không muốn phụ lòng thầy nó, thì thầy ta chắc chắn thắng thôi.

Vị chân tiên nghe nói, phấn khởi tràn đầy, cười âm âm đầy oai phong, cầm móc câu Như Ý, xông ra cửa quát to:

- Con khỉ khốn kiếp! Ngươi lại tới làm gì?

Đại Thánh nói:

- Ta tới chỉ để lấy nước mà thôi.

Chân tiên nói:

- Nước suối ở trong giếng của ta, dẫu là đế vương, tể tướng cũng phải biện lễ vật rượu thịt đến cầu, mới được ta cho một ít. Huống gì ngươi là kẻ thù cả ta, lại dám tay không đến lấy hả?

Đại Thánh nói:

- Thực không cho chứ?

Chân tiên nói:

- Không cho, không cho!

Đại Thánh mắng:

- Đồ nghiệt chủng kia! Không cho lấy nước thì hãy xem gây ta đây!

Nói rồi vung gậy nhằm đầu mà bổ. Chân tiên né mình tránh qua, vung móc câu dịch lại. Cuộc giao tranh này so với trước còn mãnh liệt hơn:

*Móc Như Ý,
Gậy báu vàng,
Hai bên giận dữ thù dằn tràn.
Đá bay cát bốc trời đất tối,
Bụi cuốn đất tung nhật nguyệt tàn
Đại Thánh cứu thầy đi lấy nước,
Quái Tiên vì cháu cố phá ngang
Hai nhà cùng dốc sức,
Một cuộc chẳng chịu nhường.
Nghiến răng tranh thua được,
Mím môi quyết rõ ràng,
Càng linh hoạt,
Càng ngang tàng.
Phun mây nhỏ nóc quỷ thần hoảng,
Chát chát binh binh móc gậy choang,
Thét gào quát mắng núi rừng vang.
Gió cuồng xào xạc lay cây cối,
Sát khí đằng đằng Ngưu Đầu lan
Đại Thánh càng hăng càng mừng rỡ,
Chân tiên càng đánh càng quay cuồng.
Cố tình cố ý đấu dai đẳng
Mất còn không rõ kéo miên man.*

Hai bên giao đấu, ngoài cửa am, lăn lộn ngang dọc, dần dần lùi xuống chân núi, càng đánh càng hăng.

Lại nói, Sa hoà thượng cầm sẵn gầu, dây, xông vào cửa, thấy có đạo nhân chần bên cạnh giếng quát hỏi:

- Người là kẻ nào, dám tới lấy nước hả?

Sa Tăng bỏ gầu xuống, rút gậy bấu hàng yêu, chẳng đáp lời nào, nhằm đầu bổ luôn. Đạo nhân né người không kịp, cánh tay trái bị đòn đánh gãy, lăn đùng ra đất ăn vạ. Sa Tăng mắng:

- Đáng lẽ ta đánh cho chết cái đồ nghiệt súc nhà người. Nhưng ta thương tình tha cho đó! Hãy để ta lấy nước!

Đạo nhân kêu la trời đất, bò lết ra phía sau. Sa Tăng cầm gầu ra giếng múc một gầu đầy, đi ra cửa am, cười mây gọi Hành Giả:

- Đại huynh, đệ đã lấy được nước rồi! Tha cho nó đi! Tha đi thôi!

Đại Thánh nghe vậy, xoay thiết bồng chặn móc câu, nói:

- Nghe Lão Tôn nói đây. Ta vốn ưa chém sạch giết hết, nhưng xét người chưa từng phạm pháp, thứ nữa là nể tình ông anh Ngưu Ma vương của người. Lúc đầu ta tới, bị móc câu hai lần chưa lấy được nước. Lần này ta đến là kế diệu hỏ rồi rùng đó. Gọi người giao tranh để sự đệ của ta đi lấy nước. Lão Tôn nếu định đánh người thực thì đừng nói người là Như Ý chân tiên gì đi nữa, chứ có mấy kẻ như người ta cũng đánh chết. Chỉ vì đánh chết chẳng bằng tha sống, nên tha cho người, để người sống thêm ít năm. Sau này có ai đến lấy nước, đừng có mà ngăn trở nữa.

Tiên quái kia chẳng biết hay dở, nổi xung lên, lại quăng móc câu, bị Đại Thánh tránh được đầu móc, xông tới quát to:

- Đứng chạy!

Tiên quái trở tay không kịp, lãnh một đòn lăn đùng ra không dậy nổi. Đại Thánh đoạt lấy móc câu Như Ý, bẻ làm hai đoạn, rồi vặt làm bốn đoạn, ném xuống đất, nói:

- Đồ yêu nghiệt! Còn dám vô lễ không?

Tiên quái run bắn bật, nhẫn nhục không dám ho he một lời. Đại Thánh cười ha hả, cười mây vút đi. Có thơ ghi rằng:

*Luyện nên thiếc thực cần nước thực.
Nước thực pha đều thực thuỷ ngân,
Thiếc với thuỷ ngân khi mẹ thiếu,
Hoà sa được thiêng thành tiên đan.
"Trẻ thơ" uống kết ra thai dữ,
"Thổ Mẫu" thì công chả khó khăn
Đánh đổ phái tà, tôn chính giáo,
Ngộ Không đắc ý về cười vang.*

Đại Thánh cười mây lành đuổi theo Sa Tăng. Đã được nước bấu, hai người cùng hỉ hả quay về. Vẫn thấy Trư Bát Giới ôm bụng dựa bụng của rên rĩ. Hành Giả gióng giả:

- Chú ngốc, mấy giờ thì chuyển dạ đây?

Chú ngốc hoảng quá:

- Đại huynh chớ có cười. Đã lấy được nước chưa?

Hành Giả vẫn cố trêu. Sa Tăng theo sau, cười nói:

- Nước đây rồi! Nước đây rồi!

Tam Tạng chịu đau oằn người, gọi:

- Đẻ đẻ ơi! Làm khổ các con quá!

Bà lão chủ nhà cũng mừng quá, kéo cả mấy người nhà ra vái lấy vái để:

- Bồ tát ơi, thực là hiếm có, hiếm có quá!

Rồi lập tức lấy cái chén sứ hoa, múc luôn nửa chén đưa cho Tam Tạng, nói:

- Lão sư phụ à, uống từ từ đi, chỉ cần một ngụm là giải được cái thai đó!

Bát Giới nói:

- Đây chả phải chén đâu, cứ đưa cả gầu uống luôn đi!

Bà già nói:

- Ông này, nói gì thế. Nếu uống cả gầu nước thuốc, chắc chắn cả ruột cả bụng nát ra hết đấy!

Chú ngọc hoảng quá chả dám làm liều, đành chỉ uống nửa chén.

Chừng xong một bữa cơm, hai người trong bụng đau quặn, cứ thấy ì oạp lộc xộc từng trận trong ruột. Bụng kêu reo reo, chú ngọc nhin không nổi, phóng uế bữa bãi. Đường Tăng cũng không chịu được, lần ra chỗ kín giải uế. Hành Giả nói:

- Sư phụ à, chớ có đi ở chỗ gió nhé! Người sinh nở nhất thời mà, phải gió sợ bị "hậu sản" đó.

Bà già đi kiếm hai cái thùng sạch để cho hai người dùng thoải mái. Một lúc sau, mỗi người đi tới vài bận mới cảm thấy ngót cơn đau, bụng dần dần xẹp đi, ra từng cục thịt nhầy nhụa máu.

Cả nhà bà già đi nấu cháo gạo trắng cho ăn bổ hư.

Bát Giới nói:

- Lão bà ơi, thân thể ta to béo chả cần bổ hư đâu. Hãy nấu một ít nước sôi cho ta tắm rửa, rồi mới ăn cháo.

Sa Tăng nói:

- Nhị huynh ơi, không được tắm kỹ đâu. Người ở cũ mà vậy nước nhiều là ốm đấy.

Bát Giới nói:

- Ta có phải đẻ đâu, chẳng qua chỉ là loại bỏ cái thai thôi, sợ gì chứ? Cứ tắm cho sạch sẽ cái đã!

Bà lão lại xách xái đi đun nước cho hai người lau rửa chân tay. Đường Tăng mới húp được hai chén cháo, Bát Giới đã làm một lèo mười mấy bát, vẫn đòi thêm nữa. Hành Giả cười, bảo:

- Tốn thế! Ăn vừa chứ! Đừng có giở cái trò làm bụng trống, chẳng giống đâu.

Bát Giới nói:

- Chả sao, chả sao, ta không phải lợn sề, sợ gì!

Nhà bà lão lại đi chuẩn bị nấu cơm.

Bà lão bảo Đường Tăng:

- Lão sư phụ à, hãy cho tôi xin chỗ nước thừa này nhé!

Hành Giả bảo:

- Chú gốc, không uống nước nữa à?

Bát Giới nói:

- Bụng ta hết đau rồi, cái thai đã tan rồi thì phải. Nhẹ nhàng rồi còn uống nước làm gì nữa?

Hành Giả nói:

- Nếu hai người đã khỏi thì cho nhà người ta chỗ nước thuốc này đi!

Bà lão cảm tạ Hành Giả, đem chỗ nước đổ vào cái bình đất, chôn ra sau, bảo cả nhà rằng:

- Bình nước này đủ tiền cho cỗ quan tài của tôi rồi! Cả nhà lớn bé ai cũng hỉ hả, sắp bày cơm chay, kê đặt bàn ghế, mời Đường Tăng cùng đồ đệ ăn. Rồi lại nghỉ qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, thầy trò tạ ơn nhà bà lão lên đường. Đường Tam Tạng vịn yên lên ngựa, Sa hoà thượng gánh hành lý, Tôn Đại Thánh đi trước dẫn lối, Trư Bát Giới cầm dây dắt ngựa. Đúng là:

*Rửa lã oan nghiệt thân trong sạch,
Hoá tan thai tọc mình như thường.*

Cuối cùng không biết còn điều gì nữa, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TƯ

TU PHẬT SANG TÂY GẶP NƯỚC GÁI KHỈ TÀI NGHĨ KẾ THOÁT TRĂNG HOA.

Nói về thầy trò Tam Tạng rời nhà bà lão trong xóm, đi theo lối tây, chưa đầy ba bốn chục dặm đã tới địa phận nước Tây Lương. Ngồi trên ngựa, Đường Tăng chỉ tay nói:

- Ngộ Không à, trước mặt thành trì đã gần, chợ búa huyên náo, chắc là nước đàn bà Tây Lương đấy. Các con phải cẩn thận, giữ gìn phép tắc, chớ có nhăng nhít mà làm loạn tôn chỉ phép môn.

Ba người nghe lời, vâng theo gìn giữ.

Chưa dứt lời đã tiến tới đầu phố Đông Quan. Dân ở đây đều mặc váy dài áo ngắn, mặt xoa phấn, tóc chải dầu. Già trẻ lớn nhỏ thấy đều là đàn bà. Dân hai bên phố đây mua bán qua lại, chợt thấy một tốp bốn người, thì tất cả đều vỗ tay hoan hô, dung nhan tươi cười bảo nhau:

- "Người giống" tới rồi! "Người giống" tới rồi!

Tam Tạng hoảng hốt ghìm ngựa ngẩn ngại khi đi. Trong chốc lát, phố xá đông nghịt, râm ran cười nói. Bát Giới miệng la bai bai:

- Tôi là con lợn thiện! Tôi là con lợn hoạn!

Hành Giả nói:

- Chú cóc, đừng có nói vớ vẩn. Hãy thò cái bộ mặt cũ là được.

Bát Giới lắc đầu vài cái, dựng đứng đôi tai rộng, tru cái

mồm dầy cộp dài ngoẵng, hừ một tiếng, làm cho phụ nữ đứng gần hoảng sợ ngã lẩn. Có thơ rằng:

*Thánh Tăng bái Phật đến Tây Lương,
Cả nước thừa âm lại thiếu dương,
Nông - sĩ - công - thương toàn gái cả
Ngư - tiểu - canh - mục thầy môi hương.
Nôn nà khắp phố xin người giống
Gái trẻ đầy đường đón các chàng
Vị chẳng Ngộ Năng nhô mặt xấu
Trắng hoa vây chặt khó khôn lường.*

Lúc đó, đàn bà trên phố sợ hãi không dám tiến lên. Ai nấy nắm tay uốn lưng, cắn ngón lắc đầu, run rẩy chật cứng mặt đường, dồn mắt vào Đường Tăng. Tôn Đại Thánh lại giơ mặt xấu xí mở đường, Sa Tăng cũng giả bộ dạng hổ cái đi bên. Bát Giới dắt ngựa, nghênh mồm, vẫy tai. Cả đoàn tiến thẳng, thấy phố xá cửa nhà tề chỉnh, sáng sủa nguy nga, nói chung đều bán muối bán gạo, quán rượu phòng trà, lâu đài chiêng trống vui buồn bán, rèm uốn cờ treo rợp quán đình.

Thầy trò vừa ngoặt theo một lối rẽ, đã thấy một nữ quan đứng sẵn, cao giọng nói:

- Khách sứ từ xa tới, không được tự tiện vào thành. Hãy vào dịch quán ghi tên trên sổ, đợi hạ quan báo lên ngài ngự phán xét rồi mới cho đi.

Tam Tạng nghe vậy, xuống ngựa, nhìn khắp phố xá một lượt, thấy trên nóc nhà môn có đề ba chữ *Trạm Nghênh Dương*. Trưởng lão nói:

- Ngộ Không này, người ở thôn xóm kia nói chẳng sai, đúng là có trạm Nghênh Dương thực.

Sa Tăng cười, nói:

- Nhị huynh à, huynh hãy tới suối Chiêu Thai soi xem có hai bóng không!

Bát Giới nói:

- Đừng có trêu ta! Ta đã uống nước suối Lạc Thai, thai đã ra rồi, còn soi làm gì nữa!

Tam Tạng ngoái lại dặn dò:

- Ngộ Năng, giữ mồm giữ miệng đấy!

Rồi tiến lên chào nữ quan.

Nữ quan dẫn lối, mời mọi người vào quán trạm, ngồi giữa sảnh chính, gọi đem trà ngay. Người phục vụ đều là các cô tóc ba vành, mặc áo xẻ tay, vừa bưng trà vừa cười. Lát sau, uống trà xong, Nữ quan hơi cúi mình hỏi:

- Sứ khách từ đâu tới?

Hành Giả nói:

- Chúng ta là vâng lệnh Hoàng đế Đông Thổ Đại Đường sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh. Sư phụ của chúng ta chính là ngự đệ của vua Đường, hiệu là Đường Tam Tạng. Ta là đại đồ đệ Tôn Ngộ Không. Hai vị này là sư đệ của ta Trư Ngộ Năng, Sa Ngộ Tĩnh. Thầy trò gồm cả ngựa trắng là năm. Giấy tùy thân là văn điệp quá quan, xin hãy kiểm tra để cho đi.

Vị nữ quan cầm bút viết xong, cúi đầu nói:

- Lão gia thứ tội. Hạ quan là dịch thừa của trạm Nghênh Dương, quả không biết lão gia từ thượng quốc tới mà đón tiếp từ xa.

Vái rồi đứng dậy, ra lệnh cho quân sự sắp bày các món, rồi nói:

- Xin lão gia hãy ngồi chơi tạm, hạ quan vào thành tâu báo với nữ vương, để đổi quan văn, và trả lại tiền các ngài rồi sang Tây phương.

Tam Tạng vui mừng ngồi đợi.

Lại nói, quan dịch thừa chỉnh lại áo mũ, đi thẳng tới trước lầu Ngũ Phương trong thành, nói với Hoàng Môn quan:

- Ta là dịch thừa trạm Nghênh Dương, có việc cần. Xin gặp nữ vương.

Hoàng Môn lập tức tâu báo. Lệnh truyền cho vào, hỏi:

- Dịch thừa có việc gì tâu báo?

Dịch thừa thưa:

- Tại trạm đón khách, vị thần đã tiếp Ngự đệ Đường Tam Tạng của quốc vương Đại Đường bên Đông Thổ. Vị này có ba đồ đệ, tên là Tôn Ngộ Không, Trư Ngộ Năng, Sa Ngộ Tĩnh, cả ngựa nữa là năm. Họ muốn sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh. Vị thần tới xin hỏi có cho phép họ đổi văn điệp quán quan để đi không?

Nữ vương nghe báo, lòng rất vui mừng, bảo với quần thần văn võ:

- Ta đêm rồi mộng thấy bình vàng toả rạng rỡ, gương ngọc sáng long lanh, đúng là điềm lành của hôm nay đó.

Các nữ quan vái lạy dưới thêm son đều tâu:

- Nữ vương, sao biết là ứng vào điềm mừng hôm nay ạ?

Nữ vương nói:

- Người đàn ông từ phương đông ấy là ngự đệ của vua Đường. Nước ta từ thuở hồng hoang mở mang đến nay, nhiều đời tiên đế đã qua, chưa từng có một bóng đàn ông nào đến cả. May quá hôm nay ngự đệ của vua Đường giá lâm, đúng là trời ban cho đó. Quả nhân nguyện dâng sự giàu có của cả đất nước này mời ngự đệ làm vua, ta xin làm hậu, cùng ngự đệ ấy giao hoà âm dương, sinh con đẻ cháu, mãi truyền nghiệp đế. Đó chẳng phải là điềm mừng của ngày nay đó ư?

Hết thấy nữ quan đều vái lạy ca ngợi, vui mừng hoan hỉ. Quan dịch thừa lại tâu:

- Như nữ vương phán truyền, quả là tốt lành cho muôn đời nối dõi. Nhưng chỉ sợ ba đồ đệ của ngự đệ hung ác, tướng mạo ghê người.

Nữ vương nói:

- Khanh thấy ngự đệ vóc dáng thế nào? Đồ đệ của người ta xấu xa dữ dằn ra sao?

Quan dịch thừa tâu:

- Ngự đệ tướng mạo khôi ngô, vóc dáng anh tuấn, thực đáng là nam nhi của thượng quốc thiên triều, là nhân vật của Trung Hoa văn hiến. Còn ba đồ đệ hình dung xấu xí, trông như yêu tinh.

Nữ vương nói:

- Đã thế thì đổi văn điệp quán quan cho mấy đồ đệ để họ ra đi, chỉ giữ ngự đệ lại, sao lại không được?

Các quan tâu rằng:

- Nữ vương nói rất phải, chúng thần kính cẩn tuân theo. Nhưng việc hôn phối, không có mối mai là không được. Từ xưa đã có câu:

*Phôi hợp nhân duyên nhờ lá đỏ
Vợ chồng nguyệt lão buộc tơ hồng.*

Nữ vương nói:

- Được, theo lời các khanh, mời Thái sư làm mai mối, quan dịch thừa trạm Nghinh Dương chủ hôn, hãy mau tới dịch quán ngỏ lời với ngự đệ. Đợi người ta bằng lòng, ta sẽ ra ngoài thành đón tiếp.

Quan Thái sư, quan dịch thừa liên lĩnh chỉ đi ngay.

Lại nói, thầy trò Tam Tạng đang ở trong sảnh của dịch quán ăn cơm chay, thấy bên ngoài có người báo:

- Quan Thái sư đương triều và bà lớn của chúng tôi đã tới!

Tam Tạng nói:

- Thái sư tới là có ý gì nhỉ?

Bát Giới nói:

- Chắc là nữ vương mời chúng ta đó!

Hành Giả nói:

- Không phải là mời, mà là cầu thân.

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không à, nếu họ không cho đi, mà cưỡng bức thành thân, thì làm thế nào đây?

Hành Giả nói:

- Sư phụ cứ việc nhận lời, Lão Tôn tự khắc có cách.

Nói chưa xong, hai vị nữ quan đã tới, làm lễ chào trưởng lão. Trưởng lão lần lượt đáp lễ:

- Bần tăng là người xuất gia, có đức có tài gì đâu mà khiến hai đại nhân phải nhọc thân vái chào?

Thái sư thấy trưởng lão tướng mạo hiên ngang thì mừng thầm, bụng bảo dạ: "Nước ta thực ơn tạo hoá, vị nam tử này sẽ trở thành chồng của nữ vương ta đây."

Hai nữ quan thi lễ xong, đứng dậy, chia làm hai bên, thưa rằng:

- Thưa Ngự đệ, thực vui mừng hiếm có quá!

Tam Tạng nói:

- Tôi đã xuất gia, mừng từ đâu vậy?

Thái sư cúi mình nói:

- Nơi đây là nước đàn bà Tây Lương, xưa nay chưa hề có đàn ông. Giờ đây may được ngự đệ giá lâm, thần vâng lệnh của nữ vương, đến ngõ lời cầu thân.

Tam Tạng đáp:

- Mừng thay, mừng thay! Bần tăng một thân tôi quý quốc, chẳng có cô gái nào theo hầu, chỉ có ba đứa đồ đệ ngu dại, không biết đại nhân định cầu thân với ai?

Quan dịch thừa nói:

- Hạ quan vừa vào triều tâu, nữ vương tôi muôn phần mừng rỡ nói rằng: Đêm rồi được giấc mộng lành, mộng thấy bình vàng toả rạng rỡ, gương ngọc sáng long lanh. Biết ngự đệ là nam tử Trung Hoa, nên nữ vương chúng tôi nguyện đem cả giang sơn giàu có làm lễ vật rước ngự đệ làm chồng, mời ngự đệ lên ngôi vàng, nữ vương tôi xin làm hoàng hậu. Và đã truyền

chỉ cho Thái sư làm người mối, hạ quan là chủ hôn, vậy nên tới đây tỏ ý cầu thân.

Tam Tạng nghe nói, cúi đầu lặng thinh. Thái sư thưa:

- Đại trượng phu gặp thời, chỗ nên để lỡ. Như việc rước chồng này, thiên hạ cũng đã có, còn như trao cả quốc gia giàu mạnh, thực là hiếm có trên đời. Xin ngự đệ mau chóng nhận lời, để chúng tôi về tâu lại.

Trưởng lão càng như ngáy ngọng.

Bát Giới ở bên cạnh giấu mõm dài, la lớn:

- Thái sư này, người hãy về tâu lại với quốc vương: Sư phụ ta là La hán tu lâu đã đắc đạo, quyết chẳng ham quốc gia giàu có, cũng chẳng mê gái đẹp nghiêng thành. Mau đổi văn điệp để thầy ta sang Tây Trúc đi. Hay giữ ta lại mà làm chồng, thế nào?

Thái sư nghe vậy, mặt nát tim kinh, không dám đáp nửa câu.

Quan dịch thưa nói:

- Người tuy thân là nam tử, nhưng hình dung xấu xí, không vừa ý nữ vương ta.

Bát Giới cười nói:

- Người thực chẳng biết quyền biến gì cả. Thường có câu: "Nan to đàn ông, nan nhỏ đàn thúng" là gì!

Hành Giả nói:

- Chú ngốc, đừng ba hoa nữa, để tùy ý sư phụ. Đáng làm thì làm, nên thôi thì thôi. Đừng để chậm trễ việc của người mai mối.

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không, theo con thì nên thế nào?

Hành Giả nói:

- Theo ý Lão Tôn, sư phụ ở lại là hay nhất. Từ xưa đã bảo: "Có duyên ngàn dặm nên dây buộc" đó thôi. Làm gì lại có chuyện như thế này lần nữa.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ, chúng ta ham mê giàu sang ở đây, lấy ai đi Tây Trúc lấy kinh? Làm vậy chẳng phụ Hoàng đế Đại Đường sao?

Thái sư nói:

- Ngự đệ là bề trên, vi thần không dám nói giấu, nữ vương chúng tôi có ý định, nguyện được thành thân với ngự đệ, mời ba vị đồ đệ dự tiệc ngự cưới xong sẽ lại phát giấy thông hành, đổi văn điệp để họ tiếp tục sang Tây Thiên cầu kinh.

Hành Giả nói:

- Thái sư nói quả có lý. Bọn chúng ta không gây khó dễ, tình nguyện để sư phụ ở lại, cùng nữ vương của các vị kết vợ chồng. Mau đổi điệp văn đi, để bọn ta sang Tây ngay. Đợi khi lấy được kinh về, lại qua đây chào thầy mẹ, xin chút tiền đi đường rồi quay lại Đại Đường.

Quan Thái sư và quan dịch thừa chấp tay cảm tạ Hành Giả:

- Đa tạ ơn đức tác thành của ngài!

Bát Giới nói:

- Thái sư, chớ có bấy cổ ở lưỡi nhé! Chúng ta đã bằng lòng, vậy được chăng hãy sửa soạn ngay một tiệc để chúng ta uống chén rượu chia vui.

Thái sư nói:

- Có, có, có chứ, để sai người bày tiệc tiễn!

Quan dịch thừa và Thái sư mừng rỡ khôn xiết, quay về tâu với nữ vương.

Lại nói, Đường trưởng lão kéo giật Hành Giả lại, mắng:

- Cái con khỉ này, đùa chết ta rồi! Sao lại nói ra những lời như thế, để ta phải nhận câu hôn, các người thì sang Tây Thiên lấy kinh. Ta có chết cũng không chịu thế đâu!

Hành Giả nói:

- Sư phụ cứ yên tâm. Lão Tôn há chẳng hiểu tính tình sư phụ hay sao! Có điều đã đến cảnh này, người này thì không thể không tương kế tựu kế được.

Tam Tạng gắt:

- Thế nào gọi là tương kế tựu kế?

Hành Giả nói:

- Nếu sư phụ cứ một mực không đồng ý, chúng sẽ không cho đổi văn điệp, không thả ta đi. Hoặc chúng nổi ác tâm ác ý, sai nhiều người xẻ thịt sư phụ để may "túi thơm" gì đó, thì bọn đồ đệ đâu có dễ yên? Nhất định phải vận thần thông hàng ma phục quỷ. Sư phụ đã biết đấy, các vị chân tiên chân tay bình bịch, khí giới sắc bén, nếu ra tay một cái là cả nước này chết hết. Bọn chúng tuy ngáng trở thầy trò ta, nhưng không phải là yêu tinh ma quỷ, mà là dân một nước. Sư phụ vốn là người từ bi lương thiện, trên đường đi không để tổn thương một chút sự sống, nếu đánh chết nhiều người, sư phụ đâu có nỡ! Thực là không hay.

Tam Tạng nghe vậy, nói:

- Ngộ Không à, con nói thế thực hay quá! Nhưng chỉ sợ nữ vương rước chồng mời vào đòi lễ vợ chồng, ta sao có thể để mất nguyên dương, làm bại hoại đức hạnh nhà Phật, làm mất chân tính, sa đoạ tám thân bản giáo được?

Hành Giả nói:

- Hôm nay ta bằng lòng chuyện cầu thân, họ nhất định sẽ phải dùng lễ đưa nữ vương ra ngoài thành tiếp rước. Sư phụ cũng không nên từ chối, cứ ngồi xe phượng kiệu rồng, vào điện ngọc, ngồi quay về hướng nam, bảo nữ vương đem ấn tín quốc gia tới, rồi tuyên gọi anh em bọn con vào triều, đóng ấn vào văn điệp, lại mời nữ vương thảo một thư tay có ấn triện đằng hoàng, giao cho bọn con. Một mặt sai bày yến tiệc chiêu đãi, sư phụ cùng nữ vương vui vẻ, chúc rượu bọn con. Đến khi xong yến tiệc, lại gọi xe kiệu, cứ nói là tiễn ba đồ đệ lên đường, rồi sẽ quay lại cùng nữ vương hợp cẩn. Nhân lúc vua tôi họ hoan hỷ, không mấy may ngại ngẩn, cũng không toan tính dã tâm, sư phụ tiễn ra tận ngoài thành, xuống xe phượng kiệu rồng, gọi Sa

Tăng canh chừng hai bên, đỡ sư phụ lên ngựa trắng. Lão Tôn sẽ vận phép định thân làm cho vua tôi họ bất động. Thấy trò ta sẽ thẳng đường lớn mà đi Tây Thiên. Đi chỉ một ngày một đêm, Lão Tôn lại niệm chú giải pháp thuật, làm cho họ tỉnh lại. Như vậy một là không tổn thương tính mệnh của họ, hai là không tổn hại nguyên thân của sư phụ. Ấy là kế "giả thân thoát bẫy", chẳng phải nhất cử lưỡng toàn ư?

Tam Tạng nghe nói, như kẻ say vừa tỉnh, như vừa bừng mộng, mừng rỡ mà quên hết lo âu, rồi rít ca ngợi nói:

- Cám ơn đồ đệ giải tính kế quá!

Bốn thầy trò đồng tâm hiệp ý, cùng nhau bàn bạc.

Lại nói, Thái sư và Dịch thừa không đợi tuyên chiếu, đi thẳng vào thêm bạch ngọc tâu rằng:

- Bệ hạ nằm mộng đúng quá, quả là niềm vui cá nước phi nguyên.

Nữ vương nghe vậy, cuốn rèm châu, xuống long sàng, hé nhẹ môi đào, khoe răng ngọc, cười duyên dáng hỏi:

- Hiền khanh gặp ngự đệ thì nói sao?

Thái sư tâu:

- Chúng thần tới quán trạm, chào ngự đệ rồi thưa lời cầu thân. Ngự đệ còn đang có ý chối từ, may có đại đồ đệ đã đứng ra bằng lòng, để cho sư phụ ở lại kết duyên cùng nữ vương, nhận ngôi Hoàng đế. Họ chỉ cần được trao trả trước văn điệp cho ba đồ đệ tiếp tục sang Tây Thiên. Lấy được kinh về, họ sẽ vào chào hỏi sư phụ sư mẫu, quấy quả ít bữa rồi quay lại Đại Đường.

Nữ vương cười vui:

- Ngự đệ có nói gì nữa không?

Thái sư tâu:

- Ngự đệ không một lời gì khác, bằng lòng lấy nữ vương, chỉ có cần đồ đệ thứ hai đòi ăn tiệc, uống rượu mà thôi.

Nữ vương nghe nói, lập tức truyền lệnh, giao cho Quang

Lộc tự chuẩn bị, cho xe lớn ra ngoài thành tiếp rước phu quân. Các nữ quan y lệnh, làm sạch cung điện, trang trí đình đài. Một mặt cho bày tiệc mau chóng. Một nhóm xếp xe tấp nập chuẩn bị. Tây Lương tuy là nước phụ nữ, nhưng xe loan chẳng kém gì Trung Hoa. Những là:

Sáu rồng đẹp sáu
Đôi phượng lành đôi
Sáu rồng phun đẹp nâng xe trẩy
Đôi phượng toả lành kiệu tới nơi
Ngào ngạt thơm lạ bốc
Ngùn ngụt khí lành bồi
Vòng vàng vòng ngọc bao quan đẹp,
Mái mượt làn mây tóc gái dài.
Uyên ương phẩy quạt che loan giá
Trả biếc rèm châu thoa phượng cài
Sênh ca vang rộn,
Đàn sáo hoà hài.
Một tấm tình vui dâng Ngân Hán
Vô cùng mừng rỡ ra linh đài,
Ba thân tán lỵ che trời đất,
Năm vẻ cờ tình rợp ngọc giai
Đây chốn từ xưa không "hợp cấn"
Nữ vương được buổi gặp trai tài.

Không lâu sau, kiệu ngự rời thành, nhanh chóng tới trạm Nghinh Dương. Có người báo tới thấy trò Tam Tạng:

- Xa giá kiệu ngự đã tới!

Tam Tạng nghe vậy, cùng ba đồ đệ chỉnh đốn lại áo mũ, bước ra tiếp giá.

Nữ vương nâng rèm, xuống kiệu, nói:

- Vị nào là ngự đệ vua Đường?

Thái sư chỉ:

- Người mặc áo liễn quần đứng trước hương án ngoài cửa trạm chính là ngự đệ.

Nữ vương long lanh mắt phượng, duyên mày ngài, nhìn chăm chú, quả nhiên là bậc phi phàm. Đây đây:

*Vóc người anh tuấn,
Tướng mạo hiên ngang
Răng trắng như ánh bạc,
Môi son miệng rõ ràng.
Đầu bằng trán rộng trông đầy đặn,
Mắt sáng mày thanh vẽ đường hoàng,
Đôi tai rủ lớn dòng hào kiệt,
Một thân khác tục đáng tài lang.
Chàng tuổi trẻ phong lưu tuấn tú,
Sánh đôi nàng yếu điệu Tây Lương.*

Nữ vương ngấm nhìn tới lúc lòng dạ đã rộn ràng, bất giác tình cảm dào dạt, lòng xuân rạo rực, hé đôi môi xinh tươi gọi:

- Ngự đệ của Đại Đường ơi, sao còn chưa lên phượng cưới loan đi!

Tam Tạng nghe nói, hồng tai đỏ mặt, thẹn quá chừng chẳng dám ngẩng đầu. Trư Bát Giới ở bên cạnh, tru cái mõm, trở mắt nhìn nữ vương, thực yêu kiều quá đi thôi:

*Mi như nét biếc,
Da tựa mỡ đông,
Nét mặt đào hoa rõ,
Búi tóc kim phượng bông.
Yêu kiều làn thu leo lẻo nước,
Xinh đẹp thon dài mấy búp xuân,
Khăn thấm nghiêng mình mời thấp thoáng,
Trâm cao ngọc thuy ánh linh lung.
Nói gì chuyện Chiêu Quân mặt đẹp,
Thực Tây Thi còn phải thẹn thùng,*

*Hơi đưa lưng liễu vòng vàng rộn,
Nhẹ chuyển chân sen ngón ngọc rung.
Hằng Nga trên trăng khôn đến được,
Chín trời tiên tử chứa hay cùng.
Cung vua trang điểm phi phạm lăm,
Vương mẫu Dao Trì xuống phải không?*

Chú ngọc nhìn thấy đẹp quá, nhìn không nổi, miệng rớt rãi, tim đập thùm thụp, nhất thời gân xương tê dại chẳng khác gì sư tử tuyết hơ lửa, không biết tan ra từ bao giờ.

Nữ vương bước tới gần, níu luôn lấy Tam Tạng, thỏ thẻ cất giọng:

- Ngự đệ chàng ơi, xin hãy ngự xe rồng, cùng thiếp lên điện Kim Loan, kết đôi chồng vợ đi nào!

Trưởng lão run lập cập, đứng không nổi, như say như si vậy.

Hành Giả ở bên cạnh xui:

- Sư phụ chẳng phải giữ gìn quá, hãy cùng sư mẫu lên xe loan đi. Mau mau đổi điệp văn để chúng con lên đường đi tiếp.

Trưởng lão không dám nói gì, vuốt vuốt Hành Giả mấy lần, nước mắt lã chã.

Hành Giả nói:

- Sư phụ không nên phiền não quá. Cuộc đời phú quý thế này không hưởng đi còn đợi tới bao giờ nữa?

Tam Tạng không biết làm gì, chỉ đành y theo. Gạt nước mắt, gượng mặt làm tươi, bước gần, cùng với nữ vương:

*Tay thon cùng nắm,
Xe báu cùng ngồi,
Nữ vương mừng hôn hờ toan chuyện chồng vợ,
Trưởng lão lo ngay ngáy chỉ niệm Phật hoài,
Một kẻ muốn động phòng hoa chúc chuốc chén
Một người muốn tới Tây Thiên tìm chốn Phật đài*

Vua nữ tình thực,
Thánh Tăng ý chơi.
Vua nữ thực tình, chỉ mong đến già đôi vện,
Tăng thánh giả ý, cố giữ nguyên thần không chuyển dời
Một kẻ mừng trai đẹp, hận chẳng được giữa ban ngày vai sánh
Một người sợ gái tơ, chỉ lo mau thoát lưới tình sớm tối chùa Lôi.
Hai người hoà hợp cùng lên kiệu,
Hay đâu Đường Tăng dạ khác rồi.

Các quan văn võ thấy chúa thượng cùng trưởng lão cùng lên kiệu phượng, sánh vai cùng ngồi thì ai ai cũng hớn hở liền chuyển nghi vệ hộ tống vào thành. Tôn Đại Thánh giao cho Sa Tăng gánh hành lý, dắt ngựa trắng, cùng đi theo sau kiệu lớn. Trư Bát Giới chạy loạn ở trước, tới lầu Ngũ Phượng kêu rầm lên:

- Sung sướng quá! Thực đây này! Việc hay thế này không mừng sông, không mừng sông đâu! Phải có bữa rượu thành thân mới được!

Các vị nữ quan phụ trách nghi vệ tụt tòng phát hoảng, lần lượt tới bên kiệu phượng tâu:

- Bệ hạ ơi, cái gã mồm tru tai dài kia đang hò hét trước lầu Ngũ Phượng, đòi uống rượu mừng.

Nữ vương nghe báo, bèn ngã vào vai trưởng lão, ghé sát má hé môi dào dạt giọng:

- Ngự đệ ơi, cái vị mồm tru tai dài là đồ đệ thứ mấy thế?

Tam Tạng nói:

- Là đồ đệ thứ hai của ta. Sinh ra bụng dạ đã rộng rãi, cả đời thích nhất uống rượu. Nay cần sửa soạn rượu thịt cho họ ăn đã, rồi mới hành sự được.

Nữ vương vội hỏi:

- Quang Lộc tự sửa soạn yến tiệc đã xong chưa?

Nữ quan tâu:

- Đã xong cả, đủ hai thứ chay mặn, sẵn sàng tại gác đông rồi.

Nữ vương lại hỏi:

- Hai thứ chay mặn là thế nào?

Nữ quan tâu:

- Thần e ngự đệ Đại Đường cùng các đồ đệ thường ngày dùng chay, nên soạn cả hai thức chay mặn.

Nữ vương cười thẹn thùng, ghé sát vào má trưởng lão hỏi:

- Ngự đệ chàng ơi, chàng dùng cơm chay hay mặn?

Tam Tạng nói:

- Bần tăng ăn chay, họ chưa từng kiêng rượu. Nên sửa soạn vài chén rượu chay cho đồ đệ thứ hai của ta, dùng chút ít.

Nói chưa dứt câu, Thái sư tâu lên:

- Rước xa giá tối gác đông dự yến. Đêm nay ngày lành giờ tốt, thực nên cùng ngự đệ thành thân. Ngày mai tối giờ hoàng đạo, xin rước ngự đệ lên điện báu, quay về hướng nam, đổi niên hiệu, lên ngôi rồng.

Nữ vương vui quá, khoác tay trưởng lão bước xuống kiệu rồng, cùng bước vào cửa giữa. Những là:

*Nhạc tiên theo gió xuống lâu dài,
Cung điện thênh thang kiệu tới nơi
Cửa phượng mở toang đèn lộng lộng
Cung vàng không khép gấm bời bời
Kỳ lân giữa điện hương trầm ấm
Không tước bên rèm gôi đệm lơi
Đình gác nguy nga như nước lớn
Ngựa vàng nhà ngọc điệu kỳ ơi.*

Vừa tối gác đông đã nghe rộn rã sênh phách ca vang, hai hàng môi hồng má phấn hầu sẵn. Chính giữa nhà bày hai dãy yến tiệc thịnh soạn, bên trái là thức chay, bên phải là thức mặn. Phía sau đều là tiệc đơn. Nữ vương vén tay áo, mười ngón mảnh mai, nâng ly rượu ngọc bước vào tiệc. Hành Giả đến gần, nói:

- Thầy trò chúng ta đều ăn chay cả, giờ hãy xin mời sư phụ ngồi vào bên trái tiệc chay, rồi chuyển ba mâm chay xuống dưới này, chia ra hai bên để ba anh em ta cùng hưởng.

Thái sư mừng rỡ nói:

- Chính thế, chính thế. Thầy trò tức là cha con đó, không nên ngang hàng.

Các nữ quan lập tức sắp lại chỗ ngồi. Nữ vương sai rót rượu mời ba đồ đệ.

Hành Giả lại đưa mắt nháy sư phụ một cái, ý nhắc đáp lễ. Tam Tạng cúi mình, cũng nâng chén ngọc, cùng nữ vương chung bàn tiệc. Các quan văn võ giữa triều bái tạ ơn trên, rồi tùy theo thứ bậc, chia ra hai bên. Khi ấy, nhạc dừng, mời rượu.

Bát Giới chẳng kể hay dở, phanh cái bụng to, cầm cúi vào ăn. Cũng chẳng cần biết cái gì là súp ngô, cơm tẻ, bánh rán, bánh đường, nấm hương, mộc nhĩ, măng tươi, rau hoàng hoa, rau thạch hoa, tía tô, manh tinh, củ cải, khoai môn, củ mài, hoàng tinh. Tất cả đều nhồi nhét cho hết sạch. Uống được năm bảy chén, miệng lại gào:

- Mang nữa lại đây! Cả chén to nữa! Làm thêm vài chén, việc ai nấy làm.

Sa Tăng hỏi:

- Tiệc đang ngon miệng chẳng ăn, lại muốn đi làm gì?

Chú ngọc cười nói:

- Người xưa từng nói: "Uốn cung cứ uốn cung, vót tên cứ vót tên". Chúng ta bây giờ, ai kén rể, lấy vợ cứ kén rể, lấy vợ, ai lấy kinh cứ lấy, ai đi đường cứ đi không vì tham ăn mà lỡ việc. Hãy mau đổi văn điệp cho ta đi. Đang lúc "Tướng quân không xuống ngựa, ai nấy tiến lên đường".

Nữ vương nghe nói, lập tức sai mang chén lớn đến. Quan hầu cận vội mang những chiếc chén anh vũ, muôi nhỏ, ly pha lê, bát thủy tinh, tô đồng lai chung chén tạc lặc ban hổ phách, rót

dây rượu ngọc, mời đậm nước quỳnh. Quả nhiên ai cũng cạn tuần rượu.

Tam Tạng nghiêng mình đứng dậy, chấp tay nói với nữ vương:

- Bệ hạ à, may được hưởng yến tiệc, rượu ngon, nay đã đủ rồi. Giờ xin hãy lên điện báu, đổi điệp văn, để sớm mai cho ba đồ đệ lên đường.

Nữ vương y lời, cho tan yến tiệc, nắm tay trưởng lão, lên ngay điện Kim Loan, mời trưởng lão lên ngôi. Tam Tạng nói:

- Không nên! Không nên đâu! Theo lời Thái sư đã nói, ngày mai đến giờ Hoàng đạo, bản tăng mới dám lên ngôi. Hôm nay hãy cứ đổi điệp văn cho các đồ đệ đi đi đã.

Nữ vương y lời, ngay tại long sàng, cho lấy ngay một ghế kim giao đặt phía trái, mời Đường Tăng ngồi, gọi đồ đệ tới mang theo điệp văn. Đại Thánh bảo Sa Tăng mở hành lý, lấy điệp văn ra. Đại Thánh hai tay nâng điệp văn dâng lên.

Nữ vương xem kỹ một lượt, trên có chín ấn báu của Hoàng đế Đại Đường, dưới có ấn của nước Bảo Tượng, nước Ô Kê, nước Xa Trì. Nữ vương đọc xong, cười duyên dáng nói:

- Ngự đệ chàng ơi, chàng họ Trần sao?

Tam Tạng nói:

- Vốn là họ Trần, pháp danh Huyền Tráng. Bởi Hoàng đế Đại Đường xuống ơn nhận làm em trai, ban cho họ Đường.

Nữ vương nói:

- Trê: văn điệp sao chẳng có tên họ các đồ đệ vậy?

Tam Tạng nói:

- Ba đồ đệ không phải nhân vật triều Đại Đường ta.

Nữ vương nói:

- Đã không phải nhân vật Đại Đường, có sao lại chịu theo Ngự đệ?

Tam Tạng nói:

- Vị đại đồ đệ là người nước Ngạc Lai tận Đông Thắng Thần

Châu. Đồ đệ thứ hai là người trang Ô Tư ở Tây Ngưu Hạ Châu. Đồ đệ thứ ba phạm vào luật trời, được Nam Hải Quán Âm Bồ Tát cứu khổ, chấp thuận quy y, lấy công chuộc tội, tình nguyện bảo hộ bản tăng sang Tây Trúc lấy kinh. Ba người ấy đều do thu phục được ở trên đường, vậy nên không để pháp danh vào văn điệp.

Nữ vương nói:

- Vậy thiếp với chàng đề pháp danh của họ vào nhé?

Tam Tạng thưa:

- Vậy xin tuân theo tôn ý của bộ hạ.

Nữ vương bèn truyền dâng bút nghiên, mài mực thơm nồng, bên dưới điệp văn, đề tên ba đồ đệ Tôn Ngộ Không, Trư Ngộ Năng, Sa Ngộ Tĩnh, rồi lấy ấn ngự, trình trọng đóng vào, lại in thủ ấn, truyền cho nhận lại. Tôn Đại Thánh tiếp lấy, đưa Sa Tăng cất vào hành lý.

Nữ vương lại truyền ban một khay vàng vụn, bạc vụn, bước xuống long sàng nói với Hành Giả:

- Xin ba vị hãy nhận chút này làm lộ phí, sớm tới Tây Thiên. Đến khi nào các vị lấy được kinh trở về, quả nhân sẽ có hậu tạ.

Hành Giả nói:

- Chúng ta là người xuất gia, không nhận bạc vàng, giữa đường đã có nhiều nơi khuyến hoá.

Nữ vương thấy không nhận, lại sai đưa thêm mười súc gấm, nói với Hành Giả:

- Các ngài rong ruổi không ngừng, vật dụng không đủ, hãy nhận gấm này may quần áo chống rét đi.

Hành Giả nói:

- Người xuất gia không được mặc gấm, bản thân đã có áo vải khoác mình rồi.

Nữ vương thấy không nhận, lại gọi:

- Lấy ba thăng gạo ngự để các vị đây làm cơm ăn đường.

Bát Giới nghe nói chữ "cơm" thì nhận, bỏ vào hành lý.

Hành Giả nói:

- Sư đệ à, hành lý giờ đã khá nặng, lại đủ sức mang thêm cả gạo nữa sao?

Bát Giới cười:

- Huynh thì biết gì, gạo chính là thứ ăn hàng ngày. Chỉ ăn một bữa là nhẹ gánh ngay.

Rồi chấp tay tạ ơn.

Tam Tạng nói:

- Cảm phiền nữ vương cùng bản tăng tiễn ba đồ đệ ra ngoài thành, để được dặn dò đồ đệ mấy câu, cho chúng đi bằng được tới Tây Thiên, rồi ta sẽ trở về cùng đệ hạ trọn đời hưởng vinh hoa. Không vương không mắc gì, mới trọn vẹn vui loan vầy phượng được.

Nữ vương không biết là mưu kế, bèn truyền chỉ sắp kiệu, sánh vai cùng Tam Tạng lên xa giá ra ngoài thành. Dân khắp trong thành dâng chén rót thêm nước tịnh, đốt lò thêm hương thơm. Một là xem nữ vương ngự xe loan, hai là ngắm ngự đệ làm chồng. Cả trẻ cả già, thấy đều má phấn môi hồng, tóc xanh mắt biếc. Chẳng mấy chốc, xa giá ra tới ngoài thành, tới trước cửa tây.

Hành Giả, Bát Giới, Sa Tăng, đồng tâm hiệp ý, khăn áo chỉnh tề, nghênh đón xe loan, nghiêm giọng hô lớn:

- Nữ vương chớ cần tiễn xa đâu, bọn ta từ biệt ở đây thôi!

Trưởng lão chậm rãi xuống xe, chấp tay nói với nữ vương:

- Đệ hạ, xin hãy quay về, bản tăng đi lấy kinh đây!

Nữ vương nghe nói, kinh hoàng thất sắc, nắm chặt Đường Tăng nói:

- Ngự đệ chàng ơi, thiếp nguyện dâng cả quốc gia giàu có mời chàng làm chồng, ngày mai đã lên ngôi vàng xưng đế, thiếp nguyện lui về làm hậu. Tiệc mừng vừa dự, sao lại thay lời?

Bát Giới nghe ngứa tai, nổi giận dùng dùng, mồm tru mắng loạn, tai dài vẩy vung, xắn xỏ lao đến quát nặng:

- Hoà thượng như chúng ta làm vợ làm chồng cái gì với bọn xương xẩu phẩn son nhà người? Khôn hồn để sư phụ ta đi!

Nữ vương thấy chú ngốc dữ dần xấu xí thì sợ đến hồn xiêu phách lạc, chạy biến vào trong xe.

Sa Tăng đỡ sư phụ ra khỏi đám người, nhanh chóng lên ngựa. Đã thấy một người con gái từ bên đường xông ra, quát to:

- Đường Ngự đệ, chạy đi đâu! Hãy cùng ta một chuyến trăng hoa nào!

Sa Tăng mắng:

- Đồ giặc cái ngu si!

Rồi vung bảo trượng nhằm đầu bổ tới. Người con gái thối một trận cuồng phong, hét một tiếng, cướp Đường Tăng đi mất. Chả còn tăm hơi bóng dáng gì, không hiểu ở đâu nữa cả. Ôi! Đúng là:

Thoát được lưới giăng hoa,

Lại mắc ma phong nguyệt.

Rốt cuộc người con gái kia là người hay là yêu quái, tính mạng lão sư phụ sống chết thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

HỐI THỨ NĂM MƯƠI LĂM

NỮ QUÁI TÀ DÂM VỜN TAM TẠNG BỀN LÒNG TU ĐẠO CHẴNG HƯ THÂN.

Lại nói, Tôn Đại Thánh và Trư Bát Giới đang định vận phép định thân giữ chân bọn đàn bà kia lại, bỗng thấy gió nổi ào, Sa Tăng quát lớn, vội vàng ngoái nhìn, đã chẳng thấy Đường Tăng đâu.

Hành Giả hỏi:

- Kẻ nào đã cướp sư phụ đi?

Sa Tăng nói:

- Đó là một người con gái, gây nên một cơn cuồng phong cấp sư phụ đi.

Hành Giả nghe nói, vội nhảy vút lên mây, lấy tay che mắt, quan sát bốn phương. Chỉ thấy bụi trần mờ mịt, gió cuốn cuộn đổ về mé tây bắc. Bèn quay đầu gọi:

- Các sư đệ, mau cưỡi mây cùng ta đuổi theo sư phụ!

Bát Giới và Sa Tăng bèn chắt hành lý lên lưng ngựa, hét một tiếng, cùng phi lên không. Làm cho vua tôi đàn bà Tây Lương sợ quá, quỳ mọp giữa bụi mù, cùng nói:

- Các La hán bay lên trời giữa ban ngày, bệ hạ chớ có kinh sợ. Đường Ngự đệ cũng là bậc thiên tăng tu đạo, bọn chúng ta có mắt mà không biết nhìn, nhầm xem như đàn ông

Trung Hoa, uống phí cả một chuyến tơ tưởng. Mời bệ hạ lên kiệu về triều thôi!

Nữ vương tự thấy xấu hổ, các quan đều lục tục quay về.

Lại nói, ba anh em Tôn Đại Thánh dạo vân giá vũ, xuyên suốt cuồng phong, mãi miết truy tìm, tới một toà núi cao thì thấy bụi mù lạnh hắt, gió cuồng dứt đi, càng không hay nữ quái ở phương nào. Ba anh em hạ mây tìm lối, chợt thấy một bức tường đá xanh bóng lộn tựa như tấm bình phong. Ba người dắt ngựa đi quanh tường đá, phía sau tường có hai cánh cửa đá, trên có sáu chữ Núi Độc Dịch, Động Tỳ Bà. Bát Giới chẳng hiểu gì, tiến lên lấy đinh ba gõ cửa. Hành Giả vội ngăn lại, nói:

- Sư đệ đừng nóng. Bọn ta đuổi theo cơn gió cuồng tới đây, tìm mãi mới thấy cái cửa này, còn chưa biết nông sâu thế nào. Nếu không đúng cửa này, lại chẳng chuốc lấy trách mắng hay sao? Hai đệ hãy dắt ngựa vòng ra phía trước tấm đá này đợi một lát, để Lão Tôn vào trong dò la xem hư thực thế nào, rồi mới hành sự được.

Sa Tăng nghe lời, cười vang mà nói:

- Hay, hay, hay lắm! Đúng là trong qua loa có kỹ càng, quả nhiên khi vội thì nên từ từ.

Hai người dắt ngựa vòng ra trước.

Tôn Đại Thánh làm phép thần thông, bắt quyết, niệm chú, lắc mình một cái, biến thành chú ong mật rất linh hoạt! Thật là:

*Cánh mỏng mềm theo gió
Lưng thon mảnh nắng rờn,
Ngọt môi đà tìm mật,
Đuôi nhọn cóc phải chồn.
Gây mật công đâu nhỏ
Gặp quan lễ phép hơn.
Ngày nay bày mẹo khéo
Bay vút qua cửa thêm.*

Hành Giả từ hõm cửa tiến vào, bay qua hai tầng cửa trong, thấy chính giữa đình hoa, một người con gái ngồi oai vệ, chung quanh có mấy hầu gái y phục sắc sỡ, tóc quăn hai bên, đều vui quên trời đất, không hiểu đang tán chuyện gì. Hành Giả nhẹ nhàng bay lên, bán chặt trên then cửa của đình hoa, lắng tai mà nghe. Lại thấy hai người con gái tóc bồng bưng hai khay bánh bốc khói nghi ngút dâng lên; nói:

- Thưa bà, một khay là bánh mặn nhân thịt người, một khay là bánh chay đường cát.

Nữ quái kia cười nói:

- Bọn nhỏ, dìu Đường Ngự đệ ra đây!

Mấy hầu gái xiêm y rực rỡ đi về phòng phía sau, đỡ Đường Tăng ra. Sư phụ mặt vàng môi bợt, mắt đỏ vì khóc. Hành Giả than thầm:

- Sư phụ trúng độc rồi!

Nữ quái bước xuống, mười ngón tay mảnh thuôn dài níu lấy Đường Tăng, nói:

- Ngự đệ cứ thoải mái đi. Ở đây đâu chẳng phải là cung điện của Tây Lương, không được giàu sang phú quý, nhưng thực rất thanh nhàn tự tại, hợp cho niệm Phật tụng kinh lắm. Ta với người làm bạn tu đạo, thực là trăm năm hoà hợp!

Tam Tạng không nói gì. Nữ quái nói:

- Xin đừng phiền não. Ta biết Ngự đệ trong yến tiệc ở nước gái kia, chưa ăn uống gì. Ở đây chay mặn bánh trái hai khay, tuy Ngự đệ dùng chút ít cho đỡ hoảng sợ.

Tam Tạng lặng lẽ nghĩ:

- Mình sẽ không nói năng, không ăn uống; con quái này chẳng giống nữ vương; nữ vương dầu sao cũng là người, hành động theo lễ; con quái này là yêu quỷ, sợ rằng nó làm hại thì sao?... Ba đồ đệ của mình không biết sư phụ đang mắc vòng khốn khó ở đây, nếu lỡ nó làm hại chẳng cũng uổng phí tính mạng sao?...

Lòng cứ hồi lòng, chẳng biết tính sao, đành gượng gượng tinh thần mở miệng nói:

- Thế nào là mặn? Thế nào là chay?

Nữ quái nói:

- Mặn là bánh nhân thịt người, chay là bánh đường cát.

Tam Tạng nói:

- Bần tăng ăn chay.

Nữ quái cười, nói:

- Hầu nhỏ, đưa trà nóng ra đây, để trưởng gia của ta dùng với bánh đường.

Một hầu gái nhỏ bê một khay trà thơm đặt trước mặt trưởng lão.

Nữ quái cầm một chiếc bánh chay bẻ ra, đưa cho Tam Tạng. Tam Tạng cầm một chiếc bánh mặn trao cho nữ quái. Nữ quái cười, nói:

- Ngự đệ ơi, sao chả bẻ ra cho em?

Tam Tạng chấp tay:

- Ta là người xuất gia, không dám chia bẻ thức mặn.

Nữ quái nói:

- Là người xuất gia không dám chia thức mặn, sao hôm trước bên sông Tử Mẫu lại uống nước cao, hôm nay lại chỉ ăn bánh đường cát?

Tam Tạng nói:

- Nước dâng cao thuyền gấp, cát lún ngựa lún chân.

Hành Giả đậu bên thềm cửa thấy hai bên đối đáp bịn rịn, sợ rằng sư phụ bị loạn chân tính, nhịn không được, hiện nguyên hình, vung gậy bấu quất:

- Nghiệt súc vô lễ!

Nữ quái thấy thế, miệng phun một luồng hơi mù mịt cả đình hoa, ra lệnh:

- Bọn nhỏ, giữ lấy Ngự đệ!

Nó lại cầm một cây chạc cứng ba chẽ, nhảy ra cửa đình, mắng rằng:

- Con khỉ chết tiệt! Sao dám vào nhà riêng nhìn trộm dung nhan ta! Chớ có chạy! Hãy ném một chạc của ta đây!

Đại Thánh vùng gậy báu đón đỡ, vừa đánh vừa lui.

Hai bên đánh nhau ra đến ngoài động. Bát Giới, Sa Tăng đang chờ ở phía trước tường đá, bỗng thấy hai người giao chiến, làm Bát Giới cuống lên dắt ngựa trắng trao cho Sa Tăng, nói:

- Đệ trông coi hành lý với ngựa, để Lão Trư đi đánh giúp nhé!

Chú ngọc, hai tay nâng đỉnh ba, xông lên hô to:

- Sư huynh lùi ra sau, để đệ đánh con quái này!

Nữ quái thấy Bát Giới tới, lại giở thủ đoạn, thổi phù một tiếng, lửa từ trong mũi, khói từ trong mồm, lắc mình một cái, múa chạc cứng nghênh chiến.

Không biết nữ quái mọc ra bao nhiêu là tay, chẳng né đâu, chẳng tránh mặt, dữ dội đánh tới. Hành Giả với Bát Giới, hai bên cùng đánh vào.

Con quái nói:

- Tôn Ngộ Không, ngươi thực không biết tiến thoái gì cả! Ta biết ngươi mà ngươi lại không nhận ra ta. Phật Như Lai nhà ngươi ở chùa Lôi Âm còn phải sợ ta đấy! Hai tên nhãi nhép bọn ngươi thì thấm tháp gì! Lại cả đây nào, đứa nào đứa nấy nhìn cho kỹ đòn của ta nhé!

Trận này thực là hiếu chiến:

Nữ quái uy phong dậy,

Hầu vương khí thế bừng.

Thiên Bồng Nguyên soái tranh thành tích,

Vung loạn đỉnh ba tỏ tài năng.

Kia một kẻ, tay nhiều chạc lăm hơi lửa toả,

Đây hai người, tính nóng sức mạnh mây giăng.

Nữ quái chỉ vì cầu chồng vợ,
Nam tăng há chịu tiết nguyên tình.
Âm dương chẳng hợp dẫu dai dẳng,
Mỗi phía tài hùng quyết đấu tranh.
Âm tình ham mê dăng cuộn cuộn,
Dương thu kín kẽ giữ lòng thành.
Đến nỗi hai bên không hoà hợp
Đình ba - thiết bổng - chạc đua ganh
Thiết bổng hào hứng, đình ba khoẻ
Nữ quái chạc cứng đầu chịu đành
Trước núi Độc Dịch đều quyết chiến
Ngoài động Tỳ Bà thấy vô tình.
Đây một kẻ, mừng được Đường Tăng vui chẵn gói
Kia hai người, phải theo Trương lão cầu chân kinh
Kinh trời động đất đánh nhau dữ
Trời mò đất tối sao nấu mình.

Ba người quyết đấu rất lâu, không phân thắng bại. Nữ quái nhún mình một cái, dùng cây gậy độc "đảo mã" bất ngờ chọc một nhát vào da đầu Đại Thánh. Hành Giả kêu to:

- Đau quá!

Đau chịu không nổi, bỏ chạy. Bát Giới thấy việc rắc rối, kéo đình ba mà lùi. Nữ quái đắc thắng, thu lại chạc.

Hành Giả ôm đầu, nhăn mày chau mặt, la rằng:

- "Lợi hại! Lợi hại quá!"

Bát Giới đến trước mặt hỏi:

- Đại huynh, có sao giao chiến đang hăng lại kêu đau rồi rít mà chạy thế?

Hành Giả ôm đầu, chỉ nói được:

- Đau, đau, đau!

Sa Tăng hỏi:

- Hay là đại huynh bị trúng gió?

Hành Giả lẫn lộn, nói:

- Không phải, không phải!

Bát Giới nói:

- Đại huynh, đệ đã nhìn thấy đại huynh bị thương đâu, sao lại đau đầu?

Hành Giả rên rỉ nói:

- Không hiểu được! Không hiểu được! Ta đang đánh với nó, nó thấy ta phá được lợi thế chắc cứng của nó, bèn nhún mình một cái, không hiểu là binh khí gì mà chích vào đầu ta một nhát, đâm ra đầu đau ghê quá, cho nên mới thua chạy.

Bát Giới cười:

- Chẳng qua khi không thì khéo khoe mồm, những là đầu ta đã qua tu luyện rồi. Thế sao không chọi nổi một nhát chích?

Hành Giả nói:

- Đúng thế đấy. Đầu ta đây, từ khi tu luyện chân chính, ăn trộm rượu tiên bàn đào, kim đan Lão Tử, đại não cung trời bị Ngọc hoàng sai Đại Lực quỷ vương, nhị thập bát tú áp giải ra ngoài cung Đẩu Ngưu xử chém, thần tướng dùng kiếm thần giáng xuống, sét đánh lửa thiêu; rồi Lão Tử nhốt vào lò bát quái, nung bốn mươi chín ngày, vậy mà chưa hề thương tổn. Hôm nay không biết con yêu nghiệt kia dùng cái binh khí gì làm đầu Lão Tôn tổn thương nặng quá!

Sa Tăng nói:

- Đại huynh bỏ tay ra để đệ xem nào. Không bị rách đâu!

Hành Giả nói:

- Không rách! Không rách mà!

Bát Giới nói:

- Để ta tới nước Tây Lương mua thuốc cao cho đại huynh dán.

Hành Giả nói:

- Không sưng không rách, dán cao ích gì?

Bát Giới cười nói:

- Đại huynh à, đệ chưa mắc bệnh thai tiên, sản hậu gì thì huynh đã bị đau đầu rồi.

Sa Tăng nói:

- Nhị ca đừng có đùa nữa. Bây giờ trời đã tối rồi, đại huynh bị thương ở đầu, sư phụ thì không biết sống chết thế nào, biết làm sao đây!

Hành Giả rên rỉ:

- Sư phụ không sao đâu. Lúc ta vào trong, hoá làm ong mật, bay tít tận động, thấy con yêu kia ngồi trên đỉnh hoa. Lát sau, hai con hầu gái bưng ra hai khay bánh: một khay bánh nhân thịt người, một khay bánh đường. Lại có hai con nhỏ đỡ sư phụ ra ăn bánh cho đỡ sợ, rồi con nữ quái đòi làm bạn cùng tu đạo gì đó với sư phụ. Sư phụ ban đầu không đáp lời, cũng không ăn bánh; sau thấy nó nói năng ngọt ngào, chả hiểu sao lại mở miệng tiếp chuyện, lại nhận bánh chay. Con yêu bẻ chiếc bánh chay trao cho sư phụ. Sư phụ cầm bánh mặn đưa cho nó. Nó hỏi: "Sao chả bẻ bánh ra?". Sư phụ nói: "Người xuất gia không dám chia thức mặn". Nó nói: "Đã không chia thức mặn, sao bữa trước bên sông Tử Hà uống nước cao thai, bữa nay lại ăn bánh đường cát?". Sư phụ, không hiểu ý nó, đáp lời nó hai câu "Nước dâng cao thuyền gấp, cát lún ngựa lún chân". Ta đậu trên then cửa, e rằng sư phụ loạn chân tính, bèn hiện nguyên hình, vung gậy đánh nó. Nó cũng hiện thần thông, phun ra khói mù, quát "giữ lấy Ngự đệ" rồi múa chạc cứng giao chiến tận ra ngoài hang với ta.

Sa Tăng nghe kể, cắn tay nói:

- Con yêu quái này không biết từ chốn nào theo bọn ta tới, mà các việc từ trước nó đều biết cả.

Bát Giới nói:

- Nói vậy thì bọn ta sao ngủ yên cho được? Bất kể là chiều tối hay nửa đêm, hãy cứ đến chỗ nó khiêu chiến, làm inh ỏi âm ĩ lên, cho nó không ngủ được, để nó không bốn cột được sư phụ ta.

Hành Giả nói:

- Đầu đau quá, không đi nổi!

Sa Tăng nói:

- Không nên khiêu chiến. Một là sư huynh đang đau đầu, hai là sư phụ là bậc chân tu, quyết không vì sắc đẹp mà loạn tính. Hãy nên trụ ở dưới gò này tránh gió, qua một đêm, an dưỡng tinh thần, đợi trời sáng hãy tính tiếp.

Vậy là ba anh em buộc ngựa trắng, thu xếp hành lý, nghỉ ngơi tại đó.

Lại nói, nữ quái đẹp tâm hung ác, lấy lại nét mặt vui vẻ gọi:

- Bọn nhỏ, khoá chặt cửa trước cổng sau lại!

Rồi sai hai tốp canh phòng Hành Giả chặt chẽ, cứ nghe tiếng kẹt cửa phải lập tức thông báo. Lại sai:

- Hầu nhỏ, dọn phòng ngủ đằng hoàng, thấp nển châm nhang, mời Đường Ngự đệ tới, để ta cùng chàng giao hoan.

Bọn hầu nhỏ liền đỡ trưởng lão từ phía sau ra. Nữ quái giở vẻ yêu kiều nũng nịu, níu lấy tay Đường Tăng mà nói:

- Thường có câu "Vàng ròng chưa chắc quý, Yên vui đáng tiền nhiều". Hãy cùng em kết vợ chồng, vui thú đi chàng!

Trưởng lão nghiêng răng mím miệng, không thốt một lời. Những muốn không đi, lại sợ nó sinh lòng ác hại tính mạng, đành run cầm cập theo bước chân nó vào phòng thơm. Rồi lại như ngầy như dại, ngẩng đầu hé mắt, chẳng dám nhìn giường hoa đệm gấm, màn thảm rèm châu. Nữ quái tỏ vẻ những tình ý mây mưa, trưởng lão cũng mù mờ chẳng hiểu. Hoà thượng này, đúng là:

*Mắt không nhìn sắc ác,
Tai không nghe lời dâm,
Coi hoa gấm yêu kiều như đất cát,
Bạc vàng nhan sắc tựa bụi trần.
Một đời chỉ thích tham thiền,*

Suốt đêm yên ắng, bất giác gà đã gáy canh ba. Dưới chân núi Tôn Đại Thánh co mình, nói:

- Đau ta đau một hồi, đến giờ không đau không tê nữa, chỉ còn nhức thôi.

Bát Giới cười, bảo:

- Nhức thì lại chọc cho một phát nữa, nhé!

Hành Giả rên lên:

- Thôi, thôi, thôi!

Bát Giới lại nói đùa:

- Thôi, thôi, thôi! Sư phụ ta một đêm qua cũng thôi, thôi rồi!

Sa Tăng nói:

- Thôi đừng đau khấu nữa. Trời sáng rồi, mau đi bắt yêu quái đi!

Hành Giả nói:

- Đệ cứ ở đây trông giữ đồ đạc. Để Trư Bát Giới đi với ta.

Chú ngọc hăng hái tinh thần, thắt chặt dây áo, đi theo Hành Giả, ai nấy cầm binh khí, nhảy lên vách núi, thẳng tiến tới trước vách tường đá. Hành Giả nói:

- Đệ hãy đứng đây. Chỉ sợ con yêu này đêm qua đã làm hại sư phụ, nên ta vào trước dò xét đã. Nếu quả đã bị nó vấy, làm mất nguyên dương, dơ dáy đức hạnh thì chúng ta chia tay. Nếu không loạn tính tình, lòng thiện vẫn vững, thì chúng ta gắng sức hiệp đồng, đánh chết yêu tinh, cứu thầy tiếp tục sang Tây.

Bát Giới nói:

- Đại huynh ngớ ngẩn thế! Thường có câu: "Cá khô thối nước đâu có làm mắm". Chẳng như thế đâu, chẳng như thế đâu! Cầu véo cho huynh một cái mới được.

Hành Giả nói:

- Đừng có nghi ngờ nói bậy, để ta đi xem đã.

Đại Thánh bèn vòng qua tường đá, để Bát Giới lại. Lắc

mình biến thành một chú ong mật, bay qua khe cửa, vào trong đã thấy hai đứa a hoàn đầu gác lên giá chuông, đang ngủ say. Bay tới dinh hoa quan sát. Bọn yêu tinh đùa bốn tới nửa đêm, mệt quá, đứa nào đứa nấy ly bì ngủ, chả biết trời đã sáng.

Hành Giả ra sau, nghe tiếng Đường Tăng kêu. Ngẩng phất nhìn, thấy sư phụ bị trói tím chân tay nằm dưới đất. Hành Giả nhè nhẹ đậu lên đầu Đường Tăng, gọi:

- Sư phụ!

Đường Tăng nhận ra giọng, nói:

- Ngộ Không tới đây ư? Mau cứu ta đi!

Hành Giả nói:

- Đêm rồi chuyện vui thế nào?

Tam Tạng nghiêng rằng:

- Ta thà chết cũng không làm thế.

Hành Giả nói:

- Hôm qua Lão Tôn thấy nó tình ý tha thiết lắm, sao hôm nay lại dày dạn thế này?

Tam Tạng nói:

- Nó quấn lấy ta suốt nửa đêm, nhưng ta áo không tuột giải, thân không chạm giường. Nó thấy ta không chịu theo, bèn trói ta ở đây. Con nhất định phải cứu ta để đi lấy kinh nhé!

Thầy trò đang trò chuyện, nữ quái kia đã sớm choàng dậy. Nó tuy rất hận, nhưng vẫn có ý quyến luyến không bỏ, vừa mới trở mình, chỉ nghe câu "đi lấy kinh" bèn chồm dậy, dần giọng quát:

- Làm chồng vợ thì không chịu, lại đi lấy kinh gì?

Hành Giả hoảng lên, bỏ sư phụ đấy, vội xoè cánh bay ra, hiện nguyên hình, gọi to "Bát Giới!". Chú ngốc vòng qua tường đá, đáp:

- Chuyện "ấy" có không?

Hành Giả cười, đáp:

- Chưa hề, chưa hề! Lão sư phụ bị nó quán riết mà không làm theo, bực quá, nó trối gô lại. Đang kể lại sự tình thì con quái tinh dậy, ta vội bay ra.

Bát Giới nói:

- Sư phụ nói những gì?

Hành Giả nói:

- Chỉ nói áo không cởi giải, thân chưa dính giường.

Bát Giới cười:

- Được, được, được! Vẫn là hoà thượng chân chính! Bọn ta đi cứu sư phụ đi!

Chú ngốc thô lỗ, không đợi nói lâu, vung đinh ba, lấy hết sức bổ một nhát lên tấm cửa đá, dùng dùng vỡ thành mấy khối. Mấy đứa a hoàn gác đầu giá chuông đang ngủ, kinh hoàng chạy bắn vào hai lớp cửa trong, kêu lớn:

- Mở cửa! Cửa trước bị hai đứa đàn ông xấu xí phá vỡ vụn rồi!

Nữ quái nghe vậy, vội vã gọi:

- Bọn nhỏ! Mau đun nước cho ta rửa mặt trang điểm!

Lại sai:

- Dem Ngự đệ trối gô lại để ở phòng sau! Đợi ta đi đánh bọn kia đã!

Yêu tinh cũng ghê, xông ra ngoài, vung chạc ba góc, mắng rằng:

- Con khỉ khốn kiếp! Con lợn đi hoang! Lợn đầu còn ngu, sao dám phá cửa nhà ta!

Bát Giới đáp lại:

- Cái đồ hèn hạ dâm dục kia! Mày dám bắt sư phụ ta mà vẫn mạnh mẽ thế à? Sư phụ ta, mày đã dụ được làm chồng chưa! Hãy mau trả ra dây ta tha cho! Nếu nói nửa chữ "không", lão Trư cho một đinh ba thì đến núi cũng sụp chứ kể gì mày!

Yêu quái kia không nói lời thôi, ra oai khoe hùng, xông lên

dùng phép phun lửa nhả khói ra đằng mũi, vung chạc cứng đâm Bát Giới.

Bát Giới né mình tránh ra, múa đinh ba chống đỡ. Tôn Đại Thánh vung thiết bồng giúp sức. Con quái lại giở thần thông, cơ man nào là tay ngoe nguẩy chung quanh. Giao đấu năm ba hiệp, không hiểu binh khí quái gì châm một nhát vào môi Bát Giới. Chú ngốc kéo lết đinh ba, gục mồm đau đớn thua chạy. Hành Giả đầu vẫn còn nhúc, đánh dữ một gậy rồi cũng bỏ chạy. Yêu quái dặc thắng quay về, gọi bọn lâu la xúc đất đá chắn trước cửa.

Lại nói, Sa hoà thượng đang trông ngựa trước gò thì nghe tiếng chú ngốc rên. Ngẩng lên nhìn, đúng là Bát Giới sưng vêu mồm, thất thểu đi lại. Sa Tăng hỏi:

- Nói gì thế?

Chú ngốc rên rĩ:

- Không hiểu được! Không hiểu được! Đau, đau, đau quá!

Nói chưa dứt, Hành Giả theo ngay sau gót đã vượt lên, cười bảo:

- Chú ngốc hay nhỉ! Hôm qua rửa ta đau đầu, hôm nay đã bị vêu mồm rồi!

Bát Giới rên rĩ:

- Khó chịu, khó chịu quá, đau chết đi được! Lợi hại, lợi hại quá!

Ba người đang bối rối, bỗng thấy một bà lão, tay trái xách chiếc làn trúc xanh đựng rau từ mé non nam đi tới. Sa Tăng nói:

- Đại huynh à, bà lão kia đang đến gần đây, để đệ hỏi thăm xem ở đây có con yêu tinh gì, binh khí gì mà hại người như thế.

Hành Giả nói:

- Đệ cứ ở đây, để Lão Tôn đi hỏi!

Hành Giả mở to mắt quan sát, thấy trên đầu có mây lành che chở, hai bên có hơi thơm khắp mình. Hành Giả nhận ra, bèn gọi:

- Các đệ ơi, mau mau khấu đầu, bà lão ấy là Bồ Tát đó!

Trư Bát Giới hoảng quá, nhin đau vái lạy. Sa hoà thượng dắt ngựa cúi mình. Tôn Đại Thánh chấp tay quỳ xuống, miệng niệm:

- Nam vô Đại từ Đại bi cứu khổ cứu nạn linh cảm Quán Thế Âm Bồ Tát!

Bồ Tát thấy bọn họ nhận được mình, bèn cuỗi mây vút lên lưng trời, hiện chân hình. Hoá ra là hình tượng Quan Âm xách giỏ cá. Hành Giả vội nhảy theo lên không, vái chào, thưa rằng:

- Bồ Tát ơi, xin thứ cho đồ đệ tội không đón rước! Bọn con dốc sức cứu sư phụ, không hay Bồ Tát giảng lâm. Nay gặp phải con yêu cứng đầu, cúi mong Bồ Tát ra tay cứu hộ!

Bồ Tát nói:

- Yêu quái này vô cùng lợi hại. Cái chạc ba cang ấy vốn là hai cang cứng. Nó châm chích làm người ta đau đớn là nhờ cái móc câu ở trên đuôi, gọi là cái "đảo mã độc". Nó vốn là tinh của con bò cạp. Ngày trước ở chùa Lô Âm nghe Phật tổ giảng kinh, Như Lai nhìn nó không ưng lấy tay gảy một cái, nó liền chia móc câu chích một nhát vào ngón tay cái của Phật tổ. Như Lai cũng đau đớn khôn xiết, bèn sai Kim Cương bắt nó. Hoá ra nó lại trốn ở đây. Nếu muốn cứu Đường Tăng, trừ phi mời được một vị này thì mới nên chuyện. Chứ ta cũng không gần nó được.

Hành Giả lại vái mà thưa:

- Cúi xin Bồ tát chỉ bảo, nói cho biết vị ấy, đệ tử sẽ đi ngay.

Bồ tát nói:

- Người hãy tới cung Quang Minh ở cửa Đông Thiên, mời Mão Nhật Tinh Quan, mới có thể hàng phục yêu tinh được.

Nói rồi, bèn hoá làm một luồng hào quang vàng rực về thẳng Nam Hải.

Tôn Đại Thánh khi ấy mới hạ mây, bảo Bát Giới, Sa Tăng:

- Các đệ yên tâm, sư phụ có cứu tinh rồi.

Sa Tăng nói:

- Cứu tinh ở đâu thế?

Hành Giả nói:

- Bồ Tát vừa mới bảo cho, phải đi mời Mỗ Nhật Tinh Quan, Lão Tôn đi đây!

Bát Giới vêu mồm rên rỉ:

- Đại huynh à, hỏi xin Tinh quan ít thuốc ăn hết đau nhé!

Hành Giả cười, bảo:

- Không cần thuốc, chỉ cần qua đêm là đỡ thôi!

Sa Tăng nói:

- Chớ có dài dòng, mau đi đi thôi!

Hành Giả mau chóng vận phép cân đầu vân. Chốc lát đã tới ngoài cửa Đông Thiên. Chợt thấy Tăng Trưởng Thiên vương ở ngay trước mặt thì lễ:

- Đại Thánh đi đâu thế?

Hành Giả đáp:

- Vì bảo hộ Đường Tăng sang Tây lấy kinh, giữa đường gặp yêu quái hại thân, phải tới cung Quang Minh mời Mỗ Nhật Tinh quan đi gặp.

Bỗng thấy cả bốn đại nguyên soái Đào, Trương, Tân, Đặng cũng tới hỏi han.

Hành Giả nói:

- Cần đi mời Mỗ Nhật Tinh quan hàng phục yêu quái, giải thoát sư phụ.

Bốn vị nói:

- Tinh quan sớm nay vâng ý chỉ Ngọc hoàng, lên Quan Tinh đài tuần tra rồi.

Hành Giả nói:

- Có chuyện đó ư?

Tân Thiên Quân đáp:

- Bọn tiểu tướng cùng vị ấy xuống cung Đẩu Ngưu, đâu dám nói dối?

Đào Thiên Quân nói:

- Đến nay cũng đi được lâu rồi, chắc là sắp về. Đại Thánh cứ tới cung Quang Minh trước đi, nếu chưa về, hãy lên đài Quan Tinh cũng chưa muộn.

Đại Thánh mừng quá, từ biệt bọn họ, tới cửa cung Quang Minh, quả không có người, lại phát tay áo mà đi, đã thấy phía hành lang có một hàng quân sĩ xếp dài, phía sau là Tinh quan đang tới.

Vị tinh quan này vẫn mặc y phục thượng triều hầu giá, toàn thân tơ vàng. Chỉ thấy:

*Mũ cài năm ngọn vàng loang sáng,
Hót nắm non sông sắc ngọc lành,
Áo khoác bảy sao mây phấp phới,
Lưng đeo tám cực báu lung linh.
Lạnh canh vòng động ngân nga nhịp
Vun vút làn bay tựa nhạc nhanh
Quạt biếc lông xanh vắng mào tới
Hương trời dăng dải khắp sân đình.*

Binh lính đang tiến, nhìn thấy Hành Giả đứng ngoài cung Quang Minh, vội quay lại báo:

- Thưa chúa công, Tôn Đại Thánh đang ở đây.

Tinh quan khép mây mù, chỉnh áo khăn, cho dừng quân hầu, sắp làm hai hàng phải trái, tiến lên thi lễ:

- Đại Thánh từ đâu tới?

Hành Giả nói:

- Có việc cần tới nhờ cứu nạn cho sư phụ.

Tinh quan nói:

- Nạn nào? Ở đâu?

Hành Giả nói:

- Ở động Tỳ Bà, núi Độc Dịch, nước Tây Lương.

Tĩnh quan nói:

- Hang núi ấy có yêu quái gì mà phải gọi tới tiểu thần?

Hành Giả nói:

- Quan Âm Bồ Tát mới vừa hiển thân, bảo rằng nó là tinh bò cạp, lại đặc biệt chỉ giáo, chỉ có ngài mới trị được nó, vì vậy mới mời ngài.

Tĩnh quan nói:

- Bản quan vốn định quay về tâu báo Ngọc Hoàng, nhưng Đại Thánh đã cất công tới đây, lại được Bồ tát tiến cử, sợ chậm sẽ lỡ việc. Tiểu thần không dám mời trà nữa, hãy cùng đi hàng yêu đả, rồi sẽ về tâu lại.

Đại Thánh nghe nói, bèn cùng rời cửa Đông Thiên, thẳng tới nước Tây Lương. Phóng mắt thấy núi Độc Dịch không còn xa, Hành Giả chỉ tay, nói:

- Chính là ngọn núi kia đấy.

Tĩnh quan hạ mây, cùng Hành Giả xuống gò núi phía trước tường đá. Sa Tăng thấy, gọi:

- Nhị huynh dậy đi, đại huynh mời được Tĩnh quan đến đây này.

Chú ngốc vẫn gục mồm, rầu rĩ:

- Xin thứ tội, thứ tội! Thân thể đang bệnh, không thể chào được.

Tĩnh quan nói:

- Người là kẻ tu hành, sao lại có bệnh?

Bát Giới nói:

- Hồi sớm giao chiến với yêu quái, bị nó châm một nhát trên môi, đến nay vẫn đau.

Tĩnh quan nói:

- Người lại đây, ta sẽ chữa cho người.

Chú ngốc lúc ấy mới bỏ tay ôm mồm, miệng rên hừ hừ:

- Thế nào cũng phải chữa, khỏi đau sẽ cảm tạ ngài.

Tình quan xoa xoa tay lên mồm chú ngốc, thổi nhẹ một hơi, lập tức không đau nữa. Chú ngốc mừng rỡ vái tạ:

- Kỳ diệu quá! Kỳ diệu quá!

Hành Giả cười nói:

- Phiền tình quan xoa một cái lên đầu ta với.

Tình quan nói:

- Người đã bị trúng độc đầu, cần xoa làm gì?

Hành Giả nói:

- Hôm qua cũng đã trúng độc của yêu quái, chỉ qua một đêm mới hết đau, nhưng vẫn còn nhức lăm, chỉ sợ độc phát nọc, nên nhờ tình quan chữa luôn.

Tình quan cũng xoa xoa lên đầu Hành Giả, thổi nhẹ một hơi, giải nốt nọc độc, hết nhức hết ngứa. Bát Giới uất hận nói:

- Đại huynh, phải đập chết con khốn khiếp kia đi!

Tình quan nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Hai vị hãy gọi yêu quái ra đây để ta hàng phục nó!

Hành Giả và Bát Giới nhảy lên núi, vòng ra sau tường đá. Chú ngốc ngoác mồm chửi loạn, tay như móc câu, bổ một đỉnh ba, làm vỡ toác khối đá chặn ngoài cửa, rồi xông qua một tầng cửa, lại bổ một đỉnh ba làm vỡ nát tầng cửa thứ hai. Tiểu yêu ở trong hoảng quá vội phi báo:

- Bà ơi! Hai đứa đàn ông xấu như ma lại phá nát hai tầng cửa mất rồi!

Nữ quái đang sai cối trời Đường Tăng, dọn cơm chay cho ăn; nghe báo cửa bị phá hai tầng, bèn lao ra khỏi đình hoa, múa chạc cứng đâm Bát Giới. Bát Giới vùng đình ba ứng chiến. Hành Giả ở bên, cũng múa thiết bồng vào đánh. Nữ quái bị vây gấp bên mình, định hạ độc thủ; hai anh em nhận ra ý đồ, bèn quay đầu chạy.

Nữ quái vòng ra sau tường đá; Hành Giả gọi:

- Mảo tinh đâu nhỉ?

Chỉ thấy Tinh quan đứng trên sườn núi, hiện nguyên bản tướng, hoá ra là con gà trống lớn hai mào, đầu ngẩng cao tới sáu bảy thước, nhìn vào nữ quái gáy to một tiếng. Nữ quái hiện ngay chân tướng, là tinh bò cạp to xấp xỉ cây đàn tỳ bà. Tinh quan lúc gáy tiếng nữa, con quái toàn thân mềm nhũn, chết ngay trên gò. Có thơ ghi rằng:

*Mào hoa cổ mượn tựa khăn quanh
Móng sắc cựa dài mắt trợn vành
Đồng dục hùng uy năm đức vẹn
Cao ngân hùng tráng dậy ba canh.
Phải đâu lều cỏ gà thường gáy
Vốn vị thiên tình rất nổi danh
Bọ cạp uống công tu đạo hạnh
Nguyên thân trở lại đúng chân hình.*

Bát Giới xông lên, dẫm một chân lên lưng con quái, nói:

- Nghiệt súc! Phen này dùng không nổi ngón "đảo mã độc" rồi!

Yêu quái không động dậy, bị chú ngọc bổ một đỉnh ba, nát tươm thành một đồng bầy nhầy.

Tinh quan thu lại hào quang vàng, cười mây mà đi. Hành Giả cùng Bát Giới, Sa Tăng hướng lên trời vòng tay bái tạ:

- Phiền ngài quá, phiền ngài quá, hôm khác sẽ xin lên cung tạ ơn.

Ba người đáp tạ xong, lại thu thập hành lý, cương ngựa, tiến vào động. Những a hoàn lớn nhỏ quỳ sụp hai bên, vái mà nói:

- Thưa các cao tăng, chúng tôi không phải yêu tà đâu, đều là đàn bà nước Tây Lương, trước đây bị yêu quái này bắt về. Sư phụ của các ông đang ngồi khóc trong phòng thơm phía sau kia.

Hành Giả nghe nói, quan sát kỹ càng, quả nhiên không thấy yêu khí, bèn vào phía trong, gọi:

- Sư phụ!

Đường Tăng thấy đồ đệ đủ cả, muôn phần mừng rỡ, nói:

- Đồ đệ tài giỏi ơi, các con vất vả quá! Người đàn bà kia thế nào rồi?

Bát Giới nói:

- Đây là một con bò cạp cái to khủng khiếp. May được Quan Âm Bồ Tát chỉ giáo, đại huynh lên tận Thiên cung mới được Mỗ Nhật Tinh quan giáng hạ mới thu phục được nó. Vừa bị Lão Trư bổ cho một nhát, nát bét ra rồi. Vì vậy mới vào được đây để gặp sư phụ đây.

Đường Tăng cảm tạ mãi không thôi.

Lại kiếm gạo, mì chay, sữa soạn ăn uống một bữa. Thả những người bị yêu quái bắt, cho xuống núi, chỉ lối về nhà. Và châm một mối lửa, thiêu bằng sạch mấy gian phòng. Rồi mời Đường Tăng lên ngựa, tìm đường cái về Tây. Thực là:

*Cắt hết duyên trần, lia sắc tướng,
Bể vàng dốc sạch rõ tâm thiền.*

Rốt cuộc mấy năm mới được nên công quả, hãy xem hồi sau phân giải.

HỎI THỨ NĂM MƯƠI SÁU

THẦN CUỒNG GIẾT GIÁC CỎ ĐẠO MỜ ĐUỐI NGỘ KHÔNG

Thơ rằng:

*Đài thiêng không vật gọi là thanh
Lặng lẽ hư vô một niệm sinh,
Vượn ngựa thu vào đừng chênh mảng
Tinh thần cẩn thận chẳng chông chênh.
Ngộ ba thừa, trừ sáu giặc
Vạn duyên đều dứt thấy phân minh
Sắc tà mãi diệt lên nơi thực
Ngôi hưởng Tây phương cực lạc thành.*

Chuyện Đường Tam Tạng nghiêng đình cán sắt, liều mạng giữ thân không hoại, và nhờ bọn Hành Giả đánh chết tinh bọ cạp, cứu khỏi động Tỳ Bà. Thắng lối mà đi, chẳng mấy chốc đã xuân qua hạ tới. Những là:

*Gió hè thì thoảng nội thơm lan,
Mưa tạnh bình tươi mát trúc non,
Khấp núi ngải rờn không khách hái,
Hoa bồ đầy động tự khoe hương.
Lựu dâng kiêu diễm con ong thích
Liễu toả khe dâm lữ sẻ cuồng,
Lối thăm bánh sừng đầu đỏ gửi
Thuyền rồng nên viếng Mịch La giang.*

Thầy trò vừa đi vừa ngắm cảnh tết Đoan dương, bỗng lại thấy một núi cao chắn đường. Trưởng lão kìm cương ngựa, quay đầu gọi:

- Ngộ Không, đằng trước có núi, sợ lại có yêu, phải cẩn thận đề phòng đấy!

Bọn Hành Giả đáp:

- Sư phụ cứ yên tâm. Bọn con thành tâm quy y, sợ gì yêu quái!

Trưởng lão nghe nói rất vui. Lại giật tay cương giục ngựa. Chốc lát đã lên sườn núi, ngẩng đầu mà xem, thật là:

*Đỉnh non từng bách nôi mây xanh,
Vách đá gai song dẹt bụi dăng,
Muôn trượng cao vời,
Ngàn tầng chót vót,
Muôn trượng cao vời, non núi dựng,
Ngàn tầng chót vót hốc hang chằng,
Cỏ xanh rêu biếc lan mờ đá,
Cối cũ hoè cao rừng rú sẫm.
Nơi rừng thẳm, chim ran râm
Lú lo lịch chích gọi thơ ngâm
Giữa suối nước trôi như rót ngọc,
Bên đường hoa rụng vàng đầy chân.
Thế núi hiểm, khó đi lần,
Mười bước chẳng được nửa bước bằng,
Hoẵng nai chôn cáo từng đôi gặp,
Hươu trắng vượn đen ngóng đợi mừng.
Bỗng nghe hổ dọa người võ mật,
Hạc kêu tai loạn thâu Thiên đình.
Mai vàng mạn đỏ ăn nên bữa,
Cỏ nội hoa nhàn tên chẳng rành.*

Bốn thầy trò tiến vào đường núi, thông thả hồi lâu, vượt qua đỉnh non. Xuống sườn tây gặp một quãng đất bằng. Trư Bát Giới dốc hết uy phong, bảo Sa hoà thượng gánh đồ, hai tay vung đinh

ba, chạy xua nhanh ngựa. Ngựa trắng càng không sợ, mặc cho chú ngựa chạy lạch bạch, cứ chậm rãi không vội. Hành Giả nói:

- Sư đệ, giục nó làm gì, để nó đi từ từ thôi.

Bát Giới nói:

- Trời đang tối dần, từ núi xuống đã hết một ngày, bụng đói meo rồi, các người đi nhanh lên một chút, để tìm nhà kiếm bữa cơm chay chứ.

Hành Giả nghe vậy, bảo:

- Đã vậy, để ta làm cho nó đi nhanh lên.

Rồi cầm gậy vàng khua một vòng, hét một tiếng, ngựa giục căng cương, phi như tên bắn, thuận đường bằng phẳng tiến lên. Có sao ngựa không sợ Bát Giới, lại chỉ sợ Hành Giả? Hành Giả năm trăm năm trước từng được Ngọc Hoàng phong chức *Bất mã ôn* coi sóc ngựa của nhà trời, cho nên truyền tới thời nay, ngựa đều sợ khi. Trưởng lão không tìm được dây cương, chỉ đành bám chặt vào yên, mặc cho ngựa phóng vun vút, chừng hai chục dặm có ruộng thênh thang, mới đi từ từ.

Đang thông thả, bỗng nghe một tiếng thanh la, hai bên đường hiện ra hơn ba chục người, kẻ nào cũng tay dao tay gậy, chặn ngang lối, quát:

- Hoà thượng! Đi đâu hả!

Làm cho Đường Tăng sợ run lập cập, ngồi không vững, ngã từ trên ngựa xuống, quỳ nhô trên vạt cỏ ven đường, một mực kêu xin:

- Đại vương tha mạng! Đại vương tha mạng!

Hai tên lực lưỡng cầm đầu quát:

- Không thêm đánh người, chỉ cần bỏ đồ đạc lại đây!

Trưởng lão lúc này mới biết là kẻ cướp, bèn nghiêng mình ngàng đầu quan sát. Chỉ thấy chúng:

Một kẻ mặt xanh nanh nhọn hơn Thái Tuế,

Một kẻ mắt xếch người trợn quá Tang Môn,

*Tóc mai đỏ rực bay như lửa,
Cầm râu vàng choé nhọn hơn kim.
Hai gã đội đầu da hổ hoa văn vẹo,
Lưng quần lông điêu quần bờm xồm,
Một đứa trong tay nắm chặt gậy Nanh sói,
Một đứa trên vai vắt cuộn thừng.
Cọp dữ núi Ba không hơn được
Thực không khác gì rồng trên sông.*

Tam Tạng thấy chúng hung ác như thế, đành đứng dậy, chấp tay trước ngực, nói:

- Đại vương ơi, bản tăng là người được Hoàng đế Đại Đường sai sang Tây Thiên lấy kinh. Từ khi biệt Trường An, năm dài tháng mỗi, đồ đạc mang theo cũng đã hết cạn rồi. Người xuất gia chuyên nhờ xin bữa để ăn, có đâu vàng lụa! Rất mong đại vương nói thay tha cho, để bản tăng đi.

Hai tên đầu đàn dẫn cả bọn xông lên, quát:

- Bọn chúng ta ở đây một dạ hổ lang, chặn giữ đường hiểm yếu, chỉ cần của cải, cần quái gì nơi tay làm phúc. Người thực không có vàng lụa, thì mau cởi quần áo, để lại ngựa trắng, ta sẽ cho đi!

Tam Tạng nói:

- A di đà Phật! Món y phục này của bản tăng, là do xin của nhà này vài miếng vải, nhờ nhà kia mượn cái kim, góp nhặt vật vãnh may dân thành. Nếu đại vương lấy mất, thà rằng giết bản tăng cho xong. Làm vậy dẫu kiếp này có là hảo hán, kiếp sau cũng biến ra súc sinh thôi.

Bọn giặc nghe nói tức giận dưng dưng, vung cây côn to, hùng hổ bổ xuống. Trưởng lão miệng không hé lời, trong lòng thầm nghĩ:

- Thương thay! Người chỉ biết cây côn của người, còn chưa biết cây côn của đồ đệ ta đâu!

Bọn giặc đâu có dài dòng, gậy vung ào, giáng tới tấp chả kể

dầu hay mặt. Trưởng lão cả đời không biết nói dối, gặp khi nguy cấp, chẳng dùng được, đành dối rằng:

- Hai vị đại vương ơi, xin đừng xuống tay. Bần tăng có bọn tiểu đồ đệ đang đi đằng sau. Nó có giữ vài lạng bạc trong mình, sẽ xin nộp các ngài.

Bọn cướp nói:

- Hoà thượng này đã biết sợ hãi, vậy hãy trối lại.

Lũ lâu la nhất tề xúm lại, dòng sợi dây thừng treo tít lên cây.

Lại nói, ba đồ đệ nóng tính chạy nhanh theo sau. Bát Giới cười ha hả, nói:

- Sư phụ nhanh thật! Không biết đến chỗ nào đợi bọn ta rồi.

Chợt thấy trưởng lão ở trên cây, lại nói:

- Nhìn sư phụ xem. Đợi được rồi, lại nghĩ thế nào mà bò lên cây tùm dây gai dung đưa như chơi đu thế.

Hành Giả nhìn rồi bảo:

- Đồ ngốc, đừng nói bậy. Sư phụ bị treo ở đó đấy chứ! Hai đệ cứ từ từ, đợi ta đi xem đã.

Đại Thánh thoát cái nhảy lên gò cao quan sát kỹ càng, phát hiện được bọn cướp. Bụng mừng thầm nghĩ:

- Đúng lúc, đúng lúc quá! Làm ăn gặp dịp đây!

Bèn chuyển bước, lắc mình biến một cái, thành tiểu hoà thượng sáng sủa, vận chiếc áo thâm, tuổi chừng độ đôi tám, trên lưng khoác một tay nải vải chàm. Sải bước đi tới, tiểu hoà thượng gọi:

- Sư phụ ơi, thế này là nghĩa lý gì vậy? Đây toàn là lũ người xấu xa thế ư?

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ơi, sao chẳng cứu ta luôn đi, còn hỏi gì nữa!

Hành Giả nói:

- Thế này là thế nào chứ?

Tam Tạng nói:

- Bọn này chặn đường, bắt giữ ta lại, đòi tiền mãi lộ. Vì trong mình chẳng có vật gì, bọn nó bèn treo ta ở đây, chỉ đợi con đến là tính sổ đấy. Không thế thì phải nộp ngựa trắng cho chúng vậy.

Hành Giả nghe vậy cười bảo;

- Sư phụ chả được việc gì. Thiên hạ cũng có khối hoà thượng, nhưng nhút nhát như thầy thì hiếm lắm. Đường Thái Tông phái thầy tới Tây Thiên lễ Phật, chứ có ai bảo thầy nộp long mã cho người ta đâu.

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ơi, bị treo rút như thế này, lại bị dọa đánh nữa, biết làm sao cho được chứ!

Hành Giả nói:

- Sư phụ nói thế nào với chúng nó?

Tam Tạng nói:

- Nó đánh, ta cuống quá, chẳng sao được, đành đem con ra nói cho chúng.

Hành Giả nói:

- Sư phụ ơi, thầy chả còn trông cậy gì được rồi. Thầy bảo con với chúng thế nào?

Tam Tạng nói:

- Ta bảo con có mang trong mình một ít của cải, để chúng đừng đánh ta; đó chỉ là câu nói đỡ đòn nhất thời thôi.

Hành Giả nói:

- Hay, hay, hay đấy! Được sư phụ cất nhắc, cũng chiều như vậy hay đấy. Nếu một tháng được bảy tám chục lần, thì Lão Tôn này làm ăn càng vớ bở.

Bọn cướp thấy Hành Giả với sư phụ nói chuyện, bèn vây quanh, quát:

- Tiểu hoà thượng, sư phụ nói trong thất lưng nhà người có của cải, mau nộp ra đây, sẽ tha mạng cho các người. Nếu nói nửa chữ "không" thì tàn đời cả đấy!

Hành Giả buông bọc đồ, nói:

- Các vị trưởng quan ơi, không cần quát tháo đâu. Chút ít của cải trong bọc này, không nhiều gì cả, chỉ có hai mươi thỏi vàng, hai ba chục thỏi bạc vụn, còn lật vật chưa từng đếm đâu. Nếu cần thì lấy cả bọc luôn, chứ đừng đánh sư phụ ta. Sách xưa có câu: *Đức là gốc, của là ngọn*. Đây chỉ là việc dăng ngọn thôi. Chúng ta là người xuất gia, tự khắc có nơi khuyến hoá, nếu gặp được trưởng giả chay tịnh thì bạc tiền cũng có, quần áo cũng có, chả dùng gì mấy. Chỉ mong tha cho sư phụ ta thì ta xin dâng cả:

Bọn cướp nghe nói, mừng rỡ nói:

- Lão hoà thượng thì keo kiệt, còn tiểu hoà thượng này lại rộng rãi.

Rồi sai:

- Cởi dây trói xuống!

Trưởng lão được tha, vội lên ngựa, không kịp ngoái nhìn Hành Giả, cuống quýt cầm cương, chạy thẳng theo lối cũ.

Hành Giả vội gọi to:

- Sư phụ, chạy nhầm lối rồi!

Liên xách tay nải định đuổi theo. Bọn cướp ngăn lại, bảo:

- Chạy đi đâu? Bỏ của cải lại thì khỏi bị đòn đau!

Hành Giả cười nói:

- Nói thực, của cải phải chia làm ba.

Tên cầm đầu nói:

- Tiểu hoà thượng này ranh ghê, biết dối sư phụ để ở lại kiểm chác ít nhiều. Cũng được, bỏ ra đây xem nào. Nếu nhiều thì cũng chia cho người một ít đi mua hoa quả mà ăn.

Hành Giả nói:

- Ta đâu nói như thế. Ta làm gì có tí của nào! Ta bảo là hai anh cướp vàng bạc của người khác, nhất định phải chia cho ta một ít.

Tên cướp nghe nói nổi giận, mắng rằng:

- Đồ hoà thượng này không biết sợ chết hả! Người đã không bằng lòng đưa ta, lại đòi ta cho người. Không được chày! Xem đòn đây!

Rồi tung chiếc gậy song chập hai ba roi, nhằm đầu trọc Hành Giả quất xuống bảy tám bận. Hành Giả chỉ coi không biết, lại tươi cười hớn hở nói:

- Hay lắm, nếu đánh như vậy, có đánh đến mùa xuân sang năm cũng chẳng ăn thua gì đâu.

Tên cướp kinh ngạc nói:

- Hoà thượng này cứng đầu ghê!

Hành Giả cười, nói:

- Không dám, không dám, quá khen rồi!

Bọn cướp đâu có đợi dài dòng, hai ba đứa nhất tể xông vào đánh loạn. Hành Giả nói:

- Các vị hãy bớt giận, đợi ta lấy ra đây.

Đại Thánh móc tai, rút ra một cây kim thêu hoa, bảo rằng:

- Các vị, ta là người xuất gia, quả thực chưa từng mang theo của cải, chỉ có cây kim này để tặng thôi.

Tên cướp nói:

- Ngưu quá cơ, đã thả lão hoà thượng giàu có đi rồi, lại giữ con lừa rách rưới này. Người bảo chúng tao khâu vá à? Tao lấy kim làm gì?

Hành Giả nghe nói không cần, bèn nắm tay vào, khua một vòng, biến thành một cây gậy to chắc như miệng bát. Tên cướp sợ quá nói:

- Hoà thượng này người bé nhỏ mà lại biết trò pháp thuật đấy.

Hành Giả cầm phập cây gậy xuống đất, nói:

- Các vị mà lay động được, ta sẽ tặng cho.

Hai tên xông tới giằng cướp, đáng thương như chuồn chuồn lay cột đá, chẳng thể nào lay động được nửa ly. Cây gậy này vốn là gậy vàng Như Ý, nặng ước một vạn ba ngàn năm trăm cân, bọn giặc cướp biết thế nào được. Đại Thánh bước tới, nhẹ nhàng rút lên, nhanh như con trăn xoay mình, chỉ vào bọn chúng:

- Số các người không may, gặp phải Lão Tôn rồi!

Bọn cướp xông lên, đánh năm sáu chục gậy nữa. Hành Giả cười nói:

- Người đánh mệt tay rồi, hãy để Lão Tôn cho một gậy đã.

Hành Giả ra đòn, múa một vòng, gậy sắt to chùng miệng giếng, dài tới bảy tám trượng, rồi khua một đường, khiến một tên đổ nhào ra đất, mồm miệng ngoạm đầy đất, không thốt nổi một lời.

Còn tên khác mở mồm mắng:

- Cái thằng trọc mắt dạy kia! Của cải không có, lại đánh thương tích một người của ta nữa à!

Hành Giả cười nói:

- Chưa hết đâu, chưa hết đâu! Đợi ta đập cho không còn đứa nào, một phát cho tuyệt luôn cái giống cướp đường đi!

Rồi lại khua một gậy đòn, đánh chết đứa thứ hai, khiến bọn lâu la kinh hoàng tán loạn vút thương bỏ gậy, chạy toé bốn phương tìm đường thoát thân.

Lại nói, Đường Tăng cười ngựa, hướng về đông mà chạy, Bát Giới, Sa Tăng ngăn lại, hỏi:

- Sư phụ đi đâu thế? Chạy nhầm lối rồi!

Trưởng lão ghì cương, bảo:

- Đồ đệ à, chạy mau đi nói với sư huynh của con, nói có đánh hãy nương tay, chớ có đánh chết mấy người cướp của ấy.

Bát Giới nói:

- Sư phụ ở đây, để con đi.

Chú ngọc chạy một mạch về phía trước, lớn tiếng khản giọng kêu:

- Đại huynh, sư phụ bảo huynh đừng đánh người.

Hành Giả nói:

- Nhị đệ à, có đánh ai đâu!

Bát Giới nói:

- Bọn cướp ấy đi đâu cả rồi?

Hành Giả nói:

- Bọn lâu la tan tác cả rồi, chỉ có hai tên nằm ngủ ở đây này.

Bát Giới cười, nói:

- Hai đứa này ôn dịch thế, chắc là nằm cả đêm rồi, khốn khổ thế này, không đi nơi khác mà ngủ, tội gì mà nằm ở đây!

Chú ngọc lại gần, nhìn rồi nói:

- Lại giống ta rồi, há mồm mà ngủ, dãi dớt chảy ra kìa!

Hành Giả nói:

- Đây là Lão Tôn cho một gậy phọt óc đậu ra đấy!

Bát Giới nói:

- Đầu người có óc đậu à?

Hành Giả nói:

- Đánh phọt óc ra đấy!

Bát Giới nghe nói đánh phọt óc, hoảng hốt bỏ chạy về báo với Đường Tăng:

- Bọn chúng chạy tan hết rồi!

Tam Tạng nói:

- Tốt quá! Tốt quá! Chạy lối nào rồi?

Bát Giới nói:

- Đánh đã thẳng cẳng ra còn chạy đi đâu được?

Tam Tạng nói:

- Sao người bảo chạy tan hết rồi?

Bát Giới nói:

- Đánh chết rồi chẳng phải là tan rồi sao?

Tam Tạng nói:

- Đánh thế nào?

Bát Giới nói:

- Đầu bị đánh thành hai hốc.

Tam Tạng sai:

- Mở bọc đồ ra, lấy vài đồng tiền, mau đi mua lấy hai lá cao và dán cho chúng.

Bát Giới cười, bảo:

- Sư phụ đúng là chẳng biết gì. Thuốc cao chỉ dán vết sưng cho người sống, chứ dán lỗ thủng cho người chết được à?

Tam Tạng nói:

- Đánh chết thật à?

Liên nỗi cơn, miệng không ngớt than vãn, kêu con khỉ thế này, con khỉ thế khác, rồi quay ngựa, cùng Bát Giới, Sa Tăng chạy đến chỗ người chết, thấy máu bê bết, nằm sóng sượt dưới chân gò.

Trưởng lão không nỡ nhìn, bèn sai Bát Giới:

- Mau dùng đinh ba đào hố chôn đi, ta sẽ niệm cho họ cuốn kinh "Đạo đầu".

Bát Giới nói:

- Sư phụ bảo nhầm rồi. Hành Giả đánh chết người, thì sai đi mà chôn cất, sao lại sai Lão Trư!

Hành Giả bị sư phụ mắng bực mình, bèn quát Bát Giới:

- Đồ khốn kiếp! Mau đi đào đi! Chạm trễ cho ăn một gậy bây giờ!

Chú ngốc hoảng quá, xuống vách núi đào sâu ba thước, phía dưới toàn là mạch đá, làm bật cả đinh ba. Chú ngốc vút

đình ba lấy mồm mà dũi, dũi đến chỗ mềm, một lần dũi là sâu hai thước rưỡi, hai dũi là sâu năm thước, kéo hai cái xác chôn xuống, vun đất thành một nấm.

Tam Tạng gọi:

- Ngộ Không, mang đèn nhang lại đây, để ta cầu khẩn, rồi tụng kinh.

Hành Giả nói:

- Giữa lưng chừng núi thế này, trước không chòm, sau không xóm, kiếm đâu ra đèn nhang! Có tiền cũng chẳng có chỗ mà mua ấy chứ!

Tam Tạng tức giận quát:

- Con khỉ xéo đi! Để ta bốc đất thắp nhang cầu khẩn. Đó là:

*Tam Tạng xuống yên viếng mộ cướp
Thánh tăng khéo niệm nam mô hay.*

Khẩn rằng:

*Kính thưa hảo hán.
Khẩn rõ nguyên nhân,
Rằng ta đệ tử,
Nhà Đường phương Đông.
Vâng lệnh Thái Tông Hoàng đế,
Sang Tây phương cầu lấy kinh văn.
Đất này vừa tới,
Gặp đám quây quần.
Chả hay phủ, châu, huyện nào nữa,
Cùng tụ tại núi này kết đảng hợp quân
Ta đem lời phải,
Khuyên nhủ ân cần.
Các người bướng bỉnh
Giận dữ hăm hăm.
Lại gặp Hành Giả*

mười cỗi từng theo hầu ta, quý thần năm lối từng là đời sau của ta. Bất kể ba giới năm ty, mười phương các tế, ta đều quen biết, mặc cho người đi tố cáo nơi nào cũng được.

Tam Tạng nghe những lời ác như vậy thì kinh hoảng nói:

- Đồ đệ ơi, ta khẩn thế là để dạy con đức hiếu sinh, làm người lương thiện, sao con lại nghĩ ra vậy?

Hành Giả nói:

- Sư phụ, đây không phải là chuyện đùa. Hãy mau đi tìm chỗ ngủ đã.

Trưởng lão đành ôm giận lên ngựa.

Tôn Đại Thánh trong lòng không ưa; Bát Giới, Sa Tăng cũng có ý ghét, thấy trò đều bằng mặt mà chẳng bằng lòng. Theo đường cái đi về phía tây, chợt thấy phía bắc đường có một toà trang trại. Tam Tạng giờ roi chỉ:

- Chúng ta tới đó ngủ nhờ đi!

Bát Giới nói:

- Đúng đó.

Bèn đi đến cạnh đó, xuống ngựa. Nhìn kỹ, cũng là một nơi trú ngụ tốt. Đây là:

*Hoa đồng lối rợp,
Cây râm cổng che.
Bến thảm quanh non nước,
Bãi bằng trồng mạch quỳ
Lách lau cò ngủ nương sương dầm
Dương liễu gió lay chim mỏi về.
Tùng chen lẫn bách rành núi biếc
Lục tươi hồng rực ngát thơm khoe.
Chó làng sủa, gà tối te,
Trâu dê no bụng mục đồng về,
Khói cơm nghi ngút kê vàng chín
Ấy chính sơn thôn lúc tối về.*

Trưởng lão bước lên, chợt thấy từ cổng thôn ấy có một ông già bước ra, bèn tới gặp mặt, hỏi thăm. Ông già hỏi:

- Nhà sư từ đâu tới?

Tam Tạng nói:

- Bần tăng là người Đông Thổ Đại Đường, vâng mệnh vua sang Tây Thiên lấy kinh. Đường qua cảnh đẹp này, gặp trời sắp tối, mạo muội tới nhà ta xin được trú nhờ một đêm.

Ông già cười nói:

- Các ngài từ quý địa tới chỗ tôi, hành trình diệu vợi, chẳng hay liệu bề vượt non thế nào mà một mình tới được?

Tam Tạng nói:

- Bần tăng còn có ba đồ đệ cùng đi.

Ông lão hỏi:

- Các đồ đệ giỏi ở đâu?

Tam Tạng chỉ tay:

- Đang đứng bên cạnh đường cái kia.

Ông già ngẩng phắt nhìn, thấy bọn họ mặt mày xấu xí, vội quay mình chạy vào trong, bị Tam Tạng giữ lại, nói:

- Lão thí chủ ơi, lòng từ bi muôn vạn, xin hãy cho nghỉ nhờ một đêm.

Ông già run lập cập, cứng miệng không nói ra lời, chỉ lắc đầu, xua tay:

- Không, không, không, chẳng giống người gì cả. Đúng... đúng... đúng là mấy yêu tinh rồi!

Tam Tạng cười xoa:

- Xin thí chủ đừng kinh sợ. Đồ đệ của tôi từ khi sinh ra mặt mũi như thế, không phải yêu tinh đâu!

Ông lão nói:

- Cha mẹ ơi, một dạ xoa, một mặt ngựa, một lời công!

Hành Giả nghe vậy, gần giọng lớn tiếng:

- Lôi công là cháu ta, dạ xoa là chất ta, mặt ngựa là chít ta!

Ông già nghe thế nhìn thế, hồn xiêu phách lạc, mặt mày tái nhợt, chỉ muốn tháo chạy. Tam Tạng phải ghì lại, cùng bước tới nhà cỏ, cười nói:

- Lão thí chủ ơi, không sợ đâu. Chúng là người xấu xí, không đáng để ý.

Đang lúc khuyên giải, thì phía sau một bà lão đi ra, dắt theo một chú bé năm, sáu tuổi, nói:

- Ông ơi, làm sao mà sợ hãi vậy?

Ông già mới nói:

- Bà ơi, mang trà ra đây.

Bà lão buông chú bé, đi vào bưng ra hai cốc trà. Uống trà xong, Tam Tạng chuyển qua bà lão, chào mà rằng:

- Bần tăng là người Đông Thổ Đại Đường, vâng mệnh vua sang Tây Thiên lấy kinh. Vừa mới qua quý gia, kính xin tôn chủ cho ngủ nhờ. Bởi ba đồ đệ mặt mũi xấu xí quá, để ông nhà nhìn thấy nên kinh sợ đó thôi.

Bà già nói:

- Thấy mặt xấu đã sợ như thế, nếu gặp hổ báo sài lang thì làm sao hả?

Ông già nói:

- Bà nó ơi, mặt người mà xấu xí thì còn có thể, chứ nói năng mới một lời đã làm sợ hết cả hồn. Tôi bảo họ giống dạ xoa, mặt ngựa, lôi công; vị ấy quát lên rằng: lôi công là cháu, dạ xoa là chất, mặt ngựa là chít của vị ấy. Ta nghe nói thế cho nên hoảng quá.

Đường Tăng nói:

- Không phải, không phải đâu. Cái kẻ giống lôi công ấy là đại đồ đệ Tôn Ngộ Không của tôi. Cái kẻ giống mặt ngựa là nhị đồ đệ Trư Ngộ Năng của tôi. Cái kẻ giống dạ xoa là tam đồ đệ Sa Ngộ Tĩnh của tôi. Bọn chúng tuy xấu xí nhưng đều đã quy y cả, không phải là quỷ ác yêu độc gì, không đáng sợ đâu!

Hai ông bà già nghe nói danh hiệu của họ, lại nghe họ đã quy y tam bảo thì mới định thần, nói to:

- Xin mời vào, mời vào!

Trưởng lão bước ra cửa gọi, lại dặn dò:

- Vừa rồi ông già quá sợ các con đấy. Bây giờ vào gặp mặt, chớ có vô lễ, hãy tôn trọng họ đấy!

Bát Giới nói:

- Con khôi ngô, con nho nhã, chẳng khó dạy như sư huynh đâu.

Hành Giả cười, bảo:

- Không phải mồm dài tai to mặt xấu thì cũng là anh chàng đẹp trai đấy.

Sa Tăng nói:

- Đừng cãi nhau nữa, ở đây không phải nơi khoe ngoan khoe đẹp đâu. Vào đi thôi, vào đi thôi!

Rồi xách hành lý, dắt ngựa vào nhà cả, cùng cất lời chào hỏi, ngồi yên một chỗ. Bà già tử tế khôn ngoan, liền kéo cháu nhỏ, dọn đồ nấu cơm, sửa soạn đồ chay để thầy trò ăn. Trời dần tối, lại thắp đèn, quây quần trong căn nhà cỏ trò chuyện. Trưởng lão mới hỏi:

- Quý thí chủ họ là gì?

Ông già nói:

- Họ Dương.

Lại hỏi tuổi, ông già nói:

- Bảy mươi tư tuổi.

Lại hỏi:

- Được mấy cậu trai?

Ông già nói:

- Chỉ được có một. Bà ấy vừa dắt thằng cháu là con của nó đấy.

Trưởng lão hỏi:

- Xin cho gặp cậu nhà để chào.

Ông già nói:

- Cái loại nó chả đáng chào. Tuổi già số khổ, nuôi chẳng được con, bây giờ nó có ở nhà đâu.

Tam Tạng nói:

- Cậu nhà ở đâu?

Ông già gật gù than thở:

- Thương thay, thương thay! Nếu chịu ở đâu đó thì đã may cho tôi. Cái thằng ấy nó chuyên tính hung ác, không chịu chí thú làm ăn, chỉ chặn đường cướp của, giết người đốt nhà. Giao du với nó toàn là quân đầu trâu mặt chó cả. Năm ngày trước đây nó ra đi, nay chưa về.

Tam Tạng nghe nói, bụng trầm nghĩ:

- Có lẽ cái người bị Ngộ Không đập chết đúng con nhà này rồi.

Trưởng lão tinh thần bất ổn, cúi mình nói:

- Lạ nhỉ, lạ nhỉ! Cha mẹ hiền lành thế này, sao sinh con ác được.

Hành Giả đến gần, nói:

- Ông lão ơi, con nhà ông nếu là loại bất lương, gian dân trộm cướp, làm liên lụy cha mẹ thì trông cậy làm gì nữa! Để ta thay ông tìm nó đánh chết đi!

Ông già nói:

- Tôi cũng muốn tống nó đi, nhưng chả có con trai nào khác, cho nên dù nó chẳng ra gì, nhất định cũng phải trông vào nó để có người đào mộ đắp mả cho mình.

Sa Tăng và Bát Giới cười:

- Sư huynh ơi, đừng có mua việc, chúng ta không phải là quan phủ. Con người ta không tử tế, can hệ gì tới chúng ta. Hãy bảo thí chủ, cho xin ít cỗ trái ở chỗ nào đó làm đệm ngủ một giấc, mai lên đường.

Ông già liền đứng dậy, dẫn Sa Tăng ra vườn sau lấy hai ôm

cỏ để họ trải trong vườn làm lều mà nghỉ ngơi. Hành Giả dắt ngựa, Bát Giới gánh hành lý, cùng Tam Tạng vào lều cỏ ngủ.

Lại nói, trong bọn giặc cướp kia quả có con trai nhà họ Dương. Sớm hôm ấy, trước núi bị Hành Giả đập chết hai tên đầu sỏ, bọn lâu la bỏ chạy tán loạn. Chừng tối canh tư, cả bọn lại tụ tập, gõ âm âm trước cửa. Ông già nghe tiếng, bèn khoác áo, gọi:

- Bà nó ơi, bọn nó về đấy.

Bà già nói:

- Về rồi thì ông ra mở cửa cho chúng nó vào.

Ông già vừa mở cửa, đã thấy cả bọn kêu réo:

- Chết đói rồi, chết đói rồi!

Con trai ông lão chạy vội vào trong, gọi vợ dậy, vo gạo nấu cơm. Bếp không có củi, chạy ra vườn sau rút củi vào bếp, hỏi vợ:

- Ngựa trắng sau vườn là ở đâu thế?

Vợ đáp:

- Là của hoà thượng ở Đông Thổ Đại Đường đi lấy kinh, chiều tối tới đây xin ngủ nhờ, cha mẹ mời họ bữa cơm chay rồi cho họ ngủ ở đó.

Tên này nghe nói, chạy ra nhà cỏ, khoa chân múa tay cười:

- Các anh em, may rồi, may rồi! Lũ oan gia ở nhà ta đấy!

Lũ cướp hỏi:

- Oan gia nào?

Tên kia đáp:

- Chính là cái tên hoà thượng đánh chết thủ lĩnh của ta, chúng tôi nhà tao nghỉ nhờ, bây giờ đang ngủ ở lều cỏ.

Lũ cướp nói:

- Tốt quá, tốt quá! Bắt gọn mấy con lừa trọc ấy lại, róc thịt từng đứa, một là được hành lý, ngựa trắng, hai là trả thù cho thủ lĩnh.

Tên kia nói:

- Đừng có vội, bọn mày đi mài dao đã. Để tao nấu chín cơm, cả bọn ăn no, rồi nhất tề hạ thủ.

Cả lũ chia nhau đưa mài dao đưa lau giáo.

Ông già nghe được những lời ấy, rón rén chạy ra vườn sau, gọi cả bốn vị khách dậy, bảo:

- Thằng con hư của tôi dẫn cả bọn nó về rồi. Biết các vị ở đây, chúng có ý muốn hại đây. Lão già tôi nghĩ tình các vị từ xa tới, không cam lòng nhìn các vị bị hại. Hãy mau nhất nhạnh đồ đạc, tôi sẽ đưa các vị ra cửa sau.

Tam Tạng nghe nói, run cầm cập cảm ơn ông già, cuống quýt gọi Bát Giới dắt ngựa, Sa Tăng gánh đồ, Hành Giả cầm Cữu hoàn tích trượng. Ông già mở cửa sau, để cả bốn người đi, rồi rón rén vào đi ngủ.

Lại nói, bọn cướp mài dao lau thương mau chóng, ăn no căng bụng thì trời đã sang canh năm, cả bọn xông vào trong vườn thì chẳng còn thấy ai, lập tức châm đèn đốt đuốc, tìm kiếm hồi lâu, bốn phía biệt tăm, chỉ thấy cửa sau đã mở. Cả bọn đều nói:

- Bọn chúng theo cửa sau đi thoát rồi, mau đuổi theo đi!

Tất cả chạy phi như tên bắn, chạy mãi tới lúc mặt trời bừng lên ở phía đông mới đuổi kịp Đường Tăng.

Trưởng lão chợt nghe tiếng gào thét, quay đầu nhìn lại, phía sau có hai ba chục đứa, dao thương xông tới. Bèn gọi:

- Đồ đệ ơi, quân cướp đuổi tới rồi, làm sao mà sống được!

Hành Giả nói:

- Thầy cứ yên tâm, yên tâm, Lão Tôn cho bọn nó đi đời hết!

Tam Tạng ghìm ngựa, bảo:

- Ngộ Không, nhất định không được làm tổn thương người ta, chỉ dọa cho chúng sợ là được rồi.

Hành Giả đâu có nghe lời, mau chóng cầm thiết bổng quay lại nghênh chiến, nói:

- Các chư vị đi đâu thế?

Bọn cướp mắng rằng:

- Đồ trọc đầu vô lễ! Hãy trả mạng cho chúng ta!

Cả lũ quây tròn, vây Hành Giả vào giữa, vung đao thương đánh chém tới tấp. Đại Thánh múa gậy vàng một vòng, hoá to như cái bát đánh cho lũ cướp chả khác gì trăng rụng sao rơi, đứa thì chết, đứa thì gãy xương, đứa thì rách da, vài đứa chạy thoát thì ngậy đồ như thấy Diêm vương hiện.

Tam Tạng trên ngựa, thấy đánh gục bao nhiêu là người, hoảng quá để ngựa lồng về tây. Trư Bát Giới và Sa hoà thượng vội vã chạy theo. Hành Giả hỏi tên cướp bị thương chưa chết:

- Đứa nào là con trai ông lão họ Dương?

Tên cướp rên rỉ nói:

- Thưa ông, đứa mặc áo vàng ạ!

Hành Giả bước lên, nhặt cây đao, cắt đầu đứa mặc áo vàng, máu tràn đầm đìa tay, rồi thu lại thiết bổng, sải bước đến trước ngựa của Đường Tăng, nâng cái đầu lên, nói:

- Sư phụ, đây là đứa nghịch tử nhà ông già họ Dương, bị Lão Tôn cắt thủ cấp rồi.

Tam Tạng nhìn thấy, kinh hoàng thất sắc, sợ nhảy từ lưng ngựa xuống, mắng rằng:

- Con khỉ khốn kiếp này giết ta rồi! Mau cút đi, cút đi!

Bát Giới xông lên, co chân đá một phát, cái đầu lăn xuống rệ đường, rồi vung đinh ba xối một ít đất phủ lên.

Sa Tăng hạ gánh, dìu Đường Tăng:

- Mời sư phụ ngồi!

Trưởng lão ngồi lại, định tâm, miệng niệm chú *Khẩn cô*, khiến cho Hành Giả tai đỏ mặt tím, mắt lồi đầu quay, lăn lộn trên đất, chỉ còn biết kêu:

- Đừng niệm! Đừng niệm!

Trưởng lão niệm đủ mười mấy lượt vẫn chưa dứt lời. Hành Giả vận phép "cân đầu", chấp chõn như chuồn chuồn, đau nhức chịu không nổi, chỉ kêu:

- Sư phụ tha tội cho con với! Con có lời muốn nói! Đừng niệm! Đừng niệm nữa!

Tam Tạng lúc ấy mới ngừng niệm, nói:

- Không phải nói gì nữa, ta không cần người đi theo nữa, người hãy về đi!

Hành Giả nén đau, đập đầu thưa:

- Sư phụ, sao lại đuổi con đi?

Tam Tạng nói:

- Người là con khỉ xác xược, hung ác quá mức, không đáng làm người đi lấy kinh. Hôm qua dưới núi, đánh chết hai mạng người, ta đã mắng người bất nhân. Đến tối tới nhà ông già, ông ấy cho chúng ta ăn cơm chay, cho ngủ nhờ qua đêm, lại được ông ấy mở cửa sau cho bọn ta đi trốn vẹn tính mạng. Tuy con trai ông ấy mất dạy, nhưng với ta can hệ gì, không nên bắt đầu người ta; huống gì lại giết bao nhiêu người, hại bao nhiêu sinh mạng, làm tổn thương bao nhiêu hoà khí đất trời. Nhiều lần khuyên người, người càng chẳng chút nào nghĩ tới điều thiện, còn cần người làm gì nữa! Mau đi đi, mau đi đi! Không ta lại niệm chú nữa bây giờ!

Hành Giả sợ hãi, chỉ kêu:

- Đừng niệm! Đừng niệm! Lão Tôn đi đây!

Nói rồi, cân đầu vùn vút đi, không còn thấy bóng dáng nữa. Ôi! Đúng là:

*Lòng còn hung cuồng thuốc chả chín
Thần không yên định đạo khôn thành.*

Cuối cùng không biết Đại Thánh đi về hướng nào, hãy xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY

THẠC HÀNH GIẢ NÚI LẠC GIÀ TỔ KHỔ GIẢ HẦU VƯƠNG THỦY LIÊM ĐỘNG KHOE VẦN.

Lại nói, Tôn Đại Thánh phiến phiến muộn muộn, đi giữa không trung, muốn quay về động Thủy Liêm núi Hoa Quả, lại sợ bọn lau nhau trong động chê cười, cười mình ra đi chỗ nào về chỗ ấy, chả ra dáng đại trượng phu gì cả. Muốn lên Thiên cung, lại e Thiên cung chả chứa được lâu. Muốn ra hải đảo, lại thẹn với các tiên ba đảo. Muốn xuống Long cung, lại không cam lòng cúi đầu kêu với vua Rồng. Thực không nơi nương tựa, khổ sở tự nhủ lòng:

- Thôi, thôi, thôi! Ta lại đi gặp sư phụ ta, thì mới chính quả!

Bèn hạ mây, thẳng tới trước ngựa của Tam Tạng đứng mà thưa rằng:

- Sư phụ, xin thứ tội cho đồ đệ lần này! Từ sau sẽ không dám hành hung, sẽ tiếp thu lời chỉ dạy của sư phụ. Nhất định con phải theo hầu thầy tới Tây Thiên.

Đường Tăng nhìn thấy, không trả lời, ghim ngựa, lập tức niệm chú *Khẩn cô*.

Đảo điên lẫn lộn, niệm hơn hai chục lần, khiến Đại Thánh đau đốn cuống cuống, cái vòng thít vào thịt chừng một tấc. Khi ấy Đường Tăng mới ngừng niệm, nói:

- Người không về đi, lại tới quấy rầy ta làm gì?

Hành Giả chỉ kêu:

- Đừng niệm! Đừng niệm! Lão Tôn thì có nơi sống qua ngày rồi, chỉ sợ sư phụ không có con theo thì không tới được Tây Thiên đâu!

Tam Tạng nổi giận:

- Người là con khỉ lão lếu sát sinh hại người, liên lụy bao nhiêu cho ta rồi, đến nay thực không cần người nữa! Ta đi được hay không đi được, chẳng cần hỏi người. Cút mau, cút mau! Chậm trễ là ta lại niệm chú đó! Lần này quyết không ngừng niệm, cho đầu óc người nát phọt hết ra!

Đại Thánh đau đớn khôn xiết, thấy sư phụ càng không hồi tâm, chẳng làm sao được, đành cưỡi mây bay lên không trung. Hốt nhiên tỉnh ngộ: "Hoà thượng này phụ tấm lòng ta, ta hãy tới núi Phổ Đà mách với Quán Âm Bồ Tát!"

Đại Thánh liền dùng phép cân đầu vân, khoảng một giờ đã tới Nam Hải minh mông. Dừng mây lênh xuống, lên thẳng núi Lạc Giả, đi luôn vào rừng trúc tía, đã thấy Mộc Xoa hành giả đến trước mặt đón chào:

- Đại Thánh đi đâu?

Hành Giả nói:

- Cần gặp Bồ Tát.

Mộc Xoa bèn dẫn ngay tới cửa động Triều Âm, lại gặp Thiện Tài đồng tử vái chào:

- Đại Thánh từ đâu tới?

Hành Giả nói:

- Có chuyện cần mách Bồ Tát.

Thiện Tài nghe thấy chữ "*mách*", cười bảo:

- Mồm khỉ điều thế! Đúng như cái ngày ta bắt Đường Tăng, bị người lừa vậy. Bồ Tát nhà ta đại từ đại bi, đại nguyện đại thừa, cứu khổ cứu nạn, vô biên vô lượng, thực là Bồ Tát thánh thiện, có gì không phải mà người phải mách?

Hành Giả đang lúc phiền muộn, nghe câu này, trong tâm nổi giận, quát một tiếng, làm cho Thiện Tài đồng tử phải lùi lại:

- Đồ tiểu súc sinh vong ơn bội nghĩa, đúng là ngu xuẩn! Ngày trước người tác quái thành tinh, ta mời Bồ Tát thu phục người, quy y Phật pháp, nay được cực lạc trường sinh, tự tại tiêu dao, thọ cùng trời đất; còn chưa vái tạ Lão Tôn, lại giở trò lẳng nhục. Ta vì chuyện cầu với Bồ Tát, sao lại bảo ta điều ngoa mách Bồ Tát!

Thiện Tài cười làm lành:

- Vẫn là con khỉ nóng tính! Ta đùa người một tí, sao người trở mặt mau thế!

Đang nói qua lại, thấy Bạch Anh Ca bay qua bay lại, biết là Bồ Tát gọi, Mộc Xoa và Thiện Tài đi trước dẫn đường, đến trước toà sen báu. Hành Giả trông thấy Bồ Tát, cúi mình vái lạy, nước mắt như suối tuôn, khóc hu hu. Bồ Tát khiến Mộc Xoa và Thiện Tài nâng dậy, nói:

- Ngộ Không, có chuyện gì xót xa, nói rõ xem nào. Đừng khóc, đừng có khóc, ta sẽ cứu khổ trừ tai giúp người.

Hành Giả rơi lệ, lại vái, nói:

- Năm xưa đồ đệ làm người đã bao giờ phải chịu nhục chưa! Từ khi được Bồ Tát giải cứu tai trời, quy y Phật pháp, bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên bái Phật cầu kinh, đồ đệ xả thân gắng sức, giải cứu ma quỷ cho sư phụ, chẳng khác gì đoạt xương giòn từ miệng hổ, cứu cá sống trên lưng thuồng luồng. Chỉ mong sao quy chân chính quả, tẩy nghiệp trừ ma, ngờ đâu ông ấy bội nghĩa vong ân, mê lầm một tấm duyên lành, không đoái hoài nổi khổ, trắng đen lẫn lộn.

Bồ Tát bảo:

- Hãy nói duyên cớ trắng đen lẫn lộn xem nào!

Hành Giả liền kể đầu đuôi câu chuyện giết bọn giặc cỏ. Lại kể Hành Giả vì Đường Tăng đánh chết bao nhiêu người, lòng

nảy oán giận, không phân đen trắng, niệm ngay chú Khẩn cô, lại mấy bận đuổi Hành Giả đi. Lên trời không lối, xuống đất không đường, đành đến mách khổ với Bồ Tát.

Bồ Tát nói:

- Đường Tam Tạng phụng chỉ sang Tây, một lòng giữ thiện mới xứng là sư, quyết không thể coi khinh mạng sống. Như người thần thông vô lượng đến thế, việc gì phí sức đánh chết bao nhiêu giặc cỏ làm gì! Giặc cỏ tuy là bất lương, rốt cuộc cũng là con người, không nên đánh chết, so với bọn yêu tinh ma quỷ thì không giống nhau đâu. Bọn yêu ma bị đánh chết thì là công của người, nhưng con người bị đánh chết là sự bất nhân của người đó. Cứ đuổi nó tan đi, tự nhiên là cứu được sư phụ người rồi. Cứ phép công mà luận thì người bất thiện rồi.

Hành Giả nước mắt chan chứa cúi đầu nói:

- Dẫu cho đồ đệ bất thiện, cũng nên đem công xoá tội, không nên đuổi đi như vậy. Muôn ngàn trông mong Bồ Tát đại từ bi, bỏ đi niệm chú Khẩn cô, lấy lại vòng vàng, thả cho đồ đệ về động Thuỷ Liêm vui sống.

Bồ Tát cười nói:

- Chú Khẩn cô vốn là của Như Lai truyền cho ta. Ngày trước phái ta sang Đông Thổ tìm người lấy kinh, Như Lai ban cho ta ba bảo bối là *Cà sa gấm đen, Tích trượng cửu hoàn, Ba vòng vàng siết chặt*. Lại mật truyền ba bài chú, không gì có thể giải được vòng.

Hành Giả nói:

- Đã như thế, Lão Tôn xin cáo từ Bồ Tát đi đây!

Bồ Tát nói:

- Người cáo từ ta đi đâu?

Hành Giả nói:

- Lão Tôn lên Tây Thiên, xin gặp Như Lai, cầu được giải thoát chú *Khẩn cô*.

Bồ Tát nói:

- Người hãy dừng lại, ta với người sẽ xem lành dữ thế nào.

Hành Giả nói:

- Không cần xem, không lành như thế này là đủ rồi.

Bồ Tát nói:

- Ta không xem cho người, mà xem chuyện lành dữ cho Đường Tăng.

Bồ Tát thực hay, ngồi vững trên đài sen, vận tâm khắp ba giới, mắt tuệ nhìn xa, chốc lát mở miệng phán:

- Ngộ Không, sư phụ người trong khoảnh khắc sẽ có tai nạn thương thân, không lâu nữa sẽ phải tìm tới người. Người cứ ở đây, để ta nói với Đường Tăng, bảo sư phụ người đi cùng người lấy kinh, cho trọn thành chính quả.

Tôn Đại Thánh đành vâng theo, không dám làm liều, đứng hầu bên đài sen.

Lại nói, Đường trưởng lão từ lúc đuổi Hành Giả đi, sai Bát Giới dắt ngựa, Sa Tăng gánh đồ, tất cả là bốn, rong ruổi về Tây chưa đầy năm chục dặm, Tam Tạng ghim ngựa, nói:

- Đồ đệ à, từ lúc canh năm rời thôn xóm, lại bị Bạt Mã Ôn làm cho phiền muộn, nửa ngày nay đói, khát triền miên, xem ai đi khuyến hoá cơm chay để ta lót dạ?

Bát Giới nói:

- Sư phụ, xin hãy xuống ngựa, để con xem có làng xóm nào gần đây, vào xin cơm chay.

Tam Tạng nghe nói, vội xuống ngựa liền. Chú ngựa vọt lên mây, giữa không trung nhìn ngó kỹ càng, hút mắt thấy thấy đều núi vách, chẳng thể nghĩ là có nhà ai. Bát Giới hạ xuống, thưa với Tam Tạng:

- Chẳng có nhà ai để khuyến hoá cả. Nhìn hút mắt chẳng hề thấy làng xóm đâu.

Tam Tạng nói:

- Đã không có chỗ xin cơm chay, hãy cứ uống ít nước giải khát cũng được.

Bát Giới nói:

- Để con xuống khe núi Nam mức ít nước!

Sa Tăng liền lấy bát đưa cho Bát Giới. Bát Giới cầm bát, cười mây mà đi. Trưởng lão ngồi bên đường, đợi rất lâu mà không thấy về, đáng thương cho miệng khô-lưỡi rộp. Có thơ ghi rằng:

*Giữ thần dưỡng khí gọi là tinh,
Tinh tĩnh nguyên là tự bẩm sinh.
Tâm loạn thần mờ trăm bệnh quấy,
Hình suy tinh kiệt, đạo nguồn kinh
Tam Hoa chẳng đạt, sông lao lực,
Tứ Đại tiêu điều, uống sức tranh,
Thổ mộc vô công, kim thủy tuyệt,
Pháp thân hờ hững lúc nao thành.*

Sa Tăng ở bên cạnh, thấy Tam Tạng đói khát tội quá, Bát Giới lại lấy nước chưa về, đành xếp lại hành lý, buộc lại ngựa trắng, nói rằng:

- Sư phụ à, thầy ở đây nhé, đợi con đi giục lấy nước.

Trưởng lão mắt rưng rưng, không ra lời, chỉ gật đầu đồng ý. Sa Tăng mau chóng cưỡi mây, theo hướng Nam sơn mà đi.

Sư phụ cô quạnh một thân, khốn khổ vô cùng. Đang khi hoảng hốt bối rối, chợt nghe một tiếng vang, Đường Tăng sợ hãi rùn người, né nhìn hoá ra là Tôn Hành Giả quỳ bên đường, hai tay nâng một chén to, nói:

- Sư phụ, không có Lão Tôn, ngay đến nước cũng không đủ mà uống đâu, chén nước mát lắm, thầy hãy uống để giải khát, đợi con đi khuyến hoá cơm chay.

Trưởng lão nói:

- Ta không uống nước của người! Dù chết khát lập tức, ta cũng cam lòng. Không cần người, người đi đi!

Hành Giả nói:

- Không có con, sư phụ không tới được Tây Thiên đâu.

Tam Tạng nói:

- Đi được hay không, chả can hệ tới người. Đồ khỉ khốn kiếp! Cứ quấy rối ta quá thế!

Hành Giả nóng mặt, nổi giận, quát mắng trưởng lão:

- Người là đồ trọc đầu lang sói, cứ khinh rẻ ta!

Rồi múa thiết bổng, quảng chén to, nhằm lưng trưởng lão mà bổ. Trưởng lão ngất lịm ra đất, không nói năng được. Hành Giả xách hai cái bao xanh trong tay, vận phép cân đầu vân đi mất.

Lại nói, Bát Giới cầm bát, cứ vách núi Nam mà chạy, bỗng nhìn thấy giữa khoảng núi lõm, có một ngôi lều cỏ. Vốn khi quan sát trước, bị núi cao che mất, nên chưa nhìn thấy; nay đến bên cạnh, mới biết có nhà. Chú ngốc nghĩ bụng:

- Nếu ta mang cái mặt xấu này, họ nhất định sợ ta, uống công quá thể, lại không khuyến hoá được cơm chay. Cần biến ra người tử tế mới được!

Chú ngốc bắt quyết, niệm chú, lắc thân bảy tám lần, biến thành một hoà thượng mắc bệnh lao vàng da, rên hừ hừ, lết đến gần cửa, gọi:

- Thí chủ ơi, trong bếp có cơm thừa, trên đường có kẻ đói. Bận tăng từ Đông Thổ tới, sang Tây Thiên lấy kinh. Sư phụ ta đói khát giữa đường, trong nhà có nồi thừa cơm nguội, mong bố thí cho chút ít đỡ lòng.

Vốn là đàn ông trong nhà vắng cả, họ đều đi gieo hạt trồng lúa, chỉ có hai đàn bà đang nấu cơm trưa, đây ấp hai chậu, đang rửa soạn mang ra đồng, trong nồi còn lại ít cơm cháy. Người đàn bà thấy hoà thượng có vẻ bệnh, lại nói là từ Đông Thổ sang Tây Thiên, chỉ sợ vị này mê sảng nói loạn, nên cũng sợ vị này lăn đùng ra chết trước cửa. đành mau chóng vét nốt chỗ cơm cháy được một bát đầy đưa cho hoà thượng. Chú ngốc đón lấy, quay ra, hiện nguyên hình, thẳng theo lối cũ quay về.

Đang đi thì nghe gọi to "Bát Giới!". Bát Giới ngẩng nhìn, hoá ra Sa Tăng đứng trên đỉnh núi, kêu to:

- Đây cơ mà! Đây cơ mà!

Rồi nhảy xuống, đón ngay trước mặt, nói:

- Ở đây khe nước trong vắt chẳng mức, lại đi đâu thế?

Bát Giới cười:

- Ta đến chỗ này, thấy trong hốc núi có nhà, ta đã khuyển hoá được một bát cơm cháy đây này!

Sa Tăng nói:

- Cơm rồi sẽ ăn, nhưng sư phụ đang khát lắm, sao không lấy nước?

Bát Giới nói:

- Nước thì dễ, đệ túm vạt áo lại đựng cơm, để ta lấy bát mức nước.

Hai anh em vui vẻ quay về, thấy Tam Tạng mặt căm dặt, nằm vật giữa cát bần; ngựa trắng kéo căng dây, đứng bên đường hí vang, tung vó; hành lý chẳng thấy đâu nữa.

Bát Giới hoảng quá vung chân dẫm ngực, kêu la ồm tỏi:

- Không phải nói nữa, không phải nói nữa, đây chẳng phải bè đảng cướp bị Tôn Hành Giả đánh đuổi hôm trước, nay lại cướp hành lý rồi.

Sa Tăng nói:

- Hãy đi buộc ngựa lại đã!

Lại kêu:

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Đây đúng là nửa đường bỏ dở, giữa lối phải dừng rồi.

Bèn gọi một tiếng:

- Sư phụ!

Đôi hàng lệ dầm, đau lòng khóc to.

Bát Giới nói:

- Sư đệ, đừng khóc nữa! Nay đã đến nỗi thế này, việc lấy kinh, đừng nói vội. Đệ hãy trông giữ thi hài sư phụ, để ta cưỡi ngựa đến chỗ nào có chợ, bỏ vài lạng bạc, mua cỗ quan tài, mai táng sư phụ, rồi hai ta tìm lối chia tay.

Sa Tăng không nỡ, sắp xếp lại thân thể Đường Tăng, áp mặt vào mặt, khóc nức lên:

- Sư phụ số khổ quá!

Chợt thấy trưởng lão mũi thở ra, ngực thấy âm ảm. Bèn gọi hồi hã:

- Bát Giới, lại đây, sư phụ chưa mất mạng đâu!

Chú ngọc vội lại gần nâng dậy. Trưởng lão tỉnh dần, rên rĩ một hồi, mắng nhiếc:

- Con khỉ khốn kiếp đánh chết ta!

Sa Tăng, Bát Giới hỏi:

- Con khỉ nào?

Trưởng lão không nói, chỉ thở dài, uống mấy hớp nước, mới nói:

- Đồ đệ à, các con vừa đi, thì Ngộ Không lại tới bám lấy ta. Ta kiên quyết không nhận, nó bèn đánh ta một gậy, cướp cả bao màu xanh rồi.

Bát Giới nghe vậy, nghiêng răng ken két, lửa giận bốc cao, nói:

- Con khỉ khốn kiếp sao dám vô lễ như vậy!

Rồi sai Sa Tăng:

- Đệ hầu hạ sư phụ, để ta đến nhà nó đòi đồ đạc!

Sa Tăng nói:

- Huynh đừng nổi giận. Chúng ta dìu sư phụ vào nhà trong núi khuyến hoá ít trà nóng, cơm nóng, dưỡng bệnh cho sư phụ, sau hãy tìm Ngộ Không.

Bát Giới theo lời, dìu sư phụ lên ngựa, cầm bát, đổ cơm nguội đi, đến thẳng cửa nhà dân. Trong nhà chỉ còn một bà lão, thấy cả bọn đến, sợ quá trốn đi. Sa Tăng chấp tay, nói:

- Cụ già ơi, chúng tôi là người Đông Thổ vâng mệnh sang Tây Thiên. Sư phụ tôi khó ở nên tới đây nhờ, xin chút trà nóng cho sư phụ.

Bà lão nói:

- Mới rồi có hoà thượng ốm nói là từ Đông Thổ tới, đã cho cơm đi rồi, lại còn Đông Thổ gì nữa. Đây chẳng có ai ở nhà, xin hãy đi nơi khác.

Trưởng lão nghe vậy, vịn vào Bát Giới, xuống ngựa cúi mình nói:

- Lão bà ơi, đồ đệ của tôi có ba người, cùng lòng chung ý hộ vệ tôi sang Tây Thiên tới chùa Đại Lô Âm bái Phật cầu kinh. Chỉ vì đại đồ đệ là Tôn Ngộ Không cả đời hung ác, không theo việc thiện, bị tôi đuổi về. Không ngờ nó lén lút quay lại, đánh tôi một gậy vào lưng, cướp hết hành lý, y bát của tôi. Nay cần có một người đi tìm nó đòi đồ đạc, bởi vì giữa đường không nơi nghỉ ngơi, nên phải đến nhờ lão bà cho nghỉ một lát. Đợi đòi được hành lý sẽ đi ngay, quyết không dám ở lâu.

Bà già kia nói:

- Hoà thượng ốm vừa mới khuyến hoá đã đi rồi, cũng bảo từ Đông Thổ sang Tây Thiên, sao lại có bọn khác nữa?

Bát Giới nhin cười không nổi, nói:

- Đó là tôi đó. Bởi tôi bẩm sinh mồm nhọn tai to, sợ lão bà kinh hãi, không cho cơm chay, cho nên cố ý đổi hình ra như thế. Bà không tin, thì trong vạt áo kia chẳng phải cơm nhà bà ư?

Bà già nhận ra cơm nhà mình, bèn không xua quây quây nữa, rồi mời cả bọn ngồi. Lại đun một ấm trà nóng, đưa cho Sa Tăng để chan ăn cơm.

Sa Tăng ngậm cho cơm nóng, trao cho sư phụ. Sư phụ ăn vài miếng, ngồi ổn định hồi lâu, nói:

- Ai đi đòi hành lý đây?

Bát Giới nói:

- Năm trước vì sư phụ đuổi con khi đó đi, con từng đã một lần đi tìm, nên biết động Thuỷ Liêm núi Hoa Quả rồi. Để con đi, để con đi!

Trưởng lão nói:

- Con đi không được. Con khi kia với con vốn không hoà thuận, con ăn nói lại thô lỗ, trong lúc nói năng có sơ sẩy gì, nó sẽ đánh con. Để Ngộ Tĩnh đi!

Sa Tăng vâng lời, nói:

- Con đi, con đi!

Trưởng lão lại dặn dò Sa Tăng:

- Con đến đó, nhớ xem tình thế ra sao. Nếu nó chịu giả bao gói, con hãy giả cách cảm ơn mà cầm đi. Nếu nó không chịu, nhất định đừng tranh hơn với nó. Hãy tới thẳng chỗ Bồ Tát Nam Hải, kể hết sự tình, mời Bồ Tát đi hỏi nó.

Sa Tăng nhất nhất vâng theo. Lại nói với Bát Giới:

- Nay đệ đi tìm Ngộ Không, huynh nhất thiết đừng có lơ là, hãy hầu hạ sư phụ cẩn thận. Cũng đừng trêu cợt gì nhà này, sợ họ không cúng cơm chay cho.

Đệ đi rồi sẽ về.

Bát Giới gật đầu:

- Ta hiểu rồi! Nhưng có đòi được hay không đệ cũng mau về đây, đừng có làm cái trò "đòn xóc gánh củi tuột cả hai".

Sa Tăng bèn niệm quyết, cười mây lành, thẳng tới Đông Thắng Thần châu. Thực là:

*Mình ở thân bay không giữ bỏ
Có lò không lửa luyện sao đan.
Hoàng bà biệt chủ, cầu Kim lão,
Mộc mẫu bên thầy mặt võ vàng.
Một trảy không hay ngày trở lại,
Phen này khó lượng lúc nào sang,*

*Ngũ hành sinh khắc tình không thuận,
Chỉ đợi Hâu vương lại quá quan.*

Sa Tăng vút giữa lưng trời, đi suốt ba ngày đêm mới tới đông dương đại hải. Chợt nghe sóng vỗ ì ào, cúi nhìn quả là:

*Mù xóm ngập trời, âm khí thịnh,
Mịt mờ ánh nắng sớm mai hàn.*

Sa Tăng cũng chẳng có lòng nào ngấm nghĩa, nhằm hướng non Tiên, vượt qua Doanh châu, thẳng về phương đông xuống địa phận núi Hoa Quả. Nhân gió biển, dề sóng nước trải mấy giờ, lại ngóng thấy núi cao trập trùng, vách nhô lớp lớp. Đến đỉnh núi, bèn hạ mây tìm lối tới động Thuỷ Liêm. Gần tới trước, chỉ nghe một dải huyền não, trong núi cơ man là khí, hò hét loạn trời. Sa Tăng tới gần nửa nhìn cho kỹ, hoá ra Tôn Hành Giả ngồi cao trên đài đá, hai tay căng một tờ giấy, đọc sang sáng:

*Đông Thổ Đại Đường vương, Hoàng đế họ Lý, trước xa giá
Sắc cho Ngự đệ Thánh tăng Trần Huyền Tráng pháp sư,*

*Sang cõi Tây phương, nước Thiên Trúc, miền Sa Bà Linh Sơn,
chùa Đại Lôi Âm, chuyên tâm bái Như Lai Phật tổ cầu kinh. Trẫm
vì bệnh nặng vào thân, hồn du địa phủ, may nhờ dương số còn dài,
cảm ơn Diêm vương thả về sống lại, rộng bày hội thiện, dựng nên
đạo trường cứu độ vong linh. Đội ơn Cầu khổ Cứu nạn Quán Thế
Âm Bồ Tát kim thân xuất hiện, chỉ bảo Tây phương có Phật, có
kinh, độ được u vong siêu thoát. Riêng phái Pháp sư Huyền Tráng,
trải ngàn non thẳm, nguyện cầu kệ kinh. Nếu qua các nước phía
Tây, chớ diệt thiện duyên, chiếu điệp thi hành.*

*Đại Đường Trinh Quán 13, mùa thu ngày lành ngự tiền văn
diệp. Từ khi rời đại quốc đến nay, kinh qua các nước, giữa đường
thu phục được đại đồ đệ Tôn Ngộ Không Hành Giả, nhị đồ đệ Trư
Ngộ Năng Bát Giới, tam đồ đệ Sa Ngộ Tĩnh hoà thượng.*

Đọc rồi lại đọc từ đầu. Sa Tăng nghe ra là văn điệp quá quan, kìm không được bước tới gần giọng nói lớn:

- Sư huynh, văn điệp quá quan của sư phụ, huynh đọc thế nào?

Hành Giả nghe nói, ngẩng phắt lên, không nhận ra Sa Tăng, thét:

- Bắt lại! Bắt lại!

Bọn khỉ xô lại vây chặt, kéo Sa Tăng đến gần đài đá, Hành Giả lại quát:

- Ngươi là đứa nào, dám tự tiện tới chỗ hang núi của ta?

Sa Tăng thấy Hành Giả trở mặt, không nhận quen biết, đành làm lễ chào:

- Xin báo với sư huynh. Trước kia sư phụ quả có nóng tính, trách nhảm sư huynh, đọc chú hại sư huynh mấy lần, lại đuổi quay về. Một là bọn đệ chưa từng khuyên giải, hai là bởi sư phụ đói khát phải đi tìm nước xin cơm. Không ngờ sư huynh có ý tốt quay lại, cũng bởi sư phụ quá giữ phép tắc chả kể tình, nên bị huynh đánh luôn một gậy, ngắt lịm ra đất, lại lấy hết cả hành lý. Sau đệ đã cứu tỉnh sư phụ, và giờ tới chào sư huynh. Nếu sư huynh không oán hận sư phụ, còn nhớ ơn giải thoát ngày xưa, xin cùng tiểu đệ mang hành lý về gặp sư phụ, tất cả lại sang Tây Thiên, cho thành chính quả.

Nếu oán hận còn sâu, không thể cùng đi, cũng rất mong trả cho đệ hành lý, rồi sư huynh cứ ở non sâu, vui cây cỏ, thưởng cảnh đẹp, vậy cũng trọn vẹn đôi bên cả.

Hành Giả nghe nói, hà hà cười nhạt mà rằng:

- Hiền đệ ơi! Bàn luận thế chả hợp ý ta đâu. Ta đánh Đường Tăng, cướp hành lý, không phải vì ta không được sang Tây Thiên, cũng không phải vì ta thích ở chốn này. Ta nay đọc thuộc điệp văn rồi, ta tự mình sang Tây phương bái Phật cầu kinh được, đưa về dâng thổ, một mình thành công, khiến cho người bên Nam Thiệm Bộ châu lập ta làm tổ, muôn đời truyền danh.

Sa Tăng cười:

- Lời sư huynh nói khó nghe quá! Từ xưa tới nay đâu có ai

nói *Tôn Hành Giả lấy kinh*. Đức Phật Như Lai ta soạn ra Kinh Tam Tạng để Quán Âm Bồ Tát sang đông thổ tìm người lấy kinh cầu kinh, bắt chúng ta gian khổ trải muôn núi, qua bao nhiêu nước, bảo vệ người đi lấy kinh. Bồ Tát từng nói: người lấy kinh là môn sinh của Như Lai, hiệu là Kim Thiên trưởng lão. Chỉ vì người ấy không nghe Phật tổ giảng kinh, nên bị biếm đầy xuống Linh Sơn, sau mới lại cho tu đại đạo. Trên đường đi đáng phải gặp nhiều yêu ma quái quỷ, giải thoát ba người chúng ta để cùng người ấy giữ gìn pháp đạo. Sư huynh nếu không được Đường Tăng cùng đi, đời nào Phật tổ truyền kinh cho. Chả hoá ra uổng phí công lao thần thánh sao!

Hành Giả nói:

- Hiền đệ vốn là kẻ tối dạ biết một mà không biết hai. Như đệ nói thì đệ có Đường Tăng để cùng với ta bảo hộ, còn ta không có Đường Tăng chú gì! Ta ở đây chọn riêng một bậc chân tăng có đạo khác, Lão Tôn sẽ dốc sức riêng mình bảo hộ, có gì không được chứ! Đã chọn buổi sáng mai lên đường rồi.

Quả nhiên Hành Giả vọt vào trong, dắt ra một con ngựa trắng; mời ra một Đường Tam Tạng; theo sau là một Bát Giới gánh hành lý, một Sa Tăng cầm tích trượng.

Sa Tăng nhìn thấy nổi giận nói:

- Lão Sa ta đi không đổi tên, ngồi không thay họ, sao ở đâu lại có một Sa hoà thượng nữa được! Đừng có vô lễ, hãy ném một gậy của ta.

Sa Tăng hai tay vung gậy hàng yêu, nhắm đầu *Sa Tăng giả* bổ một phát chết tươi, hoá ra là một hầu tinh. Hành Giả bực mình, xoay thiết bổng, dẫn lũ khỉ vây chặt Sa Tăng lại. Sa Tăng tả xung hữu đột, đánh mở vòng vây, nhảy vút lên mây thoát nạn, nói vọng lại:

- Con khỉ khốn kiếp này khinh thường đến vậy, ta sẽ đi báo với Bồ Tát!

Hành Giả kia thấy Sa Tăng đánh chết một hầu tinh, vây

riết Sa Tăng rồi cũng không truy sát nữa; quay về động sai lâu la kéo xác con khỉ sang một bên, lột da, róc thịt nướng, lấy rượu dầu, rượu nho cùng bọn khỉ ăn uống. Lại chọn riêng một con tinh khác biết biến hoá, biến ra Sa hoà thượng, bắt đầu dạy bảo, chuẩn bị sang Tây phương.

Sa Tăng cuổi mây rời Đông Hải, đi suốt ngày đêm, đến thẳng Nam hải; đã thấy núi Lạc Già không còn xa lắm, vội tiến tới, hạ mây quan sát. Thực là cảnh đẹp! Quả nhiên:

*Ôm trời thăm thẳm, chở đất mênh mang,
Hợp trăm dòng mà đắm nắng đầm sao,
Đón muôn sông mà nâng trăng nổi gió.
Triều dựng lừng lừng cơn lớn hoá,
Sóng xô ngợp ngợp ngao chơi rong,
Nước thông bể tây bắc,
Sóng lẫn biển chính đông.
Bốn bể nổi liền chung mạch đất,
Đó đây Châu Đảo thấy tiên cung.
Đừng khoe khắp chốn cảnh Bồng,
Phổ Đà động mây hãy ngó.
Cảnh xinh quá!
Đầu non sáng rực vẹn nguyên tinh.
Dưới vách gió lành trắng lung linh
Trúc tía trong rừng bay Khổng tước,
Dương xanh trên nhánh rộn lời oanh.
Kỳ dao cây cỏ năm năm mượt,
Gốc bấu sen vàng tháng tháng sinh,
Hạc trắng bao phen về đỉnh vút,
Loan xinh mấy lượt đậu sơn đình.
Cá bơi cũng hiểu tu chân tính,
Nhảy sóng qua làn nghe giảng kinh.*

Sa Tăng chậm bước giữa núi Già Lam, thưởng ngoạn cảnh tiên. Bỗng thấy Mộc Xoa Hành Giả trước mặt đón chào:

- Sa Ngô Tĩnh, người không bảo hộ Đường Tăng, lại tới đây làm gì?

Sa Tăng chào xong, nói:

- Có một chuyện phải cất công tới ra mắt Bồ Tát, nhờ được dẫn vào.

Mộc Xoa biết thừa là tìm Hành Giả, càng không nói đến, bèn vào trước thưa với Bồ Tát:

- Bên ngoài có tiểu đồ đệ của Đường Tăng là Sa Ngô Tĩnh xin vào bái yết.

Tôn Hành Giả đứng dưới đài nghe vậy, cười bảo:

- Nhất định là Đường Tăng gặp nạn, Sa Tăng đến thỉnh Bồ Tát đây!

Bồ Tát liền sai Mộc Xoa ra ngoài gọi vào. Sa Tăng cúi mình vái chào. Chào xong, ngẩng lên đang định kể lễ sự tình, chợt thấy Tôn Hành Giả cạnh đó, chẳng đợi nói gì, vung gậy hàng yêu, nhắm mặt Ngô Không đánh luôn. Hành Giả này chẳng hề trở tay, chỉ né mình tránh. Sa Tăng mắng nhiếc âm ỉ:

- Ta đánh chết con khỉ khốn kiếp phản phúc ác độc này! Người còn đem thân tới lừa Bồ Tát nữa à!

Bồ Tát gọi:

- Ngô Tĩnh chớ có ra tay. Có chuyện gì hãy nói với ta trước đã.

Sa Tăng thu gậy báu, lại vái trước đài sen, tức giận thưa với Bồ Tát:

- Con khỉ này cả đường đi làm ác, kể không thể xiết. Hôm trước dưới vách núi đánh chết hai tên cướp chặn đường, sư phụ mắng nó, không ngờ buổi tối ngủ trọ đúng nhà thằng cướp, lại cạm tình đánh chết nó, cắt đầu nó máu chảy đầm đìa đưa sư phụ xem. Sư phụ sợ quá lăn từ trên ngựa xuống, mắng con khỉ mấy câu, đuổi nó quay về. Sau này sư phụ đói khát quá lắm, sai Bát Giới đi tìm nước, đi lâu không thấy quay lại, bèn để Sa Tăng con đi tìm. Không ngờ Tôn Hành Giả biết hai con vắng

mặt, liền quay lại đánh sư phụ một gậy, cướp hai bọc đồ đi. Chúng con trở về, cứu tỉnh sư phụ rồi tới động Thuỷ Liêm tìm nó, đòi hành lý. Ai hay nó trở mặt, không chịu nhận con, đem văn điệp của sư phụ ra đọc đi đọc lại. Con hỏi nó đọc làm gì, nó bảo không theo Đường Tăng, nó sẽ tự mình sang Tây Thiên lấy kinh, đưa về đông thổ, coi là nó nên công quả, được lập làm tổ, muôn đời ngợi ca. Con lại bảo: "Không có Đường Tăng, ai chịu truyền kinh cho người?". Nó nói đã chọn được một chân tăng có đạo. Rồi mời ra, đúng là một ngựa trắng, một Đường Tăng, theo sau là một Bát Giới, Sa Tăng. Con nói: "Ta chính là Sa hoà thượng, ở đâu lại có Sa hoà thượng nữa? Rồi con nhảy lên, đập cho kẻ đó một gậy, hoá ra là một hầu tinh. Nó liền dẫn cả lũ khi bắt con, con lập tức đi mách với Bồ Tát.

Bồ Tát nói:

- Ngộ Tĩnh, đừng nên trách người. Ngộ Không tới đây, nay là bốn ngày rồi. Ta chưa hề cho y quay về, làm gì có chuyện đến nơi khác mời Đường Tăng khác tự ý đi lấy kinh được.

Sa Tăng nói:

- Hiện tại ở động Thuỷ Liêm có một Tôn Hành Giả, con đâu dám dối lừa!

Bồ Tát nói:

- Đã vậy, người chớ nóng vội, ta cho Ngộ Không cùng người tới núi Hoa Quả xem sao. Là thực khó diệt, là giả dễ trừ. Đến đó tự thân sẽ hiểu.

Đại Thánh này nghe lời, bèn cùng Sa Tăng từ biệt Bồ Tát. Chuyến này một đi, đến nỗi:

Trước núi Hoa Quả phân đen trắng

Vào hang Thuỷ Liêm rõ chính tà.

Rốt cuộc chả biết phân biệt thế nào, hãy chờ hồi sau phân giải.

HỒI THỨ NĂM MƯƠI TÁM

HAI LÒNG XÁO LOẠN CẢ CÀN KHÔN MỘT THỂ KHÓ TU NÊN TỊCH DIỆT

Hành Giả này cùng Sa Tăng từ biệt Bồ Tát, vút lên hai áng mây lành, rời ngay Nam Hải. Vốn Hành Giả cân đầu vùn nhanh lắm, Sa hoà thượng vận mây tiên chậm hơn, thành ra Hành Giả vượt trước. Sa Tăng níu lại, nói:

- Đại huynh không phải giấu đầu hở đuôi như thế, đi trước để sắp đặt hủ. Đợi tiểu đệ cùng đi với.

Đại Thánh vốn là lòng thực, Sa Tăng lại có ý nghi ngại. Hai người cùng cười mây mà đi, không lâu sau, quả đã nhìn thấy núi Hoa Quả. Hạ mây xuống, hai người ở ngoài động quan sát kỹ, đúng là có một Hành Giả ngồi cao trên bệ đá cùng lư khỉ chề chén. Trông chẳng khác gì Tôn Đại Thánh: cũng tóc vàng khăn vàng, mắt lửa người vàng; thân khoác vải bông, lưng quần khố da hổ; tay cầm gậy báu vàng, chân giện giày da hươu; bộ dạng cũng mặt rậm lông, mõm Lôi công, tóc mai dựng đứng, tai đẹp trán rộng, răng nhọn chìa ra.

Đại Thánh này nổi giận, đập tay, dứt khỏi Sa hoà thượng, vung thiết bồng mắng nhiếc:

- Mi là yêu tà chốn nào, dám biến ra tướng mạo của ta, dám chiếm con cháu của ta, tự ở động tiên của ta ra oai tác quái hử?

Hành Giả kia thấy vậy, dương dương không đáp, cũng vung

thiết bồng đón đánh. Hai Hành Giả một chỗ, quả là khó phân thực giả. Thực là:

*Hai cây gậy, hai hâu tinh,
Trận này đối địch chả dám khinh.
Đều cần hộ vệ Đường Ngự đệ,
Cùng khoe công trạng lập uy danh.
Chân hâu thực đứng Sa môn giáo,
Giả quái vờ xưng Phật tử tình,
Ấy bởi thần thông nhiều biến hoá,
Không chân không giả thầy ngang bình.
Một kẻ là Hỗn nguyên nhất khí Tể Thiên Thánh,
Một kẻ là Cửu luyện thiên linh Tú Địa tinh,
Bên này Như Ý gậy vàng báu,
Bên kia Tuỳ Tâm trượng sắt đinh.
Đón đỡ vung che không thắng bại,
Dằng dai đối địch thấy đua ganh
Xông pha giao chiến bên ngoài động,
Chóc lát tranh hơn giữa trời xanh.*

Hai bên đập mây, vút tận chín tầng trời. Sa Tăng bên cạnh không dám ra tay, thấy giao chiến đến vậy, quả khó phân thật giả; muốn xông vào tương trợ, lại sợ đánh phải Ngộ Không thực. Chờ đợi hồi lâu, bèn phóng mình xuống vách núi, rút gậy báu hàng yêu, đánh khắp xung quanh động Thuỷ Liêm, làm tan tác lũ yêu, lật tung đá tảng, đem chén bát rượu thịt đập vỡ tan tành; tìm bọc đồ màu xanh khắp bốn bên mà không thấy. Vốn động Thuỷ Liêm có một dòng suối chắn ngay trước cửa, nhìn xa tựa tấm rèm vải trắng, nhìn gần chính là mạch nước, cho nên gọi là động Thuỷ Liêm (rèm nước). Sa Tăng không biết thế nào, cho nên khó tìm. Lập tức vút mây, bay lên chín tầng, múa tít gậy báu, lại không tiện ra tay.

Đại Thánh nói:

- Sa Tăng, đệ đã không giúp được thì hãy về chỗ sư phụ, kể

tình hình ta ở đây, để Lão Tôn đánh với con yêu này sang tới Lạc Già núi Nam Hải, nhờ Bồ Tát phân rõ thực giả.

Dứt lời, Hành Giả kia cũng nói y như thế. Sa Tăng thấy hai bên tướng mạo, giọng nói chẳng mấy may khác nhau, đen trắng khó phân, đành theo lời, chuyển đầu mây, quay về chỗ Đường Tăng.

Hai Tôn Hành Giả, vừa đi vừa đấu, huyên náo tới thẳng Nam Hải, đến tận núi Lạc Già, đánh đánh hét hét, inh ỏi không dứt, kinh động chư thiên, Hộ pháp đưa tin báo vào động Triều Âm:

- Bạch Bồ Tát, quả là hai Tôn Ngộ Không đánh nhau đã tới!

Bồ Tát cùng Mộc Xoa Hành Giả, Thiện Tài Đồng tử, Long Nữ xuống đài sen, ra cửa, lên giọng:

- Nghiệt súc kia chạy đâu!

Hai con cùng níu nhau thưa:

- Bồ Tát, kẻ kia quả giống y đồ đệ. Vừa từ động Thuỷ Liêm giao chiến rất lâu, không phân thắng bại. Sa Ngộ Tĩnh mất trần mông muội, không biết nhận thức, muốn giúp mà khó, đồ đệ đã bảo quay về chỗ sư phụ. Còn đồ đệ với con quái này đánh nhau tới tận chốn đất bấu, nhờ Bồ Tát mắt tuệ, nhận ra thực giả, biện rõ chính tà.

Dứt lời, Hành Giả kia cũng nói y như thế.

Các chư thần cùng Bồ Tát đều quan sát rất lâu, chẳng thể nhận rõ. Bồ Tát nói:

- Hãy buông tay ra, hai bên đứng riêng ra, để ta nhìn lại!

Hai bên đều buông nhau ra, đứng yên. Bên này nói:

- Con là thực!

Bên kia nói:

- Nó là giả!

Bồ Tát gọi Mộc Xoa và Thiện Tài, ngấm dặn:

- Các con cứ một người kèm một kẻ, để ta niệm chú *Khẩn cô*, xem kẻ nào đau đớn thì là thật, không đau thì là giả.

Hai người liền kèm hai kẻ kia. Bồ Tát nhắm niệם chú, cả hai nhất tể kêu la, đều ôm đầu, lăn lộn ra đất, một mực kêu:

- Đừng niệם, đừng niệם nữa!

Bồ Tát ngừng niệם, cả hai lại nhất tể thôi đau, đánh nhau inh ỏi. Bồ Tát hết cách, bèn lệnh cho chư thiên, Mộc Xoa xông lên giúp sức. Chúng thần sợ tổn thương người thực, cũng chẳng dám ra tay. Bồ Tát gọi:

- Tôn Ngộ Không!

Cả hai nhất tể kêu dạ. Bồ Tát nói:

- Năm xưa người làm quan Bật Mã Ôn, khi đại náo Thiên cung, thần tướng đều biết người cả. Người hãy lên thượng giới mà phân biệt thực giả.

Đại Thánh này tạ ơn, Hành Giả kia cũng tạ ơn.

Hai bên lôi lôi kéo kéo, đánh nhau inh ỏi không ngừng, làm cho Quảng Mục Thiên vương và là bốn vị Đại Thiên tướng Mã, Triệu, Ôn, Quan, với cả chúng thần lớn nhỏ canh cửa đều kinh hoàng đem binh khí ra ngăn lại:

- Đi đâu, nơi đây là chỗ đánh nhau đó hả!

Đại Thánh nói:

- Ta vì bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên lấy kinh, giữa đường đánh chết kẻ cướp, Tam Tạng kia đã đuổi ta về, ta đi thẳng tới núi Phổ Đà gặp Quán Thế Âm Bồ Tát mách sự tình. Không ngờ con yêu này thừa cơ biến hoá ra giống hệt ta, đánh ngất Đường Tăng, cướp mất hành lý. Có Sa Tăng đến núi Hoa Quả đòi lại, gặp yêu tinh chiếm sào huyệt của ta. Sau đó tới núi Phổ Đà kể lể sự tình, gặp ta đứng hầu dưới toà sen, Sa Tăng vu cho là ta vận cân đầu vùn đi trước chỗ Bồ Tát để lừa dối. Bồ Tát chứng minh cho, không nghe lời Sa Tăng, sai ta cùng hắn tới núi Hoa Quả kiểm nghiệm. Hoá ra con yêu này biến hình giống Lão Tôn y hệt. Mới đánh nhau từ động Thuỷ Liêm lên tận Phổ Đà gặp Bồ Tát, Bồ Tát cũng khó phân, cho nên đánh nhau tới đây, phiền nhân lực chư thiên nhận rõ chân giả giúp.

Dứt lời, Hành Giả kia cũng nói lại một lượt y như vậy.

Các thiên thần quan sát rất lâu cũng không thể phân biệt được. Cả hai Hành Giả gào to:

- Các vị không nhận ra thì hãy mở đường để bọn ta vào gặp Ngọc Đế.

Chúng thần ngăn không nổi, đành mở cửa trời, cả hai xông thẳng lên bảo điện Linh Tiêu. Mã Nguyên soái cùng bốn Thiên soái Trương, Cát, Hứa, Khâu tâu báo:

- Hạ giới có hai Tôn Ngộ Không xông vào cửa trời, miệng đòi gặp Ngọc Đế.

Chưa nói xong, hai Hành Giả đã ầm ĩ lời nhau vào, làm cho Ngọc Đế hoảng hốt rời ngôi báu xuống hỏi:

- Hai người có sao lên làm ầm ĩ cung trời, kêu la trước bệ ngọc, muốn chết hay sao chứ?

Đại Thánh miệng nói:

- Vạn tuế, vạn tuế! Thần nay đã quy y, theo nhập sa môn, không còn dám khinh nhờn người trên nữa. Chỉ vì con yêu tinh này hoá ra giống hệt hình dáng thần...

Cứ thế, cứ thế, bèn thuật lại một lượt sự tình.

- ... Cúi mong được phân biệt thực giả giúp thần!

Hành Giả kia cũng thuật lại sự tình như hệt. Ngọc Đế liền truyền gọi Thác Tháp Lý Thiên vương:

- Hãy mang kính *Chiếu yêu* lại, soi xem kẻ nào là chân là giả, lập tức giết giả cứu thực.

Thiên vương lấy kính ra soi, mời Ngọc Đế cùng chúng thần quát sát. Trong gương kính vẫn là bóng hai Tôn Ngộ Không, gậy vàng, y phục, râu tóc chẳng sai khác. Ngọc Đế cũng chẳng phân biệt được, đuổi cả ra ngoài. Đại Thánh này cười nhạt ha ha, Hành Giả vui mừng cười lớn, tóm đầu nắm gáy, lại kéo nhau ra mà đánh, rơi xuống đường sang Tây phương, bảo rằng:

- Ta với người đi gặp sư phụ! Đi gặp sư phụ!

Lại nói, Sa Tăng từ biệt hai kẻ tại núi Hoa Quả, lại đi ba ngày đêm trở lại thôn trang, đem đầu đuôi sự tình kể lại cho Đường Tăng biết. Đường Tăng hồi hận nói:

- Lúc ấy cứ trách Tôn Ngộ Không đánh ta một gậy, cướp đi hành lý, nào ngờ lại là Hành Giả do yêu tinh biến ra!

Sa Tăng lại kể:

- Con yêu ấy còn giả biến ra một sư phụ, một ngựa trắng, lại cả một Bát Giới gánh đồ của chúng ta, biến cả ra con nữa. Con nhìn tức không được, đập một gậy chết ngay, hoá ra là một con khỉ. Vì vậy chúng kinh hoàng chạy loạn, con lại đến chỗ Bồ Tát trình bày. Bồ Tát cho con đi cùng sư huynh để làm rõ. Nhưng quả là con yêu ấy giống y như sư huynh thực. Con khó giúp được nên về trước báo với sư phụ.

Tam Tạng nghe nói, kinh hoàng thất sắc. Bát Giới cười ha hả:

- Hay, hay, hay quá! Đúng như lời bà lão thí chủ này nói rồi! Bà ấy bảo có mấy người đi lấy kinh rồi, lại có mấy người nữa sao?

Người nhà ấy từ lớn đến bé đều xô vào hỏi Sa Tăng:

- Mấy ngày rồi ngài đi đâu đòi đồ đặc đấy?

Sa Tăng cười, bảo:

- Ta đến Đông Thắng Thần Châu, tới núi Hoa Quả tìm đại sư huynh ta đòi đồ đặc, rồi qua Nam Hải, tới núi Phổ Đà bái Phật Quán Thế Âm, rồi lại về núi Hoa Quả, rồi mới quay về đây.

Bà già lại hỏi:

- Đi lại xa bao nhiêu hã ngài?

Sa Tăng nói:

- Ước chừng trên dưới hai chục ngàn dặm.

Bà lão kêu:

- Ôi, giới ơi! Có mấy ngày mà đi gần ấy đường, hoá là có cười mây mới kịp được!

Bát Giới nói:

- Không cưới mây thì làm sao vượt bể được.

Sa Tăng nói:

- Ngần ấy đường bọn ta đi, nếu là đại sư huynh, chỉ mất một hai ngày là quay về được rồi.

Nhà chủ nghe nói, đều kêu là thần tiên. Bát Giới nói:

- Chúng ta không phải là thần tiên nhưng thần tiên là đời sau của chúng ta đấy!

Đang nói thì nghe huyền não trên không trung, tất cả hoảng hốt đổ ra xem, hoá ra là hai Hành Giả đánh nhau kéo tới. Bát Giới nhìn thấy, ngựa tay không chịu được, bảo:

- Để Lão Trư đi xem nào!

Chú ngốc vút mình bay lên, phóng mắt gọi to:

- Sư huynh đừng kêu âm! Lão Trư tới đây!

Hai kẻ kia nhất tề đáp:

- Sư đệ, đánh yêu tinh đi, đánh yêu tinh đi!

Người nhà thí chủ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nói:

- Đúng là các vị La hán đi mây cưỡi gió nghỉ ở nhà ta đấy! Nhà ta có cúng chay đến thế nào cũng không sánh được với các thánh tăng đâu.

Càng làm thêm cơm chay trà nước, thịnh soạn cúng dường. Lại nói:

- Hai vị Hành Giả này đấu nhau chỉ sợ gây hoạ thôi, trời rung đất chuyển ghê quá!

Tam Tạng thấy bà già ngoài mặt thì mừng, trong bụng thì lo, bèn có lời rằng:

- Lão thí chủ cứ yên tâm, chớ có lo sợ. Bần tăng đã thu phục đồ đệ bỏ ác quy thiện rồi, tất nhiên sẽ cảm ơn thí chủ.

Bà lão luôn mồm đáp:

- Không dám, không dám!

Sa Tăng nói:

- Thí chủ đừng nói vậy, sư phụ cứ ngồi đây, để con cùng nhị huynh đi kéo con yêu đến trước mặt sư phụ. Sư phụ niệm vài câu chú, xem ai đau thì là thật, không đau chính là giả đó.

Tam Tạng nói:

- Lời con rất phải.

Sa Tăng vút lên không trung, nói:

- Hai vị dừng tay, cùng ta tới gặp sư phụ nhận rõ chân giả!

Đại Thánh này ngừng tay, Hành Giả kia cũng dừng tay. Sa Tăng giữ một, còn gọi:

- Bát Giới, huynh cũng giữ một nhé.

Quả nhiên mỗi kẻ bị một người giữ, hạ mây, đi thẳng tới trước ngôi nhà cỏ. Tam Tạng nhìn thấy, liền niệm chú *Khẩn cổ*. Cả hai nhất tề kêu to:

- Bọn con đánh nhau đã khổ, sư phụ sao còn niệm chú phạt con? Đừng niệm! Đừng niệm nữa!

Trưởng lão bản tâm từ thiện, lập tức ngừng niệm chú, chịu không nhận nổi chân giả. Hai kẻ thoát nạn, tiếp tục đánh nhau. Đại Thánh này nói:

- Các đệ, hãy bảo hộ sư phụ, để ta với nó xuống Diêm Vương nhờ phân biệt!

Hành Giả kia cũng nói như vậy. Hai kẻ giằng giằng kéo kéo nhau, lát sau đã biến mất.

Bát Giới nói:

- Sa Tăng, đệ tới động Thủy Liêm, nhìn thấy Sa Tăng gánh hành lý, sao không bắt về?

Sa Tăng nói:

- Yêu tinh ấy thấy đệ vung bảo trượng đánh chết Sa Tăng giả của nó, nó bèn hô cả lũ vây lại bắt đệ, đệ bèn tháo chạy thoát thân, đến mách Bồ Tát, cùng Hành Giả quay lại động ấy. Hai Hành Giả đánh nhau trên không, đệ đi đập phá hang đá của nó, đánh bạt lũ tiểu yêu của nó, chỉ thấy một dòng thác đổ

chứ chẳng biết của động chỗ nào. Tìm không thấy hành lý, cho nên tay không về báo sư phụ.

Bát Giới nói:

- Đệ chả hiểu gì cả. Năm trước ta đi mới đại sư huynh, đã đứng ngay ngoài cửa động. Đại sư huynh bị ta lừa gạt bèn vào động thay y phục, ta thấy rõ ràng đi xuyên qua nước mà. Thác suối ấy chính là cửa động đấy. Con quái kia chắc là giấu đồ đạc của chúng ta trong đó rồi.

Tam Tạng nói:

- Con đã biết của động, hay nhân lúc nó không có ở đó, đến mà lấy lại hành lý, rồi chúng ta đi Tây Thiên thôi. Ngộ Không có đến, ta cũng không nhận nó đâu.

Bát Giới nói:

- Con đi đây!

Sa Tăng nói:

- Nhị huynh, cái động ấy vốn có mấy ngàn khỉ con, một mình huynh e là không độ nổi, sợ chả nên công đâu.

Bát Giới cười:

- Không sợ, không sợ!

Rồi mau chóng ra cửa, vút lên mây, thẳng tới núi Hoa Quả tìm hành lý.

Lại nói, hai Hành Giả đánh nhau loạn cả phía sau Âm Sơn, khiến quỷ ở đấy sợ run, trốn biệt. Có đứa chạy trước, vào tận cửa Âm Ty báo lên bảo điện Sâm La:

- Đại vương ơi, trên núi có hai Tể Thiên Đại Thánh đánh nhau tới!

Sự kinh hoàng đến nỗi đệ nhất điện Tần Quảng vương truyền báo cho nhị điện Sở Giang vương, tam điện Tống Đế vương, tứ điện Biện Thành vương, ngũ điện Diêm La vương, lục điện Bình Đẳng vương, thất điện Tần Sơn vương, bát điện Đô Thị vương, cửu điện Hứa Quan vương, thập điện Chuyển Luân

vương. Điện này truyền điện kia, trong chớp mắt, mười vương hợp đủ, lại sai người phi báo với Địa Tạng vương. Khắp điện Sâm La, tập hợp âm binh sẵn sàng bắt kẻ gian trá. Chỉ nghe tiếng gió mạnh ào ào, mù dâng ngợp ngợp, hai Hành Giả nhấp nhô kéo tới điện Sâm La.

Vua âm phủ ngăn lại hỏi:

- Đại Thánh có việc gì mà náo loạn cõi u minh của ta?

Đại Thánh này nói:

- Ta vì bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên lấy kinh, đường qua nước Tây Lương, đến một quả núi, gặp đạo tặc chặn đường uy hiếp thầy ta, Lão Tôn đánh chết mấy đứa, sư phụ trách mắng, đuổi ta về. Ta đến Quán Thế Âm Bồ Tát ở Nam Hải mách chuyện, không ngờ con yêu này khéo miệng thế nào, giả biến ra hình dạng của ta, giữa đường đánh chết ngất sư phụ, cướp cả hành lý. Sư đệ Sa Tăng đến núi của ta đòi đồ đạc, con yêu lại giả danh lập sư phụ, định sang Tây Thiên lấy kinh. Sa Tăng đến tận Nam Hải gặp Bồ Tát, chính lúc ta ở bên cạnh. Sư đệ nói hết duyên cớ, Bồ Tát sai ta cùng sư đệ tới núi Hoa Quả quan sát, quả nhiên nó đã chiếm chỗ của ta. Ta cùng nó tranh biện tới chỗ Bồ Tát, thực giả tương mạo, lời nói đều như nhau, Bồ Tát cũng khó nhận chân giả. Lại lỗi con yêu này lên Thiên cung, các thần cũng khó phân biệt, nên lại đi gặp sư phụ ta. Sư phụ ta niệm chú *Khẩn cô* thử xem, nó cũng đau đớn như ta. Vậy phải quấy rối cõi u minh, mong Diêm vương tra hộ ta sổ sinh tử, xem *giả Hành Giả* xuất thân từ đâu, mau chóng truy ra hồn phách của nó, tránh khỏi hai lòng hỗn loạn.

Con quái kia cũng nói một lượt y như thế. Diêm vương nghe nói, cho gọi ngay phán quan quản sổ sách, nhất nhất tra từ đầu tới cuối, tịnh không thấy tên giả Hành Giả. Lại tra văn bạ loài có lông, một trăm ba mươi điều về loài khỉ. Vào hồi Tôn Đại Thánh ít tuổi mà đặc đạo, đại não âm ty, gạch sạch tên các loài khỉ đã chết; từ đó về sau, phạm là giống khỉ

thấy đều không tên hiệu. Tra xét xong, lên điện báo lại. Diêm Vương ai nấy cầm hốt, nói với Đại Thánh:

- Đại Thánh, cỡi u mình đã không còn tên hiệu để tra xét, ngài hãy trở về dương gian mà tra xét đi.

Dang nói thì thấy Tạng vương Bồ Tát bảo:

- Hãy khoan! Hãy khoan! Để ta đưa Đế Thích ra nghe cho rõ thực giả hộ.

Đế Thích vốn là tên một con thú núp dưới án để kinh của Địa Tạng Bồ Tát. Nó mà nằm úp xuống đất, thì trong chốc lát, khắp bốn châu lớn, núi sông xä tắc, trời thẳm đất dày, sâu bọ, loài có vảy, loài có lông, côn trùng, tiên trời, tiên đất, tiên thần, tiên người, tiên quỷ đều bị nó soi tỏ thiện ác, nghe thấu hiển ngu. Con thú ấy vâng lệnh Địa Tạng, nằm phục ngay giữa điện Sâm La. Lát sau, ngẩng đầu lên, thưa với Địa Tạng:

- Con quái tuy có tên, nhưng không thể nói toạc ra trước mặt, cũng không thể giúp sức bắt nó được.

Địa Tạng hỏi:

- Nói ngay trước mặt thì sao?

Đế Thích nói:

- Nói ngay trước mặt, sợ rằng yêu tinh gây sự, gây rối điện bấu, khiến cho âm phủ chẳng yên.

Lại hỏi:

- Sao không thể giúp sức bắt nó?

Đế Thích nói:

- Yêu tinh thần thông, không kém gì Tôn Đại Thánh. Thần thánh cỡi u mình có bao nhiêu pháp lực đâu, cho nên không thể bắt được nó đâu.

Địa Tạng nói:

- Vậy phải làm sao để trừ khử nó?

Đế Thích nói:

- Phật pháp vô biên.

Địa Tạng bưng tỉnh ngộ, bèn nói với Hành Giả:

- Hai người hình dung như một, thần thông khó phân, nếu muốn phân biệt, hãy tới chỗ Thích ca Như Lai ở chùa Lô Âm mới biết rõ được.

Hai Hành Giả nhất tề đáp lời:

- Nói đúng đấy! Nói đúng đấy! Ta và người hãy tới trước mặt Phật tổ mà phân biệt.

Diêm vương mười điện tiễn ra, đáp tạ Địa Tạng, trở về cung Thuý Vân, sai quý đóng cửa ải u minh.

Hai Hành Giả đăng vân giá vũ, xông lên Tây Thiên. Có thơ ghi lại rằng:

*Người có hai lòng sinh hoạ tại
Chân trời góc biển lẫn lẫn hoài
Muốn ngồi ngựa báu tam công lớn
Lại ước xe loan nhất phẩm đài.
Bắc chiến Nam chinh không chút nghỉ
Tây trừ Đông quét chữa yên nơi
Cửa thiền nên học Vô tâm quyết
Tĩnh dưỡng thơ ngây kết thánh thai.*

Hai kẻ giảng giảng kéo kéo nhau giữa không trung, vừa đi vừa đánh, âm ỉ tiến thẳng tới cửa ngoài của Lô Âm Bảo sát trên non tiên Linh Thấu thuộc Đại Tây Thiên. Các vị Tứ đại Bồ Tát, năm trăm La hán, ba ngàn Yết đế, Tỳ khưu ni, Tỳ khưu tăng, Ưu bà tắc, Ưu bà ni đều đã đông đủ dưới đài sen thất bảo nghe Như Lai thuyết pháp. Như Lai chính lúc đang giảng rằng:

*Có trong không có, không trong không không
Không sắc sắc không, không trong không không
Chẳng có là có, chẳng không là không
Chẳng sắc là sắc, chẳng không là không.
Không tức là không, sắc tức là sắc.*

*Sắc không chắc sắc, sắc tức là không.
Không không chắc không, không tức là sắc.
Biết không chẳng không, biết sắc chẳng sắc.
Danh được chiếu tỏ, mới đạt diệu âm.*

Đại chúng cúi đầu quy y. Đang tụng đọc ran ran, Như Lai thấy hoa trời rụng rơi lả tả, liễn rời toà báu, nói với đại chúng:

- Các người thấy đều một lòng, hãy xem "hai lòng" đánh nhau tới kia.

Đại chúng ngẩng nhìn, quả là hai Hành Giả, gào trời kêu đất đánh thẳng tới thẳng cảnh Lôi Âm, khiến cho tám Đại Kim Cương vội vã xông lên ngăn lại:

- Các người định đi đâu?

Đại Thánh này nói:

- Yêu tinh biến hình giống hệt ta, nên muốn tới trước đài sen nhờ Như Lai phân biệt hư thực giúp.

Các Kim Cương không ngăn lại nữa. Cả hai kêu inh ỏi dưới toà sen, quỳ trước Phật tổ, lạy thưa rằng:

- Đồ đệ bảo hộ Đường Tăng đi cầu chân kinh, suốt đường dài hàng ma bắt quỷ, lao khổ bao nhiêu tinh thần. Mới được nửa đường, tình cờ gặp cướp, không may đồ đệ hai lần đã thương mấy kẻ. Sư phụ mắng đuổi về, không cho cùng đi bái Như Lai mình vàng. Đồ đệ hết cách đành về Nam Hải, kể khổ với Bồ Tát. Ngờ đâu con yêu tinh này giả dạng biến ra y hệt tiếng nói, tướng mạo như đồ đệ, tới đánh ngất sư phụ, cướp đi hành lý. Sư đệ Ngộ Tĩnh tìm tới núi Hoa Quả, bị yêu tinh xảo trá lừa leo nói rằng đã có chân tăng đi lấy kinh. Ngộ Tĩnh chạy tới Nam Hải kể lại mọi sự. Quán Âm biết vậy, sai đồ đệ cùng Ngộ Tĩnh quay lại núi Hoa Quả. Vì vậy, hai bên mới cùng so thực giả, kéo tới Nam Hải, lên tận Thiên cung, xuống cả Âm phủ đều không phân biệt nổi. Cho nên cả gan lên đây, cúi xin mở cửa lương thiện, rộng niệm từ bi, chỉ rõ thực giả cho đồ đệ,

ngõ hầu bảo hộ Đường Tăng đích thân bái Phật, cầu kinh về Đông Thổ, mở mang Phật pháp muôn đời.

Đại chúng nghe cả hai bên nhất tề đồng thanh nói cùng một lượt như nhau thì cũng không phân biệt được, chỉ có Như Lai biết. Đang định nói rõ, bỗng thấy trong mây màu từ phương Nam tới hiện ra Quán Âm tới thăm bái Phật.

Phật tổ chấp tay:

- Quán Âm tôn giả, hãy xem hai Hành Giả, ai là chân là giả đây?

Bồ Tát nói:

- Hôm trước tại đất hoang của đồ đệ đã không phân biệt nổi.

Như Lai cười:

- Các vị pháp lực rộng lớn, chỉ có thể từng trải các việc khắp trời, mà không thể biết hết các vật khắp trời, cũng không thể rộng hiểu các chủng loại khắp trời.

Bồ Tát xin được nghe nói về chủng loại khắp trời. Như Lai mới nói:

- Trong trời có năm loại tiên là trời, đất, thần, người, quỷ. Có năm loại trùng là khoả, lân, mao, vũ, côn. Con yêu tinh này không thuộc trời, không thuộc đất, không thuộc thần, không thuộc người, không thuộc quỷ, cũng chẳng thuộc khoả, lân, mao, vũ, côn. Trong trời lại còn có bốn loại khỉ loạn thế, không thuộc vào mười loại kia.

Bồ Tát nói:

- Xin hỏi bốn loại khỉ ấy ra sao?

Như Lai nói:

- Loại thứ nhất là khỉ đá thông minh, thông thạo biến hoá, hiểu biết thiên thời, tỏ tường địa lợi, dối dờn tinh dầu. Loại thứ hai là khỉ ngựa dít đỏ, hiểu âm dương, rành nhân sự, giỏi xuất nhập, khó chết, sống dai. Loại thứ ba là khỉ vượn nhanh tay, nắm nhật nguyệt, thu ngàn non, tỏ lành dữ, xoay vần cần khôn.

Loại thứ tư là khỉ sói sáu tai, khéo nghe âm, giỏi phán đoán, biết sau trước, muôn vật đều rành. Bốn loại khỉ này không thuộc vào mười loại thường gặp, không để tên trong chốn càn khôn. Ta xem *Ngộ Không* giả này là loại khỉ sói sáu tai đó. Con khỉ này nếu đứng một chỗ thì biết được việc ngoài ngàn dặm. Mọi chuyện người nói nó đều nghe thấy; cho nên gọi là khéo nghe âm, giỏi phán đoán, biết sau trước, muôn vật đều rành. Cùng hình cùng tiếng với *Ngộ Không* thật, đích thị là khỉ sói sáu tai.

Khỉ sói nghe thấy Như Lai nói rõ bản tướng của mình thì lông run dạ sợ, vội vươn mình nhảy trốn đi. Như Lai thấy nó chạy, lập tức lệnh cho đại chúng ra tay. Đã có bốn Bồ Tát, tám Kim Cương, năm trăm A la hán, ba ngàn Yết đế, Tỳ khưu tăng, Tỳ khưu ni, Ưu bà tắc, Ưu bà di, Quan Âm, Mộc Xoa, nhất tề vây chặt. Tôn Đại Thánh cũng muốn xông lên. Như Lai nói:

- *Ngộ Không* chớ động thủ, để ta bắt nó giúp người.

Con khỉ sói lông dựng xương run, liệu thế khó thoát, bèn lắc thân một cái, biến thành con ong mật bay vút lên trên. Như Lai tung bát vàng lên, úp đúng ong mật xuống. Đại chúng không hay, ngỡ là nó chạy rồi. Như Lai cười bảo:

- Đại chúng chớ phản nản. Yêu tinh chưa chạy đâu, hãy nhìn dưới bát vàng của ta kia.

Đại chúng đồng loạt tiến lên, mở bát, quả nhiên nhìn ra bản tướng, rõ một con khỉ sói sáu tai. Tôn Đại Thánh kìm không nổi, múa cây thiết bồng, đập một phát xuống đầu, đến nay tuyệt diệt giống này.

Như Lai không vui, lớn tiếng:

- Thương thay! Thương thay!

Đại Thánh nói:

- Như Lai đừng nên thương xót nó. Nó đã thương sự phụ con, cướp đoạt hành lý của chúng con, theo luật xét nó cướp của đánh người, cướp giữa ban ngày cũng đáng chém đầu rồi.

Như Lai nói:

- Người mau chóng bảo hộ Đường Tăng tới đây cầu kinh đi!
Đại Thánh khẩu đầu cảm tạ:

- Xin báo với Như Lai cho tở: sư phụ nhất định không cần con nữa. Bây giờ con đi, nếu không được nhận thì lại chẳng uống một phen toan tính hay sao! Cúi mong Như Lai lương thiện, bỏ chú *Khẩn* cô, thu lại vòng vàng, cho con hoàn tục.

Như Lai nói:

- Người chớ nói bậy, không được ngông cuồng. Ta sẽ khiến Quan Âm đưa người đi, không sợ sư phụ người không nhận. Dốc sức bảo hộ Đường Tăng, đến khi công thành về cực lạc, người cũng được dự ngôi đài sen.

Quan Âm bên cạnh nghe vậy, bèn chấp tay tạ ơn, rồi dẫn Ngộ Không cưỡi mây mà đi. Theo sau có Mộc Xoa Hành Giả, Bạch Anh Ca. Chẳng bao lâu đã tới lều cỏ nhà dân. Sa hoà thượng nhìn thấy, vội mời sư phụ ra đón. Bồ Tát nói:

- Đường Tăng, hôm trước đánh người là con khỉ sáu tai giả Ngộ Không. May nhờ Như Lai thấu tở, nó đã bị Ngộ Không đánh chết rồi. Nay người hãy thu nhận lấy Ngộ Không. Đường đi quý ma chưa hết, cần có Ngộ Không bảo hộ mới tới được Linh Sơn bái Phật cầu kinh. Chớ nên trách giận nữa.

Tam Tạng cúi đầu nói:

- Kính xin theo lời chỉ giáo.

Chính lúc bái tạ thì nghe gió đông cuốn cuộn, mọi mắt cùng trông, hoá ra Trư Bát Giới lưng vác hai bao gói, cưỡi gió vù về. Chú ngọc nhìn thấy Bồ Tát, cúi mình lạy:

- Đồ đệ hôm trước từ biệt sư phụ tới động Thuỷ Liêm núi Hoa Quả tìm hành lý, quả có một Đường Tăng giả, Bát Giới giả, đều bị đồ đệ đánh chết rồi, hoá ra là hai con khỉ. Đồ đệ vào trong mới tìm thấy hành lý. Kiểm lại thì không thiếu vật gì, nên cưỡi gió về đây. Không biết hai Hành Giả ở tận đâu rồi.

Bồ Tát kể lại đầu đuôi chuyện Như Lai nhận rõ yêu quái. Chú ngọc vô cùng mừng rỡ, cảm tạ liên hồi. Thầy trò cùng bái tạ xong, Bồ Tát về Nam Hải. Thầy trò lại đồng tâm hiệp ý như xưa, rũ sạch niềm oan, cởi bỏ giận dữ. Lại cảm ơn nhà dân, buộc chặt hành lý, yên ngựa, lên đường sang Tây. Thực là:

*Giữa lối chia lìa loạn ngũ hành,
Hàng yêu tu hội hợp nguyên minh.
Thân về tâm lắng thiền đang định,
Sáu "biết" xưa trừ đạn tự thành.*

Chuyến này không biết bao lâu Tam Tạng mới được gặp Phật cầu kinh, hãy chờ hồi sau phân giải.

VAN HOA ---

HỐI THỨ NĂM MƯƠI CHÍN

ĐƯỜNG TAM TẠNG MẮC NGHÈN NÚI HOẢ DIỆM TÔN HÀNH GIẢ MỘT MƯƠN QUẠT BA TIÊU.

*Bao nhiêu loại tính vốn là chung,
Bể chứa vô cùng.
Ngàn suy muôn tính rồi ra hồng,
Màu màu sắc sắc hoà dung.
Có ngày công nên việc trọn,
Viên minh pháp tính hưng long.
Chớ xui sai khác tới tây đông,
Khép chặt lao lung.
Thu vào yên thả lò đan quý,
Luyện được kim ô một vẻ hồng.
Rờ rờ lung linh kiều diễm,
Mặc chó vào ra cười rống.*

Tam Tạng tuân theo Bồ Tát chỉ giáo, thu nhận Hành Giả, cùng Bát Giới, Sa Tăng xoá sạch hai lòng nghi ngờ, đồng tâm hiệp lực lên đường tới Tây Thiên.

Nói sao hết năm tháng trôi vèo, nhật nguyệt thoi đưa. Trải qua hạ nồng nắng rực, lại đến ba tháng thu sương. Những là:

*Mảnh mây tan tác gió tây gấp,
Hạc kêu non thẳm sương đầm rừng
Quang cảnh những thê lương,*

*Núi dài nước miên man
Cánh hồng tới ải bắc,
Chim én về bờ nam
Đường khách ngại cô đơn,
Áo sư dễ giá hàn.*

Thầy trò bốn người cứ tiến, dần dần cảm thấy nóng rực người. Tam Tạng ghim ngựa nói:

- Hiện đang độ thu, có sao lại nóng vậy nhỉ?

Sa Tăng nói:

- Sư phụ vốn không biết rồi. Đường sang Tây phương có nước Tư Ha Lý là nơi mặt trời lặn, tục gọi là *mặt trời hết*. Nếu đến giờ Thân, Dậu, quốc vương sai người lên thành, gõ trống thổi tù và lẫn với tiếng sóng bể. Mặt trời là Thái Dương chân hoả, lặn về phía bể Tây như hoả chìm vào thuỷ, sục sôi ừng ực. Nếu không có tiếng trống gõ tù và lẫn lộn vào tai thì trẻ em trong thành sẽ giết mình mà chết. Chốn này khí nóng hun người, chắc là nơi mặt trời lặn đây.

Đại Thánh nghe nói, nhin cười không nói:

- Chú cóc đừng nói khoác! Nếu nói tới nước Tư Ha Lý thì quá sớm đây. Như sư phụ sớm ba chiều hai, chân chữ thế này thì có từ trẻ tới già, già rồi lại trẻ, già trẻ ba kiếp cũng chẳng tới đâu.

Bát Giới nói:

- Đại huynh à, theo huynh nói, không phải nơi mặt trời lặn thì có sao nóng dữ thế?

Sa Tăng nói:

- Chắc là khí hậu tai quái, mùa thu mà trời hạ đó thôi.

Ba người đang tranh cãi thì nhìn thấy bên đường có một toà trang viện, nhà lợp ngói đỏ, tường bao ốp gạch hồng, cánh cửa sơn đỏ, ván phản tô hồng, một dãy đều hồng đỏ. Tam Tạng xuống ngựa, nói:

- Ngộ Không, con đến nhà dân hỏi xem có sao lại nóng bức ngột ngạt vậy?

Dại Thánh thu thiết bổng, chỉnh tề khăn áo, vuốt ve ra vẻ
nho nhã, rời khỏi đường cái, thẳng tới trước cửa trang viện. Từ
trong cổng chợt xuất hiện một ông lão, trông vẻ:

*Mặc chiếc áo vải thô dày
Vàng chẳng ra vàng, đỏ chẳng ra đỏ,
Ván chiếc khăn lụa mỏng
Xanh chẳng ra xanh, thâm chẳng ra thâm.
Trong tay chống một gậy trúc đốt thô,
Cong chẳng ra cong, thẳng không ra thẳng.
Dưới chân dận đôi giày ống,
Mới chẳng ra mới, cũ chẳng ra cũ.
Mặt như đồng thau, râu tựa tơ bạc,
Hai hàng lông mày thọ dài mắt biếc,
Một khoé miệng cười răng loé vàng.*

Ông lão chợt ngừng mạnh đầu, nhìn thấy Hành Giả, giật
thót người, kêu to:

- Người là quái nhân từ đâu tới thế? Làm gì trước cửa nhà
ta vậy?

Hành Giả đáp lễ:

- Lão thí chủ, xin đừng sợ. Ta không phải quái nhân gì đâu.
Bản tăng là người Đông Thổ Đại Đường, phụng mệnh vua sang
Tây phương cầu kinh. Thấy trò có bốn người, vừa tới đất bấu
này, thấy khí trời nóng nực, một là không hiểu nguyên do, hai
là không biết địa danh, đành tới đây xin thí chủ chỉ giáo.

Ông lão mới yên tâm, cười nói:

- Trưởng lão đừng trách nhé. Già tôi nhất thời hoa mắt,
không biết tôn nhan.

Hành Giả nói:

- Không dám.

Ông già lại hỏi:

- Sư phụ của ngài ở đường nào vậy?

Hành Giả nói:

- Là người đang đứng trên đầu nam đường cái kia!

Ông già giục:

- Mời lại đây, mời lại đây.

Hành Giả mừng rỡ, vẫy tay một cái, Tam Tạng lập tức cùng Bát Giới, Sa Tăng dắt ngựa trắng, gánh hành lý tiến lại, làm lễ chào ông lão. Ông lão thấy Tam Tạng phong thái đàng hoàng, Bát Giới, Sa Tăng tướng mạo kỳ quái, vừa hãi vừa mừng, đành mời vào trong, gọi trẻ nhỏ pha trà, làm cơm.

Tam Tạng nghe nói, đứng lên cảm tạ:

- Xin hỏi quý công: quý cảnh đây đang dịp thu lạnh, cơ sao nóng nực?

Ông già nói:

- Đất này tên gọi là Hoả Diệm Sơn, núi lò lửa. Chẳng xuân chẳng thu, bốn mùa đều nực.

Tam Tạng hỏi:

- Núi Hoả Diệm nằm ở mé nào? Có chấn lối sang Tây không?

Ông già nói:

- Tây phương thì đi không được rồi. Núi ấy nằm cách đây 60 dặm, chính là đường đi Tây phương phải qua, nhưng có tới 800 dặm lò lửa, bốn chung quanh cỏ chẳng sống nổi một tác nào. Nếu qua được núi, dù có là đầu đội đồng, thân khoác thép thì cũng chảy ra nước thôi.

Tam Tạng nghe vậy, kinh hoàng tái mặt không dám hỏi nữa.

Ngoài cửa có một chú bé trai đẩy một chiếc xe đồ đậu bên cạnh, rao to: "Mua kẹo đây!". Đại Thánh nhổ sợi lông, biến thành đồng tiền, gọi mua kẹo.

Chú bé nhận tiền, bất kể xấu tốt, mở cái áo trùm xe, hơi nóng ngùn ngụt, lấy ra một miếng kẹo đưa cho Hành Giả. Hành Giả để trên tay, như cục than trong lò lửa, tựa đỉnh nóng trong bếp hơi. Hành Giả trở tay trái, lật tay phải, rồi lại tung phải tung trái, miếng liền hồi:

- Nóng, nóng, nóng! Khó ăn, khó ăn quá!

Chú bé cười:

- Sợ nóng thì đừng đến đây. Ở đây toàn là nóng cả.

Hành Giả nói:

- Cậu này chả hiểu biết gì cả. Thường có câu: *Không lạnh không nóng, ngũ cốc không mảy*. Ở đây nóng quá dữ, kẹo bột của cậu ở đâu ra thế?

Chú bé đáp:

- Nếu muốn có bột làm kẹo, đi cầu Thiết Phiến tiên.

Hành Giả hỏi:

- Thiết Phiến tiên là gì vậy?

- Thiết Phiến tiên có quạt Ba Tiêu. Được quạt ấy, quạt một cái tắt lửa ngay, quạt hai cái nổi gió lên, quạt ba cái đổ mưa rơi. Chúng tôi nhờ có quạt, kịp thời thu hoạch, cho nên có ngũ cốc sinh sống. Nếu không, cỏ chẳng mọc nổi một gang đâu.

Hành Giả nghe nói, vội quay mình chạy vào trong, dâng kẹo lên Tam Tạng, nói:

- Sư phụ yên tâm, không phải lo xa đâu, cứ ăn kẹo đã, rồi con sẽ nói sư phụ nghe.

Trưởng lão cầm kẹo trong tay, nói với ông già chủ nhà:

- Mời lão trượng dùng kẹo.

Ông già nói:

- Nhà tôi cơm nước chưa mời, sao dám ăn kẹo của trưởng lão.

Hành Giả cười, nói:

- Ông chủ à, cơm nước không cứ phải mời đâu. Xin hỏi ông: tiên Thiết Phiến trụ trì ở đâu?

Ông già nói:

- Ngài hỏi tiên làm gì?

Hành Giả nói:

- Mới rồi người bán kẹo nói, vị tiên ấy có cây quạt Ba Tiêu.

Mượn được quạt, quạt một cái là lửa tắt, hai cái là gió lên, ba cái là mưa rơi. Các vị ở đây nhờ đó thu hoạch, mới có ngũ cốc sinh sống. Ta muốn tìm vị tiên ấy mượn quạt dập lửa núi Hoả Diệm để đi qua, cũng là giúp cho đất này thu hoạch đúng mùa, sinh sống yên ổn.

Ông già nói:

- Vốn thì có chuyện ấy thực, nhưng các ngài không có lễ vật, e rằng thánh tiên không cho đâu.

Tam Tạng hỏi:

- Vị tiên ấy đòi lễ vật gì?

Ông già nói:

- Dân chúng tôi đây mười năm lễ cầu một chuyến. Bốn lợn bốn dê, hoa hồng trong ngoài, hoa quả theo mùa, hương thơm đặc biệt, gà ngan rượu quý, trai giới thành tâm, vái lạy tiên trong núi mỗi ngài xuất động đến đây bố thí ra tay.

Hành Giả nói:

- Quả núi ấy ở đâu? Tên gọi là gì? Khoảng bao nhiêu dặm? Để ta đi mượn quạt về.

Ông lão nói:

- Quả núi ấy ở phía tây nam, gọi là Thuý Vân sơn. Trong núi có một động tiên gọi là động Ba Tiêu. Thiện tín nam nữ chúng tôi đi lễ tiên, cả đi cả về mất một tháng, tính ra tới một ngàn bốn trăm năm mươi sáu dặm.

Hành Giả cười:

- Chả mấy nổi, đi về ngay ấy mà.

Ông lão nói:

- Hãy ở lại dùng chút cơm nước đã, mang ít lương khô đi, cần hai người đi cho có bạn. Trên lối ấy chả có nhà cửa gì, lại nhiều hổ sói, một ngày không tới được đâu. Đừng có coi thường.

Hành Giả cười:

- Không cần, không cần! Ta đi đây!

Nói một câu đã chẳng thấy đâu. Ông lão hoảng quá la lên:

- Trời ơi! Hoá ra là thần nhân đằng vân giá vũ.

Do đó càng cung phụng Đường Tăng gấp bội.

Lại nói, Hành Giả tức thời thẳng tới Thuý Vân sơn, dừng hạ mây lành, đích thân tìm cửa động. Chợt nghe tiếng chát chúa, là một tiểu phu chặt cây trong rừng. Hành Giả rảo bước tới, lại nghe người ấy, rằng:

*Thấp thoáng trời mây cũ cảnh xưa,
Vách trơ cỏ rậm khó tìm đường.
Non Tây mắt ngóng mưa mai tới,
Về lại khe Nam lội ngập dòng.*

Hành Giả lại gần thi lễ:

- Tiểu huynh, xin cho hỏi một chút.

Người tiểu phu buông búa, đáp lễ:

- Trưởng lão ở đâu ta?

- Xin hỏi tiểu huynh, đây có phải núi Thuý Vân chăng?

- Đúng đó!

Hành Giả nói:

- Có một hang động Ba Tiêu của Thiết Phiến tiên, là ở đâu nhỉ?

Tiểu phu cười:

- Động Ba Tiêu này tuy có nhưng không có tiên Thiết Phiến, chỉ có công chúa Thiết Phiến còn gọi là La Sát nữ.

Hành Giả nói:

- Người ta bảo vị ấy có cây quạt Ba Tiêu có thể dập lửa núi Hoả Diệm, có phải chăng?

Tiểu phu nói:

- Đúng thế, đúng thế! Vị thánh này có bảo bối ấy, dập tắt được lửa, bảo hộ dân sinh địa phương, cho nên gọi là tiên Thiết Phiến. Chúng tôi ở đây không rành lắm, chỉ biết vị ấy tên gọi La Sát nữ, là vợ của Đại Lực Ngưu Ma vương.

Hành Giả nghe nói, kinh hoàng tái mặt, trong lòng thầm nghĩ: "Lại oan gia rồi! Năm xưa hàng phục Hồng Hải Nhi, nghe nói là con của nhà này đây. Ngày trước ở hang Phá Nhi núi Giải Dương gặp chú nó, chú nó còn không chịu cho nước thần, ý muốn báo thù. Nay gặp đúng cha mẹ nó thì làm sao mượn nổi quạt thần đây!"

Người đón củi thấy Hành Giả dăm chiêu nghĩ ngợi, than thở liên hồi thì cười mà rằng:

- Trưởng lão, người là người xuất gia, có gì phải lo lắng? Đường mòn này chạy về đông, không đầy năm, sáu dặm là tới động Ba Tiêu. Đừng sốt ruột nữa.

Hành Giả nói:

- Chẳng nói giấu tôn huynh, ta là đại đồ đệ của Đường Tăng, vâng mệnh Hoàng đế Đông Thổ Đại Đường sang Tây Thiên cầu kinh. Năm trước tại hang Hoả Vân từng có đôi co với con trai của bà La Sát là Hồng Hải Nhi, nay sợ bà ấy mang lòng thù hận, không cho mượn quạt, cho nên dăm lo ngại.

Tiểu phu nói:

- Đại trưởng phu xét nét mặt, đoán sắc diện, chỉ lấy danh nghĩa mượn quạt, đừng nhận chuyện khó xử đã qua, thế nào mà chả được.

Hành Giả nghe lời, đáp lễ, giọng rõ to:

- Đa tạ tôn huynh chỉ giáo. Ta đi đây.

Lập tức từ biệt tiểu phu, thẳng tới cửa động Ba Tiêu. Chỉ thấy hai cánh cửa đóng chặt, bên ngoài cảnh quan tươi đẹp. Nơi này thú vị quá! Đây là:

*Núi nhờ đá làm cốt,
Đất lấy đá nên tinh.
Khói ráng đầm ẩm ướt
Rêu rong rờn non xanh.
Nguy nga thế dựng hơn Bồng Đảo*

*Tịch mịch hương hoa tựa Hải Doanh.
Mấy gốc thông cao ngời hạc nội,
Vài hàng liễu rủ rộn non oanh.
Quả nhiên cổ tích ngàn năm đó,
Muôn thuở dấu tiên mong.
Phượng đẹp kêu ngô biếc,
Rồng xanh ẩn sóng lừng
Lối uốn dây leo giăng mắc
Song mây bạc đá lồng bông.
Vườn hủ vách xanh mừng trăng mọc
Chim ran cây vút đón trời hồng
Hai rừng trúc rợp như mưa mát
Một luống hoa chen mượt gấm nhung
Chợt thấy trắng mây từ dãy thắm,
Lan man đây đó theo gió lồng.*

Hành Giả tiến lên, gọi:

- Ngưu đại huynh, mở cửa! Mở cửa nào!

Két một tiếng, cửa động mở ngay, từ trong đi ra một cô gái lông lá, tay xách giỏ hoa, vai vác bữa, thực là:

*Một thân lam lũ không trang sức,
Nét mặt tinh thần rõ đạo tâm.*

Hành Giả bèn cúi đầu, chấp tay thưa:

- Tiểu nữ ơi, phiền cô báo lên công chúa hộ ta một tiếng. Ta vốn là hoà thượng đi lấy kinh, qua lối sang Tây, không vượt nổi núi Hoả Diệm, nên cả gan tới mượn quạt Ba Tiêu.

Cô gái lông lá nói:

- Người là hoà thượng chùa nào? Tên là gì? Tôi sẽ báo vào hộ cho.

Hành Giả nói:

- Ta từ Đông Thổ tới, tên gọi hoà thượng Tôn Ngộ Không.

Cô gái lập tức quay vào, quỳ trước La Sát nữ báo rằng:

- Thưa bà, ngoài cửa động có hoà thượng Tôn Ngộ Không từ Đông Thổ tới, muốn gặp bà, xin mượn quạt Ba Tiêu dập lửa để qua núi Hoả Diệm.

La Sát nữ nghe ba chữ *Tôn Ngộ Không*, đột nhiên như dầu đổ vào lửa, máu dồn lên mặt bừng bừng, uất hận trào lên ngàn ngút. Miệng rủa luôn:

- Con khi mất dạy, nay đã tới rồi!

Bèn gọi:

- A hoàn! Lấy áo giáp, mang binh khí ra đây!

Lập tức áo giáp, binh khí mang ra. La Sát nữ nắm hai thanh bảo kiếm mũi nhọn xanh lè, chỉnh đốn y phục, xông ra cửa động. Hành Giả nấp bên ngoài, trộm ngắm dung nhan ra sao. Chỉ thấy:

*Đầu quấn khăn hoa tròn trịa,
Thân mang mây gấm áo bào.
Nơi lưng quấn đôi vòng gân hổ
Thấp thoáng váy thêu mỹ miều
Hài cong mỏ phượng ba tấc,
Chân quấn sà cạp vàng hoa
Tay cầm kiếm báu dần giọng quát,
Dữ tựa tựa Nguyệt Bà.*

La Sát nữ xông ra cửa, quát to:

- Tôn Ngộ Không đâu rồi?

Hành Giả tiến lên, khom mình làm lễ, nói:

- Chị dâu à, có Lão Tôn kính chờ đây ạ.

La Sát nguẩy một tiếng, nói:

- Ai là chị dâu nhà người! Ai cần người chờ đón!

Hành Giả nói:

- Tôn phủ Ngưu Ma vương, thuở xưa từng cùng Lão Tôn kết

nghĩa, thành bầy anh em thân thích. Nay được biết công chúa chính là phu nhân của Ngưu Ma vương, sao lại không tôn là chị dâu cho được!

La Sát nói:

- Đồ khốn kiếp nhà người. Đã kết tình huynh đệ, sao lại hại con ta!

Hành Giả vờ hỏi:

- Lệnh lang là ai nhỉ?

La Sát nói:

- Con ta là Thánh Anh Đại vương Hồng Hải Nhi ở Hoả Vân động khe Thông Khô núi bị người hại rồi. Chúng ta đang tìm không ra người để báo thù, nay người lại tới nhà nộp mạng, ta nhất định không tha được.

Hành Giả mặt vui vẻ, nói:

- Chị dâu hoá ra không hiểu biết gì cả, trách nhầm cả Lão Tôn rồi. Lệnh lang vì bất sự phụ ta, đòi rán đòi quay, may nhờ Quán Âm Bồ Tát thu phục, cứu được sư phụ. Lệnh lang ngày nay là Thiện Tài đồng tử bên mình Bồ Tát, thực sự chính quả Bồ Tát, không sinh không diệt, không bụi không nhơ, thọ ngang trời đất, sánh cùng nhật nguyệt. Chị dâu đã chẳng tạ ơn Lão Tôn giữ mạng lệnh lang, lại còn trách ta, là làm sao chứ?

La Sát nói:

- Đồ khốn kiếp xảo quyệt kia! Con ta tuy không vong mạng, nhưng không được ở bên cạnh ta, biết bao giờ mẹ con gặp mặt!

Hành Giả cười nói:

- Chị dâu muốn gặp lệnh lang, có gì là khó. Chị hãy cho đệ mượn quạt Ba Tiêu, quạt cho tắt lửa rồi, đưa sư phụ đệ đi qua, đệ sẽ tới chỗ Bồ Tát Nam Hải đón lệnh lang về gặp chị, trả luôn cả quạt cho chị, có gì mà không được! Lúc ấy, chị xem xem cậu ấy có mất một sợi lông nào không. Nếu suy suyễn chỗ nào, chị trách móc còn có lý. Nếu phong độ hơn ngày trước, chị nên tạ ơn đệ.

La Sát nói:

- Khốn kiếp! Cất bớt cái lẻo mép đi, vươn cổ ra đây để ta chém cho mấy nhát. Nếu chịu được đau ta sẽ cho mượn quạt; nếu chịu không nổi, ta sẽ cho người về châu Diêm Vương sớm.

Hành Giả xua tay cười, bảo:

- Chị dâu không phải nhiều lời. Lão Tôn vươn cổ sẵn đây, mặc cho chị chém bao nhiêu thì chém, chỉ sợ mệt sức thôi. Nhớ là phải cho mượn quạt đấy nhé.

La Sát không đợi dài dòng, hai tay múa kiếm, nhắm đầu Hành Giả bổ đùng đùng, chém tới mấy chục nhát, Hành Giả vẫn chả hề thấy gì. La Sát sợ hãi, quay đầu định chạy. Hành Giả nói:

- Chị dâu, đi đâu thế? Cho ta mượn quạt đi nào!

La Sát kia nói:

- Bảo bối của ta không dễ cho mượn được.

Hành Giả nói:

- Đã không cho mượn thì hãy ném một gậy của Lão Tôn này.

Hầu vương thực ghê, một tay túm lại, một tay thò vào tai lấy gậy bấu ra, xoay một cái thành to như miệng bát. La Sát kia kéo giăng muốn thoát, vung kiếm nghênh chiến. Hành Giả múa thiết bồng đánh lại. Hai bên bất kể tình thân, trước núi Thủy Vân, chỉ một mực cừu thù hiểm khích. Trận quyết đấu này:

*Quân thoa vốn đã tu thành quái,
Vì con nuôi hận với Hầu vương,
Hành Giả tuy nhiên giận bức lắm,
Vì thấy nghề đường phải nhún nhường.
Ba Tiêu mở lời xin mượn quạt
Không lộ kiêu căng, rất dịu dàng
La Sát không hay, vung kiếm chém,
Hầu vương cố ý kẻ thân thương.
Phận gái đấu sao nổi trai tráng*

*Trai mạnh rồi ra thắng gái luôn
Này đây thiết bồng đầy dữ dội,
Kìa kìa kiếm nhọn tua kín đường.
Chém ngang đầu, đánh bỏ mặt,
Uất hận giằng dai chả chịu ngừng.
Phải che trái chắn trở võ nghệ,
Trước vung sau đỡ mọo lạ thường.
Đánh nhau càng lúc càng say máu
Không ngờ mặt trời xế Tây Phương.
La Sát vội dùng Ba Tiêu thật,
Một quạt vừa phẩy quỉ thần buồn.*

La Sát giao đấu với Hành Giả tới muộn, thấy Hành Giả múa gậy như búa bổ, lại liên hồi kín kẽ, liệu chừng mình đánh không lại, bèn lấy quạt ra, phẩy một phẩy, một làn gió lạnh lẽo thốc Hành Giả đi mất hút, không thể nào trụ lại được. La Sát đắc thắng quay về.

Đại Thánh phiêu phiêu dạt dạt, cứ bồng bênh như không phải thân mình, chả khác gì lá rụng bị gió cuốn, hoa tàn theo nước trôi. Phiêu dạt hết một đêm, tới tận sáng bảnh mới đậu lại trên núi, hai tay nín chặt một mỏm đá. Định thần hồi lâu, nhìn ngó kỹ càng mới nhận ra là núi Tiểu Tu Di. Đại Thánh thở dài một tiếng, rằng:

- Đàn bà lợi hại ghê! Thế nào mà đẩy Lão Tôn tới tận đây cơ chứ! Ta còn nhớ, năm xưa tại nơi đây, từng cứu cứu Linh Cát Bồ Tát hàng phục con quái Hoàng Phong cứu sư phụ. Dây Hoàng Phong kia tới đây, thẳng hướng nam là hơn ba ngàn dặm, nay tính từ Tây tới không biết là bao nhiêu vạn dặm nữa. Ta phải đi hỏi Linh Cát Bồ Tát để trở lại chỗ cũ.

Đang lúc ngẩn ngơ thì nghe tiếng chuông vang vọng, vội xuống gò núi, thẳng tới thiền viện. Đạo nhân trước cửa nhận ra dung mạo Hành Giả, bèn vào trong báo:

- Cái tên Đại Thánh mặt lông lá năm xưa cầu xin Bồ Tát hàng quái Hoàng Phong lại đến!

Bồ Tát biết là Ngô Không, vội vàng xuống ngai báu ra đón, đưa vào trong làm lễ, rằng:

- Chúc mừng! Chúc mừng! Đã lấy kinh được rồi chứ?

Ngô Không đáp:

- Đã được đâu! Còn lâu, còn lâu!

Linh Cát nói:

- Chưa đến được Lôi Âm, có sao lại tới chốn hoang vu này?

Hành Giả nói:

- Từ năm xưa mang ơn Bồ Tát hàng phục quái Hoàng Phong, đến nay trải không biết bao nhiêu khổ sở. Hiện đến núi Hoả Diệm, không thể đi tiếp; hỏi thăm dân chúng, biết có quạt Ba Tiêu của tiên Thiết Phiến là dập được lửa, Lão Tôn cất công tới mượn. Thì ra vị tiên ấy là vợ của Ngưu Ma vương, mẹ của Hồng Hải Nhi. Bà ta trách Lão Tôn khiến con bà ấy trở thành đồng tử của Quán Âm Bồ Tát, không được gặp con, vì vậy oán thù, không cho mượn quạt, lại còn giao đấu với Lão Tôn. Bà ấy thấy khó thắng gây bấu, bèn lấy quạt ra quạt vào Lão Tôn một cái, đẩy Lão Tôn xiêu xiêu dạt dạt, trôi một mạch tới đây mới dừng lại được. Cho nên tìm tới thiền viện, để hỏi lối về. Từ đây tới Hoả Diệm sơn, không biết là bao nhiêu dặm?

Linh Cát cười, bảo:

- Người đàn bà ấy có tên La Sát nữ, còn gọi là Thiết Phiến công chúa. Quạt Ba Tiêu ấy nguyên ở sau núi Côn Luân, từ thuở hỗn mang bày mở, là vật linh thiêng quý báu do trời đất sinh ra, là chiếc quạt tinh tú của thái dương, cho nên dập được hoả khí. Nếu mà quạt vào người, sẽ trôi đi tám vạn bốn ngàn dặm mới hết gió âm. Từ núi của ta tới Hoả Diệm sơn chỉ hơn năm vạn dặm thôi. Ấy là Đại Thánh còn có năng lực giữ mây nên dừng lại được. Nếu là người phàm thì không thể dừng được đâu.

Hành Giả nói:

- Lợi hại, lợi hại quá! Sư phụ sống làm sao được mà qua đó?

Linh Cát nói:

- Đại Thánh yên tâm. Lần này tới đây cũng là duyên pháp của Đường Tăng, đều để Đại Thánh thành công.

Hành Giả nói:

- Làm thế nào thành công được?

Linh Cát nói:

- Năm xưa ta được Như Lai chỉ giáo, ban cho một hạt đàn *Định phong*, một cây gậy *Phi long*. Gậy *Phi long* đã hàng phục quái Hoàng Phong. Hạt *Định phong* còn chưa hề dùng, nay trao cho Đại Thánh. Dù cái quạt kia có quạt, Đại Thánh cũng không bị thổi. Chỉ cần lấy được quạt, dập được lửa, là chẳng lập công rồi sao!

Hành Giả cúi đầu làm lễ cảm tạ khôn xiết. Bồ Tát lập tức lấy từ trong tay áo ra một túi gấm, đổ ra một hạt đàn *Định phong* đặt bên trong cổ áo của Hành Giả, dùng kim tuyến khâu chặt lại. Tiễn Hành Giả ra cửa, Bồ Tát nói:

- Không dám lưu lại. Hãy đi về hướng tây bắc là địa phận của La Sát đó.

Hành Giả từ biệt Linh Cát Bồ Tát, vịn cân đầu vịn, quay thẳng về núi Thủy Vân, chốc lát đã tới. Rồi vùng thiết bồng đập cửa động, quát:

- Mở cửa! Mở cửa! Lão Tôn tới mượn quạt Ba Tiêu đây!

Nữ đồng trong cửa hoảng hốt vội báo:

- Bà ơi, đưa mượn quạt lại tới rồi!

La Sát nghe vậy, trong lòng sợ hãi nghĩ:

- Con khỉ khốn kiếp này quả có bản lĩnh! Bảo bối của ta quạt vào người phải trôi tám vạn bốn trăm ngàn dặm mới dừng, tại sao nó vừa bị quạt đã quay lại nhỉ? Lần này để ta quạt liên hai ba cái, cho nó tìm không được lối về đây nữa!

Rồi vươn mình, nhưng giáp chính tể, hai tay cầm kiếm, chày ra cửa quát:

- Tôn Hành Giả! Người không sợ ta, lại tới đòi chết hả!

Hành Giả cười, bảo:

- Chị dâu chớ có keo kiệt, nhất định phải cho đệ mượn quạt đây. Bảo hộ Đường Tăng qua núi rồi, đệ sẽ trả lại chị dâu. Đệ là bậc quân tử dăng hoàng có thừa, không phải hạng tiểu nhân mượn quạt không trả đâu!

La Sát lại mắng:

- Con khỉ khốn kiếp! Không có đạo lý, không hiểu biết gì cả! Mỗi thù cướp con chưa báo được, còn đòi mượn quạt, há ta bằng lòng sao! Ngươi đừng có chạy, hãy lãnh một kiếm của ta đây!

Đại Thánh ngang tàng không sợ, múa thiết bồng đón đánh. Hai bên tiến tiến lùi lùi, đấu qua năm bảy hồi, La Sát nữ tay yếu khó đỡ, Tôn Hành Giả sức mạnh càng hăng. Thấy thế bất lợi, La Sát bèn lấy quạt, quạt vào Hành Giả một cái, Hành Giả sừng sững không rời. Hành Giả thu thiết bồng, cười ha ha mà nói:

- Lần này không như lần trước đâu. Cho chị dâu quạt thoải mái, Lão Tôn nếu có một tý lay động thì không đáng là đàn ông.

La Sát lại quạt hai cái nữa, quả vẫn bất động. Hoảng quá, vội thu bảo bối, quay đầu chạy vào hang, đóng chặt cửa lại.

Hành Giả thấy đóng cửa, liền giở phép thuật mở cổ áo, lấy đan *Định phong* ngậm vào miệng, lắc mình một cái, biến thành con bọ vụt qua khe cửa hang. Chỉ nghe La Sát kêu to:

- Khát quá! Khát quá! Mau đem trà lại đây!

Thị nữ lập tức dâng một bình trà thơm, rót đầy một bát đặc sánh, bọ sủi tăm ào ạt. Hành Giả thấy thế thích quá, xòe cánh một cái, bay vào lặn trong đám bọt.

La Sát khát quá, bưng trà uống hai ba hơi cạn sạch. Hành Giả vào đến trong bụng, hiện nguyên hình, cao giọng quát:

- Chị dâu, lấy quạt cho ta mượn đi!

La Sát kinh hoàng tái mặt, gọi:

- Bọn nhỏ, đã đóng cửa trước hay chưa?

Đều đáp:

- Đóng cả rồi ạ!

Lại nói:

- Cửa đã đóng rồi, Tôn Hành Giả làm sao vào được mà gọi?

Hầu gái đáp:

- Tiếng gọi ở trên người bà đấy ạ!

La Sát nói:

- Tôn Hành Giả, người giở trò ở đâu thế hả?

Hành Giả nói:

- Lão Tôn cả đời không biết phù phép giả, đều là pháp thuật thực cả đấy. Thật sự đệ đang ở chơi trong bụng chị dâu, nhìn thấy cả gan phổi rồi. Đệ biết chị đói khát, đệ sẽ tặng trước một bát giải khát nhé!

Rồi lấy chân đá một phát. Bụng dưới La Sát đau đớn không cùng, ngồi phệt xuống đất kêu trời. Hành Giả nói:

- Chị dâu đừng từ chối, ta tặng thêm món điểm tâm cho đỡ đói đây!

Lại móc một phát ngược lên. La Sát tìm đau quần quai, cứ lẫn lộn dưới đất, đau đến mặt xanh nanh vàng, chỉ kêu được:

- Chú Tôn tha mạng với!

Hành Giả liền thu lại tay chân, nói:

- Chị chịu nhận chú em rồi sao! Ta nể tình Ngưu đại huynh tha mạng cho đó. Mau đem quạt ra đây cho ta!

La Sát nói:

- Chú em ơi, có quạt đây, chú hãy ra đi!

Hành Giả nói:

- Dem quạt ra để ta xem!

La Sát gọi ngay hầu gái cầm ra một cây quạt Ba Tiêu để ở bên cạnh. Hành Giả đứng ở cuống họng quan sát, nói:

- Chị dâu à, ta tha mạng cho chị, không đào lỗ ở lưng mà ra, ta sẽ ra đằng mồm. Hãy há ba lần ra nào!

La Sát há mồm. Hành Giả giữ nguyên hình con bọ, bay ra ngoài, đậu trên quạt Ba Tiêu. La Sát không biết, há liên ba lượt, gọi:

- Chú ơi, chú ra đi!

Hành Giả hiện chân hình, cầm chắc quạt, nói lớn:

- Ta ở đây làm gì? Cảm ơn đã cho mượn quạt, cảm ơn nhé!

Rồi sải bước rõ mau. Bọn lâu la vội vàng mở cửa để Đại Thánh ra.

Đại Thánh xoay hướng mây, vút về đường đông. Nháy mắt đã hạ xuống, đậu trên tường gạch đỏ. Bát Giới nhìn thấy, mừng rỡ gọi:

- Sư phụ ơi, sư huynh đã về rồi! Về rồi!

Tam Tạng liền cùng ông lão chủ nhà và Sa Tăng ra cửa đón tất cả vào trong. Quạt Ba Tiêu dựng bên cạnh, Hành Giả hỏi:

- Ông lão à, cái quạt này phải không?

Ông lão đáp:

- Đúng đó, đúng đó!

Đường Tăng mừng rỡ:

- Con giỏi quá, lập công lớn nhất rồi. Mượn được bảo bối này, thực gian khổ quá!

Hành Giả nói:

- Gian khổ cũng chẳng thể nói được. Vị tiên Thiết Phiến ấy, sư phụ biết là ai không? Chính là vợ của Ngưu Ma vương, mẹ của Hồng Hải Nhi, tên gọi La Sát nữ, lại còn gọi là Thiết Phiến công chúa nữa. Lão Tôn tìm tới cửa động đòi mượn quạt, bà ấy kể lể oán thù với Lão Tôn, chém cho Lão Tôn mấy nhát kiếm, khiến Lão Tôn phải múa thiết bổng thị uy. Bà ấy lấy quạt ra quạt cho Lão Tôn một cái, xiêu xiêu dạt dạt mãi tới núi Tiểu Tu Di. May gặp Linh Cát Bồ Tát tặng cho một hạt đan *Định phong*, chỉ cho lối về, mới quay lại núi Thiết Phiến. Lại gặp bà La Sát ấy, bà ấy lại lấy quạt ra quạt, lão Tôn không dờn chuyển, bà ấy

bèn chạy về hang. Lão Tôn biến thành một con bọ bay vào trong ấy. Bà La Sát đang khát, muốn uống trà, Lão Tôn bèn lặn vào bọ trà, chui vào trong bụng, ra tay dấm đá. Y thị đau đớn khó chịu, liên hồi kêu chú em tha mạng, tình nguyện đem quạt cho mượn. Lão Tôn mới tha mạng cho, mang quạt về đây. Đợi đi qua núi Hoả Diệm, sẽ trả lại quạt cho bà ấy.

Tam Tạng nghe nói, cảm tạ không ngớt. Thấy trò cùng nhau từ biệt ông già.

Đường đi sang Tây, ước chừng bốn chục dặm, càng đi càng nóng ngốt người.

Sa Tăng một mực kêu:

- Bàn chân khô rang cả rồi!

Bát Giới cũng la:

- Móng chân rộp hết cả rồi!

Ngựa cũng phi nhanh hơn lúc thường. Chỉ vì đất nóng khó dừng, vô cùng khó đi. Hành Giả nói:

- Sư phụ hãy tạm dừng ngựa. Các anh em, đừng đi nữa. Để ta quạt cho lửa tắt, sau khi mưa gió đổ xuống, đất cát nguội lại, hãy đi qua núi.

Hành Giả vung quạt, đi thẳng tới bên núi lửa, dồn sức quạt một cái, lửa núi ngùn ngụt bùng bùng; quạt cái nữa, lửa càng bốc gấp bội; lại quạt cái nữa, ngọn lửa bốc cao ngàn trượng, dầm dề lửa vây khắp mình. Hành Giả cuống cuống quay mình, hai cẳng lông cháy rụi, chạy tới trước mặt Đường Tăng kêu:

- Mau chạy đi, mau chạy đi! Lửa tới rồi, lửa tới rồi!

Sư phụ lập cập lên ngựa, cùng Bát Giới, Sa Tăng chạy lại về phía đông hơn hai chục dặm mới dừng, nói:

- Ngộ Không, làm sao thế?

Hành Giả vút xoạch cái quạt, nói:

- Không chịu được, không chịu được, bị con mụ kia nó lừa rồi!

Tam Tạng nghe vậy, nhăn nhó mặt mày, lo buồn chông chất, không kìm nổi hai hàng nước mắt, chỉ than thở:

- Biết làm sao đây?

Bát Giới nói:

- Đại huynh à, huynh mau mau nói xem cơ sự làm thế nào?

Hành Giả nói:

- Ta quạt một cái, lửa bốc bùng bùng; quạt lần thứ hai, hơi lửa càng rực; quạt lần thứ ba, ngọn lửa vòng cao ngàn trượng. Nếu chạy không nhanh, chắc lông râu cháy sạch còn đâu.

Bát Giới cười nói:

- Huynh cứ khoe sét đánh không chết, lửa thiêu không cháy, sao giờ lại sợ lửa?

Hành Giả nói:

- Chú ngốc này, chả hiểu biết gì cả. Lúc ấy đã sẵn sàng phòng bị nên không bị thương. Nay chỉ vì nhất thời, muốn quạt tắt lửa, chưa từng đọc quyết tránh lửa, chưa hề vận phép giữ thân, cho nên cháy sạch lông chân đây này.

Sa Tăng nói:

- Lửa mạnh như thế, không lối sang tây, biết làm sao được?

Bát Giới nói:

- Thì tìm chỗ không lửa vậy!

Tam Tạng nói:

- Lối nào không lửa đây?

Bát Giới nói:

- Đông, nam, bắc đâu cũng lửa cả.

Lại hỏi:

- Lối nào có kinh?

Bát Giới nói:

- Đằng Tây có kinh.

Tam Tạng nói:

- Ta chỉ muốn đi lối có kinh thôi!

Sa Tăng nói:

- Nơi có kinh thì có lửa, chỗ không lửa thì không có kinh, quả là tiến thoái lưỡng nan quá!

Thầy trò đang bàn tán loạn xạ, chợt nghe có tiếng gọi:

- Đại Thánh chớ nên phiền não, hãy dùng tạm bữa cơm chay này rồi hãy tính.

Bốn người quay nhìn, thấy một lão nhân, mình khoác áo lông chim, đầu đội mũ yển nguyệt, tay chống gậy đầu rồng, chân dận giày đế sắt, theo sau có một con quỷ tai cá miệng dầu, đầu đội một mâm đồng, trên mâm bày mỳ hấp, bánh nướng, kê vàng, cơm trắng, cúi mình cung kính tại mé đường phía tây, nói:

- Tôi nguyên là thổ địa núi Hoả Diệm này. Biết Đại Thánh bảo hộ Đường Tăng mà không thể đi qua, nên sửa soạn một chút cơm chay.

Hành Giả nói:

- Có cơm chay ăn cũng tốt, còn lửa này bao nhiêu lâu mới tắt để sư phụ ta qua?

Thổ địa đáp:

- Muốn dập lửa, phải cầu tới La Sát nữ mượn quạt Ba Tiêu.

Hành Giả chạy ra ven đường nhặt cây quạt, nói:

- Cái này chẳng phải là gì? Sao lửa ấy càng quạt càng bốc?

Thổ địa nhìn rồi cười, bảo:

- Cái quạt này không phải quạt thật, Đại Thánh bị bà ấy lừa rồi.

Hành Giả nói:

- Làm thế nào biết được là thật?

Thổ địa lại cúi lưng khom mình, cười khe khẽ, nói:

Nếu lại muốn mượn quạt Ba Tiêu

Ắt phải tìm tới vua Đại Lực

Rốt cuộc không biết Đại Lực vương có duyên có gì, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỐI THỨ SÁU MƯƠI

NGƯU MA VƯƠNG NGỪNG ĐÁNH DỰ TIỆC HOA, TÔN HÀNH GIẢ HAI LẦN MƯỢN QUẠT BÁU.

Thổ địa nói:

- Đại Lực vương tức là Ngưu Ma Vương đó.

Hành Giả nói:

- Có phải núi này do Ngưu Ma Vương phóng hoả, rồi giả danh là Hoả Diệm sơn không?

Thổ địa nói:

- Không phải, không phải. Nếu Đại Thánh tha tội cho tiểu thần thì mới dám nói thực.

Hành Giả nói:

- Người có tội gì? Cứ nói đừng ngại!

Thổ địa nói:

- Lửa này vốn do Đại Thánh mà ra đấy.

Hành Giả giận dữ:

- Tại ta lúc nào, người nói loạn rồi! Ta là loại phóng hoả hay sao?

Thổ địa nói:

- Ngài không nhận ra tôi rồi! Ở đây vốn không có toà núi này, năm trăm năm trước, khi Đại Thánh đại náo Thiên cung, bị Hiên Thánh bắt, giải tới Lão Quân, nhốt vào lò Bát quái. Sau

khi nung luyện, mở ra, lò đan bị ngài đá đổ, văng đi mấy mảnh, lửa thừa ở bên trong rơi xuống chốn này thành Hoả Diệm sơn. Tiểu thần vốn là đạo nhân trông lò ở cung Đâu Suất. Thuở ấy, bị Lão Quân trách phạt, giáng xuống chốn này làm thổ địa núi Hoả Diệm.

Trư Bát Giới nghe nói, gào to:

- Chả trách người hoá trang như thế, thì ra là thổ địa xuất thân từ đạo nhân.

Hành Giả nửa tin nửa ngờ:

- Người hãy nói xem, cố sao phải tìm Đại Lực vương?

Thổ địa nói:

- Đại Lực vương là chồng của La Sát nữ. Hiện Đại vương bỏ La Sát, tới ở tại động Ma Vân, núi Tích Lôi. Ở đó có vua Cáo vạn tuổi chết đi, còn lại một con gái tên là Ngọc Diễm công chúa. Công chúa gia sản có trăm vạn, không người cai quản. Hai năm trước, nghe nói Ngưu Ma vương thần thông quảng đại nên tình nguyện dâng của cải, mời về làm chồng. Ngưu vương bỏ La Sát, chả ngó ngang gì. Nếu Đại Thánh tìm được Ngưu vương, mời tới chỗ này thì mới mượn được quạt thật. Một là dập được lửa, bảo hộ sư phụ qua núi; hai, là mãi mãi trừ hoạ lửa, bảo hộ dân lành; ba là cứu cho tiểu thần được về trời, trọn vẹn pháp chỉ của Lão Quân tôn chủ.

Hành Giả nói:

- Núi Tích Lôi ở đâu? Đến đó mất bao lâu?

Thổ địa nói:

- Ở chính phương nam. Từ đây tới đó hơn ba ngàn dặm.

Hành Giả nghe nói, bèn dặn dò Sa Tăng, Bát Giới bảo hộ sư phụ. Lại dặn thổ địa theo sát sư phụ. Rồi vút một cái, không thấy đâu nữa.

Mất nửa giờ đồng hồ đã nhìn thấy một toà núi cao chọc trời. Hạ mây, đậu trên đỉnh núi quan sát, thực là cảnh đẹp:

Cao không cao, trời xanh đỉnh chạm
 Lớn chẳng lớn, suối vàng gốc liền.
 Trước non nắng ấm, sau núi gió lửa,
 Trước non nắng ấm, ba đông cây cỏ chẳng hay,
 Sau núi gió lửa, chín hạ băng sương chẳng đổi.
 Đầm rồng tiếp suối nước xuôi dòng
 Hang hổ gần đồi hoa sớm nở
 Nước xuôi ngàn nhánh như ngọc tung
 Hoa nở một lòng tựa gấm mở
 Quanh co đỉnh núi quanh cây cối
 Lách luôn khắp đá lách luôn thông.
 Quả thực là, cao vời non, dựng chon von,
 Gập ghềnh núi, thăm thẳm suối,
 Thơm ngát hoa, tươi đẹp quả, rực hồng cây,
 Um tùm trúc, xanh biếc tùng, mơn mớn liễu.
 Tám tiết bốn mùa vẻ chẳng đổi,
 Ngàn năm muôn thuở sắc như rồng.

Đại Thánh nhìn ngắm hồi lâu, rồi bước xuống ngọn núi, đi vào non thăm, dò tìm đường mòn. Đang lúc chẳng thấy tăm hơi gì, bỗng nhìn thấy dưới bóng thông có một cô gái, tay bẻ một cành lan thơm, uyển chuyển thướt tha đi tới. Đại Thánh nép sang bên tảng đá xù xì, dồn mắt quan sát, xem cô gái kia vóc dáng thế nào:

Yêu kiều vẻ nghiêng nước,
 Uyển chuyển bước bước sen,
 Dáng tựa Vương Tường,
 Mặt như gái Sở.
 Ngõ hoa biết nói
 Như ngọc thơm hương.
 Cao búi tóc xanh nghiêng biếc biếc,
 Mắt nhìn thăm nước hồ thu gương
 Vạt xiêm hé lộ hài thon lượn,

*Áo thắm lụa thưa tay mìn buông.
Nói gì nữa mây mưa sớm tối,
Thực quả là răng trắng môi hường.
Sông gấm mượt mà mi vút thẳng,
Văn Quán, Tiết Đào so sao bằng.*

Cô gái đi gần tới tảng đá, Đại Thánh cúi mình thi lễ, chậm chậm nói:

- Nữ Bồ Tát đi đâu vậy?

Cô gái chưa hề nhìn quanh, nghe hỏi, mới ngẩng lên, thấy tướng mạo xấu lạ, giật thót mình, muốn lùi đã khó, muốn tiến cũng khó, chỉ biết run cập cập, gượng gượng đáp lời:

- Ngài từ phương nào tới? Xin hỏi tìm ai ở đây?

Đại Thánh thầm nghĩ: "Nếu ta nói chuyện cầu kinh mượn quạt, sợ là cô này có liên hệ với Ngưu vương. Thôi hãy nói giả vờ là tới mời Ma vương vậy".

Cô gái thấy không đáp, biến sắc mặt, giận dữ quát:

- Người là kẻ nào, dám tới hỏi ta hả?

Đại Thánh nhún mình cười nịnh:

- Ta từ núi Thuý Vân tới, chưa biết cảnh đẹp chốn này, không rành đường lối. Xin hỏi Bồ Tát, đây có phải núi Tích Lôi?

Cô gái đáp:

- Đúng vậy.

Đại Thánh nói:

- Có một nơi gọi là động Ma Vân nằm ở đâu nhỉ?

Cô gái đáp:

- Người tìm động ấy làm gì?

Đại Thánh nói:

- Ta được Thiết Phiến công chúa ở động Ba Tiêu núi Thuý Vân sai tới mời Ngưu Ma vương.

Cô gái vừa nghe câu: Thiết Phiến công chúa mời Ngưu Ma

vương, nổi giận dùm dùm, tai đỏ tưng bừng, ngọc mồm quát mắng:

- Con tiện tỳ này thực ngu si! Ngươi vương từ khi tới nhà ta chưa đầy hai năm, đã tặng cho bao nhiêu là châu báu vàng bạc, lụa là gấm vóc, hàng năm dâng củi, hàng tháng dâng gạo, thành thói tiêu dùng, còn không biết ngượng lại tới mời nữa!

Đại Thánh nghe nói, biết ngay là Ngọc Diện công chúa, cố ý vung vẩy vàng quát to:

- Con tiện tỳ lão, đem của cải mua chồng, đúng là bỏ tiền cưới trai. Người đã không biết nhục, còn dám mắng ai nữa!

Cô gái thấy thế, sợ đến nổi hồn xiêu phách tán, cuống quýt nhón gót sen, lập cập quay đầu chạy. Đại Thánh hò hét loạn xạ, bám sát đằng sau. Thì ra xuyên qua bóng thông chính là cửa động Ma Vân. Cô gái chạy vào, đóng sập cửa. Đại Thánh thu lại gậy báu, rảo bước quan sát, quả là đẹp:

*Cây rừng chen rậm,
Vách đá tầng tầng.
Dây leo ken chiu chịt,
Lan huệ hương thơm lừng.
Suối trôi ngọc mượt xuyên xanh trúc,
Đá lạ, bao phen đậu nụ bưng,
Mây ráng mờ núi thẳm
Nhật nguyệt chiếu mây lồng.
Rồng ngâm hổ gọi,
Hạc hát oanh mừng.
Một mảnh thanh u yêu mến quá,
Hoa tươi cỏ đẹp cảnh tương bưng.
Chả thua Thiên Thai tiên động,
Đẹp như giữa bể non Bồng.*

Lại nói, cô gái tháo chạy, mồ hôi ướt đầm, sợ đến nỗi tim đập thình thịch, lao thẳng vào trong thư phòng. Vốn là Ngươi

Ma vương đang ở đó, lặng xem sách luyện đan. Cô gái chẳng giữ ý, ngã ập vào lòng, vò tai xoa tóc, khóc lóc âm ỉ. Ngưu vương mặt đầy nịnh nọt, nói:

- Người đẹp ơi, chớ nên phiền não. Có chuyện gì thế?

Cô gái gào trời khóc đất, miệng la om sòm:

- Con quý khốn kiếp hại chết ta rồi!

Ngưu vương cười:

- Nàng cố sao mắng ta thế?

Cô gái nói:

- Ta mất cha mẹ không nơi nương tựa, phải nhờ người bên mình bảo hộ. Giang hồ cứ khen người là bậc hảo hán, hoá ra cũng chỉ là thằng đàn ông tầm thường sợ vợ.

Ngưu vương nghe vậy, ôm cô gái vào lòng, nói nựng:

- Người đẹp ơi, ta có chỗ nào không phải, nàng cứ từ từ nói, ta sẽ tạ lỗi với nàng.

Cô gái nói:

- Vừa rồi, thiếp đang đi dạo ngoài động dưới bóng cây, hái lan, tìm huệ, bỗng gặp một hoà thượng mặt lông lá, miệng lời công, xông lên chào làm thiếp sợ đồ người. Trấn tĩnh lại, hỏi là ai, nó bảo là do Thiết Phiến công chúa sai đi mời Ngưu Ma vương. Thiếp mới nói hai câu, nó liền chửi thiếp một trận, lại vung gậy vàng đuổi đánh thiếp. Nếu không chạy nhanh, chắc là bị nó đánh chết rồi! Thế chẳng phải lấy chồng rước hoạ là gì! Hại chết thiếp rồi!

Ngưu vương nghe nói, bèn cung kính tạ lỗi. Ôn tồn một hồi, cô gái mới hết giận. Ma vương lại nổi cơn giận mà rằng:

- Có người đẹp chứng giám, không dám dối nhau làm gì. Động Ba Tiêu tuy là chốn hẻo lánh nhưng thanh vắng tự tại. Bà vợ ta từ nhỏ tu luyện, cũng xứng đáng là nữ tiên đắc đạo, vả lại nếp nhà nghiêm cẩn, không hề có tiểu đồng, sao lại có đàn ông mặt lông công tới đây. Chắc là yêu quái ở đâu, hoặc có kẻ giả danh tới đây tìm ta. Để ta ra xem nào.

Ngươi vương đầy phong độ, sải bước, rời thư phòng, lên sảnh lớn mặc áo giáp, thắt nài nịt. Cầm một cây côn sắt, xông ra cửa quát to:

- Kẻ nào vô cớ tới chỗ ta?

Hành Giả ở bên cạnh, thấy bộ dạng chả giống mấy so với năm trăm năm trước. Chỉ thấy:

*Đầu đội mũ sắt bạc bóng loáng,
Thân khoác áo giáp vàng thêu
Chân dận giày nhện da nai
Lưng đeo dây da sư tử.
Đôi mắt như gương sáng,
Hai mày tựa cầu vồng,
Miệng như châu máu,
Răng bày tẩm đồng.
Tiếng hét sơn thần sợ,
Oai phong ác quỷ run
Bốn bề vang danh Hổn thế
Tây phương gọi Đại Lực Ma vương.*

Đại Thánh sửa lại áo quần, bước lên, trầm giọng rõ dài:

- Huynh trưởng, còn nhớ tiểu đệ không?

Ngươi vương đáp lễ:

- Có phải Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không không?

Đại Thánh nói:

- Đúng rồi, đúng rồi, xa nhau lâu quá chả gặp. Vừa rồi hỏi một cô gái mới gặp được huynh. Phong độ quả hơn xưa, thực đáng chúc mừng.

Ngươi vương quát:

- Đừng có khéo mồm! Ta nghe nói ngươi đại náo Thiên cung, bị Phật tổ dè dưới Ngũ Hành sơn, gần đây được giải thoát, bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên cầu kinh. Cớ sao tại động Hoả

Vân tuổi Khô Tùng, người lại hại con ta là Thánh Anh Hồng Hải Nhi? Đang lúc oán hận người, người vì có gì tới đây tìm ta?

Đại Thánh lễ phép:

- Huynh trưởng ơi! Chớ nên trách nhầm tiểu đệ. Khi ấy cháu nó bắt giữ sư phụ ta, đòi ăn thịt sư phụ. Tiểu đệ không làm gì được, may nhờ Quán Âm Bồ Tát cứu sư phụ, khuyên cháu theo đạo chính. Hiện nay cháu nó đã là Thiện Tài đồng tử, còn cao bậc hơn cả huynh trưởng, hưởng cảnh cực lạc thanh nhàn, tiêu dao trường thọ, có gì là không được, cớ sao lại trách ta?

Ngưu vương mắng:

- Con khỉ xảo quyệt này! Chuyện hại con ta, người bảo là chuyện đã qua; nay người bắt nạt thiếp yêu của ta, tìm tới chỗ ta là sao vậy?

Đại Thánh cười:

- Bối ta tìm đại huynh mà không được, mới hỏi cô ấy, đâu biết là chị hai. Chị hai mắng mấy câu, tiểu đệ nhất thời thô lỗ làm chị hai kinh sợ. Mong đại huynh thứ cho!

Ngưu vương nói:

- Đã xin như vậy, ta nể tình cũ, tha cho người đi đi!

Đại Thánh nói:

- Đã có lòng ban ơn, thật cảm kích vô cùng. Nhưng còn một việc kính nhờ, rất mong đại huynh giúp cho toàn vẹn.

Ngưu Ma vương mắng:

- Con khỉ này chẳng biết đạo lý gì cả! Đã tha cho, còn không đi đi, lại làm phiền ta. Giúp toàn vẹn cái gì chứ?

Đại Thánh nói:

- Thực không dám dối đại huynh. Tiểu đệ vì bảo hộ Đường Tăng sang Tây, đường khó đi tại núi Hoả Diệm, không làm sao qua được. Tìm hỏi dân tình, biết chị cả là bà La Sát có một cây quạt Ba Tiêu, muốn mượn để dùng. Hôm trước đến chỗ chị, kính chào chị, chị cố chấp không cho mượn, vậy phải cất công đi nhờ

dại huynh. Rất mong huynh trưởng mở rộng tấm lòng trời bể, cùng tiểu đệ tới chỗ chị cả một phen, mượn bằng được quạt Ba Tiêu dập tắt lửa, bảo hộ Đường Tăng qua núi, rồi sẽ trả lại báu vật ngay.

Ngưu vương nghe nói, lòng như lửa bốc, răng ngà nghiến ken két, chửi rằng:

- Người nói người không vô lễ, nhưng vốn là người muốn mượn quạt, nhất định đã bắt nạt vợ cả của ta trước, bà ấy không chịu, cho nên mới phải tìm ta, lại còn đuổi thiếp yêu của ta nữa. Thường có câu: "Vợ bạn không được khinh, thiếp bạn không được giết". Người đã bắt nạt vợ ta, lại đánh chí mạng thiếp của ta, thực quá vô lễ còn gì! Hãy ném một gậy của ta!

Dại Thánh nói:

- Đại huynh muốn đánh, đệ cũng chẳng sợ. Nhưng mượn bảo bối là đệ thực tâm đó. Rất mong huynh trưởng giúp cho.

Ngưu vương nói:

- Nếu ba hiệp độ được ta, ta sẽ bảo vợ ta cho mượn quạt. Nếu đấu không được, ta sẽ đánh chết người để rửa hận cho nhà ta!

Dại Thánh nói:

- Đại huynh nói được đấy. Tiểu đệ lâu nay xa cách, chưa từng gặp lại huynh trưởng, chả biết vài năm nay so với ngày xưa, võ nghệ ra sao. Anh em ta cùng biểu diễn gậy báu xem nào.

Ngưu vương không đợi phân giải, nắm chắc gậy sắt, nhằm đầu bổ xuống. Dại Thánh cầm thiết bổng, thuận tay che chắn. Hai bên hiếu chiến, thực là:

Gậy Kim Cô, côn Hồn thiết,

Trở mặt chẳng thâm tình bè bạn

Kẻ kia nói: Chính tội người, đồ con khỉ hại con ta,

Kẻ này đáp: Con nhà người đã đắc đạo, đừng hận nữa!

Kẻ kia nói: Sao người dám tới chỗ ta?

Kẻ này nói: Ta có việc cần tìm đến.

*Một bên cần mượn quạt giúp Đường Tăng,
Một bên không muốn cho vì cố chấp.
Lời qua tiếng lại mất tình xưa,
Cả nhà hết nghĩa cùng phần uất.
Ngưu vương cơn mưa loạn giao long,
Đại Thánh gây vung thần quỷ dạt
Lúc đầu đánh nhau trước non,
Sau cùng cười mây lành đánh tiếp.
Lưng trời dọc ngang thoả thần thông,
Ráng màu rạng rỡ khoe diệu pháp
Hai gây va nhau ỉnh cửa trời,
Chả phân hơn thua trong gang tấc...*

Hai bên đấu nhau qua trăm mười hiệp, bất phân thắng bại. Đang khi khó chia thua được, thì trên đỉnh núi có người gọi:

- Ngưu lão gia, Đại vương tôi mời tới gặp mặt, xin hãy sớm đến dự tiệc.

Ngưu vương nghe vậy: múa Hổn thiết côn ngăn Kim Cô bổng, nói:

- Con khỉ, hãy tạm dừng đã, để ta đi đón một người bạn tới hội!

Nói rồi, hạ mây đi thẳng vào động. Lại nói với Ngọc Diện công chúa:

- Người đẹp à, cái gã đàn ông miệng lời công khi này là con khỉ Tôn Ngộ Không, bị ta đánh một trận đuổi đi, không dám tới nữa đâu. Nàng yên tâm vui chơi nhé. Ta tới chỗ một người bạn để uống rượu đây!

Vừa tháo khôi giáp, mặc áo nhung màu xanh cổ đen, đi ra cửa, nhảy lên con thú mắt vàng tránh nước, dặn bọn nhỏ trông giữ cửa nhà, cười mây lẫn mù, thẳng hướng tây bắc mà đi.

Đại Thánh đứng trên đỉnh núi quan sát, nghĩ thầm:

- Lão Ngưu này không hiểu kết bạn với bọn nào, đi dự hội ở đâu. Để Lão Tôn đi theo xem.

Hành Giả thực tài, lắc mình một cái, biến thành một trận gió lạnh cuốn đi. Không lâu sau, đến một toà núi, Ngưu Vương lặng lẽ mất dấu. Đại Thánh hiện nguyên hình, vào trong núi dò xét. Trong toà núi ấy có một cái đầm sâu, mặt nước trong veo, bên bờ có một tảng đá, trên đá có sáu chữ lớn là *Đầm Bích Ba, núi Loan Thạch*. Đại Thánh nghĩ bụng:

- Lão Ngưu chắc chắn xuống nước rồi. Tinh dưới đây nước, nếu không phải giao long thì ắt là tinh rồng, tinh cá hoặc tinh ba ba, thường luồng. Lão Tôn cũng xuống xem sao.

Đại Thánh thực khá, bất quyết, niệm chú, lắc mình một cái biến hoá thành con giải vừa phải, nặng ba mươi cân. Nhảy ùm xuống nước, lặn thẳng xuống đáy. Thấy ngay một toà lầu long lanh thấu suốt, có con thú mắt vàng không sợ nước bị buộc dưới lầu. Tiến vào toà lầu thì chẳng có nước. Đại Thánh bò vào, quan sát kỹ, chỉ nghe rất tiếng đàn nhạc khắp lầu. Những là:

*Cửa son cung gấm,
Chả khác thế gian.
Cửa khung ngọc trắng,
Mái lợp ngói vàng.
Bình phong đôi môi khảm,
San hô son xây thêm.
Mây lành đẹp để toà sen rực,
Đường ngô rang tam quan.
Chả phải cung trời với bể thăm
Quả nhiên nơi đây một Bồng doanh
Nhà cao yến tiệc đầy chủ khách,
Lớn nhỏ cân đai đủ loại quan.
Gọi mau ngọc nữ dâng nga ngọc
Sai gấp tiên nga tấu sáo đàn.
Kính ngâm lớn,
Giải múa ngang,
Rùa gõ trống,*

Cá thối sên.

*Màu son lông lánh chiếu chén bát,
Hoa văn đẹp đẽ rộn bình phong,
Râu tôm xoắn cuộn rèm buồng rap.
Bát âm điệu lẫn nhạc tiên bưng
Cung thương vang hoà trời mấy ngát.
Kỹ nữ Rô xanh gảy cầm sắt,
Cá ngựa mắt hồng dạo tiêu ngọc
Quyết bà đầu đội nem cây thơm
Long nữ trăm phượng vàng cài tóc
Đồ ăn đây, bếp trời tám thứ thơm ngon
Đồ uống đây, phủ quỳnh tương thơm nức.*

Trên lầu là Ngưu Ma vương, chung quanh có ba, bốn giao long, phía trước một lão tinh ngồi, hai bên là rồng con, rồng cháu, rồng bà, gái rồng. Tôn Đại Thánh đi lên, bị lão rồng nhìn thấy, liền sai:

- Bắt con của đi hoang kia lại đây!

Rồng con, rồng cháu nhất loạt xông lên, bắt giữ Đại Thánh. Đại Thánh một mực kêu:

- Xin tha cho! Xin tha cho!

Lão rồng hỏi:

- Người là con của đi hoang từ đâu tới? Sao dám lên sảnh đường, đi lại ngang dọc trước mặt quý khách hả! Mau khai hết ra, mới thoát tội chết!

Đại Thánh thực tài, nói dối ngay được:

*Sinh sống từ trong hồ nước,
Đào hang bên núi gửi thân.
Bồi đã lâu ngày được thư thái,
Hoành hành giải sĩ chức quan.
Đạp cỏ lội bùn bì bõm,
Xưa nay nghi lễ chưa quen,*

*Không rành phép tắc phạm oai Chúa
Cúi mong từ bi tha tội!*

Các yêu tinh có mặt nghe vậy, đều cúi mình trước Lão Long vương:

- Con của này mới vào cung bấu, không rành lễ nghĩa trong cung. Xin Tôn công tha cho nó đi!

Lão Long bèn tha. Các tinh hô lớn:

- Thả nó ra, cho chờ bên ngoài!

Đại Thánh vâng một tiếng, chạy vọt ra ngoài, xuống thẳng dưới lầu. Trong lòng nghĩ thầm:

- Ngưu Ma vương ham vui ở đây, chả nhẽ đợi đến lúc nó tan tiệc! Mà dù nó tan tiệc, cũng chẳng chịu cho ta mượn quạt dầu! Chả bằng là dắt trộm con thú con người vàng của y, rồi biến thành Ngưu Ma vương, đi lừa mụ La Sát, lấy quạt của mụ, đưa sư phụ qua núi là hay nhất.

Đại Thánh lập tức hiện nguyên hình, cởi dây buộc thú vàng, nhảy phắt lên yên cưỡi thẳng ra khỏi Thủy cung. Thoát lên bờ, lại biến thành ra Ngưu Ma vương. Dắt thú, cưỡi mây, chốc lát, đã tới cửa động Ba Tiêu, núi Thủy Vân. Liền gọi to:

- Mở cửa nào!

Có hai nữ đồng phía trong cửa, nghe gọi mở cửa, nhận ra Ngưu Ma vương, lập tức vào báo:

- Thưa bà, ông đã về rồi!

La Sát nữ nghe nói, vội vàng sửa lại tóc, dùi gót sen, ra cửa đón, rước. Đại Thánh bước xuống, dắt thú người vàng, bạo dạn quyết lừa người đẹp. La Sát nữ mắt thường, nhận không tinh, bèn cầm tay rước vào, sai a hoàn bày tiệc dọn trà, nhất nhất xưng là ông chủ, một niềm tôn kính.

Chốc lát, đã hàn huyên đủ chuyện. "Ngưu vương" nói:

- Xa phu nhân lâu quá rồi nhì!

La Sát đáp:

- Đại vương phúc lớn lắm!

Lại nói:

- Đại vương cưng chiều vợ mới, quên bỏ tình xưa, hôm nay cơn gió nào đưa chàng về thế?

Đại Thánh cười nói:

- Đâu dám quên bỏ, chỉ bởi sau khi lấy công chúa Ngọc Diện làm thiếp, việc nhà lắm mối, bận bịu tới tấp, thành ra dằng dai ở ngoài quá lâu, may mà nàng quản nhà khéo thật!

Lại nói:

- Gần đây nghe nói tên Ngô Không lão hỗn, bảo hộ Đường Tăng tới địa phận Hoả Diệm sơn nên ta lo nó tới chỗ nàng đòi mượn quạt. Ta còn hận nó mối thù làm hại con ta, khi nào nó tới, nàng cho người báo ta, để ta bắt nó, phân thây trăm mảnh, rửa hận cho vợ chồng chúng ta.

La Sát nghe vậy, nước mắt lã chã, kể lể:

- Đại vương ơi, thường có câu: "*Đàn ông không vợ tiền ai quản, phụ nữ không chồng biết cậy ai?*". Tính mạng của thiếp thiếu chút nữa là không giữ nổi với con khỉ ấy rồi!

Đại Thánh ra vẻ nổi giận:

- Con khỉ khốn nạn ấy đến bao giờ?

La Sát nói:

- Nó chưa bỏ đi đâu. Hôm qua tới đây mượn quạt, thiếp vì nhớ mối thù hại con, nên mặc giáp cầm gươm xông ra chém nó. Nó chịu đau, kêu thiếp là chị dâu, nói rằng Đại vương từng kết nghĩa với nó.

Đại Thánh nói:

- Đúng vậy, năm trăm năm trước ta từng kết nghĩa bảy anh em.

La Sát nói:

- Thiếp mừng nó cũng không dám cãi, chém nó cũng không dám đánh lại, sau bị thiếp quạt cho một cái, nhưng không hiểu

nó học phép *định phong* ở đâu, sớm nay lại tới kêu gào. Thiếp lại mang quạt ra quạt, ngờ đâu nó không nhúc nhích. Rút gươm ra chém, nó không nhường thiếp nữa. Thiếp sợ cái gậy của nó nên chạy vội vào hang đóng chặt cửa. Không biết nó từ đâu vào, luồn sâu trong bụng thiếp, suýt nữa chết vì nó. Thiếp phải gọi nó là chú em, đem quạt ra cho nó rồi.

Đại Thánh giả cách dấm ngực:

- Tiếc quá, tiếc quá! Phu nhân lắm rồi, sao lại trao bảo bối cho con khỉ ấy! Ta uất chết thôi!

La Sát cười nói:

- Chàng không phải hận. Cái quạt ấy là đồ giả, nhưng lừa được nó rồi.

Đại Thánh hỏi:

- Thế quạt thật ở đâu?

La Sát nói:

- Yên tâm! Chàng cứ yên tâm! Thiếp cất đi rồi!

Và gọi a hoàn bày tiệc rượu tẩy trần hoan hỷ. La Sát nữ nâng chén nói:

- Đại vương, vui duyên mới xin chớ quên bạn tao khang, hãy cạn chén rượu quê này đi!

Đại Thánh không dám từ chối, đành cười hi hi, nâng chén đáp:

- Mời phu nhân dùng trước. Ta vì lo quản gia sản bên ngoài, xa cách phu nhân đã lâu, sớm muộn nhờ phu nhân gìn giữ, thay quyền giải quyết.

La Sát nữ tiếp chén, rót nữa, trao cho "phu quân", nói rằng:

- Tự xưa có câu: Vợ là nội tướng, xin đừng nói cảm ơn.

Hai người chuốc chuốc nhường nhường mãi mới ngồi vào dự tiệc. Đại Thánh không dám phá giới, chỉ ăn chút hoa quả và đối đáp qua lại.

Rượu qua mấy tuần, La Sát đã ngà ngà, sắc tình khơi dậy,

ngả nghiêng lả lơi vào Đại Thánh, nũng nũng nịu nịu; nắm bàn tay, e ấp ôn tồn; kể bờ vai, thì thầm se sẽ. Rót một chén rượu, chàng một hớp, thiếp một hớp, rồi lại ăn quả. Đại Thánh giả cách trao tình, đong đưa phụ hoạ, chẳng thể làm gì khác, đành chịu để La Sát tựa nương. Quả là:

*Câu mời thơ, chỗi quét sầu,
Tiêu trừ hết thấy, nhờ men rượu,
Nam nhi khí tiết thoả nổi lòng,
Nữ nhi quên tình cười uốn éo.
Mặt hồng non như đào,
Thân rung tựa lá liễu.
Thâm thâm thì thì nói liên miên
Sờ mó ngả nghiêng đủ các kiểu.
Lắc lẻo tóc mây,
Ngón thon xoa khéo.
Mấy phen lấy chân ấn bàn chân,
Bao bận xiêm y tay níu kéo.
Má phấn thoát ghé gần,
Lưng eo dần nũng nịu.
Hợp hoan câu mời chả chịu lời,
Ngực mìn trể tràng khuy vàng châu
Cơn cuồng núi ngọc nhô rõ đầu
Mắt cuồng chờ dẫn thói tục tũ.*

Đại Thánh thấy La Sát nữ đã say sưa, bụng bảo dạ phải để phòng, cất giọng khêu gợi rằng:

- Phu nhân ơi, quạt thật nàng cất đầu rồi? Hãy cẩn thận luôn đấy! Chỉ sợ Tôn Hành Giả biến hoá khó lường, lại lừa lấy mất mà thôi!

La Sát cười se sẽ, nhổ ra từ trong miệng một vật nhỏ bằng chừng cái lá mận, trao cho Đại Thánh mà rằng:

- Đây chẳng phải bảo bối ư?

Đại Thánh xòe bàn tay đỡ, không tin, thăm nghì:

- Có tí tẹo thế này làm sao dập lửa được? E là của giả đây!

La Sát thấy "chồng" trầm ngâm xem bảo bối, không nén nổi lòng, ghé má phẩn vào mặt Hành Giả, thúc giục:

- Chàng ơi, chàng cất nó đi để uống rượu! Có sao thù người ra vậy?

Đại Thánh dấn thêm một bước, hỏi một câu:

- Vật này nhỏ xíu, làm thế nào dập được lò lửa tám trăm dặm?

La Sát mê mết, không còn e ngại, nói luôn bí quyết:

- Đại vương ơi, xa thiếp hai năm, chắc là đêm ngày truy hoan, bị Ngọc Diện công chúa làm tổn thương tinh thần hay sao mà quên cả bảo bối nhà mình rồi ư? Chỉ cần đặt ngón cái tay trái lên sợi nan đỏ thứ bảy trên cán quạt, niệm một lượt "*Yết hư ha hấp hỷ xuy hô*", quạt sẽ dài ra một trượng hai thước. Bảo bối này biến hoá vô cùng, lo gì lửa bốc tám vạn dặm, chỉ quạt một cái là tắt ngấm ngay!

Đại Thánh nghe nói, ghi nhớ vào lòng. Rồi bỏ ngay quạt vào mồm, xoa xoa mặt một lượt, hiện rõ nguyên tướng. Lại nghiêm giọng quát to:

- La Sát kia! Nhìn xem ta có đúng là chồng ngươi không! Cứ quán lấy ta như thế, dơ quá, dơ quá!

Bà La Sát nhìn lại, hoá ra Tôn Hành Giả, hoảng quá xô đổ cả mâm bàn, lăn lộn xuống đất, xấu hổ quá chùng, chỉ biết than:

- Chết tôi rồi! Chết tôi rồi!

Đại Thánh chả thèm để ý La Sát sống hay chết, phẩy sống tay, sải bước chân, đi thẳng ra khỏi động Ba Tiêu. Thực là: "Không lòng tham nữ sắc, đắc ý cười ra vẻ". Rồi nhún mình một nhẩy, cưỡi mây lành, vút lên đỉnh núi, nhổ quạt ra tay, thử diễn cách thức. Đặt ngón cái tay trái lên nan đỏ thứ bảy trên cán quạt, niệm một lượt *Yết hư ha hấp hỷ xuy hô*, quả nhiên quạt dài ra một thước hai. Cầm trong tay, nhìn kỹ càng, so với của giả lần trước quả không giống nhau, quạt này ánh sáng rạng rỡ,

khí lành lung linh, trên quạt có ba mươi sáu sợi nan đỏ đan ngang dọc, trong ngoài liền mối. Hoá ra, Hành Giả chỉ mới gạ hỏi được cách làm quạt dài ra, mà chưa hỏi được cách thu quạt nhỏ lại, đành cứ để vậy vác trên vai, tìm lối cũ quay về.

Lại nói, Ngưu Ma vương dự tiệc cùng các tinh ở đầm Bích Ba xong, ra cửa chẳng thấy con thú "mắt vàng kị nước" đâu. Lão Long vương họp các tinh lại, hỏi:

- Kẻ nào lén thả con thú ấy?

Các tinh quỳ tâu:

- Không ai dám đâu ạ. Chúng thần dự tiệc đủ mặt, cùng hát cùng đàn, không một ai ra trước.

Lão Long nói:

- Người trong nhà chắc là không dám, vậy chắc có kẻ ngoài vào!

Rồng con, rồng cháu nói:

- Lúc vừa vào tiệc, có con cua lạc đến đây. Chắc nó là kẻ ngoài vào.

Ngưu vương nghe nói, đột nhiên tỉnh ra, kêu:

- Thôi rồi, khỏi nói nữa rồi! Lúc các vị sai người mời ta, có Tôn Ngộ Không bảo hộ Đường Tăng lấy kinh, đi qua Hoả Diệm sơn không nổi, từng nhờ ta mượn quạt Ba Tiêu. Ta không chịu, đấu với nó một trận, chưa phân thắng bại, ta bỏ nó đấy đi thẳng tới đây. Con khỉ ấy lanh lợi vô cùng, xảo quyệt muôn mẹo, chắc là nó biến thành con giải tới đây dò la, ăn trộm thú của ta, đến chỗ bà vợ cả của ta gặt gẫm lấy quạt Ba Tiêu rồi!

Chúng tinh nghe nói, hết thấy kinh hãi, hỏi:

- Đây là Tôn Ngộ Không đại náo Thiên cung phải không?

Ngưu vương đáp:

- Đúng vậy. Nếu các vị trên đường sang Tây, có gì không phải thì nhất định phải tránh nó đi nhé!

Lão Long nói:

- Đã nói vậy thì con thú quý của đại vương phải tính sao đây?

Ngưu vương cười:

- Không ngại, không ngại. Các vị cứ về, để ta đuổi theo nó!

Lập tức rẽ nước, vọt khỏi đáy đầm, cuôi mây vàng, đi thẳng tới động Ba Tiêu núi Thuý Vân. Đã nghe thấy La Sát đập tay, đầm ngực, gào khóc than thở. Đẩy cửa ra, thấy cả con thú mất vàng buộc bên cạnh, Ngưu vương nói to:

- Phu nhân, Tôn Ngộ Không đâu rồi?

Bọn hầu gái trông thấy Ngưu vương, nhất loạt chạy hết, kêu ầm:

- Đại vương về rồi!

Bà La Sát níu chặt Ngưu vương, vò đầu, bứt tóc, miệng la mắng:

- Cái giống chết toi này! Làm sao mà không cẩn thận, để con khỉ dắt trộm thú "người vàng", hoá ra hình ông đến đây lừa tôi!

Ngưu vương nghiêng răng:

- Con khỉ khốn nạn đâu rồi?

La Sát đầm ngực mắng:

- Con khỉ ấy lừa lấy quạt của thiếp, hiện nguyên hình đi rồi! Chết ta thôi!

Ngưu vương nói:

- Phu nhân hãy giữ mình, đừng có nóng lòng. Để ta đuổi theo nó, đoạt lại bảo bối, lột da nó ra, giã xương nó ra, moi gan ruột nó cho phu nhân hả giận!

Bèn gọi:

- Mang bình khí lại đây!

Hầu gái thưa:

- Bình khí của đại vương không có ở đây!

Ngưu vương nói:

- Mang bình khí của bà ra đây!

Thị nữ khiêng hai thanh bảo kiếm sắc nhọn, xanh loè ra.

Ngưu vương cởi áo nhung xanh cánh trả khi dự tiệc, thất chặt áo lót, múa kiếm hai tay, xông ra khỏi động Ba Tiêu, chạy thẳng lên núi Hoả Diệm. Đúng là:

Kẻ quên ơn lừa bịp gái si dại,

Ma dữ tình lại gần người Mộc Xoa.

Rốt cuộc chuyến này lành dữ thế nào, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT

TRƯ BÁT GIỚI GIÚP SỨC ĐÁNH MA VƯƠNG, TÔN HÀNH GIẢ LẦN BA MƯƠN QUẠT BÁU.

Nói về Ngưu Ma vương đuổi theo Tôn Đại Thánh, thấy vác trên vai cây quạt Ba Tiêu kênh cang, mặt mày hớn hở bước đi. Ma vương thất kinh nghĩ:

- Con khỉ này đã biết bí quyết quạt báu rồi. Nếu chiêng ra mặt đòi lại, nhất định nó sẽ không trả. Nếu nó mà quạt cho mình một quạt thì trời xa tám vạn tám ngàn dặm chả hoá ra làm cho nó càng thích chí ư? Nghe nói Đường Tăng đang đợi ở bên đường. Nhị đồ đệ Trư Bát Giới, tam đồ đệ Sa Ngộ Tĩnh, năm xưa ta cũng đã gặp. Thôi thì hãy biến làm Bát Giới, lừa lại con khỉ này một phen. Xem chừng nó đang dắc ý vô hạn, chưa chắc đã để ý xem kỹ đâu.

Ma vương vốn cũng có bảy mươi hai phép biến hoá, võ nghệ cũng như Đại Thánh, chỉ phải cái thân to nặng, ít nhanh nhẹn, không linh hoạt lắm mà thôi. Bèn thu kiếm báu, niệm một câu chú, lách mình một cái, biến ngay thành Trư Bát Giới, tắt qua đường, đón đầu Đại Thánh, gọi:

- Sư huynh, đệ tới đây!

Đại Thánh quả nhiên mừng rỡ. Cổ nhân bảo: *Con mèo dắc thẳng vui như hổ*, lúc ấy chỉ cậy mình thắng lớn, chả xem xét gì ẩn ý đối phương. Thấy y hết Bát Giới, thì gọi to:

- Sư đệ, đệ đi đâu thế?

Ngưu Ma vương tung tẩy đón lời:

- Sư phụ thấy huynh đi lâu quá không về, sợ rằng Ngưu Ma vương thủ đoạn ghê gớm, huynh đấu không nổi, khó lấy được bảo bối của nó, nên sai đệ đi đón huynh.

Hành Giả cười, nói:

- Không cần nhọc lòng, ta đã lấy được rồi!

Ngưu vương lại hỏi:

- Làm sao đại huynh lấy được?

Hành Giả nói:

- Lão Ngưu và ta đấu qua trăm mười hiệp, không phân thắng bại. Nó ngừng chiến, xuống đầm Bích Ba ở núi Loạn Thạch yên ả cùng bọn giao long. Thế là ta ngấm đi theo, biến thành một con cua dất trộm con thú mắt vàng của lão, hoá ra hình dạng hệt Ngưu Ma vương, đi thẳng tới động Ba Tiêu gạt bà La Sát. Bà ấy với Lão Tôn kết một trận vợ chồng là do ta bày cách lừa đấy.

Ngưu vương nói:

- Vậy cũng vất vả rồi. Đại huynh khó nhọc nhiều quá, để đệ cầm quạt hộ cho.

Tôn Đại Thánh nào hay thực giả, và cũng chẳng nghĩ là có thể như thế, đưa ngay quạt cho.

Ngưu Ma vương vốn biết cách làm to nhỏ quạt, cầm được rồi, không biết bắt quyết gì mà quạt nhỏ lại như cái lá mạn, rồi hiện nguyên hình. Lập tức quát mắng:

- Con khỉ khốn kiếp! Có nhận ra ta không!

Hành Giả nhìn ra, hối hận tự bảo:

- Tại ta sai rồi!

Hận quá quát một tiếng, giậm chân kêu to:

- Chao ôi! Quanh năm bắt nhận, thế mà hôm nay lại bị con nhận oắt con mổ vào mắt rồi!

Lòng dạ sôi sục như sấm, vung thiết bổng, nhằm đầu bổ xuống. Ngưu vương lấy quạt phẩy một nhát, không ngờ Đại Thánh khi trước hoá làm con bọ chui vào bụng La Sát đã ngậm *định phong đàn* trong miệng, bắt giặc nuốt vào, cho nên gan phổi vững vàng, da thịt bền chắc; mặc cho quạt thế nào cũng không bị bay. Ngưu vương hoảng sợ, cất bảo bối vào mồm, hai tay múa gươm mà chém.

Hai bên đánh nhau giữa lưng trời, khí thế thực là:

*Tề Thiên Tôn Đại Thánh,
Hỗn thế Bát Ngưu vương,
Vị Ba Tiêu quạt báu,
Gặp nhau là tranh cường.
Nóng lòng Đại Thánh mưu bíp gạt,
To gan Ngưu vương lừa cướp luôn.
Một bên thiết bổng không tình nghĩa,
Một bên hai gươm chém đủ đường.
Đại Thánh ra oai phun mây ráng,
Ngưu vương khoe sức nhả hào quang.
Cùng đấu dũng, đều bất lương,
Nghiến răng xiết lưỡi khí bùng bùng.
Bụi mù cát mịn trời đất xạm,
Cát bay đá đỏ quỷ thần run.
Bên này nói: Người dám lừa ta hả!
Bên kia quát: Vợ ta với người đã tơ vương!
Nói năng đầu đường xó chợ,
Tình tình sôi sục cương cường.
Bên kia bảo: Người lừa đàn bà vợ ta thực đáng chết!
Báo với quan trên trị tội chẳng thương!
Tề Thiên Đại Thánh vốn lạnh lợi,
Đại Lực Ngưu vương vốn ngoan cường.
Một lòng chỉ muốn giết,
Càng chẳng chịu nhún nhường.*

*Gậy đánh gươm đâm cùng đốc sức,
Hàng thêm tý nữa tới Diêm vương.*

Lại nói, Đường Tăng đợi ở bên đường, một phần do hơi lửa ngốt người, hai phần do lòng nóng miệng khô, bảo với thổ địa núi Hoả Diệm:

- Xin hỏi tôn thần, Ngưu Ma vương kia pháp lực thế nào?

Thổ địa nói:

- Ngưu vương thần thông không nhỏ, pháp lực vô cùng, đúng là đối thủ của Tôn Đại Thánh.

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không là người biết lối, thường đi qua hai ngàn dặm, chốc lát đã quay lại, hôm nay sao lại mất cả ngày? Chắc là phải đấu với Ngưu vương rồi.

Bèn gọi:

- Ngộ Năng, Ngộ Tĩnh! Hai con, ai đi đón đại huynh đi! Nếu có gặp đối thủ, hãy đốc sức giúp đại huynh cầu cho được quạt, dẹp nóng bức cho ta để mau mau qua núi.

Bát Giới nói:

- Bây giờ trời đã tối, con muốn đi giúp đại huynh nhưng chỉ sợ không biết đường núi Tích Lôi.

Thổ địa nói:

- Tiểu thần có biết. Hãy để Quyển Liêm tướng quân bảo hộ sư phụ, tôi sẽ đi cùng Ngộ Năng.

Tam Tạng mừng rỡ nói:

- Làm phiền tôn thần, thành công sẽ xin cảm tạ.

Bát Giới chỉnh đốn khí thế, thắt lại áo quần, cầm đinh ba, cùng thổ địa cười mây đi thẳng về đông.

Đang đi, chợt nghe tiếng hô giết, gió thổi cuộn cuộn. Bát Giới dừng mây nhìn, hoá ra Tôn Hành Giả đang đấu với Ngưu Ma vương. Thổ địa nói:

- Thiên Bồng sao không xông vào đi!

Chú ngọc cầm đinh ba, nghiêng răng hô to:

- Sư huynh, đệ tới đây!

Hành Giả uất hận nói:

- Cái đồ bị thịt nhà đệ, làm lỡ bao nhiêu việc lớn của ta rồi.

Bát Giới nói:

- Sư phụ sai ta tới đón huynh, vì không biết đường, phải bàn bạc mãi, nhờ thổ địa dẫn lối nên tới muộn, làm sao mà lỡ việc lớn?

Hành Giả nói:

- Không phải là trách đệ tới chậm, mà là cái con trâu chết tiệt kia vô lễ quá mức. Ta lừa mãi mới lấy được quạt từ mụ La Sát, lại bị con trâu kia giả dạng đệ lừa lại. Nó, miệng xưng là Bát Giới tới đón ta, ta nhất thời mừng quá, đưa ngay quạt vào tay nó, nó liền hiện nguyên hình, độ sức với ta ở đây, cho nên lỡ việc lớn.

Bát Giới nghe nói nổi giận, vung đinh ba quát lớn:

- Ta bảo cho cái hình tổ tông mày, lừa sư huynh ta để anh em ta bất hoà thế hả!

Bất kể đầu mặt, đinh ba cứ bổ loạn. Ngưu vương, một là đã đấu với Hành Giả cả ngày, sức mỗi tâm mệt; hai là thấy đinh ba của Bát Giới hung tợn, che chắn không nổi, đành thua chạy. Đã thấy thổ địa núi Hoả Diệm dẫn bày âm binh chắn ngang trước mặt, gọi lớn:

- Đại Lực vương, hãy dừng tay! Đường Tam Tạng sang tây lấy kinh, không thần linh nào không bảo hộ, không thánh vương nào không phù trì, ba giới đều thông, mười phương nâng đỡ. Hãy mau lấy quạt Ba Tiêu dập lửa Hoả Diệm sơn, để không còn hoạ tai chướng ngại, giúp họ sớm qua núi. Nếu không Ngọc Hoàng quả trách bất tội, ắt bị tru diệt đó.

Ngưu vương nói:

- Tên thổ địa này, thực chẳng hiểu gì cả! Con khi kia cướp con ta, khinh蔑 ta, lừa vợ ta, bao phen vô đạo, ta hận không nuốt trôi được nó vào bụng, ỉa ra phân cho chó nó ăn, có đâu lại chịu đem bảo bối cho nó mượn!

Nói chưa dứt lời, Bát Giới rượt theo mắng:

- Ta bảo cho cái đồ kết đặc ruột nhà mi biết! Mau đem quạt ra đây, ta sẽ tha cho cái mạng!

Ngưu vương chỉ còn cách quay lại, vung gương báu đấu với Bát Giới. Tôn Đại Thánh múa gậy trợ sức. Cuộc đấu này thực là chém giết không tiếc tay.

*Trâu tác quái, lợn thành tinh
Thêm cả khỉ trộm của trời đắc đạo,
Thiên tính tự xưa đã rèn luyện
Hắn phải cùng đều hợp mới thành
Đỉnh ba chín vuốt nanh sắc nhọn,
Gươm báu hai cây dẻo vút nhanh,
Gậy sắt cuộn tung làm chủ trận,
Thổ thần giúp sức trận liên thành.
Ba nhà xung khắc tranh hơn thiệt,
Đều trở tài hùng khoe tinh anh.
Bắt trâu cây ruộng, tiền vàng rục,
Gọi lợn về lò thu khỉ xanh.
Tâm đà không ổn tu sao đạo,
Thân luôn cân nhắc, khỉ yên lành
Gào thét loạn, khổ đòi hỏi
Ba bên binh khí va lạnh canh.
Cào bỏ gương vung không thiện ý,
Gậy vàng múa tít mối manh.
Sát khí ngút trắng sao không sáng
Một trời mù lạnh tối mông mênh.*

Ngưu vương gắng sức, vừa chuyển vừa đánh, đánh qua một đêm, chưa phân cao thấp, đã tới ban mai. Trước mặt là động Ma

Vân, núi Tích Lôi của Ngưu vương. Ba bên cùng thổ địa, âm binh hò hét nhức tai, kinh động tới Ngọc Điện công chúa. Bèn sai a hoàn đi xem là ai hò hét. Đã thấy tiểu yêu canh cửa vào báo:

- Đó là đại vương nhà cùng kẻ có bộ mặt lôi công hôm qua và một hoà thượng mồm dài tai to, cùng bọn thổ địa núi Hoả Diệm đầu vồ!

Ngọc Điện công chúa nghe báo, lập tức lệnh cho tay chân lớn nhỏ phòng thủ bên ngoài, kẻ nào kẻ ấy cầm đao thương ra giúp sức. Diễm quân tất cả có hơn trăm đứa, thấy đều hùng hổ, vùng thương múa gậy, đồng thanh hô:

- Đại vương, bọn con phụng chỉ của lệnh bà, tới giúp sức đây!

Ngưu vương cả mừng, nói:

- Tới đây rồi, tốt quá rồi!

Các yêu tinh nhất tể xông tới đánh loạn. Bát Giới trở tay không kịp, kéo lê đỉnh ba, thua chạy. Đại Thánh vận phép cân đầu vân, thoát khỏi trùng vây. Đội âm binh cũng chạy toé bốn phía. Lão Ngưu đắc thắng, tập hợp tiểu yêu về động, đóng chặt cửa.

Hành Giả nói:

- Lão này kiêu dũng thực! Đấu với Lão Tôn từ khoảng giờ thân hôm qua, đến tận sáng nay, chưa định hơn thua, lại có Bát Giới và thổ địa tiếp chiến. Nửa ngày một đêm đấu hăng như thế mà lão không suy sụp. Mới hay lão tiểu yêu này cũng tráng kiện đến thế. Lão đóng chặt cửa không ra, phải làm sao bây giờ?

Bát Giới nói:

- Đại huynh, giờ tỵ hôm qua chào sư phụ đi, sao mãi giờ thân mới đánh nhau cùng lão Ngưu? Hai ba giờ đồng hồ kia đại huynh ở đâu?

Hành Giả nói:

- Chào sư phụ rồi, khoảnh khắc sau ta tới toà núi này, gặp một cô gái, hỏi thăm, hoá ra là Ngọc Điện công chúa, thiếp yêu

của lão Ngưu. Bị ta vung gậy đuổi đánh, cô ta chạy về động gọi Ngưu vương. Lão đấu võ mồm với Lão Tôn, ồm tỏi một hồi, chuyển sang võ tay, đánh cả giờ đồng hồ. Đang hăng thì có kẻ mời lão đi dự tiệc. Thế là ta theo dấu vết lão xuống đầm Bích Ba, núi Loạn Thạch, hoá thành một con cua, thám thính tin tức, dắt trộm con thú "ngươi vàng tránh nước" của Ngưu vương. Rồi ta biến thành lão Ngưu, quay lại động Ba Tiêu, núi Thuý Vân, lừa bà La Sát, lấy được quạt thật. Ra ngoài thử cách biến hoá quạt, khiến quạt to dài lên, nhưng không biết thu nhỏ lại. Đang vác quạt đi thì bị Ngưu vương biến hình ra đệ, lừa lấy mất quạt. Vậy nên chậm hai ba tiếng đồng hồ.

Bát Giới nói:

- Đúng là "thuyền đậu phụ bị lật úp giữa biển, qua sóng nước nông, lại chìm đáy sâu". Bây giờ khó mà lấy quạt của nó được rồi, làm sao bảo hộ sư phụ qua núi bây giờ? Thôi quay lại, đi đường khác cho xong!

Thổ địa nói:

- Đại Thánh đừng nên buồn phiền, Thiên Bồng chớ nên nản chí. Nếu tính đi đường khác, tức là theo lối tà, không nên công tu hành. Xưa có câu rằng: "Không đi đường tắt" sao phải tìm lối khác! Sư phụ của các vị đang ngồi tại đường chính, mắt nhắm mắt mở trông mong các vị nên công đó!

Hành Giả phát bực nói:

- Đúng thế! Đúng thế! Chú ngọc chớ có nói nhảm! Thổ địa rất có lý! Bọn ta cần phải:

*Cược hơn thua, giở thủ đoạn,
Để ta ra tay biến hoá cho.
Sang Tây xưa nay không đôi thủ,
Ngưu vương Hầu vương vốn cùng lò
Phen này chính đã gặp nguồn gốc
Quạt báu quyết lấy dẫu giằng co.*

*Nhân mắt mẽ, tắt lửa lửa
Đánh loạn tứ tung tìm lên chùa
Siêu thăng đã khắp trời cực lạc
Mọi người cùng dự tiệc Long Hoa.*

Bát Giới nghe vậy, sinh lực phấn phát, hăng hái rằng:

*Phải, phải, phải! Đi, đi, đi!
Chẳng kể Ngưu vương gặp hay không
Mộc sinh tại hội phối thành lợn,
Trời đất trâu già về phân đất
Thân hoá ra kim ứng với khí,
Không xung không khắc rất hoà khí.
Dùng Ba Tiêu, nước chuyển ý,
Lò lửa tắt im nên cứu tế,
Đêm ngày dốt sức không kể lễ,
Công thành Vu Lan hội cùng về.*

Hai anh em dẫn thổ địa, âm binh nhất tể xông lên, đình ba, thiết bồng, chát chát bụp bụp, nhằm cửa trước động Ma Vân đập nát vụn. Khiến bọn tiểu yêu phòng thủ bên ngoài kinh hoàng, run cầm cập, lao vào trong cấp báo:

- Đại vương ơi! Tôn Ngộ Không dẫn một bầy tới phá nát vụn cổng ngoài rồi!

Ngưu vương đang thuật lại mọi diễn biến với Ngọc Diện công chúa, uất hận Tôn Hành Giả. Lại nghe báo của ngoài bị phá, vô cùng hung tợn, vội khoác giáp, cầm thiết côn, mắng từ trong mắng ra:

- Con khỉ khốn nạn! Mi có bao nhiêu công đức mà dám tới đập phá nhà ta!

Bát Giới sấp lại chửi loạn:

- Đồ lột da vắn già khốn kiếp! Mi là cái loại gì mà dám tính công lực! Đừng có chạy! Xem đình ba đây!

Ngưu vương quát lên:

- Đồ béo phì ăn nước gạo nhà mì! Không biết gì nữa cả!
Mau gọi con khỉ kia ra đây!

Hành Giả nói:

- Loài nhai cỏ biết gì là phải trái! Hôm qua ta còn cùng người bàn chuyện anh em, hôm nay đã là kẻ thù rồi! Hãy ném cho kỹ một gậy của ta nhé!

Ngưu vương hăng hái nghênh chiến.

Trận này càng ác liệt hơn trận trước. Ba kẻ anh hùng hỗn chiến tại một chỗ. Thật là:

*Đình ba thiết bồng rục uy thần,
Cùng các âm binh đánh trâu vằn.
Trâu dữ riêng khoe tính hung tợn,
Khắp trời pháp lực nổi xa gần
Bổ đình ba, khua bảo trượng
Thiết bồng anh hùng lại hiện thân,
Bình khí ba ban tiếng chát chát,
Chả ai nhịn ai đón đỡ ngăn
Kia bảo kia bậc nhất,
Đây nói đây tuyệt trần,
Thổ bình làm chứng khó phân giải,
Mộc thổ nấu nhau bao nhiêu lần.
Hai kẻ này nói: Người sao chẳng cho mượn quạt báu
Một kẻ kia đáp: Người sao dám lừa bịp vợ ta mấy lần
Đuổi thiếp hại con thù chứa báo,
Phá nhà đập cửa lại hãm hù.
Kẻ này nói: Người cẩn thận để phòng gậy Như Ý,
Lướt qua một chút là máu toé
Kẻ kia nói: Ham sống thì tránh lưỡi đình ba,
Bỏ vào một răng máu toé ra
Ngưu vương chẳng sợ khoe uy dũng,
Gậy sắt vung cao đánh thuận đà
Mưa đỏ mây nhào qua lại mãi*

*Móc phun gió giật giở hết ra.
Hận khổ phen này đều liễu mạng,
Ai nấy thâm thù chẳng chịu hoà.
Lẳng tay đỡ, mặc thấp cao,
Đỡ sau chắn trước chẳng lẽ nào,
Anh em hai người cùng gắng sức
Thân đơn một gậy cố xông vào.
Từ mao tới thìn quần nhau mãi
Đánh rồi Ngưu vương bó tay nhào.*

Ba bên liễu chết quên sống, lại đấu hơn trăm hiệp. Bát Giới nổi tính ngậy, ỷ vào Hành Giả thân thông, vùng đỉnh ba bổ loạn. Ngưu vương đỡ không nổi, bại trận quay đầu, chạy tuốt vào động. Lại bị thổ địa, âm binh chặn cửa, quát to:

- Đại Lực vương, chạy đi đâu! Chúng ta ở đây rồi!

Lão Ngưu không thể vào động, vội co mình nhảy, lại đụng phải Bát Giới, Hành Giả đuổi tới, hoảng quá quẳng cả khôi giáp, rơi cả thiết côn, lắc mình một cái, biến thành một con ngỗng trời, bay vút lên không.

Hành Giả thấy vậy, cười bảo:

- Bát Giới, lão Ngưu đi rồi!

Chú ngốc đồ ra không biết, thổ địa cũng chẳng hiểu, ai nấy nhìn đông ngó tây, cứ tìm loạn quanh núi Tích Lôi. Hành Giả chỉ tay:

- Chả phải lão bay trên không kia ư?

Bát Giới nói:

- Đó chỉ là một con ngỗng trời thôi mà!

Hành Giả nói:

- Chính là lão Ngưu biến ra đó!

Thổ địa nói:

- Đã như vậy, phải làm sao?

Hành Giả nói:

- Hai vị đánh vào cửa này đi, trừ cho sạch bọn tiểu yêu, phá đổ sào huyệt của chúng cho tuyệt đường quay lại. Để Lão Tôn đấu phép biến hoá với nó xem sao.

Bát Giới cùng thổ địa, y lời, công phá cửa hang.

Đại Thánh thu gậy báu, bắt quyết niệm chú, lắc mình một biến, biến thành một con chim ưng "Hải Đông Thanh", vẫy cánh ào ào, lao vút trong mây, bổ nhào xuống mình con ngỗng trời, quắp lấy cổ, mổ vào mắt. Ngưu vương cũng biết do Hành Giả biến thành, vội vàng đập đập cánh biến ra một con ưng vàng, quay lại mổ trả "Hải Đông Thanh". Hành Giả lại hoá thành phượng hoàng, đuổi riết ưng vàng. Ngưu vương nhận ra, lại hoá thành ưng trắng, rít một tiếng, bay về nam. Hành Giả định thân, vỗ vỗ cánh, biến ra phượng đỏ, hót vang một tiếng. Ưng trắng thấy phượng là điềm vương nên không dám hỗn, lại hạ cánh cho rơi xuống vách núi, lắc mình biến thành con cây hương, dung dăng dung dẻ ăn cỏ trước sườn non. Hành Giả nhận ra, cũng hạ cánh xuống, biến ra hổ đói, cụp đuôi truy đuổi, vẻ muốn vô cây ăn thịt. Ngưu vương hoảng quá sẩy chân, lại biến thành con báo lớn lồm đồm vàng, định đánh hổ đói. Hành Giả thấy thế, đón đầu gió, quay đầu một lắc, lại hoá ra sư tử, giọng tựa sấm rền, trán thép đầu đồng, nhảy vun vút chực vô môi báo lớn. Ngưu vương cuống quýt, lại biến thành gấu người, sải bước dài, chững tới bắt sư tử. Hành Giả xoay một phát, biến thành voi ngà, vòi như rắn dài, nanh như măng trúc, vươn thân lăm liệt, muốn cuốn gấu người.

Ngưu vương cười hy hy, hiện nguyên hình: một con trâu trắng to, đầu như quả núi, mặt tựa sáng loè. Hai chiếc sừng chẳng khác gì hai tháp vững, nanh nhe như mũi nhọn, từ đầu tới đuôi dài tới hơn ngàn trượng, từ móng đến lưng cao tới tám trăm trượng. Cao giọng hỏi Hành Giả:

- Con khỉ khốn kiếp! Bây giờ mày làm gì nổi ta?

Hành Giả cũng hiện nguyên hình, rút ra thiết bổng, cúi

mình một cái, quát lớn "Dài!", bèn thân cao vạn trượng, đầu như Thái Sơn, mắt tựa nhật nguyệt, miệng như ao máu, răng tựa quạt xoè, tay nắm một cây thiết bổng, nhằm đầu trâu bổ xuống. Ngưu vương nghênh đầu, hươu sừng tiếp chiến. Trận này thực là lay non động núi, hãi đất kinh trời! Có thơ rằng:

*Đạo cao một xích ma ngàn trượng,
Lòng vượn kỳ ghê dốc sức hàng.
Nếu muốn Hoả sơn không rực lửa,
Ắt cần quạt báu mát lành lan.
Hoàng bà quyết chí phò nguyên lão,
Mộc mẫu nương lòng dẹp quỷ vương,
Hoà thuận ngũ hành theo chính quả,
Rèn yêu gột bụi trần Tây phương.*

Hai bên thi thố thần công, tranh đấu giữa lưng chừng núi, kinh động hết thấy các trời. Tất cả các thần, kim đầu yết đế, lục giáp lục đình, mười tám vị hộ giáo già lam đều quây lại vây Ma vương. Ma vương ra mặt không sợ, đông một đầu, tây một đầu, hai sừng hiên ngang cứng rờ rờ, tiếp đấu tới lui; nam một đòn, bắc một đòn, lông tua tua một đuôi đón hùng dũng phá vây phải trái. Tôn Đại Thánh đánh ngay mặt chính, các thần vây bốn bên. Ngưu vương cuống lên, soài ra đất, hiện nguyên hình, chui tọt vào động Ba Tiêu. Hành Giả cũng thu pháp tượng, dẫn các thần đuổi tới cùng. Ma vương lao vào động, đóng chặt cửa không lộ mặt. Hành Giả dẫn muôn quân vây chặt núi Thủy Vân, một giọt nước không lọt.

Đang xông phá cửa, bỗng nghe tiếng Bát Giới, thổ địa, âm binh hò hét kéo tới. Hành Giả thấy vậy, hỏi:

- Ở động Ma Vân sự thể thế nào?

Bát Giới cười nói:

- Vợ của lão yêu kia bị đệ cho một bồ cào chết tươi, lột xác ra xem, hoá ra là tinh cáo mặt ngọc. Lũ tiểu yêu đều là loài lừa,

ngựa, trâu rừng, hươu, cáo, dê, hổ cả. Giết sạch hết rồi, lại đốt trụi cả nhà nó nữa. Thổ địa nói vẫn còn một ngôi nhà nhỏ nấu trong núi này, cho nên lại kéo làm cỏ nốt.

Hành Giả nói:

- Hiện đệ lập công rồi. Mừng quá! Mừng quá! Lão Tôn phí công biến hoá với nó một phen mà đã thắng được đầu. Nó hoá thành trâu trắng to chưa từng có, ta biến thành người cao lớn ngang trời đất. Đang lúc đấu với nó, may được các thần xuống giúp. Vây chặt nhiều giờ, nó lại hiện nguyên hình, chạy vào động mất rồi.

Bát Giới nói:

- Có phải kia là động Ba Tiêu không?

- Đúng vậy! Đúng vậy! Mụ La Sát cũng ở trong đó.

Bát Giới phát bực bảo:

- Đã như thế, sao chẳng thốc vào quét sạch cỏ nhà nó đi, hỏi quạt đầu, đừng để nó nấn ná tình tự với nhau.

Chú ngọc phấn phát oai phong, vung đỉnh ba nhằm cửa động giáng một phát, "bùng" một tiếng, cửa đá kể bên vách sạt một bên. Hầu gái trong động hoảng quá kêu báo:

- Đại vương ơi! Không biết kẻ nào đập vụn cửa nhà mình rồi!

Ngưu vương vừa chạy vào, thở phì phò, đang kể với bà La Sát chuyện cướp lại quạt từ tay Hành Giả; nghe báo tin, trong lòng nổi giận. Nhỏ ra quạt nhỏ xíu, lão Ngưu trao cho La Sát giữ. La Sát nhận quạt vào tay, mắt dầm lệ nói:

- Đại vương ơi! Hãy đưa quạt cho con khi ấy để nó lui rút quân đi!

Ngưu vương đáp:

- Phu nhân à, vật dù nhỏ nhưng hận thì sâu. Nàng cứ ở đây, để ta đấu với nó trận nữa.

Ngưu vương xốc lại y phục, chọn hai thanh bảo kiếm, xông thẳng ra ngoài. Gặp đúng Bát Giới vung đỉnh ba phá cửa, lão

Ngưu không một lời, múa kiếm chém thẳng vào mặt. Bát Giới vung đinh ba nghênh chiến, lùi dần ra mấy bước, ngoài cửa, đã có Đại Thánh múa gậy đón đầu. Ngưu vương bèn cưỡi cuồng phong, rời động phủ, trở tài trên đỉnh Thuý Vân. Các thần bốn mặt bủa vây, thổ địa âm binh xông đánh kẹp. Trận này dữ dội quá:

*Mây mờ thế giới,
Mù bủa càn khôn,
Se sắt gió âm cát đá cuộn,
Bừng bừng khí giận sóng bể cồn.
Kiếm hai cây mài sắc,
Áo giáp khoác đầy thân.
Oán kết sâu như biển,
Càng giữ hận càng căm,
Tê Thiên Đại Thánh vì công trạng,
Chẳng kể năm xưa bạn cố nhân.
Bát Giới ra oai tìm quái báu,
Các thần hộ pháp bắt ngưu quân.
Ngưu vương hai tay không ngơi nghỉ,
Phải che trái chấn tỏ tinh thần.
Đánh nhau khiến chìm khó bay khép vội cánh,
Cá chẳng bơi lặn mất tấm.
Quý khốc thần gào trời đất tới,
Rồng buồn hổ sợ đất trời sầm.*

Ngưu Ma vương liệu mình quên mạng, đấu lại hơn năm chục hiệp có dư, đương đầu không nổi, thua trận, chạy về hướng bắc. Đã có sẵn Bát Thập Kim Cương thần thông quảng đại đón sẵn trên vách Bí Ma núi Ngũ Đài, gọi:

- Con trâu ma kia, chạy đi đâu nữa! Chúng ta được Phật tổ Như Lai sai tới, giảng bày thiên la địa võng để bắt người!

Vừa lúc ấy, Đại Thánh, Bát Giới cùng các thần xông tới. Ma vương hốt hoảng xoay mình chạy về nam, lại đụng phải Thắng

Chí Kim Cương pháp lực vô biên ở động Thanh Lương núi Nga Mi chặn đầu, quát:

- Ta phụng chỉ đức Phật trấn tại đây để bắt người! Ngưu vương sợ hãi bủn rủn, vội co mình chạy sang đông, gặp ngay Tỳ Lư Sa môn Đại lực Kim Cương ở đỉnh Ma Nhĩ núi Tu Di sừng sừng, gọi:

- Lão Ngưu kia chạy đâu! Ta theo mật lệnh Như Lai tới bắt người đây!

Ngưu vương cuống quít lao sang tây, lại thấy Bất Hoại tôn vương Vĩnh Trụ Kim Cương ở ngọn Kim Hà núi Côn Luân án giữ, kêu:

- Con quái này định đi đâu! Ta vâng lời đức Phật ở chùa Đại Lô Âm trên Tây Thiên, đón sẵn tại đây, ai cho người thoát!

Lão Ngưu lòng kinh dạ hoảng, hồi không còn kịp. Bốn phương tám mặt đều là binh Phật tướng trời, lưới vông giăng cao, làm sao cho thoát. Đang cơn hoảng hốt, lại nghe tiếng Hành Giả dẫn quân xông lại, Ngưu vương bèn cuời mây vút lên không.

Chẳng may đã có Thác Tháp Lý Thiên vương cùng Na Tra Thái tử dẫn Ngư Đồ Được Xoa, Cự Linh thần tướng, chặn khắp bầu trời, gọi to:

- Chớ vội, chớ vội! Ta phụng chỉ Ngọc Hoàng, nhất quyết trừ bỏ nhà người!

Ngưu vương bí thế, lắc mình theo thói cũ, hoá thành một con trâu trắng to, vung hai sừng rần húc Thiên vương. Thiên vương múa đao chém xuống. Tôn Hành Giả từ phía sau lại đã tới. Na Tra Thái tử cao giọng gọi:

- Đại Thánh, tôi đang giáp trụ đây mình, không thi lễ được. Cha con chúng tôi hôm qua bái Phật Như Lai, phát hịch tâu lên Ngọc đế, thưa rằng Đường Tăng gặp nạn tại Hoả Diệm sơn, Tôn Đại Thánh khó hàng phục được Ngưu Ma vương. Ngọc đế truyền lệnh, sai phụ vương tôi dẫn các thần giúp sức.

Hành Giả nói:

- Con quái này thân thông không vừa đâu! Lại biến hoá thân hình trăm vẻ, phải làm sao đây?

Thái tử cười bảo:

- Đại Thánh chớ ngại, hãy xem ta bắt nó đây!

Thái tử hô "biến" một tiếng, biến thành ba đầu sáu tay, phi thân nhảy lên lưng Ngưu vương, dùng kiếm *Chém yêu* nhằm cổ chém xuống, không ngờ chém được rơi đầu. Thiên vương thu đao rồi mới tới gần chào Hành Giả. Từ trong cổ Ngưu vương lại nhô ra một cái đầu, miệng phun khí đen, mắt phóng ánh vàng. Na Tra lại vung kiếm chém đầu rơi xuống, lại mọc ra đầu khác. Một vung liên tiếp mười mấy nhát, lập tức mọc liền mười mấy đầu. Na Tra rút vòng lửa, móc lên sừng lão Ngưu, thổi chân hoả, bùng bùng ngùn ngụt, khiến Ngưu vương gào rống điên cuồng, lắc đầu quẫy đuôi; rồi lại toan biến hoá thoát thân, lại bị Lý Thiên vương dùng gương *Chiếu yêu* soi nguyên bản tướng, cứng mình bất động, không kế thoát thân, chỉ còn cách kêu: "Đừng hại mạng ta! Xin nguyện quy y Phật pháp!".

Na Tra nói:

- Đã biết tiếc thân mình, thì mau đem quạt ra đây!

Ngưu vương nói:

- Quạt thật đang ở trong tay vợ cả của ta!

Na Tra nghe vậy, bèn cởi dây trói yêu, nhảy lên cổ nó, túm lấy đầu mũi, xỏ dây luồn qua rồi dắt đi.

Tôn Hành Giả tập hợp Tứ đại Kim cương, Lục đình Lục giáp, Hộ giáo Già lam, Thác Thập Thiên vương, Cự linh Thần tướng, cùng Bát Giới, Thổ địa, âm binh, áp giải trâu trắng quay về động Ba Tiêu.

Lão Ngưu gọi:

- Phu nhân ơi, mang quạt ra đây để cứu mạng ta.

La Sát nghe tiếng, vội bỏ hết vòng xuyên trang sức, cởi cả

y phục diêm dúa, chạy ra cửa; trông thấy các Kim Cương và cha con Thiên vương, vội vàng quỳ xuống đất, dập đầu vái lạy:

- Cúi mong Bồ Tát tha mạng cho vợ chồng tôi, chúng tôi xin dâng quạt này lên chú Tôn để lấy công chuộc tội!

Hành Giả lại gần cầm lấy quạt, cùng mọi người cười mây lành, đi thẳng về đông.

Lại nói, Tam Tạng và Sa Tăng đứng một hồi, ngồi một hồi, ngóng trông Hành Giả, lâu lắm không thấy, xiết bao lo lắng. Bỗng mây lành rợp trời, hào quang sáng đất, rầm rầm loang loáng, các thần tới gần. Vị trưởng lão sợ quá, nói:

- Ngô Tinh, đoàn quân kia là thần tướng ở đâu vậy?

Sa Tăng nhận ra, đáp:

- Sư phụ à, đó là Tứ đại Kim Cương, Kim đầu Yết đế, Lục đinh Lục giáp, Hộ giáo Già lam và các thần quá khứ đó. Vị dắt trâu là Na Tra tam Thái tử. Vị cầm gương là Thác Tháp Lý Thiên vương. Đại sư huynh cầm quạt Ba Tiêu, nhị sư huynh và Thổ địa theo sau, ngoài ra đều là thần binh hộ vệ.

Tam Tạng nghe nói, đổi mũ Tỳ lư, mặc áo cà sa, cùng Ngô Tinh vái lạy các thánh, cảm tạ rằng:

- Đệ tử tôi có tài đức gì đâu mà dám làm phiền các vị tôn thánh giáng trần đến vậy!

Tứ đại Kim Cương nói:

- Thánh tăng nên mừng đi, mười phần công đức sắp thành. Chúng ta vâng lời Phật tới giúp người, người nên dốc sức tu trì, chớ nên phút giây trễ nải.

Tam Tạng dập đầu, cúi mình nhận mệnh.

Tôn Đại Thánh cầm quạt Ba Tiêu, đến gần bên núi, lấy hết sức quạt một nhát, lửa Hoả Diệm dần dần tắt ngúm, lẳng lặng tiêu tan. Hành Giả vui mừng, lại quạt một nhát, chỉ nghe thấy rập rập reo reo, gió lạnh mơn man; quạt nhát thứ ba, khắp trời mây cuộn cuộn, mưa nhỏ rơi rơi. Có thơ rằng:

*Hoả Diệm non xa tám trăm dặm,
Lửa bùng đất rộng, nổi thanh danh,
Lửa thiêu suốt tôi đan khôn chín
Lửa rục tam quan đạo chẳng lành.
Khi mượn Ba Tiêu tưới mưa móc,
May nhờ thần tướng giúp uy linh,
Dắt trâu về Phật ngừng điên đảo,
Nước lửa hoà nhau bản tính bình.*

Lúc ấy, Tam Tạng gột rửa buồn phiền, thanh tâm lắng ý. Bốn phương binh trống quy hợp, tạ ơn. Kim Cương, rồi ai về chốn ấy. Lục dinh Lục giáp vút lên không trung bảo hộ. Thần kỳ quá khứ cũng tản mác ra về. Thiên vương, Thái tử dắt trâu về đất Phật. Chỉ còn Thổ địa núi Hoả Diệm, áp giải bà La Sát đứng bên chờ đợi.

Hành Giả nói:

- Bà La Sát, không đi đi còn đứng đó chờ gì?

La Sát quỳ thưa:

- Muôn vãn cúi mong Đại Thánh từ bi, trả quạt lại cho ta!

Bát Giới quát:

- Đồ hèn hạ khốn kiếp, không hiểu trên dưới gì cả! Đã tha cho người cái mạng là đủ rồi, còn đòi quạt gì nữa. Bọn ta vượt núi, lấy gì mà kiếm cái ăn! Phí bao nhiêu sức lực tinh thần, để chịu trả cho người đấy! Mưa mù mịt thế kia, còn không đi đi!

La Sát lại vái lạy rằng:

- Đại Thánh vốn có nói là dập lửa xong sẽ trả quạt cho tôi. Nay đến nỗi thế này, có hối cũng không kịp. Chỉ vì không lường liệu, gây nên vất vả cho thầy trò các vị. Chúng tôi đây cũng tu thành đạo người, chỉ là chưa quy chánh quả. Nay chồng tôi chân thân hiện tướng về tây, tôi cũng không dám giở trò gì nữa. Mong được trả quạt báu, sẽ lập tức sửa mình, tu thân dưỡng tính.

Thổ địa nói:

- Đại Thánh, nhân La Sát nữ nắm phép dập lửa, diệt hẳn nguồn gốc đốt thiêu, hãy trả quạt cho La Sát, tiểu thần sẽ ở đây giữ yên, đừng cứu vớt dân lành đất này, cầu chút tế lễ, cũng coi là ân đức.

Hành Giả nói:

- Đương thời, ta có hỏi dân địa phương, được biết núi này dù có dập lửa, cũng chỉ thu được một năm thóc lúa, rồi lửa lại bùng lên. Làm sao mà trừ tận gốc được?

La Sát nói:

- Nếu muốn dứt hẳn gốc rễ lửa cháy, chỉ cần quạt liên bốn mươi chín lần, sẽ vĩnh viễn tắt lịm.

Hành Giả nghe nói, cầm lấy quạt, vận hết gân cốt, nhắm đầu núi quạt liên bốn mươi chín nhát. Mưa trên núi sầm sập. Đúng thật là bảo bối: chỉ mưa rơi chỗ lửa cháy, không lửa cháy không mưa. Thầy trò đứng tại chỗ không lửa, không hề bị mưa ướt. Ngồi đợi một đêm, gần sáng mới thu thập ngựa yên, hành lý. Rồi trả quạt cho La Sát nữ. Lại nói:

- Nếu Lão Tôn không trả cho chị, e là người đời bảo ta nói mà không giữ lời. Chị cầm quạt về núi, đừng có gây sự nữa. Xem ra chị cũng là người biết nghĩ, ta tha cho đó!

Bà La Sát nhận quạt, niệm câu chú, thu quạt nhỏ như lá mạn, ngậm trong miệng. Rồi vái tạ các thánh, ẩn danh tu hành. Sau này được thành chính quả, lưu truyền trong kinh truyện ngàn đời. La Sát, Thổ địa đều cảm tạ ơn cao, nối nhau đưa tiễn.

Hành Giả, Bát Giới, Sa Tăng bảo hộ Tam Tạng lên đường, thực là thân thể mát lạnh, chân đi nhẹ nhõm. Đúng là:

*Hiểm nguy đã vượt chân nguyên hợp,
Nước lửa yên bình đạo lớn thành.*

Rốt cuộc bao nhiêu lâu nữa mới về lại Đông Thổ, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI HAI

GỘT BUI RỬA LÒNG NÊN QUÉT THÁP TRỜI MA THEO CHÁNH ẤY TU THÂN.

Mười hai giờ giấc quên chẳng được,
Ra công trăm khắc toàn trâu,
Năm năm mười vạn tám ngàn châu,
Chớ để nước thần cạn,
Đừng khiến ánh lửa sầu.
Nước lửa vẫn xoay, không tổn thất,
Ngũ hành liên nối vòng câu
Âm dương hoà hợp đẹp mây lâu,
Cưỡi loan lên cõi thánh,
Vút hạc tới Doanh châu.

Bài từ này có tên là *Lâm giang tiên*. Suốt đường đi, bốn thầy trò Tam Tạng, vừa qua tai hoạ, tâm tính thanh thoi. Nhờ được quạt báu mát lành, dập tắt ngay lửa núi nóng. Chưa hết một ngày đã vượt hết tám trăm dặm. Thầy trò thả bộ tiêu dao, đi theo hướng tây. Đang độ thu qua đông tới thuận mùa, những là:

Cúc nội tàn hoa rụng,
Mơ non hé nụ xinh,
Xóm làng mùa thu hoạch,
Thôn ấp ngon cơm canh.
Rừng cây trĩu lá non xa hiện,

Khe lượn sương đầm hang sâu thênh,
Chung đúc khí, dun sâu lặng.
Thuần âm dương, Nguyệt đế huyền minh.
Bình thủy đức, Thuần vương ngày lành.
Hơi đất giáng xuống,
Hơi trời mông mênh
Cầu vồng bóng không thấy,
Hồ ao băng giá sinh
Dây leo vắt vẻo hoa khô úa,
Không trúc ngưng hàn màu thêm xanh.

Bốn thầy trò đi khá lâu, lại thấy một toà thành trước mặt.
Đường Tăng ghìm cương ngựa, gọi đồ đệ:

- Ngộ Không, con xem, lầu gác vun vút, là nơi nào thế?
Hành Giả ngẩng nhìn, hoá ra là thành trì. Thực là:

Hổ ngồi thành báu,
Rồng cuốn thế hình,
Bốn phía tán hoa rợp,
Trăm chuyển trời thanh bình.
Ngọc đá bên cầu xây thú khéo,
Hoàng kim đài gác bao hiển minh
Thực là chốn thần châu đô hội,
Thiên phủ dao quỳnh.
Muôn dặm thành trì vững,
Ngàn năm nghiệp đế vinh,
Man di châu phục, ơn vua khắp,
Non bể xuôi nguồn, hội thánh linh.
Thêm rồng thanh tịnh,
Lối kiệu yên ninh.
Quán rượu ca vang rộn,
Lầu hoa vui linh đình.
Ngoài cung Vị Ương cây xuân mãi,
Vui sao tiếng phượng động non xanh.

Hành Giả nói:

- Sư phụ à, thành trì ấy là nơi ở của bậc đế vương đó.

Bát Giới cười:

- Trong thiên hạ, phủ có thủ phủ, huyện có nha huyện, thế nào là chỗ của đế vương?

Hành Giả nói:

- Người không biết đâu; nơi đế vương ở khác hẳn phủ huyện đấy. Hãy nhìn xem, bốn mặt có vài chục cửa, chung quanh rộng hơn trăm dặm, lâu đài cao vút, mây mọc rạp rờn. Chẳng kinh đô đế vương sao tráng lệ đến vậy!

Sa Tăng nói:

- Đại huynh mất thần, nhận biết nơi chốn đế vương, vậy hãy đọc tên của nó xem nào!

Hành Giả nói:

- Không có biển hiệu, làm sao biết được. Hãy vào trong thành hỏi thăm mới rõ được.

Trưởng lão cười ngựa, thoát chốc tới cửa thành. Xuống ngựa qua cầu, tiến vào quan sát. Thấy khắp sáu đường ba chợ, hàng hoá tấp nập, lại thêm mũ áo xênh xang, con người sang trọng. Đang đi chợt thấy mười mấy hoà thượng, ai nấy đeo cùm mang xích, lần bên cửa xin ăn, rất là lam lũ nhọc nhằn. Tam Tạng than thở:

- Thở chết căo buồn, đồng loại còn thương nhau nữa là...

Rồi gọi:

- Ngộ Không, con lên hỏi họ xem, có sao mắc tội?

Hành Giả theo lời, bèn gọi:

- Hoà thượng kia, ngài ở chùa nào? Vì có gì mà đeo gông mang xích?

Các tăng quỳ thưa rằng:

- Thưa, bọn chúng tôi là hoà thượng chịu oan ở chùa Kim Quang.

Hành Giả hỏi:

- Chùa Kim Quang toạ lạc chốn nào?
- Vòng qua đầu gò là tới đó.

Hành Giả dẫn người đó tới trước Đường Tăng, hỏi:

- Oan uổng thế nào, hoà thượng nói cho ta nghe.

Chúng tăng nói:

- Xin thưa, không biết các vị từ phương nào tới, với chúng tôi dường như có chút thân gần vậy. Câu hỏi này không dám đáp tại đây, mời hãy lên chùa nghe, chúng tôi xin kể hết.

Trưởng lão nói:

- Cũng được! Chúng ta theo họ đến chùa đi, rồi hỏi cặn kẽ duyên do.

Tất cả cùng tới sơn môn, trên cửa có biển đề bảy chữ vàng *Sắc kiến Hộ Quốc Kim Quang tự* (chùa Kim Quang Hộ Quốc do nhà vua xây dựng). Thầy trò tiến vào quan sát, thấy những là:

*Điện cũ đèn nhang lạnh,
Hiên hoang lá gió rụng
Vút mây ngàn thước tháp
Lặng lẽ mấy gốc thông.
Hoa rụng đầy sân, khách không lại,
Nhện giăng trước mái thoả tơ vòng.
Trơ giá trống, uổng gác chuông.
Tranh vách bụi dày nét mịt mù
Bệ giảng âm u sư chẳng thấy,
Nhà thiền vắng lặng chim bay tung.
Nông nổi thê lương quá,
Tịch mịch khổ vô cùng.
Trước Phật cũng có lò hương đầy,
Khói lạnh hoa tàn hết thấy không.*

Tam Tạng lòng chua xót, nước mắt lã chã. Các sư cổ đeo gông, nặng nề mở cửa chính điện, mời trưởng lão lên chùa bái

Phật. Trưởng lão bước vào, thấp nén nhang thành, dập đầu ba lần, rồi đi ra sau. Lại thấy ngoài hiên nhà phương trượng, sáu bảy tiểu hoà thượng mang xiềng xích, Tam Tạng đau lòng xiết bao. Vào đến nhà phương trượng, các sư đều cúi đầu, hỏi:

- Các vị lão gia hình dáng khác nhau, có phải là từ Đông Thổ Đại Đường tới không?

Hành Giả cười:

- Các hoà thượng này có phép gì bói mà biết trước vậy? Đúng là chúng tôi đây. Các vị làm sao mà nhận được?

Các sư nói:

- Thưa ngài, chúng tôi nào có phép bói gì đâu, chỉ là chịu oan khổ quá, không chốn thanh minh, ngày ngày đành kêu trời gọi đất. Chắc là thấu tới đất trời, nên đêm qua, chúng tôi hết thấy đều nằm mộng thấy có một thánh tăng từ Đông Thổ Đại Đường tới, cứu được tính mạng cho chúng tôi, lại giải được nỗi oan giúp chúng tôi nữa. Hôm nay nhìn thấy các vị tướng mạo kỳ dị, cho nên nhận ra.

Tam Tạng nghe nói, cả mừng, hỏi:

- Chỗ các vị đây là đâu vậy? Có oan khuất gì?

Các sư quỳ thưa:

- Trưởng lão ơi, ngôi thành này tên gọi nước Tế Trại, chính là đường lớn sang Tây đô. Năm xưa có bốn nước phen giậu châu cống: nam là nước Nguyệt Đà, bắc là nước Cao Xương, đông là nước Tây Lương, tây là nước Bản Sái. Hàng năm, họ tiến cống vàng ngọc minh châu, ngựa hay gái đẹp. Nước chúng tôi đây không động binh đao, không dấy chinh phạt, các nước kia tự nhiên tôn là nước lớn.

Tam Tạng nói:

- Đã *thuần phục* được tôn là nước lớn, chắc quốc vương ở đây là người có đạo, văn võ hiền lương lắm.

Các sư thưa:

- Thưa lão gia, văn đã chẳng hiền, võ cũng chẳng lương, quốc vương chẳng có đạo đâu. Chùa Kim Quang chúng tôi xưa nay, tháp báu rợp mây lành che phủ, khí tốt dâng tràn; đêm toả hào quang muôn dặm không ai không thấy; ngày tràn khí đẹp bốn phương hết thấy đồn trông. Cho nên được coi là thiên phủ thần kinh, bốn phương thuận phục. Duyên do từ ba năm trước, ngày mừng một tháng bảy đầu thu, giờ tý nửa đêm, bỗng đổ một cơn mưa máu. Sớm hôm sau, nhà nhà sợ hãi, người người buồn rầu. Các công khanh tâu báo quốc vương, không hiểu ông trời trách phạt sự gì. Lúc đó, cho mời đạo sĩ làm phép, hoà thượng tụng kinh, tạ với trời đất. Ai biết đâu, tháp báu chùa chúng tôi là vấy bẩn, hai năm nay nước ngoài không dâng cống nữa. Quốc vương muốn chinh phạt, các quan can rằng: "Sư chùa Kim Quang lấy trộm bảo bối trên tháp, cho nên không còn mây lành mọc tốt, nước ngoài không theo. Hôn quân chẳng hiểu lý lẽ gì, bọn quan tham bèn bắt chúng tôi, tra khảo đủ điều, truy bức muôn kiểu. Đương thời chúng tôi có ba đời hoà thượng: hai đời trước bị tra khảo quá mức đã chết rồi; nay lại bắt chúng tôi, đổ tội rồi xiềng xích. Có trưởng lão bề trên, chúng tôi đâu dám dối trá, lấy trộm báu vật trong tháp. Muôn ngàn mong ngài thương tới, nghĩ tình đồng loại, đại từ đại bi, rộng ban pháp lực, cứu vớt tính mạng chúng tôi!

Tam Tạng nghe nói, gật đầu than thở:

- Việc này mờ ám khó tỏ bày. Một là triều đình sai sót, hai là các vị gặp tai hoạ. Đã bị trời giáng mưa máu, nhờ nhục tháp báu, khi ấy sao không tâu với quốc vương, lại để đến nỗi chịu khổ sở?

Các sư thưa:

- Trưởng lão ơi, chúng tôi người phạm, sao biết ý trời, hướng gì các tiên bối đều không hiểu rõ việc, chúng tôi biết làm sao được?

Tam Tạng nói:

- Ngộ Không, nay là mấy giờ rồi?

- Chừng khoảng giờ Thân đó ạ.

Tam Tạng nói:

- Ta định vào gặp quốc vương để đổi quan văn, khốn nỗi gặp việc của các sư, không được rõ ràng, khó mà tỏ bày với quốc vương được. Khi xưa ta rời Trường An, tại chùa Pháp Môn có phát nguyện rằng: sang Tây phương qua miếu thấp nhang, gặp chùa lễ phật, thấy tháp quét bụi. Ngày nay tới đây, gặp việc các sư oan uổng, phiền lụy về tháp báu. Con hãy kiếm cho một cây chổi mới, đợi ta tắm gội xong, sẽ lên tháp quét dọn, để xem sự tình ô uế thế nào, duyên do không phát sáng vì sao. Tìm hiểu được lý do thì mới ra mặt quốc vương tâu bày được, ngõ hầu giải cứu khổ nạn giúp các vị.

Các hoà thượng bị gông cùm nghe vậy, liền vào nhà biếp cầm lấy một con dao bếp, trao cho Bát Giới, bảo rằng:

- Ngài ơi, ngài hãy dùng dao này chặt đứt xích sắt xích tiểu hoà thượng kia đi, để vị ấy đi lo liệu cơm chay, nước thơm, hầu hạ lão gia. Chúng tôi sẽ ra phố khuyến hoá một cây chổi mới để lão gia quét tháp.

Bát Giới cười:

- Phá xích có gì khó! Không cần dùng dao, để cái vị mặt đây lông kia, vị ấy nhiều năm phá khoá đấy.

Hành Giả bước lại gần, dùng phép mở khoá, xoa tay một cái, mấy cái xích rơi xuống. Tiểu hoà thượng ấy chạy ngay vào bếp, đánh sạch nồi xanh, lo liệu cơm chay. Thấy trò Tam Tạng ăn cơm chay xong, trời dần tối. Đã thấy hoà thượng kia cầm hai cây chổi bước vào, Tam Tạng mừng lắm.

Một tiểu hoà thượng châm đèn, mời đi tắm. Lúc này, khắp trời trăng sao lóng lánh, trên lầu trống canh cùng vang. Đúng là:

*Bốn vách gió lạnh dậy,
Muôn nhà lửa đèn rành,*

*Sáu phố khép chặt cửa
Ba chợ cổng vắng tanh
Thuyền câu về bụi thảm,
Cày bừa thường chảo quanh
Tiểu phu ngồi búa chặt,
Học trò đọc sách kinh.*

Tam Tạng tắm rửa xong, mặc áo hẹp, thắt dây lưng, chân xỏ đôi giày mềm, tay cầm cây chổi mới, nói với các sư rằng:

- Các vị đi nghỉ đi, để ta đi quét tháp.

Hành Giả nói:

- Trên tháp đã bị mưa máu làm ô uế, lại lâu ngày không có ánh sáng, sợ là có nhiều đe dọa. Một là đêm vắng gió lạnh, lại không có người đi cùng, sợ là sa chân sẽ có sơ sẩy. Cho Lão Tôn cùng đi được không?

Tam Tạng nói:

- Tốt quá! Tốt quá!

Hai thầy trò mỗi người một chổi, trước hết lên đại điện, châm đèn lưu ly, thắp hương, lễ trước ban Phật rằng:

- Đệ tử Trần Huyền Trang phụng mệnh Đông Thổ Đại Đường Hoàng đế, sai tới núi Linh Sơn tham kiến Phật Như Lai lấy kinh. Nay tới chùa Kim Quang nước Tế Trại, gặp sư chùa này kể chuyện tháp báu bị ô uế, quốc vương nghi ngờ các sư ăn trộm báu vật, chịu oan mang tội, trên dưới khó tỏ bày. Đệ tử dốc lòng thành quét tháp, mong Phật tổ uy linh sớm chỉ ra nguyên nhân làm ô uế bảo tháp, không để người lành chịu tội.

Khẩn rồi, cùng Hành Giả mở cửa tháp, từ tầng dưới quét lên. Tháp này thực là:

*Chênh vênh trời thăm,
Chất ngất từng không,
Chính tên gọi Ngũ sắc Lưu ly tháp,
Thiên kim xá lý phong*

Bạc thang vòng uốn khúc,
 Cửa mở như xô lỏng,
 Bình báu ánh ngời trăng trời thăm
 Mỏ vàng tiếng vắng gió bể lỏng.
 Chỉ thấy thêm vắng sông sao chiếu,
 Đỉnh vút mây dừng.
 Thêm vắng sông sao chiếu,
 Tạo nên đá lạ phượng hoa lỏng
 Đỉnh vút mây dừng,
 Làm thành phù đồ mây ôm ấp rồng.
 Hút mắt nhìn xa ngàn dặm thăm,
 Lên cao tựa gần chốn cửu trùng.
 Tầng tầng trên cửa đền lưu ly
 Có bụi không lửa.
 Bước bước trước thêm phô trăng ngọc,
 Bụi bám sâu tung
 Trong lòng tháp, trên toà Phật
 Lửa hương lạnh ngắt,
 Ngoài cửa song, trước bệ thần,
 Tư nhện giăng chùng.
 Trong lò lăm phân chuột,
 Giữa chén văng dầu nóng
 Chỉ vì biến mất đồ báu vật,
 Khổ mạng nhà sư số long đong.
 Tam Tạng phát tâm quét tháp báu,
 Những mong thấy lại cảnh tương bồng.

Đường Tăng quét hết một tầng, lại lên tầng nữa. Quét lên tầng thứ bảy thì đã tới canh hai. Trưởng lão ngấm mệt, Hành Giả nói:

- Sư phụ hãy ngồi xuống, để Lão Tôn quét thay.

Tam Tạng hỏi:

- Tháp này có bao nhiêu tầng?

- Phải đến mười ba tầng.

Trưởng lão mệt mỏi nói:

- Cứ quét hết mới thoả bản nguyện.

Rồi lại quét thêm ba tầng nữa, lưng đau gối sụn, ngồi ngã trên tầng mười nói:

- Ngộ Không, con thay ta quét sạch nốt ba tầng nhé!

Hành Giả chỉnh đốn tinh thần, lên tầng mười một, chốc lát đã tới tầng mười hai. Đang quét thì nghe trên đỉnh tháp có tiếng người nói. Hành Giả tự bảo:

- Quái lạ! Quái lạ! Mới có canh ba ban đêm, có sao lại có tiếng người trên đỉnh tháp? Chắc là yêu quái rồi! Phải xem mới được!

Hầu vương tài thực, nhẹ nhàng kẹp chổi, bỏ y phục, men ra cửa, cuôi mây vút lên nhìn. Thấy giữa tầng tháp thứ mười ba có hai yêu tinh ngồi, trước mặt bày một mâm cơm, một chiếc bát, một bầu tròn, đang mải mê đánh chén. Hành Giả vận thần thông, vút chổi, rút gậy báu, chắn ngang cửa tháp, quát:

- Yêu quái gồm thực, hoá ra kẻ ăn trộm vật báu trong tháp là bọn bay!

Hai yêu quái hoảng hốt, vội nhõm mình, đập bát đập bình lộn xộn, bị Hành Giả quay ngang gậy chặn lại:

- Nếu ta đánh chết chúng bay thì lấy ai mà cung khai đây!

Bèn chỉ dùng gậy ép chúng dính sát vào tường. Hai yêu tinh mồm chỉ biết kêu:

- Tha mạng, tha mạng với! Không can tới tôi! Tự người khác lấy trộm bảo bối ở đây đây chứ!

Hành Giả vận phép bắt, một tay tóm cả lại, kéo thẳng xuống tầng mười, nói:

- Sư phụ à, đã bắt được kẻ trộm bảo bối rồi!

Tam Tạng đang ngủ gật, chợt nghe vậy, kinh ngạc mừng rỡ:

- Bắt ở đâu vậy?

Hành Giả ẩn hai yêu tinh quỳ xuống, nói:

- Bọn chúng ở trên đỉnh tháp uống rượu giỡn đùa, Lão Tôn nghe âm ĩ, nhảy lên mây, lên đỉnh tháp tóm chúng lại, chẳng hề tổn chút sức nào. E là gây thần đánh chết chúng, không còn ai khai báo, cho nên xách chúng về đây. Sư phụ hãy hỏi cung xem, chúng là yêu tinh ở đâu, bảo bồi ăn trộm để ở đâu rồi.

Yêu quái run lập cập, chỉ một mực xin tha mạng, cho nên cứ sự thực khai rằng:

- Hai chúng tôi là do Vạn Thánh Long vương ở đầm Bích Ba núi Loạn Thạch sai tới tuần tra tháp này. Tôi tên là Bôn Ba Nhi Bá, nó tên là Bá Ba Nhi Bôn. Nó là quái cá trê, tôi là quái cá sộp. Nhân Vạn Thánh Long vương chúng tôi sinh được một con gái, gọi là Vạn Thánh công chúa. Nàng ấy nét mặt nguyệt, tài giỏi hơn người, cưới một phò mã tên là Cửu Đầu Phò mã, thần thông quảng đại. Năm trước Long vương tới đây, thi thố pháp lực, làm ra một trận mưa máu, ô uế bảo tháp, lấy trộm xá lý Phật trong tháp. Công chúa lại lên Đại La thiên, tới trước điện Linh Tiêu, lấy trộm cổ linh chi chín lá của Vương Mẫu nương nương, về nuôi dưỡng dưới đầm Bích Ba, ánh toả lấp lánh, ngày đêm sáng rực. Mấy hôm nay nghe nói có Tôn Ngộ Không sang Tây lấy kinh, thần thông quảng đại lắm, dọc đường chuyên tìm bắt kẻ không lành, cho nên thường sai chúng tôi tới đây dò xét. Nếu thấy Tôn Ngộ Không thì sẵn sàng chuẩn bị.

Hành Giả nghe nói, cười nhạt:

- Cái giống yêu nghiệt này vô lễ quá! Chả trách lần trước mời Ngưu Ma vương tới đó yến tiệc. Hoá ra y kết giao với bọn khốn kiếp này, chuyên gây việc bất lương!

Nói chưa dứt, đã thấy Bát Giới cùng vài ba tiểu hoà thượng từ chân tháp xách hai đèn lồng lên, nói:

- Sư phụ, quét tháp xong không đi ngủ, còn chuyện trò gì ở đây thế?

Hành Giả nói:

- Sư đệ à, đệ tới đúng lúc đây. Bảo bối trên tháp là do Vạn Thánh Long vương lấy cắp đi. Nay có hai yêu quái tới dò xét chúng ta, bị ta bắt về đây.

Bát Giới hỏi:

- Tên gọi là gì, yêu quái gì?

Hành Giả đáp:

- Vừa hỏi cung xong, một đứa là Bôn Ba Nhi Bá, một đứa là Bá Ba Nhi Bôn, một là quái cá trê, một là quái cá sộp.

Bát Giới vung đinh ba toan đánh, nói:

- Đã là yêu tinh, lấy cung xong, không đánh chết còn chờ gì?

Hành Giả nói:

- Đệ không hiểu rồi. Hãy giữ cho chúng cái mạng, lôi vào gặp quốc vương nói rõ, còn bắt chúng dẫn lối đi bắt kẻ trộm chứ!

Chú ngọc thu lại đinh ba, tất cả cùng xuống tháp. Yêu quái một mực kêu xin tha mạng. Bát Giới nói:

- Đang thêm cá bể làm gỏi tươi thết các vị hoà thượng oan uổng một bữa đây!

Mấy vị hoà thượng mừng mừng rỡ rỡ, xách đèn lồng, rước trưởng lão đi xuống. Một vị nhanh chân đi báo trước:

- Tốt quá, mừng quá! Chúng tôi thấy được trời xanh rồi! Yêu quái trộm bảo bối đã bị các ông ấy bắt về đây!

Hành Giả gọi:

- Mang dây dắt lại đây, xuyên qua mũi nó, cột lại ở đây! Các vị canh nó nhé, chúng ta đi ngủ một giấc, sáng mai sẽ bàn bạc.

Mấy vị hoà thượng trông coi nghiêm ngặt để thầy trò Tam Tạng nghỉ ngơi.

Không lâu sau trời sáng. Trưởng lão nói:

- Ta và Ngộ Không vào triều đổi quan văn nhé!

Rồi khoác áo cà sa bông, đội mũ tỳ lư, trang phục uy nghi, sải bước tiến lên. Hành Giả cũng thắt áo da hổ ngay ngắn, cầm quan văn mà đi. Bát Giới nói:

- Sao không mang hai yêu quái theo?

Hành Giả nói:

- Để thầy trò ta tâu báo trước, tự khắc sẽ có xe tới đưa chúng đi.

Chẳng mấy chốc tới thẳng cửa triều đình, cơ man nào là lầu son gác vàng, cung xanh phủ tía. Tam Tạng đến cửa Đông Hoa, chấp tay chào viên sứ giả bên cửa:

- Làm phiền đại nhân vào tâu hộ, bản tăng là người phụng mệnh Đông Thổ Đại Đường Hoàng đế sang Tây Thiên lấy kinh, xin được diện kiến quốc vương để đổi quan văn.

Quan Hoàng môn tâu vào trước thêm rằng:

- Bên ngoài có hai nhà sư ăn mặc khác lạ, nói là người nước Đại Đường châu Nam Thiệm Bộ, vâng mệnh đi lấy kinh bên Tây Trúc, muốn vào châu quốc vương xin đổi công văn qua ải.

Quốc vương nghe vậy, truyền chỉ tuyên gọi. Trưởng lão dẫn Hành Giả vào ngay. Văn võ trăm quan nhìn thấy Hành Giả, không ai không hãi. Người gọi là Hoà thượng khỉ, người gọi là Hoà thượng mồm lồi công. Ai nấy co rúm, không dám nhìn lâu. Trưởng lão làm lễ diện kiến trước thêm, Đại Thánh khoanh tay đứng bên cạnh, hiên ngang vững vàng. Trưởng lão tâu:

- Bản tăng được quốc vương Đông Thổ Đại Đường tặn Nam Thiệm Bộ châu sai tới nước Thiên Trúc tặn Tây phương để bái Phật tổ trên chùa Lô Âm cầu chân kinh. Đường đi qua quý quốc, không dám tự tiện vượt lên, nên xin yết kiến đổi quan văn để có thể tiếp tục lên đường.

Quốc vương nghe nói cả mừng, truyền chỉ triệu Đường Tăng lên diện Kim Loan, ban cho nệm gấm để ngồi. Trưởng lão tự mình tiến tới, trình quan văn, tạ ơn rồi mới dám ngồi.

Quốc vương mở quan văn xem một lượt, trong bụng mừng rỡ, phán rằng:

- Như quốc vương Đại Đường biết mình có bệnh, chọn được

cao tăng, không quản đường sá xa xôi, bái Phật cầu kinh. Còn quả nhân đây, có những hoà thượng chỉ chú tâm ăn cắp, làm cho phá nước hại vua.

Tam Tạng nghe vậy, chấp tay thưa:

- Thế nào gọi là phá nước hại vua?

Quốc vương nói:

- Đất nước của quả nhân là nước lớn miền Tây Vực, thường có tứ di triệu cống là nhờ trong nước có chùa Kim Quang, trong chùa có toà bảo tháp hoàng kim, trên tháp có hào quang toả rạng. Gần đây bị tăng chùa ấy ăn cắp, lén lấy báu vật bên trong, ba năm nay chẳng phát hào quang, nước ngoài đã hai năm không cống tiến. Quả nhân lòng đau xót vô cùng.

Tam Tạng chấp tay cười:

- Thưa đức vạn tuế, sai một ly là đi một dặm đó. Bần tăng tới qua tới quý quốc, vừa vào thành đã gặp mười mấy hoà thượng bị gông cùm. Hỏi mang tội gì, các sư bảo là chùa Kim Quang bị oan khuất. Nhân đó đến chùa tìm hiểu, càng thấy không can hệ gì tới các sư trong chùa. Bần tăng đêm đến quét tháp, đã bắt được yêu tinh trộm báu vật rồi.

Quốc vương cả mừng:

- Yêu quái ăn trộm đâu rồi?

Tam Tạng nói:

- Hiện bị đồ đệ trói trong chùa Kim Quang.

Quốc vương mau chóng ban thẻ bài vàng và nói:

- Lệnh cho Cẩm Y vệ lập tức tới chùa Kim Quang bắt yêu quái, quả nhân sẽ đích thân xét án.

Tam Tạng lại tâu:

- Thưa đức vạn tuế, tuy có Cẩm Y vệ, vẫn cần có đồ đệ của bần tăng đi mới được.

Quốc vương nói:

- Đồ đệ giỏi ở đâu?

Tam Tạng đưa tay chỉ:

- Người đứng bên thêm ngọc đỏ!

Quốc vương nhìn thấy, kinh hoàng kêu:

- Thánh tăng dung nhan đẹp vậy, đồ đệ sao lại kỳ quái thế?

Tôn Đại Thánh nghe câu ấy, nghiêm giọng nói to:

- Tàu bề hạ, nhìn người không ở dáng vẻ, đo biển không ở
dong cân. Nếu thích người tốt tướng, làm sao bắt yêu quái được?

Quốc vương nghe vậy, trấn tĩnh làm vui, nói:

- Thánh tăng nói phải lắm. Trẫm đây không cần người đẹp, chỉ
cần bắt được yêu quái, trả báu vật về lại tháp mà thôi.

Rồi sai quan xa giá chuẩn bị xe lọng, lệnh cho Cẩm Y vệ đi
theo thánh tăng bắt yêu quái. Quan xa giá lập tức sắp một cỗ
kiệu lớn, một cây lọng vàng, đội Cẩm Y vệ điếm quân Hiệu úy,
mời Hành Giả lên kiệu, bốn phía hô vang, thẳng tới chùa Kim
Quang. Thế là chấn động trăm họ trong thành, ai ai cũng chạy
đến xem thánh tăng và yêu quái.

Bát Giới, Sa Tăng nghe hò hét, đoán là Quốc vương sai
quan tới, vội ra nghênh tiếp. Hoá ra Hành Giả đang ngồi trên
kiệu. Chú ngốc ngửa mặt cười:

- Đại huynh, huynh oai thực đấy!

Hành Giả xuống kiệu, kéo Bát Giới nói:

- Ta sao mà oai?

Bát Giới bảo:

- Đại huynh che lọng vàng, ngồi kiệu tám người khiêng,
chẳng phải là vị Hầu vương sao? Vậy nên mới bảo là oai.

Hành Giả nói:

- Đừng có vội cười!

Rồi áp giải yêu quái tới trước Quốc vương. Sa Tăng nói:

- Đại huynh, hãy để đệ đi với!

Hành Giả nói:

- Đệ ở lại trông coi hành lý và ngựa.

Vị sư bị xiềng xích nói:

- Các vị cứ đi cả để hưởng ơn vua, chúng tôi sẽ trông coi hành lý.

Hành Giả nói:

- Đã vậy, để ta tâu với Quốc vương, rồi sẽ tha cho các vị.

Bát Giới tóm một yêu quái, Sa Tăng tóm một yêu quái. Tôn Đại Thánh ngồi kiệu như cũ dẫn đầu, áp giải hai yêu quái về triều.

Chốc lát đã tới bệ ngọc, thưa với Quốc vương:

- Yêu quái đã được giải đến.

Quốc vương bước xuống bệ ngọc, cùng Đường Tăng và văn võ bá quan dồn mắt nhìn. Yêu quái kia, một con tai dựng vổ đen, mõm nhọn răng sắc; một con da trơn bụng lớn, mõm ngoác râu dài. Tuy là có chân bước đi, cũng là biến tựa hình người. Quốc vương hỏi:

- Các người là yêu quái phương nào, yêu tinh ở đâu, từ năm nào xâm phạm nước ta, đến năm nào trộm báu vật của ta? Cả lũ có bao nhiêu yêu quái, tên gọi là gì, hãy khai thực từng đứa một!

Hai yêu quái quỳ sụp giữa triều, dập trán đổ cả máu mà không biết đau. Khai rằng:

*Cách ba năm trước, tháng bảy mừng một,
Có vị Vạn Thánh Long vương,
Dẫn thân thích lũ lượt,
Đóng tại đông nam đất này,
Cách đây chừng trăm mười dặm
Đắm tên Bích Ba,
Núi là Loạn Thạch.
Sinh gái mỹ miều,
Yêu kiều nhan sắc,
Gả cho Phò mã chín đầu,
Thần thông vô địch.*

*Hắn biết tháp này có báu vật,
Cùng Long vương mưu toan đánh cướp,
Trước làm mưa máu ào ào,
Sau ôm xá lý đi mất.
Nay vẫn chiếu toả rạng Long cung,
Trong đêm tối sáng như bạch nhật.
Công chúa ra tay, lẳng lẳng bí mật,
Lại trộm Vương mẫu cỗ linh chi,
Nuôi vật báu trong đầm nước ấm áp
Hai tôi chẳng phải kẻ ăn cắp,
Là lính do Long vương sai vật.
Đêm nay bị bắt, xin được khai thực.*

Quốc vương nói:

- Đã cung khai đầy đủ, sao không nói nốt họ tên?

Yêu quái nói:

- Tên tôi là Bôn Ba Nhi Bá, nó tên là Bá Ba Nhi Bôn. Bôn Ba Nhi Bá là cá trê, Bá Ba Nhi Bôn là cá sộp.

Quốc vương sai Cẩm Y vệ trói hai tên lại. Rồi truyền chỉ:

- Tháo hết gông cùm cho các sư chùa Kim Quang, Quang Lộc tự mau bày yến tiệc tại điện Kỳ Lân để tạ ơn thánh tăng bắt trộm, rồi bàn việc bắt bọn đầu sỏ.

Quang Lộc tự lập tức soạn hai hàng yến tiệc chay mặn. Quốc vương mời bốn thầy trò lên điện Kỳ Lân ngồi theo thứ tự. Hỏi rằng:

- Thánh tăng đạo hiệu là gì?

Đường Tăng chấp tay thưa:

- Bần tăng họ Trần, pháp danh Huyền Trang, đội ơn Đại Đường Hoàng đế ban họ Đường, hiệu là Tam Tạng.

Quốc vương lại hỏi:

- Đồ đệ của thánh tăng tên hiệu là gì?

Tam Tạng nói:

- Các đồ đệ vốn không có hiệu. Đồ đệ thứ nhất tên là Tôn Ngô Không, đồ đệ thứ hai là Trư Ngô Năng, đồ đệ thứ ba là Sa Ngô Tĩnh; đó đều là Quán Thế Âm Bồ Tát ở Nam Hải đặt cho. Vì nhận bần tăng làm sư phụ, bần tăng lại gọi Ngô Không là Hành Giả, gọi Ngô Năng là Bát Giới, gọi Ngô Tĩnh là Hoà Thượng.

Quốc vương nghe xong, mời Tam Tạng lên chiếu trên, Tôn Hành Giả ngồi kế bên trái, Bát Giới, Sa Tăng ngồi kế bên phải. Tất cả bày đều quả chay, rau chay, trà chay, cơm chay. Một tiệc mặn phía trước là chỗ ngồi của Quốc vương; hàng dưới là trăm mười tiệc mặn nữa, gồm văn võ bá quan. Các quan tạ ơn vua, đồ đệ kính sư phụ, rồi tạ ơn.

Quốc vương nâng chén, Tam Tạng không dám uống rượu, còn ba đồ đệ đều nâng chén vào tiệc. Bên dưới âm vang sáo đàn rộn ràng, hoá ra là giáo phường tấu nhạc. Bát Giới há miệng phàm ăn, đúng là hổ nhai hùm nuốt, chén sạch cả một mâm hoa quả. Tuân rượu tới phiên, chẳng chén nào chối. Yến tiệc này tới sau giờ ngọ mới tan.

Tam Tạng cảm tạ yến tiệc thịnh soạn. Quốc vương lưu giữ lại rằng:

- Bữa tiệc này chỉ là tạm biểu dương công đức của thánh tăng mà thôi.

Lại sai Quang Lộc tự:

- Mau dọn tiệc tối cung Kiến Chương để mời thánh tăng bàn việc bắt tên đầu sỏ, tính cách đem trả báu vật về tháp Phật.

Tam Tạng nói:

- Đã muốn bắt trộm giành lại báu vật thì không cần yến ẩm. Bọn bần tăng xin từ biệt ở đây để đi bắt trộm.

Quốc vương không chịu, nhất định mời tối cung Kiến Chương, lại một trận tiệc nữa.

Quốc vương nâng chén phán:

- Vị thánh tăng nào dẫn binh đi hàng quý bắt yêu đây?

Tam Tạng nói:

- Để đại đồ đệ Tôn Ngộ Không đi.

Đại Thánh chấp tay nhận mệnh. Quốc vương bảo:

- Tôn trưởng lão đi, cần bao nhiêu người ngựa? Mấy giờ xuất hành?

Bát Giới nhin không nổi, cao giọng:

- Cần gì bao nhiêu người ngựa! Cần gì giờ xuất hành! Nay đang cơm no rượu say, ta cùng sư huynh đi luôn, tay không bắt giặc!

Tam Tạng cả mừng nói:

- Bát Giới lúc nào cũng mau mắn quá!

Hành Giả nói:

- Đã như vậy, để Sa đệ bảo hộ sư phụ, hai chúng ta đi!

Quốc vương bảo:

- Hai vị trưởng lão không mang người ngựa theo thì dùng binh khí gì?

Bát Giới cười:

- Binh khí nhà ngài, chúng ta không dùng được. Anh em chúng ta có binh khí bên mình rồi.

Quốc vương nghe nói, bèn sai mang cốc lớn, tiễn hai vị lên đường. Tôn Đại Thánh nói:

- Rượu không uống đâu, chỉ cần Cẩm Y vệ giải hai yêu quái đến đây, chúng ta mang nó theo dẫn lối.

Quốc vương hạ lệnh, lập tức giải ra. Hai vị kẹp hai yêu quái, cười gió vút về phía đông nam. Ôi, thực là:

*Vua tôi một thấy tung mây gió,
Mới biết thầy trò thực thánh tăng.*

Rốt cuộc không biết đánh bắt thế nào, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI BA

HAI SƯ ĐÁNH QUÁI RỘN LONG CUNG CÁC THÁNH TRỪ YÊU THU BẢO BỐI.

Lại nói, Quốc vương Tế Trại và các quan công khanh lớn nhỏ tận mắt trông thấy Tôn Đại Thánh cùng Trư Bát Giới đang vãn giá vũ, xách hai tiểu yêu quái vun vút đi. Ai nấy hướng lên trời mà vái rằng:

- Thực bất hư truyền, hôm nay mới biết có thần tiên, Phật sống.

Lại nhìn hai vị lướt đi mất hút, bèn quay ra vái Tam Tạng. Sa Tăng:

- Quả nhân người phạm mất thịt, chỉ biết đồ đệ có sức mạnh bắt yêu quái, ngờ đâu còn là bậc thượng tiên cười mây dè gió nhường kia!

Tam Tạng nói:

- Bần tăng chẳng chút pháp lực, suốt đường đi đều cậy nhờ ba đồ đệ mà thôi.

Sa Tăng nói:

- Không giấu gì bề hạ, đại sư huynh chúng tôi chính là Tề Thiên Đại Thánh quy y đó. Đại huynh từng đại náo Thiên cung, chỉ một cây gậy sắt mà mười vạn binh trời không một ai đương nổi. Làm náo loạn cả Thái thượng Lão quân phải sợ, Ngọc Hoàng Thượng đế cũng kinh. Nhị sư huynh ta là Thiên Bồng

Nguyên soái tu trì, nhị huynh từng cai quản tám vạn thủy binh Thiên hà đó. Chỉ có ta là đồ đệ không pháp lực, tức Quyển Liêm Đại tướng thụ giới mà ra. Anh em chúng ta các việc khác thì bất tài, chứ như bắt yêu trừ quái, diệt giặc trừ gian, phục hồ hàng long, lên trời xuống đất, thậm chí những việc nghiêng sông khuấy biển, đều võ vẽ cả. Những món cười gió dè mây, hô mưa gọi gió, cùng với rời sao chuyển trăng, chống núi đuổi trăng là chuyện vặt vãnh, có gì đáng nói!

Quốc vương nghe vậy, càng thêm bội phần kính phục. Mời Đường Tăng lên trên, luôn miệng xưng *Lão Phật*, gọi Sa Tăng là Bồ Tát. Cả triều văn võ hơn hở, khắp nước dân lành kính lễ.

Lại nói, Tôn Đại Thánh cùng Bát Giới cười cuồng phong, xách hai yêu tinh tới đầm Bích Ba núi Loạn Thạch mới hạ mây. Rút gậy Kim Cô, thổi một hơi tiên khí, hô "Biến!", hoá thành một cây dao sắc, cắt tai con cá trê, xẻo môi dưới con cá sộp, vút vào trong nước, quất to:

- Hãy mau đi báo với Vạn Thánh Long vương, rằng ông nội bay là Tề Thiên Đại Thánh ở đây. Hãy đem bảo bối trên tháp chùa Kim Quang, nước Tế Trại ra mau, ta sẽ miễn tội chết cho toàn gia nhà nó. Nhược bằng nói nửa chữ "không", ta sẽ khuấy tung đầm nước, tru đi cả họ nhà bay!

Hai con yêu tinh, thoát được mạng, chịu đau bỏ chạy, kéo theo cả dây xích, lặn biến xuống nước, khiến cho ba ba, cá sấu, tôm hùm cua ốc kinh hãi, vây cả lại hỏi:

- Hai cậu có sao lếch thếch đây trời thế này?

Một con ôm tai, lắc đầu quấy đuôi; một con bịt mõm, co chân cúi ngực; tất cả náo loạn rầm rĩ, kéo thẳng vào điện Long vương tâu báo:

- Đại vương, tai hoạ rồi!

Đúng lúc Vạn Thánh Long vương đang cùng Cửu đầu Phò mã uống rượu, bỗng thấy hai tiểu yêu tới, bèn dừng chén hỏi hoạ gì. Hai yêu tinh cá thừa rằng:

- Đêm qua đi tuần, bị Đường Tăng, Tôn Hành Giả quét tháp bắt được, dùng dây sắt trói lại, sớm nay đi gặp quốc vương của chúng. Chúng con bị Tôn Hành Giả và Trư Bát Giới tóm chặt, đứa bị cắt tai, đứa bị xẻo môi, ném tống xuống nước, bảo phải về báo với Long vương trả lại bảo bối trong tháp.

Rồi thuật lại đầu đuôi mọi sự. Lão Long vương nghe nói tới Tề Thiên Đại Thánh Tôn Hành Giả, sợ đến hồn bay phách lạc, run lập cập bảo với Phò mã:

- Con rể ơi, kẻ nào tới thì còn tính chuyện đương đầu, chứ như kẻ ấy thì chẳng lành rồi.

Phò mã cười nói:

- Xin cha cứ yên tâm. Con rể tuy ngu muội, từ nhỏ cũng học chút võ nghệ, trong vòng bốn biển đã gặp qua nhiều hào kiệt, có gì phải sợ nó quá thế! Để con giao chiến với nó ba hiệp, cho nó phải hàng phục, không dám ngông nghênh nữa!

Yêu quái chẳng phải tay vừa, mau lẹ khoác binh giáp, cầm một món binh khí như cái xẻng gọi là Nguyệt Nha Săn, ra khỏi cung, rẽ luồng nước, nổi lên quát to:

- Tề Thiên Đại Thánh là cái gì chứ! Mau tới đây nộp mạng!

Hành Giả và Bát Giới đứng sẵn trên bờ, quan sát bộ dạng yêu quái:

*Đội mũ bạc sáng ngời
Sáng hơn tuyết trắng.
Mình mặc giáp vàng nặng.
Lấp loáng sương sa
Trên khoác áo gấm hoa
Đẹp tựa mây màu ngọc phũ.
Lưng thắt dây tề rử,
Tựa như rắn mang hoa vàng
Tay nắm chắc Nguyệt Nha Săn.
Răng bay chớp bởi*

*Chân xỏ giày da lợn,
Lướt sóng trùng khơi.
Trông xa thoáng một đầu một mặt,
Nhìn gần bốn mặt hình người,
Trước có mắt, sau có mắt, tám hướng trông khắp
Phải cũng miệng, trái cũng miệng, chín miệng lẩm lời.
Một thét gầm vang không gian rộng,
Tựa hạc bay kêu vút chín trời.*

Phò mã Chín đầu thấy không ai đáp, lại quát to:

- Kẻ nào là Tề Thiên Đại Thánh?

Hành Giả xoa xoa vòng Kim Cô, nhắc nhắc gậy sắt, nói:

- Lão Tôn đây!

Yêu quái quát:

- Nhà ngươi ở nẻo nào? Xuất thân nơi đâu? Có sao tới nước Tề Trại, a dua với yêu quái xứ đó, to gan bắt tay chân của ta, lại dám hành hung chúng, tới đất bấu của ta khiêu chiến?

Hành Giả mắng:

- Con yêu trộm cắp kia! Thì ra không biết ông nội Tôn nhà ngươi gì cả! Lai lịch của ta, dỏng tai mà nghe nhé:

*Lão Tôn vốn ở núi Hoa Quả,
Giữa bể thành thang động Thủy Liêm,
Tự nhỏ tu hành thân chẳng hoại,
Ngọc Hoàng phong Đại Thánh Tề Thiên.
Chỉ vì gây loạn cung Ngưu Đẩu,
Thần thánh trời cao khó thể kiềm,
Phải rước Như Lai tới giúp đỡ
Phi phạm sức trí tuệ vô biên
Dùng phép cân đầu phá mọi thuật
Tạo một quả núi úp lên trên,
Năm trăm năm chặn không cửa quay,
Sau nghe Quan Âm Bồ Tát khuyên*

Đường Tăng Đại Đường sang Tây Trúc
Mong tới Linh Sơn cầu Phật kinh
Thoát mình bảo hộ thầy vượt núi,
Hàng quái trừ yêu tu hành quen
Đường tới Tây Thiên qua thành Tế,
Các sư oan uổng ba kiếp liền,
Thương xót từ bi hỏi duyên cớ,
Tháp Phật hào quang chẳng còn truyền.
Sư phụ quét tháp tìm nguồn gốc
Canh ba đêm tối bốn bề im
Bắt hai yêu quái hỏi sự thực,
Chúng bảo bọn bay cùng vua Rồng
Tụ hội bày mưu lấy trộm báu
Công chúa Vạn Thánh cũng một dòng
Mưa dầm máu đổ như tháp Phật,
Báu vật nặng đi giữ riêng dùng.
Trên điện quốc vương hỏi rõ chuyện
Ta vâng ý chỉ tới thuỷ cung
Tìm nhau thách đánh cho ra nhẽ
Đừng phí nhờ hỏi lão Tôn gia
Mau đem bảo bối ra trả lại,
Sẵn sàng tha mạng cho cả nhà.
Vị dám khoe mẽ chống đánh lại,
Bể cạn non mòn đừng trách ta.

Phò mã kia nghe thế, cười nhạt mà rằng:

- Người hoá ra chỉ là hoà thượng đi cầu kinh, chẳng có phận sự gì giây vào chuyện của ta cả. Ta lấy trộm bảo bối của nước ấy, người đi cầu chân kinh Phật tổ, có can hệ gì tới nhau mà tới đây đòi đấu!

Hành Giả nói:

- Đồ yêu tặc, không hiểu biết gì cả! Ta dù không chịu ơn vua Tế Trại, không hưởng bổng lộc của người ta, đáng ra không

nên phí sức vì họ; nhưng người ăn trộm bảo bối, làm ô uế bảo tháp, mấy năm rồi khiến sư chùa Kim Quang chịu oan uổng. Những nhà sư ấy cùng chung môn pháp với ta, sao ta lại không gắng công minh oan cho họ?

Phò mã nói:

- Đã như vậy, ắt là phải so tài rồi. Thường có câu: "Vô không nường nhẹ". Chỉ sợ một khi xuống tay, không kể nghĩa tình, nhất thời làm tổn thương cái mạng nhà người, sẽ lỡ việc đi cầu kinh của hoà thượng!

Đại Thánh nổi giận, quát mắng:

- Đồ yêu tặc khốn kiếp, có tài sức gì mà dám to mồm! Hãy lại đây, ăn một gậy của ông mày!

Phò mã kia không hề kinh sợ, vung xẻng Nguyệt Nha tiếp đánh thiết bồng ngay trên đỉnh núi Loạn Thạch. Cuộc chiến này thực là:

*Yêu ma trộm báu tháp không sáng,
Hành Giả đánh yêu báo quốc vương,
Tiểu quái thoát thân về nước thăm,
Lão Long vỡ mật phải lo lường.
Phò mã Chín đầu khoe uy vũ,
Nai nịt xông lên vẻ bạo cường,
Nổi giận Tề Thiên Tôn Đại Thánh,
Kim Cô gậy múa rất kiên cường
Kìa quái vật, chín đầu mười tám mắt,
Sau sau trước trước toả hào quang.
Đây Hành Giả hai tay sắt ngàn cân sức
Liên miên tới tấp rạng khí vàng.
Xẻng tựa ánh trăng loe sáng sớm
Gậy như muôn dặm toả mù sương
Nó bảo: người can cơ gì, đừng phí sức,
Ta rằng: mi cố ý trộm cắp của báu, bất lương.
Yêu quái kia, nhỏ tuổi khinh thường,*

*Trà ta bảo bồi, mạng sẽ an toàn
Gây nghênh xẻng đỡ tranh cao thấp,
Chả biết hơn thua một chiến trường.*

Hai bên tiến tiến lui lui, đấu qua hơn ba chục hiệp, không phân thắng bại. Trư Bát Giới đứng chắn trước núi, thấy hai bên đánh đã hăng, bèn kéo đỉnh ba, từ sau lưng yêu tinh bỏ một nhát. Hoá ra yêu quái chín đầu, quanh mình đều có mắt, nhìn rất tinh nhạy. Thấy Bát Giới ở phía sau mình, bèn vung cán xẻng đỡ đỉnh ba, múa lưỡi xẻng chắn thiết bồng. Lại tiếp chiến qua năm bảy hiệp, không đỡ nổi, sau trước cùng quây, yêu quái bèn xoáy một luồng, vút lên không trung, hiện nguyên bản tướng, thì ra là một con trùng chín đầu, hình dạng vô cùng ác độc, dáng vẻ rất ghê. Quả là:

*Lông mao phô gấm
Toàn thân sợi chằng
Vuông tròn kích thước hơn hai trượng
Dài ngắn trông như giải thưởng luồng
Hai chân nhọn hoắt như câu móc,
Chín đầu tua tủa chung một luồng
Xoè rộng vây cánh bay rất mạnh,
Đại bàng so ra cũng khó đương
Tiếng kêu lan dài, rung bể thẳm,
Như hạc khuất xa giọng còn ngân,
Mắt nhiều tia sáng vàng rừng rực,
Sức lực hơn hẳn loại chim thường.*

Trư Bát Giới nhìn mà kinh, gọi rằng:

- Đại huynh ơi! Từ khi đệ làm người, chưa từng nhìn thấy ác vật nào thế này! Thứ huyết khí gì sinh ra cái loại cầm thú này thế nhỉ?

Hành Giả nói:

- Đúng là hiểm có, đúng là hiểm có, để ta đuổi đánh nó nhé!

Dại Thánh tài ghê, vọt tung mây lành, vút lên không trung, vung thiết bồng nhằm đầu nó mà bổ. Yêu quái hiển hiện to lớn, xoè cánh bay nghiêng, chuyển mình ào ào, rung rinh trước núi. Từ thất lưng lại mọc ra một đầu, mồm há như chậu máu, dớp ngay cổ Bát Giới, dềnh dàng lặn xuống đầm Bích Ba.

Đến mé ngoài Long cung, yêu quái lại biến hình như cũ, vút Bát Giới xuống đất, gọi:

- Tiểu yêu đâu!

Từ bên trong, mấy con tinh cá các loài, mấy con quái rùa các loại ồ ạt ủa ra, đáp "Có!". Phò mã nói:

- Dem tên hoà thượng này trói vào chỗ ta, báo thù cho mấy đứa đi tuần của ta!

Bọn yêu cá yêu rùa hò hét xô đẩy, khênh Bát Giới đi. Lão Long vương mừng rỡ ra đón, phán rằng:

- Con rể giỏi lập công, làm sao bắt được nó thế?

Phò mã thuật lại đầu đuôi một lượt. Lão Long lập tức sai bày tiệc rượu mừng công.

Lại nói, Tôn Hành Giả thấy yêu tinh bắt mất Bát Giới, lòng kinh sợ nghĩ:

- Con quái này lợi hại ghê! Nếu ta về triều đình nhìn mặt sư phụ, e rằng quốc vương sẽ cười ta. Nếu ta mở lời khiêu chiến, lại sợ mình ta đơn độc. Vả lại sống nước ta chẳng từng quen. Thôi thì để ta thử biến hoá dò xét, xem con quái làm gì chú ngọc rồi. Nếu tiện thì cứu chú ngọc ra.

Dại Thánh bất quyết lặc mình một cái, biến thành một con cua, lặn xuống nước, đi thẳng tới lâu đài. Hoá ra, con đường này, một phen lén theo Ngưu Ma vương dất trộm thú "người vàng", nên đã quen rồi. Đến tận cung điện, bèn bò ngang qua, đã thấy Lão Long vương và trùng Chín đầu tụ họp hí hửng chè chén. Hành Giả không dám lại gần, bò qua hành lang phía đông, gặp mấy con tinh tôm tinh cua ngang dọc đùa giỡn. Hành Giả nghe ngóng một hồi, học cách trò chuyện, hỏi:

- Lão hoà thượng mồm dài bị Phò mã bắt về đã chết chưa nhỉ?

Bọn yêu tinh đáp:

- Chưa chết. Bị trói ở hành lang phía tây, đang rên rỉ kia thôi!

Hành Giả liền nhẹ nhàng bò sang phía tây. Đúng là chú ngốc bị trói gô trên cột đang rên rỉ. Hành Giả đến gần nói:

- Bát Giới, có nhận ra ta không?

Bát Giới nghe giọng, nhận ra Hành Giả, nói:

- Đại huynh, làm sao đây, con quái nó bắt đệ mất rồi!

Hành Giả nhìn quanh không có ai, bèn cắt đứt dây trói. Chú ngốc thoát tay trói, nói:

- Đại huynh ơi, bình khí của đệ bị nó thu mất rồi, biết tính sao?

- Đệ có biết nó cất ở đâu không?

- Bị nó mang lên cung điện rồi.

- Vậy đệ hãy xuống lầu trước đợi ta.

Bát Giới thoát thân, lén lén bò ra. Hành Giả quay mình bò lên điện, quan sát phía dưới đầu trái có hào quang rực rỡ, chính do đỉnh ba của Bát Giới mà ra; bèn vận phép ẩn thân, nhẹ lấy đỉnh ba ra. Xuống dưới lầu, gọi:

- Bát Giới! Nhận bình khí này!

Chú ngốc lấy được đỉnh ba, nói ngay:

- Đại huynh ra trước đi, để Lão Trư đánh thẳng vào cung điện. Nếu thắng, đệ sẽ tóm cổ cả nhà nó, nếu thua sẽ chạy ra, đại huynh ở trên bờ ứng cứu nhé!

Hành Giả cả mừng, dặn dò cẩn thận. Bát Giới nói:

- Đại huynh không phải sợ nó! Đối phó với nước, đệ đây cũng có chút ít hiểu biết đấy.

Hành Giả từ biệt, rẽ nước nổi lên.

Bát Giới buộc lại áo, hai tay nắm đỉnh ba, quát một tiếng, đánh thốc vào.

Làm kinh hoảng thủy tộc lớn nhỏ, chạy bỏ ngang bổ dọc, ùa lên cung điện, hò hét:

- Chết rồi! Hoà thượng mồm dài chặt đứt dây trói tấn công tới rồi!

Lão Long và trùng Chín đầu cuống cuống trở tay không kịp, chạy toá ra tìm chỗ ẩn náu. Chú ngọc không màng sống chết, xông thẳng vào cung, một phát đinh ba, phá toang cửa, đập nát bàn ghế, phá vụn các đồ yến tiệc rượu chè. Có thơ rằng:

*Bát Giới sa cơ bị quái bắt,
Hành Giả không ngại khổ đi tìm
Ngắm khoe diệu kế mở toang khoá,
Hiện hiện oai thần tỏ hận căm.
Phò mã vội đem công chúa trốn,
Long vương run rẩy mồm miệng câm
Thủy cung lộng lẫy toang hoang cửa,
Rồng cháu rồng con sợ thất thần.*

Trận này, cửa đôi mỗi bấu là thế bị Bát Giới đập vụn, cây san hô quý là thế cũng bị xác xơ. Trùng Chín đầu dắt công chúa náu kín ở trong, vội vã lấy xẻng Nguyệt Nha, chạy ra cửa cung, quát to:

- Con lợn thối kia, sao dám can rờ làm kinh động quyền thuộc nhà ta!

Bát Giới mắng nhiec:

- Con quái tặc kia, mày dám bắt trói ta à! Trận này không tại ta khiêu chiến, mà do người mời ta đến đấy nhé! Mau đem bảo bối ra trả để ta quay về bẩm lên Quốc vương, bằng không, ta quyết không tha cho cả nhà người đâu!

Con quái kia chẳng chịu nhún nhường, nghiêng răng ken két, giao tranh với Bát Giới. Lão Long vương cũng định thần trở lại, dẫn rồng con, rồng cháu, thấy cầm dao kiếm, nhất tề xông lên tiếp chiến. Bát Giới thấy sự tình không hay, đánh giả một

đường, quay mình bỏ chạy. Lão Long dẫn binh tướng truy đuổi. Nháy mắt đã rẽ nước lên bờ cuộn cuộn.

Lại nói, Tôn Hành Giả đứng chờ trên bờ đầm, chợt thấy bọn chúng truy đuổi Bát Giới, vọt lên mặt nước, liền nhảy lên ngang trời, vung thiết bổng, quát rằng: "Chớ chạy!". Nhoáng một cái đã đuổi tan tác, đáng thương rồng già máu đỏ loang nước sông, xác trôi toàn của cá, khiến cho rồng con rồng cháu trốn tiệt. Phò mã Chín đầu thu nhặt xác rồng, quay về cung.

Hành Giả và Bát Giới không đuổi đánh, lên bờ, kể lại mọi chuyện. Bát Giới nói:

- Con quái ấy nhuệ khí đã nhụt rồi! Bị một đường đinh ba của ta, hồn xiêu phách lạc! Đang lúc đấu với con trùng ấy thì lão Long đuổi theo, may mà được đại huynh đánh hộ chết tươi. Con trùng ấy chạy về, nhất định sẽ làm ma tiến, quyết không ra đánh nữa đâu. Bây giờ trời cũng muộn rồi, phải làm sao đây?

Hành Giả nói:

- Kể gì trời tối! Hãy nhân cơ hội này, đệ hãy đi đánh nó! Cần nhất là phải lấy được bảo bối mới có thể về triều được.

Chú ngọc ý đã ngần ngại, tìm cách thoái thác. Hành Giả thôi thúc:

- Hiền đệ đừng có ngờ vực, hãy hung hăng dụ nó ra đây để ta đánh nó.

Hai người còn đang bàn bạc, chợt nghe cuồng phong cuộn cuộn, sương móc sập sùi ào ào từ phía đông xông thẳng về nam. Hành Giả quan sát kỹ càng, thì ra Nhị Lang hiển thánh, dẫn theo sáu anh em Mai Sơn có chim cất, chó săn bầu vai, xách theo thỏ cáo, gánh theo hươu nai, người nào lưng cũng lủng lẳng cung tên, tay cầm dao nhọn, vút theo gió mây. Hành Giả nói:

- Bát Giới, đó là bảy anh em thánh của ta, hãy thân thiện với họ giúp ta trợ chiến. Nếu thành công sẽ là một cơ hội lớn đó.

Bát Giới nói:

- Đã là anh em thì rất nên thân thiện!

Hành Giả nói:

- Nhưng trong số đó có Hiên Thánh đại huynh, ta từng bị vị ấy hàng phục, không tiện gặp. Đề hãy đi đón phía đầu mây, gọi to là "Chân quân, hãy dừng lại đã. Tề Thiên Đại Thánh ở đây xin gặp". Nếu vị ấy nghe tới ta, chắc chắn sẽ dừng lại. Đợi vị ấy hạ mây, ta mới ra gặp mặt.

Chú ngọc nháy vọt đầu mây, lên núi án ngữ, nghiêm giọng gọi to:

- Chân quân, hãy chậm xa giá. Có Tề Thiên Đại Thánh xin gặp!

Vị ấy nghe nói, bèn truyền lệnh, cho sáu anh em dừng lại, cùng gặp mặt Bát Giới.

Hỏi:

- Tề Thiên Đại Thánh ở đâu?

Bát Giới nói:

- Hiện đang chờ nghe gọi dưới chân núi.

Nhị Lang nói:

- Các đệ, mau mời lại đây.

Sáu huynh đệ là Khang, Trương, Diêu, Lý, Quách, Trục, ai nấy oai hùng gọi to:

- Tôn Ngộ Không sư huynh, đại huynh tôi có lời mời.

Hành Giả tiến lên, thi lễ chào mọi người, rồi cùng lên núi. Nhị Lang nghênh đón, cùng dắt tay nhau, nói:

- Đại Thánh, ngài thoát được đại nạn, thụ giới Sa môn, đến ngày thành công sẽ ngồi cao toà sen, đáng mừng, đáng mừng lắm!

Hành Giả nói;

- Không dám. Chịu ơn quá lớn, chưa hề báo đáp chút gì. Tuy thoát nạn mà sang Tây, cũng chưa biết nên công thế nào. Nay vì đường qua nước Tề Trại, cứu tai nạn cho các sư, rồi tại

đây bắt yêu quái, tìm lại báu vật. Tình cờ gặp huynh trưởng xa giá đi qua, bèn to gan nhờ giúp một phen. Chưa hỏi được huynh trưởng tới từ phương nào, có chịu rủ lòng thương không nữa.

Nhị Lang cười bảo:

- Ta nhân khi nhân hạ rảnh rang, cùng các anh em đi săn quay về mà thôi. Nhờ Đại Thánh không thờ ơ, cho gặp mặt, đã đủ nổi tình cảm ngày xưa. Nếu sai ta hiệp lực trừ yêu, dám đâu không vâng mệnh. Nhưng không biết chốn này có yêu tặc gì vậy?

Người anh em Lục thánh nói:

- Đại huynh quên rồi sao? Vùng này là núi Loạn Thạch, dưới núi có đầm Bích Ba, đó chính là Long cung của Vạn Thánh.

Nhị Lang kinh ngạc:

- Vạn Thánh Long vương lẽ nào sinh sự, dám lấy trộm bảo bối trong tháp?

Hành Giả nói:

- Gần đây lão ấy có chiêu mộ một phò mã là con Trùng Chấn đầu thành tinh.

Hai cha con nó hiệp nhau làm giặc, gây một trận mưa máu xuống nước Tế Trại, trộm lấy bảo bối xá lý Phật trên đỉnh tháp trong chùa. Quốc vương nước ấy không hiểu biết, tra khảo làm nhục các vị sư. Sư phụ ta từ bi, đêm lên quét tháp, ta theo hầu bắt được hai tiểu yêu tinh do lão Long vương phái đi do thám. Sớm nay áp giải chúng vào triều, bắt cung khai sự thực. Quốc vương mời sư phụ ta hàng phục yêu quái, sư phụ ta sai ta tới đây. Trận trước, bị con Trùng Chấn đầu mọc từ lưng ra một cái đầu, ngọam lấy Bát Giới rồi rút lui. Ta phải biến hoá lặn xuống nước, giải cứu Bát Giới. Vừa rồi đại chiến, ta đã đánh chết Lão Long vương, con quái ấy phải nhặt xác chạy về. Anh em ta đang bàn luận, may thấy các vị oai vệ giáng lâm, cho nên mới mạo muội.

Nhị Lang nói:

- Đã đánh Long vương, rất nên công kích tiếp, khiến cho yêu quái không kịp trở tay, diệt tan sào huyệt của nó!

Bát Giới nói:

- Dầu muốn vậy nhưng trời tối rồi.

Nhị Lang nói:

- Nhà binh có câu: "Chinh chiến không đợi giờ". Sợ gì trời tối!

Khang, Diêu, Quách, Trục nói:

- Đại huynh chớ vội. Gia quyến của yêu quái ở đây, chắc là không dời đi đâu. Tôn nhị huynh cũng là khách quý, Trư huynh cũng đã quy chánh quả, trong dinh chúng ta có rượu thịt mang theo. Hãy sai bọn nhỏ gây lửa, bày biện vài món, một là chúc mừng hai vị, hai là tâm sự chuyện trò. Cứ vui vẻ một đêm, đợi sáng mai giao chiến có muộn gì!

Nhị Lang cười vang:

- Hiền đệ nói quá đúng.

Bèn sai lâu la sắp xếp. Hành Giả nói:

- Thịnh tình của các vị, thực không dám chối từ. Nhưng từ khi làm hoà thượng đều giữ trai giới, e là thức mặn không hợp.

Nhị Lang nói:

- Có rau quả chay, cả rượu cũng chay.

Mọi người tụ họp dưới trăng sao, màn trời rèm đất, nâng chén tâm tình, chính khi tịch mịch canh trường, vui dài đêm ngắn. Chẳng mấy chốc phương đông bùng ánh mặt trời. Bát Giới có vài chung rượu lên men, hưng phấn mà rằng:

- Trời sáng nhanh thật, để Lão Trư xuống nước khiêu chiến nhé!

Nhị Lang nói:

- Nguyên soái hãy cẩn thận. Chỉ cần dẫn nó ra đây, anh em chúng ta sẽ xuống tay phối hợp.

Bát Giới cười nói:

- Ta hiểu, ta hiểu rồi!

Chú ngọc thất áo móc đinh ba, vận phép rẽ nước, đi thẳng xuống thủy cung. Quát một tiếng, đánh thốc vào điện.

Lúc này rồng con đã mặc áo xô gai, trông xác Long vương mà khóc; rồng cháu cùng Phò mã ở phía sau chuẩn bị quan tài. Bát Giới quát mắng sấn vào, tay vung loạn, đầu đinh ba sầm sập, đập cho rồng con đầu não bẹp rúm, khiến cho chín tầng hang động tả tơi. Rồng bà với lũ lau nhau hoảng loạn bỏ chạy, khóc la:

- Hoà thượng mồm dài lại đánh chết con ta rồi!

Phò mã nghe thế, bèn cầm xẻng Nguyệt Nha dẫn rồng cháu xông ra. Bát Giới múa đinh ba nghênh chiến, vừa đánh vừa lui, nhảy lên mặt nước. Trên bờ, Tề Thiên Đại Thánh và bảy anh em Nhị Lang nhất tề vung đao tới tấp, chém rồng cháu đứt rồi mấy khúc. Phò mã thấy không cự nổi, xoáy một cơn trước núi, lại hiện nguyên hình, xoè to cánh, vẫy vùng bay vút. Nhị Lang lập tức lấy cung vàng, đặt đạn bạc, căng dây, bắn thật mạnh. Con quái vội liệng cánh, xông về một phía, muốn cản Nhị Lang; từ lưng eo nhô ra một đầu, bị chó săn ngoạm phắt, trơ ra một lỗ; chó săn ngậm cái đầu đâm đũa máu chạy về. Con quái chịu đau chạy trốn, đâm thẳng về phía bể bắc. Bát Giới toan truy đuổi. Hành Giả ngăn lại:

- Dừng đuổi! Có câu "Giặc cùng chó đuổi". Nó bị chó săn cắn đầu, nhất định sẽ không sống nổi đâu. Để ta biến ra hình dáng như nó, đệ rẽ nước mở đường, đuổi theo ta, tìm tới Long cung, lừa nó lấy lại bảo bối.

Nhị Lang và Sáu thánh nói:

- Không truy đuổi nó cũng được, nhưng để cái giống ấy sống, ắt sẽ là tai hoạ cho đời sau.

Đến nay có loài trùng chín đầu hút máu chính là giống ấy.

Bát Giới y lời, rẽ nước mở lối. Hành Giả hoá thành con

quái, Bát Giới hò hét đuổi phía sau. Dần dần truy tới Long cung, đã thấy công chúa Vạn Thánh đón hỏi:

- Phò mã ôi, sao lại hoảng hốt thế?

Hành Giả nói:

- Bát Giới đắc thắng, đuổi ta về đây, chắc là không địch nổi nó đâu. Nàng hãy mau đem bảo bối giấu đi!

Công chúa cuống quýt khó nhận thực giả, vào ngay điện sau lấy ra một chiếc hộp dát vàng, trao cho Hành Giả, nói:

- Đây là bảo bối nhà Phật.

Lại lấy ra một hộp bằng ngọc trắng, trao cho Hành Giả:

- Đây là Linh chi chín lá. Chàng đem bảo bối cất đi, để thiếp đánh với Bát Giới vài ba hiệp, chặn bước nó. Chàng cất bảo bối kỹ càng xong lại ra giao chiến với nó.

Hành Giả cất hai bảo bối vào trong mình, vuốt mặt một cái, hiện nguyên bản tướng, nói:

- Công chúa, hãy nhìn xem ta có giống Phò mã không?

Công chúa hoảng hồn, toan cướp lại hộp, bị Bát Giới xông tới, từ sau lưng bổ xuống một đỉnh ba, lăn quay ra đất. Còn mỗi một Long bà quay mình toan chạy, bị Bát Giới chặn lại, vung đi ba toan bổ, Hành Giả ngăn rằng:

- Hãy dừng lại! Dừng đánh chết nữa! Giữ lại cái mạng sống cho y để quay về lập công.

Bèn trối Long bà, rẽ nước trời lên. Hành Giả theo sau, giữ hai hộp báu lên bờ, nói với Nhị Lang:

- Cảm tạ uy lực của huynh trưởng, đã lấy được bảo bối, quét sạch yêu quái rồi.

Nhị Lang nói:

- Một là quốc vương nước ấy phúc lớn ngang trời, hai là Tề Thiên Đại Thánh thần thông vô lượng, chứ ta có công gì đâu!

Các anh em cũng nói:

- Tôn nhị huynh nay đã công thành, chúng ta xin cáo biệt.

Hành Giả cảm tạ khôn xiết, muốn mời lại cùng gặp quốc vương. Các vị ấy không nghe, dẫn binh quay về.

Hành Giả giữ hộp báu, Bát Giới dắt Long bà, cưỡi gió dè mây, chốc lát đã về tới nước. Các hoà thượng ở chùa Kim Quang được giải thoát, đều đợi đón tiếp ở ngoài thành. Bỗng thấy khi mây mọc dừng bay, hai người hạ xuống, các sư đều tiến gần dập đầu vái lạy, rước vào trong thành.

Khi ấy, Quốc vương cùng Đường Tăng đang ở trên điện bàn luận. Có vị hoà thượng đã nhanh chân tâu báo:

- Muốn tâu vạn tuế, hai vị thần tiên Tôn, Trư đã bắt được yêu tặc, lấy lại bảo bối trở về.

Quốc vương nghe nói, vội vàng xuống bệ, cùng Đường Tăng, Sa Tăng ra nghênh đón, cảm tạ thần công không dứt, lại sai bày tiệc tạ ân. Tam Tạng nói:

- Xin hãy dừng ban yến, để cho bản tăng đưa bảo bối về lại tháp Phật rồi mới dự tiệc.

Rồi hỏi Hành Giả:

- Các con hôm qua ra đi, sao hôm nay mới quay lại được?

Hành Giả thuật lại cuộc chiến với Phò mã chín đầu, đánh chết Long vương, gặp được chân quân Nhị Lang, đánh bại yêu quái và biến hoá lừa lấy bảo bối.

Tam Tạng cùng Quốc vương và văn võ trăm quan thấy đều vui mừng khôn kể.

Quốc vương lại hỏi:

- Long bà có nói tiếng người được không?

Bát Giới đáp:

- Đó là vợ của Long vương, đẻ ra rất nhiều rồng con, rồng cháu, sao không biết tiếng người cơ chứ?

Quốc vương nói:

- Đã biết nói tiếng người thì mau khai đầu đuôi sự tình yêu tặc ra!

Long bà thưa:

- Trộm bảo bồi nhà Phật, chuyện ấy tôi không hề biết, đều do một tay phu quân quá cố và con rể chín đầu mưu tính. Biết hào quang trên tháp là do xá lý Phật phát toả, nên ba năm trước gây mưa máu, thừa cơ lấy trộm.

Lại hỏi:

- Cổ linh chi thì lấy trộm thế nào?

- Là do tiểu nữ con tôi, tên là Vạn Thánh công chúa lên lên trời Đại La, trước điện Linh Tiêu, lấy trộm linh chi chín lá của Vương Mẫu nương nương. Hạt xá lý được khí tiên của cô nuôi ẩm sẽ ngàn năm không hỏng, muôn thuở phát quang. Nay bị quốc vương lấy lại, đánh chết cả dòng giống nhà tôi, con rể chết, con gái mất mạng, xin hãy rộng tay tha mạng cho tôi vậy!

Bát Giới nói:

- Không thể tha được!

Hành Giả nói:

- Cả nhà không phải hết thầy đều phạm tội, ta sẽ tha cho, chỉ cần phải vĩnh viễn thay ta canh giữ tháp.

Long bà nói:

- Chết hay chả bằng sống dở. Chỉ cần tha mạng cho tôi, sai gì tôi cũng làm.

Hành Giả sai lấy dây sắt ra, xoắn qua mũi Long bà. Lại gọi Sa Tăng:

- Mời Quốc vương tới xem thầy trò ta sắp xếp tháp Phật.

Quốc vương lập tức lên xe giá, cùng Tam Tạng rời triều, dẫn theo văn võ bá quan lên tháp chùa Kim Quang. Dem xá lý đặt trong bình báu trên đỉnh tháp, tầng mười ba, xích Long bà vào cột trụ giữa tháp. Niệm câu chân ngôn, gọi Thổ địa thành hoàng bản quốc cùng Già lam bản tự tới sai bảo, ba ngày một lần đưa một bữa cơm để Long bà ăn đỡ đói lòng; nếu có sai ngoa, lập tức xử chém. Các thần lãnh mệnh. Hành Giả đem cổ linh chi

qua mười ba tầng tháp, đặt trong bình, nuôi dưỡng ấm hạt xá ly. Bấy giờ quét cũ làm mới, ánh ngời muôn nẻo, khí tốt ngàn tia, như xưa tám hướng cùng trông, bốn nước chiêm ngưỡng.

Xuống tháp, Quốc vương cảm tạ:

- Không phải là Lão Phật cùng ba vị Bồ Tát tới đây thì sao có thể làm rõ sự việc này được!

Hành Giả nói:

- Tàu Bệ hạ, hai chữ *Kim Quang* không tốt, không phải là vật lâu dài; *Kim* là vật lưu chuyển, *Quang* là khí lấp lánh. Bần tăng vì ngài mà vất vả phen này, xin hãy đổi tên chùa là *Phục Long tự* để nước non mãi mãi lâu dài.

Quốc vương bèn cho đổi tự hiệu, trên biển mới là *Sắc kiến Hộ Quốc Phục Long tự*. Ngự yển sắp dãy dài một bên, hình ảnh bốn thầy trò được vẽ lên vách một bên, lầu Ngũ Phụng rạng ngời tên hiệu. Quốc vương bày xe loan, đưa tiễn thầy trò Đường Tăng, ban cả vàng ngọc để báo đáp. Thầy trò kiên quyết từ chối, không nhận chút gì. Thực là:

*Yêu quái diệt trừ, muôn cảnh lặng,
Hào quang tháp báu khắp nơi bình.*

Rốt cuộc không biết phía trước thế nào, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI TƯ

NÚI GAI GÓC NGỘ NÀNG GẮNG SỨC AM MỘC TIÊN TAM TẠNG BÌNH THƠ.

Quốc vương nước Tế Trại tạ ơn thầy trò Đường Tăng bắt yêu quái, giành lại bảo bối; bao nhiêu vàng ngọc tiền tặng đều chối từ không nhận mảy may.

Quốc vương lại sai quan y theo áo quần bốn vị thường mặc, may tặng mỗi vị hai bộ, giày tất mỗi thứ hai đôi, dây lưng mỗi vị hai sợi. Ngoài ra lương khô nướng sấy, đồi quan văn sẵn sàng; nghênh bầy xe loan, cùng văn võ bá quan, trăm họ trong thành, tăng nhân chùa Phục Long, trống kèn inh ỏi, tiễn bốn vị ra thành. Chừng hai mươi dặm, thầy trò từ biệt Quốc vương. Mọi người lại tiễn hai mươi dặm nữa mới cáo biệt quay về. Tăng nhân chùa Phục Long vẫn đưa tiễn năm sáu chục dặm mà không dời chân. Có vị còn muốn cùng sang Tây Thiên, có vị lại muốn tu hành hầu hạ. Hành Giả thấy tăng nhân thấy đều không muốn ở lại, liền giở phép thuật nhỏ lông lấy ba bốn chục sợi, thổi khí tiên, hô "Biến!" thành ra hổ dữ vện vện, án ngữ trước lối, gầm gào quân lộn. Chúng tăng sợ quá, không dám tiến lên. Đại Thánh lúc ấy mới đưa sư phụ giục ngựa đi được. Chốc lát đã đi rất xa. Chúng tăng khóc to, đều gọi:

- Lão gia ân nghĩa ơi! Chúng tôi vô duyên, không thể độ chúng tôi được rồi!

Thầy trò bốn người, đi trên đường lớn rồi mới thu lại các sợi

lông, thẳng hướng về Tây. Đang độ thời tiết giao mùa, đông tàn xuân tới, không lạnh không ấm, thực hợp tiêu dao thả bước. Chợt thấy một dải núi dài, trên đỉnh là đường đi. Tam Tạng ghì ngựa nhìn xem, trên đỉnh gai góc giao nhau, dây leo giăng dịt. Tuy là có dấu đường, nhưng chung quanh đều là gai góc. Đường Tăng nói:

- Đồ đệ, lối thế này đi làm sao?

Hành Giả nói:

- Sao đi không được?

Lại hỏi:

- Đồ đệ à, đường đi tận dưới, gai góc phủ trên, phải trừ được rắn rết nấp bên trong mới có thể đi được. Nếu các con đi, lưng còn khó thẳng thì ta làm sao mà cưỡi ngựa qua được!

Bát Giới nói:

- Đừng cuống quýt, để con dùng đỉnh ba dọn cỏ gai đi, thì đừng nói là cưỡi ngựa chứ khiêng kiệu cũng đủ đi qua chứ!

Tam Tạng nói:

- Con tuy có sức, nhưng xa xôi khó cự lâu. Huống gì chả biết xa gần thế nào, tội gì uống phí bao nhiêu tâm lực!

Hành Giả nói:

- Không cần bàn vội, để Lão Tôn đi xem đã!

Rồi vút một cái, nhảy lên lưng trời, phóng mắt ngút ngàn. Thực là:

*Ngút đất thăm trời, mưa rây khói ngưng
Chật đường dây leo loạn,
Khấp núi tàn biếc dăng.
San sát rung rinh, lá vừa động,
Loanh quanh vân vít hương ngát lừng.
Hút mắt chẳng hay đâu là hết,
Xem gần cứ ngỡ thắm mây dăng.
Mênh mông hun hút,*

*Râm rập xanh buông,
Tiếng gió nghe xào xạc,
Bốn bề nắng chang chang.
Trong chón ấy có thông có trúc lại có trúc,
Lắm mai lắm liễu dàu vô vàn.
Dây leo quanh cổ thụ,
Sấn bìm quán thủy dương.
Quây tròn như giá,
Liên mạch tựa giường.
Có chón nở hoa khoe gấm dệt,
Tự đâu cỏ ngát thoảng đưa hương.
Làm người ai chẳng gặp gai góc,
Đâu biết Tây phương, gai khắp đường.*

Hành Giả nhìn ngó hồi lâu, hạ mây mà rằng:

- Sư phụ à, lối này chạy xa lắm!

Tam Tạng hỏi:

- Xa bao nhiêu?

Hành Giả đáp:

- Mắt nhìn không hết, chắc đến ngàn dặm.

Tam Tạng kinh hoàng:

- Vậy biết làm sao?

Sa Tăng cười, bảo:

- Sư phụ chớ có buồn, chúng con cũng học phép đốt cỏ gai, châm cho nó một mối lửa, đốt trụi cỏ gai mà đi.

Bát Giới nói:

- Đừng có nói nhảm! Đốt cỏ chỉ hợp vào tháng 10, cỏ xác cây khô thì lửa mới dẫn chứ! Bây giờ đang khi cỏ cây phồn thịnh, đốt làm sao được!

Hành Giả nói:

- Đốt cỏ cũng sợ vạ tới người nữa!

Tam Tạng nói:

- Vậy làm sao để qua?

Bát Giới cười:

- Muốn qua được, phải cậy Lão Trư!

Chú ngựa bắt quyết một cái, niêm phù chú, cong lưng, quát "Dài!", thân mình liền dài ra chừng hai mươi trượng; múa đỉnh ba một vòng, hô "Biển!" bèn biến ra cán cầm dài chừng ba mươi trượng. Sải bước, cầm đỉnh ba, ủi gai góc hai bên mà nói:

- Sư phụ hãy theo con nào!

Tam Tạng mừng rỡ, bèn giục ngựa theo sát. Phía sau, Sa Tăng gánh hành lý,

Hành Giả cũng múa gậy sắt rẽ lối. Suốt ngày hôm ấy không ngừng, đi tới 500 dặm, trời dần tối thì thấy một vùng quang đăng. Chấn trên lối là một tảng đá, khắc ba chữ lớn là *Núi Gai Góc*. Phía dưới có hai hàng mười bốn chữ nhỏ là:

*Gai góc quanh co tám trăm dặm,
Xưa nay có lối ít người đi.*

Bát Giới đọc rồi cười:

- Để Lão Trư thêm vào hai câu nữa:

*Từ đây Bát Giới mở gai góc
Thẳng tới Tây phương lối phẳng lì.*

Tam Tạng vui mừng xuống ngựa, nói:

- Đồ đệ ơi, vất vả cho con quá! Chúng ta nghỉ tại đây đêm nay, đợi sáng mai trời sáng lại đi!

Bát Giới nói:

- Sư phụ chớ có nghỉ, nhân khi trời còn đang sáng, thầy trò hưng phấn, mở lối đi suốt đêm luôn!

Trưởng lão đành phải theo.

Bát Giới xông lên gắng sức. Thấy trò không ai dừng, ngựa không nghỉ bước, đi suốt ngày suốt đêm, trời càng thêm tối. Trước mặt tầng tầng lớp lớp, lại nghe vãn xoay gió trúc, rập rập sóng

thông. May có một khoảng quanh quẽ, chính giữa là một ngôi miếu cổ. Ngoài cửa miếu có thông trắc xanh um, đào mai tươi đẹp. Tam Tạng xuống ngựa, cùng ba đồ đệ ngắm nhìn. Chỉ thấy:

*Trước non miếu cổ gối khe lạnh
Mỗi mắt hoang vu khói ngợp màu
Hạc trắng rừng dày nhiều năm tháng,
Cỏ xanh dài dưới trái xuân thu.
Trúc lay cành liễu chừng ai nói,
Chim rộn âm ngân ngõ kẻ sầu,
Gà chó chả qua, người vắng vẻ,
Hoa ngàn cỏ nội rợp ngang đầu.*

Hành Giả nhìn rồi bảo:

- Chốn này lạnh ít dữ nhiều, không nên ngồi lâu.

Sa Tăng nói:

- Sư huynh ngờ sai rồi. Chỗ này có vẻ xa xôi không người, lại chẳng có quái thú yêu tinh, sợ gì cơ chứ!

Chưa nói xong, bỗng nổi một cơn gió âm, sau cửa miếu hiện ra một lão già, đầu quấn khăn góc, thân khoác áo nhạt, tay chống gậy cong, chân dận giày cỏ, theo sau là một quỷ sứ mặt xanh nanh nhọn, râu đỏ thân tía, đầu đội một mâm bánh, quỷ mà thưa:

- Đại Thánh à, tiểu thần là thổ địa núi Gai Góc. Biết Đại Thánh tới đây, không có gì tiếp đãi, chỉ có một mâm bánh nóng, dâng lên sư phụ, mời các vị dùng đỡ lòng. Tám trăm dặm vùng này, không một nhà dân, xin hãy tạm ăn cho qua cơn đói.

Bát Giới mừng rỡ, xông lên vươn tay, ý chừng muốn ăn. Không ngờ Hành Giả nhìn kỹ hồi lâu, quát một tiếng:

- Dừng lại, kẻ này không phải người tốt, chó có vô lễ! Người là thổ địa quái gì mà dám tới dẫn Lão Tôn! Xem gây ta đây!

Lão già thấy Đại Thánh đánh tới, bèn xoay mình, hoá ra một trận gió âm, hô một tiếng, cấp trưởng lão đi mất. Hành Giả

hoảng hốt tìm mãi không thấy dấu, Bát Giới, Sa Tăng tái mặt ngó nhau, ngựa trắng cũng phải hí rầm kinh hãi. Ba huynh đệ với ngựa là bốn, hoảng hốt hốt hoảng, nhìn xa trông thăm, không hề thấy mảy may gì.

Lại nói, lão già cùng quý sứ mặt xanh xách trường lão tới trước một ngôi nhà đá mù mịt sương móc, nhẹ nhàng đặt xuống. Rồi cầm tay trường lão mà bảo:

- Thánh tăng đừng sợ, chúng ta không phải kẻ xấu, mà là thập bát công ở núi Gai Góc. Nhân đêm nay trăng trong gió mát, có ý mời ngài tới gặp gỡ bình thơ, tiêu khiển tâm tình vậy thôi.

Trường lão bấy giờ mới trấn tĩnh, mở mắt quan sát kỹ. Thực là:

*Man mác khói mây ruổi ruổi,
Thanh thanh tiên cảnh như nhà,
Chính bởi tịnh thân tu luyện,
Nên công gieo trúc trồng hoa.
Thường ngắm non xanh hạc lại,
Thoảng nghe nước biếc ếch oà.
Càng nhớ Thiên Thai đàn luyện,
Vẫn chờ Hoa Nhạc ráng sa.
Bao chuyện cày mây câu nguyệt,
Chốn này ẩn dật hơn xa.
Ngồi mãi u hoài như biển,
Mông lung trắng chéo song nhòa.*

Tam Tạng đang tự thẩm xét, dần dà thấy trăng ngồi sao sáng, lại nghe tiếng ai chuyện trò. Đều chung lời rằng:

- Thập bát công đã mời được thánh tăng đến rồi!

Trường lão ngẩng trông, hoá ra là ba ông lão: người trước phong tư sương nhuộm, người thứ hai tóc xanh áo nâu, người thứ ba phiêu dật ẩn u. Mỗi người diện mạo, y phục đều chẳng giống nhau, cùng thi lễ chào Tam Tạng.

Trưởng lão đáp lễ, thưa rằng:

- Đệ tử có đức hạnh gì mà phiên chủ vị tiên ông hạ cố mến yêu đến vậy?

Mười vị công công cười đáp:

- Vốn nghe thánh tăng là bậc có đạo, chờ đợi từ lâu, nay may được gặp. Nếu không tiếc lời châu ngọc, xin hãy thanh thần ngồi chung đàm đạo tâm tình, để thấy được cơ thiền chân chính.

Tam Tạng khom mình thưa:

- Xin hỏi tôn hiệu của tiên ông?

Thập bát công đáp:

- Vị phong tư sương nhuộm hiệu là Cô Trục công. Vị tóc xanh hiệu là Lăng Không tử. Vị phiêu dật ẩn u hiệu là Phất Vân tẩu. Còn lão vụng về này hiệu là Kính Tiết.

Tam Tạng hỏi:

- Bốn vị tiên ông thọ được bao nhiêu?

Cô Trục công đáp:

*Ta tính đến nay tuổi có ngàn,
Chống trời lá rợp bốn mùa xuân
Cành thơm ngào ngạt hình rồng rắn,
Bóng ngả tầng tầng dáng tuyết sương.
Tự nhỏ kiên cường qua cõi lão,
Ngày nay chính trực thích tu chân
Chim nường phượng đậu không phạm tục,
Sừng sừng xum xuê lánh thói trần.*

Lăng Không tử cười nói:

*Tuổi ta ngàn thừa ngạo phong sương,
Cây vững cành thiêng sức tự cường,
Đêm lặng tiếng nghe mưa nhỏ giọt,
Thu quang bóng rậm rắng mây vương.
Rẽ quanh cuốn khúc trường sinh pháp,*

*Nhận mệnh càng hay bất lão phương,
Níu hạc hoá rồng không giống tục,
Xanh ngời dăng dải khắp tiên hương.*

Phất Vân tấu cười nói:

*Giá bằng tuổi trái có ngàn thu,
Cảnh cũ đìu hiu thanh với u,
Chẳng nhiễm bụi trần thường lãnh đạm,
Đắm đầy sương tuyết tự phong lưu.
Thất hiền kết bạn cùng đàm đạo,
Lục dật vui nhau rộn hát hò
Gõ ngọc rung vàng không vụn vỡ,
Thiên nhiên tình tính với tiên đưa.*

Kính Tiết Thập Bát công cười nói:

*Ta cũng ngàn năm tuổi có dư,
Trời xanh bền đẹp tự như như,
Đáng thương mưa móc sinh thành sức,
Nhờ cây càn khôn tạo hoá cơ.
Muôn nẻo phong sương mình lão mạnh,
Bốn mùa đắp đổi tớ còn thừa,
Tàn giảng bóng thăm lưu tiên khách,
Cờ thế đàn ngân chuyện sách thơ.*

Tam Tạng đáp lễ nói:

- Bốn vị tiên ông thấy đều tuổi cao hưởng thọ, riêng Kính Tiết công ngàn tuổi có dư. Tuổi cao đắc đạo, phong thái thanh kỳ chẳng phải là Tứ Hạo thời Hán đó ư?

Bốn ông lão đáp:

- Quá khen rồi! Quán khen rồi! Chúng ta chẳng phải Tứ Hạo, mà là Tứ thảo chốn non sâu. Xin hỏi thánh tăng, tuổi nay bao nhiêu?

Tam Tạng chấp tay cúi mình thưa:

Bốn chục năm xưa được vóc người,
Thời chưa sinh sớm đã vương tai
Nổi trôi sông nước theo làn sóng,
May gặp Kim Sơn thoát ách đời.
Rèn tính tụng kinh không trễ nải
Thành tâm bái Phật dấm đơn sai,
Nay vâng mệnh lớn sang Tây Trúc,
Được thấy tiên ông mến mộ tài.

Bốn ông lão đều ca ngợi:

- Thánh tăng từ thuở lọt lòng mẹ đã theo pháp Phật, đúng là từ nhỏ tu hành, quả là cao tăng trung chính vẹn đạo. Chúng ta may gặp được người, to gan xin chỉ giáo. Mong rằng người dạy cho một vài lẽ thiện cơ thì cũng thoả kiếp này rồi.

Trưởng lão nghe vậy, khẳng khái không sợ, bèn nói với mọi người:

*Thiền là Tĩnh đó. Pháp là Độ đó.
Trong Tĩnh có Độ, không Ngộ chẳng Thành.
Ngộ là rửa tâm gột lo, thoát tục lia trần.
Thân mình khó được, đất giữa khó sinh, chánh pháp
khó gặp.*

*Vẹn ba điều này, chẳng gì hơn cả.
Đức lớn đạo cả, bát ngát mông mênh,
Sáu Căn sáu Thức, đều đáng quét sạch.
Bồ đề là chẳng sinh chẳng tử, chẳng thiếu chẳng
thừa, không sắc bao la, thánh phàm dùng cả.
Hiểu chân thực kiềm chế Nguyên Thủy
Giác Ngộ rõ thủ đoạn Mâu Ni.
Phát huy vô tâm, dấm nát Niết bàn,
Ất nên Giác trong Giác, Ngộ trong Ngộ,
Một điểm sáng thiêng thấy bảo hộ.
Phóng ngời lửa rực chiếu cõi đời*

*Pháp giới tung hoành riêng tỏ rõ
Rất tinh vi, càng bền giữ,
Của huyền lời nói ai người độ?
Ta vốn dòng tu Đại giác thiên,
Có duyên có chí mới giác ngộ.*

Bốn ông lão lắng tai nghe, vô cùng mừng rỡ. Ai nấy dập đầu quy y, cúi mình vái tạ rằng:

- Thánh tăng quả là gốc ngộ của cơ thiên!

Phất Vân tẩu nói:

- Thiên tuy tĩnh, pháp tuy độ, vẫn cần định tĩnh thành tâm. Dẫu là đại giác chân tiên, rồi ra vẫn đường vô sinh vô diệt. Lễ huyền diệu của chúng ta lại rất khác đó.

Tam Tạng nói:

- Đạo là chẳng thường, thể dụng hợp nhất, khác nhau thế nào?

Phất Vân tẩu cười đáp:

*- Chúng ta sinh ra cũng chắc,
Thể dụng với người chẳng cùng,
Cảm trời đất để nên thân,
Gội móc mưa mà nhuận sắc.
Cười ngạo phong sương, mài mòn nhật nguyệt,
Một lá chẳng lìa, ngàn cành tiếp đẹp.
Nói như vậy không tới hư không
Người chấp trì chữ Phạn.
Đạo vốn ở yên Trung Quốc,
Lại đi cầu tới Tây phương.
Uổng phí bao hải cẩu,
Chẳng biết tìm gì đây!
Sư tử đá móc hết tâm can,
Nước miếng cáo đồng ướt xương tủy
Quên gốc tham thiên, nhầm cầu Phật quả,
Cũng như ở núi Gai Góc ta đây leo cầu đánh đổ,*

*Cây rậm lời hồ đồ
Quân tử dạng ấy, tiếp dẫn sao giờ?
Quy mô như vậy, trao ấn được ư?
Cần phải kiểm điểm thấy rõ mặt mũi,
Trong yên tĩnh tự có bến bờ
Giỏ trúc không đầy mức nước,
Cây sắt không dễ nở hoa.
Núi báu Linh Sơn chân vắt vẻo,
Về thôi hội đẹp bưng rỗng hoa.*

Tam Tạng nghe rồi, khấu đầu bái tạ. Thập Bát công đưa tay đỡ lên. Cô Trục công khom mình nâng dậy. Lãng Không tử vỗ tay mà rằng:

- Lời của Phất Vân, rõ ràng sơ hở. Mời thánh tăng đứng dậy, không thể tin hết đâu. Chúng ta nhân dịp trăng trong, xin dừng bàn luận tu hành, hãy cùng ngâm vịnh tiêu dao, thoả thuê lòng dạ.

Phất Vân tẩu cười, chỉ vào ngôi nhà đá, bảo:

- Nếu muốn ngâm nga, hãy vào am nhỏ uống chút trà, được chứ?

Trưởng lão nép mình, hướng về ngôi nhà đá quan sát. Trên cửa có ba chữ lớn là *Am Mộc Tiên*. Bèn cùng bước vào, ngồi theo thứ tự. Bỗng thấy quý sứ mình đỏ tía dâng một khay cao phục linh cùng năm chén canh thơm. Bốn vị mời Đường Tăng nếm trước, Tam Tạng ngờ vực, không dám vội dùng.

Bốn vị kia cùng ăn, Tam Tạng mới thử hai miếng. Ai nấy uống nước thơm. Tam Tạng để tâm ngắm nhìn, chỉ thấy lung linh rực rỡ như cảnh dưới trăng:

*Nước từ bờ đá ào đỏ,
Hương trong cụm hoa thoảng vời,
Đầy nhà thanh hư cao nhã,
Thấy không nửa hạt bụi rơi.*

Trưởng lão thấy chốn này tiên cảnh, rất là đặc ý, tình ý dạt dào, mười phần hoan hỷ. Không kìm nổi mình, đọc một câu rằng: *Tâm thiền tựa nguyệt lắng vô ngân*

Kính Tiết lão cười mà nổi luôn:

Thì hứng như trời thơm thanh tân

Cô Trúc công đọc:

Câu đẹp buồn gieo nên gấm vóc

Lăng Không tử đọc:

Văn hay chẳng chấm phá kỳ trân.

Phất Vân tẩu nói:

Sáu triều một sạch phồn hoa rõ,

Bốn môi truyền thêm Nhã tụng phần.

Tam Tạng thưa:

- Đệ tử nhất thời lỗ miệng, nói vu vơ mấy chữ, thực là đánh trống qua cửa nhà sấm. Được nghe lời vàng của chư vị, thanh tâm phiêu dật, thực là bậc tài thơ.

Kính Tiết lão nói:

- Thánh tăng dừng nên phân giải. Người xuất gia toàn thủy toàn chung. Đã có câu đầu, sao không hạ kết? Xin hãy làm đi.

Tam Tạng nói:

- Đệ tử bất tài, phiên Thập Bát công kết cho nên một bài tuyệt diệu.

Kính Tiết đáp:

- Thánh tăng lòng dạ thực tốt! Ngài khởi câu đầu, có sao không chịu kết đi! Tiếc giữ ngọc châu, là chẳng hợp lẽ đầu đó.

Tam Tạng đành kết hai câu rằng:

Nửa gói gió thông trà chứa ngấm

Ngâm hoài thanh thoả ấp bầu xuân.

Thập Bát công nói:

- *Ngâm hoài thanh thoả ắp bầu xuân*, câu này hay quá!

Cô Trúc công nói:

- Kính Tiết, ngài hiểu sâu ý thơ, cho nên cứ ắp ủ trong lòng vậy. Sao không hạ một bài đi!

Thập Bát công cũng mạnh dạn không từ nói: Tôi xin làm thơ theo lời "Đính châm" (lấy chữ cuối câu trước làm chữ đầu câu sau):

*Xuân chẳng vinh hoa đông chẳng khô
Mây qua móc lại chỉ hư vô*

Lăng Không tử đọc:

*Rung rinh không gió sa bà bóng,
Có khách vui nhau phúc thọ đồ.*

Phất Vân tử cũng đọc:

*Vững tự Tây sơn ông tiết cứng
Trong như Nam quốc dạ ngầy thơ.*

Cô Trúc công cũng đọc:

*Đời nhân lá chéch xưng rường cột,
Đài vị cảnh ngang gọi Hiến ô.*

Trưởng lão nghe xong, xuýt xoa liên tục:

- Thực là *Dương xuân*, *Bạch tuyết*, khí lớn xông trời! Đệ tử bất tài, mạo muội xin nối hai câu.

Cô Trúc công nói:

- Thánh tăng là nhân sĩ có đạo, là thành nhân lớn lao! Không chỉ nối hai câu, xin hãy ban cho cả bài, đừng chúng ta gượng theo đáp hoạ.

Tam Tạng không dùng được, đành vui vẻ ngâm một bài:

*Gây Tích sang Tây bái Phật vương,
Nguyện cầu kinh điển rộng tuyên dương,*

*Kim chi ba đẹp đàn thơ rạng
Cây báu ngàn hoa sen nhụy thơm.
Trăm thước cành cao nên tiến bước
Mười phương thế giới định hành tàng
Tu thành tượng ngọc trang nghiêm đáng,
Cực lạc trời đây tức đạo trường.*

Bốn vị nghe xong, thấy đều tán thưởng. Thập Bát công nói:
- Lão vụng về bất tài, to gan so đo, xin gặng hoạ một bài. Rằng:

*Kính Tiết trợ cao cười Mộc vương,
Linh xuân chẳng giống tổ danh vang,
Núi hoang trăm trượng loang rỗng rần,
Suối chảy ngàn năm hổ phách thơm.
Hiếu thấu càn khôn sinh khí khái,
Mừng cho mưa gió hoá hành tàng,
Suy tàn tự thẹn không tiên cốt,
Chỉ có linh cao kết thọ trường.*

Cô Trục công nói:

- Thơ này câu mở hào hùng, câu tiếp có sức, nhưng câu kết khiêm nhường quá lắm. Thực đáng hâm mộ! Lão vụng về cũng xin hoạ một bài:

*Phong tư mừng được vị quân vương
Tử tuyết thêm bên vẻ rõ ràng
Móc nặng dây châu che lọng biếc,
Gió rờn nanh đá lạnh mùi thơm.
Hiên dài đêm lặng ngâm khe khe,
Điện cổ nhòa thu bóng nhạt vờn,
Ngày tết đón xuân từng chúc thọ,
Tuổi già ngạo nghệ chôn sơn trường.*

Lăng Không tử cười bảo:

- Thơ hay! Thơ hay! Thực là dạ trắng lòng trời, lão vụng

về hoạ sao cho nổi. Nhưng không thể bỏ qua, cũng xin góp vài câu nhặt.

*Rường cột tài năng giúp đế vương,
Thái Thanh cùng lớn tiếng đồn vang,
Hiên quang ngõ toả luồng thanh khí,
Vách tối sơ sài dậy biếc thơm.
Đốt lớn ngàn năm thừa lẫm liệt,
Rễ sâu chín suối nấu bên gan,
Ngang mây tán lọng mệnh mang bóng,
Chả ở hoa thơm đẹp xó vườn.*

Phất Vân tẩu nói:

- Thơ của ba vị cao nhã thanh đạm, quả là mở túi gấm đây. Ta thân không sức, bụng lại không tài, được ba vị chỉ giáo, vén mở tối tăm, không dùng được, cũng xin góp nhặt mấy câu, may thì không bị bỏ. Rằng:

*Vui mãi vườn Kỳ bặc Thánh vương,
Vị Xuyên ngàn mẫu mặc nghênh ngang,
Mãng xanh chả thấm Anh Nga lệ,
Trúc đóm ghi truyền Sử Hán thơm.
Vốn trước lá sương màu chẳng đổi,
Từ nay ngọn vút sắc ngang tàng,
Tử Du biệt thế tri âm vắng,
Kim cổ lưu danh hãn mặc trường.*

Tam Tạng nói:

- Thơ của chư vị tiên lão quả là nhả ngọc phun châu dù du, khó theo kịp. Yêu mến nặng sâu, cảm tình khôn xiết. Nhưng đêm đã quá thắm, ba đồ đệ nhỏ không biết đang ở đâu đợi bản tăng. Vậy không dám ở lâu, xin cáo biệt tìm lối quay về, thực vô cùng ưu ái. Xin tiên lão chỉ giúp đường về.

Bốn vị cả cười:

- Thánh tăng chớ lo. Chúng ta đây ngàn năm mới kỳ ngộ,

huống gì trời quang mây tạnh, tuy là đêm mà trăng sáng như ngày, hãy thanh thần ngồi lại, đợi sáng mai sẽ đích thân đưa đoạn đường xa qua núi, đồ đệ nhất định sẽ gặp thôi.

Đang nói thì thấy phía ngoài ngôi nhà đá, có hai đồng nữ áo xanh, xách một đôi đèn lồng sa đỏ, theo sau là một tiên nữ. Nàng gài một cành hoa hạnh, cười khe khẽ bước vào cửa. Trông tiên nữ thực là:

*Thanh thanh vẽ phỉ thúy
Yên chi nét sáp màu
Mắt sáng long lanh sắc,
Mây ngài đẹp đối nhau.
Trên vai áo lụa thưa nhẹ khối,
Dưới xiêm tẩm váy hồng nhạt màu.
Hài cong cong mũi phượng,
Tát gấm mịn vẽ nâu.
Yểu điệu thướt tha như tiên nữ,
Tây Thi, Trịnh Đán chả thua đâu.*

Bốn ông lão cúi mình đón hỏi:

- Hạnh Tiên đi đâu vậy?

Nàng chúc lời vạn phúc, rồi nói:

- Được biết có khách quý đang chuốc rượu tại đây, nên tìm tới gặp mặt. Xin được diện kiến một lần.

Thập Bát công chỉ vào Đường Tăng nói:

- Quý khách đây rồi, không phải nhọc công cầu nữa.

Tam Tạng cúi mình, không dám nói gì. Nàng kia nói:

- Mau đem trà lại đây!

Lại có hai đồng nữ áo vàng, bưng một khay sơn sơn đỏ, trên khay có 6 chén sứ nhỏ, trong chén bày vài món quả lạ, đặt ngang mặt cái thìa, xách theo một bình trà bằng đồng thau nạm thiếc trắng, hương trà trong bình toả ngào ngạt. Trà rót rồi,

nàng kia nhẹ ngón tay thon, bưng chén trà dâng Tam Tạng, rồi mời tất bốn vị lão, sau cùng một chén tự mình mời trà.

Lăng Không tử nói:

- Hạnh Tiên sao chẳng ngồi vậy?

Lúc ấy nàng mới ngồi xuống. Uống trà xong, cúi mình hỏi:

- Các tiên ông đêm nay vui tiệc, xin được chỉ giáo một vài câu hay chữ ạ?

Phất Vân tẩu nói:

- Chúng ta chỉ có những câu thơ vặt, riêng thánh tăng theo nếp thịnh Đường, rất đáng ngưỡng mộ.

Nàng kia nói:

- Nếu không tiếc lời chỉ giáo, xin cho được nghe ít nhiều.

Bốn ông lão liền đọc lại một lượt các thơ và bài luận Thiền pháp của Đường Tăng. Nàng kia tươi nét xuân xanh, thưa rằng:

- Thiếp vốn bất tài, không đáng dâng lời. Nhưng được nghe câu này hay quá, không thể để suông trôi, vậy gắng họa một bài vậy.

Bèn ngâm rằng:

*Còn mãi danh truyền Hán Võ vương,
Xuân Thu Khổng tử lập đàn trường,
Đổng tiên yêu quý nên rừng rậm,
Tôn Sở thương hoài hàn thực hương.
Mưa dầm về hồng non óng ả,
Hơi dăng sắc biếc ẩn rồi dương,
Tự hay chín quả chua dôn dốt,
Rắc rải hàng năm cạnh lúa nương.*

Bốn ông lão nghe thơ, ai nấy đều tấm tắc, nói rằng:

- Thanh nhā thoát tục, trong câu nặng chữ ý xuân. "Mưa dầm về hồng non óng ả" hay quá!

Nàng kia cười mà đáp nhẹ:

- Hú vía! Hú vía! Vừa nghe thơ của thánh tăng, thực là lòng gấm lời vóc. Nếu không tiếc lời châu ngọc, xin ban cho một bài được chăng?

Đường Tăng không dám đáp. Nàng kia tình càng ứa dậy, nũng nũng nịu nịu, dần xích lại gần, hạ giọng se se, gọi:

- Quý khách chờ vậy, nhân đêm nay đẹp, không thưởng ngoạn đi còn đợi đến bao giờ? Đời người thanh xuân, biết được bao lâu nữa!

Thập Bát công nói:

- Hạnh Tiên đã dốc hết niềm ngưỡng mộ, thánh tăng lẽ nào không đoái hoài sao? Nếu chẳng thương đến, thực chẳng biết hưởng thú vị gì sao?

Cô Trúc công nói:

- Thánh tăng là danh sĩ có danh có đạo, quyết không thể hành sự cầu thả được đâu. Để việc thế này, là do bọn ta có tội đó. Làm ô danh người thánh, bại hoại đức nhân, chẳng đi xa được. Quả là Hạnh Tiên có ý, thì hãy để Phất Vân tẩu và Thập Bát công làm mối, ta và Lăng Không tử sẽ là người thân, tác thành nhân duyên, chẳng hay lắm sao!

Tam Tạng nghe vậy, lập tức biến sắc, dậm chân quát lớn:

- Các người toàn lũ tà dâm, vào hùa mê hoặc ta. Lúc trước chỉ đem lời vật vãnh, đàm huyền luận đạo thời còn có thể. Nay có sao dùng cách mỹ nhân lừa hại bản tăng, thì còn ra đạo lý gì nữa?

Bốn lão già thấy Tam Tạng nổi giận, ai nấy dậm ra run rề. Quỷ sứ mình tía quát âm như sấm:

- Cái lão hoà thượng này chả biết cân nhắc gì cả! Chị ta đây có chỗ nào không được hả? Vóc người thanh nhã, chất ngọc yêu kiều, chưa cần nói nữ công thiêu vá, chỉ riêng tài thơ cũng xứng với người rồi. Người dám chối từ sao? Đừng có nhâm lẫn thế! Lời Cô Trúc công nói đúng lắm. Nếu không thể cầu thả tác hợp, ta sẽ làm chủ hôn cho.

Tam Tạng kinh hoàng tái mặt, mặc cho chúng lảm nhảm thế nào, chỉ một mực không nghe. Quỷ sứ lại quát:

- Lão hoà thượng này, chúng ta nói tử tế thế, ngươi lại không nghe. Nếu mà chúng ta nổi máu thô tục, cấp ngươi mang đi, khiến cho ngươi hoà thượng không làm được, lấy vợ cũng không xong, chẳng sẽ uổng một đời ư?

Trưởng lão lòng như vàng đá, kiên quyết không theo. Thầm nghĩ rằng:

- Không biết các đồ đệ tìm ở đâu nhỉ?

Rồi không ngăn nổi mắt ầng ậng lệ.

Nàng kia cười nịnh, uốn éo bên mình, rút từ trong tay áo biếc một chiếc khăn thấm mồ hôi bằng lụa ướp hoa, thấm lệ cho trưởng lão, nói:

- Khách quý đừng có phiền não. Ta với chàng tựa ngọc nường hoa, vui vẻ đi nào!

Trưởng lão "xì!" một tiếng, nhồm dậy bước đi, bị bọn kia níu níu giữ giữ, huyền não tới khi trời sáng.

Chợt nghe tiếng gọi đầu đó:

- Sư phụ! Sư phụ! Người nói ở đâu thế?

Thì ra Tôn Đại Thánh cùng Bát Giới, Sa Tăng dắt ngựa, gánh đồ suốt đêm không dừng bước, luồn gai đạp bụi, tìm khắp đông tây. Cứ dò lưng chừng trời, vượt tám trăm dặm núi Gai Góc đi về phía tây, nghe tiếng Đường Tăng huyền não, còn quát to một tiếng. Trưởng lão xô ra cửa, gọi to:

- Ngộ Không, ta ở đây cơ. Mau tới cứu ta! Mau tới cứu ta!

Bốn lão già và quỷ sứ, cả nàng con gái và đồng nữ, thoát một cái, biến mất tăm.

Nháy mắt, Bát Giới, Sa Tăng đã ủa tới bên cạnh nói:

- Sư phụ, sao lại tới tận đây?

Tam Tạng níu Hành Giả nói:

- Đồ đệ ơi, làm lụy các con quá. Mấy lão già gặp đêm qua,

nói là thổ địa dâng cơm chay, bị con quát dọa đánh, bèn mang ta tới đây. Lão dắt tay dìu ta, vào nhà, lại gặp ba lão nữa, tới để gặp ta, cùng gọi ta là *thánh tăng*. Bốn lão ai nấy lời lời nhã nhặn, rất giỏi làm thơ. Ta cùng họ xướng hoạ nối lời, chừng tới nửa đêm, lại có một người con gái xinh đẹp, cầm đèn lồng, cũng tới gặp ta, ngâm một bài thơ, gọi là ta *quý khách*. Nhân thấy tướng mạo ta, muốn kết nhân duyên, ta mới tỉnh ngộ. Đang không chịu theo thì bị họ đòi làm mối, làm người nhà, làm chủ hôn, ta thì không thuận. Chính khi muốn chạy, gây náo với họ, bất kỳ các con tới. Một là trời sáng, hai là vẫn sợ con, họ vừa mới níu kéo ta, bỗng nhiên chẳng thấy đâu.

Hành Giả nói:

- Sư phụ đã trò chuyện hoạ thơ với chúng, chưa từng hỏi tên họ chúng sao?

Tam Tạng nói:

- Ta có hỏi tên hiệu của họ. Một là Thập Bát công, hiệu Kính Tiết; hai là Cô Trúc công; ba là Lăng Không tử; bốn là Phất Vân tẩu. Còn người con gái gọi là Hạnh Tiên.

Bát Giới nói:

- Loại này ở đâu ra nhỉ? Đi về chốn nào rồi chứ?

Tam Tạng nói:

- Chẳng biết đi đâu, nhưng từ chỗ hoạ thơ tới đây không xa.

Ba người cùng sư phụ nhìn quanh, chỉ thấy một toà núi đá, trên vách có ba chữ *Am Mộc Tiên*.

Tam Tạng nói:

- Chính là chỗ này.

Hành Giả nhìn kỹ, thì ra là một gốc cổ to, một gốc bách già, một gốc thông già, một gốc trúc già. Sau có một cây hạnh già, hai cây lạp mai, hai cây đan quế.

Hành Giả cười, bảo:

- Nhị đệ chưa nhìn ra yêu quái sao?

Bát Giới đáp:

- Đâu nào!

Hành Giả nói:

- Nhị đệ không biết rồi. Bọn chúng chính là mấy gốc cây này thành tinh đó.

Bát Giới nói:

- Sao đại huynh biết yêu tinh là cây?

Hành Giả đáp:

- Thập Bát công là cây tùng, Cô Trúc công là cây bách, Lăng Không tử là cây cối, Phát Vân tẩu là khóm trúc, quý mình tía là cây phong, Hạnh Tiên là cây hạnh, đồng nữ là cây đan quế, lạp mai.

Bát Giới nghe xong, chẳng thềm tốt xấu, vung đinh ba bổ một phát, hò hét dầm ba tiếng, dũi liền mấy đường, lật nhào mấy gốc lạp mai, đan quế, hạnh đẹp, phong đỏ, quả nhiên dưới gốc cây đều chứa chan máu đỏ.

Tam Tạng lại gần, ngăn lại:

- Ngộ Năng, đừng hại họ! Họ tuy thành tinh nhưng chưa hề làm tổn thương ta. Chúng ta tìm lối đi thôi!

Chú ngọc tính nóng, bổ một nhát nữa, thông, bách, cối, trúc cũng đổ nhào; xong rồi mới đỡ sư phụ lên ngựa, thuận đường lớn sang tây.

Rất cuộc phía trước thế nào, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỒI THƯ SÁU MƯƠI LĂM

YÊU QUÁI GIẢ DỤNG TIỂU LÔI ÂM BỐN THẦY TRÒ ĐỀU MẮC ĐẠI NẠN

*Đây hồi nhân quả, khuyên người làm lành, chớ gây sự ác.
Một niệm sinh, thần minh soi tỏ, mặc kệ tương tác.
Vụng dại khôn ranh học sao được,
Cả hai vô tâm vẫn là thuốc.
Sống ở đời có chính đạo thì nên tu, chớ lang bạt.
Nhận rõ nguồn cơn, thoát khỏi vỏ xác.
Học trường sinh, tu nắm chắc.
Nên luôn luôn nhìn rành,
Để hồ châm chước.
Quán triệt tam quan lấp bể tôi,
Khiến cho người thiện cười loan hạc,
Lòng xót thương thêm lẽ từ bi,
Lên cực lạc.*

Lại nói, Đường Tam Tạng giữ vẹn thành tâm, chưa nói tới chuyện được thiên thần bảo hộ, mà đường như cũng được cây cỏ khí thiêng, tôn sùng đưa tiễn, một đêm hội họp, thoát được gai góc vây bọc, không còn dây rợ nhiễu nhương. Bốn thầy trò lên đường về tây, đi rất lâu, lại gặp cảnh đông tàn, chính lúc ba xuân hừng nắng:

Tình hoa rờ rở
 Dao Đẩu phương Dân
 Cỏ non thăm đầy đất,
 Liễu tơ khắp đê xanh.
 Một rặng đào hoa hồng dải gấm,
 Nửa khe khói nước lụa the quanh.
 Bao nhiêu mựa gió
 Biết mấy tâm tình.
 Nắng chiếu hoa nhụy đẹp,
 Ớn ngậm rêu non thanh.
 Màu núi Vương Duy tranh đậm nhạt,
 Lờ chim Quý Tử giọng tung hoành.
 Thơm ran nở rộ không ai thưởng,
 Bướm lượn ong ca vẫn hữu tình.

Thầy trò ai nấy tìm lối thơm, theo bước thúy, thông dong dẫn ngựa. Đang đi bỗng thấy một quả núi cao, trông từ xa lại như sát với trời. Tam Tạng giờ roi chỉ:

- Ngộ Không, ngọn núi kia không biết cao bao nhiêu mà cứ như liền với trời xanh, giáp sát Ngân Hán vậy.

Hành Giả nói:

- Thơ cổ chẳng đã viết: *Chỉ có trời cao nhất, Chẳng núi nào sánh bằng*. Ý nói núi cực cao nhưng không thể tới trời được. Làm gì có cái lẽ núi liền trời!

Bát Giới nói:

- Nếu không liền trời, sao núi Côn Luân lại có tên là *trụ trời*.

Hành Giả nói:

- Người không hiểu gì cả. Từ xưa "Trời không khắp tây bắc". Núi Côn Luân ở chính hướng bắc phương tây bắc, cho nên tựa như chạm trời lấp khoảng không, có tên là *trụ trời*.

Sa Tăng cười:

- Đại huynh đừng mất công nói với huynh ấy. Huynh ấy

nghe rồi lại đi loè người khác đấy. Chúng ta hãy đi thôi. Đợi đến khi lên núi sẽ biết cao thấp ngay.

Chú cóc đuổi Sa Tăng ù té chạy, vừa chạy vừa đùa đánh. Sư phụ giục ngựa như bay. Chốc lát đã tới bên núi. Từng bước từng bước leo lên, chỉ thấy:

*Trong rừng xào xạc gió,
Dưới suối nước chan chan.
Sẻ quạ bay chẳng khỏi,
Thần tiên cũng khó sang.
Ngàn tường muôn hốc,
Vạn khúc trăm đầm,
Trần ai cuộn cuộn không người tới,
Đá dựng lô nhô ngút mắt trần.
Có chốn có mây như nước toả,
Là phương là bụi rộn chim ran,
Cỏ chi hươu gặm
Hái đào vượn mang
Cây cáo lại qua đầy vách dựng,
Nai chồn xông xáo khắp đôi ngàn.
Chợt nghe hổ rống người kinh hãi,
Báo đốm sói xám chắn lối đàng.*

Đường Tam Tạng thoát thấy hải hùng. Tôn Hành Giả thần thông quảng đại, một cây gậy vàng, quát to một tiếng, làm kinh hãi bọn sâu bọ, lang sói, hổ báo; chúng dẹp ra mở đường; sư phụ được rảnh lối đi lên đỉnh núi. Vượt qua ngọn núi cao, xuống sườn tây tới đất bằng, bỗng thấy hào quang lấp lánh, hơi màu chói chói; một toà lâu đài, điện gác, văng vẳng tiếng chuông khánh ngân nga.

Tam Tạng nói:

- Các đồ đệ, hãy xem đây là nơi nào?

Hành Giả ngẩng đầu, dùng tay che mây mù, quan sát kỹ, thấy cảnh thực là đẹp. Quả là:

Lầu vàng gác bấu,
 Chùa Phật khang trang
 Hang sâu vi vút sáo
 Cảnh lặng ngát trời hương.
 Thông xanh mưa dầm mờ cao gác,
 Trúc biếc lưu mây che giăng đường.
 Ráng xa lấp lánh cung rồng hiện,
 Mây rục rung rinh bãi cát dăng.
 Hiên son cửa ngọc,
 Vẽ cột chạm rường,
 Bàn kinh hương khắp chiếu,
 Giăng lục trắng soi buông.
 Chim kêu ran cây đỏ,
 Hạc uống suối đá tràn,
 Bốn bên hoa nở Vườn Kỳ đẹp,
 Ba mặt cửa bày Xá Vệ bừng.
 Lâu đài đột ngột kê núi dựng,
 Chuông khánh ngân nga giọng mãi buông,
 Song khoe gió nhẹ,
 Rèm cuốn hơi lan
 Có sự tình man mác,
 Không tục ý thênh thang.
 Hồng trần chẳng bận chân tiên cảnh,
 Tĩnh độ mời nhau đẹp đạo trường.

Hành Giả nhìn kỹ rồi đáp:

- Sư phụ à, chốn này có vẻ là ngôi tự viện, nhưng không hiểu sao trong ráng hào quang thuy khí lại có chút ác khí? Xem cảnh tượng này cũng tựa như chùa Lôi Âm, nhưng tính dường thì còn lâu mới đến. Thầy trò ta qua đó quyết không thể dễ dàng tin vào, sợ là bị độc thủ hại.

Đường Tăng nói:

- Đã là cảnh Lôi Âm thì chẳng phải là Linh Sơn rồi sao.

Con chó làm lỡ thành tâm của ta.

Hành Giả nói:

- Không phải, không phải! Đường tới Linh Sơn, Lão Tôn đã từng qua, không phải lối này đâu!

Bát Giới nói:

- Dù là không phải thì cũng là nơi người lành ở.

Sa Tăng nói:

- Đừng đa nghi quá. Chỗ ấy không thể tránh được, cứ qua khác biết.

Hành Giả nói:

- Ngộ Tĩnh nói có lý lắm.

Trưởng lão thúc ngựa tiến gần, thấy ba chữ lớn *Lôi Âm tự*, hoảng quá lán xuống ngựa, miệng la bai bai:

- Con khỉ khốn kiếp! Hại chết ta rồi! Đây chính là chùa Lôi Âm lại còn lừa ta!

Hành Giả cười nịnh:

- Sư phụ đừng cáu, hãy nhìn lại đi. Trên cửa có bốn chữ rõ ràng, cố sao lại đọc có ba, còn trách Lão Tôn nữa!

Trưởng lão lập cập bò dậy nhìn, đúng là bốn chữ *Tiểu Lôi Âm tự*. Tam Tạng nói:

- Là chùa Tiểu Lôi Âm, ắt cũng có Phật tổ ở trong ấy. Trong kinh nói tới ba ngàn vị Phật, đâu có ở tại một phương, như Quán Âm ở Nam Hải, Phổ Hiền ở Nga My, Văn Thù ở Ngũ Đài. Đây biết đâu chẳng là đạo trường của một vị Phật. Người xưa dạy: *Có Phật có kinh, không đâu không báu*. Chúng ta hãy vào đi.

Hành Giả nói:

- Không thể vào được. Nơi này lạnh ít dữ nhiều. Nếu có hoạ hoạn, đừng trách Lão Tôn.

Tam Tạng nói:

- Dù không có Phật cũng có tượng Phật. Đồ đệ ta tâm nguyện, gặp Phật vái Phật, sao lại trách người.

Rồi sai Bát Giới lấy áo cà sa, đổi mũ tăng, khoác áo lễ, cất bước tiến vào.

Chỉ nghe trong sơn môn có tiếng người nói:

- Đường Tăng, người từ Đông Thổ sang bái kiến Phật ta, có sao còn ngông nghênh vậy?

Tam Tạng nghe vậy, lập tức quỳ lạy. Bát Giới cũng dập đầu, Sa Tăng cũng quỳ mọp. Chỉ có Đại Thánh dắt ngựa, xách hành lý ở sau. Vừa qua tầng cửa thứ hai, đã thấy đại diện Như Lai. Ngoài cửa điện, dưới bảo đài, la liệt những năm trăm La Hán, ba ngàn Yết Đế, bốn vị Kim Cương, tám vị Bồ Tát, Tỳ Khưu ni, Ưu bà tắc cùng vô số thánh tăng, đạo giả. Những là hương hoa diễm lệ, khí tốt ngát đầy. Làm hốt hoảng trưởng lão cùng Bát Giới, Sa Tăng cứ một bước một vái, vái đến tận linh đài. Hành Giả công nhiên không vái. Lại nghe trên bảo toà lớn tiếng đe dọa:

- Tôn Ngộ Không kia, thấy Như Lai có sao không lạy?

Không ngờ Hành Giả nhìn kỹ, thấy rõ là giả, bèn bỏ ngựa, túi, rút gậy báu, quát to:

- Đồ nghiệt súc nhà người, to gan quá nhỉ? Dám ỷ tên Phật, làm bại hoại đức sáng của Như Lai. Đừng có chạy!

Rồi hai tay múa gậy, xông tới toan đánh. Bỗng nghe từ trên không, "xoảng" một tiếng, chiếc chụp vàng ụp xuống, úp Hành Giả vào trong. Làm kinh sợ Bát Giới, Sa Tăng, hai người vội rút đinh ba, gậy đánh, nhưng đều bị bọn La Hán, Yết Đế, Thánh Tăng, Đạo giả vây chặt. Hai người trở tay không kịp, bị bắt cả. Tam Tạng bị trói gô, cùng tùm vào một chỗ.

Hoá ra toà báu hoa sen giả Phật tổ là con yêu vương, chúng La Hán đều là lâu la yêu quái. Chúng thu lại hình Phật, trở lại yêu tướng. Chúng xách túi ba thầy trò ra nhà sau, còn Hành Giả ở trong chụp vàng mãi mãi không ra được. Cứ đợi qua ba ngày đêm, Hành Giả ở trong ấy sẽ hoá thành nước, sau đó, chúng sẽ dùng lồng sắt chùng lên mà dùng. Đúng là:

*Mắt biết Hầu vương biết giả chân,
Nhà thiền thấy Phật vái kim thân,
Hoàng bà mờ mắt cùng quỳ lạy
Mộc mẫu ngây tâm cũng góp phần
Yêu quái bạo cường quên bản tính,
Quỷ ma độc ác dối Thiên Nhân.
To đầu nhỏ đạo yêu làm quái,
Ở lẫn tà ma hại phí thân.*

Lại nói, Hành Giả bị nhốt trong chup vàng, tối mò mò, nóng chảy mồ hôi, đập ngang đấm dọc mà không ra nổi. Vội rút gậy bấu vung lên đập loạn, cũng chẳng suyuyển mảy may. Không còn biết tính sao, lại quăng mình về một phía, toan phá vỡ cái chup vàng. Lại niệm chú, cao lên hàng ngàn trượng, chup vàng cũng dài ra theo người, không hề lộ ra kẽ hở. Lại niệm chú thu nhỏ lại, bằng như sợi lông, cái chup vàng cũng nhỏ lại theo, chẳng hề có khe hở. Hành Giả lại dùng gậy bấu, thổi khí tiên, hô "biến!" thành cây xẻng để kênh chup vàng lên. Hành Giả nhổ hai sợi lông sau gáy, chọn hai sợi dài, hô "biến!" thành hai bông mai, nắm cánh xoè, xoáy vào đầu gậy, bẩy trăm ngàn lần, nhưng chỉ vang lên những tiếng coong coong mà chẳng động dấy chút nào.

Hành Giả nóng ruột, lại bất quyết, niệm câu "Yêm lam tĩnh pháp giới, càn nguyên hanh lợi trình"; gọi ra Yết Đế năm phương, lục đỉnh lục giáp, mười tám vị Hộ giáo Già lam. Tất cả đều châu ở bên ngoài chup vàng thưa:

- Đại Thánh, bọn chúng tôi luôn bảo hộ sư phụ, không để yêu quái làm hại, ngài còn gọi chúng tôi ra đây làm gì?

Hành Giả nói:

- Sư phụ ta không nghe ta khuyên, cho chết cũng chẳng tiếc! Nhưng các người hãy mau tìm cách lật cái chup này lên để ta ra rồi tính sau. Trong này ánh sáng chẳng có, bức bối khắp mình, buồn chết mất thôi.

Chúng thần xúm lại nâng cái chụp, nhưng chẳng nhích được phân nào. Yết Đế đầu vàng nói:

- Đại Thánh, không biết cái chụp vàng này là bảo bối gì mà trên dưới liên nhau. Tiểu thần lực mỏng, không thể nâng nổi.

Hành Giả nói:

- Ta ở trong này, vận bao nhiêu là thần thông mà cũng không làm gì nổi.

Yết Đế nghe vậy, bèn dặn thần lực đình bảo vệ Đường Tăng, thần lực giáp trông coi chụp vàng, chúng già lam canh giữ trước sau. Còn Yết Đế nhảy theo hào quang, thoát cái dĩa vào tới cửa Nam Thiên. Không đợi cho gọi, đi thẳng tới điện Linh Tiêu, gặp Ngọc Hoàng, quỳ xuống tâu:

- Thưa chúa công, thần là Yết Đế sứ của năm phương. Nay có Tề Thiên Đại Thánh bảo vệ Đường Tăng đi lấy kinh, đường qua ngọn núi có ngôi chùa mang tên Tiểu Lô Âm. Đường Tăng lầm tưởng là chốn Linh Sơn bái Phật, hoá ra là do yêu quái giả bày, bắt hết thầy trò, lại nhốt Đại Thánh vào trong chụp vàng, tiến thoái không nổi, chỉ còn chờ chết. Nay cất công lên tâu với Ngọc Hoàng.

Thánh chỉ lập tức được truyền:

- Sai hai mươi tám vị tinh tú, mau đi giải ách hàng yêu.

Các vị tinh tú không dám chậm trễ, bèn cùng Yết Đế ra thẳng cửa trời, xuống ngay núi đó. Đến canh hai, bọn tiểu yêu lớn nhỏ nhân bắt được Đường Tăng, được lão yêu vương khao thưởng, đều đi ngủ cả. Các tinh tú càng không gây kinh động, tụ tập bên ngoài chụp vàng, báo vào:

- Đại Thánh, chúng tôi được Ngọc Đế sai tới, gồm hai mươi tám vị tinh tú, đến đây cứu ngài.

Hành Giả nghe thấy rất mừng, bèn dặn:

- Hãy dùng binh khí đập vỡ chụp để Lão Tôn ra!

Chúng tinh tú nói:

- Không dám đâu. Vật này là bảo bấu bằng vàng, đập vào ắt kêu, làm kinh động bọn yêu ma, sẽ khó mà cứu ngài được. Để chúng tôi dùng binh khí bẫy nó lên thôi. Ở trong ấy, hẳn thấy có ánh sáng lọt vào là ngài ra nhé!

Hành Giả nói:

- Phải đấy!

Các vì tinh tú kẻ dùng thương, kẻ dùng kiếm, kẻ dùng đao, kẻ dùng búa, kẻ khiêng, kẻ bẫy, kẻ nhắc, kẻ kên, tới canh ba cái chụp vẫn cứ ì ra, cứ như một đồng tròn kín mít. Hành Giả ở trong, ngóng đông mong tây, bò qua cúi lại mà chả thấy có khe hở nào.

Cang Kim Long bảo:

- Đại Thánh à, đừng nóng ruột thế. Bảo bối này chắc là vật báu như ý, nhất định là có khả năng biến hoá. Đại Thánh ở trong ấy, dùng tay mà sờ, để tôi cắm sừng vào, ngài theo đó mà biến hoá thoát thân.

Hành Giả y lời, ở trong sờ soạng khắp. Tinh tú Cang Kim Long biến thân nhỏ lại, cái sừng chỉ nhỏ bằng cây kim, theo vết nối của cái chụp mà xuyên vào. Vận hết sức lực ngàn cân mới thấu được vào trong; rồi mới vận phép biến hình, hô "Dài! Dài! Dài!", sừng dài to ra gấp vạn. Chỗ chụp vàng bị xuyên vào không giống như các cái chụp vàng khác, nó như lớn lên theo sừng vậy, bó thít chặt sừng của Cang Kim Long, chung quanh không lộ một kẽ hở nào.

Hành Giả sờ đúng sừng Cang Kim Long, nói to:

- Không xong rồi! Trên dưới chẳng hở chỗ nào cả! Ngài đành chịu đau để mang ta ra ngoài vậy nhé!

Đại Thánh lấy gậy báu hoá ra cây kim, châm lên sừng của Cang Kim Long một lỗ, hoá thân thành đầu sợi lông, ngồi xổm trong cái lỗ ấy, nói to:

- Rút sừng ra đi! Rút sừng ra đi!

Cang Kim Long lại vận hết mọi công lực mới rút được sừng ra, gân cốt rã rời, ngã lảo ra đất.

Hành Giả từ sừng Cang Kim Long chui ra, hiện nguyên hình, rút thiết bồng nhằm chụp vàng đập đánh choang một tiếng, tựa như núi đồng sụp đổ, vỡ vụn chụp vàng. Đáng tiếc cho đồ dùng nhà Phật, bị nát thành trăm ngàn mảnh; khiến hai mươi tám vị tinh tú kinh hoàng, Yết Đế năm phương đồ dẫn. Yêu quái lớn nhỏ giạt mình tỉnh mộng.

Lão yêu vương đang ngủ bị hốt hoảng, vội bò dậy, khoác áo khua trống, tụ họp lâu la, binh khí sẵn sàng. Lúc này trời đã hửng sáng, cả bọn nhất tề xông tới bảo dài. Đã thấy Tôn Hành Giả cùng các vị tinh tú đứng đông bên cái chụp vàng vỡ vụn. Lão yêu quái thất kinh, bèn sai:

- Bọn nhỏ! Mau đóng chặt cửa, không để ai thoát!

Hành Giả nghe nói, lập tức cầm đầu các vị tinh tú, cưỡi mây vọt lên chín tầng trời. Yêu vương thu nhặt vàng mảnh, sắp bày lâu la bên ngoài sơn môn. Yêu vương uất hận, xốc binh khí, cầm cây thương ngắn gọi là *Đoản nhuyễn lang nha*, xông ra cửa dinh quát:

- Tôn Hành Giả! Là nam tử không được cao bay xa chạy, hãy mau tới đây đánh với ta ba hiệp.

Hành Giả không nén được, bèn dẫn tinh tú, hạ mây, quan sát xem yêu vương hình dạng ra sao. Thấy nó:

*Bù đầu tóc, thít một sợi mong manh dây ngọc,
Bùng ánh mắt, thẳng hai đường rậm rạp mi vàng.
Hếch mũi lớn, hai lỗ toang hoác,
Vuông khoé miệng, răng nanh nhọn hàng.
Mặc chiếc áo liên hoàn nút cúc
Thắt một dây tơ giăng vắt ngang
Chân dạn đôi hài da đen kịt
Tay cầm cây gậy dài nanh lang.
Hình dáng như người mà không phải,
Tướng mạo giống muông mà chẳng muông.*

Hành Giả chống thiết bổng quát:

- Người là quái vật gì, dám to gan giả trang Phật tổ, xâm chiếm sơn môn, giả bày Tiểu Lôi Âm tự!

Yêu vương quát lại:

- Con khi này đến họ tên của ta cũng không biết, cho nên mới to gan phạm tội non tiên. Chốn này gọi là Tiểu Tây Thiên. Vì ta tu hành thành chính quả, trời ban cho ta gác báu lầu ngà. Tên ta là Lão Phật Mây Vàng - Hoàng My Lão Phật. Dân ở đây không hiểu, cứ tôn là Hoàng My Đại Vương, Hoàng My lão gia. Ta vốn biết người sang tây, có ít nhiều võ nghệ, cho nên giả mượn hình Phật tổ, dụ sư phụ người vào, ý muốn so tài với người đó. Nếu đấu được hơn ta, ta tha cho thầy trò người về các người thành chính quả; nếu đấu không nổi, ta sẽ đánh chết cả thầy lẫn trò, rồi tự ta sẽ sang Tây Trúc lấy kinh, kết chính quả nơi Trung Hoa đô hội.

Hành Giả cười:

- Yêu tinh, đừng có mạnh mẽ! Đã muốn so tài thì mau lãnh gậy của ta!

Yêu vương hàng hải vung gậy lang nha đồ đánh. Trận này:

Hai cây gậy,

Hình dáng chẳng giống nhau

Một cây mềm ngắn, bình khi Phật,

Một cây cứng to, giấu bề sâu.

Đều có thể tùy tâm biến hoá,

Phen này gặp nhau tranh hơn thâu

Ngắn mềm lang nha chạm trở găm

Cứng to Kim Cô khắc rỗng châu.

Vừa to vừa nhỏ khó vượt nổi,

Khi ngắn khi dài phép rất mau.

Thì và quái, cùng khua gậy,

Trận này quả thực rõ trước sau.

*Khí luyện chân tu dốc một dạ,
 Giá đôi yêu quái lìa trời cao.
 Cầm cầm hận hận vô tình cá,
 Ác ác hung hung dạng giống nhau.
 Kẻ này nhằm đầu mà bỏ không nương nhẹ,
 Kẻ kia nghiêng mặt mà che chẳng e dè,
 Phun mây mờ nắng tấu,
 Toà móc tối non sâu.
 Gây vung gây múa quên sống chết,
 Cùng cì Tam Tạng có gì đâu.*

Hai bên giao chiến hơn năm chục hiệp mà không biết hơn thua ra sao. Ngoài cửa sơn môn, trông vang rộn, thanh la âm ỉ. Yêu tinh lớn nhỏ buyn náo cò quạt. Bên này, hai mươi tám vị tinh tú cùng chúng thánh Yết Đế năm phương, to nẩy khí giới sáng choang, quát to oai vệ, vây bọc tiểu yêu vào giữa, khiến chúng im tịt trống kèn, sợ run cầm cập.

Lão yêu vương dương dương chẳng sợ, một tay múa gậy lang nha, một tay lẩn vào thắt lưng tháo ra một túi vải, vút lên, kêu "xoạt!" một tiếng, hút hết Tôn Đại Thánh cùng chư vị tinh tú. Yết Đế vào túi, túm lại vác lên vai, sải bước quay về. Chúng tiểu yêu hân hoan đắc thắng. Lão yêu vương sai lâu la lấy vài chục sợi dây gai, mở túi vải, bóc từng vị trối lại. Ai nấy gấn cốt tê bại, da dẻ dúm dỏ; bị trối xếp đồng một bên, không kể trên dưới, vút dất bình bịch. Yêu vương lại sai mở tiệc mừng, từ sớm tối khuya mới tan. Bọn yêu tinh lui về chỗ ngủ.

Lại nói, Tôn Đại Thánh cùng chúng thần bị trối tới nửa đêm, chợt nghe tiếng khóc lóc. Lắng tai để ý, hoá ra là giọng Tam Tạng. Khóc rằng:

- Ngộ Không ơi! Ta

*Tự hận khi rồi chẳng chịu nghe,
 Đèn nay nông nổi thật tai nguy,
 Chụp vàng trong ấy người sao thoát.*

*Dây trói chẳng ta, ai biết gì.
Bốn mạng vướng vào duyên khổ cả,
Ba ngàn công quả sạch veo đi,
Làm sao gỡ nạn truân chuyên được,
Bằng phẳng Tây phương đến lại về.*

Hành Giả nghe vậy, tự xót nỗi rằng:

- Sư phụ tuy chẳng nghe lời ta, nay gặp hoạ này, trong cơn nguy khốn vẫn còn có ý nhớ tới ta. Nhân lúc đêm thanh vắng, yêu quái ngủ cả, không quân canh phòng, ta hãy giải thoát cho mọi người trốn đi đã.

Dại Thánh bèn vận phép độn thân, thu mình nhỏ lại, thoát khỏi dây trói, đến bên Đường Tăng, gọi:

- Sư phụ!

Trưởng lão nhận ra tiếng, gọi lại:

- Con ở đâu tới vậy?

Hành Giả thầm thì kể lại chuyện. Trưởng lão mừng rỡ:

- Đồ đệ à, mau cứu ta đi! Từ nay về sau, con chỉ chỗ nào ta theo chỗ ấy, không dám cưỡng lại nữa!

Hành Giả ra tay, cởi dây trói cho sư phụ, Bát Giới, Sa Tăng, rồi lại giải thoát hai tám vì tinh tú, Yết Đế năm phương; rồi dắt ngựa, nhanh chóng đi trước thoát ra.

Vừa ra khỏi, nhớ ra là hành lý đang không biết ở đâu, lại quay vào tìm. Cang Kim Long nói:

- Ngài trọng vật khinh người quá! Cứu được sư phụ là đủ rồi, còn tìm hành lý gì nữa?

Hành Giả nói:

- Vật cần nhất của người ta là y bát. Trong hành lý lại có cả văn diệp quá quan, cà sa thêu gấm, bát vàng tía, đều là của rất báu của nhà Phật, không có sao được!

Bát Giới bảo:

- Đại huynh à, huynh quay vào tìm, bọn đệ ra trước đợi ở trên đường nhé!

Vậy là các vị thần bao bọc Đường Tăng, vận phép xoáy, thì thần thông, nổi trận gió bốc mù, hạ xuống sườn núi, đứng ở bãi đất bằng chờ đợi.

Chờng canh ba, Tôn Đại Thánh nhẹ bước chậm rãi, đi vào trong, thấy các tầng cửa đều đóng chặt. Đại Thánh bò lên lầu cao nhìn, thấy cửa to nhỏ đều khép. Định nhảy xuống nhưng lại sợ phát tiếng động nên không dám động thủ. Lại bất quyết, hoá thành chú chuột tiên, thường gọi là con dơi, hình dáng thì:

*Nhọn đầu vẻ như chuột,
Mắt sáng đốm sao loè,
Có cánh, chiều bay lượn,
Ban ngày ẩn nấu đi.
Tìm ăn bắt đàn muỗi,
Dấu mình mái ngói che,
Thích nhất đêm trăng sáng,
Bay vút thoả tứ bề.*

Chú dơi theo đường ngói hở dưới cây kèo chính mà chui vào. Vượt qua các cửa, vào đến bên trong, thấy một luồng hào quang rừng rực, không phải ánh đèn đuốc, không phải ánh lửa hương, cũng chẳng phải cầu vồng, ánh chớp. Chú dơi nửa bay nửa nhảy, đến gần luồng hào quang, thì ra là cái túi vải toả sáng. Yêu tinh lột áo cà sa của Đường Tăng, chẳng thêm gấp, vút nhào nhĩ trong cái túi vải. Áo cà sa vốn là bảo bối nhà Phật, trên đó gắn hạt châu Như Ý, châu Ma Ni, mã não đỏ, san hô tía, hạt xá lý, dạ minh châu, vì vậy ánh sáng rất thấu suốt.

Hành Giả nhìn thấy hành lý thì mừng rỡ, hiện nguyên hình, cầm ngay lấy, vác lên vai, bước đi. Không ngờ dây buộc túi lỏng, đồ đạc rơi xuống sàn, kêu lỏng chỏng. Lão yêu vương đang ngủ say dưới lầu, nghe động thì tỉnh ngay, nhảy dựng dậy, kêu to:

- Có trộm! Có trộm!

Yêu tinh lớn nhỏ đều vùng dậy, châm đèn đốt đuốc, nhất tề hò hét, chạy loạn trước sau. Có kẻ tâu:

- Đường Tăng chạy mất rồi!

Lại có kẻ khác báo:

- Bọn Hành Giả cũng chạy hết rồi!

Lão yêu vương vội vã truyền lệnh:

- Mau! Các cửa hãy phòng vệ cẩn thận!

Hành Giả nghe vậy, sợ mắc vào bẫy của nó, không mang hành lý nữa, vịn cần đầu yên, nhảy ra ngoài gác đi mất.

Yêu vương sục sạo trước sau tìm bọn Đường Tăng. Thấy trời đã hừng sáng, yêu vương cầm cây lang nha bổng, dẫn lâu la xông ra; đã thấy hai tám vì tinh tú và Yết Đế năm phương, cười mây móc bùng bùng, đóng dưới sườn núi. Yêu vương quát:

- Chạy đi đâu, có ta đây!

Vì tinh tú Giác Mộc Giao vội hô to:

- Các huynh đệ! Yêu quái tới rồi!

Cang Kim Lang, Nữ Thổ Bức, Phòng Nhật Thổ, Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ Hoả Hồ, Cơ Thuỷ Báo, Đẩu Mộc Giải, Ngưu Kim Ngưu, Kỳ Thổ Lạc, Hư Nhật Thử, Ngưu Nguyệt Yến, Thất Hoả Trư, Bích Thuỷ Du, Khuê Mộc Lang, Lâu Kim Cầu, Vị Thổ Di, Mão Nhật Kê, Tất Nguyệt Ô, Giốc Hoả Hâu, Tham Thuỷ Viên, Tinh Mộc Can, Quỷ Kim Dương, Liễu Thổ Chương, Tinh Nhật Mã, Trương Nguyệt Lộc, Dục Hoả Xà, Chấn Thuỷ Thần; bao gồm hai tám vì tinh tú dẫn Kim Đầu Yết Đế, Ngân Đầu Yết Đế, Lục Đinh, Lục Giáp, Hộ Giáo Già Lam; cùng Bát Giới, Sa Tăng; mặc Đường Tăng và Bạch Long Mã ở đó; ai nấy cầm binh khí, nhất tề xông tới. Yêu vương thấy vậy, cười lạnh lẽo, quát một tiếng, dẫn bốn năm ngàn tiểu yêu, ai nấy hung hăng, hỗn chiến tại sườn núi phía tây. Trận này:

*Quỷ vương hung tợn khinh chân tính,
Chân tính hiền hoà khó dụ ma,*

*Trăm kế bày ra khôn thoát khổ,
Ngàn phương khéo xử chẳng thể hoà.
Các thần tới ủng hộ,
Chúng thánh giúp can qua.
Có tình tự Mộc mẫu,
Định chí kéo Hoàng Bà.
Hỗn chiến kinh trời cùng động đất,
Tranh hơn bày trận lưới giăng ra,
Bên này cờ phát reo inh ỏi,
Mé kia trống rộn âm thanh la.
Đao thương san sát sáng lạnh ánh,
Kiếm kích rào rào sát khi lòe,
Tiểu yêu hung lại mạnh,
Binh thần địch sao a?
Mây sâu che nhật nguyệt,
Mù thâm tối sơn hà.
Khổ đánh khổ đỡ hăng giao chiến,
Đều vì Tam Tạng vãi Di đà.*

Yêu tinh muôn phần hung tợn, dẫn lâu la xông tới giết chóc.
Đang lúc khó phân thắng bại, nghe tiếng Hành Giả quát vang:

- Lão Tôn tới đây!

Bát Giới đón hỏi:

- Hành lý sao rồi?

- Tính mạng Lão Tôn nguy quá, thoát được là may, còn hành lý gì chứ!

Sa Tăng cầm gậy báu, nói:

- Đừng dài dòng nữa, mau đi đánh yêu tinh!

Các vị thần bị lũ yêu quái vây chặt tấn công. Lão yêu vương cầm lang nha bổng đánh cả ba huynh đệ. Hành Giả, Bát Giới, Sa Tăng vung côn trượng, múa đĩnh ba đỡ đòn. Quả là trời sập đất, khó mà thắng nổi.

Mặt trời ngả dần về tây. Lão yêu quái thấy trời đã muộn, bèn quát to bảo lũ tiểu yêu thận trọng; còn nó lại rút bảo bối ra. Hành Giả nhìn thấy ngay. Yêu vương mở túi vải, vung lên. Hành Giả nói to:

- Không hay rồi, chạy đi!

Không kịp nhìn Bát Giới, Sa Tăng, chư thần, Hành Giả vịn cân đầu vân nhẩy vút lên chín tầng trời. Còn lại mọi người không kịp tinh ý, bị túi vải hút vào cả. Yêu vương đắc thắng thu quân về chùa, lại sai lấy dây thừng trói túm lại như cũ; đem Đường Tăng, Bát Giới, Sa Tăng treo lên xà, ngựa trắng nhốt ra sau; chư thần bị gô lại vút xuống hang, khoá lại.

Hành Giả vút lên trời, giữ được tính mạng; thấy yêu tinh quay về không đánh nữa, biết là bên mình bị bắt sạch cả rồi. Hành Giả hạ mây, đậu trên đỉnh núi đông, nghiêng răng cảm hận, nhỏ lệ thương thầy, ngựa mặt trông trời, bi thiết ngậm ngùi. Rồi kêu to:

- Sư phụ ơi! Kiếp xưa tạo nghiệp thế nào mà kiếp này mỗi bước đều gặp yêu quái vậy. Khổ sở khó tránh đường này thì sống sao nổi chứ!

Đang đơn lẻ thở than hồi lâu, lại định thần tư lự, tự hỏi lòng mình:

- Yêu quái này có cái túi gì mà chứa được nhiều vậy nhỉ? Thiên thần, thiên tướng bao nhiêu vị đều bị nó hút cả rồi. Ta mà lên trời cầu cứu, sợ bị Ngọc Hoàng khiển trách. Ta nhớ có một vị Bắc phương Trấn Vũ, tên là Đãng Ma Thiên Tôn, nay vị ấy đang ở trên núi Vũ Đang tại Nam Thiểm Bộ châu, ta sẽ tới nhờ cứu sư phụ.

Đúng là:

Tiên đạo chưa thành, tan khi ngược

Tâm thần không chủ, ngũ hành khô.

Rốt cuộc chẳng biết ra sao, hãy đợi hồi sau phân giải.

HỒI THỨ SÁU MƯƠI SÁU

CÁC THẦN GẶP ĐỘC THỦ DI LẠC TRỜI YÊU MA

Nói về Tôn Đại Thánh không biết làm thế nào, nhảy lên một đám mây lành, vận phép cân đầu, đi thẳng về Nam Thiểm bộ châu, tới núi Võ Đang, bái kiến Đấng Ma Thiên Tôn, kể lại tai họa mà Tam Tạng, Bát Giới, Sa Tăng cùng các thiên binh đang phải chịu. Đại Thánh cứ lưng chừng trời mà đi không nghỉ. Chưa đầy một ngày đã trông thấy cảnh tiên của sư tổ, bên nhẹ nhàng hạ mây, chăm chú quan sát, thực là chốn đẹp:

*Đất lớn đông nam,
Giữa trời núi thánh,
Ngọn Phù dung sừng sững,
Đỉnh Lọng Tía nguy nga
Cửu giang nước cuộn Kinh, Dương thâm,
Bách Việt núi liền Dục, Chấn xa.
Trên có Thái Hư là động báu,
Châu Lục là đài thiêng.
Ba mươi sáu cung khánh vàng rộn,
Trăm ngàn vạn khách tiến dâng hương.
Vua Thuấn tuần tra, vua Vũ cầu khẩn,
Thẻ ngọc, sách vàng.
Lầu gác vút chim biếc,*

Dải đỏ bay chàng phan
Đất bày núi cao đẹp vũ trụ
Trời mở cảnh tiên khắp không gian
Mây góc mai già hoa nở rộ,
Dây non cỏ quý sắc xanh rờn,
Rồng nằm đáy nước,
Hổ phục trong hang.
Rùa lặng như tâm sự
Hươu nai gần với người.
Hạc trắng cùng mây nương góc cõi,
Loan xanh phượng đỏ đùa nắng trời,
Ngọc Hư quả thực chân tiên cảnh,
Nhân từ kim khuyết coi cuộc đời.

Thượng Đế sư tổ là do Quốc vương nước Tịnh Lạc và Hoàng hậu Thiện Thắng mộng thấy nuốt hào quang mặt trời mà có mang, hoài thai mười bốn tháng, đến niên hiệu Hoàng Nguyên năm Giáp Thìn, trưa ngày một tháng ba mới hạ sinh tại vương cung. Vị này:

Nhỏ đà dũng mãnh,
Lớn mà thần minh.
Không nối vương vị,
Chỉ nguyện tu hành.
Mẹ cha khó cản,
Rời bỏ kinh thành.
Tham huyền nhập định,
Núi này thành danh.
Công nên quả mãn,
Giữa trời phi thăng.
Ngọc Hoàng ban sắc,
Trân Vũ là danh
Huyền hư trên ứng
Rùa rắn tự hình.

*Khắp trời lục hợp,
Đều gọi Vạn linh.
Không u không cảm
Không hiển không thành,
Kiếp lại nối kiếp
Đẹp trừ yêu tình.*

Tôn Đại Thánh rong chơi tiên cảnh khắp chốn, chẳng mấy chốc đã tới Thiên Môn thứ nhất, thứ hai, thứ ba. Ở bên ngoài cung Thái Hoà, bỗng thấy hào quang khí rạng, bao quanh năm trăm - linh quan. Từ trên ấy, có tiếng hỏi đón:

- Là ai tới vậy?

Đại Thánh đáp:

- Ta là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, muốn được gặp sư tướng.

Chúng linh nghe vậy, liền báo vào. Tổ sư lập tức xuống điện, đón vào cung Thái Hoà.

Hành Giả thì lễ, nói:

- Ta có chuyện phiền tới chư vị.

Hỏi:

- Chuyện gì?

Hành Giả đáp:

- Ta bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên lấy kinh, trên đường gặp nạn. Ở Tây Ngưu Hạ châu, có núi tên là Tiểu Tây Thiên, có chùa Tiểu Lô Âm trong đó có một yêu tinh. Sư phụ ta vào sư môn đó, thấy La hán, Yết Đế, Tỳ khưu. Thánh tăng la liệt, nghĩ là Phật thực, cúi mình làm lễ, chợt bị nó vấy bắt.

Ta lại không đề phòng, bị nó tung một cái chụp vàng, úp ta vào trong, không một kẻ nối, miệng như liền kín. May nhờ Kim đầu Yết đế kêu tới Ngọc Hoàng, ngài sai hai tám vị tinh tú, đương đêm xuống trần, bấy mai mà không được cái chụp lên. Lại nhờ Cang Kim Lang dùng sừng khua vào trong, để cứu ta

ra, ta bèn đập vỡ chộp này, làm yêu quái kinh hãi. Đang khi giao chiến, lại bị nó tung một cái bao bằng vải trắng, hút cả ta lẫn hai tám vị tinh tú cùng năm phương Yết đế, rồi nó trối tất cả lại. Ta nửa đêm thoát ra, cứu lấy chư vị tinh tú, cùng sư phụ và các huynh đệ. Sau vì tìm lại y bát, làm giết mình yêu quái, nó liền đánh nhau với thiên binh. Con quái lại tung cái bao vải, ta biết trước nên chạy vội, còn chư vị kia bị nó bắt đi rồi. Chẳng biết làm sao, đành tìm tới đây nhờ sư tướng giúp hộ.

Tổ sư nói:

- Ta thuở xưa oai trấn bắc phương, thống lãnh vị trí Trấn Vũ, tiểu phật yêu tà trong thiên hạ, là phụng sắc chỉ của Ngọc Hoàng. Sau rồi xoắn tóc nhón chân, cười rùa thần rắn bay, dẫn ngũ lôi thần tướng, sư tử sừng to, mãnh thú rồng độc, thu hàng yêu tà đông bắc, ấy là phụng ám hiệu của Nguyên thủy Thiên tôn. Ngày nay tỉnh tại núi Võ Đang, nhân nhã điện Thái Hoà, một dải non nước bình yên, cần khôn thanh thảo. Nay nhờ Đại Thánh hạ cố, không thể không ra tay. Hiềm nỗi thượng giới không có ý chỉ thì không dám tự tiện động binh. Nếu mà dùng phép cất dật chúng thần, e Ngọc Hoàng quả tội. Nếu lại chối từ Đại Thánh, thì ta làm trái tình người. Ta đồ chừng yêu tà ở lối tây ấy không gây hại lớn lắm. Nay ta phái hai tướng rùa, rắn cùng năm đại thần rồng cùng hiệp sức với Đại Thánh bắt lấy yêu tinh, cứu nạn sư phụ.

Hành Giả lay tạ sư tổ, cùng rùa, rắn, rồng thần dẫn binh tinh nhuệ, cất quân về phía miền tây. Chưa đến một ngày, đã tới Tiểu Lôi Âm, bèn hạ mây, thẳng tiến trước sơn môn khiêu chiến.

Lại nói Hoàng My Đại vương tụ họp các yêu quái dưới gác báu, nói:

- Tôn Hành Giả hai ngày nay không tới, không biết là đi mượn binh ở nơi nào.

Chưa dứt lời, đã có tiểu yêu giữ cửa vào báo:

- Hành Giả dẫn mấy tướng rồng, rùa, rắn đang khiêu chiến ngoài cửa!

Lão yêu nói:

- Con khỉ này làm sao dẫn được tướng rồng, rùa, rắn nhỉ? Bọn này không hiểu ở phương nào tới?

Lập tức mặc giáp, xông ra quát to:

- Các ngươi là long thần lối nào, sao dám tới cảnh tiên của ta?

Ngũ long, nhị tướng đáng vẻ nguy nga, tinh thần rùng rục, quát lại:

- Con yêu quái kia! Chúng ta là năm vị long thần, hai vị đại tướng rùa, rắn phụng mệnh Đấng Ma Thiên Tôn Hỗn Nguyên Giáo chủ ở cung Thái Hoà, núi Vũ Đang, tới bắt yêu tinh các ngươi. Hãy mau trả Đường Tăng cùng chư thiên binh ra đây, chúng ta sẽ tha cho khỏi chết! Nếu không, cả núi này sẽ nát sập, mấy gian nhà này sẽ cháy sạch!

Yêu quái nghe vậy, nổi giận mà rằng:

- Đồ súc sinh này, có pháp lực gì mà dám khoe khoang thế? Chớ có chạy! Hãy ném gậy ta đây?

Thế là, năm rồng xô mây gọi mưa, hai tướng bốc đất thổi cát, ai nấy cầm gươm đao kiếm kích, nhất tề tấn công. Tôn Đại Thánh cũng vùng gậy sắt. Trận này quả là:

Ma quái khoe võ,

Hành Giả cầu binh.

Ma quái khoe võ, chiếm cứ lầu báu giành tượng Phật,

Hành Giả cầu binh, xa tìm cảnh đẹp nhờ Long thần.

Rùa rắn sinh thuỷ hoả,

Yêu quái động đao binh.

Năm rồng phụng chỉ đường tây tới,

Hành Giả vì thầy mà cất công,

Kiếm kích lập lòe lay tháp điện,

Thương đao loang loáng sắc cầu vồng.

*Bên đây Lang nha bổng, mạnh dài mềm ngắn,
Phía kia Kim cô bổng, tùy ý theo lòng.
Chỉ nghe giòn giã như pháo nổ,
Loang sáng tựa chiêng rung,
Thuỷ hoả cùng xông vây quái vật,
Đao binh cùng nhắm diệt yêu tinh.
Hô giết kinh lang hổ,
Thét gào run quỷ thần.
Đánh lớn đang khó phân thắng bại,
Yêu ma lại lấy bảo bối tung.*

Hành Giả dẫn năm rồng, hai tướng cùng yêu quái đánh qua nửa giờ, yêu tinh bèn lấy bao vải cầm tay. Hành Giả thoáng thấy, kinh sợ, gọi to:

- Các vị cẩn thận!

Rồng thần, rùa, rắn chả biết cẩn thận cái gì, đều dùng hết binh phòng ngự. Yêu tinh tung một cái, bao vải hút lất tạt tạt. Tôn Đại Thánh vội bỏ cả rồng, rùa, rắn, vận cân đầu vân, nhảy vút lên chín tầng trời thoát thân. Yêu quái đem hết thủy tù binh trời cả lại, đặc thắng về chùa, dùng dây trói lại, vút vào hang.

Đại Thánh hạ mây, đứng trên chót núi, hết cả tinh thần, ảo não than:

- Con quái này lợi hại ghê quá!

Rồi bất giác nhắm mắt, thiếp đi. Chợt nghe gọi to:

- Đại Thánh, chớ có ngủ, hãy mau đi cứu đi! Tính mạng sư phụ ngài chỉ còn mong manh lắm!

Hành Giả vội mở mắt nhảy quay nhìn, hoá ra là Nhật Tri Công Tào. Hành Giả nói:

- Mao thần nhà ngươi, bấy lâu tham hưởng thờ cúng ở đây, không tới ra mắt, bấy giờ làm ta giật mình. Hãy giơ đầu gối ra, để ta cho hai gậy giải buồn!

Công Tào vội vàng vái lạy, thưa:

- Đại Thánh, ngài là bậc tiên vui ở thế gian, sao lại buồn! Bọn tôi sớm phụng chỉ của Bồ Tát, sai ngầm phò tá Đường Tăng, cùng với chư thần thổ địa, không dám lời là chút nào, thành ra không thường vãn an, cố sao lại trách bọn tôi!

Hành Giả nói:

- Người bảo hộ sư phụ à! Ngày nay các vì tinh tú, Yết đế, Già lam, sư đệ ta bị yêu quái nhốt ở đâu? Chịu khổ ra sao?

Công Tào thưa:

- Sư phụ, các đệ của ngài đều bị nhốt dưới hành lang điện báu; chúng tinh tú thì bị khổ sở dưới hang. Hai ngày nay không nghe được tin tức gì của Đại Thánh, lại thấy yêu quái bắt thêm long thần, rùa rắn tống xuống hang, mới hay Đại Thánh đi cầu binh, tiểu thần bèn tới đây tìm. Đại Thánh chớ nề lao nhọc, nhất định phải gấp rút đi cầu viện đi!

Hành Giả nghe đến đó, bất giác rơi lệ bảo với Công Tào:

- Ta nay then với Thiên cung, hổ cùng Hải tạng, sợ hỏi nguyên do với Bồ Tát, sâu nhìn tượng báu của Như Lai. Mới rồi đi cầu viện là hai tướng rùa, rắn, rùa thánh rồng thần của Trấn Vũ sư tướng đó. Bây giờ biết cầu phương nào nữa đây?

Công Tào cười bảo:

- Đại Thánh thoải mái hơn đi! Tiểu thần nghĩ ra một nơi này, nhờ đến chắc sẽ hàng yêu được. Đại Thánh vừa tới Võ Đang, là đất Nam Thiểm Bộ châu. Cánh binh này cũng ở Nam Thiểm Bộ châu, tại thành Tân núi Vu Đài, nay là Tứ châu đó. Tại đó có Đại Thánh Quốc sư vương Bồ Tát, thần thông quảng đại. Thủ hạ của vị ấy có một đồ đệ gọi là Tiểu Trương Thái tử; lại có bốn vị đại thần tướng năm xưa từng hàng phục Thủy Mẫu nương nương. Nay nếu ngài đi mời họ, họ sẽ làm ơn giúp sức, có thể bắt quái cứu thầy đó.

Hành Giả mừng rơn nói:

- Người hãy đi bảo vệ sư phụ ta, chớ để thương vong, đợi Lão Tôn đi mời họ.

Hành Giả vận cân dầu vân, rời khỏi chốn yêu tà, thẳng tới núi Vu Đài. Chưa đến một ngày đã tới nơi. Nhìn kỹ, thực là cảnh đẹp:

*Nam ghé Giang Tân, bắc gần Hoài Thủy,
Đông nối Hải Kiêu, tây liền Phong Phù.
Trên đỉnh non lâu gác chênh vênh,
Dưới hóm núi suốt khe ảo ạt.
Nguy nga đá lạ, rờm rợp tùng cao.
Trăm thức quả ngon theo mùa mới,
Ngàn vẻ cây hoa đón nắng trao.
Người như kiến cỏ qua rồi lại,
Thuyền như đàn nhạn ngược xuôi mau.
Trên có Thụy Nham quán, Đông Nhạc cung,
Ngũ Hiền từ, Quy Sơn tự,
Chuông ngân khói thơm rợn trời biếc,
Lại có Pha Lê tuyến, Ngũ Tháp cốc, Bát Tiên đài,
Hạnh Hoa viên,
Núi toả màu cây ánh ngọc thành.
Mây trắng giăng chẳng dứt,
Chim ngàn mỗi còn ngân.
Rừng Thái, Tung, Hành, Hoa đẹp lắm,
Nơi đây tiên cảnh tựa Bồng Doanh.*

Đại Thánh thượng ngoạn hồi lâu, vượt qua sông Hoài, vào tận thành Tân, tới trước sơn môn chùa Đại Thánh. Thấy điện Vũ hiền ngang, lối đi hoa lệ, một toà tháp báu cao vời. Thực là:

*Ghé mây tựa khói cao ngàn trượng,
Ngẩng thấy bình vàng thấu biếc không,
Trên dưới hào quang đầy vũ trụ,
Đông tây không bóng ánh rèm chùng.
Gió đưa sáo ngọc vang trời nhạc,
Nắng rọi vòng bay đối Phạn cung,*

*Qua lại chim thiêng thường réo rất,
Xa nhìn Hoài Thuỷ mắt không cùng.*

Hành Giả vừa trông vừa bước, thẳng qua hai tầng cửa. Quốc sư vương Bồ Tát biết từ trước, lập tức dẫn Tiểu Trương Thái tử ra nghênh đón. Gặp nhau thì lễ xong, Hành Giả nói:

- Đệ tử bảo hộ Đường Tăng sang Tây Thiên lấy kinh, giữa đường gặp chùa Tiểu Lô Âm, trong đó có yêu quái Hoàng My giả xưng là Phật tổ. Sư phụ không biết chân ngụy, quỳ lạy, bị nó bắt. Lại vút chụp vàng úp chặt đệ tử, may nhờ trời sai tình tú xuống cứu. Đệ tử bèn đập vỡ chụp vàng, giao chiến với nó bị nó vung túi vải trắng, bắt hết thiên thần, yết đế, già lam và sư phụ, sư đệ vào đó. Đệ tử đã nhờ Huyền Thiên Thượng đế trên núi Võ Đang giúp, sai năm rồng, rùa, rắn xuống bắt quái, cũng bị nó hút vào bao vải. Chẳng còn cách nào, đành tìm tới Bồ Tát, xin ngài rộng khoe uy lực, trở thân thông hàng phục thuỷ mẫu, ban phép màu cứu vớt dân lành, cùng đệ tử đi cứu nạn cho sư phụ. Lấy được kinh Phật, quay về Đông Thổ, truyền mãi Trung Hoa, hoàng dương trí tuệ Phật ta, phục hưng Ba la Bát nhã.

Quốc sư vương nói:

- Việc của người hôm nay đúng là phục hưng Phật giáo, về lý đương nhiên phải đi. Nhưng đang đúng mùa đầu hạ, Hoài Thuỷ nước dâng. Vừa thu phục Thuỷ viên Đại Thánh, nhưng loài ấy gặp nước là nó lại dấy lên; sợ rằng ta đi rồi, nó sẽ thừa cơ làm loạn, không thần nào trị nổi. Nay tiểu đồ đệ của ta sẽ dẫn bốn tướng cùng người đi hàng phục yêu quái nhé!

Hành Giả cảm tạ. Bèn cùng bốn tướng theo Tiểu Trương Thái tử cưỡi mây quay về Tiểu Tây Thiên. Tới thẳng chùa Tiểu Lô Âm, Tiểu Trương Thái tử dùng một cây gậy chữ bạch, bốn tướng múa kiếm côn ngô cùng Tôn Đại Thánh xông lên khiêu chiến. Tiểu yêu báo vào, yêu vương lại dẫn quân hồ hét xông ra:

- Con khỉ! Người lại cầu cứu kẻ nào đó?

Chưa dứt lời, Tiểu Trương Thái tử đã chỉ huy bốn tướng ào tới:

- Đồ yêu quái khốn kiếp! Mặt không tí thịt, không biết chúng ta ở đâu à!

Yêu vương nói:

- Tiểu tướng ở nơi nào mà dám tới giúp người vậy?

Thái tử nói:

- Ta là đệ tử của Đại Thánh Quốc sư vương Bồ Tát ở Tứ châu, phụng lệnh dẫn bốn đại thần tướng tới bắt người!

Yêu vương cười:

- Con của người có võ nghệ gì mà ngông cuồng thế?

Thái tử nói:

- Người muốn biết võ nghệ của ta, hãy nghe đây:

- Tổ ở phương tây Lưu Sa quốc,
Cha ta nguyên là Sa quốc vương,
Từ nhỏ đầu thân, mang bệnh tật,
Mệnh mang Hoa Cái hại nhiều đường.
Nhờ thầy theo học phép trường thọ,
Có phận gặp nhau chữa thuốc thang,
Nửa hạt đan sa bệnh dứt hết,
Nguyên theo tu hành không để vương.
Học thành trẻ mãi cùng trời thọ,
Mãi đẹp dung nhan trẻ trai mãi,
Cũng từng tới dự Long Hoa hội,
Cũng đã cười mây qua Phật đường.
Đuổi sương nắm gió thu thủy quái,
Bắt rồng hàng hổ giữ núi ngàn,
Thương dân cao dựng Phù Đồ tháp,
Biển lặng sóng người Xá lý quang,
Chữ Bạch gậy dài, trói quỷ lại,
Nhật Đen tay áo bắt nhốt yêu hàng.
Ngày nay, yên ấm thành Tân ấy,
Khắp chốn vang danh gọi Tiểu Trương.

Yêu quái nghe vậy, cười nhạt mà rằng:

- Thái tử kia, người bỏ quốc gia nhà mình, tới chỗ Quốc sư vương Bồ Tát, tu thuật trường sinh bất lão gì chứ! Ừ thì người bắt được thủy quái sông Hoài, nhưng có sao lại nghe lời Tôn Hành Giả dối lừa, vượt ngàn núi muôn sông tới đây nạp mạng! Để ta xem cái thuật trường sinh của người có bất lão không này!

Tiểu Trương nghe vậy, nổi giận dùng dùi, rút thương đâm thẳng. Bốn đại tướng nhất tề quay lại, Tôn Đại Thánh múa gậy sắt đánh lên. Yêu quái cũng ghê, ngang nhiên không sợ, xoay tròn cây lang nha bổng, chắn phải đỡ trái, xông xáo giữa vòng. Trận này quả là:

*Tiểu Thái tử, Chủ Bạch thương,
Côn Ngô bốn kiếm múa kiên cường.
Ngô Không lại múa Kim cô bổng,
Đồng lòng vây giết lão yêu vương.
Yêu vương thân thông thực quảng đại,
Không sợ mây may đỡ như thường,
Lang nha là gậy báu nhà Phật,
Kiếm chém đao vung chẳng chút chần,
Chỉ nghe cuồng phong tiếng sập sập,
Lại trông ác khí cuộn bùng bùng.
Kẻ kia cố ý gây trở ngại,
Người nay chuyên tâm cầu kinh chương,
Mấy phen rong ruổi,
Bao bận nộ cuồng.
Phun mây móc, mờ nhạt nguyệt,
Giận dữ hờn căm thấy bất lương,
Khá lâu tam thừa vô thượng pháp,
Mà rồi trăm nghề vẫn tương đương.*

Giao đấu hồi lâu, không phân thắng bại. Yêu quái lại dùng bao vải. Hành Giả vội kêu:

- Các vị cẩn thận!

Thái tử cùng chư binh không hiểu cần thận cái gì. Yêu quái quát một tiếng, hút tất cả Thái tử cùng bốn đại tướng vào bao, vác về. Còn mỗi Hành Giả biết trước là chạy được. Yêu quái đắc thắng quay về, sai lấy dây trói cả lại, vút xuống hang, khoá cửa lại.

Hành Giả vận cân đầu vân, vút lên không trung, thấy rõ yêu quái quay về đóng cửa, mọi hạ mây, đứng trên gò núi, buồn bã thốt lên:

- Sư phụ ơi! Con đây:

*Từ khi tu Phật tới thiên lâm,
Cảm tạ Quán Âm nạn thoát dần.
Theo bước sang tây cầu đại đạo,
Cùng nhau nương tựa đến Lô Âm.
Chỉ rằng đường phẳng rồi quanh lối,
Đâu liệu bao lần quái vật ngăn,
Trăm kể ngàn phương tìm cách thoát,
Đông nhờ tây cậy uống con tâm.*

Đại Thánh đang cơn bi thiết, chợt thấy từ phía tây nam một vầng mây màu bay tới, đầu núi rào rạt mưa, có tiếng gọi:

- Ngộ Không, nhận ra ta chứ?

Hành Giả vội chạy lên tìm, vị ấy:

*Tai rủ ngang cầm tướng mặt vuông,
Vai đầy bụng lớn vóc thân trường,
Một bầu xuân ý vui hơn hờ,
Hai mắt thu ba sáng rập rờn
Áo rộng bay bay nhiều phúc khí,
Hài thô thanh thần tinh thần cường,
Nam vô Di lạc Tiểu hoà thượng
Cực lạc miền đây đệ nhất tôn*

Hành Giả nhìn ra, vội vàng quỳ lạy:

- Phật tổ từ đông tới, ngài đi đâu vậy? Đệ tử chậm trễ rồi! Thực có tội, có tội quá!

Phật tổ nói:

- Ta tối đây là để trị yêu quái Tiểu Lôi Âm!

Hành Giả nói:

- Đa tạ Phật tổ ân đức dạt dào. Xin hỏi yêu quái ấy là ở phương nào, cái bao vải của nó là bảo bối gì, Phật tổ làm ơn cho biết!

Phật tổ nói:

- Nó là đồng nam my vàng gõ khánh ở trước mặt ta. Ngày ba tháng ba, ta đi dự hội Nguyên Thủy, để nó ở lại giữ nhà, nó nhân đó lấy món bảo bối của ta, giả biến thành Phật. Cái bao ấy là túi hậu thiên, tục gọi là *túi giống người*. Cây lang nha bổng ấy là cái chùy gõ khánh.

Hành Giả nghe vậy, cao giọng nói:

- Hay cho hoà thượng lắm cảm nhé! Thả đứa trẻ mi vàng để nó giả làm Phật tổ, làm hại Lão Tôn, không tránh khỏi tội bất cần nhé!

Di Lặc nói:

- Một là do ta bất cần, để mất gia nhân; hai là do thầy trò người nghiệt chủng chưa dứt cho nên hoá yêu ma hạ giới, phải chịu tai ương. Nay ta tối thu phục nó đây.

Hành Giả nói:

- Yêu quái này thân thông quảng đại, ngài lại chẳng có binh khí, lấy gì mà thu phục nó?

Di Lặc nói:

- Ta ở dưới gò núi này, đặt sẵn một am cỏ, trồng một ruộng dưa, người hãy đi khiêu chiến với nó. Chỉ được bại, không được thắng, dẫn nó vào ruộng dưa của ta. Người hãy biến thành một quả dưa chín to. Nó chạy tới, định ăn dưa, ta sẽ lấy quả đó cho nó ăn. Vào trong bụng, mặc cho người dày vò. Đợi khi ta lấy được cái túi hậu thiên rồi sẽ dắt nó đi.

Hành Giả nói:

- Kế này tuy hay nhưng làm sao ngài biết được quả dưa do Lão Tôn biến ra? Làm sao nó chịu theo Lão Tôn?

Di Lặc cười:

- Ta là đấng Thế tôn trị đời, mắt tuệ cao minh, há đâu lại không nhận ra người! Dù người biến ra vật gì, ta cũng biết cả. Chỉ sợ yêu quái không theo người thôi. Ta sẽ dạy người một phép.

Hành Giả nói:

- Chắc chắn nó sẽ tung cái bao vải hút Lão Tôn, chứ đâu có chịu theo! Có pháp thuật gì đây?

Di Lặc cười:

- Người hãy xoè tay ra!

Hành Giả làm theo. Di Lặc dùng ngón tay trỏ, chấm vào miệng, viết một chữ **CẤM** lên tay Hành Giả, dặn nắm tay vào, thấy yêu tinh thì xoè ra trước mặt, yêu quái sẽ đi theo.

Hành Giả nắm chặt tay, vui mừng vâng lời. Một tay vung thiết bổng, xông thẳng tới trước núi, cao giọng quát:

- Yêu quái, ông Tôn nhà mi tới đây! Hãy ra đây tranh cao thấp với ta.

Tiểu yêu vội vã báo vào. Yêu vương hỏi:

- Nó lại dẫn bao nhiêu binh tới khiêu chiến?

Tiểu yêu đáp:

- Không có một quân binh nào, có một mình nó thôi.

Yêu vương cười:

- Con khỉ ấy cạn mưu kiệt lực, không nơi cầu cứu, chắc chắn là đến thí mạng đây.

Yêu vương nài nỉ chinh tề, cầm bảo bối, cầm cây lang nha bổng, xông ra cửa, quát:

- Tôn Ngộ Không, phen này không thoát được rồi.

Hành Giả mắng:

- Đồ yêu quái khốn kiếp! Ta sao lại không thoát được?

Yêu vương nói:

- Ta thấy người kể cùng lực kiệt, không nơi cầu cứu, đơn độc tranh cường, chẳng có một quân binh nào ứng cứu, cho nên sẽ không thoát nổi.

Hành Giả nói:

- Yêu quái này không biết sống chết gì cả! Đừng có khoe mẽ, hãy ném một gậy của ta!

Yêu quái thấy Hành Giả chỉ vung thiết bồng một tay, không nhìn được cười bảo:

- Con khỉ này, đùa khéo đấy! Làm sao một tay múa gậy mà dọa với ta được?

Hành Giả nói:

- Con ơi! Con cấm sao được ta đánh gậy một tay. Nếu không dùng cái bao vải thì làm sao nắm ba phen đánh nổi Lão Tôn múa gậy một tay.

Yêu vương nghe nói, bảo:

- Cũng phải, cũng phải! Hôm nay ta không dùng bảo bối, chỉ đánh võ với người thôi, để tranh cao thấp!

Rồi vung gậy lang nha, xông lên đánh. Tôn Hành Giả ngênh đỡ, mở tay ra, hai tay vung gậy. Yêu tinh nhìn thấy chữ CẤM, không buồn lui bước, quả nhiên không dùng bao vải, chỉ nhất mực cầm lang nha bồng xông tới. Hành Giả đánh dư một đường, thua trận bỏ chạy. Yêu tinh đuổi thẳng xuống gò núi.

Hành Giả trông thấy ruộng dưa, quay một phát, lẩn vào trong, bèn biến thành một quả dưa to, chín, vừa vàng vừa thơm.

Yêu tinh dừng lại nhìn bốn phía, không biết Hành Giả ở chốn nào. Nó lại chạy tới cạnh am cỏ, quát:

- Dưa này do ai trồng?

Di Lặc biến thành một ông trồng dưa, bước ra đáp:

- Đại vương, dưa là do tiểu nhân trồng.

Yêu vương hỏi:

- Có quả chín chưa?

Di Lạc nói:

- Có ạ.

Yêu vương cao giọng:

- Hái một quả ra đây để ta giải khát!

Di Lạc lấy quả dưa mà Hành Giả biến ra, hai tay dâng lên. Yêu quái không xét kỹ càng, đưa tay ra đỡ, há mồm nuốt mạnh. Hành Giả thừa cơ, lăn tuột vào họng, chả dọi hay dỏ, vung tay chân đập loạn, cấu ruột xé bụng, trở đầu gậy, chọc thùm thụp, mặc sức tung hoành. Yêu quái đau nghiêng răng méo mồm, nước mắt lã chã, lặn lộn giữa ruộng dưa, miệng kêu gào:

- Thôi, thôi, ai cứu ta với!

Di Lạc hiện nguyên hình, cười ha hả:

- Nghiệt súc! Nhận ra ta chứ?

Yêu quái ngẩng đầu nhìn ra, hoảng hốt sụp xuống, hai tay xoa bụng, dập đầu thì thụp, kêu:

- Chủ nhân ơi! Xin tha mạng cho con, tha mạng cho con! Con sẽ không dám nữa đâu!

Di Lạc bước lên, kéo một cái, cởi cái túi hậu thiên, đoạt lại cây chùy gỗ khánh, gọi:

- Tôn Ngộ Không, nể mặt ta, tha mạng cho nó đi!

Hành Giả vô cùng cảm hận, lại đá một đá, đấm một đấm, lộn nhào liên tục. Quái vật đau đớn khôn lường, lăn lộn ra đất. Di Lạc lại nói:

- Ngộ Không, đủ rồi, tha cho nó thôi!

Hành Giả khi ấy mới nói:

- Người há to mồm, để Lão Tôn ra!

Quái vật tuy đau đớn nhưng chưa hại tới tim. Tục ngữ có câu: "Người chưa đau tim không thể chết, hoa tàn lá rụng bởi rễ khô". Nghe bảo há mồm, bèn nhin đau mở miệng. Hành Giả vừa

- Có quả chín chưa?

Di Lặc nói:

- Có ạ.

Yêu vương cao giọng:

- Hái một quả ra đây để ta giải khát!

Di Lặc lấy quả dưa mà Hành Giả biến ra, hai tay dâng lên. Yêu quái không xét kỹ càng, đưa tay ra đỡ, há mồm nuốt mạnh. Hành Giả thừa cơ, lặn tuốt vào họng, chĩa dùi hay dũa, vung tay chân đập loạn, cấu ruột xé bụng, trở đầu gậy, chọc thủng thục, mặc sức tung hoành. Yêu quái đau nghiêng răng méo mồm, nước mắt lã chã, lặn lộn giữa ruộng dưa, miệng kêu gào:

- Thôi, thôi, ai cứu ta với!

Di Lặc hiện nguyên hình, cười ha hả:

- Nghiệt súc! Nhận ra ta chứ?

Yêu quái ngẩng đầu nhìn ra, hoảng hốt sụp xuống, hai tay xoa bụng, dập đầu thì thục, kêu:

- Chủ nhân ơi! Xin tha mạng cho con, tha mạng cho con!
Con sẽ không dám nữa đâu!

Di Lặc bước lên, kéo một cái, cởi cái túi hậu thiên, đoạt lại cây chùy gỗ khảm, gọi:

- Tôn Ngộ Không, nể mặt ta, tha mạng cho nó đi!

Hành Giả vô cùng căm hận, lại đá một đá, đâm một đâm, lộn nhào liên tục. Quái vật đau đớn khôn lường, lăn lộn ra đất.

Di Lặc lại nói:

- Ngộ Không, đủ rồi, tha cho nó thôi!

Hành Giả khi ấy mới nói:

- Người há to mồm, để Lão Tôn ra!

Quái vật tuy đau đớn nhưng chưa hại tới tim. Tục ngữ có câu: "Người chưa đau tim không thể chết, hoa tàn lá rụng bởi rễ khô". Nghe bảo há mồm, bèn nhin đau mở miệng. Hành Giả vừa

ra ngoài, hiện nguyên hình, nhanh chóng vung gậy đánh tới; Phật tổ đã sớm bắt yêu tinh vào túi, dắt vào thắt lưng. Tay cầm chùy gỗ khánh, Phật tổ mắng:

- Nghiệt súc, cái chụp vàng đâu rồi?

Yêu quái sợ chết, rên hừ hừ trong túi:

- Bị Tôn Ngộ Không đập vỡ rồi ạ!

Phật tổ nói:

- Chụp bị vỡ rồi, hãy trả vàng lại cho ta!

Yêu quái nói:

- Vàng vụn xếp trên đài sen ấy ạ!

Phật tổ xách túi, cầm chùy, cười ha hả nói:

- Ngộ Không, ta và ngươi đi tìm vàng nào!

Hành Giả thấy pháp lực vô biên, sao dám trái lời. đành dẫn Phật lên núi, về lại chùa, thu nhặt mảnh vàng. Sơn môn cửa khép chặt. Phật tổ dùng chùy chỉ một cái, cửa mở ra; tiểu yêu đã biết lão yêu bị bắt, tự đi thu nhặt của cải, bỏ chạy tứ tán. Chúng đều hiện nguyên hình, đều là tinh núi, ma cây. Phật tổ thu nhặt mảnh vàng, thổi khí tiên, niệm chú, chụp vàng bèn liền lại. Rồi từ biệt Hành Giả, cười mây lành, về thẳng thế giới cực lạc.

Tôn Đại Thánh vào cõi dây trời cho Đường Tăng, Bát Giới, Sa Tăng, chú ngọc bị trời mây ngày, đối run, không cảm ơn Đại Thánh, cong cả lưng, chạy vào bếp tìm ăn. Hoá ra yêu quái đang sắp xếp cơm trưa; vì Hành Giả khiêu chiến nên chưa kịp ăn. Chú ngọc nhìn thấy, chén luôn nửa nổi, rồi xối hai bát mời sư phụ, sư đệ, sau đó mới có sức cảm tạ Hành Giả. Rồi hỏi tới lai lịch yêu quái.

Hành Giả thuật lại một lượt. Tam Tạng nghe rồi, cảm tạ liên hồi, dâng lễ vái chư thiên, nói:

- Đồ đệ, các vị thần thánh bị giam ở đâu?

Hành Giả nói:

- Hôm qua, Nhật Trị Công Tào đã cho biết, họ đều bị giam trong hang.

Lại gọi:

- Bát Giới, ta và đệ đi giải cứu họ nào!

Chú ngốc ăn no sức khỏe, phấn chấn tinh thần, tìm đỉnh ba, cùng Đại Thánh ra sau, mở cửa hang, cỡi trói giải thoát chư vị, mời xuống dưới lầu.

Tam Tạng khoác cà sa, dâng lễ.

Đại Thánh tiến năm rồng, hai tướng về núi Võ Đang; đưa Tiểu Trương Thái tử và bốn vị tướng về Tân Thành; sau lại tiến hai mươi tám vị tinh tú về Thiên Phủ; lại mời Yết Đế, Già lam về chốn cũ.

Thầy trò thư nhàn nửa ngày. Cho ngựa trắng ăn no, thu dọn hành lý, sáng hôm sau lên đường. Khi lâm hành, phóng một mối lửa, thiêu sạch lầu bầu, gác cao, giảng đường. Đúng là:

*Không mắc không vương qua khỏi nạn,
Hết tai hết chướng thoát thân đi.*

Rốt cuộc không biết bao lâu tới Đại Lôi Âm, hãy đợi hồi sau phân giải.

MỤC LỤC

<i>Hồi thứ ba mươi lăm</i>	Ngoại đạo ra oai lửa chính đạo Ngộ Không được báu phục tà ma	5
<i>Hồi thứ ba mươi sáu</i>	Tâm Viên chính đính, các duyên phục Tà đạo trừ đi, thấy ánh trắng	24
<i>Hồi thứ ba mươi bảy</i>	Vua quỷ đêm tới cầu Tam Tạng Ngộ Không hoá phép dẫn hải nhi	45
<i>Hồi thứ ba mươi tám</i>	Con trai hỏi mẹ hay tà chính Kim Mộc thăm dò rõ thực hư	69
<i>Hồi thứ ba mươi chín</i>	Một viên thuốc tiên xin thượng giới Ba năm chúa cũ về dương gian	91
<i>Hồi thứ bốn mươi</i>	Trẻ thơ bốn cột, lòng thiên loạn Vượn mùa cây đào, mọc mẫu trơ	113
<i>Hồi thứ bốn mươi một</i>	Đại Thánh gặp lửa thiêu Bát Giới bị ma bắt	134
<i>Hồi thứ bốn mươi hai</i>	Đại Thánh ăn cần cầu Bồ Tát Quan Âm từ thiện trời Hồng Hải	156
<i>Hồi thứ bốn mươi ba</i>	Yêu quái sông Đen cướp sư chạy Con Rồng biển tay bắt giải về	179
<i>Hồi thứ bốn mươi tư</i>	Thần thông vận phép đẩy xe nặng Yêu quỷ tâm trừ vượt cổng cao	202
<i>Hồi thứ bốn mươi lăm</i>	Quán Tam Thanh, Đại Thánh lưu danh Nước Xa Tri, Hầu Vương hiển phép	225
<i>Hồi thứ bốn mươi sáu</i>	Ngoại đạo hung hăng lửa chính pháp Hầu Vương hiển thánh giết yêu ma	246
<i>Hồi thứ bốn mươi bảy</i>	Sông Thông Thiên thánh tăng đêm vương Hành Giả làm ơn cứu tiểu đồng	270
<i>Hồi thứ bốn mươi tám</i>	Ma nổi gió lạnh bay tuyết lớn Sư vi cầu Phật giấm băng dầy	294
<i>Hồi thứ bốn mươi chín</i>	Tam Tạng gặp nạn chìm nước xiết Quan Âm cứu nạn hiện lân câu	313

Hồi thứ năm mươi	Tình loạn tính buông vì ái dục Thần mờ tâm động gặp yêu ma	335
Hồi thứ năm mươi một	Ngô Không suông thủ ngàn muôn kế, Nước lửa không công khô bất yêu	353
Hồi thứ năm mươi hai	Động Kim đầu, Ngô Không đại náo Ai chủ nhân, Phật Tổ bảo ngấm	372
Hồi thứ năm mươi ba	Thiên Tăng uống nhầm bưng "chứa quỷ" Hoàng Bà lấy nước giải thai tà	393
Hồi thứ năm mươi tư	Tu Phật sang Tây gặp nước gái Khỉ tài nghé kế thoát trắng hoa	415
Hồi thứ năm mươi lăm	Nữ quái tà dâm vờn Tam Tạng Bến lòng tu đạo chẳng hư thân	435
Hồi thứ năm mươi sáu	Thần cuồng giết giặc cỏ Đạo mờ đuổi Ngô Không	456
Hồi thứ năm mươi bảy	Thật hành giả núi lạc già tổ khổ Giả Hầu Vương Thủy Liêm động khoe văn	478
Hồi thứ năm mươi tám	Hai lòng xáo loạn cả căn khôn Một thể khó tu nên tịch diệt	495
Hồi thứ năm mươi chín	Đường Tam Tạng mắc ghen núi Hoả Diệm Tôn Hành Giả một mượn quạt Ba tiêu	513
Hồi thứ sáu mươi	Ngưu Ma Vương ngưng đánh dự tiệc hoa Tôn Hành Giả hai lần mượn quạt báu	534
Hồi thứ sáu mươi một	Trư Bát Giới giúp sức đánh Ma Vương Tôn Hành Giả lần ba mượn quạt báu	554
Hồi thứ sáu mươi hai	Gột bụi rửa lòng nên quét tháp Trối ma theo chánh ấy tu thân	574
Hồi thứ sáu mươi ba	Hai sư đánh quái rợn long cung Các thánh trừ yêu thu bảo bối	594
Hồi thứ sáu mươi tư	Núi gai góc Ngô Năng gặng sức Am Mộc Tiên Tam Tạng bình thơ	613
Hồi thứ sáu mươi lăm	Yêu quái giả dụng Tiểu Lôi Âm Bốn thầy trò đều mắc đại nạn	634
Hồi thứ sáu mươi sáu	Các thần gặp độc thủ Di Lạc trối yêu ma	651

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ - THÔNG TIN
43 Lò Đúc - Hà Nội

TÂY DU KỶ

**

Biên dịch:

BÙI HẠNH CẦN - NGHIÊM VIỆT ANH

Hiệu đính:

NGUYỄN BÍCH HẰNG

Chịu trách nhiệm xuất bản:

VŨ AN CHƯỜNG

Chịu trách nhiệm bản thảo:

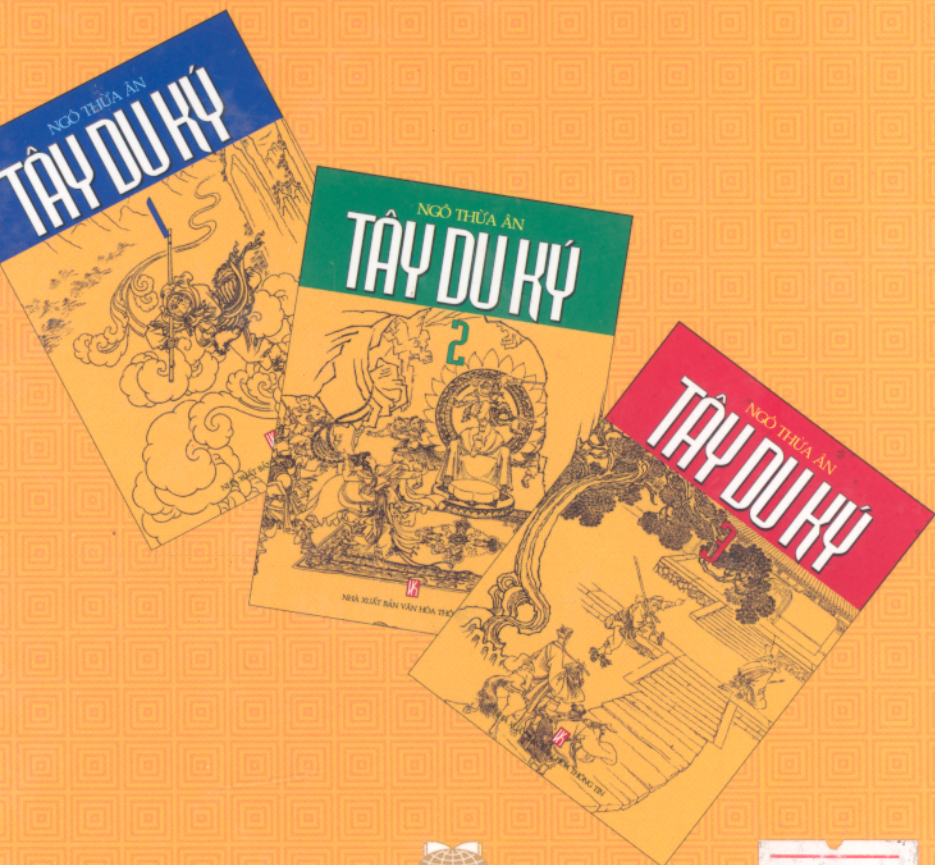
PHẠM NGỌC LUẬT

- <i>Biên tập:</i>	BÍCH HẰNG
- <i>Trình bày:</i>	NGỌC BÁCH
- <i>Bìa:</i>	TRẦN ĐẠI THẮNG
- <i>Sửa bản in:</i>	HIỂN MAI

In 1000 cuốn, khổ 14,5 x 20,5 cm, tại xí nghiệp in ACS Hải Phòng
50 Đinh Tiên Hoàng. Số in 567. GPXB số: 663/XB-QLXB/22-VHTT.
In xong nộp lưu chiểu quý II năm 2003

NGÔ THỪA AN

TÂY DU KÝ

Sách phát hành tại
TẦNG 2 - SỐ 5 PHỐ DINH LỄ
HÀ NỘI

Điện thoại: 8.261652

0618.962
b3

GIÁ: 67.000Đ